

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

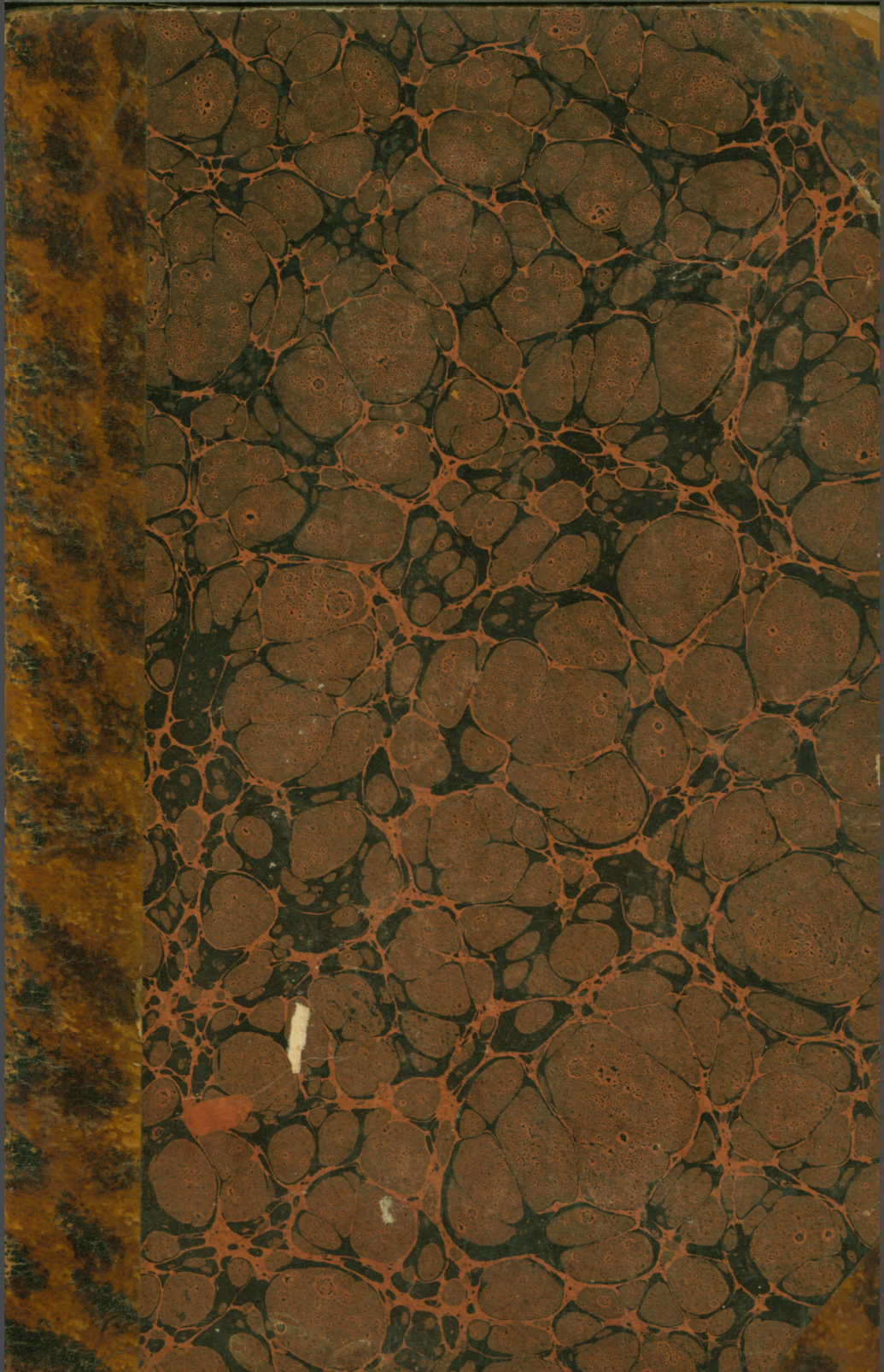
Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Højesteretstidende

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Højesteretsaaret 1900.

44. Aargang.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler G. E. C. Gad.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel).

1901.

NAVNEREGISTER.

Civile Sager.

	Pag.		Pag.
Aalborg Købstads Skifteret	110	Davidson, Andreas, Gaardejer ..	232
Amtmanden over Islands Vester Amt	657	De forenede Bryggerier, Aktiesel- skabet	616
Amtmanden over Sorø Amt paa det offentlige Vegne	258	Ekberg, L., Godsejer	343
Andersen, C. F. V., Urmager . . .	450	Eriksen, E., Urtekammer	119
Andersen, Karen	152	Eschemoes, Eleonore	412
Andersen, Thorvald, Vinhandler	152		
Arntzen, Frode, Grosserer	229	Fernstrøm, A. K., Fabrikant	119
Arntzen, Vilhelmine Caroline . .	229	Finsen, Olaf, Assessor	99
		Fonnesbech-Wulff, A. E., Rit- mester	587
Beckett & Meyer, Handelsfirmaet	622	Forenings- og Forsamlingsbygnin- gen for Christianshavn og Sundbyerne, Aktieselskab . . .	78
Berg, F., Tømmermester	119	Frandsen, P., Sognefoged	500
Borgen, C. A., Restauratør	78	Frørup, Overretssagfører	602
Bringstrup-Sigersted Sogneraad .	547	Frørup, C. F. A. M. Wulff Hagen, Overretssagfører	651
Brodersen, Niels, forhenværende Maskinfabrikant og Jern- støber	589	Frørup, Marie, født Christensen	602
Buch, Valdemar, Handelsrejsende	596		
		Generalagenturet for Dansk Gas- glødelys Kompagni	659
Casse, P. F. E., Overretsprokurator	82	Generaldirektøren for de danske Statsbaner	245
Christensen, C., Dr. med.	310	Gentil-Perret, Skovfoged	497
Christensen, Chr., Gaardejer . . .	310	Glückstadt, Etatsraad	542
Christensen, G. Chr., Handels- mand	152	Gram, P. P., Overretssagfører . .	119
Christensen, Marie, gift Frørup .	602	Greiffenberg, Christian Theodor Joseph, Partikulier, hans Bo	397
Christiansen, Johannes, Fisker .	355	Greve, C. R., Grosserer	118
Clausen, Chr., Parcellist	652	Grønfeldt, Christian Petersen, Bundtmager	397
Continental Forsikringselskab, Søforsikringselskab i Mann- heim	237	Grønvaldt, J. A., Snedker	519
Craven & Speeding, Bros, Han- delsfirmaet	651		
Danziger, Leopold, Grosserer . . .	303		

	Pag.		Pag.
Gudmundsson, Thorarinn, Handelsbestyrer	654	Karn, Vilhelmine Caroline, gift Arntzen	229
Hamann, G. F., Kaptajn	542	Kjøbenhavns Kommunalbestyrrelse	397
Hansen & Andersen, Firma	561	Kjøbenhavns Kommune	616
Hansen, Ane Dorthea, Enke	152	Kjøbenhavns Magistrat	473
Hansen, C. K., Firma	513	Knudsen, Anders Christian, Gaardejer	500
Hansen, J., Smør- og Ostehandler	596	Krogh, Anders, Gaardejer	242
Hansen, Peter, Gaardejer	213	Landmandsbank, Den danske, Hypothek- og Vekselbank	589
Hansen, S. A., Kaptajn	429	Lange, O., Entreprenør	119
Harboe, Jørgen, Brænderiejer	258	Langeland, Sophie, Frøken	668
Hellebæk Fabriker	542	Linnemann, konstitueret Amtmand, paa det offentliges Vegne	162
Hedegaard, J. P. J., Skolelærer	547	Lumina, Aktieselskab	596
Herklotz, Corn & Co., Handelsfirma	143, 343	Lund, Ole, Grosserer	513
Herlofsson, P., Konsul, Hvalfanger	657	Lundgreen, C. V., Kobbersmedemester	143
Holm, Conrad, Overretssagfører	370	Madsen, Johanne, Enke	519
Holst, Valdemar, Handelsfirmaet	450	Meulengracht, H., Købmand	143
Høpfner, Henriette Nielsen, Enkefrue	651	Meyer, Carl, Overretssagfører	450
Indenrigsministeriet	242	Mygind, N. E., Premierløjtnant	429
Jacobsen, Chr., Bygmester	303	Nartigue & Bigourdan	450
Jacobsen, Frederik Carl, Tømmermester	215	Nielsen, Christine, Enke	224
Jensen, Anders Husejer	110	Nielsen, Henriette, Enkefrue	651
Jensen, Bertel, Gaardejer	232	Nonnegaard, Skolelærer	229
Jensen, Emmanuel, Frugt- og Vildthandler	143	Nordhøj, Andelsmejeri	596
Jensen, J., Hotelejer	224	Nordisk Auers Gasglødelys Aktieselskab	659
Jessen, J.	651	Nygaard, Axel, Grosserer	450
Jochumsen, Hans, Gaardejer	478	Nygaard, H. E. J., Malermester	118
Johansen, Carl Frederik Vilhelm, Vekselmægler	668	Olsen, Jens, Gaardejer	355
Johansen, Hans Peter	215	Ovesen, H. E., Overretssagfører	619
Johansen, Jens, Parcellist	213	Pedersen, Jens, forhenværende Vognmand, og Hustrus Dødsbo	563
Johansen, Sofie Martine Vilhelmine	519	Petersen, Jens, Tømmehandler	15
Josepsson, Skapti, Redaktør	654	Petersen, Jørgen Emil, Vognmand	563
Juel-Brun, C. S., Materialist	473	Philipson, Robert Frederik Bernhard, Kellner	563
Just, Hans, Grosserer	204	Plum, N. & Paul, Firma	89
Jørgensen, Hans, Hestehandler	652	Politidirektøren i Kjøbenhavn	473
Jørgensen, Senius, Husejer	162		
Kalko, J. H., Overretsprokurator, som exekutor testamenti	563		
Karlson, A., Grosserer	237		

	Pag.		Pag.
Raffel, W. J., Grosserer	587	Søht, C. O., Grosserer	60
Randers Byraad	218	Søht & Co., P., Firma	60
Rex, Emil, Redaktør	99, 245	Sørensen, Anna	561
Richter, V., Overretssagfører 118,	395		
Schimmelmanske Fideikommis	542	Thalin, Robert, Skibsreder	143
Schrader, Rudolph, Grosserer . .	370	The mutual life insurance com- pany af New-York	89
Schweitzer, Ditz, Grosserer . . .	661	Thingvalla, Aktieselskabet Damp- skibsselskabet	60
Sehestedt - Juul, C., Hofjæger- mester	478	Thorstenson, Edvardine Caroline	563
Semler, J. F. R., Ligkistefabri- kant	473	Tietgen, Geheimeetsraad, som Formand for Thingvallas Be- styrelse	60
Skiftekommissionen	397	Tobiassen, Th., Skipper	15
Skov, Niels Frederik Andersen, fhv. Bryggerknægt, hans Bo	82	Torp, C., Prokurator	542, 668
Skov, Jens Andersen, Politibe- tjent paa Orlogsværftet	82	Trækompagniet, Aktieselskab, Kjø- benhavns Frihavn	204
Slagelse Hospital	497		
Société des manufactures des glaces et produits chimiques de St. Gobain, Chauny & Cirey, Firma	622	Vajsenhuset, Det kongelige	412
Sommer, L. C. A., Grosserer 118,	395	Vett & Wessel, Firma	152
Stevenson, D. M. & Co., Han- delsfirma	143, 661	Vogelius, Marinus Frederik Vil- helm, Købmand, og Hustru Johanne, deres Bo	110
		Vorup Sogneraad	218
		Voss, H., Mejeriejer	619

Offentlige Sager.

	Pag.		Pag.
Abel, August Adolph	65	Bendixen, Hans Thomas	425
Albertsen, Ane Dorthea	155	Bendtsen, Ane Cathrine, kaldet Skaarup	344
Andersen, Andreas	417	Bentzen, Niels Carl William	444
Andersen, Carl Christian	669	Bertelsen, Laurids Kristian	503
Andersen, Christen	648	Bertelsen, Peder Christian	503
Andersen, Hans Christian	525	Berthelsen, Niels Berthel	503
Andersen, Hans Peder	364	Bondesen, Alma Margrethe Kir- stine	649
Andersen, Kort	410	Borg, Malte Axel Christian	10
Andersen, Marius Victor	364	Brauer, Valdemar	1
Andersen, Marinus	484	Brockdorff, Georg Joachim Ludvig	472
Andersson, Eli Oskar Arvid	95	Bøgh, Jens Christian	583
Andersson, Noline	329		
Andreasen, Anders Peter	575	Christensen, Christen Hauge	438
August, Frederik Valdemar	248	Christensen, Emil Constantin . . .	14
Bang, Skjalm	342	Christensen, Frederik Ferdinand	120
Bjarnarson, Halldor	453		

	Pag.		Pag.
Christensen, Hans	461	Jacobsen, Jens Christian	377
Christensen, Niels	274	Jacobsen, Marie Sofie Mathilde	88
Christensen, Peter Edward	474	Jacobsen, Peter	323
Christiansen, Jørgen	442	Jensen, Anders, Slagtermester	439
Dreyer, Axel Vilhelm	550	Jensen, Anders	448
Frederiksen, Alfred Richard	612	Jensen, Anesine (Hansine) Bolette	329
Fries, Johan Henrik Marius de	7	Jensen, Carl	608
Green, Rasmus	88, 493	Jensen, Carl Peter	553
Groth, Fanny	353	Jensen, Else Marie	17
Hackenberg, Valdemar Emanuel	568	Jensen, Else Marie	97
Hahn, Ditlef August Kristian	72	Jensen, Frands	93
Hansen, Adolf Frederik	610	Jensen, Hans Thorvald	574
Hansen, Andreas	283	Jensen, Jens	400
Hansen, August Julius Christian	566	Jensen, Jens	416
Hansen, Axel August	534	Jensen, Jens Jep	417
Hansen, Carl Alfred	488	Jensen, Jens Kristian	264
Hansen, Jens	127	Jensen, Jens Oluf Martin	608
Hansen, Jens	321	Jensen, Julius Nafthali Giuseppe	522
Hansen, Lars Peter Vilhelm	296	Jensen, Laurits Christian Martinus	132
Hansen, Laurits Peter Marius	271	Jensen, Mathias Nicolai, kaldet Kongsted	292
Hansen, Niels Christian	277	Jensen, Niels	149
Hansen, Niels Christian Anton	521	Jensen, Poul	417
Hansen, Niels Christian Viggo	297	Jensen, Rudolph Thorvald	534
Hansen, Peder Østergaard	445	Jensen, Sti Kirkegaard	503
Hansen, Søren	315	Johansen, Carl Christian	471
Hansen, Søren	368	Johansen, Karl Emanuel	292
Hansen, Søren, kaldet Krog	554	Johansen, Thorvald Peder	424
Hansen, Vilhelm Einer	59	Johansson, Carl Johan	263
Hansen, Vilhelm Thorvald Christian	227	Johnsen, Bernt	159
Heller, Knud Ernst Cecilius	231	Johnsen, Johan	210
Hemmingsen, Rebekka Marie	88	Jonsdatter, Sigridur	246
Henriksen, Carl Valdemar	404	Jonsson, Robert Hjalmar	682
Henriksen, Oline	552	Jørgensen, Carl Alfred	135
Holgersen, Jens Peter	642	Jørgensen, Frederik	109
Holmen, Niels Christian	666	Jørgensen, Hans	349
Holmgreen, Carl Emil Theodor		Jørgensen, Hans, fhv. Gaardejer, kaldet Jensen	135
kld. Harry	167	Jørgensen, Hans Arild	674
Holton, Hans Christian	534	Jørgensen, Hans Peter	285
Hundt, Ferdinand Otto Emil	226	Jørgensen, Henrik Marius	101
Ishøj, Christian Frederik	266	Jørgensen, Jørgen Laurits	135
Ipsen, Albert Viggo	362	Jørgensen, Lovise Vilhelmine Christiane	565
Jacobsen, Hans Christian Ahrenfeldt	605	Jørgensen, Maren Johanne Marie	674
		Jørgensen, Otto Møller	408

	Pag.		Pag.
Kampt, Flora Nathalia	522	Nielsen, Viggo Marius	464
Keller, Charles	128	Nielsen, Vilhelm Nicolai	121
Knigge, Carl Christian	290	Nilsson, Carl August	167
Knudsen, Peder Sørensen	155	Nilsson, Hans	603
Krabbenhøft, Hans Frederik	31	Nilsson, Nils	263
Kraul, Hans Julius Ludvig	540	Nissen, Heinrich Villiam Niels Gotlieb	406
Kristensen, Kristen Nielsen	42	Nørregaard, Valdemar	680
Krog, Søren Hansen	554		
Køhn, Viggo Conrad	85	Olesen, Ole	55
		Olsen, Berthe Marie	37
Larsen, August Modra	359	Olsen, Georg Vilhelm Eduard ..	261
Larsen, Jens Peter	71	Olsen, Oline Margrethe	208
Larsen, Lars Peter	306	Olsen, Peter Julius, kld. Larsen	610
Larsen, Lauritz Immanuel	94	Olsen eller Olesen, Rasmus	251
Larsen, Valdemar	646	Olsen, Rudolph Herman	130
Lassen, Christian Petersen	600	Olsen, Vilhelm Alexander Edvard	3
Lauridsen, Kirsten Marie	375	Olsen, Vilhelm Ordin Georg	608
Levy, Mathias	50	Ottosen, Alexander Lauritz Otto	520
Lockhardt, Alfred Harris	235		
		Pedersen, Carl	301
Madsen, Ane Marie, Jørgensens Hustru	683	Pedersen, Christopher	581
Madsen, Hansine Christine	362	Pedersen, Hans Valdemar	314
Madsen, Jens	503	Pedersen, Karl Emil Ferdinand	435
Madsen, Mads Jacob	87	Pedersen, Kristian Thorvald Peter	645
Madsen, Niels	19	Pedersen, Martin Peder Anias Mikael	165
Madsen, Søren	664	Pedersen, Niels Peder, kaldet Bøgild	34
Mikkelsen, Jens	307	Pedersen, Peder Vilhelm	608
Milling, Glob Peter Martinus	292	Pedersen, Søren	503
Mogensen, Jørgen	139	Petersen, Hans Frederik	31
Molin, Albert Sebaldus Magnus	282	Petersen, Holger Christian Peter, kaldet Gundersen	74
Mortensen, Carl Christian	456	Petersen, Johannes Alexander ..	227
Mouritsen, Christen	180	Petersen, Noah Hilmar	367
Mouritsen, Mourits	180	Petersen, Petra Emilie Mary ..	474
		Petersen, Walborg Georgine Wil- helmene, Feuerleins Enke ..	604
Newton, Christophine	44	Pohlmann, Laura Christiane Fre- derikke	12
Niebuhr, Hans Jørgen	3		
Nielsen, Christian	569	Rasmussen, Anders	21
Nielsen, Harald Christian Storm	670	Rasmussen, Anders, kld. Bach .	644
Nielsen, Julius Frederik	350	Rasmussen, Niels Peder	15
Nielsen, Jørgen Laurits	317	Rasmussen, Rasmus, ogsaa kld. Sørensen	372
Nielsen, Karen Marie	495	Rugaard, Louis	167
Nielsen, Niels	22	Ryberg, Karen Josephine Vilhel- mine Johanne	48
Nielsen, Niels Peder Andersen ..	469		
Nielsen, Niels Peter	101		
Nielsen, Ole	317		
Nielsen, Peter Christian	362		
Nielsen, Thomas Peter	101		
Nielsen, Søren Hansen	121		

	Pag.		Pag.
Sallingboe, Henrik Christian ...	465	Tretow, Johann Wilhelm Friede-	
Skødt, Jens Andersen	466	rich	331
Strandgaard, Charles Henry Au-		Trier, Hercules	67
gust	382		
Svensson, Nelly	280	Udesen, Hans Vissing	333
Sørensen, Christen	27	Uhrbrand, Christian Schwenke .	391
Sørensen, Christen Nielsen	153		
Sørensen, Emanuel Carl	101	Vaad, Carl Thomsen	260, 684
Sørensen, Gerhard Konrad Willy	117	Valdemar, Thue Laurits Nath-	
Sørensen, Inger Marie	24	kjær	462
Sørensen, Johannes	441		
Sørensen, Rasmus	526	Wernekewitz eller Wornakoewitz,	
Sørensen, Thomas Peter	101	Carl Gustav	75
		Wiemann, Friederich Rudolph..	434
Tagmose, Niels Hans Lorentzen	431	Wiinsted, Carl Joachim	593
Thomsen, Thomas Peder Chri-		With, Hans Jørgen	554
stian	121		
Thorborg, Jørgen Christensen ..	101	Zilmer, Valdemar Alexander ...	672
Thorøe, Peter Nielsen	121		
Thygesen, Oluf Laurits Lucas ..	135	Østberg, Carl Frederik	489
Torbensen, Frederik Carl Chri-			
stian	557		

Fortegnelse

over

de i Sagregistret benyttede Rubriker.

Aarsagsforhold.	Dødsgaver.
Adkomst.	Efterkrav.
Afvisning.	Ejendomsandel.
Agenturforhold.	Ejendomsret.
Akkord.	Ekspropriation.
Aktion.	Embeds- og Bestillingsmænd.
Aktionsordre.	Eneret.
Aktionens Omkostninger.	Erstatning.
Analogi.	Falsk.
Annulation.	Fattigvæsenet.
Apotekere.	Fiskeri.
Appel.	Fogedforretninger.
Arrest (Varetægts-).	Forbrydelse af Næringsrettighed.
Arrest (civil).	Forbud.
Arv.	Formuefællesskab.
Arveret.	Forsæt.
Assuranceforhold.	Forsøg.
Auktion.	Forudsætning.
Bedrageri.	Forældelse.
Befragtning.	Fosterfordrivelse.
Beneficerede Sager.	Fremmedloven.
Betaling.	Frihedskrænkelse.
Betleri.	Fuldmagtsforhold.
Bevis.	Garanti.
Bigami.	Gave.
Brandstiftelse.	Gentagelse.
Bygningsloven.	Habilitet.
Børn.	Handelsforhold.
Dispositio inter vivos.	Handlings Foretagelse.
Drab.	Hittegods (ulovlig Omgang med).
Dyrlæger.	Hospitaler.
Dyrplageri.	Hvalfangst.

Hæleri.
 Hævd.
 Indiciebevis.
 Indirekte Tyvs- og Hælerbevis.
 Indsøer.
 Instantia (prima).
 Island.
 Jagt.
 Kaution.
 Kommissionsforhold.
 Kommunale Forhold.
 Kompetence.
 Konfirmation.
 Konkurs.
 Konnossement.
 Kontrakt.
 Kost og Tæring.
 Kriminalproces.
 Kumulation.
 Kuratorer.
 Kvaksalveri.
 Kvittering.
 Køb og Salg.
 Laan.
 Landvæsenskommission.
 Lejeforhold.
 Levering.
 Livsgave.
 Livsstraf.
 Logbøger.
 Læger.
 Lønningsforhold.
 Løsgænger.
 Margarineloven.
 Meddelagtighed.
 Medikamenthandel.
 Mened og dermed beslægtede Forbrydelser.
 Misligholdelse.
 Myndighed.
 Myndighed og Orden (Forbrydelser mod den offentlige).
 Notarius publicus.
 Næringsbrug (ulovlig).
 Nødværge.
 Omløben med Varer.
 Opsigelse.
 Paatale.
 Pant.

Plejebørn.
 Police.
 Politiet.
 Politisagers Behandling.
 Polititilhold.
 Politivedtægt.
 Procesomkostninger.
 Processuelle Forhold i Almindelighed.
 Provision.
 Regnskab.
 Renter.
 Rettens Pleje.
 Røveri og Trusler.
 Sagesløs Person.
 Sagførere.
 Salær.
 Sammenstød af Forbrydelser.
 Samtykke.
 Selvtægt.
 Separation.
 Servitut.
 Skatter og Afgifter.
 Skifte.
 Skolelærere.
 Spil.
 Stadfæstelsesdomme.
 Statsbanerne.
 Statsret.
 Status.
 Straf.
 Strafanstalter.
 Strafforvandling.
 Straffrihedsgrunde.
 Strafnedsættelsesgrunde.
 Stævning.
 Summa appellabilis.
 Sundhedsvæsen.
 Sædeligheden (Forbrydelser mod).
 Særeje.
 Særlige Retsforhold (Brud paa).
 Sø- og Handelsretten.
 Søfartsforhold.
 Søloven.
 Søterritoret.
 Territoriet.
 Testament.
 Tilregnelighed.
 Tilstaaelse.

Transport.	Varefalsk.
Tyendeforhold.	Varemærke.
Tyveri.	Vejafgifter.
Uagtsomhed.	Veje og Stier.
Udeblivelsesdomme.	Veksel.
Udlandet.	Vestindien.
Udlæg.	Vidner.
Udlændinge.	Vidnesager.
Udvisning.	Vold.
Unødige Trætte.	Værneting.
Vandløb.	Ægteskab.
Varebetegnelse.	Ærefornærmelser.

SAGREGISTER.

	Pag.
Aarsagsforhold.	
Se under Erstatning	167
En blivende Beskadigelse tilregnet en Tjenestekarl, som i Forening med en anden havde overfaldet en tredje, uanset at førstnævnte kun vilde have tildelt den Overfaldne et Slag med flad Haand og forhindret ham i at undløbe, og at det vilde have ligget udenfor hans Forsæt, at den Medtiltalte vilde gaa saa vidt i sine Voldshandlinger. Se under Meddelagtighed.....	317
Tre tiltalte Droskekuske, der i Forening havde overfaldet en Opvarter og en Skomager og herved tilføjet dem forskellige Læsioner, uden at det havde kunnet oplyses, af hvem af de Tiltalte og paa hvilken Maade hver enkelt af disse var tilføjet, alle gjort ansvarlige for de overfor begge de overfaldne udøvede Voldshandlinger og herfor idømte Straf dels efter Strfl. § 203 jfr. § 47, 1. Pkt., dels efter § 200 jfr. Lov 11 Maj 1897 § 1	417
Adkomst.	
Med Hensyn til en Police. Se under Assuranceforhold	89
Afvisning.	
En Sag om ulovlig Prøvehandel og Omløben med Varer, disse Forseelser første Gang begaaede, afvist fra Højesteret som manglende summa appellabilis	180
En Sag om ulovlig Jagt afvist fra Højesteret som manglende summa appellabilis	248
I et Tilfælde, hvor en norsk Skibsreder i Henhold til Stævning til Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn havde begært et herboende Vidne afhørt angaaende et for c. 3 Aar siden i Nærheden af England stedfundet Skibssammenstød, afvistes Sagen ex officio fra nævnte Ret, da det, uagtet det maatte antages, at Vidneførselen var begært for at benyttes under en Retssag, ikke saas, at en saadan Sag var anlagt, og Betingelserne for, at Vidneforklaring i Medfør af Sø- og Handelsretslovens § 36, 1ste Led, ikke desto mindre kunde optages, ikke fandtes at have været til Stede.....	429

	Pag.
En Paastand om en Sags Afvisning fra Sø- og Handelsretten for- kastet. Se under Stævning	450
En Sag om Ansvar for første Gang begaaet uberettiget Næringsbrug afvist fra Højesteret som manglende summa appellabilis	503
En Sag om ulovlig Dyrlægepraksis afvist fra Højesteret som mang- lende summa appellabilis	583

Agenturforhold.

Et Spørgsmaal afgjort om Omraadet for et en kjøbenhavnsk Gros- serer meddelt Agentur for et udenlandsk Kulfirma	661
--	-----

Akkord.

I et Tilfælde, hvor Skifteretten havde som en Tvangsakkord stad- fæstet en Ordning, hvorved et Fallitbos Aktiver overdroges et Konsortium paa Vilkaar, at Fallenterne frigjordes for ethvert Gældsansvar i Overensstemmelse med Konkurslovens § 120, hvor- hos en af Fallenterne i sin Tiltrædelses-Erklæring havde tilføjet: »under Forudsætning af, at Tvangsakkordens Stadfæstelse frigør mig for ethvert Gældsansvar«, hvor Stadfæstelsesdekretet derpaa var bleven appelleret af nogle Kreditorer, hvor derefter Boet var ekstraderet Fallenterne til fri Raadighed, idet Boets Ejendele over- droges fornævnte Konsortium, og endelig Stadfæstelsen af Ak- korden ophævedes af Højesteret i Forhold til nogle Kreditorer, statueredes det, at Konsortiet ikke havde paataget sig en Forplig- telse til at friholde Fallenten for den ham paahvilende Gæld, ogsaa for det Tilfælde, at Akkorden ikke blev stadfæstet, idet det tilføjedes, at Fallenten i sin Tid havde samtykket i den skete Ekstradition af Boets Aktiver uden at betinge Samtykket af, at der stilledes Sikkerhed for det her omhandlede Krav	589
---	-----

Aktion.

En dansk Undersaat i Medfør af Strfl.s § 6 aktioneret for i Udlandet at have gjort sig skyldig i Bigami	210
--	-----

Aktionsordre.

Antaget, at en Aktionsordre lydende paa Falsk ikke var til Hinder for, at den Tiltalte, hvis Forhold ikke fandtes strafbart som Do- kumentforfalskning, for samme ansaas med Bedrageristraf	525
---	-----

Aktionens Omkostninger.

Aktionens Omkostninger for Højesteret paalagte det offentlige under en af det offentlige for Højesteret indanket Sag, under hvilken den en islandsk Provst af Overretten for Vold idømt Bøde ned- sattes af Højesteret	453
Disse paalagte det offentlige under en Sag mod en Pantelaaner, der var aktioneret for Bedrageri og Falsk samt Pengeafpresning, men frifandtes. Se under Bedrageri og Røveri	456
Disse i Henhold til Lov 5 April 1888 § 8 paalagt en for Falsk til- talt Person, som frifandtes paa Grund af manglende Forsæt, men	

	Pag.
som ved Benyttelse af en anden Mands Navn havde udvist grov Uagtsomhed. Se under Falsk	680
Se under Sagførere	583
 Analogi.	
Grundsætningen i Straffelovens § 37 anvendt paa en af en 15aarig Straffange begaaet Overtrædelse af Pl. 31 August 1813.	3
Grundsætningen i § 64 anvendt med Hensyn til et forinden en tidligere Dom begaaet Betleri (Forbehold).....	71
Se endvidere under Bedrageri	321
 Annulation.	
I et Tilfælde, hvor Statsskovvæsenet under en efter sammes Begæring mod 2 Fruentimmer for Smaarapserier i Skove i Henhold til Strfl.s § 235 indledet Undersøgelse havde modtaget disses Tilbud om mindelig Afgørelse med Bøder og Erstatning m. m., men hvor vedkommende Amt, da Fristen for de vedtagne Bøders Erlæggelse blev overskredet, havde paalagt Politimesteren at tiltale de paagældende i Henhold til den anførte Bestemmelse, annulleredes den i Henhold hertil stedfundne Politiretsbehandling og Dom i Sagen, idet Amtet, da § 235 betinger offentlig Paatale af Begæring fra den forurettede, i dette Tilfælde, hvor den forurettede var indgaaet paa det af de sigtede gjorte Tilbud, havde savnet Hjemmel til at rejse Paatale	329
 Apotekere.	
Se under Kvaksalveri	583
 Appel.	
Et Forhold ikke paakendt af Overretten, fordi der ikke var taget Hensyn dertil af Underretten	42
En Sag om Brandstiftelse paakendt af Højesteret a prima instantia i Henhold til kgl. Reskript	75
Højesteret bemyndiget til at paakende nogle Erstatningspaastande a prima instantia	167
Ligeledes med Hensyn til et Tyveri	283
I et Tilfælde, hvor en for forskellige Tyverier tiltalt Person efter Overrettsdommens Afsigelse havde aflagt Tilstaaelse saa vel om de ham under Sagen paasigtede Tyverier som om forskellige andre Tyverier, med Hensyn til hvilke der ingen Sigtelse forelaa imod ham, toges ogsaa disse sidste under Paakendelse af Højesteret a prima instantia i Henhold til dertil meddelt allerhøjeste Bemyndigelse.....	368
En offentlig Politisag indanket for Højesteret af domfældte under den civile Proces's Former efter meddelt Summabevilling	473
Højesteret bemyndiget ved kongeligt Reskript til at tage en Sag under Paakendelse, hvorunder en Tjenestepige var dømt for Bedrageri, hvilken Straf var udstaaet	649

Arrest (Varetægts-).

Strfls § 58 anvendt paa en Tiltalt, der saavel til Observation som paa Grund af Sygdom havde henligget længere Tid paa Hospitaler som Varetægtsarrestant 1

Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel (efter Lov af 5 April 1888) tillagt en Husejer og hans Hustru, der under en Undersøgelse i Anledning af en deres Stuehus overgaaet Ildebrand — hvilken Undersøgelse imidlertid ikke førte til, at der blev dekretet Aktion mod nogen af dem — havde siddet arresterede i 11 Dage, idet de paagældende efter det oplyste maatte antages at være uskyldige i den dem paasigtede Forbrydelse (Overretten havde nægtet den nedlagte Erstatningspaastand Medhold) 162

Misbilliget at en Underdommer ikke havde hævet en Varetægtarrest samtidig med Dommen, hvorved det var statueret, at den lidte Varetægtarrest skulde træde i Stedet for Straffen 526

Arrest (civil).

Stadfæstelse af en hos en Urmager foretagen Arrestforretning for en Veksel 450

Stadfæstelse af en i Henhold til Pl. 30 Novbr. 1821 foretagen Arrest 661

Arv.

Se under Testament 397 og 412

I et Tilfælde, hvor to Ægtefæller ved Overøvrighedens Dekret vare blevne separerede paa Vilkaar, at Formuefællesskabet hævedes, og at enhver beholdt af Fællesboet, hvad der da var i den paagældendes Besiddelse, og fremtidig sørgede for sig selv, hvorhos Ægtemanden — hvis Moder var død, medens Faderen hensad i uskiftet Bo — i et samtidig udstedt Dokument havde forpligtet sig til, saa snart hans Fædrearv kom til Udbetaling, at udbetale Hustruen et i Forhold til Fædrearvens Størrelse alternativt fastsat Beløb, statueredes det, at Hustruen ved de ovennævnte, af hende og Manden i Forening ifølge Separationsbevillingen vedtagne Vilkaar, der indeholdt den endelige og for begge fuldt ud bindende Opgørelse af hele deres formueretlige Mellemværende, men som — end ikke antydningssvis — forbeholdt hende nogen Andel i Mandens Mødrenearv, naar denne kom til Udbetaling, havde afskaaret sig fra senere at gøre noget saadant Krav gældende. Som Følge heraf toges Hustruens Paastand om i Svigerforældrenes Fællesbo at erholde Halvdelen af Mandens Mødrenearv udlagt ikke til Følge, hvorimod den hele Mødrenearv udbetaltes Manden som hans Ejendom 563

Arveret.

Slagelse Hospital anset arveberettiget efter sine Lemmer i Medfør af Fundatsen af 1751 497

Assuranceforhold.

I et Tilfælde, hvor en Person havde forsikret sit Liv hos et Forsikrings-Selskab, derpaa givet en Overretssagfører Anvisning paa en ham tilkommende Bonus og endelig transporteret Policen til et Firma, hvorefter Selskabet havde forment alene at kunne udbetale Firmaet Policens Værdi ÷ Bonusen, statueredes det, at da der ikke i Policen fandtes nogen Bestemmelse, der kunde udelukke den fra at anses som et saadant Omsætningsdokument, paa hvilket Grundsætningen i Frd. 9 Febr. 1798 maatte finde Anvendelse, kunde den til Overretssagføreren udstedte og for Selskabet anmeldte Anvisning, hvorom der ikke var sket Paategning paa Policen, og som ikke var bekendt for Firmaet, ikke berøve dette den ved Transporten erhvervede Ret, hvorfor Selskabet dømtes til at betale Firmaet Policens fulde Værdi

89

Vedtagelsen i en Police om, at en fra en Søbeskadigelse hidrørende Partikulærskade alene kunde fordres erstattet hos Assurandøren, naar den androg 10 pCt, fortolket derhen, at det ikke var nok, at Skaden androg 10 pCt. af de beskadigede Varers Værdi i ubeskadiget Stand, men burde andrage 10 pCt. af samtlige under samme Forsikring henhørende Varer. Da det fremdeles i Policen hed, at Forsikringssummen skulde beregnes efter Fakturaerne, og det ved Tegningen af den paagældende Forsikring udtrykkelig opgaves, at der med samme Damper forsikredes 3 forskellige Varesorter med nøjagtig Opgivelse af Kvantumet for hver Varesort, hvis forskellige Værdi altsaa med Lethed kunde konstateres, fandtes denne Forsikring, uanset at Forsikringssummen opgaves samlet under et, naturligt at maatte opfattes som omfattende 3 særskilte Forsikringer

237

Auktion.

Et Auktionsskøde over Ejendommen »Nygaard« tillige antaget at overdrage de til samme knyttede Vejafgifter, uagtet de ikke vare nævnte i Dokumentet. Se under Vejafgifter

395

Bedrageri.

En vestindisk Romforhandler, der havde tilsat den af ham forhandlede Rom med Vand i større Omfang end sædvanlig og med Sprit (ren Sprit), frifunden for Vareforfalskning, da Tilsætningen efter det oplyste ikke kunde antages at være sket i svingagtig Hensigt .

235

Da den af en tiltalt Gaardejer foretagne Ombytning af Besætningen paa hans til en Kreditforening pantsatte Gaard ikke havde været af et saadant Omfang, at Besætningen derved kunde anses at være bleven utilbørlig forringet, og saadan Ombytning ikke var sket i den Hensigt at unddrage Pantekreditor Fyldestgørelse af det pantsatte, men alene for at skaffe Midler til dennes Tilfredsstillelse, frifandtes denne Tiltalte. Ej heller antaget strafbart, at samme Tiltalte under den derefter af Kreditforeningen i Pantet foretagne Eksekution havde undladt at opgive et større kontant Beløb, hvoraf han var i Besiddelse, efter som Eksekutionsforret-

- ningen alene havde den pantsatte Ejendom med Tilbehør til Genstand, hvorhos Tiltaltes senere Bortgivelse af Beløbet ikke kunde straffes efter Strfl.s § 260, da han ikke var gaet fallit. Tiltaltes Søn, der havde modtaget det omtalte kontante Beløb, som Følge heraf heller ikke anset med Straf, ligesom ej heller han eller en anden Søn af Tiltalte fandtes strafskyldige i Anledning af, at de havde medvirket ved de stedfunde Ombytninger af Gaardens Besætning. For saa vidt endelig Tiltaltes Søn kort Tid forinden Eksekutionsforretningen med Tiltaltes Billigelse til Dækning af eget Tilgodehavende havde bortført fra Gaarden til Brug ved sin egen Bedrift forskellige under Pantet indbefattede Besætnings- og Inventariedele fandtes det efter Omstændighederne betænkeligt at statuere, at nogen af disse 2 Tiltalte med de omspurgte Transaktioner havde forbundet nogen Hensigt til at besvige vedkommende Pantekreditor. Samtlige Tiltalte som Følge heraf frifundne (Stadfæstelse af Overrettsdommen med et Forbehold) 135
- En Pantelaaner, som var sigtet for Meddelagtighed i forskellige af hans Hustru forøvede Bedragerier og Falskforbrydelser, frifunden i det hele, idet det ikke var bevist, at han havde været vidende om, at Hustruen løj, naar hun overfor Laangiverne foregav at hun havde en Arv i Vente, eller at de til Støtte herfor foreviste Dokumenter vare falske 456
- En Person, der havde aftalt med en Detailhandler, at hans Gæld til Detailhandleren skulde være kvitteret mod Betaling af et vist Beløb, ikke antagen at have gjort sig medskyldig i Detailhandlerens senere udviste Fordølgelse af Fordringen overfor Konkursboet, ved ikke at oplyse, at han skyldte Boet Penge eller, da han af Boet sagsøgte til at betale et mindre Beløb, at undlade at oplyse, at han i Virkeligheden skyldte mere 508
- En Handelsrejsende, der sigtedes for, i den Hensigt at tilvende sig større Provision, end der med Rette tilkom ham, at have indsendt dels falske eller fingerede Bestillingssedler, dels Bestillingssedler lydende paa større Kvantiteter, end der i Virkeligheden var bestilt, frifunden, idet Sigtelserne efter det oplyste maatte antages at være uhjemlede. For saa vidt samme Tiltalte, der var taget bort fra forskellige Hoteller uden at betale, hvad han der var skyldig for Ophold og Fortæring, endvidere sigtedes for herved at have gjort sig skyldig i Bedrageri, tillagdes der ham ogsaa i saa Henseende Frifindelse, idet der efter det oplyste ikke fandtes Føje til at antage, at Tiltalte havde haft til Hensigt at unddrage sig Betalingen af sin Gæld til Hotellerne, hvorhos denne i eet Tilfælde senere var bleven dækket. For saa vidt Tiltalte endelig var sigtet for, ved urigtigt at opgive, at Regningen for nogle af ham bestilte Klædningsstykker kunde sendes til et bekendt kjøbenhavnsk Handelshus, at have erholdt disse udleverede paa Kredit uden senere at betale dem, frifandtes Tiltalte ogsaa i saa Henseende, idet vedkommende handlende havde forklaret, at han, selv om Tiltalte ikke var fremkommen med den nævnte Ytring — hvilket Tiltalte i øvrigt havde benægtet — vilde have

	Pag.
ydet Tiltalte en kort Kredit, hvorhos det, da det ikke kunde anses udelukket, at Tiltalte paa det paagældende Tidspunkt havde Udsigt til vedvarende Fortjeneste, ikkke kunde statueres, at han ved Bestillingen af de ommeldte Varer havde gjort sig skyldig i noget svingagtigt Forhold	526
En Smedesvend, der tiltaltes for Overtrædelse af Konkurslovens § 168 med Hensyn til, at han under en hos ham afholdt Fogedforretning for en ved Dom paalagt Jagtbøde og Sagsomkostninger havde forklaret at have solgt en i hans Besiddelse værende Cykle til en Gaardejer samt at have tabt den ham for samme kontant udbetalte Købesum, frifunden idet det — om end forskellige Oplysninger tydede hen paa, at Salget var sket pro forma — ikke fandtes tilstrækkelig godtgjort, at Salget ikke havde været alvorlig ment fra begge Sider, men alene var gaaet ud paa svingagtig at hindre den eventuelle Udlægshaver i at søge Fyldestgørelse i Cyklen, hvorhos det ej heller var godtgjort, at Tiltalte ved Eksekutionen havde været i Besiddelse enten af en Fordring paa Gaardejeren eller af Købesummen for Cyklen	554
En Tjenestepige, som af en anden Tjenestepige havde modtaget en Kjole for at bringe den til en Farver og 3 Kr. til Betaling for Farvningen, og som havde besørget Kjolen efter Bestemmelsen, men, forinden videre skete til Hvervets Udførelse, anholdtes som sigtet for Tyveri, samt om hvem det var oplyst, at hun af de betroede Penge havde brugt 2.08 til egen Fordel og overfor sin Medtjenerinde urigtig angivet at have leveret Pengene til en Tredjemand, som skulde besørge Kjolen afhentet, frifunden for Bedrageri, idet det efter hendes Forklaring havde ligget udenfor hendes Tanke at forholde sin Medtjenerinde noget af, hvad der tilkom hende, da hun brugte Pengene, og hun havde været sikker paa at have det fornødne Beløb til Raadighed, naar der blev Brug for Pengene til Betaling af Farveren, samt idet der under Hensyn til det ringe Beløb, hvorom der var Tale, og til hvad der i øvrigt var oplyst, ikke var Føje til at betvivle Rigtigheden af hvad der saaledes var forklaret af Tiltalte, der ogsaa senere havde tilbagebetalt Pengene, hvorved yderligere bemærkedes, at Medtjenerinden ikke havde forlangt Forholdet overfor hende inddraget under Undersøgelsen og ikke begært Tiltalte straffet, samt at der ikke saas, før Dommen faldt, at være givet Tiltalte Lejlighed til at erklære, om hun kunde og vilde erstatte det forbrugte Beløb. Forhørsdommerens Protokollation misbilliget, og Tiltalte, der af Kriminalretten var dømt og havde udstaaet sin Straf, tillagt Erstatning for uforskyldt udstaaet Straf i Henhold til Lov 5 April 1888 § 5	649
En Bestyrer af en vestindisk Bank dømt for Bedrageri. Se under Vestindien	382
Afgørelse af et Grænsetilfælde mellem Tyveri og § 251. Se under Tyveri	248
En Tiltalt dømt efter § 251, for paa en Auktion at have skaffet sig	

	Pag.
Kredit ved usandfærdig at opgive at Budet skete for hans Fader, hvis Samtykke han ej havde i saa Henseende	93
En Tiltalt straffet efter §§ 251, 257 og 278 for at have forhandlet under Navn af Superfosfat, Blodgødning, Mergelfosfat og lignende Betegnelser, der angav Varen som Kunstgødning, og under forskellige urigtige Anbringender om at være Agent for en Fabrik eller om Varens Egenskaber og Oprindelse, et af ham tilvirket Produkt, som kun indeholdt Spor af Gødningsstoffer, eller hvis Bestanddel var Kalk, for Priser, der svarede til Priserne for Kunstgødning. En M. tiltalt straffet for Delagtighed heri	180
En Husmandskone straffet efter Strfl. § 251 for hos nogle Købmænd at have taget Varer paa Kredit paa 2 Gaardejeres Navne	375
En Tiltalt dømt efter § 251, jfr. § 46, for Forsøg paa at franarre en Købmand et Sæt Klæder ved urigtig at foregive, at en Forvalter garanterede for Betalingen	646
Straf efter § 251 idømt en Jernbaneportør, der, ved at forandre de uunderskrevne Fragtangivelser paa et ham af en Vognmand til Indløsning leveret Jernbanefragtbrev — hvilken Forandring ikke fandtes at kunne tilregnes ham som Dokumentforfalskning — havde givet det Udseende af, at han havde betalt 1 Kr. mere i Fragt, end han i Virkeligheden havde, og i Henhold hertil havde tilvendt sig 1 Kr. af det ham af Vognmanden til Betaling af Fragten leverede kontante Beløb	525
En Tiltalt straffet efter § 252 for imod bedre Vidende og for at opnaa Frifindelse i et Indlæg at have benægtet at have modtaget nogle ham af hans daværende Husholderske med et fremtidigt Ægteskab for Øje leverede Beløb	266
En tiltalt Gaardejer, der, for at unddrage sig Opfyldelsen af et med en Gaardfæster indgaaet Forlig, i Henhold til hvilket sidstnævnte havde betalt Tiltalte 400 Kr. og samtidig givet ham Kvittering for Ydelsen af den ham ifølge Forliget paahvilende Præstation, uden at denne var ydet, under en af Gaardfæsteren til Forligets Opfyldelse anlagt Sag havde opnaaet Frifindelse ved at gøre gældende, at den paagældende Præstation var ydet, og til Bevis herfor at fremlægge den nævnte Kvittering, anset efter Analogien af Strfl. § 252	321
En Gæstgiver dømt efter § 252 for imod bedre Vidende at have under en Retssag nægtet at have modtaget et ydet Laan i den Hensigt at slippe for at blive dømt til at betale dette, og tillige dømt til at have sit Borgerskab forbrudt i Medfør af Lov 23 Maj 1873 § 9	448
En Tiltalt anset efter § 253 for svingagtig at have pantsat forskellige Genstande, som han havde lejet paa Vilkaar, at de skulde blive hans Ejendom, naar en nærmere fastsat Sum var betalt, hvilket Vilkaar ikke var opfyldt, da Pantsætningen fandt Sted . .	109
En Tiltalt, der havde tilegnet sig og beholdt et ham af en Urmager til Brug, medens hans eget Ur var under Reparation, udlaant værdifuldere Ur, anset efter § 253	127

	Pag.
En Skræddersvend, som, da hans Mester udleverede ham For til en Frakke, undlod at gøre opmærksom paa, at han allerede en Gang havde faaet saadant, og benyttede sig af Mesterens Fejltagelse i saa Henseende til at tilvende sig Foret, straffet efter § 253	263
Strfls § 253 endvidere anvendt	307
4 Tiltalte, der havde forvansket Spillets regelmæssige Gang ved at forskaffe sig bedre Kort end de medspillende under Anvendelse af Kneb ved Kortblandingen eller Kortgivningen, og derved fraendt de ofte berusede medspillere betydelige Summer, ansete efter § 255. En femte Tiltalt, der ved en enkelt af disse Lejligheder havde været til Stede under Spillet, og som kort efter dettes Afslutning af en af de fornævnte Tiltalte havde modtaget en Andel i Gevinsten for — hvad han havde erkendt at have indset — at tie med, hvad han havde set, anset efter samme § smh. med § 55. En sjette Tiltalt, i hvis Værtshus de fornævnte Bedragerier havde fundet Sted, og som selv havde deltaget i Spillet i Kompagniskab med Falskspillerne, frifunden af Mangel paa Bevis . . .	101
En Tiltalt, der ved Mageskifte havde erhvervet en med Besætning og Inventarium til en Kreditforening pantsat Landejendom, saaledes at Tiltaltes Medkontrahent medførte Besætning og Avlsredskaber fra denne, medens Tiltalte fra sin tidligere Ejendom medtog den hertil hørende Besætning m. m., og som, inden han endnu ved ny Obligations Udstedelse personlig havde overtaget Gælden til nævnte Forening, fraflyttede den tilbyttede Ejendom og bortsolgte det meste af den dertil medførte Besætning, efter Tiltaltes Forklaring fordi det, da der paa Ejendommen ved hans Tilflytning hverken fandtes Korn eller Foder, var umuligt for ham at skaffe Føden til sig og sin Familie og at ernære Besætningen paa Ejendommen, ligesom han ogsaa efter sin Forklaring, som efter det oplyste ikke kunde forkastes, havde troet, at Foreningen havde tilstrækkelig Sikkerhed for sin Fordring i den faste Ejendom alene, anset efter Strfl. § 156 jfr. § 253	153
En Gaardejer, som i stort Omfang havde afhændet Besætning og Inventarium, pantsat til en Kreditforening sammen med Ejendommen, og derved paaført denne Skade, samt anvendt Pengene til Ejendommens Drift og til Terminsrenter samt til Dækning af tidligere i lignende Øjemed stiftet Gæld, dømt efter § 256 jfr. § 253	581
En Husmand, der, efter at have solgt en Nabo et Kvantum Rughalm bl. a. paa Betingelse, at Køberen selv senere skulde hente Halmen, og efter paa Købesummen herfor at have modtaget flere Forskud, medens en Del af samme skulde likvideres i et til Køberen fra tidligere Tid skyldigt Beløb, inden Halmen afhændedes, havde afhændet sin Ejendom med Avl og Afgrøde, derunder den tilstedeværende Halmbeholdning, hvoraf det solgte Rughalm skulde leveres. uden at gøre Køberen af Ejendommen opmærksom paa, at en Del heraf i Forvejen var solgt til en anden, samt derefter	

	Pag.
havde forbrugt saa meget af det ved Ejendomshandelen indvundne kontante Beløb, at han ikke var i Stand til at tilbagebetale de for Rughalmen modtagne Forskud, herved — idet hans Forklaring om at have troet paa, at han nok skulde blive i Stand til at tilbagebetale de nævnte Forskud, ikke fandtes at kunne forkastes — efter alt foreliggende og navnlig under Hensyn til hele hans øjensynlig slette økonomiske Stilling anset at have gjort sig skyldig i et svigagtigt Forhold og idømt Straf efter § 257	431
En Jernbanearbejder, som midt i Maaneden havde forladt sin Tjeneste, fordi han var ked af den, uden Hensigt at tilbagebetale den forud oppebaarne Maanedes Løn, straffet efter § 257	462
En Slagter, der af en Handelsmand havde købt nogle Grise paa Betingelse, at disse først skulde være Køberens Ejendom, naar han havde indfriet den for Købesummen udstedte Veksel, men som desuagtet, efter at hans Fader uden hans Vidende havde solgt Grisene for at gøre sig betalt for et Tilgodehavende hos Sønnen, havde beholdt og forbrugt den ham af Faderen udbetalte overskydende Del af Købesummen, anset efter Strfl.s § 257	540
En Tiltalt dømt efter Strfl.s § 260 for at have dels i stort Omfang og paa en Tid, hvor han ventede at gaa fallit, forstukket sine Ejendele, dels overfor Boet lagt Skjul paa udestaaende Fordringer, alt i egenlytlig Hensigt. Nogle Medtiltalte dømte for Meddelagtighed heri	503
En Detailhandler dømt efter Strfl.s § 261 for at have betalt sin Skyld til en Sparekasse, for at Kautionisterne ikke skulde lide Tab paa en Tid, hvor det stod ham klart, at han vilde gaa fallit	503
En falleret Detailhandler paa Landet frifunden for Tiltale efter Strfl. § 263, idet det, uagtet det efter det oplyste ikke kunde betvivles, at Tiltalte havde handlet letsindigt ved Etableringen og Driften af sin Forretning og med Hensyn til sine personlige Forhold, ikke fandtes tilstrækkelig godtgjort at Betingelserne for Anvendelsen af den anførte Straffebestemmelse var til Stede	425

Befragtning.

En Kontrakt, hvorved et Dampskibsselskab overfor et Firma havde forpligtet sig til regelmæssig at medtage visse Kvantiteter Hvidkaal til New-York, ikke antagen at kunne forstaaes som indeholdende et Løfte om ikke for andre at modtage samme Vare til Forsendelse sammesteds. Firmaet, som under Paaberaabelse heraf havde hævet Kontrakten, derfor tilpligtet at udrede Erstatning i Henhold til Sølovens § 130	60
Antaget, at et engelsk Firma, der under Paaberaabelse af, at det til Modtagelse af en Ladning Kul fragtede Skib var strandet, og at det senere havde vist sig umuligt at faa et andet fragtet, havde hævet den med en Købmand i Horsens indgaaede Handel om Levering af Kullene, efter den Maade, hvorpaa sidstnævnte var optraadt under de i sin Tid efter Skibets Stranding stedfundne	

	Pag.
Forhandlinger, ikke havde haft Anledning til at sikre sig Bevis for Rigtigheden af sit Anbringende om Umuligheden af at skaffe et andet Skib i rette Tid, og Firmaet derfor frifundet under en af Købmanden anlagt Sag til Likvidation af hans Erstatningskrav i Købesummen for en to Aar efter rekvireret Ladning hos samme Firma	143
Da det efter Sagens Oplysninger maatte antages, at Beskadigelsen paa noget fra Liverpool til Kjøbenhavn transporteret Stykgods (saltede Laks) kun kunde være foranlediget enten ved en paa Grund af haardt Vejr stedfunden Forskydning af Lasten under Rejsen eller ved daarlig Stuvning, mulig i Forbindelse med utilstrækkelig Styrke af Emballagen eller ved disse Omstændigheder i Forening, — da Konnossementet tor Varerne hjemlede Rederen Ansvarsfrihed med Hensyn til Godsets Beskadigelse af de nævnte Grunde, samt da der efter den engelske Lovgivning, som i nærværende Tilfælde var vedtagen anvendt, intet var til Hinder for, i et Konnossement at træffe Bestemmelser, hvorved Rederens Ansvarsfrihed udstraktes udover det efter Lovgivningen almindelige og navnlig deri at indføre Bestemmelser, som de ovenantydede, frifandtes Rederen under en imod ham af Ladningsmodtageren anlagt Erstatningssag	513
Beneficerede Sager.	
Befalede Sagførere ikke tilkendte særlig Godtgørelse for Porto ...	654
En beskikket Sagførers Salær ikke paalagt Tiltalte, da Beskikkelsen havde været ufornöden. Se under Sagførere	583
Betaling.	
En Købmand i Horsens, der af et engelsk Firma sagsøgte til Betaling af en ham leveret Ladning Kokes, ikke antaget berettiget til heri at afkorte et Beløb for formentlig Misligholdelse af en tidligere Handel om en Ladning Kul. Se under Befragtning	143
Betleri.	
To Tiltalte, af hvilke den ene havde betlet til dem begge, dømte for Betleri	227
En professionel Betler dømt for Betleri for at have anmodet om »Laan«, idet der intet Hensyn kunde tages til hans Forklaring om, at det var hans Hensigt at tilbagebetale »Laanenes«	349
Straf herfor endvidere idømt 21, 71, 94, 120, 271, 283, 488, 520, 552, 566	644
Bevis.	
En Tiltalt mod sin Benægtelse ikke anset skyldig i Bedrageri i Spil eller i Meddelagtighed deri	101
Beviset for den af Ejeren af en Købstadejendom paastaaede Bortfalden af en samme til Fordel for en Naboejendom ved tinglæst Skøde paalagt Færdselsservitut ikke anset ført	110
Se under Indiciebevis	180

	Pag.
Se under Erstatning	224
En Tiltalt, som var sigtet for om Natten at have tilegnet sig Kul, frifunden, uanset at to Vidner havde forklaret at have set ham udføre Tyveriet, da det var om Natten og i nogen Afstand, at Vidnerne have gjort deres Iagttagelse, og da andre Oplysninger noget svækkede hint Bevis	469
Bigami.	
Straf herfor idømt	210
Brandstiftelse.	
En Tiltalt, som, i den Hensigt at begaa Indbrud i en Butik, havde sat Ild paa den dertil førende Dør, medens en videre Udbredelse af Ilden havde ligget udenfor hans Forsæt, ikke straffet for forsælig Brandstiftelse, og ikke heller for uagtsom Forbrydelse, da Ilden slukkedes, inden den havde grebet videre om sig	67
En Varetægtsarrestant dømt efter § 281 for at have sat Ild paa Loftet over sin Celle for under den ved Branden opstaaede Forvirring at se Lejlighed til at undvige. Udtalt, at der vel kunde have været Fare for de andre Arrestanter, men at der manglede Føje til at antage, at Tiltalte havde indset eller maatte indse, at saadan Fare var nærliggende	75
Bygningsloven.	
En Tiltalt under en offentlig Sag tilpligtet at fjerne nogle i 1864, men førend hans Erhvervelse af de paagældende Ejendomme anbragte Træskillerum, der i Strid med den da gældende Bygningslov af 17 Marts 1856 § 44 og den nu gældende af 12 April 1889 § 43 hindrede Udgangen til Ejendommens to Trappegange fra Beboelseslejlighederne, men ikke idømt Straf herfor. Derimod dømt efter Loven af 12 April 1889 § 76, jfr. bemeldte Lovs § 43, og Lov af 21 Novbr. 1871 § 35, for i Aarene 1881—85 at have anbragt andre faste Skillerum mellem Lejlighederne og i Forbindelse dermed Døre, som vare til at aflaae indvendig fra, saaledes at Adgangen til Trappegangene vanskeliggjordes. Endelig tilpligtet at fjerne disse ulovlige Indretninger	593
Børn.	
Om en Faders Myndighed til at træffe Disposition om et Barns Opholdssted. Se under Forældre	229
Dispositio inter vivos.	
I et Tilfælde, hvor det i nogle mellem to Ægtefæller i Aaret 1838 indgaaede Separationsvilkaar var bestemt, at Indtægterne af en Fællesboet tilhørende fast Ejendom i Kjøbenhavn og Renterne af en Boet ligeledes tilhørende Panteobligation skulde anvendes til Hustruens Underhold, saa længe hun levede, efter hendes Død tilfalde Ægtefællernes fælles Datter, og efter dennes Død hendes Livsarvinger, hvilken Bestemmelse var tinglæst, samt at	

Huset og den ommeldte Kapital endelig, naar alle disse Personer vare døde, skulde tilhøre Vajsenhuset, hvorhos det fastsattes, at der ikke, hverken af Ægtefællerne, Datteren eller dennes mulige Livsarvinger kunde foretages nogen Disposition over Ejendommen eller Kapitalen, antoges det, at den ommeldte Bestemmelse, som medførende den Indskrænkning i Ægtefællernes Dispositionsret allerede i levende Live, at hver især af dem hindredes i at træffe nogen Disposition, der stred imod den til Fordel for Vajsenhuset i Separationsvilkaarene trufne, var en dispositio inter vivos og saaledes gyldig, uagtet den ikke var oprettet i Testamentsformer og stred imod de respektive Arvingers Tvangsarveret. En af Datterdatteren under en mod Vajsenhuset anlagt Sag nedlagt Paastand om at kendes berettiget til, uanset de foranførte Bestemmelser i Separationsvilkaarene, uden Indskrænkning at raade over den paagældende Ejendom og Kapital som Følge heraf ikke tagen til Følge 412

Drab.

Se Strafanstalter (Forbrydelser mod disses Embedsmænd) 3
 En Kvinde dømt efter § 190 for med Overlæg at have dræbt sit ca. 16 Dage gamle Barn 37
 En vestindisk Kvinde dømt for med Overlæg at have ombragt sit 7 Uger gamle Barn, i Medfør af Frd. 4 Oktober 1833 § 10, 3dje Mb. efter D. L. 6—9—1, jfr. Frd. 24 September 1824, til at miste sin Hals og hendes Hoved at sættes paa Stage 44
 Føreren af en engelsk Trawldamper straffet for uagtsomt Manddrab. Se under Island 167

Dyrlæger.

En Sag om ulovlig Dyrlægepraksis afvist fra Højesteret, da Sagen, under hvilken Tiltalte var idømt en Bøde af 20 Kr. og som alene var appelleret af Tiltalte, ikke havde summa appellabilis 588

Dyrplageri.

En tiltalt for Dyrplageri frifunden, idet det vel fandtes godtgjort, at hans Køer i nogen Tid ikke havde faaet tilstrækkelig Næring, men der dog efter Omstændighederne ikke fandtes Grund til herfor at anse ham som skyldig i den ommeldte Lovovertrædelse 554

Døds gave.

I et Tilfælde, hvor et Lem paa et Hospital indtil kort før sin Død havde besiddet en paa to Børns Navne lydende Kontrabog, med Hensyn til hvilken hun var indtegnet som dispositionsberettiget, antoges det, da det ikke var opgivet, hvem ellers der skulde have indsat Beløbene, at hun havde gjort det. Den Omstændighed, at Bogen var noteret paa Børnenes Navn, hvorom ingen Meddelelse var given, eller at hun kort før sin Død havde leveret den til en

Tredjemand med Paalæg om, hvis hun døde, at give den til Børnene, ikke antagen at konstituere en Livsgave, og da efter Hospitalets Fundats Hospitalet var Arving til Lemmernes Efterladenskaber, tilpligtedes Værgen for Børnene, som efter Lemmets Død havde modtaget Kontrabogen og hævet dens Paalydende, at refundere dette	497
---	-----

Efterkrav.

En Lærer kendt berettiget til Efterbetaling for 20 Aar med Hensyn til en Del af den ham tilkommende Lønning hos Sogneraadet. Se under Lønningsforhold	547
Nægtet Kjøbenhavns Kommune Efterkrav for Fortiden overfor Kongens Bryghus med Hensyn til for lidt betalt Arealskat, da Kommunen i Aaret 1862, efter at have fremsat Begæring om den fulde Skat, havde akkviesceret ved Bryghusets Bestridelse af sin Pligt i saa Henseende og i en Aarrække uden Forbehold opkrævet og kvitteret for den reducerede Afgift ..	616

Ejendomshandel.

Se under Misligholdelse	204, 310
-------------------------------	----------

Ejendomsret.

Da der ved et i 1777 udstedt Skøde, hvorved Liselund — senere kaldet Frederikslund — Hovedgaard og i Forbindelse med samme visse Beføjelser med Hensyn til Magle Sø afhændedes fra Kronen, udtrykkelig kun var overdraget til Køberen den Kongen »forbeholdne Andel i Fiskeri« i bemeldte Sø, og det ikke ved de i øvrigt fremkomne Oplysninger kunde anses tilstrækkelig godtgjort, at der herved tillige var tillagt Køberen en videre gaaende Ret, end Ordene hjemle, blev — under en af en Fisker, der gennem en Række af Overdragelser havde erhvervet den ved det ommeldte Skøde overdragne Ret med Hensyn til Magle Sø, og som udledede sin Ret fra oftnævnte Skøde, mod en til Søen grænsende Lodsejer anlagt Sag, hvorunder førstnævnte paastod sig kendt berettiget til at lade opsætte Skellinie mellem sidstnævntes Ejendom og Søens tilstødende Grund, eller subsidiært Lodsejeren kendt uberettiget til at fiske, jage og skære Rør i den ud for hans Ejendom liggende Del af Søen eller paa dennes Grund indtil Midtstrøm — Lodsejeren alene kendt uberettiget til at fiske i den paa-gældende Del af Søen, hvorimod han i øvrigt frifandtes for Fiske-rens Tiltale	355
Om Ejendomsretten til nogle Vejafgifter. Se under Vejafgifter	395
Se under dispositio inter vivos og Testament	412

Ekspropriation.

Antaget, at Statsbanerne havde fornøden Hjemmel i Frd. 5 Marts 1845 § 2 a og b til at ekspropriere Jord til en kortere Færdselssti mellem Jernbanestationen og Hobro, som et Tilbehør til

	Pag.
Banen, og til yderligere at ekspropriere Jord til en eventuel Udvidelse af Stien	242
Embeds- og Bestillingsmænd.	
Om Forbrydelse mod en Strafanstalts Embeds- og Bestillingsmænd. Se under Strafanstalter	3
Om Opsætsighed imod en Toldembedsmand	15
Om Opsætsighed imod Politibetjente se 27, 55 og under Myndighed. Se under Lønningsforhold	547
Eneret.	
Et Selskab antaget at have erhvervet Eneret til her i Landet at benytte Varebetegnelsen »Auerske« for de af det forhandlede Gasglødebrændere. Da under denne Betegnelse ikke kunde indbefattes Glødebrændere i Almindelighed, men kun de originale Auerske Brændere, og da et Agentur havde benyttet denne Betegnelse til Gasbrændere af anden Art, tilpligtedes Agenturet at betale i Erstatning 1000 Kr.	659
Erstatning.	
Erstatning tilkendt i en Voldssag for Helbredelsesudgifter og Næringstab	92
Erstatning paalagt et Firma for Brud paa en Befragtningskontrakt. Se under Befragtningsforhold	60
Om Erstatning i Anledning af en egenmægtig foretagen Nedrivning af en under et Lejemaal indbefattet Kiosk. Se under Lejeforhold	78
Føreren af en engelsk Trawldamper, der blev straffet for Vold imod en Øvrighedsperson, uagtsomt Manddrab og Overtrædelse af Fiskeriloven, tilpligtet at udrede Erstatning, for Helbredsudgifter, og Skadetilføjelser, til de dræbtes Ægtefæller og Børn for Tab af en Forsøger og for ødelagte Fiskergarn, medens en nedlagt Paastand om Erstatning til en Baads Ejer for Næringstab ved, at tre til Baadelaget hørende Personer druknede, ikke toges til Følge	167
En Hotelejer, der var sagsøgt til at betale Erstatning for et formentligt Brud paa et mundtlig indgaaet Lejemaal om et Hotel, frifunden, da det ikke overfor hans Benægtelse var godtgjort, at der mellem Parterne havde fundet nogen Aftale Sted, der med Føje kunde opfattes som andet end et foreløbigt Grundlag for en eventuel Kontrakt	224
Erstatning af 800 Kr. for en blivende Beskadigelse af en Arm under et voldeligt Overfald af 2 Tiltalte i Forening, kun paalagt den ene af disse, idet skadelidte havde frafaldet Krav derpaa overfor den anden	317
En Tjenestekarl, der ved en Voldshandling havde berøvet en Karl Synet paa det ene Øje, dømt til at betale 300 Kr. i Erstatning . .	445
En Kurator, som havde ladet sin Myndling have frie Hænder over en Del af den hende tilhørende arvede Kapital, og som under en af Myndlingens senere Ægtefælle anlagt Sag var sagsøgt til at betale Erstatning, fordi Myndlingen havde brugt mere, end der	

	Pag.
stod i Forhold til hendes Stilling, frifunden. da han vel havde forsømt den ham efter hans Stilling paahvilende Kontrol med Pengenes Anvendelse, men den paagældende Anvendelse, der hovedsagelig bestod i Gaver og Laan til Myndlingens Stedfader, hos hvem hun havde Ophold, ikke kunde betragtes som en Bortødslen af Formuen	500
Erstatning for en ved Fremkomsten af et Parti Laks fra Liverpool til Kjøbenhavn konstateret Beskadigelse nægtet Modtageren hos Rederen, da Skaden antoges at skyldes Aarsager, som Rederen efter Konnossementets Bestemmelser ikke var ansvarlig for. Se under Befragtning	513
Et fransk Firma tilpligtet at betale Erstatning for Omsækning og Omladning af et Parti Kunstgødning, der var fremkommen i daarlig Emballage. Se under Levering.....	622
Tillagt en Tjenestepige, som af Kriminalretten var dømt for Bedrageri og havde udstaaet sin Straf, men frifandtes af Højesteret, Erstatning i Henhold til Lov 5 April 1888 § 5 under Appel af den offentlige Sag	649
Saadan tilkendt en Redaktør paa Island i Anledning af en ulovlig Udsættelse. Se under Lejeforhold	654
Et Agentur tilpligtet at betale Erstatning 1000 Kr. med Renter for at have benyttet Betegnelsen »Auerske« for de af det forhandlede ikke originale Auerske Brændere, hvorpaa et Aktieselskab havde Eneret	659

Falsk.

En Tiltalt, som havde opnaaet et Agentur for et Gødningsfirma i Henhold til en skriftlig Begæring, underskrevet med et af ham og hans Fader oftere benyttet Stednavn, Vognbjerg, frifunden. Ligeledes frifunden, for saa vidt han havde uden udtrykkelig Bemyndigelse underskrevet Begæring om Gødningsleverancer til sig selv med en af en Søster drevne Forretnings Navn, da det efter det med Søsteren bestaaende hele Forhold fandtes betænkeligt at gaa ud fra, at han havde indset sin Mangel paa Adkomst til at gøre Brug af Forretningens Navn, som sket	180
En Pantelaaner frifunden for Delagtighed i nogle af hans Hustru begaaede Falskforbrydelser. Se under Bedrageri.....	456
En Jernbaneportør, der af en Vognmand var bleven anmodet om at indløse et Fragtbrev paa en Vognladning Kul og hertil havde modtaget et kontant Beløb, ikke antagen at have gjort sig skyldig i Falsk ved, i den Hensigt at give det Udseende af, at han havde betalt 1 Kr. mere i Fragt, end han i Virkeligheden havde, at have forvansket de paa to Steder i Fragtbrevet tegnede Angivelser af Fragtbeløbet, hvorefter han havde tilegnet sig 1 Kr. af det tiloversblevne Beløb, idet de paagældende uunderskrevne Fragtangivelser ikke skulde tjene som, og ej heller havde været egnede til at afgive Bevis overfor Jernbanevæsenet eller Modtageren for Størrelsen af det erlagte Fragtbeløb. Tiltalte derimod for det anførte Forhold straffet for Bedrageri	525

	Pag.
En Tiltalt, som under en Valghandling havde udsendt en Løbeseddel, hvori en Kandidat erklærede, at han trak sig tilbage og anbefalede sine Vælgere at stemme paa en anden Kandidat, og havde underskrevet den med Kandidatens Navn, frifunden, da hans Forklaring om at have troet at have haft Bemyndigelse til i Kandidatens Navn at udsende en Løbeseddel af saadant Indhold ikke kunde forkastes efter den Besked, han havde faaet af en Mand, som han havde sendt til Kandidaten for at opnaa, at denne trak sig tilbage. Tiltalte derimod paalagt Aktionens Omkostninger i Henhold til Lov 5 April 1888 § 8.....	680
En Tiltalt, der havde forfalsket en hans Hustru tilhørende Sparekassebog ved i denne at gøre Tilførsel om Indskud af forskellige større og mindre Beløb med Tilføjning af vedkommende Sparekassfunktionærers Underskrifter, og som derefter havde forevist den saaledes forfalskede Bog bl. a. for en Detaillist for at skaffe sig Kredit hos denne, anset efter Strfl. § 268, jfr. § 271.....	149
En Tiltalt dømt efter § 268, jfr. § 271, for at have franarret en Købmand et Sæl Klæder ved at forevise en af ham falskelig udfærdiget Garantierklæring med Hensyn til Betalingen.....	646
En Tiltalt, der havde udfærdiget en falsk Anbefaling for sig selv og medtaget denne til Forevisning ved en Lejlighed, hvor han søgte en Plads, men havde opgivet at forevise den, idet han fik at vide, at han ingen Udsigt havde til at opnaa den søgte Plads, anset efter § 270, jfr. § 46.....	109
Forfalskning af en Laaneseddel henført under Straffelovens § 274, jfr. § 268.....	226
En Tiltalt, der ved Forandring af Navn og Købesum havde forfalsket et ham af en Cyklehandler meddelt Bevis for, at han af Cyklehandleren havde købt en Cykle, og havde benyttet det saaledes forfalskede Dokument ved Pantsætning af en anden, af Tiltalte stjaalen Cykle som Bevis for sin Ejendomsret til denne, anset efter Strfl.s §§ 228 og 274, jfr. § 270, disse §§ sammenholdte med § 39.....	342

Fattigvæsenet.

I et Tilfælde, hvor Kancelliet i 1829 indtil videre havde approberet en Overenskomst gaaende ud paa, at det ved Regl. for Købstædernes Fattigvæsen af 5 Juli 1803 § 1 befalede Fællesskab i fattigretlig Henseende mellem en Købstad og de sammes Kirke søgende Landboere ikke skulde gælde Forholdet mellem Randers By og Vorup Landsogn, der den Gang havde fælles Kirke, saaledes at Vorup Sogn oppebar fra Randers By indtil 30 Rdlr aarlig, imod at renoncere paa sin Ret til Mednydelse med Hensyn til forskellige kommunale Goder i Randers, og hvor Randers By i 1895 havde vægret sig ved at erlægge denne Ydelse under Paaberaaelse af, at den forudsatte et fortsat kirkeligt Fællesskab i kommunal Henseende, men at dette Forhold var forandret ved, at Vorup Sogn i 1877 fik sin egen Kirke, statueredes det, at den saaledes indgaaede Overenskomst som medførende bestemte Ret-

	Pag.
tigheder og Byrder for enhver af Parterne ikke uden videre kunde bortfalde, og at det ogsaa maatte blive uden Betydning i saa Henseende, at Vorup Sogn nu som en selvstændig Kommune havde sit eget Sogneraad	218
En Tiltalt dømt efter Strfl.s § 146 for urigtig Forklaring for Retten under et af Magistraten rekvireret Fattigforhør	664

Fiskeri.

En Fører af en engelsk Trawldamper straffet efter Lov 6 April 1898 for at have trawlet paa islandsk Søterritorium og efter Lov af 5 April 1888 § 58, jfr. §§ 1 og 8 for at have trawlet paa dansk Søterritorium	167
I et Tilfælde, hvor en Lodsejer ved en Kendelse af en Landvæsenskommission i Overensstemmelse med den dagældende Fiskerilovgivning var kendt berettiget til Anbringelse af Indretninger til at hindre Fiskenes Indtrængen i to Vandingsgrøfter fra Villestrup Aa, men hvor en Overlandvæsenskommission i Medfør af Bestemmelserne i den nye Fiskerilov af 26 Marts 1898 havde tilpligtet Lodsejeren at borttage disse Indretninger. ophævedes sidstnævnte Kendelse, idet Loven af 1898 først var traadt i Kraft efter førstnævnte Kendelses Afsigelse og der paa dette Omraade ikke var tillagt Loven tilbagevirkende Kraft	478
Se under Ejendomsret	355

Fogedforretning.

En Moder kendt uberettiget til at erholde et af Faderen til Opdragelse anbragt Barn udleveret. Se under Forældre	229
Se under Forbud	542

Forbrydelse af Rettigheder.

En for Bedrageri efter § 252 dømt Gæstgiver tillige dømt til at have forbrudt sit Borgerskab i Medfør af Lov 23 Maj 1873 § 9	448
--	-----

Forbud.

I et Tilfælde, hvor et Aktieselskab havde afspærret et over sammes Grund førende, hidtil som Adgangsvej til en et Fideikommis tilhørende Hovedgaard benyttet Vejstykke, statueredes det, at de af Selskabet saaledes allerede foretagne Afspærringsforanstaltninger beføjede Fideikommiset til, saafremt det i øvrigt maatte have Krav paa Færdsel ad Vejen, ved Forbud at søge at hindre yderligere Foranstaltninger fra Selskabets Side i den ommeldte Retning, uden at den Omstændighed, at Fideikommiset havde andre Retsmidler til at søge at sætte sin formentlige Ret igennem, var til Hinder herfor. Da paa den anden Side den Omstændighed alene, at Selskabet ikke havde godtgjort sin Ret til at gøre Forandring i den hidtil bestaaende Tilstand, ikke kunde medføre, at Forbudet nedlagdes, idet det tvært imod maatte paahvile Fideikommiset, for at faa Forbudet nedlagt, at godtgøre, at det havde Krav paa	
---	--

	Pag.
Genoprettelse af den tidligere Tilstand og da Fideikommiset ikke havde godtgjort dette, nægtedes der Forbudsforretningen Fremme	542
Formuefællesskab.	
Se under Arv	563
Forsæt.	
Da en Tiltalt alene for at begaa Indbrud havde sat Ild paa en til en Butik førende Dør, men en videre Udbredelse af Ilden havde ligget udenfor hans Formaal, blev han alene dømt for Indbrud, ikke tillige for Brandstiftelse	67
Ikke antaget, at der havde foreligget Forsæt til den i § 280 omhandlede Forbrydelse, da Tiltalte ikke havde indset eller maattet indse, at saadan Fare var nærliggende. Se under Brandstiftelse Spørgsmaal afgjort, om der forelaa Forsæt med Hensyn til den i Strfl.s § 98 ommeldte Forbrydelse. Se under Island	75
En Tiltalt mod sin Benægtelse anset overbevist om at have forbundet Hensigt til Indbrudstyveri med sin Nærværelse i en Gaard ved Nattetid. Se under groft Tyveri	167
En Tiltalt, som havde begaaet Tyveri fra et Værelse, men uden at have Tyvs-Hensigt, da han foretog Indbrudshandlingen, alene dømt for simpelt Tyveri	359
En Tiltalt, der havde tilegnet sig to Flasker Spirituosa, alene dømt for simpelt Tyveri, da han ikke antoges at have haft tyvagtig Hensigt, da han foretog Indbrudshandlingen	568
En for Falsk aktioneret Person frifunden paa Grund af, at han havde troet at have haft Samtykke til den skete Benyttelse af en anden Mands Navn. Se under Falsk	642
	680
Forsøg.	
En efter Strfl.s § 170, jfr. § 46, for Forsøg paa legemlig Omgang med en paa Grund af Beruselse sanseløs Tjenestepige tiltalt Person frifunden under Hensyn til § 45, 2det Stk., idet Tiltalte, der havde erkendt at være gaaet ind til Pigen og have lagt sig over hende paa Hænder og Knæer i den Hensigt at faa Samleje med hende, efter sin Forklaring havde opgivet sit Forehavende, fordi Lysten til Samleje forgik ham ved at se Pigen kaste op	121
To Tiltalte, der i beruset Tilstand havde forsøgt at opnaa Samleje med en paa Grund af Beruselse sanseløs Kvinde, ansete efter § 170, jfr. § 46	121
En Tiltalt, som blev antruffen paa et Tørreloft i Færd med at sammenbylte noget til Tørring ophængt Tøj, dømt for fuldbyrdet Tyveri	274
Spørgsmaal afgjort, om den i § 170 omhandlede Forbrydelse var fuldbyrdet	285
Forudsætning.	
Se under Misligholdelse	204

En mellem Randers By og Vo:up Landsogn truffen Overenskomst om, at førstnævnte skulde betale et aarligt Beløb til sidstnævnte Sogns Fattigvæsen. imod at Sognet renoncerede paa visse kommunale Goder i Randers, ikke antagen bortfalden ved de forandrede faktiske og legale Forhold, saaledes at Randers By ensidig kunde vægre sig ved at betale det aarlige Beløb. Se under Fattigvæsenet	218
---	-----

Forældre.

En af en Hustru for en Fogedret fremsat Paastand om Udlevering af et af Manden til Opdragelse hos en Tredjemand anbragt Barn forkastet, da der manglede Føje til at antage, at Manden, som paastaat af Hustruen, paa den Tid, det anførte paa serede, havde forladt Hustruen, og den af hende paaberaabte Grund, til at Manden skulde have mistet den ham ellers efter Loven tilkommende Myndighed til at træffe Bestemmelse om det paagældende Barns Opholdssted og Opdragelse, saaledes ikke var til Stede. Udtalt, at den Omstændighed, at Manden havde holdt skjult for Hustruen, hvor han havde anbragt Barnet, og søgt at afholde hende fra Samkvem med dette, ej heller kunde medføre Berettigelse for hende til at kulkaste den trufne Disposition	229
--	-----

Forældelse.

Ansvar for en i 1881—85 begaaet Overtrædelse af Bygningsloven ikke anset forældet	593
---	-----

Fosterfordrivelse.

En Kvinde dømt efter § 193, til Dels jfr. § 46, for at have anvendt forskellige fosterfordrivende Midler	37
--	----

Fremmedloven.

En Udlænding dømt efter Lov 15 Maj 1875 § 22 for Overtrædelse af et i Medfør af samme Lovs § 2 givet Tilhold	331
--	-----

Frilhedskrænkelse.

Strfl.s § 210 anvendt paa en Tiltalt, som under en Udlægsforretning havde lagt Hindring i Vejen for den af Fogeden dekretede Udlevering af nogle Svin. Se under Myndighed	400
Strfl. § 210, kfr. § 46, anvendt paa nogle Maskinarbejdere, som havde anvendt Vold overfor Skruebrækkere for at bevæge disse til at opgive deres Arbejde og indmelde sig i Fagforeningen	610
Om et Grænsetilfælde til Voldtægt, se under Sædeligheden (Forbrydelser mod)	362

Fuldmagtsforhold.

Se under Competence	596
---------------------------	-----

Garanti.

Spørgsmaal om en solgt Hest svarede til en given Garantierklæring. Se under Misligholdelse	652
--	-----

	Pag.
Gave.	
Se under Døds gave og Livsgave	497
Gentagelse.	
En Tiltalt dømt for 3dje Gang begaaet ulovlig Beværtning ved at have vedblevet at fungere som Værtinde for en fingeret Forening, medens en hende overgaaet Dom for 2den Gang begaaet Forseelse stod under Appel.....	97
To Tiltalte, som Dagen efter at der var overgaaet dem en Tyveridom, men uden at denne var forkyndt for dem, da de vare brudte ud af Varetaegtsfængslet, paa ny havde stjaalet, dømt for gentaget Tyveri.....	227
Et Fruentimmer, der havde forøvet Tyveri, medens en hende overgaaet Tyveridom stod under Appel, dømt for gentagen Forbrydelse.....	474
Habilitet.	
Om Beviset for en Testators Habilitet. Se under Testament	82
Handel.	
En Hestehandler ikke antaget at have misligholdt en ved en Hestehandel paatagen Garantierklæring med Hensyn til skjulte Fejl, da det ikke var godtgjort, at en senere konstateret Svækkelsestilstand skyldtes skjulte Fejl i Salgsøjeblikket	652
Den Omstændighed, at der var kontraheret fob Dunkerque, udelukkede ikke Køberen af et til Danmark bestemt Parti Kunstgødning fra at paaberaabe sig Mangler ved Emballagen, der først havde vist sig ved Varens Ankomst her. Se under Levering.....	622
Om Forstaaelsen af en i en Kontrakt indeholdt Bestemmelse om en Provision i Anledning af en Kulforretning. Se under Provision..	661
Handlings Foretagelse.	
En Vinhandler dømt til at fjerne nogle ulovlige Etiketter og Navne fra de af ham førte Varer	489
En Husejer tilpligtet under en Straffesag at fjerne nogle i Strid med Bygningsloven opførte Indretninger	593
Hittegods (ulovlig Omgang med).	
Tilegnelse af en gammel Maatte uden synderlig Værdi, som henlaa paa Fortovet, ikke straffet. Tiltalte ikke heller idømt Straf med Hensyn til, at der i hans Hjem var fundet nogle fremmede Lømmetærklæder, om hvis Værdi der manglede Oplysning, ligesom det ikke var oplyst, at de vare bragte hjem af Tiltalte	55
En Person dømt herfor. Se under Island	167
Et islandsk Fruentimmer dømt efter § 250 (§ 248) for Tilegnelse af Faar, som havde forvildet sig ind mellem hendes Husbonds.....	246
Afgørelse af et Grænsetilfælde mellem § 253 og § 248. Se under Bedrageri.....	263

	Pag.
Afgørelse af et Grænsetilfælde mellem Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods. Tilegnelse af en i en Kælderhals hensat Sæk Brænde. Tilfældet straffet som Tyveri	301
Hospitaler.	
Slagelse Hospital i Medfør af Fundatsen af 1751 anset arveberettiget efter sine Lemmer	497
Hvalfangst.	
En islandsk Konsul, som havde benyttet fremmede Skibe til Hvalfangst, frifunden, da Virksomheden laa udenfor Søterritoriet. Se under Søterritoriet	657
Hæleri.	
En Tiltalt dømt efter sin oprindelige, senere tilbagekaldte Tilstaaelse om at have haft Formodning om, at nogle ham overladte Lædervarer vare stjaalne	31
En Tiltalt, som havde hjulpet med at bære et stjaalet Cyklehjul, dømt som Hæler	306
En Tiltalt, som havde i stort Omfang købt stjaalne Cykler, dømt efter § 239 og tillige efter § 228 og 229, jfr. § 54, for saa vidt han forud havde truffet Aftale med den foregivne Tyv om at stjæle Cykler til fælles Fordel, eventuelt ved Indbrud	307
Straf herfor endvidere idømt 87, 128, 280, 353, 406, 435, 534,	574
Hævd.	
Antaget, at Ret til Færdsel til og fra Hellebækgaard over en samme i 1870 frasolgt, Aktieselskabet »Hellebæk Fabriker« nu tilhørende Parcel, efter hvad der var oplyst om det paagældende Vejstykkets Beskaffenhed og dets Benyttelse til Færdsel, ikke alene til nævnte Gaard, men ogsaa til et dertil hørende, til Sognekirke benyttet Kapel, ikke af Ejeren af bemeldte Gaard var erhvervet ved 20-aarig Hævd	542
Se endvidere under Servitut	110
Indiciebevis.	
Saadant ikke anset ført for, at en Tiltalt havde frastjålet en beruset Person, med hvem han to Nætter havde sviret, Penge . . .	50
En Tiltalt dømt for Tyveri i Henhold til et almindeligt Indiciebevis	165
En Tiltalt anset overbevist om at have i stort Omfang forfalsket Kunstgødning, idet 7 af ham solgte Sække, som han til forskellige Tider havde solgt, ved en kemisk Analyse havde vist sig at indeholde forfalskede Varer. Se under Bedrageri	180
En Tiltalt, som havde tilstaaet at have begaaet et simpelt Tyveri, dømt for Indbrud, da det ved Vidner maatte anses godtgjort, at Døren til det Værelse, hvor Kosterne havde beroet, havde været aflaaet, og Tiltalte var funden i Besiddelse af en Nøgle, der passede til den	208
En for Tyveri fra en Urtekræmmerbutik ved Nattetid sigtet Tiltalt dømt paa Indicier. Se under Tyveri	268

	Pag.
En tidligere for Loftstyveri dømt Tiltalt, som blev antruffen paa et Tørreløft, sammenbyltende noget til Tørring ophængt Tøj, dømt for fuldbyrdet Tyveri	284
En Tiltalt, som uden plausibelt Ærinde antraffes i Kælderen til et Hus, mod sin Benægtelse anset overbevist om at være Gerningsmanden til et kort forinden forsøgt Indbrud i samme Hus	277
Tre Personer, som vare antrufne i en Gaard, umiddelbart efter et samme Steds forøvet Forsøg paa Indbrud, dømte som Gerningsmænd til dette	292
En Tiltalt, som ved Nattetid antraffes i en Gaard med Indbruds-Værktøj, mod sin Benægtelse anset overbevist om at have haft Hensigt til at begaa Indbrudstyveri, ikke alene, som af ham erkendt, Hensigt til at trænge ind ved Indbrud for at skaffe sig et Nattelogis. Se under groft Tyveri	359
En Tiltalt, der om Natten Kl. 2 anholdtes i Besiddelse af forskellige ved to Tyverier samme Nat nogle Timer i Forvejen bortkomne Koster, med Hensyn til hvilke han ikke kunde godtgøre sin Adkomst, dømt som Gerningsmand til begge	391
En tidligere for Indbrudstyveri straffet Person, som om Natten, kort Tid efter at et Indbrud var begaaet af flere, fandtes i Besiddelse af største Delen af de stjaalne Effekter i Selskab med en Person, der flygtede, dømt for groft Tyveri. Se under groft Tyveri.	534
Indirekte Tyvs- og Hælerbevis.	
En Tiltalt dømt efter dette for Hæleri med Hensyn til en Jaket	128
Et tiltalt Fruentimmer dømt efter dette for Hæleri.	358
En Tiltalt dømt efter samme for Hæleri med Hensyn til et Ur	435
2 Tiltalte dømte efter dette for Hæleri med Hensyn til forskellige Beklædningsgenstande	534
Dette anvendt overfor en Tiltalt, hvis Besiddelse af de stjaalne Koster ansaas godtgjort ved et Vidne i Forbindelse med Indicier, og Tiltalte dømt som Hæler	574
En Tiltalt dømt efter dette med Hensyn til en Frakke, han havde forsøgt at pantsætte, og da han havde været paa Gerningsstedet, som Tyv	282
Et Fruentimmer anset efter dette Bevis, og da hun endvidere havde været i bestjaalnes Tjeneste, da Kosterne bleve stjaalne, havde haft uhindret Adgang til deres Opbevaringssted og samme Morgen, Tyveriet opdagedes, uden Varsel forladt Tjenesten, dømt som Tyv	353
Indsøer.	
Se under Ejendomsret	355
Instantia (prima).	
Bevilling til at paakende a prima instantia, se under Appel 75, 167, 283,	368
Island.	
Føreren af en engelsk Trawldamper straffet efter den islandske Straffelovs § 99 (dansk Straffelovs § 98) for ved Trusel om Vold	

at have hindret en Sysselmanden førende Baad i at borde Damperen, medens deane trawlede paa islandsk Søterritorium, idet han i alt Fald antoges at være gaaet ud fra som det sandsynligste, at Sysselmanden var i Baaden, og under alle Omstændigheder at have været bestemt paa, ved de ommeldte Foranstaltninger at modvirke Baadens Forbindelse med Damperen uden Hensyn til, om Sysselmanden paa Embeds Vegne var i Baaden eller ikke. Tilregnet ham som en grov Ugatsomhed, at han, efter at der fra Baadens Side var taget fat i den ene af Trawllinerne, havde pludselig firet paa disse, hvorved to Staaltraadsvarp med stor Fart løb ud i den overfyldte lille Baad, som derved kæntrede, hvorved 3 Mand omkom. Herfor straffet efter § 200 (§ 198). Skibsføreren endvidere idømt Erstatning i Henhold til Straffelovens §§ 302—304 (300—302) og, da han var Udlænding, til efter udstaaet Straf at bringes ud af Riget i Medfør af den islandske Straffelovs § 17 (§ 16). Fremdeles straffet efter Lov 17 December 1875 § 2 for at have haft Samkvem med Land uden at forevise Skibspapirerne; efter § 2, jfr. § 1, i Loven af 6 April 1898 for at have trawlet paa islandsk Søterritorium, med Bøde til Landkassen, og efter den danske Fiskerilov af 5 April 1888 § 58, jfr. §§ 1 og 8, for at have trawlet paa dansk Søterritorium, med Bøde til Statskassen.

To af Skibsmandskabet straffede efter fornævnte § 99 for efter Ordre af Skibsføreren at have sat sig i Forsvarsstilling i den Hensigt at hindre Baaden i at borde Skibet, den ene tillige for at have slynget en Aare imod Baaden. Sidstnævnte tillige straffet for ulovlig Omgang med Hittegoods.

Antaget, at det fulgte af det statsretlige Forhold mellem Kongeriget og Island, at en dansk Ret kunde paakende de i Island begaaede Forbrydelser	167
En tiltalt Kvinde dømt efter isl. Strfl. § 250 for at have tilegnet sig nogle Faar, som havde forvildet sig blandt hendes Husbonds, og efter § 231, 1ste Stk., for Tyveri af Faar paa Marken, samt for simpelt Tyveri efter § 230	246
En islandsk Provst straffet efter den islandske Strfl.s § 205 (dansk Strfl.s § 203) for Vold imod en Bonde samt tilpligtet at udrede Erstatning, men Straffen under Hensyn til samtlige foreliggende Omstændigheder bestemt til en Bøde paa 100 Kr. Aktionens Omkostninger for Højesteret paalagte det offentlige	453
En Udsættelsesforretning ophævet og den udsatte Redaktør tillagt Erstatning. Se under Leje	654
En Konsul, som havde benyttet fremmede Skibe til Hvalfangst, frifunden, da Virksomheden laa udenfor Søterritoriet. Se under Søterritoriet	657

Jagt.

En jagtberettiget, som i Fredningstiden havde nedskudt en Hejre, frifunden, da Vadefugle vel i Medfør af Jagtlovens § 17 ere fredede i det der ommeldte Tidsrum, men herfra ere undtagne i Medfør af §

	Pag.
17, 2det Stk., saadanne Fugle, som det i Medfør af § 6 er alle og enhver tilladt at dræbe, og denne Undtagelse maatte antages at omfatte alle de Fugle, som det paa Grund af deres Skadelighed er tilladt ogsaa andre end den jagtberettigede — nemlig dels Jordbrugeren, dels for Hejrens Vedkommende den fiskeriberettigede — at fange. Sagens Omkostninger paalagte det offentlige	258
Se endvidere under Afvisning	248
Kaution.	
Se under Pant	561
Kommissionsforhold.	
Angaaende en Sagsførers Ret til Salgsprovision af en fast Ejendom. Se under Provision	370
Se endvidere under Agenturforhold	661
Kommunale Forhold.	
Se under Fattigvæsenet	218
Kompetence.	
Antaget at følge af det statsretlige Forhold mellem Island og Kongeriget, at en dansk Ret kunde paakende forskellige i Island begaaede Overtrædelser af islandske Love, jfr. Forudsætning i den islandske Straffelov af 25 Juni 1869 § 8, samt at de for Island gældende Straffebestemmelser efter Forholdets Natur for saa vidt vilde være at lægge til Grund ved Paadømmelsen	167
Generaldirektøren for Statsbanerne anset kompetent til at paatale en for Funktionærerne fornærmelig Artikel	245
Sø- og Handelsretten anset kompetent i Medfør af § 13 Nr. 2 i Loven om Sø- og Handelsretten under en af et Handelsfirma imod en Urmager anlagt Sag til Betaling af Varer, der i alt Fald delvis vare leverede i en gros Partier til Brug i Forretningen, selv om sagsøgte ikke maatte anses for handlende	450
Ophævelse af en Overlandvæsenkommissions Kendelse, fordi denne urigtig havde givet Loven af 26 Marts 1898 tilbagevirkende Kraft	478
En Mejerist antaget at savne Kompetence til at afgøre et Spørgsmaal om Prisdifference mellem Mejeriet og en Smørhandler, da saadant ifølge Kontrakten skulde afgøres ved Forhandling med Mejeriet .	596
Se endvidere under Annullation	329
Konfirmation.	
Om Omfanget af en paa et Testamente meddelt Konfirmation. Se under Testament	397
Konkurs.	
Se under Akkord	589
Konnossement.	
Bestemmelserne i et Konnossement, der udvidede Reglerne for en Reders Ansvarsfrihed, bragte til Anvendelse i et Forhold, der skulde bedømmes efter engelsk Ret, og da der efter den engelske Lovgivning intet var til Hinder for paa dette Omraade i et Konnossement at træffe fra de almindelige afvigende Bestemmelser. Se under Befragtning	513

Kontrakt.

Et Andelsmejeri, der i en med en Smørhandler oprettet Kontrakt havde betinget, at naar Smørhandleren anden Gang paa Grund af Kvalitetsdifference gjorde Afdrag i den akkorderede Pris for det leverede Smør, skulde Forhandling med Mejeriet finde Sted, og hvis Enighed da ikke opnaaedes, kunde Mejeriet hæve Kontrakten, antaget at have haft Hjemmel til at hæve Kontrakten, da fornævnte faktiske Forhold vare indtraadte, uden at der derpaa var opnaaet Enighed med Mejeriet, og idet Smørhandlerens forudgaaende Forhandlinger med Mejeristen maatte være uden Betydning, da denne ingen Competence havde til at afgøre en Prisdifference. 596

Kost og Tæring.

Se pag. 152, 451, 519, 596.

Kriminalproces.

Se under Paatale 329
 Se under Politisagers Behandling 254
 Se under Bedrageri 649
 Se i øvrigt under Processuelle Forhold i Almindelighed og Rettens Pleje.

Kumulation.

Bevilling hertil i Forbindelse med Bevilling til at paakende a prima instantia. Se under Appel 75, 283, 368
 To ved Landsover- samt Hof- og Stadsretten særskilt procederede Sager mellem et Aktieselskab og et Fideikommis paadømtes under eet ved Højesteret i Henhold til dertil meddelt kongelig Bevilling 542

Kurator.

Om en Kurators Erstatningsansvar for manglende Kontrol med en Myndlings Anvendelse af en arvet Kapital. Se under Erstatning 500

Kvaksalveri.

En Tiltalt dømt herfor for at have ernæret sig ved at modtage Subskribenter paa et Skrift betitlet »den nye Hellbredslære« og give Folk Vejledning i deres Sygdommes Behandling i Overensstemmelse med Bogen samt i et enkelt Tilfælde at have taget en syg i Kur. 65
 En Indsiddler, som havde undersøgt alle Slags Patienter, som henvendte sig til ham, og derpaa tilskrevet en udenlandsk Læge, som da meddelte ham, hvorledes der skulde forholdes, og sendte en for hvert enkelt Tilfælde foreskrevet Medicin, hvorefter Tiltalte udleverede vedkommende Medicinen og gav Anvisning paa Sygdommens Behandling, alt imod Betaling, antagen herved at have taget syge i Kur, og dømt for Kvaksalveri, og, da en Del af den udleverede Medicin henhørte til de Præparater, der alene maa udleveres fra Apoteker mod Recept og var Apotekernes Eneret forbeholdt, til lige for ulovlig Medikamenthandel 583

	Pag.
Kvittering.	
Se under Efterkrav	616
Køb og Salg.	
Se under Befragtning	143
En Gaardejer ikke antagen at have misligholdt en Handel om en som fri for skjulte Fejl solgt Hoppe, som havde den Vane at slaa Halen over Tømmen og undertiden i Forbindelse hermed havde slaaet bag ud, da den paagældende Uvane ikke kunde antages at have medført en væsentlig Forringelse af Hoppens Værdi	232
Laan.	
En Grosserer, der havde modtaget 2000 Kr. af en Ritmester, efter Grossererens Paastand for paa Ritmesterens Vegne at bringe dem til en Tredjemand, men efter Ritmesterens Paastand som et Laan, frifunden under en til Beløbets Tilbagebetaling anlagt Sag, da det ikke var bevist, at Pengene vare ydede Grosserereren som et Laan. Med Hensyn til nogle Beløb, som Ritmesteren senere direkte havde betalt samme Tredjemand, som han paastod, efter Grossererens Anmodning og paa dennes Vegne, statueret, at disse Udbetalinger ikke vare foregaaede under saadanne Forhold, at Ritmesteren havde et Retskrav paa Refusion hos Grosserereren . .	587
Landvæsenskommission.	
Ophævelse af en Overlandvæsenskommissions Kendelse, fordi denne urigtig havde givet Loven af 26 Marts 1898 tilbagevirkende Kraft. Se under Fiskeri	478
Lejeforhold.	
Da en af et Aktieselskab foretagen egenmægtig Nedrivning af en paa et udlejet Terræn opført Kiosk ansaas stridende mod Lejerens Ret, tilpligtedes Selskabet, der ved dette Kontraktbrud havde tabt Retten til at beholde den hele af Lejeren forud, under Forudsætning af Kontraktens Opfyldelse betalte Leje, at tilbagebetale 4 Kr. daglig fra Kioskens Nedrivning til den Dag, til hvilken Lejen var forudbetalt, og tilpligtedes derefter at taale en forholdsmæssig Nedsættelse af Lejen, uden at det fandtes at kunne gøre nogen Forandring heri, at Lejeren ved en Fogedforretning var bleven udsat af det lejede	78
Da en Enke ikke overfor en Hotelejers Benægtelse havde ført Bevis for, at der mellem dem havde fundet en Aftale Sted, der med Føje kunde opfattes som andet end et foreløbigt Grundlag for en eventuel skriftlig Kontrakt, blev Hotelejeren frifunden under den imod ham anlagte Seg til Erstatning for at have vægret sig ved at vedstaa et paastaet mundtligt Tilsagn om et Lejemaal om Hotellet	224
En Redaktør paa Island antaget at have misligholdt en Lejekontrakt ved ikke rettidig at betale Lejen, men efter den uregelmæssige Maade, hvorpaa Lejen tidligere havde været erlagt uden	

Protest herimod fra Udlejerens Side, ansaas denne ubeføjet til af den Grund at lade ham udsætte. Den foretagne Udsættelsesforretning ophævedes derfor, og da Kontrakten, som var oprettet mundtlig og oprindelig havde været paa et Aar, fremdeles maatte antages gældende for et saadant Tidsrum, idet de stedfundne Forandringer alene refererede sig til Lejens Betalingstider og Ophøret af en Kaution, tillagdes der Redaktøren en Erstatning af 500 Kr.

654

Levering.

Et fransk Firma, der havde forpligtet sig til at levere til Import i Skandinavien et Parti Kunstgødning i gode Sække fob Dunkerque til et dansk Handelsfirma, saaledes at Varens Kvalitet afgjordes efter Prøveudtagning i Destinationshavnene, antaget pligtig at levere Gødningen i Sække, der vare tilstrækkelig stærke til at taale Transporten til Bestemmelsesstedet. Da denne Forpligtelse var misligholdt, idet en stor Del Sække vare komne frem til de danske Havne i en ødelagt Forfatning, da den Omstændighed, at der var kontrakteret fob Dunkerque ikke antoges at afskære Køberen fra at paaberaabe sig Mangler, der først havde vist sig ved Varens Ankomst her til Landet, og der ej heller i Dunkerque havde fundet nogen Køberen forbindende Godkendelse af Leveringen Sted, tilpligtedes Sælgeren at godtgøre Køberen det ved Gødningens Omsækning og Omladning forbundne Tab. Udtalt, at Køberen ikke havde haft Pligt til, efter at en Del af den til Levering bestemte Gødning var fremkommen i daarlig Emballage, at forsøge foranlediget en forandret Afsendelsesmaade, da han til dette Tidspunkt maatte gaa ud fra, at Restpartiet var paafyldt Sækkene og afsendt, og der var saa meget mindre Grund til at vente, at Sælgeren vilde indlade sig paa noget andet Arrangement, som han i Korrespondancen havde bestemt hævdet, at Fabrikens Pligt var fyldestgjort, naar Sækkene vare i god Stand ved Ombordbringningen i Dunkerque.....

622

Livsgave.

Saadan ikke anset at foreligge med Hensyn til en Kontrabog, som var noteret paa nogle Børns Navne og kort før Dødsfaldet leveret til en Tredjemand med Paalæg om, hvis Giverinden døde, at levere den til Børnene. Se under Døds gave

497

Se endvidere under dispositio inter vivos.....

412

Livsstraf.

Denne idømt i Henhold til Pl. 31 August 1813.....

3

Saadan idømt.....

37

Kvalificeret Livsstraf idømt.....

44

Logbøger.

Føreren af en engelsk Trawldamper straffet efter Lov 17 December 1875 § 2 for at have haft Samkvem med Island uden at forevise sine Skibspapirer.....

167

Læger.

Se under Kvaksalveri 583

Lønningsforhold.

Antaget, at den Pengeværdi, hvortil de til et Lærerembede paa Landet henlagte Smaaredselspræstationer vare ansatte i en af vedkommende Skoledirektion foretagen Beregning af Embedets Indtægter, der havde foreligget Kancelliet ved en af samme i 1841 approberet Forandring i den oprindelige, i 1819 approberede Plan for den paagældende Skole, maatte lægges til Grund ved den ved § 17 i Lov af 8 Marts 1856 om Borger- og Almueskolevæsenet foreskrevne Afkortning af de gamle Degneindtægters Pengeværdi i den Lærerembederne planmæssig tillagte efter Kapiteltakst betalte Bygindtægt, allerede af den Grund, at det var denne Værdiansættelse, der gjaldt, da nævnte Lov udkom. En forhenværende Lærer ved den paagældende Skole, for hvis Vedkommende Sogneraadet i hele hans Embedstid havde afkortet disse Præstationer efter Kapiteltakst, som Følge heraf kendt berettiget til af vedkommende Kommune at erholde efterbetalt et efter den ommeldte Pengeværdi beregnet Tillæg til den ham for et Tidsrum af 20 Aar forud for Fremsettelsen af hans Paakrav overfor Sogneraadet aarlig udbetalte Lønning 547

Løsgænger.

Straf herfor idømt 120, 283, 552, 566, 574

Margarineloven.

En Forhandler af Margarine ikke antaget at have overtraadt Lov Nr. 43 af 22 Marts 1897 § 5 ved, for at gøre Køberen en Tjeneste og efter hans Begæring, at give et Parti Margarine en stærkere gul Farve end den tilladte, efter at Partiet var solgt og afvejet 88

I et Tilfælde, hvor der ved Eftersyn af en kjøbenhavnsk Grosserers Konsignationslager var forefundet et Antal Fustager med Margarine, der indeholdt Spor af Borsyre, men hvor denne efter det oplyste ikke kunde antages at være tilsat enten det færdige Produkt eller noget af Raastofferne som Konserveringsmiddel for Margarine, ligesom det ej heller kunde antages, at Borsyre i saa ringe Mængde, som her forefundet, vilde kunne have nogen Betydning i saa Henseende, statueredes det, at Grossereren ikke ved sit ommeldte Forhold havde overtraadt § 10, 1ste Stk., i Loven af 22 Marts 1897, hvorfor han frifandtes for det offentliges Tiltale 550

Meddelagtighed.

En Tiltalt, som havde ladet en anden Tiltalt betle til sig, dømt for Betleri 227

Tvende Tiltalte, der efter fælles Overenskomst havde overfaldet en Meddeltager i et Drikkelag, og af hvilke den ene havde tilføjet

den overfaldne »Skaller« og Slag samt væltet ham omkuld og sparket ham i liggende Stilling med Træsko, medens den anden kun havde tildelt den overfaldne et Slag i Hovedet med flad Haand og forhindret ham i at undløbe, i Forening gjorde ansvarlige for de den overfaldne tilføjede Læsioner, derunder navnlig ogsaa en betydeligere blivende Beskadigelse af den ene Arm. Erstatning dog kun paalagt den førstnævnte, da skadelidte havde frafaldet	
Krav herpaa overfor sidstnævnte	317
Strfl.s § 47 anvendt. Se under Vold.....	417
Strfl.s § 52 anvendt	364
Strfl.s § 54 anvendt paa en Tiltalt, som var bleven enig med en Medtiltalt om at begaa et Indbrudstyveri	645
Et Fruentimmer, som havde aftalt med sin Kæreste et Indbrudstyveri til fælles Fordel og ved fælles Bistand, dømt som Komplottant i det af Kæresten alene forøvede Tyveri, uden Hensyn til hendes Anbringende om, at det stadig havde været hendes Hensigt at forhindre Tyveriet, da hun ikke havde fraraadet Kæresten dette, da han begav sig paa Ekspeditionen	474
Strfl.s § 54 endvidere anvendt.....	31, 307, 474
En Tiltalt, som havde modtaget Andel i en ved Bedrageri i Spil tjent Gevinst, dømt for efterfølgende Meddelagtighed i Bedrageri i Spil efter § 255 smh. med § 55	101
Medikamenthandel (ulovlig).	
En Indsiddet dømt herfor. Se under Kvaksalveri	583
Mened og dermed beslægtede Forbrydelser.	
I et Tilfælde, hvor en Styrmand efter Aftale med den for ulovlig Fiskeri stævnedes Skibsfører, havde i Politiretten urigtig udgivet sig for Skibsføreren, som eftersøgte af Politiet af andre Grunde og derfor ikke selv turde møde, blev saavel Styrmanden som Skibsføreren frifunden, da Styrmanden — foruden at han, forinden den urigtige Forklaring oplæstes, berigtigede denne — overhovedet ikke mødte i Retten som Vidne, men som den, der antoges at være ansvarlig for det begaaede ulovlige Fiskeri	167
En Møllersvend, der som indstævnt for Vold under en privat Politisag havde formaaet en i samme Mølle tjenende, i Afhængighedsforhold til ham staaende Lærling, der havde været til Stede ved den under Sagen omhandlede Lejlighed, til herom at afgive en usandfærdig Vidneforklaring, hvilken Lærlingen dog ikke stededes til at beedige, anset efter Strfl. § 146 jfr. § 52. Lærlingen anset efter førstnævnte § alene	364
En Tiltalt dømt efter § 146 for som Vidne at have afgivet urigtig Forklaring under en imod en Krybskytte anlagt Jagtsag, idet han, der efter Anmodning af Krybskytten var gaaet i Forvejen for eventuelt at fløjte, medens Krybskytten bragte et af ham fældet Dyr i Sikkerhed, men som ingen Del havde haft i Jagtforseelsen, ikke var eller havde anset sig sigtet herfor	612
En Person, der som Vidne under en kriminel Sag usandfærdigt	

	Pag.
havde benægtet at have set noget til forskellige Voldshandlinger, for hvilke to bekendte af ham vare sigtede, anset efter Strfl.s § 146	10
En Tiltalt dømt efter § 146. for under et af Magistraten rekvireret Forsørgelsesforhør, for Retten at have imod bedre Vidende afgivet urigtig Forklaring om, at han var gift med et Fruentimmer, med hvilket han samlevede	664
Misligholdelse.	
Se under Befragtning	143
I et Tilfælde, hvor et Aktieselskab havde købt et paa Frihavns Terræn beliggende Jordstykke, uden at der havde været Tale, om dette var behæftet med Servituter eller ikke, og hvor det havde vist sig, at Papirerne indeholdt, at Grunden ikke uden Magistratens Tilladelse maatte bebygges, og at der ikke maatte indrettes Næringsbrug, der ved Røg, Stank eller paa anden Maade generede Naboerne, nægtedes der Køberen Ret til paa Grund af disse Servituter at hæve Handlen, idet det udtaltes, at det ikke kunde antages, at Selskabet vilde have undladt at afslutte Handlen, hvis det havde kendt Servituterne, af hvilke den førstnævnte, hvis den overhovedet rettelig paahvilede den solgte Grund, ikke var nogen anden end den sædvanlige, den største Del af Stadens udenbys Grunde i privat Eje paahvilende, og den anden, om hvilken det var ubestridt, at der ikke fandtes nogen til Paatale kompetent Person, ikke kunde antages at paalægge videre Indskrænkning i Benyttelsen end den, der fulgte af Lovgivningens almindelige Bestemmelser for Kjøbenhavn	204
I et Tilfælde, hvor en Gaardejer havde solgt en Hoppe fri for skjulte Fejl, og hvor det havde vist sig, at Hoppen havde for Vane at slaa Halen over Tømmen, og undertiden i Forbindelse dermed havde slaaet bag ud, hvilket sidste dog kun var sket i ringere Omfang og tildels maatte antages foranlediget ved urigtig Behandling, statueredes det, at denne Uvane ikke kunde anses at være af saadan Betydning og medføre saadan Forringelse af Hoppens Værdi, at Køberen derpaa kunde støtte en Paastand om Handlens Tilbagegang	232
En Læge, som under de et Salg om en fast Ejendom forudgaaende mundtlige Forhandlinger havde fremkommet med forskellige Opgiver, i Tillid til hvilke Køberen vilde have købt Ejendommen, om den Gaardens medfølgende Sæd og paahvilende Skatter, frifunden under en til Erstatning for Misligholdelse anlagt Sag, da det — efter at Sælgeren efter flere forudgaaende mundtlige Forhandlinger havde fremsat et udførligt skriftlig Tilbud om Salget af Gaarden, hvilket Tilbud Gaardejeren modtog, og i Overensstemmelse med hvilket der blev udfærdiget en skriftlig Købekontrakt — maatte have Formodningen imod sig, at der ved de mundtlige Forhandlinger var givet et Tilsagn, der skulde være bindende ved Siden af den skriftlige Overenskomst for de omtvistede Posters Vedkommende	310

	Pag.
Et fransk Firma antaget at have misligholdt en Handel om et Parti Kunstgødning, idet de til Forsendelsen benyttede Sække vare gaaede itu undervejs. Se under Levering	622
En Hestehandler, som havde garanteret en solgt Hoppe fri for skjulte Fejl, særlig Kuller, og reel til Brug, frifunden under en af Køberens til Tilbagebetaling af Købesummen anlagt Sag, idet det ved en stedfunden Obduktion var godtgjort, at Hesten ikke havde lidt af virkelig Dødkuller, og der ikke i øvrigt under Sagen forelaa tilstrækkelige Beviser for, at Hoppens kort efter Salget indtrufne Svækkelsestilstand skyldtes skjulte Fejl, der allerede var til Stede i Salgsøjeblikket.	652
Uanset, at en Redaktør paa Island havde misligholdt en Lejekontrakt ved ikke rettidig at betale Leje, nægtedes der Udlejerens, som i længere Tidsrum havde fundet sig i lignende Forhold, Ret til at lade ham udsætte af denne Grund. Se under Leje	654

Myndighed.

Udtalt, at det følger af D. L. 1—23—10, at en gift Kone, selv om hun ved en kongelig konfirmeret Ægtepagt i øvrigt var bleven berettiget til paa egen Haand at raade over nogle Genstande, der ifølge Ægtepagten for Fremtiden skulde være hendes udelukkende Ejendom, ikke havde været beføjet til at pantsætte disse Genstande til Sikkerhed for sin Mands Gæld og derved paadrage sig en — om end begrænset — Kautionsforpligtelse for denne Gæld.	561
---	-----

Myndighed og Orden (Forbrydelser mod den offentlige).

En Person, der, da han som beruset skulde indsættes i et Detentionslokale, truede de tilstedeværende Politibetjente med Prygl samt slog og sparkede efter dem, anset efter Strfl.s § 100 jfr. §§ 39 og 58	1
En Skipper, der havde udskældt en Toldofficiant (Strandkontrollør), der i Bestillings Medfør var kommen hen til Skibet i Baad, og for at holde ham borte, truet ham med et Skovlskaft. anset efter Strfl.s § 100 jfr. § 98 og § 101	15
En Tiltalt straffet efter § 100 for Vold imod en Betjent.	27
Et Fattiglem straffet efter § 100 jfr. § 98 og § 101 for Opsætsighed imod Politiet.	55
Føreren af en engelsk Trawldamper, der ved Trusel om Vold havde hindret en Sysselmanden førende Baad i at borde Damperen, og to af Mandskabet, der havde adlydt Skipperens Ordre i saa Henseende, straffede efter den islandske Straffelovs § 99 (dansk Straffelovs § 98).	167
En Tiltalt, som havde kastet knust Peber i Øjnene paa en Betjent, for at forhindre sin Anholdelse, straffet efter § 100	227
En Tiltalt for Opsætsighed imod en Politiassistent dømt efter § 100.	277
En Tiltalt, der under en hos ham afholdt Udlægsforretning havde gjort Modstand mod Iværksættelsen af en af den som Foged fungerende Dommerfuldmægtig afsagt Kendelse om Udlevering til Rekvirentens Sagfører af nogle Svin, i hvilke der var givet Udlæg, og under den derefter opstaaede Kamp om disse . . . som Sag-	

	Pag.
føreren og Fogedvidnerne søgte at drive bort, medens Tiltalte drev dem tilbage — havde overfaldet Sagføreren med Vold og truet ham og et af Fogedvidnerne med en Kniv, saaledes at Sagføreren foreløbig opgav at lade Svinene føre bort, anset efter Strfl.s §§ 98, 2. Led og § 210	400
Straf efter Strfl.s § 100 jfr. § 98 idømt	403
Strfl.s § 100 anvendt	424
En Haandværkers Hustru dømt for mundtlige Fornærmelser mod en Politibetjent i Funktion efter Strfl.s § 101 jfr. § 102. — En Medtiltalt, som havde kaldt en Ordensbetjent en »simpel« Gadebetjent, frifunden, da Udtrykket ikke behøvede at sigte til andet end Betjentens Stilling som menig Betjent	522
Strfl.s § 100 anvendt	603
En Tiltalt, som havde gjort passiv Modstand imod en Anholdelse, dømt efter § 100	664
Notarius publicus.	
Om Beviskraften af de af ham givne Attestationer om en Testators Habilitet. Se under Testament	82
Næringsbrug (ulovlig).	
En gift Kvinde, som ikke levede i Formuefællesskab med sin Mand, antagen at kunne fortsætte en af hende før Ægteskabet drevet Næring i Henhold til det da løste Næringsbevis	12
En Værtinde for en Forening dømt efter Næringslovens §§ 75 og 78, idet der ikke kunde antages at have bestaaet nogen virkelig Forening, hvis Medlemmer hun i Medfør af Næringslovens § 61 kunde beværte	17
Lignende Dom	97
En Tiltalt dømt efter Næringslovens § 75 for at have drevet Værts-hushold uden at have nogen Næringsadkomst	72
Statueret, at en Tiltalt (Udesen), der i Henhold til kjøbenhavnsk og frederiksbergsk Næringsadkomst paa Detailhandel drev 2 Forretninger med Fødemidler henholdsvis i Kjøbenhavn og paa Frederiksberg, endvidere var paa en saadan Maade interesseret i 14 andre i de nævnte to Kommuner drevne Forretninger af samme Art, at han ved sit Forhold til dem, samtidig med at han, som nævnt, drev Forretning fra aaben Butik andet Steds i Kjøbenhavn og paa Frederiksberg, maatte anses at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af Næringslovens § 34. Vedkommende som Følge heraf anset efter nævnte Lovs § 75	333
Lignende Dom imod Green	493
Et for Overtrædelse af Strfl.s § 182 og af Næringsloven tiltalt Fruentimmer anset efter sidstnævnte Lovs §§ 75 og 78 for uden Næringsadkomst at have beværtet besøgende bl. a. med Brændevin.	344
Antaget, at det ikke kunde statueres, at en Slagtermester var Indehaver eller i alt Fald Medindehaver af en Beværtningsforretning i Kjøbenhavn, der med økonomisk Støtte af Tiltalte blev drevet paa Tiltaltes Faders Borgerskab ved en ved Tiltaltes Foranstaltning antagen Bestyrer, og uden at Faderen havde noget med	

Forretningens Drift at gøre eller kunde udøve nogen Kontrol med Regnskabsførelsen, men dog saaledes, at Tiltaltes Fader skulde have hele Overskudet. Tiltalte som Følge heraf frifunden for Tiltale for Overtrædelse af Næringsloven	439
En Tiltalt dømt for 9de Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning og 1ste Gang begaaet ulovlig Brændevinsudsalg	648

Nødværge.

Spørgsmaal afgjort, om saadant havde foreligget. Se under Vold	22,	251
--	-----	-----

Omløben med Varer.

Straf for ulovlig Omløben med Varer idømt	260,	684
---	------	-----

Opsigelse.

En Tilkendegivelse fra en Mester til en i fast Tjenesteforhold staaende Værkfører, om at denne ikke skulde møde til Arbejde, ikke under de konkrete Forhold antagen at indeholde en Opsigelse, men alene en foreløbig Renonciation fra hans Arbejdskraft	215
--	-----

Paatale.

I et Tilfælde, hvor 2 Fruentimmer, mod hvem Statsskovvæsenet havde begært Tiltale rejst efter Strfl.s § 235 for Tilegnelse af Kviste og Blade fra en Skov, under den desangaaende paabegyndte Undersøgelse havde tilbudt at afgøre Sagen i Mindelighed ved Erlæggelse af Bøder og Erstatning, hvilket Tilbud var modtaget af Skovvæsenet med en af de Tiltalte tiltraadt Tilføjelse, hvorefter Sagen var sluttet, men hvor de desuagtet, da Bøderne ikke erlagdes inden den fastsatte Frist, af vedkommende Dommer i Henhold til Amtets Paalæg vare satte under Tiltale efter den anførte Bestemmelse, annulleredes Politiretsdommen og det i Politiretten i Sagen siden dens Slutning passerede, idet det statueredes, at Amtet, da § 235 betinger offentlig Paatale af den forurettedes Begæring, og den forurettede, i dette Tilfælde Statsskovvæsenet, var indgaaet paa det af de Tiltalte gjorte Tilbud, uhjemlet havde paatalet Sagen	329
---	-----

Pant.

I en Sag, hvorunder et Handelsfirma overfor en Bagermesters Hustru paastod sig kendt berettiget til for et Tilgodehavende hos Manden at erholde Udlæg i nogle hende ifølge kongelig konfirmeret Ægtepagt som Særeje tilhørende og hendes udelukkende Dispositionsret undergivne Effekter, i hvilke hun ved tinglæst Skadesløsbrev havde givet Firmaet Underpant for det ommeldte Tilgodehavende, frifandtes hun, idet det udtaltes, at selv om det antoges, at hun ved Ægtepagten iøvrigt var bleven berettiget til paa egen Haand at raade over de Genstande, der ifølge Ægtepagten for Fremtiden skulde være hendes udelukkende Ejendom, fulgte det dog af D. L. 1—23—10, at hun ikke havde været beføjet til at pantsætte

	Pag.
disse Genstande til Sikkerhed for sin Mands Gæld og derved paa- drage sig en — om end begrænset — Kautionsforpligtelse for denne Gæld	561
Plejebørn.	
En Tiltalt straffet for Mishandling af et saadant	48
Police.	
En Livsforsikringspolice anset for et Omsætningspapir, hvorpaa Grund- sætningen i Frd. 9 Februar 1798 maatte finde Anvendelse. Se under Assuranceforhold	89
Politiet.	
Antaget, at en Skomagers Hustru havde været berettiget til at nægte 2 Politibetjente, der efter Ordre havde indfundet sig i den paa- gældende Forretning for at søge at formaa Skomageren til at ud- levere en Kunde nogle ham tilhørende og af ham til Reparation indleverede Støvler, Tilladelse til at opholde sig i Butiken, og at den ene Betjents Erklæring om ikke at ville forlade Butiken, før han fik Støvlerne at se, havde været uberettiget. Da dette imid- lertid ikke kunde diskulperes Konen med Hensyn til nogle af hende mod den nævnte Betjent brugte fornærmelige Udladelser, dømtes hun for disse efter Strfl. § 101 jfr. § 102	522
Politisagers Behandling.	
En Tiltalt, som ikke havde faaet særlig Tilkendegivelse om, at han nu sattes under Tiltale for ulovlig Omløben med Varer, idet han var udebleven fra det Retsmøde, hvortil Sagen var udsat, og som heller ikke var stævnet, dømt herfor, idet han efter det i det første Retsmøde passerede ikke kunde være i Tvivl om, at han tiltalt for denne Forseelse, og dømt for 6te Gang begaaet For- seelse, uagtet hans Straffeliste i saa Henseende ikke var fremlagt ved, og Dommene ikke heller godkendte i det første Retsmøde . .	684
Polititilhold.	
Straf idømt for Overtrædelse heraf 208, 353, 368,	574
En vestindisk Tiltalt dømt for Overtrædelse af et saadant	67
En Tiltalt straffet for Overtrædelse af et Tilhold af det i HRT. for 1899 pag. 430 refererede Indhold	534
En Udlænding straffet for et i Medfør af Lov 15 Maj 1875 § 2 givet Tilhold	331
En Udlænding dømt for Overtrædelse af et i Henhold til Strfl. § 16 meddelt Tilhold	75
Politivedtægt.	
En Tiltalt straffet efter Lov 4 Februar 1871 § 11, 2. Stk., og § 6..	27

Procesomkostninger.

I et Tilfælde, hvor en Part havde fri Proces, men gav Møde ved en privat engageret Sagfører, paalagdes det den anden Part at betale den beneficerede Part Sagsomkostninger	547
Disse paalagte det offentlige i en i den civile Proces's Former for Højesteret indanket Justitssag, hvorunder en islandsk Konsul frifandtes for at have benyttet fremmede Skibe til Hvalfangst.	657

Processuelle Forhold i Almindelighed.

Om Bevilling for Højesteret til at paakende a prima instantia	75, 167, 283.	368
Et Forsøg paa Tyveri ikke paakendt af Overretten, fordi der ikke var taget Hensyn dertil af Underretten, og det ikke vilde kunde paakendes a prima instantia		42
Indankning for Højesteret af en Straffesag, i hvilken Straffen var udstaaet. Se under Appel		619
En Straffesag indanket for Højesteret i den civile Proces's Former. Se under Politisagers Behandling		657 684

Provision.

Et Spørgsmaal afgjort om en Forpligtelse til at betale en Provision i Anledning af et skaffet Laan		308
Udtalt, at det ifølge Forholdets Natur maatte være en Forudsætning for en Sagførers Ret til at erholde en ham af en Grosserer tilsagt »sædvanlig Salgsprovision« af Købesummen for en Grossereren tilhørende fast Ejendom, som denne paa Forespørgsel fra Sagføreren paa en Tredjemand's Vegne havde erklæret sig villig til at sælge, at Salg bragtes til Veje ved udvist Virksomhed fra Sagføreren's Side; da denne imidlertid ikke havde været medvirksom ved det Salg af Ejendommen, som et Par Maaneder efter nævnte Henvendelse kom i Stand mellem Grossereren og den fornævnte Tredjemand's Svigermoder, og dette Salg heller ikke havde staaet i en saadan Forbindelse eller Sammenhæng med Sagføreren's tidligere Forhandlinger om Salg med Svigersønnen, at det kunde anses at være sket i Fortsættelse af disse, fandtes Sagføreren's Krav paa at erholde Salgsprovision i Anledning af det skete Salg ubeføjet, hvorfor Grossereren under en af Sagføreren mod ham til Betaling af nævnte Provision anlagt Sag frifandtes		370
En Aftale om, at der skulde tilkomme en Agent i Kjøbenhavn en vis Ekstrapremie, hvis han indsendte Ordre paa 10,000 Tons Kul aarlig, ikke efter Kontraktens Indhold forstaaet saaledes, at der alene skulde tages Hensyn til Ordre til Kjøbenhavn. Som Følge heraf medregnedes en af ham indsendt og honoreret Ordre paa en til Kallundborg bestemt Ladning til at udbringe fornævnte Kvantitet		661

Regnskab.

En Overretssagfører, som efter at være tilpligtet at fremkomme med et behørig specificeret og dokumenteret Regnskab, havde, medens

	Pag.
Sagen stod under Appel, opfyldt Dommen ved at tilstille Modparten et specificeret Regnskab, frifunden, idet han ikke fandtes pligtig til, imod hvad hidtil havde været brugeligt mellem Parterne, at fremkomme med en vidtløftig og bekostelig Dokumentation, der mulig vilde vise sig i det hele eller delvis overflødig . .	619
Renter.	
Erstatning tilkendt med Renter	659
Saadan tilkendt uden Renter	654
Rettens Pleje.	
Statueret, at vedkommende Overret havde manglet Føje til at misbillige, at en Underretsdommer ikke havde foranlediget Domsakten i en Livssag medunderskrevet af Meddomsmændene	3
Misbilliget, at en Underdommer i en politiretsvis behandlet Sag angaaende Overtrædelse af Strfl. § 256, ikke havde udfærdiget en formelig Aktsbeskrivelse af det inden Politiretten i Sagen passerede, I en af Viborg Landsoverret afsagt Dom, der stadfæstedes af Højesteret, bemærket, at Sagen var bleven vidtløftiggjort ved den omstændelige Maade, hvorpaa Underdommeren i betydeligt Omfang havde i Dommen medtaget forskellige, for Sagens Afgørelse ganske uvæsentlige Omstændigheder	153
Misbilliget, at der i en Straffesag af de vedkommende Tiltalte vedrørende ældre Akter, der ifølge Politiretsaktens Indhold havde været fremlagte for Politiretten og vare vedkendte af Tiltalte, ikkun var forelagt Overretten Aktsbeskrivelse af den ham senest overgaaede Straffedom, medens der i øvrigt for Overretten var fremlagt en Pakke ældre Akter, der vare Tiltalte uvedkommende, samt at det ikke af Politiretsakten kunde ses, om Bestemmelsen i den gennemsete Grundlovs § 80, 1ste Punktum, havde været iagttagen	180
En Overretsprokurator mulkteret efter Frd. 3 Juni 1796 § 35 for usømmelig Skrivemaade imod en konstitueret Forhørsdommer . .	331
Misbilliget, at en Underdommer ikke havde hævet en Arrest, men fortsat denne i to Maaneder efter Underretsdommen, ved hvilken det var statueret, at den lide Varetægtsarrest skulde træde i Stedet for Straffen	456
Statueret, at en i en Underretsdom udtalt Misbilligelse af nogle Bemærkninger i et Indlæg fra Defensor for Underretten om en af vedkommende Tiltalte afgiven Forklaring maatte bortfalde som ubeføjet	526
Statueret, at en i en Underretsdom udtalt Misbilligelse af nogle Bemærkninger i et Indlæg fra Defensor for Underretten om en af vedkommende Tiltalte afgiven Forklaring maatte bortfalde som ubeføjet	554
En beskikket Sagførers Salær ikke paalagt Tiltalte, da Beskikkelsen havde været uforuden. Se under Sagførere	583
Misbilliget, at en Tiltalts Forklaring om hendes Forhold med Hensyn til hende betroede Penge var tilført Retsprotokollen paa en unøjagtig og ikke med de virkelige Forhold stemmende Maade . .	649

Røveri og Trusler.

En Pantelaaner, som havde udstedt Gældsbevis for en af hans Hustru væsentlig i Aarene 1-92 og 1898, medens hun var i Ægteskab med en anden Mand, kontraheret Gæld, men som — efter at være kommen til Kundskab om Falskheden af nogle ham forinden Gældsbevisets Udstedelse til Bestyrkelse af, at hans Hustru havde en Arv i Vente, foreviste Dokumenter — havde benyttet sig af Kreditors Frygt for Ansvar for det passerede til at faa Beviset udleveret og til at faa Kreditor til at forpligte sig til at tilbagebetale de erlagte Afdrag, frifunden for Sigtelse for Pengeafpresning, idet der maatte gaas ud fra, at Tiltalte, da han udstedte Beviset, nærede Tillid til Ægtheden af de foreviste Dokumenter og troede, at hans Hustru havde en Arv i Vente, samt at han kun i Tillid hertil havde udstedt Beviset, og endelig at han, som udtalt i Beviset, havde antaget, at han ikke havde nogen Forpligtelse til at svare til sin Hustrus fornævnte Gæld	456
En Tiltalt dømt efter § 243 for røverisk at have frataget en anden et Ur	521
En Tiltalt mod sin Benægtelse dømt efter Strfl.s § 245 for af en handlende i dennes Butik at have forlangt et Beløb af 10 Kr. under Trusel om ellers at ville aabenbare dels, overfor den paa-gældendes Hustru, dels gennem Aviserne, at han havde udvist perverst sanseligt Forhold overfor Tiltalte	557
En Gæstgiver og dennes Hustru, som vare sigtede for Pengeafpresning ved at tvinge en Kommis til at udstede og opfylde et Gældsbevis under Trusel om at melde til hans Principal, at han havde staaet i Forhold til Gæstgiversken, frifundne, da det ikke var bevist, at Kommissen, da han udstedte Beviset, havde været Genstand for Trusler, og for saa vidt der senere var anvendt Pression overfor ham, havde denne enten alene haft til Hensigt at tvinge ham til at forlade Byen, hvilket ikke ramtes af § 245, eller for saa vidt den var gaaet ud paa at virke til, at han opfyldte sine Forpligtelser, havde den ikke Karakter af Trusler	674

Sagesløs Person.

Loven af 11 Maj 1897 anvendt. Se under Vold 27, 372, 410 og 417

Sagførere.

Se under Provision	370
En i en Underrettsdom udtalt Misbilligelse af nogle Bemærkninger i et Indlæg fra Defensor for Underretten ophævet	554
I et Tilfælde, hvor en Underdommer havde givet Kendelse for, at en af en anden Underdommer rekvireret Edfæstelse af et Vidne til Brug under en Justitssag ikke kunde finde Sted, førend der beskikkedes et Forsvar for Tiltalte, der ikke var mødt. hvorefter Amtet havde beskikket et saadant, blev Salæret paalagt det offentlige, idet Beskikkelsen havde været unødvendig, efter som Tiltalte, der ikke var fængslet, havde været stævnet	583

	Pag.
Salær.	
Se under Provision	303
Et Salær til en beskikket Sagfører paalagt det offentlige, efter som Beskikkelsen havde været nødvendig, da Tiltalte vel ikke var mødt under et subsidiært Forhør til Edfæstelse af et Vidne, men han, som ikke var arresteret, havde været stævnet	583
Sammenstød af Forbrydelser.	
Om Straffens Udmaaling i et Tilfælde, hvor der forelaa Vold og Polituorden i ideel Konkurrence. Se under Straf	19
Straffen for en Tiltalt, der dømtes for Vold og Opsætsighed mod Politiet samt Overtrædelse af Politivedtægten, bestemt under eet til Fængsel paa Vand og Brød	27
Straf efter § 193 absorberet i en idømt Livsstraf	37
Strfl. § 64 anvendt i Anledning af et tidligere begaaet Tyveri og Betleri (Forbehold).	71
En Tiltalt ikke idømt Tillægsstraf for et Tyveri, som laa forud for en tidligere Straffedom, under Hensyn til den ham ved denne idømte Straf	271
Strfl.s § 64 anvendt	283, 368
Se endvidere under Kumulation og Appel	368
En Tiltalt, som forgæves havde forsøgt at franarre en Købmand et Sæt Klæder ved i Strid med Sandheden at foregive, at en Forvalter indestod for Betalingen, og tre Dage efter opnaaede dette ved at producere en falsk Garantierklæring i saa Henseende, dømt efter § 251 jfr. § 46, og § 268 jfr. § 271.	646
Samtykke.	
Om formodet Samtykke som Omstændighed, der betog en Falskforbrydelse dens Karakter som saadan, se under Falsk	180
Om forudsat Samtykke som Grund til Frifindelse. Se under Falsk.	680
Selvtægt.	
Da der ikke kunde antages at tilkomme et Fideikommis nogen Ret til at benytte et et Aktieselskab tilhørende Stykke Jord, hvorover Indkørsel fra en senere nedlagt offentlig Vej til en Fideikommiset tilhørende Landejendom i lang Tid havde fundet Sted, som Vej, frifandtes Medlemmerne af Selskabets Bestyrelse under en mod dem af Fideikommiset til Idømmelse af Straf efter Strfl.s § 116 anlagt Sag.	542
Separation.	
Se under Arv	563
Servitut.	
En Færdselsret, der ved Bortsalget i 1854 af en Parcel fra en Købstadejendom ved tinglæst Skøde var forbeholdt Hovedejendommen ad en over den frasolgte Del førende Passage, antagen vedblivende at bestaa, uagtet Færdselen i en Aarrække ikke havde	

fundet Sted, som Følge af, at Ejeren af den tjenende Ejendom — antagelig efter Forhandlinger med den senere afdøde Sælger, i hvis Besiddelse den herskende Ejendom var forbleven — i 1876 eller 1877 i Passagen havde opført en Retiradebygning og paa anden Maade spørret for Færdselen, idet det efter samtlige foreliggende Omstændigheder ikke antoges godtgjort, at den paagældende Ejer af den herskende Ejendom endelig skulde have givet Afkald paa Servitutraadigheden, om hvis Bortfald ved Friheds-hævd der ikke var Spørgsmaal	110
En Køber af en Ejendom paa Frihavnens Terræn nægtet Ret til at hæve Handlen, fordi det havde vist sig, at Grunden var be-hæftet med nogle Bebyggelsesservituter. Se under Misligholdelse.	204
Det Schimmelmanske Fideikommis ikke antaget at have vundet Hævd paa en Færdselsret ved at udøve den i 27 Aar, idet der ikke dertil havde knyttet sig en synbar Servitutindretning. Se under Veje	542
Skatter og Afgifter.	
I et Tilfælde, hvor det ved Skødet af 1842 paa en bortsolgt Parcel var vedtaget, at Ejeren skulde til Hovedejendommen betale 1 Rdr. pr. Skp. Hartkorn for de mindre onera og præstanda, udtaltes det, at ihvorvel en Del af disse vare bortfaldne i Tidens Løb, maatte Parcelejerens Pligt til at betale Ydelsen fremdeles bestaa, da der ikke havdes Hjemmel til en forholdsmæssig Nedsættelse. .	213
Antaget, at selv om den Kongens Bryghus ved Resol af 6 April 1803 tilstaaede Frihed for Bygningsafgift endnu stod ved Magt for de paagældende Bygningers Vedkommende, fandtes saadan Fritagelse ikke afgørende for Arealskattens Vedkommende, der ifølge Lov 19 Februar 1861 § 2 opkræves med Bygningsafgiftens oprindelige Beløb taget $4\frac{1}{2}$ Gange, idet der ikke bestaar en saadan Forbindelse mellem disse to Skatter, at den Omstændighed, at Bygningerne ere fritagne for Bygningsafgift, eo ipso medfører, at de ere fritagne for Arealskat. Vedkommende Aktieselskab derfor tilpligtet for Fremtiden at udrede Arealskat af fornævnte Bygninger, men derimod frifunden med Hensyn til Kommunens Krav paa Efterbetaling for Fortiden.	616
Skifte.	
Se under Arv	563
Skolelærere.	
Se under Lønninger	547
Spil.	
Se under Bedrageri	101
Stadfæstelsesdomme	343, 668
Statsbanerne.	
Om disses Ret til Ekspropriation. Se under Ekspropriation.	242

	Pag.
Stateret.	
Om det statsretlige Forhold mellem Kongeriget og Island med Hensyn til Straffemyndighed. Se under Kompetence	167
Status.	
En Detailhandler paa Landet dømt, for i et Tidsrum af 18 Maaneder ikke at have opgjort Status, efter Strfl.s § 262, 2det Stk., jfr. Konkurslovens § 148	503
Straf.	
Ved Straffens Udmaaling taget Hensyn til § 58	1
Analogien af § 37 i Straffeloven anvendt paa en Forbrydelse udenfor Straffeloven	3
Straf efter Politivedtægten for Værtshusuorden absorberet af Straf for Vold efter Strfl.s § 203 i et Tilfælde, hvor der forelaa ideel Konkurrence af disse to Delikter. Se Vold	19
Om dennes Udmaaling i Tilfælde af Sammenstød. Se herunder pag. 19 og 27	
Straf efter § 193 absorberet i en Livsstraf.	37
En Drengs Rapseri af Æg til umiddelbar Fortæring og et Æble i Henhold til § 36 ikke straffet, allerede fordi Straffen for en voksen Person ikke vilde have oversteget Bøder eller simpelt Fængsel . .	42
Grundsætningen i § 64 anvendt med Hensyn til et forinden en tidligere Dom begaaet Betleri (Forbehold)	71
Iterationsvirkning tillagt en for de domfældte ikke forkyndt Tyveridom med Hensyn til et Dagen efter Domsafsigelsen begaaet Tyveri.	227
Erstatning for uforskyldt Straf. Se under Bedrageri	649
Strafanstalter (Forbrydelser imod disses Embedsmænd og Betjente).	
En Forbedringshustange, der efter Aftale med en 15-aarig Kammerat, for at skaffe dem begge Adgang til at flygte, overfaldt en Fængselsbetjent og forsøgte at bedøve ham ved Slag med en Økse, hvorved det var en Aftale mellem Fangerne, at Betjenten ikke skulde dræbes, i Medfør af Strfl.s §§ 65 og 111, 1ste Stykke, efter Pl. 31 August 1813 §§ 10 og 11 anset med Livsstraf. Hans Kammerat, der hjalp til ved Overfaldet, anset i Henhold til de nævnte Bestemmelser, sammenholdte med Grundsætningen i Strfl.s § 37 i. f.	3
Strafforvandling.	
En idømt Straf af Ris forandret til simpelt Fængsel, da Tiltalte i Mellemtiden var fyldt 15 Aar	42
straffen for forskellige over 60 Aar gamle Tiltalte bestemt efter Strfl.s § 23 til Fængsel paa sædvanlig Fangekost. 400, 472,	642
Straffrihedsgrunde.	
En Person ikke dømt for en urigtig Forklaring, da han ikke var mødt som Vidne. Se under Mened	167
Nogle Skibsfolk, som havde adlydt Kaptajnens Ordre om at vise Opsætsighed imod Øvrigheden, dømte uanset den dem paahvilende begrænsede Lydighedspligt. Se under Island.	167
Om Samtykke som Straffrihedsgrund. Se under Falsk	180, 680
Se under Nødværge	22, 251
Se endvidere under Tilregnelighed.	

Strafnedsættelsesgrunde.

Strfl.s § 58 anvendt. Se under Myndighed	1
Se endvidere under Tilregnelighed.	

Stævning

En Vekselsag imod en i Hellerup boende Urmager med Rette anlagt ved Sø- og Handelsretten og med Varsel som til en indenbys Mand, da Vekslen var domicilieret Nansensgade 4, og han efter Veksellovens § 4 herefter var at behandle som boende i København. Sø- og Handelsretten anset kompetent under den af et Handelsfirma imod ham anlagte Sag til Betaling af Vekslen, da denne var udstedt for Varer, som i alt Fald til Dels vare leverede i en gros Partier til Brug i Forretningen, og derfor Rettens Competence i hvert Fald fulgte af § 13 Nr. 2 i Sø- og Handelsretsloven, selv om Tiltalte, der tillige forhandlede Ure, ikke maatte anses for handlende	450
--	-----

Summa appellabilis.

En Sag om ulovlig Prøvehandel og Omløben med Varer, disse Forseelser første Gang begaaede, afvist fra Højesteret paa Grund af manglende summa appellabilis	180
En Sag om ulovlig Jagt afvist fra Højesteret	248
En Sag om Ansvar for første Gang begaaet uberettiget Næringsbrug afvist fra Højesteret	503
En Hovedsag om Betaling af et Fragtbelsøb paa under 200 Kr. indanket for Højesteret uden Summa-Bevilling i Forbindelse med den i konneks Forbindelse med Fragtsagen for Underretten procederede Kontrasag, der langt oversteg 200 Kr.	513
Afvisning af en Sag om ulovlig Dyrlægepraksis som manglende summa appellabilis	583

Sundhedsvæsenet.

Et Aktieselskab, som i København udførte Natrenovation for sine Aktionærer, dømt for Overtrædelse af Sundhedsvedtægten af 15 Juni 1886 § 18, da denne §'s 1ste Stk. maatte anses at indeholde et ubetinget Forbud mod, at Udførsel af Natrenovation foretages af Folk, der ikke have Magistratens Tilladelse	473
--	-----

Sædeligheden.

En dansk Undersaat dømt for i Udlandet at have begaaet Bigami	210
To Halvsøskende ansete for Blodskam efter Strfl. § 164, for den enes Vedkommende sammenholdt med § 39	156
En mindreaarig Tiltalt dømt for Voldtægt mod et 13aarigt Pigebarn efter § 168, jfr. § 37	130
En mindreaarig Tiltalt dømt for Forsøg paa Voldtægt mod et 12aarigt Pigebarn efter § 168, jfr. §§ 46 og 37	132
En Buffetist, der havde haft Samleje med en beruset Tjenestepige, frifunden for Tiltale efter Strfl.s § 170 eller § 171, idet hans Forklaring om, at Samlejet havde fundet Sted med Pigens frie Villie,	

og at hun ikke havde været mere beruset, end at hun var i Stand til at modsætte sig Gerningen, ikke fandtes at kunne forkastes. Tvende andre Tiltalte, der senere paa samme Nat havde antruffet Pigen i yderlig beruset Tilstand og forsøgt Samleje med hende i denne Tilstand — hvilke Samlejer alene paa Grund af de Tiltaltes berusede Tilstand ikke fuldbyrdedes — dømte efter § 170, jfr. § 46. En fjerde Tiltalt, der umiddelbart efter de nys omtalte Tiltaltes Forsøg, i den Hensigt at have Samleje med Pigen, var gaaet ind til hende og havde lagt sig over hende paa Hænder og Knær samt anmodet de andre om at gaa deres Vej, men som derefter, uden at foretage yderligere Skridt, havde opgivet sit Forehavende, idet Lysten til Samleje forgik ham ved at se Pigen kaste op, frifunden under Hensyn til Strfl.s § 45, 2det Stk. (Overretten havde dømt denne Tiltalte, ligesom de to foran nævnte efter § 170, jfr. § 46).....	121
En Tiltalt dømt efter § 170 for at have forskaffet sig Samleje med en aandssvag Pige.....	285
En Tiltalt dømt efter § 173 for at have bedrevet Utugt med en Pige under 12 Aar under Omstændigheder, som nærmede sig til Voldtægt.....	464
En Tiltalt anset efter Strfl. § 174, jfr. § 210, for at have forskaffet sig Samleje med et 13aarigt Pigebarn trods dettes Modstand, idet hans Forhold efter det oplyste ikke fandtes at kunne henføres under Straffelovens Bestemmelser om Voldtægt. Samme Tiltalte derimod ikke antaget at have krænket det paagældende Pigebarns Blufærdighed paa nogen strafbar Maade ved at have ført liderlig Tale i hendes Paahør. § 185 anvendt paa 2 andre Tiltalte, en Mandsperson og en Pige, af hvilke sidstnævnte ved Nattetide havde lukket førstnævnte ind i sit Kammer, hvor hun laa i Seng sammen med det ovennævnte Pigebarn, og tilladt ham at lægge sig op i den fælles Seng, hvor han umiddelbart ved Siden af Barnet forsøgte at faa Samleje med den tiltalte Pige ..	362
En Tiltalt anset efter Strfl.s § 176, jfr. §§ 163 og 173, for uterligt Forhold overfor en 5-aarig Datter af et Fruentimmer, med hvem han samlevede	7
En Tiltalt dømt efter § 176, jfr. §§ 161 og 174, for Uterlighed overfor sin 13aarige Datter.....	85
En Tiltalt dømt for uterligt Forhold overfor en Pige under 12 Aar efter § 176, jfr. § 173	471
Lignende Dom	472
Straf efter Straffelovens § 180 idømt.....	565
Et Fruentimmer straffet efter § 182 for imod Politiets Forbud at have Fruentimmere til Huse, som ernærede sig ved Utugt, idet det imod hendes Benægtelse antoges bevist, at hendes Døtre, der med hendes Vidende ernærede sig ved Utugt, vare til Huse hos hende	24
Et Fruentimmer, som i sit Hjem havde faaet en 16-aarig Pige til at tilstaa en Mandsperson Samleje, og modtaget Betaling af Mandspersonen for Lejlighedens Benyttelse. og som imod Politiets For-	

	Pag.
bud havde for Betaling haft Fruentimmere til Huse, som ernærede sig ved Utugt, og selv ført Mandfolk til Huset for at give dem Lejlighed til Utugt med saadanne Fruentimmere, straffet efter § 182	280
Et tiltalt Fruentimmer mod sin Benægtelse anset overbevist om at have givet tvende Mandfolk Lejlighed til at øve Utugt med et andet Fruentimmer, der var i Besøg hos hende, i et til hendes Lejlighed faktisk hørende Værelse, i den Hensigt derved at skaffe sig pekuniær Fordel, og om virkelig at have opnaaet saadan paa de konsumerede Spise- og Drikkevarer. Tiltalte som Følge heraf anset med Straf efter Strfl.s § 182	344
En Tiltalt, der havde udvist uterligt Forhold overfor 14 mindre Drengene og haft Omgængelse mod Naturen med mindst een af dem, anset efter Strfl.s §§ 185 og 177	14
En Tiltalt anset efter Strfl.s § 185 for at have befølt to Kvinder paa uterlig Maade uden paa Klæderne	315
Særeje.	
Om en gift Kvindes Myndighed til at pantsætte Særeje. Se under Pant	561
Særlige Retsforhold.	
Om Brud herpaa. Se under Søloven	441
Sø- og Handelsretten.	
En Vidnesag ex officio afvist fra Sø- og Handelsretten, idet, uagtet Vidneførselen var begært for at benyttes under en Retssag, saadan Sag ikke saas at være anlagt, og Betingelsen for, at Vidneforklaring i Medfør af Sø- og Handelsretslovens § 36, 1ste Led, ikke desto mindre kunde optages, ikke fandtes at have været til Stede	429
Søfartsforhold.	
En Fører af et her hjemmehørende Skib, der paa en Rejse mellem to udenrigs Pladser havde medtaget flere Passagerer end tilladt ved den over Skibet afholdte Synsforretning, frifunden, idet Loven af 24 Marts 1875 § 1 ikke fandtes at have forordnet offentlig Tilsyn med Skibe, som fare mellem to udenlandske Havne	444
Søloven.	
En tiltalt Baadsmand paa et dansk Skib dømt efter Sølovens § 304 for Vold imod en 3dje Styrmand under Skibets Ophold i Amerika	441
Sølovens § 142 om Betingelserne for Rederens Ansvar for Gods antagen ikke at være nogen præceptiv Bestemmelse, og da et Konnossement havde udvidet Reglerne for Rederens Ansvarsfrihed og disse in casu hjemlede ham Ansvarsfrihed for en ved Fremkomsten af noget Stykgods konstateret Skade, frifandtes Rederen. Se under Befragning	513

Søterritoriet.

En islandsk Hvalfanger, som havde benyttet fremmede Skibe til at bringe Hvalfangsten ind til Stationen, og som i den Anledning var tiltalt for Overtrædelse af Frdn. om den islandske Handel af 13 Juni 1787 Kap. I § 10, frifunden, da Hvalfangsten udelukkende var foregaaet udenfor islandsk Søterritorium, og Tiltalte herefter havde været berettiget til at benytte fremmede Skibe til Fangsten og saa meget mere til at bringe Fangsten ind til Hvalfangststationen

657

Territoriet.

Loven af 24 Marts 1875 fundet uanvendelig paa Skibe i Fart mellem to udenrigs Havne

444

Testament.

I et Tilfælde, hvor en Person i 1893 for notarius publicus havde oprettet forskellige Testamenter, og hvor det ved Lægeerklæringer maatte anses godtgjort, at Testator i 1890 og 1894 havde været lidende af dementia paralytica, hvilken Sygdom ogsaa kunde have strakt sig ud over det mellemliggende Tidsrum, men der paa den anden Side var skaffet Udtalelser fra Personer, som havde kendt afdøde paa selve Dispositionernes Oprettelsestid, om, at han var sin Fornuft mægtig, fandtes der ikke at være ført et saadant Bevis, som efter Notarialtestationernes retlige Betydning maatte føres, for at afdøde ikke havde været sin Fornuft mægtig under Testationsakterne

82

Da et af et Ægtepar oprettet Testamentes Bestemmelser om, at den Hustruens Søn af første Ægteskab tilfaldende Arv skulde baandlægges under Overformynderi til livsvarig Rentenydelse for ham udenfor Formuefællesskab med hans eventuelle Hustru og efter hans Død tilfalde hans Børn eller Livsarvinger, men, for saa vidt saadanne ikke efterlodes, anvendes til et Legat. ikke kunde antages at være konfirmeret med Hensyn til sidstnævnte Bestemmelse, og denne uden Konfirmation var ugyldig, for saa vidt angik Sønnens Tvangslod efter Moderen, blev Tvangsloden efter Sønnens Død, og da han ingen Livsarvinger efterlod sig, udlagt hans Udarvinger

397

Da en i en Separationsakt indeholdt Bestemmelse, hvorved en fast Ejendom og en Kapital efter visse Personers successive Død tilfaldes Vajsenhuset, paa Grund af det Opretternes Formue allerede i levende Live paalagte Baand maatte anses for en dispositio inter vivos, opretholdtes den, uagtet den ikke var oprettet i Testaments-Former og stred imod Livsarvingernes Ret

412

Tilregnelighed.

Straffen for en Person, der havde gjort sig skyldig i Opsætsighed imod Politiet, bestemt under Hensyn til Strfl.s § 39

1

	Pag.
Strfl.s § 39 anvendt paa en for Blodskam med en Halvsøster tiltalt Mandsperson; sidstnævnte derimod antagen at være i Besiddelse af fuld Tilregnelighed	156
Straffelovens § 39 anvendt paa en for Tyveri og Falsk tiltalt Person, om hvem det i en Lægeerklæring var udtalt, at han var en degenereret. aandelig Undermaaler, der kunde betegnes som i let Grad imbecil, og at han af denne Grund saa vel som paa Grund af den hysteriske Tilstand, hvori han i den senere Tid havde befundet sig, formentlig ikke kunde siges fuldt ud at være i Besiddelse af den Modstandsevne overfor Indskydelser og Tilskyndelser, som forudsættes hos ganske normale Personer	342
Tilstaaelse.	
Intet Hensyn taget til Tilbagekaldelse af en saadan om et begaaet Hæleri	31
eller om en begaaet Brandstiftelse	75
eller om et begaaet Tyveri	96
I et Tilfælde, hvor en for Blodskam med en Halvsøster tiltalt, noget aandssvag Mandsperson havde tilbagekaldt den af ham under Sagen afgivne, med den medtiltalte Halvsøsters Forklaring stemmende Tilstaaelse under Paaberaabelse af, at han havde misforstaaet Forhørsdommerens Spørgsmaal, forkastedes denne Tilbagekaldelse, hvorimod Tiltalte dømtes efter Tilstaaelsen	156
I et Tilfælde, hvor en Møllersvend havde tilstaaet at have bevæget en i Afhængighedsforhold til ham staaende Lærling til under en mod Svenden for Vold anlagt privat Politisag at afgive usandfærdig Vidneforklaring til Fordel for Svenden, men hvor denne senere havde tilbagekaldt sin ommeldte Tilstaaelse, toges der intet Hensyn til denne Tilbagekaldelse	364
Transport.	
Se under Assuranceforhold	89
Tyendeforhold.	
En i fast Tjenesteforhold staaende Værkfører som under Lockouten i 1899 havde faaet Tilkendegivelse af sin Mester om, at han ikke skulde møde til Arbejde, anset ubeføjjet til deri at se en Opsigelse af hans Plads, som fra Mesterens Side vilde indeholde et Kontraktsbrud	215
Tyveri.	
Tilegnelse af nogle som værdiløse ansete Genstande ikke straffet . .	42
En Tiltalt, som var sigtet for at have frastjaalet en beruset Mand ved to forskellige Lejligheder Penge, frifunden af Mangel paa Bevis	50
En Tiltalt, der var sigtet for om Natten at have tilvendt sig Kul til Værdi 45 Øre, frifunden efter samtlige foreliggende Omstændigheder, uanset at to Vidner havde forklaret at have set ham udføre Tyveriet. Se under Bevis	469

	Pag.
I et Tilfælde, hvor en Jernbanearbejder havde af Entreprenøren købt en Tønde paa Kredit, og, da han krævede Betaling for et Arbejde, havde faaet det Svar, at han først maatte betale for Tønden eller tilbagelevere denne, samt hvor Arbejderen endelig havde stjaalet en lignende Tønde fra Entreprenøren og, ved at tilbagelevere den, opnaaet Udbetaling af sit Arbejdstilgodehavende, blev Arbejderen dømt for Tyveri (Overretten havde anvendt § 251).....	248
Tilegnelse af et til 1 Kr. vurderet gammelt Sølvur straffet som almindeligt Tyveri (Overretten havde ikke idømt Straf, fordi det ikke med Sikkerhed kunde antages, at det stjaalne var en Værdigenstand af saadan Betydning, at dets Tilegnelse kunde tilregnes som egentlig Tyveri).....	271
En Tiltalt, som var antruffen paa et Tørreløft i Færd med at sammenbylte noget til Tørring ophængt Tøj, dømt for fuldbyrdet Tyveri.....	274
En Person, som var antruffen slæbende en til 1 Kr. vurderet Sæk Brænde, og som havde gjort gældende, at han havde fundet den paa Fortovet ud for en Kælderhals, at han antog den for tabt og var ifærd med at oplyse den, straffet for Tyveri, idet Sækken af rette Vedkommende havde været hensat i Kælderhalsen, og Tiltalte maatte antages at have taget den dér (Kriminalretten havde anvendt § 247).....	301
Tilegnelse af nogle Ænder fra en Dam straffet efter § 228, uden at der toges Hensyn til et Anbringende fra Tiltalte om først efter Tilegnelsen at være bleven opmærksom paa, at de vare tamme.	461
En Tiltalt dømt som Tyv for at have tilegnet sig en Del gammelt Jern, idet hans Forklaring om at have haft Tilladelse til at tage det af rette Vedkommende eller en Person, han ansaa for saadan, maatte forkastes.....	575
En Tiltalt som havde begaaet forskellige Tyverier, deriblandt fra et paa et Loft staaende aflaaet Klædeskab, hvortil han skaffede sig Nøglen ved at bryde ind i et tilstødende Kvistværelse, hvor Nøglen henlaa, dømt efter § 231.....	672
 Tyveri (simpelt).	
En Tiltalt imod sin Benægtelse anset overbevist om ved Nattetid at have begaaet Tyveri i en Urtekræmmerbutik, hvortil han havde skaffet sig Adgang ved at løfte af sit Leje den for Butikens Halvdøre lukkende Jernstang, hvilket Tyveri, da Jernstangen kunde løftes uden Vold ved et Instrument, tilregnedes ham som simpelt Tyveri. Tiltalte anset tilregnelig i Gærningens Øjeblik.....	268
Straf for simpelt Tyveri idømt for Tilegnelse af en til 50 Øre vurderet Spyttebakke. Tiltalte tillige dømt for Bedrageri.....	375
Et Kærestepar dømt for simpelt og groft Tyveri.....	474
En Tjenestekarl mellem 15 og 18 Aar dømt efter § 228, jfr. §§ 37 og 21, for Tyveri fra sin Husbond af Halm til Værdi ca. 50 Øre	484
En Tiltalt, der havde begaaet Tyveri fra et Værelse, hvortil han	

	Pag.
havde skaffet sig Adgang ved Indbrud, men uden den Gang at have tyvagtig Hensigt, dømt for simpelt Tyveri	568
En Tiltalt, som ved at sprænge en Laas havde skaffet sig Adgang til et Hus, og, da han ingen traf hjemme, tilegnet sig to Flasker med Spirituosa, alene dømt for simpelt Tyveri, idet det ikke var oplyst, at han havde tyvagtig Hensigt. da han foretog Indbrudshandlingen	642
En Tiltalt dømt for Tyveri fra Udhængsskabe, en Automat og Butiker	645
En 16aarig Person, som havde begaaet en Mængde Tyverier, og hævet et Beløb paa en Sparekassebog, hvilken han havde sat sig i Besiddelse af ved Tyveri og efter Afbenyttelse lagt tilbage, dømt efter § 228, jfr. § 37, til Forbedringshusarbejde.	670
Straf herfor endvidere idømt 31, 48, 59, 71, 74, 94, 95, 109, 149, 165, 226, 246, 264, 282, 342, 353, 368, 391, 438, 442, 465, 495, 553, 565, 566, 646,	682

Tyveri (grovt).

En Tiltalt, som for at begaa Indbrud havde sat Ild paa en til en Butik førende Dør, alene dømt for Indbrud	67
Et Fruentimmer straffet for grovt Tyveri med Hensyn til nogle Koster, som hun havde tilstaaet at have stjaalet fra et ikke aflaaet Værelse, idet det ved Vidner ansaas godtgjort, at Værelset havde været aflaaet, og hun var funden i Besiddelse af en Nøgle, der passede til Værelset	208
En islandsk Kvinde dømt efter § 231, Nr. 1, (229, Nr. 1) for Tyveri af Faar paa Marken	246
En Tiltalt, der uden plausibelt Ærinde var antruffen i Kælderen til et Hus, imod sin Benægtelse anset overbevist om at være Gærningsmanden til et kort forinden i samme Hus forsøgt Indbrud	277
Tre Personer, som vare trufne i en Gaard umiddelbart efter et sammesteds forsøgt Indbrud, dømte som Gerningsmænd hertil	292
En Person, der havde været en Medtiltalt behjælpelig med indbrudsmæssig at bortføre nogle Kludesække fra den Medtiltaltes Onkels Kælder, dømt for Indbrud, da hans paastaaede Tro paa, at den Medtiltalte havde haft Tilladelse i saa Henseende, ikke kunde akcepteres	297
En Tiltalt dømt for Kvægtyveri fra en Mark efter § 229, Nr. 1	314
En tidligere for Indbrud straffet Person, der ved Nattetid antraffes i en Gaard med Indbrudsværktøj, og som havde erkendt, at det var hans Hensigt at skaffe sig Adgang til en Kælder sammesteds, eventuelt ved Indbrud, for at udsøge sig et Natteophold, antagen at have haft til Hensigt at trænge ind i det paagældende Hus, eventuelt ved Indbrud, i tyvagtig Hensigt	359
En for Tyveri oftere tidligere straffet Person, der en Vinternat ca. 1/2 Time efter, at der var begaaet Indbrud i en Detailhandlers Forretning paa Strandvejen, blev paagreben af Politiet i en ca. en halv Times Gang fra Gerningsstedet beliggende Beværtning, medførende adskillige ved det ommeldte Indbrud borttagne Spise- og	

	Pag.	
Drikkevarer m. m., og i Selskab med en anden Person, som flygtede, mod sin Benægtelse anset overbevist om at have udøvet eller været meddelagtig i Udøvelsen af det paagældende af flere begaaede Indbrudstyveri og herfor anset efter Strfl.s § 232, 2. Stk.	534	
Straf for groft Tyveri ikke idømt, da Tiltalte, den Gang han foretog Indbrudshandlingen, ikke havde haft tyvagtig Hensigt. Se under simpelt Tyveri	642	
En Tiltalt, der var bleven enig med en anden om at begaa et Indbrudstyveri, som ikke blev fuldført, dømt efter § 229, Nr. 4, jfr § 54, jfr. § 46	645	
En Tiltalt dømt herfor for at have gjort Indbrud i en Kirke med tillistede Nøgler	668	
Se endvidere pag. 59, 74, 75, 227, 264, 367, 368, 391, 406,	682	
 Tyveri efter § 233.		
En Dreng under 15 Aar dømt efter § 233, jfr. til Dels § 46. for forskellige Rapserier	42	
Straf herfor endvidere idømt	434	
 Tyveri efter § 235.		
En Drengs Tilegnelse af Æg til umiddelbar Fortæring og et Æble ikke straffet i Henhold til § 36, allerede fordi højere Straf ved Bøder eller simpelt Fængsel ikke vilde være idømt, hvis Tiltalte havde været 18 Aar. Ejheller straffet for Tilegnelse af nogle som værdiløse ansete Genstande	42	
 Afgørelse af et Grænse-Tilfælde mellem almindeligt Tyveri og Tyveri efter § 235 (Tilegnelse af et Ur til Værdi 1 Kr. straffet som almindeligt Tyveri)		271
Afgørelse af et Grænse-Tilfælde mellem almindeligt Tyveri og Tyveri efter § 235. Tilegnelse af en til 1 Kr. vurderet Sæk Brænde, hensat i en Kælderhals, straffet som almindeligt Tyveri	301	
Afgørelse af et Grænse-Tilfælde mellem § 228 og 235, se under Tyveri simpelt. (Tilegnelse fra Husbond af Halm til Værdi ca. 50 Øre i Forbindelse med nogle Ægtyverier, for hvis Vedkommende Tiltalte ikke var begæret).	484	
Afgørelse af et Grænse-Tilfælde til ulovlig Omgang med Hittegods. Tilegnelse af en Maatte af ringe Værdi, som henlaa paa Fortovet udenfor et Hotel, ikke straffet. Tiltalte ikke heller idømt Straf med Hensyn til at der i hans Hjem var forefundet nogle fremmede Lommeærklæder, om hvis Værdi der manglede Oplysning, og som ikke vare oplyste at være bragte hjem af Tiltalte	55	

Uagtsomhed.

En Tiltalt, som for at begaa Indbrud havde sat Ild paa en til en Butik førende Dør, ikke dømt for uagtsom Ildspaaættelse, da Ilden slukkedes, inden den havde grebet videre om sig	67
--	----

Tilregnet en Fører af Trawldamper som grov Uagtsomhed, at han havde firet paa Trawllinerne, da en Baad havde taget fat i den ene af disse, hvorved han bevirkede, at to Staaltraadsvarp med stor Fart løb ud i den lille overfyldte Baad, saaledes at denne kæntrede, og 3 Mand omkom. Skibsføreren derfor straffet for uagtsomt Manddrab. Se under Island	167
Aktionens Omkostninger paalagte en for Falsk tiltalt Person, der frifandtes af Mangel paa Forsæt, men om hvem det statueredes, at han havde gjort sig skyldig i grov Uagtsomhed ved Benyttelse af en anden Mands Navn	680
Udeblivelsesdomme 15, 118, 119, 143, 152, 450, 519, 596, 602,	651
Udlandet.	
En dansk Undersaat i Medfør af Straffelovens § 6 aktioneret for i Udlandet at have gjort sig skyldig i Bigami	210
En tiltalt Baadsmand paa et dansk Skib dømt efter Søløvens § 304 for en i Amerika udøvet Vold imod en overordnet under Skibets Ophold der	441
Loven af 24 Marts 1875 fundet uanvendelig paa Skibe, som fare mellem to udenlandske Havne	444
Engelsk Ret bragt til Anvendelse som vedtagen i et Konnossement med Hensyn til Betingelserne for en Reders Ansvar. Se under Befragtning	513
Udlæg.	
Antaget, at nogle Vejafgifter til Nygaard's Ejer af nogle bemeldte Ejendom i sin Tid frasolgte Parceller, i hvilke Afgifter der ved en hos Ejendommens tidligere Ejer afholdt Eksekutionsforretning var givet en Overretssagfører Udlæg, vare tillagte Ejeren af bemeldte Ejendom som saadan som Vederlag for den samme paa-hvilende Forpligtelse til at vedligeholde visse Veje, og at Retten til at oppebære disse som Følge heraf ved et forinden Udlægsforretningen stedfundet Tvangssalg over oftnævnte Ejendom var gaaet over til Køberen af samme, selv om hans Adkomstdokumenter ikke særlig nævnte denne Ret. Som Følge heraf dømtes Overretssagføreren til at betale Ejendommens nuværende Ejer, hvad han i Henhold til Udlæget havde oppebaaret af de ommeldte Afgifter, med Fradrag af et af ham til de paagældende Vejes Vedligeholdelse og Istandsættelse anvendt Beløb	395
Udlændinge.	
En Udlænding dømt til at udbringes af Riget og for Overtrædelse af et i Medfør af Strfl.s § 16 meddelt Tilhold	75
Se under Udvisning 175, 159, 167,	381
Udvisning.	
En Udlænding straffet for Overtrædelse af et ham ved Udvisning af Riget givet Tilhold	331

	Pag.
Udlændinge dømt til at udbringes af Riget	75, 159, 167
Unødig Trætte.	
Mulkt herfor idømt	152, 450, 519, 596, 668
Vandløb.	
Se under Landvæsenskommission	478
Varebetegnelse,	
En Vinhandler dømt efter Lov 27 April 1894 § 1 for paa Etiketterne til en af ham fabrikeret Likør urigtig at have angivet, at Varen var fabrikeret paa Fabriken La grande Chartreuse	489
Varefalsk.	
En Tiltalt straffet for Forfalskning af Kunstgødning. Se under Bedrageri	180
Med Hensyn til Rom. Se under Bedrageri	235
En tiltalt Slagtermester, der fra sin Forretning paa Utterslev Mark, hvor der der ikke findes Bestemmelser om Kødkontrol og Stempeling af forhandlet Kød, havde forhandlet Kød stemplet med blaa Farve med et efter Tiltaltes Anvisning forfærdiget Stempel, der i betydelig Grad lignede det af Kjøbenhavns offentlige Kødkontrol benyttede blaa Stempel, og som maatte antages indrettet og benyttet netop i den Hensigt at fremkalde Forveksling med dette, anset efter Strfl.s § 278, Iste Stykke, uanset at det ikke mod hans Benægtelse var oplyst, at noget af det af ham stemplede Kød havde været af ringere Beskaffenhed end Kød, som af Kjøbenhavns Kødkontrol forsynes med blaa Stempel	350
Varemærke.	
En Vinhandler dømt efter Lov 11 April 1890 § 12 for at have forhandlet en af ham fabrikeret Likør i Flasker, hvori var indebrændt Firmaet La grande Chartreuses indregistrerede Mærke og Firmaet Alex Droz & Co.s Firmanavn.	
Ligeledes dømt efter samme Lovs § 13, jfr. § 12, for at have forhandlet en af ham fabrikeret Likør med en Etikette, der, uanset en Forskel mellem de paa trykte Navne og nogle andre mindre isjnefaldende Forskelligheder, frembød en saadan Lighed med Firmaet La grande Chartreuses indregistrerede Varemærke, at Mærkerne i deres Helhed kunde forveksles, og uden at det herimod kunde komme i Betragtning, at der til Likørens Fabrikation var anvendt ca. 3 pCt. af Essens fra La grande Chartreuse, eller at Tiltalte ikke vilde mindes at have set Bekendtgørelse om den her stedtundne Indregistrering.	
Endelig dømt efter samme Bestemmelse for at være vedbleven med at benytte Mærket Cacao-Chouva, efter at Firmaet Alex Droz & Co. havde faaet dette Mærke registreret, hvorved bemærkedes, at der ikke var Grund til at betvivle, at oftnævnte Mærke i Medfør af Lov 19 Decbr. 1898 § 1 kunde registreres	489

Vejafgifter.

Antaget, at de nogle fra Ejendommen »Nygaard« i Københavns udenbys Klædebo Kvarter bortsolgte Parceller paalagte Vejafgifter til »Nygaards Ejer« vare tillagte denne som saadan som Vederlag for den samme paahvilende Forpligtelse til at vedligeholde visse Veje, og at Retten til at oppebære disse som Følge heraf ved et stedfundet Tvangssalg af nævnte Ejendom var gaaet over til Køberen af samme, selv om hans Adkomstdokumenter ikke særlig nævnte denne Ret. En Overretssagfører, der ved Eksekution hos den forrige Ejer af Nygaard havde erholdt Udlæg i de ommeldte Vejafgifter og i Henhold hertil havde oppebaaret disse i nogle Aar, tilpligtedes som Følge heraf at betale Ejendommens nuværende Ejer, hvad han saaledes havde oppebaaret, med Fradrag af et af ham i det samme Tidsrum til de paagældende Vejes Vedligeholdelse og Istandsættelse anvendt Beløb 395

Veje og Stier.

Om Statsbanernes Ret til at ekspropriere Jord til en Vej mellem Stationen og Hobro. Se under Ekspropriation 242

Da det Schimmelmanske Fideikommis i 1870 havde afhændet et under Hellebækgaard hørende Jordstykke, hvorover der fra Gaarden var Udkørsel til den offentlige Landevej fra Helsingør til Hellebæk, uden at der forbeholdtes Fideikommiset Ret til Vej over det paagældende Jordstykke, og den af Fideikommiset efter Afhændelsen udøvede Færdsel i 27 Aar ikke kunde medføre, at det havde vundet Hævd med Hensyn til Færdslen over Jordstykket, der ikke havde været knyttet til en synbar Servitutindretning, frifandt Medlemmerne af et Aktieselskabs Bestyrelse under en mod dem af Fideikommiset anlagt Sag til Straf efter Straffelovens § 116 i Anledning af en foretagen Afspærring af bemeldte Vej, hvorhos der nægtedes en af Fideikommiset begært Forbudsforretning mod, at Aktieselskabet ved Afspærringer eller paa anden Maade lagde Fideikommiset Hindringer i Vejen for Benyttelsen af den ældre Udkørsel, Fremme 542

Veksel.

En Urmager dømt til at indfri en Veksel, da de af ham fremsatte Indsigelser ikke kunde fremsættes under et Vekselsøgmaal . . . 450

Da en Veksel var domicilieret København, var et Søgmaal imod den i Hellerup bosatte Vekseludsteder med Rette anlagt her i Medfør af Lov 7 Maj 1880 § 4 450

Vestindien.

En Kvinde dømt for med Overlæg at have dræbt sit 7 Uger gamle Barn, i Medfør af Frd. 4 Oktbr. 1833 § 10, 3. Mb., efter D. L. 6—9—1 jfr. Frd. 24 Septbr. 1824, til at miste sin Hals og Hovedet at sættes paa Stage 44

	Pag.
En Tiltalt, som, for at begaa Indbrud, havde sat Ild paa en til en Butik førende Dør, alene dømt for Indbrud, men hverken for forsætlig eller uagtsom Brandstiftelse. Tillige dømt for Overtrædelse af Løsgængeritilhold	67
En Romforhandler, der havde tilsat den forhandlede Rom med Vand i større Omfang end sædvanlig og med ren Sprit, frifunden for Sigtelsen for Vareforfalskning, da Tilsætningen ikke kunde antages sket i svigagtig Hensigt	235
En tiltalt Bestyrer (manager) af en senere falleret Bank paa de dansk-vestindiske Øer anset efter Fr. 11 April 1840 § 76 jfr. § 41 for, i den Hensigt at skjule Bankens uheldige Status for de i samme interesserede, og for at opnaa, at Bankens Virksomhed fortsattes, hvori han som lønnet Bestyrer havde Interesse, at have gjort sig skyldig i urigtig Bogføring og aflagt urigtige Regnskaber. Samme endvidere anset efter samme Frd. § 43 jfr. § 44 for at have givet sig selv Laan af Bankens under hans Bestyrelse værende Midler imod Anfordringsbeviser og uden tilstrækkelig Sikkerhed, og efter dens §§ 77 og 21, sammenholdt med § 43, for at have tilladt Bankens Præsident (Direktionsformand) og dens Bogholder paa lignende Maade at udtage af Bankens Kasse Penge, som Tiltalte vidste, vare tabte for Banken. Tiltalte endelig anset efter den nævnte Frd s § 76, jfr. § 41, for paa et Tidspunkt, da han var sig Bankens Insolvens bevidst, at have under urigtig Foregivende formaaet en Forretningsforbindelse til for Banken at dække en større Gældspost til en af dens Kreditorer	382
Vidner.	
Se under Bevis	469
Vidnesager.	
Om Afvisning af en Vidnesag. Se under Afvisning.	429
Vold.	
En Tiltalt anset efter § 200, jfr Loven af 11 Maj 1897.	27
En Tiltalt dømt efter § 202 for Mishandling af sin Hustru.	85, 416
En Mandsperson anset efter Straffelovens § 203 for ofte at have slaaget en Kvinde, med hvem han samlevede, med knyttet Haand i Ansigtet, saaledes at det hovnede, og for ved Slag med et Nøgleknippe at have tilføjet hende et Par blødende Rifter i Hovedet	7
En Bager, der i Gaarden til et Gæstgiveri uden Anledning med en Ølflaske bibragte en Slagter et Stød paa højre Kind, hvorved der fremkom et overfladisk Saar under Øjet, anset efter Straffelovens § 203, hvorved Straf efter Politivedtægten for Værtshusuorden absorberedes	19

	Pag.
En Tiltalt, som i Slagsmaal havde med knyttet Haand i betydelig Grad beskadiget en andens Øje, straffet efter Strfl.s § 203, men Straffen bestemt til en Bøde under Hensyn til at den anden havde foranlediget Slagsmaalet. (Overretten havde frifundet i Medfør af § 40)	22
En Tiltalt, der i en ophidset Sindsstemning, men uden Hensigt til at tilføje blivende Skade, havde tilføjet en anden 2 Knivstik henholdsvis i Hovedet og paa Grænsen mellem Brystkassen og Bugvæggen, hvilke Saar dog lægtes uden at efterlade blivende Men, straffet efter § 203, uden at Tiltaltes Anbringende om at have tilføjet den skadelidte Knivstikkene for at forsvare sig overfor dennes Angreb fandtes at kunne staa til troende	139
I et Tilfælde, hvor en Tiltalt paa forskellig Maade var bleven chikaneret af en Jagtbetjent, og en Dag havde truffet sin Svoger i Mundhuggeri med Betjenten, hvorpaa han havde væbnet sig med en Roe, medens Betjenten trak en Revolver frem og pegede mod de to Svogre, blev Tiltalte, som paa en Afstand af 11 til 12 Alen havde kastet Roen imod Betjenten og derved tilføjet ham et Saar i Hovedet, anset efter § 203, idet der ikke antoges at have foreligget en Nødværgesituation	251
To Tiltalte, der efter et Drikkelag i beruset Tilstand og efter fælles Overenskomst havde overfaldet en tredje, ligeledes beruset Deltager i Drikkelaget med Vold, væltet ham omkuld og sparket ham med Træsko, hvorved den overfaldne, foruden andre Læsioner af forbiggaaende Beskaffenhed, fik begge Ben i højre Underarm bragt fuldstændig ud af Led i Albuen og herved, antagelig for bestandig, led Skade paa Bevægeligheden og den fulde Brugbarhed af Armen, ansete efter Strfl.s § 203. Overfaldne, der havde frafaldet Krav paa Erstatning overfor den ene af Voldsmændene, tilkendt Erstatning hos den anden alene	317
En tiltalt Arbejdsmand, der for 26 Aar siden havde været straffet med Fængsel paa Vand og Brød for Overtrædelse af Strfl.s §§ 100 og 296, anset for Vold mod sagesløs Person efter Strfl.s § 203, jfr. Lov 11 April 1897 § 3, med Tvangsarbejde. (Overretten havde ikke fundet sidstnævnte Lovbestemmelse anvendelig)	372
En Tiltalt, som paa et Værtshus i København havde udøvet forskellig Vold, anset med Straf efter Strfl.s § 200, jfr. Lov 11 Maj 1897 § 1 og efter § 203	410
3 Droskekuske, der ved en Lejlighed dels i Forening, dels enkeltvis havde øvet Vold mod en Opvarter og en Skomager, hvorved der tilføjedes førstnævnte forskellige Hævelser og Svulster, der medførte nogle Dages Sygeleje og betydelig Smerte, uden at det havde kunnet oplyses, af hvem af de Tiltalte og paa hvilken Maade hver enkelt Læsion var tilføjet overfaldne, medens Skomageren — for hvis Vedkommende det med en enkelt Undtagelse heller ikke havde kunnet oplyses, i hvilken Grad hver af de Tiltalte havde været delagtig i den øvede Vold — ikke havde væsentlig Ulempe af denne, alle ansete som meddelagtige i og ansvarlige for	

	Pag.
de overfor begge de anførte Personer udøvede Voldshandlinger og herfor idømte Straf efter Strfl. § 203 jfr. § 47, 1ste Punktum, og efter dens § 200 jfr. § 1 i Lov 11 Maj 1897	417
En islandsk Provst dømt efter § 205 i den islandske Strfl. (dansk Strfl. § 203) for at have bevirket et Armbrud ved Slag med en Ridepisk, men Straffen under Hensyn til samtlige Omstændigheder bestemt til en Bøde paa 100 Kr. Tillige tilpligtet at betale Erstatning. Aktionens Omkostninger for Højesteret paalagte det offentlige.	453
En Tiltalt dømt efter Strfl.s § 203 for at have tilføjlet en Mand et Slag i Ansigtet, der havde en betydelig Blodudtrækning til Følge omkring og i Øjet	465
En Tiltalt for Vold imod sin Svigerfader dømt efter Strfl.s § 203 ..	466
En Tiltalt dømt efter § 203 for ved Spark med sine Træsko at have forårsaget forskellige Læsioner, navnlig et Ribbensbrud, og idømt en Erstatning af 100 Kr.	569
En tiltalt Fisker dømt efter § 203 for at have forvoldt et Ribbensbrud ved at stemme Knæet imod Brystet af en anden, hvilken Vold han udøvede for at komme en Broder til Hjælp, som i Løjer brødes med nogle andre Fiskere	600
Strfl.s § 203 anvendt paa et Fruentimmer, som havde puffet et andet Fruentimmer ned ad en Trappeafsats, hvorved der paaførtes sidstnævnte en Armskade	604
Strfl.s § 203 endvidere anvendt... 34, 117, 261, 323, 377, 403, 408, 606, 608, 669,	670
En Udlænding, der, under en paa et Beværtningssted mellem ham og en anden Mandsperson opstaaet Strid, i Ophidselse med en Kniv havde tilføjlet sin Modstander et gennem Bløddelene, Kraniet og et Stykke ned i Hjernevævet trængende Stik oven i Hovedet, der i Hjernevævet havde fremkaldt en Blødning, som uden gentagende foretagne Operationer antoges at ville have været særdeles livsfarlig, og som for den skadelidte medførte en, antagelig blivende, delvis Invaliditet i Henseende til Taleevne og Bevægelighed, anset efter Strfl.s § 204 og i Medfør af § 16 dømt til efter udstaaet Straf at udbringes af Riget	159
En Tjenestekarl, der med et Træskobeslag havde slaaget en Karl i Ansigtet, og derved berøvet ham Synet paa det ene Øje, dømt efter § 204	445
En 19aarig og en 15aarig Forbedringshusfange for voldeligt Overfald paa en Fængselsbetjent ansete henholdsvis med Livsstraf og med længere Tids Strafarbejde. Se Strafanstalter (Forbrydelser mod disses Embedsmænd).....	3
Se under Forbrydelser mod den offentlige Myndighed og Orden....	424

Værneting.

Om Værnetinget med Hensyn til forskellige i Island begaaede Overtrædelser. Se under Competence	167
--	-----

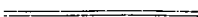
Ægteskab.

Se under Næringsbrug (ulovligt)	12
---------------------------------------	----

	Pag.
Se under Myndighed	561
Se under Arv	568

Æreformærmelser.

Straf efter Strfl.s § 217 idømt for Injurier imod en Kriminalrets-assessor	99
En Redaktør dømt for en for Statsbanernes Funktionærer fornærmelig Overskrift til en iøvrig ikke æreformærmende Artikel	245

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

44. Aargang.

Højesteretsaaret 1900

Nr. 1 og 2.

Første ordinære Session.

Torsdagen den 1 Marts.

Nr. 85.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Valdemar Brauer (Def. Halkier),

der tiltales for Vold, Opsætsighed og Trusler mod Politiet.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12 September 1899: Arrestanten Valdemar Brauer bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Sally og Prokurator Meyer, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved den indankede Dom er Tiltaltes Forhold rettelig henført under Straffelovens § 100, men under Hensyn til de efter Dommens Afsigelse af Overlægen paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, hvor Tiltalte har været indlagt til Observation, og det kongelige Sundhedskollegium afgivne Erklæringer findes ved Straffens Bestemmelse Straffelovens § 39 at maatte komme til Anvendelse. Idet der derhos, da Tiltalte saavel til Observation som paa Grund af Sygdom har henligget længre Tid paa Hospitaler som Varetægtsarrestant, vil være at tage Hensyn til Straffelovens § 58, vil Straffen kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Tiltalte Valdemar Brauer bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i tre Gange fem Dage. Saa bør han og betale Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Højesteretssagfører Lunn og Advokat Halkier for Højesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Valdemar Brauer for Vold, Opsætsighed og Trusler mod Politiet.

Arrestanten er født den 17 Juni 1872 og blandt andet anset: ved Rettens Dom af 5 Maj 1894 efter Straffelovens §§ 100 og 108, 2det Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 30 Marts 1897 efter Straffelovens § 203 med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage, og senest ved Rettens Dom af 24 Maj forrige Aar efter Straffelovens §§ 98, 100 og 101 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Arrestanten overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Den 10 Juli dette Aar om Eftermiddagen Klokken ca. 7¹/₄ indfandt Arrestanten sig i en noget beruset, men, som det maa antages, fuldt tilregnelig Tilstand paa Politikammeret, hvor han ved Protokollen over mistænkelige Personer, ved hvilken han var pligtig at melde sig, afgav den befalede Melding med Cigar i Munden og Hat paa Hovedet.

Da Politibetjent Nr. 80, Marckmann, hvis Stilling var Arrestanten bekendt, efter forgæves at have opfordret Arrestanten til at opføre sig sømmeligt, nu sagde til ham, at Meldingen under de foreliggende Omstændigheder ikke vilde blive taget for gyldig, erklærede han, at han var lige glad.

Arrestanten blev derpaa anbragt indenfor en Skranke paa Politikammeret, men da han hørte, at han foreløbig som beruset skulde indsættes i Detentionslokalet, blev han hidsig, tog sin Jakke af, forsøgte at springe over Skranken samt truede de tilstedeværende Politibetjente, hvis Stilling var ham bekendt, med Prygl, idet han blandt andet erklærede at ville »mase hele Bulen«.

Da Politibetjent Marckmann derefter tog fat i ham, greb han Marckmann i Siderne, hvorved dennes Frakke blev iturevet, og gjorde Forsøg paa at tildele ham »en Skalle«, hvilket dog mislykkedes, da Marckmann greb for sig, hvorimod de begge faldt om paa Gulvet. Da der nu kom nogle andre Betjente til Stede for at bistaa Marckmann, slog og sparkede Arrestanten ogsaa efter dem, dog uden at ramme nogen af dem.

Han blev derpaa belagt med Haandjern og ført bort fra Politikammeret. Ved Udgangen gjorde han et forgæves Forsøg paa at tildele Politibetjent Nr. 502, Hansen, en Skalle.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 100 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Fredagen den 2 Marts.

Nr. 83.

Advokat Hindenburg

contra

Vilhelm Alexander Edvard Olsen og Hans Jørgen Niebuhr
(Def. Jensen),

der tiltales for voldeligt Overfald paa en Fængselsbetjent.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 20 Februar 1899: Tiltalte, Forbedringshusfange Nr. 208, Vilhelm Alexander Edvard Olsen, bør have sit Liv forbrudt. Tiltalte, Forbedringshusfange Nr. 319, Hans Jørgen Niebuhr, bør straffes med Tugthusarbejde i 8 Aar. Saa bør de Tiltalte og, en for begge og begge for en, udrede alle af nærværende Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Jørgensen, 25 Kr. og til Defensor, Prokurator Edvard Møller, 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 Juni 1899: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokurator Gottschalck og Overretssagfører Richter for Overretten betale de Tiltalte, Forbedringshusfange Vilhelm Alexander Edvard Olsen og Arrestanten Hans Jørgen Niebuhr, en for begge og begge for en, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne, vil den være at stadfæste.

Da der mangler Føje til den i Dommen udtalte Misbilligelse af, at Underretsdommeren ikke har foranlediget, at Meddomsmændene have taget Del i Udfærdigelsen af Underretsakten, maa denne Misbilligelse bortfalde.

Thi kendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Vilhelm Alexander Edvard Olsen og Hans Jørgen Niebuhr, en for begge og begge for en, til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Jensen 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts søndre Birks Ekstraret hertil indankede Sag ere Forbedringshusfange Vilhelm Alexander Edvard Olsen og Arrestanten Hans Jørgen Niebuhr, af hvilke Olsen er født den 13 December 1879 og foruden at være, før han fyldte 15 Aar, 10 Gange straffet for Tyveri og Forsøg derpaa, samt mellem sit 15de og 18de Aar 4 Gange straffet for Tyveri, derunder de 3 Gange med Forbedringshusarbejde, er anset ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 30 November 1898 efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4, jfr. til Dels § 46 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og Niebuhr er født den 12 April 1883 og anset ved Rødby Købstads Ekstrarets Dom af 20 Maj 1898 efter Straffelovens § 281, 1ste Stk., jfr. § 36, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar — aktionerede for voldeligt Overfald paa en Fængselsbetjent. Sagens Omstændigheder ere ifølge bemeldte Forbedringshusfanges og Arrestants egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste følgende:

Efter at Olsen den 7 December f. A. var indsat i Vridsløselille Forbedringshus for at afsone den ovennævnte ham senest idømte Straf af 18 Maaneders Forbedringshusarbejde, udtoges han, der anmodede derom, og som under sine tidligere Ophold i Forbedringshuset paa en enkelt Undtagelse nær havde vist en upaaklagelig Opførsel, fra Celle til Fællesskab under særlig Behandling med Hensyn til Arbejde og Undervisning sammen med Niebuhr, der samtidig i bemeldte Forbedringshus afsonede sin ovennævnte Straf af 1 Aars Forbedringshusarbejde. I Henhold hertil arbejdede begge de Tiltalte derefter sammen i den til Forbedringshuset hørende, indenfor dets Ringmur beliggende Have og det samme Steds opførte Drivhus under Opsyn af en af Fængselsbetjentene, i Reglen Fængselsbetjent Nis Fallesen, og var der ikke paa budt dem absolut Tavshedspligt under Arbejdet.

Efter at Niebuhr nogle Dage før sidstafvigte Jul havde foreslaaet Olsen, at de skulde forsøge i Forening at flygte fra Forbedringshuset, til hvilket Forslag Olsen straks svarede, at han vilde betænke sig paa det, erklærede Olsen en 5—6 Dage senere til Niebuhr, at han var villig til at deltage i et saadant Flugtforsøg. Niebuhr udtalte saa nærmere, at de kunde iværksætte det ved at give den Fængselsbetjent, der havde Opsyn med dem, et bedøvende Slag med et eller andet Redskab, derpaa tage hans Nøgler og ved Hjælp af disse oplukke enten det Skur, hvori deres Arbejdsredskaber opbevaredes, og tage en der henstaaende Stige, for ved den at komme over Ringmuren, eller hvis denne Stige var for kort hertil, et andet Skur, hvori der henlaa Brædder, ved Hjælp af hvilke de kunde klatre over nævnte Mur. Olsen svarede, at han ikke var bange for at tildele Betjenten det bedøvende Slag — begge de Tiltalte ville udtrykkelig have været enige om, at Betjenten ikke skulde dræbes, men kun bedøves. Fredag den 30 December f. A. aftalte de derpaa, at Planen skulde iværksættes den følgende Dag om Eftermiddagen, naar de satte Arbejdsredskaberne ind i vedkommende Skur, og skulde Niebuhr da raabe, at der var en Rotte, og naar Betjenten, hvad de gik ud fra, i den Anledning gik ind i Baggrunden af Skuret og bøjede sig ned, skulde Olsen tildele ham det bedøvende Slag. Den følgende Dag om Middagen, da de Tiltalte satte deres Redskaber ind i Skuret, flyttede Olsen 2 Hamre, der laa i en

Krog i Skuret, hen i Nærheden af Døren og løftede paa dem for at mærke, hvilken af dem der var den letteste, idet han efter sit Anbringende vilde benytte denne til det bedøvende Slag samme Dags Eftermiddag, da han var bange for at kunne slaa Fængselsbetjent Fallesen, der den Dag havde Opsynet med dem, ihjel, hvis han brugte den tungeste. Om Eftermiddagen, da de paany satte Arbejdsredskaberne ind i Skuret, raabte Niebuhr i Overensstemmelse med deres Plan, at der løb en Rotte, idet han gik hen i Baggrunden af Skuret, ladende som om han søgte efter Rotten, medens Fallesen stod i Skurets Dør, og Olsen midt i det. Da Fallesen imidlertid ikke fandt Anledning til at gaa hen i Baggrunden af Skuret, idet han ikke kunde tænke sig, at der virkelig skulde være en Rotte, opgav de Tiltalte Planen for den Dag, og Olsen vil end ikke have haft fat paa Hammeren.

Den 1 Januar d. A. bleve de Tiltalte dernæst enige om at iværksætte Flugtforsøget næste Dag, idet Olsen sagde, at han da, naar de vare i Drivhuset, med en der staaende Økse vilde bibringe Fængselsbetjent Hans Jørgensen, der den Dag skulde have Opsynet med dem, det bedøvende Slag, og vare de enige om, at Olsen ikke maatte slaa med Skarpen af Øksen. Da de Tiltalte derpaa den følgende Dag, altsaa den 2 Januar, om Morgenen Kl. ca. 8 af Jørgensen vare førte ind i Forstuen til Drivhuset, i hvilken Forstue Øksen, der brugtes til at hugge Brændsel med, henstod, gav Niebuhr, efter at Indgangsdøren, der er forsynet med en Smæklaas, var lukket til, sig til at fyre i den i Forstuens Bagvæg værende Ovn. Da Indfyringen var endt, bøjede Jørgensen sig af egen Drift ned for at se, om det brændte, og, idet Niebuhr saa pegede paa Øksen og derved gav Olsen et Vink om at tage den og slaa til, hvad han for øvrigt ogsaa maa antages at have tilhvisket denne at gøre, greb Olsen Øksen, der er en almindelig, en Del rusten og ikke videre skarp Brændeøkse, hvis Hoved af Jern vejer $2\frac{1}{4}$ Pd. og er $6\frac{1}{2}$ Tomme langt med $2\frac{1}{4}$ Tommes Bredde fortil og 2 Tommers Bredde bagtil, medens Skaftet, der er af Asketræ, vejer $\frac{1}{2}$ Pd. og er 16 Tommer langt, og bibragte med denne, idet han efter sin Forklaring, hvis Rigtighed der ikke findes Anledning til at forkaste, førte Slaget med en Haand og slog med Øksens Side mod Jørgensen, denne, der endnu stod i sin bøjede Stilling, et kraftigt Slag — om end ikke saa kraftigt, som han kunde have gjort det — oven i Hovedet, hvorved der tilføjedes Jørgensen et stærkt blødende Saar, og, inden Jørgensen endnu havde rettet sig op, et mindre kraftigt Slag i Nakken, der medførte et overfladisk, ikke blødende Saar, samt, efter at Jørgensen saa havde rettet sig op og vendt sig mod Olsen, et tredje, ligeledes mindre kraftigt, mod Jørgensens Hoved rettet Slag, som Jørgensen imidlertid til Dels aparerede med sin højre Haand, saaledes at han kun fik et lidet blødende Saar i Panden og et ubetydeligt Saar paa Haanden. Jørgensen, der var iført Uniform, men ikke bevæbnet, hvad ikke bruges i hans daglige Tjeneste, greb nu fat i Olsen, der saa kastede Øksen fra sig hen imod Niebuhr, som imidlertid var løbet ind i selve Drivhuset, og raabte til denne, at han skulde slaa Jørgensen med den, hvad Niebuhr, der lod Øksen ligge, dog ikke vil have turdet, medens han paa den anden Side ikke adlød Jørgensens første Opfordring til ham om at lukke Døren fra Forstuen til Haven op, idet Olsen sagte sagde til ham, at han ikke skulde gøre det, da de saa

ikke kom af Sted. Paa Jørgensens gentagne Paalæg om at oplukke Døren gjorde Niebuhr det imidlertid og raabte derefter, ligeledes ifølge Jørgensens Paalæg, om Hjælp, hvorefter saadan kom til Stede og besørgede Jørgensen til Sygestuen og de Tiltalte i Celle. Da Olsen slog det første Slag, havde Jørgensen sin Uniformshue paa, men senere under Voldshandlingerne faldt den af.

Ifølge Fængselslægens Erklæringer beskrives Læsionerne nærmere saaledes:

1. Et ca. 2 Tommer langt, stærkt gabende Saar paa højre Side af Issen, hvilket Saar gik igennem Huden og underliggende Væv indtil Benet, som ikke var beskadiget, lige saa lidt som Benhinden; Saarets Rande vare ikke skarpt afskaarne.

2. En ca. 3 Tommer lang overfladisk Afskrabning af Huden paa højre Side af Halsen bag højre Øre.

3. Et ca. 1½ Tomme langt overfladisk Hudsaar over venstre Øje, samt

4. En Kontusion af højre Haands 5te Fingers Yderside, hvor Huden var overfladisk læderet fra Haanden og indtil yderste Fingerled.

Bemeldte Læge tilføjer derhos, at det paa Grund af Beskaffenheden af Saaret paa Issen maa antages, at Læsionen er bibragt med ret betydelig Kraft og med et stumpt Redskab, at et saadant Slag vilde kunne blive livsfarligt enten ved, at Issebenet var blevet læderet og Hjernen direkte beskadiget ved Bruddet af Issebenet, eller ved at foraarsage en Hjernerystelse, men at det maa antages, at Jørgensen, der den 9 Januar paany overtog sin Post i Fængslet, ikke i Fremtiden vil faa nogen Men af Overfaldet. Jørgensen, der ifølge sin Forklaring blev noget forstumlet i Hovedet af Slagene og i de første Dage derefter havde Smerter i Saarene, var paa Grund af Læsionerne senge-liggende til den 5 Januar. Han har i et den 26de s. M. afholdt Retsmøde forklaret, at han da igen var helt rask.

Som Følge af foranstaaende og med Bemærkning, at Overfaldet paa Jørgensen med Hensyn til det Redskab, hvormed det forøvedes, kan anses at have medført Livsfare for ham, ville de Tiltalte være at anse i Medfør af Straffelovens §§ 65 og 111, 1ste Stk., efter Pl. 31te August 1813, §§ 10 og 11, for Niebuhrs Vedkommende sammenholdte med Grundsætningen i Straffelovens § 37 in fine, og findes den af dem forskyldte Straf herefter at maatte bestemmes for Olsen til Livs-straf og for Niebuhr til Tugthusarbejde i 8 Aar. Da den indankede Dom har anvendt samme Straffe . . . vil den være at stadfæste. . . .

Det maa misbilliges, at Underrettsdommeren ikke har foranlediget, at Meddømmændene have taget Del i Udfærdigelsen af Underrets-akten

Mandagen den 5 Marts.

Nr. 91.

Advokat Hindenburg

contra

Johan Henrik Marius de Fries (Def. Halkier),

der tiltales for Vold og Overtrædelse af Straffelovens § 176, jfr. §§ 163 og 173.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 December 1899: Arrestanten Johan Henrik Marius de Fries bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Kaas og Overretssagfører Bentzen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter de i Dommen nævnte Lovbestemmelser, men Straffen findes at burde fastsættes til Tugt-
husarbejde i 2 Aar.

Thi kendes for Ret:

Johan Henrik Marius de Fries bør hensættes til Tugthusarbejde i to Aar. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder de i Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Advokaterne Hindenburg og Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Johan Henrik Marius de Fries, der under nærværende Sag tiltales for Vold og Overtrædelse af Straffelovens § 176, kfr. §§ 163 og 173, er født den 7 Maj 1860 og mangfoldige Gange straffet, blandt andet for Tyveri, Betleri og Vold mod Politiet.

Blandt andet er Arrestanten anset: ved Landsover- samt Hof- og Stadsrets Dom af 25 Februar 1887 efter Straffelovens § 100, kfr. § 203 og § 101, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Københavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 7 November 1887 efter Straffelovens § 99 og Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 10 Oktober 1889 efter Straffelovens § 100, kfr. §§ 98 og 101, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Frederiksberg Birks Ekstraretsdom af 9 Juli 1897 efter Straffelovens § 100, kfr. §§ 98 og 101, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og senest ved Rettens Dom af 30 November 1897 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage.

Hvad Sigtelsen for Vold angaar, maa følgende ved Arrestantens egen Tilstaaelse og ved, hvad der i øvrigt foreligger, anses for oplyst:

Efter at Ane Kathrine Andersen, der den 6 Juni 1886 var bleven viet til Arbejdsmand Christian Jensen, ved dennes Død den 5 Juni forrige Aar var bleven Enke, tog hun Arrestanten til Huse, og indtil Arrestantens Anholdelse i nærværende Sag den 9 August dette Aar har han derefter dels logeret, dels haft Tilhold hos hende, dog med enkelte Afbrydelser, idet hun blandt andet to Gange i indeværende Sommer har søgt Politiets Beskyttelse mod Forulempelser fra hans Side.

Forholdet mellem Jensens Enke og Arrestanten var nemlig ofte daarligt, særligt — som det maa antages — paa Grund af overdreven Nydelse af Spiritus fra Arrestantens Side og deraf følgende Stridbarhed og Brutalitet, og Arrestanten har i det forløbne Tidsrum mange Gange uden nogen rimelig Anledning tildelt hende kraftige Slag med knyttet Haand i Ansigtet, saaledes at dette en 14 Dages Tid efter Slaget har været ophovnet og dekoloreret. Senest har Arrestanten den 18 Juli om Morgenen paa Grund af Jalousi slaaet hende med et Nøgleknippe i Hovedet, hvorved han tilføjede hende et Par blødende Rifter.

Denne Forklaring har Arrestanten vel senere for saa vidt tilbagekaldt, som han har benægtet forsætligt at have slaaet hende med Nøgleknippet, men til denne ubestyrkede Tilbagekaldelse vil der ikke kunne tages Hensyn.

De nævnte Saar maa antages at være blevne lægte efter en Maa-neds Tids Forløb.

Arrestanten, som har erkendt ofte i det omhandlede Tidsrum at have haft Samleje med Jensens Enke, sigtes endvidere for Uterlighed overfor et af Jensens Enke i det ovennævnte Ægteskab den 20 September 1893 født Pigebarn, Valborg Marie Kristine Jensen.

I saa Henseende er følgende oplyst:

Valborg har selv forklaret, at Arrestanten, der har boet sammen med hendes Moder saa længe hun kan huske, i al den Tid undertiden og senest samme Nat, Arrestanten blev anholdt her under Sagen, har befølt hende paa og stukket sin Finger ind i hendes Kønsdel, saa det smertede hende, ligesom han undertiden har ført sit Lem ind i hendes Kønsdel, blandt andet ogsaa en Nat, da hendes Moder var Vidne dertil, samt at Arrestanten mange Gange har truet hende med Prygl, hvis hun omtalte det passerede.

Jensens Enke har edeligen forklaret, at hun i det paagældende Tidsrum mindst 4 Gange har set Arrestanten beføle det nævnte Barn paa uterlig Maade ved, medens hun har ligget afklædt i Sengen at beføle hende paa hendes blottede Kønsdel, at Valborg ved disse Lejligheder har klaget over, at det gjorde ondt, og at Vidnet har standset Arrestanten i hans Forehavende ved at udskælde ham, at hun endvidere i indeværende Sommer en Morgen vaagnede ved, at Arrestanten, der om Natten var kommen beruset hjem og havde lagt sig paa Sofaen, nu afklædte sig og lagde sig i Sengen, hvor Vidnet laa sammen med Valborg, idet han sagde til Vidnet, at hun skulde flytte sig »for nu skulde Valborg have Nillermand«, hvorefter han med Samlejebevægelser lagde sig over Valborg, der vaagnede og græd, indtil Arre-

stanten paa Grund af Vidnets Bebrejdelser flyttede sig og stod op. Jensens Enke har endvidere forklaret ligeledes ved to andre Lejligheder at have set Arrestanten ligge ovenpaa Valborg og gøre Samlejevælgelser, og flere Gange at have set ham i Færd med at lægge sig over hende, hvilket Vidnet dog har forhindret, hvorhos han ved saadanne Lejligheder har udtalt, at han gjorde mere ud af Valborg end af Vidnet, ligesom han overfor hendes Bebrejdelser flere Gange har svaret, at det, som han lærte Valborg, havde hun godt af, for saa var hun bange for Mandfolk, naar hun blev stor. Vidnet har fremdeles forklaret, at hun ofte ved sin Hjemkomst har hørt Valborg, som under hendes Fraværelse fra Hjemmet havde opholdt sig der med Arrestanten, klage over Smerter i Kønssdelene, og fundet disse røde, samt at Valborg — efter hendes Overbevisning under Paavirkning fra Arrestantens Side — har faaet upassende Vaner, blandt andet nogle Gange i hendes Paasyn har ligget afklædt og sprællet og sagt til Arrestanten »Tag min Gøg«, hvorved hun forstod sin Kønssdel, som Arrestanten saa har befølt. Naar Vidnet ikke tidligere har meldt det passerede til Politiet eller gjort andre Skridt for at hindre en Gentagelse deraf, beror det efter hendes Forklaring paa Frygt for Arrestanten, der bestandig har truet hende med at slaa hende ihjel, hvis hun meldte ham.

Paalideligheden af Valborgs og hendes Moders Forklaring bestyrkes af følgende af Valborgs Gudmoder, Anna Kirstine Olsen, Fyrbøder Christensens fraskilte Hustru, edeligen afgivne Forklaring:

Hun, der i en 12—14 Aar har kendt Valborgs Moder, hvem hun har skildret som et fredsommeligt og skikkeligt Menneske af svag Karakter og en Del pjanket, fik ved nogle Ytringer, som Jensens Enke lod falde i Slutningen af Juli Maaned dette Aar, Mistanke om et utugtigt Forhold fra Arrestantens Side overfor Valborg, idet Jensens Enke, der ventede Valborg hjem fra et Ferieophold i Hornbæk, udtalte, at hun var helt ulykkelig over, at Valborg skulde vende hjem, da Arrestanten nu igen holdt til hos hende, hvorhos Jensens Enke paa yderligere Forespørgsel fra Vidnets Side gav sig til at græde og sagde: »Hvad skal jeg da gøre, han slaar mig ihjel«. Vidnet gav sig i den Anledning til at udspørge Valborg, da hun den 6 August dette Aar fulgtes med hende paa Gaden, og paa hendes Spørgsmaal, om Arrestanten gjorde noget ved hende, fortalte Valborg, at Arrestanten tog hende paa Kønssdelen, sommetider haardt, og »naar han er færdig med det, putter han noget andet ind i den«, og at han ikke lod sig afholde derfra ved hendes Graad og Klager over, at det gjorde ondt, ligesom Valborg paa Vidnets Spørgsmaal om, hvorlænge Arrestanten havde gjort saadan, svarede »altid«. Den følgende Dag fortalte hun Valborgs Moder det passerede og opfordrede hende til at gøre Anmeldelse til Politiet, men denne svarede blot i en fortvivlet Tone: »Hvad skal jeg dog gøre, han slaar mig ihjel«. Natten mellem den 8de og 9 August dette Aar, samme Nat som Arrestanten blev anholdt, kom Valborg Klokken 1 til hende og bad om at maatte blive hos hende, da Moderen var gaaet hjemmefra, og Arrestanten efter hendes Bortgang igen havde været uterlig mod hende.

Endvidere taler de af Arrestanten selv afgivne Forklaringer imod ham. Vel har han nemlig nægtet sig skyldig i Uterlighed overfor Valborg, men han har erkendt, at han mange Gange — nok en halv Snes

Gange — i Moderens Paasyn, medens Valborg har ligget i bar Chemise ovenpaa Dynen og sprællet med Benene og sagt: »Tag min Gøg« har taget med sin Haand paa hendes blottede Kønssdel, en Erkendelse, som han for øvrigt siden for saa vidt har taget tilbage, som han i et senere Forhør har benægtet ved de nævnte Lejligheder at have rørt ved hendes Kønssdel, idet han kun vil have taget efter den. Denne af intet bestyrkede Tilbagetagen vil der ikke kunne tages Hensyn til.

Dertil kommer, at Arrestantens Fortid i det hele taler imod ham. Særligt skal fremhæves, at han for en ganske lignende Uterlighed som den, han nu sigtes for, ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 22 Oktober 1896 har været anset med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, hvilken Dom dog ved Overrets Dom af 29 Januar 1897 forandrede til Frifindelse, fordi Beviset mod Arrestantens Benægtelse ikke fandtes tilstrækkeligt.

Efter en her i Sagen under 23 September dette Aar afgiven Lægeerklæring maa det anses godtgjort, at Valborg ikke har været Genstand for noget fuldbyrdet Samleje, men i Følge samme Erklæring gør hendes Hymens Udseende det i høj Grad sandsynligt, at der oftere har været gjort ikke særlig voldsomme Forsøg paa at indføre et fast Legeme i Kønssdelene.

Efter det saaledes anførte findes der at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten for i det omspurgte Tidsrum oftere at have behandlet Valborg uterligt, dels ved med Haanden at beføle hendes Kønssdel, dels ved at bringe sit mandlige Lem i Berøring med hendes Kønssdel, og vil Arrestanten derfor være at anse efter Straffelovens § 203 og dens § 176, kfr. Straffelovens §§ 163 og 173 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 95. Højesteretssagfører Salomon

contra

Malte Axel Christian Borg (Def. Asmussen),

der tiltales for falsk Forklaring for Retten.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 Januar 1900: Arrestanten Rasmus Jørgen Søren Hansen og de Tiltalte Albert Michael Corell og Malte Axel Christian Borg bør straffes: Arrestanten og Tiltalte Corell med Tvangsarbejde, førstnævnte i 180 Dage og sidstnævnte i 90 Dage, Tiltalte Borg med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Lassen og Overretssagfører Christensen, 15 Kr. til hver, ville være at udrede, Halvdelen af Arrestanten Hansen og Tiltalte Corell, en for begge og begge for en, Halvdelen af Tiltalte Borg. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Malte Axel Christian Borgs Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Malte Axel Christian Borg til Højesteretsagførerne Salomon og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Rasmus Jørgen Søren Hansen og Tiltalte Albert Michael Corell for Vold, Tiltalte Malte Axel Christian Borg for falsk Forklaring for Retten.

Tiltalte Borg er født den 13 Januar 1870 og ikke fundet forhen straffet efter Dom. En mod ham i 1897 her ved Retten indledet Undersøgelse for Overtrædelse af Straffelovens § 108 sluttedes uden Tiltale, imod at han vedtog en Bøde af 100 Kr.

Ved Arrestantens og de Tiltaltes egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste ere de overbeviste at have gjort sig skyldige i følgende:

Den 12 November f. A. om Eftermiddagen indfandt Arrestanten og de Tiltalte sig paa Snedker L. C. Hansens Bopæl for at besøge en der boende Fætter af Arrestanten Hansen. Da Snedker Hansens Hustru, som lukkede dem op, imidlertid erklærede, at nævnte Fætter ikke var hjemme, sagde Corell »det er Løgn«, stødte Døren til Lejlighedens Entré op og gik gennem Entréen ind i Dagligstuen, hvor han, da Konen protesterede mod denne Indtrængen, med knyttet Haand gav hende et Slag i Hovedet, saa hendes Haar faldt ned. Arrestanten, som var fulgt efter Corell, gav sig nu med flad Haand gentagne Gange til at slaa Hansens Hustru paa Siden af Hovedet, og efter at have tildelt hende en 4—5 Slag, skubbede han til hende, saa hun faldt over mod Kakkellovnen, hvorhos han trak hende i Haaret. Hun vendte sig nu til Tiltalte Borg, der ligeledes var kommen ind i Stuen, idet hun kaldte ham til Vidne paa Overfaldet, men da han erklærede intet at have set, løb hun ned af Trappen for at hidkalde en Betjent. Hun fandt imidlertid ingen i Nærheden, og gik derfor op ad Trappen igen, men paa Vejen mødte hun Arrestanten, der tog hende om Armene og ruskede hende samt slog hende gentagne Gange med flad Haand over Armen, til de to Tiltalte kom til og formaaede ham til at lade hende gaa.

Under den paa Politistationen foretagne Afhøring i Anledning af det saaledes passerede nægtede Borg at have set noget til de nævnte Voldshandlinger, og paa samme Maade afgav han Forklaring den 18de November f. A., da han under Sagens Behandling ved Rettens 1ste

Afdeling for offentlige Politisager der afhørtes som Vidne, ligesom han forklarede i Overensstemmelse hermed under en fornyet Vidneafhøring den 23de s. M. ved Rettens 5te Kriminelkammer, til hvilken Ret Sagens Behandling var overgaaet.

Tiltalte Borg, som i sidstnævnte Retsmøde blev anholdt og i et følgende Retsmøde arresteret som sigtet for falsk Forklaring for Retten, har senere tilstaaet, at de ovennævnte Vidneforklaringer ere falske og afgivne mod bedre Vidende, oprindelig i den Hensigt at hjælpe hans Kammerater i Sagen, siden for ikke at fravige hans en Gang afgivne Vidneforklaring, og at han, der var kommet ind i Lejligheden efter Corells Sammenstød med Hansens Hustru, og derfor ikke havde set dette, derimod har set Arrestantens ovenomtalte Voldshandlinger mod Konen.

Hansens Hustru, der ved Overfaldet fik nogle Rifter ved Øre og paa den ene Arm, blev saa betagen af Overfaldet, at hun ikke kunde sove den følgende Nat, men laa og rystede af Angest. Hun led derhos en Uges Tid af Hovedpine som Følge af det hende af Tiltalte Corell tildelte Slag i Hovedet, men i øvrigt har hun ingen Men haft af det passerede.

Som Følge af det Anførte ville Arrestanten og de Tiltalte være at anse:

Arrestanten og Tiltalte Corell — — —

Tiltalte Borg efter Straffelovens § 146, efter Omstændighederne:
— — — Tiltalte Borg med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange
5 Dage.

Tirsdagen den 6 Marts.

Nr. 101. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Laura Christiane Frederikke Pohlmann, Handelsagent
Magnus Neuch Fischers Hustru (Def. Salomon),

der tiltales for Overtrædelse af Næringsloven.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 December 1899:
Tiltalte Laura Christiane Frederikke Fischer, født Pohlmann, bør for det offentlige Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 15 Februar d. A. er Højesteret be-
myndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at

dens Genstand ikke maatte findes at udgøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Asmussen og Salomon hver 30 Kroner, som udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Laura Christiane Frederikke Fischer, født Pohlmann, der driver Detail- og Brændevins-handel for egen Regning her i Staden i Henhold til en af hende som ugift den 15 Oktober 1896 erhvervet Næringsadkomst, tiltales under nærværende Sag for Overtrædelse af Næringsloven ved — hvad hun har erkendt — at have fortsat nævnte Næringsdrift, efter at hun den 14 Marts d. A. har indgaaet Ægteskab.

Efter det foreliggende havde Tiltalte og hendes Mand forinden Ægteskabet under 5 December 1898 oprettet en Ægtepagt, der under 23de s. M. erholdt allerhøjeste Konfirmation og den 2 Januar d. A. blev tinglæst ved Landsover- samt Hof- og Stadsretten her i Byen, ved hvilken Ægtepagt det bl. a. er bestemt, at der intet Formuefællesskab skal finde Sted mellem Ægtefællerne, samt at Tiltaltes Næringsbevis og den i Henhold til dette drevne Handel med de til samme hørende Varer skal være hendes Særeje, hvorover hun alene er fuldt dispositionsberettiget.

Da der nu ikke i Næringsloven med Sikkerhed haves Hjemmel for, at en Kvinde, der indgaar Ægteskab, under alle Omstændigheder mister den af hende som ugift erhvervede Næringsadkomst, da der ifølge den ovenomtalte Ægtepagt i det her omhandlede Tilfælde hverken er Tale om nogen Overgang af Næringsdriften til Tiltaltes Mand eller nogen Indtræden som Deltager i den fra hans Side, og da Tiltalte i øvrigt efter den gældende Lovgivning ikke i sin Egenskab af gift Kvinde savner de retlige Betingelser for at kunne drive selvstændigt Erhverv for egen Regning, vil Tiltalte være at frifinde.

Nr. 92.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Emil Constantin Christensen (Def. Lunn),

der tiltales for uterligt Forhold og Omgængelse mod Naturen.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 Januar 1900: Arrestanten Emil Constantin Christensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 4 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Cortsen og Højesteretssagfører Levison, 15 Kr. til hver At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Emil Constantin Christensen til Højesteretssagførerne Hansen og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Emil Constantin Christensen, der er født den 6 Juli 1868 og ikke er fundet forhen straffet, er under nærværende mod ham for uterligt Forhold og Omgængelse mod Naturen anlagte Sag ved sin egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste overbevist at have gjort sig skyldig i følgende:

I Løbet af de sidste 10 Aar har Arrestanten i stort Omfang udvist Uterlighed mod Smaadrenge, idet han, som hyppigst stiftede Bekendtskab med dem paa Gaden og vidste paa forskellig Maade at vinde dem, saa de gerne besøgte ham og opholdt sig hos ham, under disse Ophold har befølt dem paa Bagdelen og Kønsdelene, snart uden paa Benklæderne, snart, efter at have blottet dem, samt ikke sjældent har gnedet saadanne Drenges mandlige Lem eller faaet dem til at gnide sit.

Af disse Drengene ere 14 navngivne her under Sagen, og de fleste af dem vare, da den uterlige Behandling fandt Sted, i en Alder af fra 8—11 Aar, nogle enkelte dog yngre, og nogle ældre.

Arrestanten har forklaret, at han paa den samme Maade har behandlet en Del flere Drengene, uden at kunne navngive dem.

I de sidste 5 Aar er Arrestanten gaaet videre i sin Usædelighed overfor flere af Drengene, nemlig overfor 10 af de i Sagen navngivne, idet han — for nogle enkelte Vedkommende een Gang, for de øvrige Vedkommende flere Gange — har indført sit mandlige Lem i vedkommende Drengs Endehul og ved Samlejebevægelse der har forskaffet sig Sædafgang, og overfor en af de nævnte Drengene har han

adskillige Gange med sit Lem trængt ind i og opnaaet Sædafgang i Endetarmen.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 185 og 177, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 4 Aar.

Mandagen den 12 Marts.

Nr. 30. Tømmerhandler **Jens Petersen** (Ingen)

contra

Skipper **Th. Tobiassen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Tømmerhandler Jens Petersen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 104. Højesteretssagfører Hansen

contra

Niels Peder Rasmussen (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Toldforordningen af 1 Februar 1797 § 90 og Straffelovens § 98, jfr. §§ 100 og 101.

Langelands Herreders Ekstrarets Dom af 14 Oktober 1899: Tiltalte, Skipper Niels Peder Rasmussen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i fem Dage samt betale denne Sags Omkostninger, herunder i Salær til Aktor, Sagfører Harder, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Stürup, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 Januar 1900: Tiltalte, Skipper Niels Peder Rasmussen af Nakskov, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Levinson

og Prokurator J. Meyer, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Peder Rasmussen til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte, Skipper Niels Peder Rasmussen af Nakskov, som under nærværende fra Langelands Herreders Ekstraret hertil indankede Sag aktioneres for Overtrædelse af Toldforordningen af 1 Februar 1797 § 90 og Straffelovens § 98, jfr. §§ 100 og 101, er født den 4 Juni 1869 og blandt andet tidligere anset ved fornævnte Rets Dom af 31 Oktober 1896 efter Straffelovens § 235, jfr. § 30, med en Bøde af 50 Kr. eller subsidiært 8 Dages simpelt Fængsel, og senest ved Nakskov Købstads Ekstrarets Dom af 11 Februar 1897 efter samme Lovs § 228, til Dels sammenholdt med §§ 46, 51 og 54 og § 238, alt sammenholdt med § 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage.

Under denne Sag er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste godtgjort, at han, der den 5 August 1899 havde drevet ulovligt Stenfiskeri i en Dæksbaad ud for Langeland, da han samme Dags Aften fra sit Dæk saa en uniformeret Toldofficiant nærme sig i Baad og tænkte sig, at denne vilde foranledige ham meldt for den begaaede Lovovertrædelse, i den Hensigt at bortskræmme Toldofficianten, Strandkontrollør Goldmann, som optraadte i Bestillings Medfør, udskældte denne blandt andet for Røver og løftede et Skovlskaft truende i Vejret, hvormed Tiltalte ophørte, da Goldmann gentagende sagde Tiltalte, hvem han var.

Som Følge heraf bliver Tiltalte at anse efter Straffelovens § 100, jfr. § 98 og § 101, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Overensstemmende hermed bliver den indankede Dom, hvorved Straffen er bestemt til lige Fængsel i 5 Dage, at forandre. . . .

Tirsdagen den 13 Marts.

Nr. 99.

Advokat Hindenburg

contra

Else Marie Jensen (Def. Nellemann),

der tiltales for 2den Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning og anden uberettiget Næringsbrug.

Hjerm-Ginding Herreders Politirets Dom af 1 November 1899: Tiltalte Else Marie Jensen bør til Ringkøbing Amts Fattigkasse bøde 200 Kr., hvorhos hun bør udrede alle af Sagen lovlige flydende Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 December 1899: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hindberg og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Else Marie Jensen til Advokaterne Hindenburg og Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Else Marie Jensen, der er født i Aaret 1854, og som oftere har været straffet, navnlig gentagne Gange for Overtrædelse af Straffelovens § 178, samt en Gang tillige for Meddelagtighed i Tyveri og en Gang for Betleri, senest ifølge Højesterets Dom af 4 Oktober 1897 efter Straffelovens § 178 med simpelt Fængsel i 14 Dage, og derefter har været straffet ifølge Overrettens Dom af 4de denne Maaned, der stadfæster Hjerm-Ginding Herreders Politirets Dom af 17 Oktober dette Aar, efter Næringslovens § 78 og § 75 for 1ste Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning og anden ulovlig Næringsbrug med en Bøde af 100 Kr. til Amtets Fattigkasse, tiltales under nærværende Sag for 2den Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning og anden uberettiget Næringsbrug.

Ved Overrettens ommeldte Dom antoges det, at Tiltalte, der var antagen som Værtinde for en i Struer under Navn af »Fremtids Haab« den 21 Juli d. A. oprettet saakaldet Forening — der fandtes at

maatte betragtes som en Fortsættelse af en tidligere samme Steds under Navnet »Nordstjernen« bestaaende saakaldet Forening, der i sin Tid var stiftet paa Foranledning af en Person ved Navn Jens Nielsen Villadsen, som det maa antages i det Øjemed at forskaffe ham Adgang til, uden dertil at have fornøden Næringsadkomst, at drive Beværtning i en ham tilhørende Ejendom i Struer, hvorfor han for den af ham som Vært i bemeldte Forening udøvede Beværtning, der ikke fandtes hjemlet ved Næringslovens § 61, gentagne Gange var bleven anset for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskænkning, senest ifølge Højesterets Dom af 7 November d. A. med en Bøde af 1400 Kr. til Amtets Fattigkasse — ikke kunde anses i Medfør af Næringslovens § 61 at have haft Hjemmel til, saaledes som hun havde gjort, i sin nævnte Egenskab siden den omhandlede Forenings Stiftelse, i Villadsens ommeldte Ejendom, hvor hun for en maanedlig Betaling af 20 Kr. af Villadsen havde lejet de Lokaler, som Foreningen benyttede, for Betaling at beværte Foreningens Medlemmer med Spise- og Drikkevarer, særlig ogsaa med Brændevin og Kognak, idet det angaaende Beskaffenheden af den ommeldte Forening bl. a. navnlig var oplyst, at der med Optagelsen af saakaldte faste Medlemmer, hvis Antal angaves at være 55, forholdtes saaledes, at den, som ønskede sig optaget, skrev sit Navn paa en i Lokalet ophængt Tavle og derefter, naar hans Navn havde været opslaaet i 8 Dage, blev indstemt i Foreningen paa et Bestyrelsesmøde, hvorimod Medlemmerne ikke stemte om Optagelsen, ligesom der heller ikke brugtes Ballotation, at Medlemmerne foruden et Indskud af 50 Øre, der skulde erlægges ved Optagelsen, kun skulde svare i aarligt Kontingent 25 Øre, der end ikke var blevet opkrævet, at Tiltalte, foruden Foreningens faste Medlemmer og ved festlige Sammenkomster deres Husstand, endvidere havde Ret til at beværte tilrejsende, hvorved skulde forstaaes Personer, der havde Bopæl mindst $\frac{1}{2}$ Mil fra Struer, naar saadanne tilrejsende, hvis Navn, Stilling og Bopæl skulde indføres i Foreningens Fremmedprotokol, indførtes ved et Medlem, at Antallet af de tilrejsende havde været 107, hvis Indmeldelse saa godt som udelukkende var sket dels ved Foreningens Kasserer Søren Sørensen, der boede til Leje hos Tiltalte i Villadsens Ejendom, dels ved Bestyrelsens daværende Formand A. Møller, der som Vederlag for sin Ulejlighed i den her omhandlede Henseende havde frit Logis i Foreningens Lokaler, samt endelig at Tiltalte skulde have det Overskud, der udkom af Beværtningen, efter at Huslejen til Villadsen og Udgifterne til Foreningens Bladhold vare betalte, medens hun, saafremt det ved Beværtningen indkomne Beløb ikke dækkede disse Omkostninger, selv maatte tilsvare det manglende.

Det er nu ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at hun, efter at den ommeldte Politiretsdom af 17 Oktober d. A., der den 19de s. M. blev forkyndt for hende, uden nogen Adkomst til Beværtningsnæring ligesom tidligere har beværtet Foreningens faste samt tilrejsende Medlemmer med Spise- og Drikkevarer, derunder Brændevin, uden at Foreningens tidligere Virkemaade er undergaaet nogen Forandring, i hvilken Henseende hun særlig har erkendt, at det med Hensyn til Optagelsen af faste og tilrejsende Medlemmer tilgaar ganske som før, idet navnlig ovennævnte Søren Sørensen, der, saa vidt hun ved, er bleven

Formand for Foreningen i Stedet for A. Møller, der har forladt Struer, fremdeles som tidligere besørger Indførelsen af rejsende Medlemmer, hvorfor han faar Kosten gratis, medens han intet Pengevederlag modtager, samt at Overskudet af Beværtningen ligesom hidtil tilfalder hende. Hun har derhos forklaret, at der siden den 19 Oktober d. A. kun har været afholdt et Bestyrelsesmøde nemlig den 28de s. M., paa hvilket Møde der optoges 9 Medlemmer, hvorhos det tillodes hende paa Markedsdagen den 4 November næstefter at holde aabent til Kl. 3 Nat.

Efter det anførte maa det billiges, at Tiltalte ved Politiretsdommen for sit ommeldte Forhold er anset efter Næringslovens § 78 (og § 75 for anden Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning og anden ulovlig Næringsbrug med en Bøde til Amtets Fattigkasse, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til 200 Kr., og bemeldte Dom . . . vil derfor være at stadfæste.

Nr. 102.

Advokat Nellemann

contra

Niels Madsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Vold imod sagesløs Person og for Overtrædelse af § 69 i Politivedtægten for Nakskov Købstad.

Nakskov Købstads Ekstrarets Dom af 8 September 1899: Tiltalte, Bager Niels Madsen, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage. Saa udreder han og i Erstatning til Slagter Nicolai Andersen, kaldet Pæremand, 24 Kr. samt Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Overretssagfører Zwick, 15 Kr. og til Defensor, Sagfører Bruun, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 December 1899: Tiltalte, Niels Madsen af Torpe, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger og den Slagter Nicolai Andersen tillagte Erstatning bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Lassen og Overretssagfører E. Christensen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler

Tiltalte Niels Madsen til Advokaterne Nellemann og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nakskov Købstads Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Niels Madsen af Torpe, aktioneret for Vold mod sagesløs Person og for Overtrædelse af § 69 i Politivedtægten for Nakskov Købstad, hvorefter ingen paa et offentligt Beværtningssted maa gøre sig skyldig i voldsom eller støjende Adfærd, hvorved andre Gæster, Værten eller dennes Folk fortrædiges eller andre af Husets Beboere eller omboende forstyrres.

Ved Tiltaltes egen med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse er det tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende:

Da Slagter Nicolai Andersen, kaldet Pæremand, af Græshave den 22 Juli d. A. mellem Kl. 8 og 9 om Aftenen med sit Køretøj kom kørende ind i Hotel Vestlollands Gaard i Nakskov, traadte Tiltalte, der var noget paavirket af Spiritus, men dog ikke beruset, og som var vred paa Andersen, fordi denne nogle Uger tidligere havde bebrejdet ham, at han ikke havde dækket en Veksels, som Andersen havde endosseret for ham, hen til Vognen og bibragte ganske uden Anledning med Munden en til Dels med Øl fyldt Halvflaske, som han holdt i højre Haand og førte fra neden af op mod Andersens Ansigt, denne et Stød paa højre Kind. Herved tilføjedes der Andersen ifølge en fremlagt Lægeerklæring et ca. $\frac{1}{2}$ Tomme langt overfladisk Saar under Øjet med let udryvne, kontunderede Rande. Ved Lægeundersøgelsen, der foretoges ca. $\frac{1}{2}$ Time efter Overfaldet, flød Blodet fra Saaret, og der var allerede da lidt Svulst af Omfanget, men efter Lægens Formening vilde Helbredelse kunne paaregnes, idet Saaret dog vilde efterlade et Ar. I et Forhør den 10 August d. A. har Andersen erklæret Saaret i alt væsentligt lægt.

Tiltalte er født den 11 Juni 1856 og tidligere straffet: ved Bogense Købstads Politirets Dom af 19 Oktober 1880 efter Analogien af § 75 i Lov om Haandværks- og Fabriksdrift af 29 December 1857 med en Bøde af 60 Kr., ved Skovby Herreds Politirets Dom af 25de s. M. efter Politivedtægt for Odense og Assens Amtsraadskredse af 15 Januar 1878, jfr. Lov af 4 Februar 1871 om Politiet udenfor Kjøbenhavn, med en Bøde af 10 Kr., og ved nærværende Rets Dom af 12 Maj 1882 efter Straffelovens § 203 med simpelt Fængsel i 14 Dage.

For det af ham efter foranførte nu udviste Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorunder den ham efter den ovennævnte Politivedtægt for Nakskov Købstad forskyldte Straf for Værtshusuorden vil være absorberet.

Da Underrettsdommen har fastsat en Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage, vil bemeldte Dom for saa vidt være at forandre, medens den i Henseende til dens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, som det er paalagt Tiltalte at udrede, samt om den overfaldne tillagte Erstatning vil være at stadfæste.

Mandagen den 19 Marts.

Nr. 103.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Anders Rasmussen (Def. Jensen),

der tiltales for Betleri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 3 Februar 1900: Arrestanten Anders Rasmussen bør straffes med Tvangsarbejde i 180 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anders Rasmussen til Højesteretssagførerne Bagger og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Anders Rasmussen, der er født den 4 Juni 1835 og senest anset ved nærværende Rets Dom af 14 Oktober f. A. efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 72 Dage, ved sin egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er overbevist om dels at have overtraadt et ham den 27 December f. A. til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold om, at han, der da skulde afleveres til Arbejdsanstalten paa Ladegaarden, skulde, saafremt han bortgik eller udeblev fra den nævnte Arbejdsanstalt, straks melde sig ved fornævnte Protokol for at godtgøre lovligt Erhverv og anmelde Bopæl, idet han i Tiden fra den 11te forrige Maaned, da han bortgik fra Ladegaarden, hvor han var bleven indlagt, til sin Anholdelse under nærværende Sag den 24de forrige Maaned, har undladt at gøre den befalede Melding, dels at have den 24de forrige Maaned betlet her i Staden, vil Arrestanten være at anse efter Lov af 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 180 Dage.

Onsdagen den 21 Marts.

Nr. 89.

Advokat Nellemann

contra

Niels Nielsen (Def. Jensen),

der tiltales for Vold.

Nykøbing paa Falster Købstads Ekstrarets Dom af 27 Marts 1899: Barber Niels Nielsen af Nykøbing F. bør til Statskassen bøde 100 Kr., der i Mangel af Betaling afsones med simpelt Fængsel i 14 Dage, samt at udrede i Erstatning til Detailhandler Kragstapp samme Steds 581 Kr. 80 Øre og at betale samtlige af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Overretssagførerne Holst og Andresen 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde og Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 December 1899: Tiltalte Niels Nielsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Overretssagførerne Holst og Andresen for Underretten, 15 Kr. til hver, og til Overretsprokurator Lassen og Overretssagfører Mich. Carlsen for Overretten, 20 Kr. til hver, udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han, idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne faa nogen Indflydelse paa Sagens Udfald, ikke kunne undgaa at anses efter Straffelovens § 203. Straffen findes, navnlig ogsaa under Hensyn til, at Detailhandler Kragstapp maa antages at have foranlediget Slagsmaalet ved at gribe fat i Tiltalte, at kunne bestemmes, saaledes som ved Underrettsdommen sket, til en Statskassen tilfaldende Bøde af 100 Kroner, subsidiært simpelt Fængsel i 14 Dage. Tiltalte vil derhos have at betale Kragstapp Erstatning for Helbredelsesudgifter og Næringstab, hvilken Erstatning bestemmes til 200 Kroner, samt at udrede Aktionens Omkostninger, derunder de nedenfor anførte Salærer.

Thi kendes for Ret:

I Henseende til den Tiltalte Niels Nielsen idømte Straf bør Bytingsdommen ved Magt at stande, saaledes at Fristen regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Erstatning til Detailhandler Kragstapp betaler Tiltalte 200 Kroner. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bestemte Salarier og i Salarium for Højesteret til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Jensen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nykøbing paa Falster Købstads Ekstreret hertil indankede Sag er Tiltalte Niels Nielsen, der er født den 31 Oktober 1854 og ikke funden forhen straffet, aktioneret for Vold.

Den 2 September 1898 om Aftenen, da Tiltalte og Detailhandler Kragstapp spillede Tærninger paa Centralhotellet i Nykøbing paa Falster, opstod der mellem dem et Klammeri, der gik over til Haandgribeligheder, og under disse tumlede de sammen ud i en ved Siden af det Lokale, i hvilket de havde opholdt sig, liggende mørk Gang.

Medens Kragstapp angaaende hvad der passerede i denne, har forklaret, at Tiltalte tildelte ham 2 Slag med knyttet Haand i det venstre Øje, som derved beskadigedes paa den nedenfor omtalte Maade, gaar Tiltaltes Forklaring ud paa, at Kragstapp tildelte ham et Slag med knyttet Haand paa Munden, hvilket bevirkede, at nogle Tænder gik løse, og at Tiltalte da for at beskytte sig mod flere Slag i Ansigtet værgede for sig med Hænderne, men at det er ham ubevidst, om han slog og i saa Fald om med knyttet eller flad Haand, samt om han derved har ramt Kragstapp i Øjet eller overhovedet i Ansigtet.

Ved en Lægeundersøgelse, som Kragstapp underkastede sig den 5 September f. A., fandtes hans venstre Øje lidende af følgende.

Øjeæblets Senehinde var bristet i en Udstrækning af $\frac{3}{4}$ Centimeter opad indad. Det bristede Saar forløb parallelt Hornhinderanden i en Afstand af $\frac{1}{4}$ Centimeter fra denne. Bindehinden var ikke bristet, men stærkt fremdreven paa Stedet paa Grund af udtraadt Øjeindhold og Blod. Pupillen var uregelmæssig og forreste Øjekammer ganske fladt og sammenfaldet. Iris var misfarvet og Synsstyrken reduceret til svag Lyssans og usikker Projektion. Efter en Maanedes Forløb, hvoraf 19 Dage vare tilbragte til Sengs i et mørkt Værelse, var ifølge en da foretagen Lægeundersøgelse Øjegrunden bragt til at lyse, og beskadigede kunde da med Øjet tælle Fingre i 3—4 Fods Afstand, men derefter har, som det er konstateret ved en paa Foranledning af Overretten den 11 September d. A. foretagen Undersøgelse, Øjets Synsevne holdt sig uforandret, og Øjet kan ifølge Lægens Erklæring ikke benyttes ved noget som helst Arbejde.

Efter Lægens Erklæring om den Maade, paa hvilken Beskadigelsen af Kragstapps venstre Øje maa anses fremkommen, og samtlige øvrige foreliggende Omstændigheder bliver der ved Sagens Paadømmelse at gaa ud fra, at Beskadigelsen er tilføjet ham af Tiltalte med Slag med knyttet Haand i Øjet. Henset imidlertid til det Slag, som ifølge Tiltaltes Forklaring, der for saa vidt vil være at lægge til Grund ved Paadømmelsen, af Kragstapp forud skal være tildelt ham med knyttet Haand paa Munden, findes Tiltalte ved derefter at slaa fra sig ligeledes med knyttet Haand — som det paa Grund af Mørket i Gangen maa antages, uden at vide, hvor han ramte — ikke at have overskredet den ham tilkommende Nødværgeret, og han vil derfor i Medfør af Straffelovens § 40, 1ste Stk., være at frifinde for Aktors Tiltale, hvorhos Aktionens Omkostninger — — ville være at udrede af det offentlige.

I Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom, ved hvilken Tiltalte er anset efter Straffelovens § 203, 2det Stk., med en Bøde til

Statskassen af 100 Kr. eller subsidiært simpelt Fængsel i 14 Dage samt idømt Erstatning til ovennævnte Kragsnapp og Aktionens Omkostninger, være at forandre.

Nr. 98. Højesteretssagfører Jensen

contra

Inger Marie Sørensen, Petersens Enke
(Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 182.

Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 29 November 1899: Arrestantinden Inger Marie Sørensen, Anton Petersens Enke, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Kammerraad Esmann, 15 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Høegh-Guldberg, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 Januar 1900: Tiltalte Inger Marie Sørensen, Anton Petersens Enke, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hindberg og Justitsraad Neckelmann, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Inger Marie Sørensen, Petersens Enke, til Højesteretssagfører Jensen og Advokat Hindenburg 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Inger Marie Sørensen, Smed Anton Petersens Enke — der er født i Aaret 1839 og som tidligere ifølge Overrettens Domme af 20 Juni 1870 og 10 December 1894 har været anset henholdsvis efter Straffelovens §§ 180 og 182, 2det Led, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og efter Straffelovens § 182 med samme Art af Fængsel i 6 Gange 5 Dage — er under nærværende Sag paany sat under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens § 182.

Det fremgaar af den ovennævnte, i 1894 paadømte Sag, at Tiltalte, der den Gang boede og siden 1886 eller 1887 havde boet i et hende selv tilhørende Hus paa Sandgravvejen i Aarhus, indtil Sagens Paabegyndelse havde haft til Huse to Døtre af sig, nemlig Ane Johanne og Kristine Marie Petersen, der fik Kosten hos Tiltalte og af denne havde erholdt overladt hver et Værelse paa Kvisten i Ejendommen, at disse Døtre, af hvilke den ældste forinden den offentlige Prostitutions Ophævelse i Aarhus i Aaret 1887 havde været indskrevet som offentligt Fruentimmer samme Steds, medens den yngste først et Par Aar før Sagens Paabegyndelse var begyndt at drive Utugt som Erhverv, i et meget betydeligt Omfang paa deres nævnte Værelser havde modtaget Besøg af Mandspersoner, af hvilke de for Betaling lode sig bruge til Utugt, at Tiltalte, der havde tilstaaet at være bekendt med den Maade, hvorpaa Døtrene ernærede sig, af dem havde modtaget det meste af, hvad de havde fortjent ved Utugt, samt Indtægten af de Drikkevarer, navnlig bajersk Øl og Portvin, som Døtrene med betydelig Avance havde solgt til de dem besøgende Mandspersoner, og som i dette Øjemed vare anskaffede af Tiltalte, samt at denne og Døtrene i alt væsentligt — idet Tiltalte ikke havde noget lovligt Erhverv, afset fra en hende tilhørende mindre Kapital — havde levet af de paa den anførte Maade tilvejebragte Midler; endelig fandtes det trods Tiltaltes Benægtelse at maatte antages, at hun havde støttet sine Døtre i deres Utugts erhverv ved at trække Mandfolk til Huset.

Ved de under nærværende Sag tilvejebragte Oplysninger maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte og hendes tvende ovennævnte Døtre — af hvilke Ane Johanne bl. a. i Aarene 1894, 1895 og 1896 har været straffet 3 Gange, henholdsvis i Aarhus, Odense og Randers, for Overtrædelse af Straffelovens § 180, medens Kirstine Marie i 1895 har været straffet i Aarhus for samme Forseelse, hvorhos de endelig begge i Oktober Maaned f. A., efter at Undersøgelsen i denne Sag var bleven paabegyndt, ved Aarhus Købstads Politiret ere for samme Forseelse blevne ansete med Straf af Tvangsarbejde i henholdsvis 90 og 30 Dage — ogsaa efter Aaret 1894 og særlig i de senere Aar i alt væsentligt uforandret have fortsat deres ovenfor skilddrede Levevis, saaledes at Døtrene, der ere vedblevne at leve i fælles Husstand med Tiltalte i dennes fornævnte Ejendom og her have haft Brugen af de ovennævnte Kvistværelser, til Stadighed have søgt Erhverv ved Utugt og herved have ernæret saavel sig selv som Tiltalte, idet hverken denne eller Døtrene have haft noget andet Erhverv, afset fra, at Tiltalte en kortere Tid har haft et Par Mandspersoner i Logis og derhos i det sidste Aar har vundet i alt ca. 60 Kr. i Klasselotteriet, medens Datteren Ane Johanne siden Efteraaret 1896 uden lovlig Adkomst har haft etableret en Bispisning, der dog maa antages at have været af underordnet Betydning og nærmest at have skullet tjene som Dække for, hvad der i øvrigt foregik i Huset. — Ligesom Ane Johanne inden Retten har vedgaaet, at hun i de senere Aar i stort Omfang har drevet Utugt som Erhverv og ikke har tjent Penge paa anden Maade end herved og ved den ovennævnte Beværtning, hvorhos Kristine Marie til en Politirapport har forklaret, at ogsaa hun alene har ernæret sig ved Løsagtighed, men for øvrigt har anvendt det meste af Fortjenesten herved til sine personlige Fornødenheder, saaledes er

der af et større Antal Personer, af hvilke adskillige bo lige eller skraat overfor Tiltaltes Ejendom, saaledes at de have haft Lejlighed til at jagtage hendes og Døtrenes Færd, afgivet Forklaringer, der for fleres Vedkommende ere beedigede, og af hvilke det fremgaar, at Tiltaltes Hus i de senere Aar til Stadighed har saavel ved Dag som ved Aften været besøgt af en Mængde forskellige Mandspersoner, at Gardinet i Anes Værelse er bleven rullet ned, naar saadanne Personer om Dagen ere komne ind i Huset, ligesom der under tilsvarende Forhold er bleven tændt Lys i Værelset om Aftenen, samt at Ane og Kristine daglig have indkøbt større Kvanta Drikkevarer, særligt bajersk Øl og Portvin. Saa godt som alle de afhørte Vidner og Deponenter, hvoriblandt flere af de Mandspersoner, der have gæstet Huset for at bedrive Utugt med Tiltaltes Døtre, have derhos udsagt, at de have betragtet Tiltaltes Hus som et almindeligt Bordel eller Utugtshus, samt udtalt som deres Overbevisning, at Tiltalte har været fuldt vidende om Døtrenes Levevis og draget Fordel af denne.

Under de afholdte Forhør har Tiltalte — hvem der under 16de November 1894, efter Afsigelsen af den ved Overrettens fornævnte Dom af 10 December s. A. stadfæstede Underrettsdom, blev til Politiprotokollen under Straffetrusel meddelt Forbud mod at have Fruentimmer til Huse, der ernære sig ved Løsagtighed — angaaende sit økonomiske Mellemværende med hendes tvende oftnævnte Døtre overensstemmende med Ane Johannes Udsagn forklaret, at Husførelsen i de senere Aar er bleven forestaaet af sidstnævnte, der derfor ogsaa har oppebaaret det Vederlag, som de tidligere nævnte Logerende betalte; deres Pengesager ere i det hele gaaede under et, og Ane Johanne — til hvem Tiltalte i Aaret 1897 udstedte en Panteobligation for 4500 Kr. i Anledning af, at Tiltaltes Sted efter hendes Forklaring væsentligst er købt og bygget for de af Datteren ved Utugt tjente Penge — har stedse betalt alle af Stedet gaaende Skatter og Afgifter, samt Renterne af en det paahvilende Kreditforeningssgæld af 1500 Kr.; af den nysnævnte Obligation paa 4500 Kr. har Tiltalte ikke betalt Datteren nogen Rente, ligesom hun — der vil have betragtet Ane Johanne som den, der har »staaet for det hele« — ikke vil have betalt sidstnævnte noget for sit Underhold, medens hun paa den anden Side ikke i de senere Aar vil have modtaget Penge af nogen af sine to oftnævnte Døtre. Ligesom Tiltalte, der i øvrigt gennemgaaende har benægtet Rigtigheden af de under Sagen afgivne Vidneforklaringer og til Dels har nægtet at ville udtale sig om de hende foreholdte Vidneforklaringer og erklæret ikke at ville erkende noget — har vedgaaet at have indset, at de Mandspersoner, der jævnlige ere komne og have spurgt efter Datteren Ane, have villet bedrive Utugt med denne, og at hun har kunnet sige sig selv, at de ogsaa under deres Ophold i Huset have bedrevet saadan Utugt, saaledes maa det anses som værende udenfor al Tvivl, at hun har været vidende om, at ogsaa Datteren Kristine Marie i større Omfang har ladet sig bruge til Utugt for Betaling, ligesom hun maa anses særlig at have erkendt, at hun ved en Lejlighed kort før Sagens Paabegyndelse har anmodet en af disse Mandspersoner om et Pengelaan for at kunne betale et Assurancekontingent, hvorhos hun endelig har vedgaaet, at hun en Gang i afvigte Efteraar, da en Vognmand, der holdt med sin Drosche i Nær-

heden af hendes Hus, paa hendes Forespørgsel om hans Ærinde fortalte, at han ventede efter en Herre, der var »ovenpaa«, opfordrede ham til at køre bort, i hvilken Henseende bemeldte Vognmand nærmere har forklaret, at Tiltalte, efter at han under Ventetiden længe var gaaet frem og tilbage foran hendes Hus, lukkede et Vindu op og tilkendegav ham, at han helst burde køre sin Vej en kort Tid, da det ellers vakte saa megen Opsigt. Medens Tiltalte paa Forhørsdommernes Foreholdelse af, at det af hendes egne Forklaringer fremgaar, at hun har levet af, hvad Døtrene og særlig Ane Johanne har tjent ved Utugt, alene har svaret, at det godt kan være, men at hun ingen Forstand har derpaa, har hun derimod vedholdende benægtet paa nogen Maade at have støttet Døtrene i deres Utugts erhverv. I saa Henseende er der imidlertid af en Række under Sagen afhørte Vidner afgivet edelige Forklaringer, der for flere af Vidnernes Vedkommende gaa ud paa, at de oftere have set Tiltalte, der hyppigt sad ved et Vindue i Stedets Stueetage ud mod Sandgravvejen, aabne Vinduet for at holde Øje med Mandspersoner, der gik frem og tilbage udenfor Huset; et enkelt Vidne har endvidere ved saadanne Lejligheder hørt Tiltalte rømme sig efter de paagældende, ligesom et andet Vidne mange Gange har set, at Tiltalte har aabnet Vinduet og talt med forbi-passerende Herrer, som derpaa ere gaaede ind i Huset; et Vidne har flere Gange set Tiltalte gaa hen paa Hjørnet af Skovvejen for at se efter Herrer, der forinden havde spadseret frem og tilbage foran hendes Hus, medens et andet Vidne ofte har set Tiltalte aabne den aflaaede Gadedør for de besøgende; endelig har et Vidne, der i Løbet af det sidste Aarstid gentagende for Betaling har haft Samleje med Ane Johanne i dennes Værelse, forklaret, at han flere Gange er gaaet stille forbi Vinduerne i Stueetagen, ligesom han maaske en enkelt Gang har banket paa disse, og at Tiltalte da undertiden har ved Aftenstid trukket Gardinerne fra og aabnet Vinduet, samt efter at Vidnet paa Forespørgsel havde givet sig tilkende, meddelt ham enten, at Ane havde fremmede eller, at hun ikke var hjemme, hvorhos Vidnet yderligere har forklaret, at Tiltalte engang, da han var oppe hos Ane i dennes Værelse, har bragt Kaffe op til dem.

I Henhold til foranstaaende, samt idet endnu bemærkes, at det ikke kan have været tvivlsomt for Tiltalte, at det foran ommeldte, hende under 16 November 1894 meddelte Forbud særligt havde Hensyn til hendes tvende Døtre, vil Tiltalte for det af hende udviste Forhold være at anse efter Straffelovens § 182 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Torsdagen den 22 Marts.

Nr. 100.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Christen Sørensen (Def. Salomon),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101, § 203 eller dog § 200, jfr. Lov Nr. 80 af 11 Maj 1897, samt Lov af 4de

Februar 1871, indeholdende Bestemmelser om Politiet udenfor Kjøbenhavn, § 11, 2det Stykke, og Viborg Købstads Politivedtægt §§ 4 og 8.

Viborg Købstads Ekstrarets Dom af 14 November 1899: Tiltalte, Arbejdsmand Christen Sørensen i Viborg, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Rye, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Schou, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 December 1899: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hindberg og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 12 Februar d. A. er Højesteret be- myndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte findes at udgøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christen Sørensen til Højesteretssagførerne Jensen og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arbejdsmand Christen Sørensen — der er født i Aaret 1873 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101, § 203 eller dog § 200, jfr. Lov Nr. 80 af 11 Maj 1897, samt Lov af 4 Februar 1871, indeholdende Bestemmelser om Politiet udenfor Kjøbenhavn § 11, 2det Stk., og Viborg Købstads Politivedtægt §§ 4 og 8.

Efter Sagens Oplysninger kom Tiltalte den 22 Oktober d. A. om Aftenen Kl. 11 sammen med en anden Person op fra en Beværtning i Viborg, hvor de i Selskab med hinanden havde nydt en Del Drikkevarer, hvorved Tiltalte var bleven en Del beruset. Politibetjent Hejberg har nu forklaret, at Tiltalte, efter at være kommen op paa Gaden, optraadte meget støjende, idet han raabte højt til sin Ledsager og flere Gange kastede en Cykle, han havde med sig, hen ad Gaden, hvorved han foraarsagede en saadan Larm, at de omboendes Ro maatte forstyrres, hvorhos han, da Hejberg, der var i Uniform, opfordrede ham og hans Ledsager til at gaa roligt hjem, hvad sidstnævnte ogsaa straks

efterkom, gav sig til at raabe og skribe samt med sin Cykle, som han holdt med begge Hænder, slog efter Hejberg, hvem han derved ramte et Par Gange paa Benene, uden at det dog gjorde videre ondt, ligesom han, der paa Hejbergs Opfordring om at opgive Navn og Bopæl svarede, at det ikke vedkom denne, da Hejberg derpaa erklærede ham for anholdt, paany slog efter ham med Cyklen, uden dog at ramme ham føleligt; og da det derpaa lykkedes Hejberg at tage fat i Tiltalte, bibragte denne ham med knyttet Næve et kraftigt Slag paa venstre Side af Munden, hvorved der fremkom et blødende Saar paa den indvendige Side af Overlæben, samt sparkede samtidig efter ham, hvorved han ramte ham i Maven, saa at han nær var falden bagover og endnu den følgende Dag, da han gav Møde i Retten, af og til følte lidt Ømhed deraf, ligesom der ogsaa var en Del Ømhed i Munden. Da Tiltalte derefter, forfulgt af Hejberg, løb hen ad Gaden, overfaldt han her Arbejdsmand Peder Lauridsen, uden at denne havde givet mindste Anledning dertil, end ikke ved at søge at standse Tiltalte, idet han slog Lauridsen til Jorden og, efter at have lagt sig ovenpaa ham, vedblev at slaa løs paa ham, indtil Hejberg med Bistand af en tilfældig tilstedekommet Person befriede ham for Tiltalte, og efter at derpaa en anden Politibetjent efter Budsendelse fra Hejberg var kommen til, blev Tiltalte — der, efter hvad den sidstnævnte Politibetjent har udsagt, ved hans Tilstedekomst laa paa Gaden og udstødte uarticulerede Hyl eller Brøl — transporteret til Politistationen under fortsat stærk Modstand fra hans Side.

Bemeldte Arbejdsmand Peder Lauridsen har derhos forklaret, at han, da han den nævnte Aften Kl. henved 11 $\frac{1}{2}$ kom gaende paa Gaden, hvor han saa Politibetjent Hejberg staa sammen med nogle andre Personer, uden at have givet mindste Anledning dertil, blev overfaldet af en ham ubekendt Person, der i det samme kom løbende, idet denne greb fat i hans Skuldre og kastede ham bagover ned paa Gaden samt lagde sig ovenpaa ham og søgte at slaa løs paa ham, hvad dog ikke lykkedes ham, idet Lauridsen holdt godt fast i ham, og han straks efter, som ovenmeldt, blev befriet for Tiltalte; men efter hvad han har forklaret, fik han dog under Overfaldet et Slag paa den højre Side af Panden, uden at han ved, om han fik det samtidig med, at han blev kastet til Jorden, eller senere, og da han den næste Dag mødte i Retten, havde han endnu Smerte efter Slaget, hvorhos han, der tillige havde faaet nogle Hudafskrabninger paa den højre Arm og det højre Knæ, hvor han følte en ikke ubetydelig Ømhed, den Dag var ude af Stand til at arbejde, fordi det navnlig gjorde ondt i Armen.

Tiltalte, der efter sin Forklaring, som Følge af sin Beruselse ved den omhandlede Lejlighed ikke kan erindre det da passerede i alle Enkeltheder, har dog erkendt, at han, efter at være kommen ud fra Beværtningen, gjorde noget Spektakel, dels med den ommeldte Cykle, dels ved at være noget højrøstet, navnlig ogsaa efter, at en tilstedekommet uniformeret Politibetjent havde formanet ham til at gaa rolig hjem, og at han, da Politibetjenten derpaa formentlig tog Cyklen fra ham, efter at han havde set, at det var Politibetjent Hejberg og tiltalt ham ved Navns Nævnelser, slog ham i Ansigtet med sin Haand, samt at han, der derefter søgte at undkomme, da han under sit Løb saa Peder

Lauridsen, hvem han ellers kender, men som han den Aften ikke genkendte, i den Tro, at denne vilde spærre Vejen for ham, greb ham i Skulderen og rev ham overende, hvorved han, efter sin Forklaring, ogsaa selv faldt om, hvorpaa han, der har nægtet at have slaaet Lauridsen, medens de begge laa paa Gaden, idet Lauridsen holdt ham fast, saa at han ikke kunde komme til at slaa, næsten straks efter af de to ovennævnte Politibetjente og den tilstedekomne Tredjemand blev overmandet og ført i Arrest. Tiltalte har endvidere erkendt, at han ved den omhandlede Lejlighed nægtede at opgive Navn og Bopæl til Hejberg samt brugte upassende Ord overfor denne, uden at han dog kan huske, hvori disse bestode. Han har imidlertid ogsaa i øvrigt erkendt Rigtigheden af de afgivne Forklaringer, ihvorvel han, efter hvad han har paastaet, paa Grund af sin Beruselse, ikke vil kunne huske andet af det ved den paagældende Lejlighed passerede, end hvad han saaledes har forklaret, hvorhos han til sin Undskyldning har anført, at han har handlet, som han gjorde, alene, fordi han var stærkt beruset, idet det ellers ikke vilde være faldet ham ind at øve Vold mod Politibetjent Hejberg eller i det hele udvise nogen respektstridig Adfærd.

Efter hvad Politibetjent Hejberg ved sit Møde i Retten den 26de Oktober d. A. har udsagt, var det ham, som meldt, af Tiltalte tilføjede Saar — der i øvrigt maa antages at have været af ubetydelig Natur og navnlig, idet der mangler nærmere Oplysning derom, ikke findes at kunne henregnes til de i Straffelovens § 203 ommeldte Læsioner — den Gang lægt, og om Erstatning er der ikke Spørgsmaal under Sagen.

Efter Sagens Oplysninger kan det nu ikke antages, at Tiltalte ved den omhandlede Lejlighed har været mere beruset, end at han godt vidste, hvad han foretog sig, og medens det ikke kan anses godtgjort, at han ved denne Lejlighed har brugt Skældsord eller fornærmelig Tiltale mod Politibetjent Hejberg, vil han — selv naar hans egen Forklaring om det ved bemeldte Lejlighed passerede lægges til Grund — for det af ham saaledes udviste Forhold være at anse dels efter Straffelovens § 100 samt § 200, sammenholdt med den oven citerede Lov af 11 Maj 1897, dels efter Lov, indeholdende Bestemmelser om Politiet udenfor Kjøbenhavn, af 4 Februar 1871 § 11, 2det Stk., og efter samme Lovs § 6, sammenholdt med den under 16 September 1892 udfærdigede Politivedtægt for Viborg Købstad, §§ 4 og 8 — hvorved bestemmes, at der paa offentlig Gade, Vej eller Plads ikke maa udvises støjende, voldsom eller fornærmelig Adfærd, hvorved den offentlige Orden forstyrres eller de forbifarende eller omboende forulempes, samt at ingen maa færdes paa offentlig Gade, Vej eller Plads i en saadan Tilstand af Beruselse, at den kan give Anledning til offentlig Forargelse eller Ulempe for andre — med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 109. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Hans Frederik Petersen og Hans Frederik Krabbenhøft
(Def. Salomon),

der tiltales henholdsvis for Tyveri og for Hæleri eller Meddelagtighed i Tyveri.

Esbjerg Købstads og Skads Herreds Ekstrarets Dom af 7 November 1899: De Tiltalte, Hans Frederik Petersen og Hans Frederik Krabbenhøft, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, den Tiltalte Petersen i 4 Gange 5 Dage og den Tiltalte Krabbenhøft i 2 Gange 5 Dage. Saa udrede de og en for begge og begge for en Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne E. Hansen og A. Harck, 12 Kr. og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 December 1899: I Henseende til de idømte Straffe bør Underretsdommen ved Magt at stande. Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overrettsagførerne Rye og Jørgensen, 15 Kr. til hver, udredes af Tiltalte Hans Frederik Petersen, hvorhos Tiltalte Hans Frederik Krabbenhøft in solidum med ham tilsvare Halvdelen af bemeldte Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden for Tiltalte Hans Frederik Krabbenhøft findes at burde forlænges til 3 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Tiltalte Hans Frederik Krabbenhøft bestemmes til tre Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Frederik Petersen til Højesteretssagførerne Asmussen og Salomon 30 Kroner til hver, dog at Tiltalte Krabbenhøft in solidum med ham deraf udreder Halvdelen.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Skomagerne Hans Frederik Petersen og Hans Frederik Krabbenhøft — der ere fødte henholdsvis i Aaret 1866 og i 1864, og som ikke ses tidligere at have været tiltalte eller straffede — tiltales under denne Sag, førstnævnte for Tyveri og sidstnævnte for Hæleri eller Meddelagtighed i Tyveri.

Ved Tiltalte Petersens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han i Tidsrummet fra August 1898 til Februar 1899, medens han arbejdede i et nu Skomagerne J. Chr. Jespersen og O. P. Olsen tilhørende Naadleri i Esbjerg, har Tid efter anden tilegnet sig fra dette Læder, i Reglen af simple Sorter, og Dele til Fodtøj, saasom Elastik og Taanæser, hvilke Genstande, hvis samlede Værdi han ikke antager overstiger 50 Kr., han har overladt Medtaltalte Krabbenhøft, i hvilken Henseende han i det Forhør, i hvilket han afgav den nævnte Tilstaaelse, nærmere forklarede, at han, der havde gjort Bekendtskab med Medtaltalte, paa Foranledning af denne begyndte at tilegne sig Læder fra Naadleriet, og at han, da han først var begyndt at stjæle, til Stadighed forsynede Medtaltalte med en Del af, hvad denne behøvede i sin Forretning, idet Medtaltalte stadig pressede paa og sagde, at han bare skulde tage; »thi saadant et Sted var der nok at tage af«, hvorhos han tilføjede, at han ikke havde erholdt noget Vederlag eller Tilsagn derom for de ommeldte Genstande fra Medtaltalte, der dog en Gang for ham havde bundet et Par Fjederstøvler, som Tiltalte havde købt og betalt paa Naadleriet.

I samme Forhør forklarede derefter Tiltalte Krabbenhøft, at han, der kort Tid efter, at Tiltalte Petersen var kommen til Esbjerg, ender Byttehandel havde faaet 30 Kr. til Gode hos ham, kom overens med Petersen om, at denne for det nævnte Beløb skulde levere ham Naadlerarbejde, hvad Petersen derefter gjorde, men at Krabbenhøft havde været aldeles ubekendt med, at noget af det leverede Materiale skulde være stjaalet, og denne Forklaring, efter hvis Afgivelse han blev belagt med Varetægtsfængsel, fastholdt han i det følgende Forhør, ogsaa under Konfrontation med Tiltalte Petersen; men under de senere Forhør vedgik han, at han hele Tiden havde haft Formodning om, at de af Petersen — der ikke arbejdede i Kompagni med ham, men en Tid har hjulpet ham med Tilskæring og lignende — bragte Genstande vare stjaalne, og at han blev vidende herom nogen Tid efter, at Petersen havde begyndt at levere Læder til ham, samt at han desuagtet vedblev at modtage Læder af Petersen, i hvilken Henseende han nærmere forklarede, at Petersen ved den paagældende Lejlighed sagde til ham, at han bare skulde sige til, naar han havde Brug for noget, saa skulde han, Petersen, nok tage det, hvilken Opfordring Krabbenhøft derefter havde efterkommet, hvorhos han, da Tiltalte Petersen paa nærmere Eksamination erklærede, at han vel ikke turde sige, at det

Højesteretstidende, udgivet af Højesterets Protokolsekretærer, indeholder alle af Højesteret afsagte Domme med tilhørende Præmisser og koster 12 Kroner aarlig. Subskription, der er bindende for en Aargang (Højesteretsaaret), modtages paa samtlige Postkontorer, i alle Bøglader samt hos Forlæggeren, Universitetsboghandler G. E. C. Gads, Kjøbenhavn, Vimmelskaftet 32.

Færdig fra Trykkeriet den 31 Marts 1900.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frønkøl) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

44. Aargang.

Højesteretsaaret 1900

Nr. 3.

Torsdagen den 22 Marts.

var Krabbenhøft, der først opfordrede ham til at stjæle, men at Krabbenhøft i alt Fald enkelte Gange havde opfordret ham til at tilegne sig bestemte Genstande, erkendte Rigtigheden af denne Forklaring.

I øvrigt erklærede Tiltalte Krabbenhøft, at han vel efterhaanden af Petersen havde faaet for ca. 50 Kr. Materiale, og at han, foruden at han som meldt, havde haft et Tilgodehavende hos Petersen paa 30 Kr., som paa denne Maade blev afgjort, havde — uden at han dog vidste, om Petersen derved havde faaet fuldt Vederlag — leveret denne et Par Skafestøvler og syet ham et Par Herrestøvler, og dette sidste er ogsaa indrømmet af Tiltalte Petersen, som derimod ikke vil kunne erindre at have skyldt Krabbenhøft 30 Kr., uden at han dog har turdet benægte dette. Vel har nu Tiltalte Krabbenhøft ved Defensor for Overretten ladet anbringe, at den første af ham under Forhørene afgivne Forklaring er den eneste sande og rigtige, og at han saaledes ikke var vidende om, at de ham af Petersen leverede Genstande vare stjaalne, idet han kun vil have afgivet sin ovenanførte Tilstaaelse, fordi han, der var fortunlet og forvirret over at være bleven arresteret, haabede at blive løsladt og komme tilbage til den af ham drevne Forretning, og han derhos syntes, at der kun var Tale om et ringe Beløb, og at Straffen derfor kun vilde blive ubetydelig, saa at han sagtens kunde tilstaa, naar han blot kunde blive løsladt; men i Henhold til Dansk Lov 1—15—1 vil der ikke kunne tages noget Hensyn til denne Tilbagekaldelse af hans i Retten afgivne Tilstaaelse, der maa anses at være bestyrket ved det i øvrigt oplyste og derfor bliver at lægge til Grund for Sagens Paadømmelse for hans Vedkommende.

Paa samme Maade som ovenanført maa det endvidere anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte Petersen, medens han fra Februar til August d. A. arbejdede som Tilskærer hos Skomagermester Thomas Peter Hansen i Esbjerg, har frastjaalet denne et Par Damesko, efter hans Opgivende til en Udsalgspris af 4 Kr., samt i forskellige Gange Saalelæder og andet Læder, som han anvendte til Reparationer, han privat og for egen Regning foretog, og endelig nogle mindre Genstande som Snørebaand, Fedtsværte og lignende.

Tiltalte har ikke nærmere kunnet opgive, hvor meget Læder, han har tilvendt sig, i hvilken Henseende han dog har forklaret, at han af Saalelæder kun har taget til to Forsaalingen, og at han har taget Bundlæder til to Par Fodtøj; men han har udsagt, at han ikke antager, at de stjaalne Materialier kunne have en større Værdi end 15 Kr.

De bestjaalne have frafaldet Krav paa Erstatning.

For deres ovennævnte Forhold ville de Tiltalte være at anse, Petersen efter Straffelovens § 228 og Krabbenhøft efter § 238 samt § 228, kfr. § 54, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemte til Fængsel paa Vand og Brød for Tiltalte Petersen i 4 Gange 5 Dage og for Tiltalte Krabbenhøft i 2 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom vil derfor for saa vidt være at stadfæste.

Nr. 106.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Niels Peder Pedersen, kaldet Bøgild (Def. Nellemann),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Lemvig Købstads Ekstrarets Dom af 31 Oktober 1899: Tiltalte Niels Peder Pedersen, kaldet Bøgild, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt tilsvare denne Aktions Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator, Kaptajn Harpöth, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Raunholdt, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 Januar 1900: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Johnsen og Jørgensen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Peder Pedersen til Højesteretssagfører Lunn og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arbejdsmand Niels Peder Pedersen med Tilnavn Bøgild — der er født i Aaret 1853, og som, foruden at han i sin Militærtjeneste har været straffet for Tjenesteforseelser, en Gang arbitrært og en Gang ifølge Dom, endvidere har været straffet ifølge Hassing-Refs Herreders Ekstrarets Dom af 10 Oktober 1884 efter Straffelovens § 245, jfr. § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, hvorhos han maa antages en Gang at have ved-

taget en Bøde for voldeligt Forhold, ligesom han i Aaret 1895 har gjort sig medskyldig i Overtrædelse af Straffelovens § 179, for hvilket Forhold den forskyldte Straf dog ifølge Overrettens Dom af 17 Juli f. A. i Henhold til Bestemmelserne i Straffelovens § 66 bortfaldt — er under nærværende Sag sat under Tiltale for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Tiltalte, der er Enkemand og har 4 Børn i en Alder af fra 5 til 11 Aar, og som bor i Hus med Gartner Christian Peter Hansen i Lemvig, Mandagen den 31 Juli d. A. om Eftermiddagen ved Sekstiden indfandt sig hos bemeldte Hansen og opfordrede denne til at komme ind til sig for at nyde et Glas Øl, og at han, da Hansen var fulgt med ind i hans Stue, efter at have givet sine Børn Ordre til at gaa ud og lukket Døren efter dem, satte en Flaske Øl frem paa Bordet, uden dog at byde Hansen, der ligesom Tiltalte selv havde taget Plads paa en Stol, af Øllet, hvorimod han rettede nogle Spørgsmaal til Hansen om, af hvilken Grund denne ikke kunde lade hans Børn gaa ugenerede, og hvorfor han slog Børnene, hvad Hansen dog benægtede at have gjort.

Om hvad der herefter passerede, har Hansen til en Politirapport afgivet en Forklaring, som han senere under det i Sagen optagne Forhør har udviklet nærmere, og som derefter i det hele gaar ud paa, at Tiltalte, da Hansen havde givet det ommeldte benægtende Svar og tilføjet, at han kun havde sagt til Børnene, at de skulde lade være at ødelægge Pumpen og at pumpe Vandet af Brønden til ingen Nytte, sprang op fra sin Stol og fløj ind paa ham samt tildelte ham med knyttet Næve et Slag i Ansigtet, hvorpaa han rev ham op fra Stolen og kastede ham ned paa Gulvet mellem to Senge, hvor han bearbejdede ham med sine Næver i Ansigtet og Brystet. Derefter trak Tiltalte ham atter op og kastede ham over imod Væggen, hvor han, der var iført Støvler, sparkede ham i Brystet og i Underlivet, hvorefter Tiltalte paa ny smed ham ned paa Gulvet, satte sit Knæ paa hans Bryst og slog ham i Hovedet med sine knyttede Næver. Da nu Hansens to Døtre, der ere henholdsvis 16 og 17 Aar gamle, kom til Stede, hidkaldte af hans Raab, og den ene af Døtrene greb fat i Tiltalte for at faa ham til at holde op med sine Voldsomheder, raabte Tiltalte til hende, at hun kunde faa en Lussing med, og fortsatte med at slaa løs paa Hansen, hvorved han bl. a. tilføjede ham et Slag for Brystet, saa at han ikke kunde faa Vejret. Først da han, hvem Tiltalte under Voldshandlingen havde truet med at slaa ham ihjel, var kommet rigtig til sig selv efter dette Slag og havde opfordret sine Døtre til at hente Hjælp, ytrede Tiltalte, idet han opfordrede Døtrene til at undlade at hente Politiet, at han nu skulde »slippe for Børnernes Skyld«, og puffede ham ud ad Døren, hvorefter han ved den tilstedekomne Politibetjents Foranstaltning, efter at have afgivet Forklaring til en Rapport, blev bragt til en Læge.

Paa Forehold af den af Hansen til Rapporten afgivne Forklaring og de nedenfor nærmere ommeldte af den paagældende Læge afgivne tvende Attester erklærede Tiltalte i det første over ham afholdte Forhør, at han ikke vidste, hvorledes han havde baaret sig ad overfor Hansen, efter som han ved den paagældende Lejlighed havde været beruset, men at han godt troede, at det var ham, der havde tilføjet

Hansen de i Lægeattesterne beskrevne Læsioner. Efter at være bleven belagt med Varetægtsarrest, og efter at Hansen var bleven yderligere afhørt, ligesom hans tvende Døttre havde afgivet Forklaringer, der med Hensyn til deres Deltagelse i det i Tiltaltes Stue forefaldne Oprin vare ganske overensstemmende med Faderens Forklaringer, vedgik Tiltalte imidlertid paa Forehold af det saaledes fremkomne i et paafølgende Forhør, at han havde tilføjet Hansen de i Attesterne ommeldte Læsioner, idet han nærmere forklarede, at Grunden til, at han bad Hansen ind paa et Glas Øl, var den, at han vilde tale med ham om, hvorledes han havde behandlet hans Børn, og først da Hansen erklærede ikke at have slaaet Børnene og tilføjede, at det »ikke var nogen Tale at komme med til ham«, blev han, der var noget svirende, »opfarende« og gav Hansen et Næveslag i Ansigtet, hvorefter han, da Hansen tog i ham, slog denne til Jorden og gav ham nogle Prygl med de bare Næver, indtil Hansens Døtre kom og fik Bud efter Politiet. Tiltalte har derhos ikke turdet benægte, at han ogsaa har sparket Hansen i Brystet, hvad han dog ikke vil kunne erindre. Derimod har Tiltalte — der dog har indrømmet, at det var ham, der lukkede Børnene ud af Stuen — benægtet, at det allerede, da han bød Hansen ind til sig, var hans Hensigt at overfalde ham, og at Overfaldet saaledes var forud planlagt, og denne Benægtelse har han under Forhørene stadig fastholdt, uagtet der af tvende Vidner under Sagen er afgivet Forklaringer, som i ikke ringe Grad gør det antageligt, at Tiltalte i længere Tid har været forbitret paa Hansen og ved at omtale sit Forhold til denne, brugt truende Ytringer, der kunde tyde paa, at han havde i Sinde ved Lejlighed at ville hævne sig paa ham, i hvilken Henseende Tiltalte imidlertid har nægtet at kunne huske at have udtalt sig som af disse Vidner forklaret.

Med Hensyn til de Hansen af Tiltalte ved den ommeldte Lejlighed tilføjede Læsioner udtales det i de fornævnte tvende Lægeattester, der ere afgivne henholdsvis den 31 Juli og den 1 August, at ved Undersøgelsen fandtes næsten hele Ansigtet stærkt ophovnet, særlig begge de underste Øjelaag, der viste en stærk blaalig Farve som Følge af Blodudtrædning i Hudens Bindevæv, hvorhos der lige under højre Øjelaag, svarende til Øjehulens nederste Benrand og løbende parallelt med denne, fandtes et ca. 2 Centimeter langt blødende Saar, hvis Rande vare noget ujævne og i Dybden naaede ned til Hudens Bindevæv, ligesom der paa Overlæben fandtes flere smaa, blødende Hudafskrabninger. Endvidere hedder det i Attesterne, at hele venstre Overarm og Albue var ophovnet med mange større og mindre linieformede, overfladiske Hudafskrabninger, og at øverste Del af venstre Side af Brystet var noget ophovnet og ømt for Tryk, uden at der dog var noget Brud af Brystets Bendele eller Beskadigelse af de indre Organer i Brystet. Endelig tilføjes det i Attesterne, at de beskrevne Læsioner, der syntes forarsagede ved Slag eller Stød med eller mod en fast, haard, stump Genstand, sandsynligvis vilde svinde i Løbet af et Par Uger uden at efterlade varige Følger. I en af vedkommende Distriktslæge efter foretagen Undersøgelse af Hansen den 19 August afgiven Erklæring udtales det, at der endnu var lidt Ømhed tilbage ved Tryk paa Forfladen af venstre Brysthalvdel og Skulder, medens Armens Bevægelser vare fuldstændig frie og normale i Udstrækning, og at Hansen, der angav at have spyttet

lidt Blod i nogle Dage, hvad dog atter var fuldstændig ophørt, nu var rask med de angivne uvæsentlige Indskrænkninger.

Hansen, der i Retsmødet den 8 August forklarede, at han, der efter Overfaldet havde holdt Sengen en Dags Tid, endnu ikke havde kunnet gaa paa Arbejde, fordi han vedblivende havde Smerter i Brystet, medens han i Retsmødet den 26 September erklærede, at han nu var fuldkommen rask og arbejdsdygtig og saaledes ikke havde haft nogen varig Men af den ham overgaaede Behandling, har frafaldet Erstatningskrav overfor Tiltalte, idet denne — som Hansen har udsagt — ikke er i Stand til at betale noget.

For sit ommeldte Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 203, men Straffen, der er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne fastsættes til Fængsel af samme Art i 4 Gange 5 Dage.

Fredagen den 23 Marts.

Nr. 94.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Birthe Marie Olsen (Def. Hansen),

der tiltales for Fosterfordrivelse og Mord.

Kriminal- og Politirettens Dom af 13 Januar 1900: Arrestantinden Birthe Marie Olsen bør straffes paa Livet. Saa udreder hun og Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Juel og Overretssagfører Hartmann, 40 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Birthe Marie Olsen til Højesteretssagførerne Bagger og Hansen 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Birthe Marie Olsen, der under nærværende Sag tiltales for Fosterfordrivelse og Mord, er født den 28 August 1872 og anset ved Nykøbing Købstads Ekstrarets Dom af 22 Juni 1888 efter Straffelovens § 274,

2det Stk., kfr. sammes § 268, sammenholdt med § 37, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Arrestantinden, der har tilstaaet sig skyldig i begge de ovennævnte Forbrydelser, har straks ved Undersøgelsens Begyndelse aflagt Tilstaaelse om det hende paasigtede Mord, hvilken Tilstaaelse hun senere uden Vaklen har fastholdt. Hvad Sigtelsen for Fosterfordrivelse angaar, er Arrestantindens Tilstaaelse først fremkommet paa et senere Tidspunkt i Undersøgelsen, men er ogsaa siden fastholdt af hende uden nogen væsentlig Ændring. Disse Arrestantindens Tilstaaelser, der ere bestyrkede ved, hvad i øvrigt er oplyst, gaa ud paa følgende:

Arrestantinden, der er Barn af Almuesfolk paa Falster, kom i Aaret 1890 her til Byen, hvor hun fik Tjeneste paa et Hotel, og hun, der da vil have været uskyldig i kønslig Henseende, kom hurtigt i utugtigt Forhold til en herværende Husmægler, hvilket Forhold vedvarede til hans Død i August 1896, hvorefter Arrestantinden, der indtil dette Tidspunkt saa godt som udelukkende havde levet af den fra Husmægleren modtagne Understøttelse, søgte sit Underhold ved at drive Utugt som Erhverv.

Allerede den 4 Juli 1891 fødte hun Husmægleren et Barn — en Datter — og hun har forklaret, at hun i Løbet af den første Tid, hun gik frugtsommelig med dette Barn, forsøgte gentagne Gange at fordrive Fosteret ved at drikke Kaffe, tilsat med Safran, hvad hun havde hørt var et fosterfordrivende Middel.

En Maanedstid efter at hendes Regler første Gang vare udeblevne, tog hun imidlertid Ophold paa Landet hos sine Forældre, og medens hun derpaa i 4 a 5 Maaneder opholdt sig hos dem, havde hun ikke Løjlighed til at fortsætte med nævnte Forsøg, og senere ansaa hun det for haabløst at anvende det paagældende Middel.

Det maa anses godtgjort, at det nævnte Barn ikke har haft nogen Skade af Arrestantindens nævnte Handlemaade.

I Oktober Maaned 1892 følte Arrestantinden sig igen frugtsommelig ved Husmægleren, idet hendes Regler i Begyndelsen af nævnte Maaned udeblev, og hun, der var meget ulykkelig over igen at skulle føde, begyndte kort efter paa lignende Maade som ovenanført, at søge at skille sig af med Fosteret, ligesom hun i samme Øjemed brugte varme Sodavands Fodbade, hvad hun tidligere havde anvendt, naar hendes Menstruation undtagelsesvis ikke indfandt sig i rette Tid.

Da dette imidlertid ikke hjalp, raadede Husmægleren hende til at fordrive Fosteret ved Udskylninger og dertil benytte en saakaldet »Modersprøjte«, han gav hende, og som bestod af en Gummiballon, rummende $1\frac{1}{4}$ Pægl og forsynet med et 6 Tommer langt Rør, endende i 6 smaa Huller, gennem hvilke Vædsken i Ballonen kunde presses ud i fine Straaler.

Dette Instrument benyttede hun nu til, ved at føre Røret saa langt op i Moderskeden som muligt, at indsprøjte i sine indre Kønsele en Vædske, hun efter Husmæglerens Raad havde sammensat af kogende Vand og Allun, hvortil hun af Sundhedshensyn af egen Drift havde tilsat Karbolvand, og til hver Udskylning tilberedte hun saa meget, at hun ca. 5 Gange kunde udtømme Ballonens Indhold i Kønselelene.

Arrestantinden, som vedblev med Fodbadene, anvendte nu Udskylninger paa nævnte Maade, i Begyndelsen et Par Gange daglig,

senere indtil 8 Gange om Dagen med ca. 5 Indsprøjtninger hver Gang, og i November Maaned, paa den Tid, hendes Regler anden Gang udeblev, fik hun svære Smerter, og der gik noget Blod fra hende, og to Dage senere, efter fornyede Indsprøjtninger, gik der foruden en Del tyktflydende Blod en fastere Klump fra hende af Størrelse som en stor Valdnød.

I Februar 1893 udeblev Arrestantindens Forandringer igen, men først i Slutningen af Marts eller Begyndelsen af April følte hun sig som Følge af, at hendes Bryster begyndte at svulme, og hun led af Opkastninger, overtødet om, at hun var frugtsommelig, og efter Opfordring af Husmægleren anvendte hun paany i samme fosterfordrivende Hensigt de omtalte Udskylninger, de første 14 Dage et Par Gange daglig, senere indtil 6 til 8 Gange om Dagen, ligesom hun i hele Svangerskabet nød Safran i Kaffe og brugte de ovennævnte Bade, og Arrestantinden, som i en 14 Dages Tid havde følt Liv i Fosteret, nedkom en Nat i Juni Maaned, som det maa antages, med et Foster, ca. 5 Maaneder gammelt.

I August Maaned s. A. mærkede Arrestantinden sig paany besvangret af den samme Mand og ifølge hans Raad behandlede hun sig — for at fordrive Fosteret — fra September Maaned med de oftnævnte Udskylninger, bestandig hyppigere, til sidst med en halv Snes om Dagen, hvorhos hun brugte Fodbade, og den 23 December nedkom hun, der havde mærket Liv i Fosteret, med dette, der var ca. 5 Maaneder gammelt.

I Slutningen af Juli Maaned 1895 var Arrestantinden paany frugtsommelig, enten ved Husmægleren eller ved en Bagersvend, som hun var kommen i Forhold til, og fra September Maaned af behandlede hun sig efter Samraad med Husmægleren paa samme Maade som tidligere for derved at opnaa en Abort, hvad ogsaa indtraf den 29 November s. A., da Arrestantinden, som alt havde følt Liv i Fosteret, omtrent i Svangerskabets 5te Maaned fødte et Foster til Verden efter 2 a 3 Timers Veer.

I August Maaned 1896, da Arrestantindens Regler atter udeblev, ansaa hun sig besvangret af en Malersvend, og i September Maaned paabegyndte hun den samme Behandling — denne Gang af egen Drift, idet Husmægleren imidlertid var afgaaet ved Døden — og fortsatte den, indtil hun den 3 December 1896 efter flere Timers hæftige Veer bragte et ca. 5 Maaneder gammelt Foster til Verden. Ogsaa i dette Tilfælde havde hun før Aborten mærket, at der var Liv i Fosteret.

Endelig mærkede Arrestantinden i Juli Maaned 1898, at hun paa ny var bleven frugtsommelig, uden at hun, der nu levede af at tilstede tilfældige og ubekendte Personer Samleje, vidste, hvem Faderen var, og da hun var to Maaneder henne i Svangerskabet, søgte hun paa samme Maade som forhen at fordrive Fosteret, men efter en 8 Dages fortsat Udskylning holdt hun op, fordi hun, der følte sig syg, afkræftedes ved disse Indsprøjtninger, og fordi hun haabede, at den Omstændighed, at hun de fire sidste Gange havde aborteret i den 4de eller 5te Svangerskabsmaaned, vilde medføre, at hun denne Gang uden kunstige Midler vilde abortere paa samme Tidspunkt. Dette skete imidlertid ikke, og hun forberedte sig nu paa at føde paa normal Maade, anskaffede Barnetøj og sørgede for Jordemoder, idet hun i den

Tid, der gik forud for Fødselen, i det væsentligste levede af at pantsætte, hvad hun havde fra sin Forbindelse med Husmægleren.

Natten mellem den 1ste og 2den April 1899 fødte Arrestantinden et Pigebarn, der var fuldbaaret, vejede 8 Pd. og var i enhver Henseende sundt og kraftigt, og da Arrestantinden den 11te s. M. rejste sig fra Barselsengen, var hun og Barnet velbefindende. Den 15de s. M. havde Arrestantinden imidlertid opbrugt et Beløb af 25 Kr., som hun kort efter Fødselen havde faaet af en Herre, som hun i det sidste Par Maaneder flere Gange havde tilstedet Samleje, og samme Dag pantsatte hun sin sidste Kjole. Arrestantinden, hvis Tanke det var at faa Barnet anbragt i Pleje, saa imidlertid ingen Udvej til at forsørge det; hun ansaa sig for afskaaren fra at søge Underholdsbidrag fra nogen af de Mænd, hun paa Undfangelsestiden havde tilstedet Samleje, da hun ikke kunde udpege nogen bestemt som Fader, ligesom hun heller ikke vidste nogen af disse Mænds Bopæl; hun fandt, at det var Synd for Barnet, om det skulde opdrages af Fattigvæsenet, ligesom hun ikke vidste, hvorledes hun skulde bære sig ad med at bringe det under Fattigvæsenets Varetægt, og hun ansaa sig selv for ganske ude af Stand til at underholde det, særlig da hendes Forældre, der foreløbig havde hendes ældre Datter hos dem, truede med at sende hende dette Barn til Forsørgelse.

Under disse Betragtninger opstod den 16 April for første Gang den Tanke hos hende at ombringe Barnet som den saavel for Barnet som for hende selv tjenligste Udvej, og med denne Tanke syslede hun den følgende Dag.

Natten mellem den 17de og 18de April fattede hun den endelige Beslutning først at bedøve Barnet med Opium, derefter at aflive det ved Kvælning, ligesom hun til Udførelsen af Gerningen bestemte den følgende Dag, og valgte Aftenen som en Tid, paa hvilken hun ikke mente at risikere Forstyrrelser fra besøgendes Side.

Den 18 April var hun hele Dagen meget betaget og nervøs, græd meget og tænkte bestandig med Rædsel paa den Beslutning, hun havde taget, men som hun dog ikke et Øjeblik opgav; men da Tiden for Udførelsen var kommen Kl. 8 Aften, kunde hun, da hun gik hen og saa paa Barnet, dog ikke beslutte sig til allerede nu at sætte Planen i Værk, men udsatte den til senere paa Aftenen uden dog at opgive den. I Stedet for, som hendes Hensigt havde været, at tage Barnets Patteflaske og hælde Opiumsdraaber af en Flaske, hun var i Besiddelse af, paa denne, tog hun Barnet op og gik med det en Timestid paa Gulvet, hvorefter hun lagde det ned med frisk Mælk paa Flasken.

Ved 10-Tiden gik hun igen hen til Barnet for at udføre Planen, men da det i det samme slog Øjnene op, veg hun paany tilbage for Udførelsen, som hun atter opsatte. Kort derefter gik hun dog ud i Køkkenet med Patteflasken, som hun rensede, og paa hvilken hun derpaa hældte en Teskefuld frisk Mælk og en Teskefuld af de omtalte Opiumsdraaber, hvorefter hun rystede Flasken og lagde den ind i sin Seng, og ved 11-Tiden, da Barnet vaagnede af en Søvn, gav hun det Flasken, som det tømte med det samme.

Arrestantinden, hvis Hensigt med at bedøve det ved Opium var derved at forskaane det for Lidelserne ved at blive kvalt, men som ikke tænkte sig, at Opium i og for sig vilde virke dødbringende, lagde

ca. 2 Minutter efter, da hun antog, at Bedøvningen var indtraadt, et Lagen over Barnets Ansigt for at undgaa at se dets Dødskamp, og med Hænderne under Lagenet holdt hun nu sine Tommelfingre i nogen Tid sammenklemt om Barnets Strube, men efter højst et halvt Minuts Forløb slap hun det igen, da hun, der mærkede Barnet bevæge Lemmerne og ryste over hele Kroppen, ikke kunde overvinde sig til paa denne Maade at fuldbyrde Forbrydelsen.

Arrestantinden fik nu Øje paa et Façonbaand, der hang paa Sengen, og efter at have fjernet Lagenet fra Barnets Ansigt, lagde hun Baandet i en Løkke om Halsen paa Barnet, der ved Bevægelser med den ene Arm og med Øjnene tilkendegav, at det endnu var i Live, og Arrestantinden trak nu til for ved Sømmensnøring at hidføre dets Død. Hun saa Barnet blive blaasort i Ansigtet, vende Øjnene opad og trække Benene op under sig; derefter slog hun en Knude paa Baandet og dækkede Barnet til med Lagenet for ikke yderligere at se dets Døds-kamp. Ca. 20 Minutter efter, da hun fjernede Lagenet, saa hun, at Barnet utvivlsomt var dødt, idet det alt var begyndt at blive koldt og dets Aandedræt var ophørt.

Arrestantinden afklædte derefter Barneliget, svøbte det i noget Gardintøj, og efter en søvnløs Nat, i hvilken Rædselen over det skete holdt hende vaagen, gemte hun Liget i en Kuffert og fortalte sine Omgivelser, at hun havde faaet anbragt Barnet hos en velhavende Familie.

Arrestantinden, hvis Hensigt det var paa en eller anden Maade at skille sig af med Barnet, f. Eks. ved at kaste det i Vandet, førte Kufferten med sig, da hun flyttede, men udførte ikke Planen, fordi hun ikke kunde bekomme sig til yderligere at beskæftige sig med Liget og — som hun har forklaret — bestandig syntes, at hun kunde se Barnet levende for sig.

I August eller September 1899 flyttede Arrestantinden sine Ejen-dele til Sundbyvester paa Amager, men da hun ikke indfandt sig for at betale Lejen for den Bolig, hun her havde lejet, blev de bragte ned i Ejendommens Kælder, hvor Ejeren i Begyndelsen af Oktober Maaned d. A., hidledet af den stramme Lugt, der udgik fra Kufferten, fandt Liget, der viste sig i høj Grad mumificeret, med ubestemmeligt Køn, med Benene trukne op under sig og med et Baand snøret stærkt om Halsen og bundet i Knude.

Ved den legale Obduktion skønnedes Liget at stamme fra et fuld-baaret Barn, der kunde have levet i nogle Uger efter Fødselen og maatte antages at have henligget som Lig allermindst et Par Maaneder, sandsynligt dog betydeligt længere.

Med Hensyn til Sigtelsen mod Arrestantinden for Fosterfordrivelse har Retslægen i Sagen erklæret, at Virkningen af Safran som fosterfordrivende, bortset fra det muligé suggestive Moment, er tvivlsom, og at varme Fodbade næppe alene kunne hidføre Abort, men kunne, naar andre egnede Midler anvendes, være af medvirkende Betydning, at derimod de af Arrestantinden omtalte Udskyldninger, særlig anvendte med korte Mellemrum, ere vel egnede til at fremkalde Abort og »Modersprøjten« er et godt Redskab dertil, at Vædskens stærke Varme er af Betydning i saa Henseende, at Allun ikke spiller nogen særlig Rolle, hvorimod Karbolvand kan bidrage til Resultatet. Herefter maa

der gaas ud fra, at Arrestantinden paa den af hende angivne Maade har hidført de ovenomtalte Aborter.

Retslægen har endvidere med Hensyn til det omtalte Barns Død erklæret, at Arrestantindens Forklaring efter det oplyste, særlig Obduktionsforretningens Resultat, er sandsynlig, at Barnets Død er indtruffet senest to Minutter efter Sammensnøringen af dets Hals, og skyldes Mangel paa Lufttilførsel til Lungerne, ikke Opiumen, der vel i det angivne Kvantum vilde have virket dræbende, men først efter mindst nogle Timers Forløb, og som kun kan antages at have virket noget bedøvende, da Kvælingen foretoges.

Som Følge af det anførte vil Arrestantinden, der har forklaret, at hun, da hun dræbte Barnet, var fuldkommen Herre over sine Sindskræfter, og som efter det foreliggende maa anses at have udøvet Drabet med Overlæg være at anse efter Straffelovens § 190 med Livsstraf, hvorved den Straf, hun tillige har forskyldt efter Straffelovens § 193, 1ste Stk., til Dels jfr. § 46, vil være absorberet.

Nr. 96.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Kristen Nielsen Kristensen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Nørhald m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 2 November 1899: Tiltalte, Drengen Kristen Nielsen Kristensen af Hobro, bør straffes med 25 Slag Ris, og bør han derhos at betale alle af Aktionerne lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, respektive Overretssagfører Buhl og Prokurator Langballe, 12 Kr. til hver. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 December 1899: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Slagenes Antal bestemmes til 20. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Jutitsraad Neckelmann og Overretssagfører Rye, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

t

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde tiltræder Højesteret det deri antagne Resultat alene med den Forandring, at Straffen, da Tiltalte nu er fyldt 15 Aar, bliver at bestemme til simpelt Fængsel, efter Omstændighederne i 14 Dage.

Thi kendes for Ret:

Tiltalte Kristen Nielsen Kristensen bør hensættes i simpelt Fængsel i fjorten Dage. I øvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Sala-

rium for Højesteret til Højesteretssagførerne Lunn og Asmussen betaler Tiltalte 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Drengen Kristen Nielsen Kristensen, der er født den 5 Februar 1885 og ikke ses at have været tidligere tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Tyveri, og ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, medens han i afvigte Sommer tjente hos Gaardejer Rasmus Rasmussen i Faarup, har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

1. Fra en af sine Medtjenere tilvendte Tiltalte sig ved flere forskellige Lejligheder Pengebeløb af i alt 4 Kr., der bervede i en Pengepung i Lommen paa et i et uafaaet Skab i Karlekammeret anbragt Par Benklæder. Medens Tiltalte vil have tilbageleveret hele det nævnte Beløb til bestjaalne, har denne efter sin Forklaring ikkun erholdt et Beløb af 1 Kr. 32 Øre tilbage.

2. Fra en anden Medtjener tilvendte Tiltalte sig under tilsvarende Forhold som ovenfor anført et Beløb af 25 Øre, og endvidere ved flere forskellige Lejligheder noget ovenpaa et Skab i Karlekammeret beroende Skraatobak af Værdi 18 Øre. Efter Tiltaltes, af bestjaalne dog benægtede Forklaring har han tilbageleveret denne det stjaalne Beløb.

3. Ved flere Lejligheder, hvor Tiltalte havde indfundet sig i Karlekammerne i forskellige Gaarde i Faarup, tilvendte han sig henholdsvis en Træpibe og lidt Tobak af samlet Værdi 60 Øre, en Pengepung, hvis Værdi ikke er oplyst, tillige med et deri værende Beløb af 14 Øre, en Urkæde og en Skraatobaksdaase af Værdi henholdsvis 50 Øre og 50 Øre, samt endelig et kontant Beløb af 12 Øre. De stjaalne Genstande, der beroede dels frit fremme, dels i uafaaede Gemmer, ere — afset fra det sidstnævnte Beløb af 12 Øre, som Tiltalte vil have overgivet en Tredjemand til Besørgelse til bestjaalne, der imidlertid har nægtet at have modtaget dem — tilbageleverede til de respektive bestjaalne. De heromhandlede Tyverier har Tiltalte efter sin Forklaring alle begaaet om Dagen, naar der ingen var til Stede i de paagældende Kamre.

4. En Gang, da Tiltalte færdedes ved Jernbanelinien, tilvendte han sig en lille Tobakspibe af Værdi 50 Øre, der beroede i Lommen paa en Frakke, som af vedkommende Ejer, en Jernbanearbejder, var henlagt i Grøften ved et Ledvogterhus. Piben, som Tiltalte vil have foræret bort, er ikke bragt til Stede under Sagen.

5. En Morgen — som det maa antages, Søndag den 20 August d. A. — da Tiltalte tilfældig kom forbi Anton Christensens Gaard i Faarup, besluttede han at gaa ind i Karlekammeret, hvor han paa denne Tid af Dagen ventede at træffe nogen, for at stjæle, i hvilket Øjemed han steg ind igennem en aabentstaaende Lem i Hakkeloeloen og derpaa gennem Stalden gik ind i Karlekammeret, hvor han først undersøgte Lommerne i en paa Væggen hængende Jakke, og derpaa aabnede tvende uafaaede Kister. Medens det af Karlen

Marius Jensen, der ved den paagældende Lejlighed laa i sin Seng i Kammeret og ubemærket af Tiltalte iagttog dennes Færd, er forklaret, at Tiltalte tog en Cigarkasse op af hans Kiste og heraf udtog en Skraa-tobaksdaase af Værdi 10 Øre, som han imidlertid kastede fra sig, da han saa sig opdaget af Vidnet, og derfor løb sin Vej, har Tiltalte vedholdende benægtet at have været i Besiddelse af bemeldte Daase.

Fremdeles har Tiltalte erkendt, at han ved forskellige Lejligheder paa sin Husbonds Ejendom har tilvendt sig Æg, som han straks forærede, samt at han en Gang har tilvendt sig og spist et Æble, der tilhørte en af hans Medtjenere. Da Tiltaltes heromhandlede Forhold maa henføres under Straffelovens § 235, vil der imidlertid, da Straffen ikke vilde have oversteget Bøder eller simpelt Fængsel, hvis Tiltalte havde fyldt det 18de Aar, allerede af den Grund i Henhold til Straffelovens § 36 ikke kunne paalægges ham Strafansvar; og for saa vidt Tiltalte har vedgaaet at have tilegnet sig en hans Husbond tilhørende lille Teske af Tin, og af Husbonden har været sigtet for endvidere at have tilvendt sig en Tøjklemme, bliver der, da de nævnte Genstande efter Husbondens Forklaring vare værdiløse, ikke Spørgsmaal om Anvendelse af Straf.

Endelig er det oplyst, at Tiltalte den samme Dag, hvor han, som foranført, havde været inde i Anton Christensens Gaard, eller den foregaaende Dags Aften, efter hvad han har erkendt, i tyvagtig Hensigt indfandt sig hos Dyr læge Møller i Faarup, hvor han gennem Stalden gik ind i Karlekammeret, hvilket han dog — som det maa antages, fordi han blev opdaget og jaget ud af Kammeret — atter forlod uden at have tilvendt sig noget; men dette Forhold, hvortil der ikke er taget Hensyn i Underrettsdommen, vil ikke kunne paakendes af Overretten a prima instantia og der findes efter Omstændighederne heller ikke tilstrækkelig Føje til at hjemvise Sagen til Paakendelse af Underretten for dette Forholds Vedkommende.

Om Erstatning er der ikke Spørgsmaal under Sagen.

For sit ovenommeldte Forhold, for saa vidt dette efter det foranførte bliver at tilregne ham til Straf, vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 233, jfr. til Dels § 46, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til 20 Slag Ris. Ved Underrettsdommen er Straffen bestemt til 25 Slag Ris, og med den heraf følgende Forandring vil bemeldte Dom — — — — — saaledes være at stadfæste.

Mandagen den 26 Marts.

Nr. 105.

Advokat Halkier

contra

Christophine Newton (Def. Hansen),

der tiltales for at have ombragt sit Barn ved Gift.

Christiansteds Bytings kriminelle Ekstrarets Dom af
18 November 1899: Arrestantinden Christophine Newton bør at miste

sin Hals og hendes Hoved at sættes paa en Stage. Saa betaler hun og de med Aktionen lovligt forbundne Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 11 December 1899: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christophine Newton til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Hansen 10 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, i 1ste Instans ved Christiansteds Bytings Ekstraret af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd paadømte Sag er Arrestantinden Christophine Newton, som er født paa St. Croix d. 14 Maj 1880 og ikke forhen funden tiltalt eller straffet, aktioneret for at have ombragt sit Barn ved Gift, og ere Sagens Omstændigheder følgende:

Torsdagen den 18 Maj d. A. Kl. 8 Aften Arrestantindens 7 Uger gamle Barn Mary Prince, som var født den 31 Marts d. A., ved Døden paa Plantagen Morningstar, hvor Arrestantinden tjente som Markarbejderske, og blev den næste Dag begravet paa Plantagen. Der opstod straks paa Plantagen Mistanke om, at Arrestantinden havde for-givet Barnet med Karbolsyre, og tilstod hun ogsaa dette overfor Barnets Fader, hendes Konkumbent Peter Prince, da denne trængte ind paa hende, idet hun dog foregav, at hun ifølge et hende ubekendt Fruentimmers Raad havde givet Barnet Karbolsyren som Medicin. Da Peter Prince derpaa gav Plantagens Forvalter Brown Meddelelse herom, og denne derhos den 20 Maj om Formiddagen fra Naboplantagen Konkordias Forvalter fik Underretning om, at Arrestantinden samme Dag, Barnet døde, havde faaet Karbolsyre af hans Husholderske, anmeldte Forvalter Brown straks Sagen paa Politikammeret i Christiansted. Barneliget blev derpaa samme Eftermiddag ved Politiets Foranstaltning og i Landfysikus Kalmers Overværelse opgravet og bragt til Hospitalet, hvor Landfysikus om Eftermiddagen Kl. 5 foretog en Obduktionsforretning, under hvilken det konstateredes, at der fra begge Ligets Mundvige strakte sig divergerende ned ad mod Hagen en ca. Lillefinger bred, pergamentagtig, brunlig Stribe i Huden, som ganske lignede Ætsning efter Karbolsyre. Da det imidlertid paa Grund af Ligets frem-skredne Forraadnelse viste sig umuligt at faa noget videnskabeligt Udbytte af en regelret Obduktion, indskrænkede Lægen sig til at udtage Tungen, Spiserøret og Mave samt Leveren til kemisk Undersøgelse for

Karbolsyre, hvilken Undersøgelse den paafølgende Dag foretoges af Cand. polyt., Inspektør Pontoppidan, og fremgaar det af dennes Beretning derom, at der fandtes Karbolsyre saavel i Leveren som i Maven og Spiserøret, og at der af disse Organer var blevet isoleret Karbolsyre, omtrent saa meget i Kvantitet som en Draabe Vand. I Henhold hertil har Landfysikus Kalmer derpaa i en Erklæring af 22 Maj d. A. udtalt som Konklusion, at da der fandtes Karbolsyre i Leveren, var det godtgjort, at den var optagen i Organismen i Barnets levende Live, og da den isolerede Karbolsyremængde i og for sig maatte anses tilstrækkelig til at dræbe et 7 Ugers Barn, maatte det anses uden for al Tvivl, at Barnet var afgaaet ved Døden som Følge af Karbolsyreforgiftning.

Arrestantinden, som selv frivillig den 20 Maj d. A. meldte sig paa Politikammeret i Christiansted, tilstod straks under Forhøret, at hun havde givet sit Barn 3 Draaber Karbolsyre i en Teskefuld Vand, uagtet hun vidste, at Karbolsyre var giftig, men paastod først, ligesom hun havde gjort paa Plantagen, at hun havde handlet saaledes efter et Raad, hun havde faaet paa Landevejen af et hende ubekendt Fruentimmer, for at helbrede Barnet, som var sygt. Denne Forklaring tilbagekaldte hun dog i Forhøret den 29 Maj og tilstod nu, at hun havde givet Barnet Karbolsyren for at dræbe det, og forklarede hun derom følgende. Da hun paa Grund af Barnets Sygelighed var forhindret i at gaa til Arbejde og fortjene noget, og som Følge deraf frygtede for, at hendes Konkubent Peter Prince ikke var i Stand til at forsørge Barnet og hende samt hendes ti-aarige Broder, der ligeledes laa dem til Byrde, besluttede hun Mandag Morgen den 15 Maj d. A., da hun var i en nedtrykt Stemning, fordi hun ikke havde noget at give Barnet at spise, at dræbe det. Da det var hende bekendt, at Karbolsyre var en stærk Gift, henvendte hun sig straks samme Dag til Forvalterens Husholderske, Elizabeth Michael, med Anmodning om at faa noget Karbolsyre, under Foregivende af, at hun efter en Jordemoders Raad vilde bruge det til Karbolvand-Omslag til sig selv. Da Elizabeth Michael ingen Karbolsyre havde, henvendte hun sig den næste Dag, om Tirsdagen, til et andet Fruentimmer paa Plantagen Morningstar, Stephanie (eller Faney) Newton med samme Anmodning og under det samme Foregivende, men ligeledes forgæves. Den paafølgende Dag, om Onsdagen, gik hun saa til Plantagen Konkordia, hvor hun for Forvalter Petersens Husholderske, Martine Hughue, foregav at være sendt af Forvalter Brown for at faa noget Karbolsyre udleveret af Forvalter Petersen. Da hun imidlertid ikke kunde faa denne i Tale, gik hun Dagen efter, Torsdagen den 18 Maj, tilbage til Konkordia og gentog sin Anmodning til Martine Hughue, idet hun atter foregav at være sendt af Brown, ligesom hun endvidere paa Martine Hughues Spørgsmaal, hvad hun vilde bruge Karbolsyren til, saaledes som ved de tidligere Lejligheder svarede, at hun efter en Jordemoders Raad selv vilde bruge den til Karbolvand-Omslag; og fik hun nu noget Karbolsyre overladt af Martine Hughue, der samtidig gjorde hende opmærksom paa, at det var en farlig Gift, som hun maatte være meget forsigtig med.

Efter at Arrestantinden Kl. 4 om Eftermiddagen var kommen hjem, satte hun først Vand over Ilden for at lave Middagsmad, hvor-

paa hun Kl. 5, da hun var alene i Huset med Barnet Mary Prince, hældte 3 Draaber Karbolsyre i en Teskefuld Vand og lod Barnet drikke det. Hun var forberedt paa, hvis denne Dosis ikke var tilstrækkelig, at give det mere Karbolsyre, men da det kort efter fik Opkastning og et stærkt Krampeanfald, antog hun, at Giften havde virket tilstrækkeligt, og at Døden var nærførestaaende. Hun vil paa dette Tidspunkt have fortrudt sin Gerning og gav sig til at græde, og da hun ønskede, at Barnet, som var døbt i den romersk-katolske Kirke — hun hørte selv til det mæhriske Brødreresamfund — forinden dets Død skulde bestænkes med Vievand, tog hun det til den ovennævnte Stephanie Newtons Hus, hvor en tilstedeværende Mand foretog Ceremonien, og bragte hun det derefter atter tilbage til sit eget Hus, hvor det afgik ved Døden samme Aften Kl. 8.

Den af Arrestantinden afgivne Forklaring er i alt væsentligt bestyrket af, hvad der i øvrigt er oplyst under Sagen, og er den saaledes ogsaa i det hele for deres Vedkommende blevet bekræftet af de tre ovennævnte Fruentimre, Elizabeth Michael, Stephanie Newton og Martine Hughue. Af Arrestantindens Konkumbent Peter Prince, der havde samlevet med hende i 3 Aar, og tidligere havde haft et Barn med hende, som var afgaaet ved Døden i Aaret 1897, er det derhos om deres fælles økonomiske Forhold oplyst, at det forholdt sig rigtigt, at han af sin Dagløn, 20 Cents, maatte underholde ikke alene sig selv, men ogsaa Arrestantinden, der ikke arbejdede, da hun maatte holde sig hjemme for at passe det syge Barn, og desuden hendes 10-aarige Broder; men har han tilføjet, at om Indtægterne end saaledes vare noget knebne, havde han dog ikke hørt Arrestantinden udtale, at de ligefrem sultede, og end mindre, at hun af den Grund ønskede, at de ikke havde Barnet.

Da Arrestantinden, som af sin Fader er omtalt som dum, egen-sindig og løsagtig, og hvis Moder i November 1898 som sindssyg afgik ved Døden paa den herværende Sindssygeanstalt, til Tider under Forhørene havde vist en meget eksalteret Sindsstemning, blev hun efter Politiets Foranstaltning den 14 Juni d. A. indlagt til Observation i Sindssygeanstalten, hvorfra hun atter blev udskreven den 13 Juli næstefter, og har Anstaltens Læge, Dr. Heyn, i tvende Erklæringer af 13de Juli og 11 November d. A. udtalt, at hun under sit Ophold der ikke havde vist Symptomer paa Sindssyge, om hun end paa Personalet havde gjort Indtryk af at være meget lidt intelligent. Forhørsdommen har derefter i Slutningen af Forhøret bemærket, at hun efter sit Ophold paa Sindssygeanstalten havde gjort et fuldkommen roligt og normalt Indtryk og svaret fornuftigt paa de til hende rettede Spørgsmaal, og har endvidere Landfysikus Kalmer, efter at have gjort sig bekendt med Forhøret, i en Erklæring af 16 November d. A. udtalt, at der intet som helst forelaa, som tydede paa, at hun var sindssyg, latent eller manifest, eller at hendes Forstandsevner vare mangelfuldt udviklede, svækkede eller forstyrrede, saa at hun ikke skulde være sig sin Handlings Strafbarhed bevidst.

Da Arrestantinden efter det saaledes oplyste er overbevist om forsættligen og i fuldt tilregnelig Tilstand at have ombragt sit Barn, og Gerningen derhos er udført med Overlæg, maa det billiges, at hun ved den indankede Dom i Medfør af Forordning 4 Oktober 1833 § 10, 3dje

Membrum, er anset efter L. 6—9—1, jfr. Forordning 24 September 1824, med at miste sin Hals og hendes Hoved at sættes paa en Stage, og da den nævnte Dom derhos rettelig har paalagt hende Udredelsen af Aktionens Omkostninger, vil den i sin Helhed være at stadfæste.

Nr. 110. Højesteretssagfører Jensen

contra

Karen Josephine Vilhelmine Johanne Nielsen, født Ryberg (Def. Asmussen),

der tiltales for Mishandling af et Plejebarn og for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 6 Februar 1900: Tiltalte Karen Josephine Vilhelmine Johanne Ryberg, Nielsens Enke, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Simonsen og Prokurator Tvermoes, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter de i Dommen nævnte Lovbestemmelser, men Straffen findes at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Karen Josephine Vilhelmine Johanne Nielsen, født Ryberg, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i otte Maaneder. Saa betaler hun og Aktionens Omkostninger, derunder de i Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Jensen og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Karen Josephine Vilhelmine Johanne Ryberg, Nielsens Enke, der under nærværende Sag tiltales for Mishandling af et Plejebarn og for Tyveri, er født den 10de September 1872 og ikke fundet forhen straffet.

Færdig fra Trykkeriet den 10 April 1900.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

44. Aargang.

Højesteretsaaret 1900

Nr. 4.

Mandagen den 26 Marts.

Sagens Omstændigheder ere ifølge Tiltaltes egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste følgende:

I Tiden fra den 1 August f. A. har Tiltalte for en maanedlig Betaling af 16 Kr. haft et den 22 September 1898 født Pigebarn i Pleje, indtil det den 12 September næstefter blev afhentet af dets Moder, Tjenestepige Valborg Frida Elisabeth Bue, fordi hun fandt dets Tilstand, hvad Ernæring og Renlighed angik, slet, ligesom det syntes at have været Genstand for legemlig Overlast.

Under de Forhør, der i denne Anledning optoges, har Tiltalte tilstaaet følgende:

Da Tiltalte den 17 August efter en 10 Minuters Fraværelse kom tilbage til sit Hjem, var Barnet, der ved hendes Bortgang laa i sin Vugge og sov, falden ud af Vuggen og laa skrigende paa Gulvet, og næste Morgen saa Tiltalte, at Barnets højre Ben fra Knæet ned efter var hovent. Uagtet nu Tiltalte tænkte sig som en nærliggende Mulighed, at Benet var blevet brækket ved Faldet den foregaaende Dag, søgte hun ikke Læge og nøjedes med at lægge varmt Vands Omslag paa Benet, ligesom hun, da Barnets Moder tilsaa det Søndagen den 20 August og fandt Benet hovent, fortiede det skete og usandfærdig foregav, at have forevist Benet paa Børnehospitalet, hvor man blot havde foreskrevet Gnidning med Sprit.

Da Tiltalte den 30te s. M. med Barnet henvendte sig paa »Martha-hjemmet«s Sygeklirik paa Grund af Forstoppelse af Barnets Luftvej, der Natten forud havde bibragt Tiltalte Frygt for, at det skulde dø, og da Klinikens Læge særlig henvendte sin Opmærksomhed paa det syge Ben, der viste sig at være Sæde for en diffus Svulst, undlod hun ligeledes paa Lægens Spørgsmaal om dennes Oprindelse at give nogen Oplysning, uagtet hun bestandig formodede, at den hidrørte fra Faldet ud af Vuggen, ligesom hun undlod at efterkomme det udtrykkelige Paalæg, hun fik paa Kliniken, paa ny at indfinde sig der med Barnet.

Den 6 September, medens Tiltalte opholdt sig i Køkkenet, faldt Barnet ned af en Rørstol, paa hvilken Tiltalte havde anbragt det uden nogen Støtte, og dette Fald foraarsagede betydelig Blodudtrædning paa Barnets højre Kind og Tinding, og næste Dags Eftermiddag, da Barnet stod paa Gulvet, støttet af Tiltalte, faldt det om, da Tiltalte slap det med den ene Haand, hvorved den venstre Arm blev brækket, hvad Tiltalte straks af dens ledeløse Tilstand blev klar paa.

Samme Dags Formiddag havde en Dame fra »Martha-hjemmet« været i hendes Hjem for at erfare Grunden til hendes Udebliven fra

Kliniken, men Tiltalte lod ikke Damen faa Adgang til Barnet, ligesom hun ogsaa undlod at søge Lægehjælp for Barnet, hvis Arm hun blot bandt op med et Tørklæde og en Sikkerhedsnaal, og da Barnets Moder under et senere Besøg fandt Armen hoven, foregav Tiltalte løgnagtigt, at hun havde søgt Lægehjælp derfor.

Den 10 September har Tiltalte endvidere i et Vredesanfald over, at Barnet kastede op, rusket det — som det maa anses for godtgjort — i den brækkede Arm, hvad dets Moder tilfældig kom til at se. Det maa dog antages, at Tiltalte i sin Vrede ikke bemærkede, hvilken Arm hun ruskede i.

Endelig har Tiltalte slaaet Barnet saa stærkt paa Sædet, at Slagene have efterladt Mærker.

Ved den af Retslægen foretagne Undersøgelse af Barnet er det konstateret, at Barnets Ben virkelig var brækket, og ifølge Retslægens i Sagen afgivne Forklaring maa der gaas ud fra, at den Forsømmelse, Tiltalte har udvist overfor de Barnet tilføjede Læsioner, har forarsaget det store Lidelser, medens den Barnet overgaaede Behandling dog ikke kan antages at ville have blivende Følger for det.

Endvidere er Tiltalte ved sin egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste overbevist at have den 30 November f. A. frastjaalet Arbejdsmand Christen Thuresen Christensen et til 2 Kr. vurderet Par Benklæder, der hang frit fremme i Thuresens Lejlighed, hvor Tiltalte var paa Besøg.

Idet nu Tiltalte ved sit ommeldte Forhold overfor Valborg Bues Barn maa anses for skyldig i Mishandling af det, vil hun som Følge af det anførte være at anse efter Straffelovens §§ 202, 2det Stk., og 228, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Onsdagen den 28 Marts.

Nr. 87. Overretssagfører Dr. juris Møller

contra

Mathias Levy (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 31 Oktober 1899: Tiltalte Matthias Levy bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Lehmann og Overretssagfører Salomonson, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er frifunden, for saa vidt han er sigtet for den 12 Maj f. A. at have bestjaalet Anmelderen.

Hvad dernæst angaar Sigtelsen mod Tiltalte for under den af ham og Anmelderen den 2 Juni f. A. foretagne Udflugt at have gjort sig skyldig i Tyveri overfor Anmelderen, findes der efter alt foreliggende, navnlig flere efter Dommens Afsigelse tilvebragte Oplysninger, ikke med tilstrækkelig Sikkerhed at kunne gaas ud fra, at der ved denne Lejlighed er fravendt Anmelderen Penge, i hvilken Henseende bemærkes, at dennes egne Forklaringer ere i høj Grad mangelfulde og ubestemte, og at det ikke er godtgjort, at Tiltalte ved denne Lejlighed var i Besiddelse af flere Penge, end han lovlig kunde have. Tiltalte vil som Følge heraf i det hele være at frifinde.

Thi kendes for Ret:

Mathias Levy bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salaries samt i Salarium for Højesteret til Overretssagfører Møller og Advokat Hindenburg, 80 Kroner til hver, udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Tiltalte Matthias Levy for Tyveri anlagte Sag sigtes han, der er født den 28 Juni 1866 og ikke er funden forhen straffet efter Dom, for to Gange — henholdsvis Natten mellem den 12te og 13 Maj d. A. og Natten mellem den 2den og 3 Juni d. A. at have bestjaalet Handelsgartner Theodor Nikolai Hansten Langhoff, begge Gange ved at benytte sig af Langhoffs berusede Tilstand til at fratage ham større Pengebeløb.

Angaaende den første af Sigtelserne har Langhoff edeligt forklaret, at han den 12 Maj d. A. ved Aftenstide, efter at have betalt Løn til sine Folk, bar hos sig 3 Hundredkronesedler og 6 a 7 Tikronesedler, medens han besøgte et Par Beværtninger paa Lyngbyvejen, at han, som i disse Beværtninger efterhaanden blev beruset, dog, medens han opholdt sig i den sidste, forvissede sig om endnu at være i Besiddelse af de nævnte Seddelpenge, at han har en dunkelt Erindring om senere paa Natten at have besøgt en Beværtning »Nutiden«, som drives af Arrestanten, at han i øvrigt ingen Erindring har om, hvad der hændte ham nævnte Nat, men at han næste Morgen, da han vaagnede, kun fandt sig i Besiddelse af 4 Tikronesedler og nogle Sølvpenge.

Det er nu oplyst, at Langhoff har tilbragt en stor Del af Natten i Selskab med Tiltalte, dels i dennes Beværtning, dels andet Sted, at han særlig i Tiltaltes Beværtning har brugt en Del Penge til at traktere for, medens det dog ikke kan antages, at hans Forbrug den nævnte Nat efter hans Bortgang fra Beværtningerne paa Lyngbyvejen er naaet op til 100 Kroner. Tiltalte har nu paadraget sig Mistanke for at have tilvendt sig det manglende Beløb, hvilken Mistanke navnlig er støttet paa, at han, der kørte Langhoff, der var i en beruset og

hjælpeløs Tilstand, i Droske til hans Hjem, siden overfor sin Opvarter — hvad der maa anses for godtgjort — nægtede at have kørt i Droske sammen med Langhoff og tillige under Undersøgelsen i nærværende Sag fra Begyndelsen af nægtede den paagældende Nat at have været sammen med Langhoff, og særlig nægtede nævnte Nat at have kørt sammen med ham i Droske.

Tiltalte har imidlertid nægtet sig skyldig, og da der ikke mod denne Benægtelse er tilvejebragt Bevis, vil han, for saa vidt det heromhandlede Forhold angaar, være at frifinde.

Hvad den næste Sigtelse angaar, har Langhoff edeligt forklaret, at han den 2 Juni d. A., efter at have udført forskellige Pengeforretninger og derefter besøgt nogle Beværtninger, ved Aftentide gik til Beværtningen »Nutiden«, og at han da var i Besiddelse af en Kontrabog med Landmandsbankens Sparekasse, hvorpaa han havde indsat et Beløb af 1800 Kroner, samt af et kontant Beløb af noget over 170 Kroner, bestaaende blandt andet af 1 Hundredekroneseddel og 7 Tikronesedler. I Tiltaltes Beværtning trakterede han — som det maa antages dog ikke for fuldt 20 Kroner — og blev siden saa beruset, at han, der mindes en Gang i Løbet af Natten at have sammen med Tiltalte holdt i en Droske udenfor Tuborgs Ølpavillon paa Strandvejen, i øvrigt ingen Erindring har om, hvad der passerede den nævnte Nat. Næste Morgen savnede han, der af sin Hustru fik at vide, at han om Natten Klokken ca. 2½ var kommen gaende til sit Hjem, saavel Sparekassebogen som det kontante Beløb med Undtagelse af en Kronespenge.

Langhoffs i den Anledning gjorde Anmeldelse til Politiet førte til en Politiafhøring af Tiltalte, der erkendte at være i Besiddelse af Kontrabogen, men nægtede sig skyldig i noget ulovligt og nægtede navnlig at have taget Penge fra Langhoff.

Om sit Samvær med denne den paagældende Nat har han under Sagen givet følgende Forklaring:

Paa Langhoffs Forlangende om, at han skulde køre en Tur med ham, gik Tiltalte, for at føje ham, efter en Droske, i hvilken de kørte ud til Tuborgs Ølpavillon, hvor Droskekusken blev inviteret med ind, og hvor Langhoff bestilte Champagne og Kyllingesteg, ligesom der blev drukket Øl. Langhoff blev imidlertid ustyrlig, slog forskellige Ting i Stykker og nægtede at betale Regningen, der præsenteredes ham, men tilbød Tiltalte Pant for Betalingen i hans Sparekassebog, hvad Tiltalte modtog. Efter at Tiltalte havde betalt — i alt 25 Kroner — og faaet Kontrabogen, kørte de tilbage mod Byen, men paa Vejen forlangte Langhoff at vende om og køre ad Dyrehavsbakken til, hvad Tiltalte føjede ham i. Langhoff, der paa Vejen fra »Tuborg Pavillon« til Indkørslen til Dyrehaven sad roligt i Vognen snakkende med Tiltalte og rygende Cigar, blev under en Standsning ved Indkørslen igen ustyrlig, stod op og piskede paa Hesten, hvilket bevirkede, at den sprang frem og en Skagle knækkede, hvorfor Vognen blev kørt ind paa Etablissementet »Gamle Klampenborg«, i hvis Beværtning Tiltalte gik ind og tilbragte en Timestid, medens Langhoff sad og sov i Vognen. Derefter kørte de sammen hjem til Tiltaltes Beværtning, hvor Langhoff, der paa hele Hjemturen havde været ædru, forlod Tiltalte.

Denne Forklaring er imidlertid paa væsentlige Punkter i Strid med det i øvrigt oplyste.

Den paagældende Droskekusk, Carl Villiam Thomsen, har saaledes edelig forklaret, at det var Tiltalte, der var ivrig efter at komme til at køre med Langhoff, ikke omvenet, idet Langhoff, der var synlig beruset, ikke lod til at bryde sig om Turen. Endvidere har den nævnte Kusk og Opvarteren i Tuborgs Ølpavillon, Valdemar Halle — den sidste ligeledes under Ed — forklaret, at det var Tiltalte, der bestilte, hvad der blev nydt, og ham, hvem Regningen blev præsenteret, at Langhoff derfor ikke havde nogen Anledning til at vægre sig mod at betale, hvad der heller ikke fandt Sted, ligesom der ikke var Tale om, at Tiltalte skulde have Kontrabogen i Pant, hvad han heller ikke fik. Angaaende Tidspunktet for Kontrabogens Overlevering til Pant havde Tiltalte oprindeligt forklaret, at det foregik før Regningen blev betalt, men senere har han ændret sin Forklaring derhen, at Bogen blev ham overleveret paa et senere Tidspunkt, nemlig medens han og Langhoff sad alene i Pavillonen, efter at Kusken var gaaet ud at spænde for til Hjemkørslen; men efter de nævnte to Vidners Forklaringer maa det anses godtgjort, at Langhoff og Tiltalte rejste sig og forlod Pavillonen samtidig med, at Kusken gik ud at spænde for, og ikke efter Kuskens Bortgang sad noget Øjeblik alene sammen i Pavillonen.

Droskekusk Thomsen har fremdeles forklaret, at det var efter Ordre af Tiltalte, at han under Hjemkørslen vendte om og kørte ad Klampenborg til, og ikke paa Foranledning af Langhoff, der laa fuldstændig drukken paa Sædet uden at være i Stand til at samtale med Tiltalte, og Vidnet har tilføjet, at han under denne Kørsel saa Tiltalte famle uden paa den berusedes Lommer, samt at Tiltalte ved Indkørselen til Dyrehaven, hvor han betalte Portvægteren 1 Krone, erklærede, at nu havde han sikret sig, hvilket han nærmere forklarede derhen, at nu havde han Langhoffs Sparekassebog med 1800 Kroner i, af hvilken han paa Kuskens Forespørgsel sagde, han vilde hæve.

Paa dette Tidspunkt viste det sig tillige, at Tiltalte var i Besiddelse af en Del Seddelpenge, nemlig en Hundredekroneseddel og en Del Tikronesedler, idet han, efter at være kommen ind i Beværtningen paa »Gamle Klampenborg«, sad der og pralede med og fremviste disse Penge. Tiltalte var ikke af nogen af de nævnte Vidner i Tuborgpavillonen set i Besiddelse af en Hundredekroneseddel, hvorimod en saadan ifølge Opvarter Halles Forklaring af denne var set i Langhoffs Besiddelse, men i »Gamle Klampenborg«s Beværtning maa Tiltalte anses overbevist — ved Droskekusk Thomsens og Opvarterne Hans Peter Frederik Olsens og Johannes Petersen Møllers beedigede Forklaringer — at have været i Besiddelse af en Hundredekroneseddel og mindst 6 Tikronesedler, idet de nævnte Vidner endog sikkert tro, at Tiltalte fremviste ca. 10 Tikronesedler.

For nu at gøre det forstaaeligt, at han, da han kom til »Gamle Klampenborg«, var i Besiddelse af saa mange Penge som nævnt, har Tiltalte senest, nemlig under et efter Sagens Inkamination optaget Reassumtionsforhør forklaret, at han tror, at han, da han tog ud med Langhoff, foruden en Hundredekroneseddel havde 11 Tikronesedler hos sig. Denne Forklaring er imidlertid i Strid med Tiltaltes Forklaring under Hovedforhørene i Sagen, idet han da atter og atter med stor Bestemthed gjorde gældende, at han, da han tog ud med Langhoff, foruden en Hundredekroneseddel kun havde hos sig 6 Tikronesedler,

og at Droskekusk Thomsens og Opvarterne Olsens og Møllers Forklaringer om inde paa »Gamle Klampenborg« at have set ham i Besiddelse af mindst 6 Tikronesedler var urigtig, idet han, der i Tuborg Pavillonen havde betalt med 3 Tikronesedler, kun var i Besiddelse af 3 Tikronesedler, da han kom ind paa »Gamle Klampenborg«.

Tiltaltes Paastand om, at han har været i Besiddelse af en Hundredekroneseddel, da han tog hjemme fra, er derhos efter det foreliggende lidet sandsynlig, idet han, som efter det oplyste sidder temmelig trykket i det i pekuniær Henseende, og hvis daglige Omsætning i Forretningen i den paagældende Tid ikke oversteg 70 Kroner om Dagen, ikke har kunnet give nogen Oplysning om, hvorledes og hvornaar han havde erhvervet den nævnte Hundredekroneseddel. Desuden bestyrkes Mistanken om, at Tiltalte kun for at skjule Tyveriet er fremkommen med sin Paastand under Hovedforhørene om, hvor mange Penge, han tog med hjemme fra, derved, at han ses i sin Kassebog for den 1 Juni d. A. at have opført den samlede Bruttoindtægt med 68 Kroner, og siden rettede dette Tal til 114 Kroner, uden at han, der har erkendt ikke den paagældende Dag at have haft en saadan Bruttoindtægt, har kunnet give nogen som helst Forklaring af denne Rettelse.

Mod Tiltalte taler endvidere den Omstændighed, at han aabenbart har villet give det Udseende af, at Langhoff ikke havde Penge med sig paa Turen. Tiltaltes Hustru og hans Opvarter, Oscar Hermann Lauritz Holmberg, have saaledes forklaret, at Tiltalte, da han Natten mellem den 2den og 3dje Juni d. A. kom hjem, sagde til dem, at han under hele Turen havde maattet betale for Langhoff, da denne ingen Penge havde haft med sig, og under den kriminelle Undersøgelse forklarede Tiltalte først, at Langhoff under Opholdet i Tuborg-Pavillonen havde bedt, om Tiltalte vilde betale for ham, da han ingen Penge havde, og senere, at Langhoff havde sagt, at han ikke vilde betale. Ved de af Droskekusk Thomsen og Opvarter Halle afgivne beedigede Forklaringer maa det imidlertid anses for godtgjort ikke alene, at Langhoff under Opholdet i Tuborg-Pavillonen, hverken sagde, at han ikke kunde, eller at han ikke vilde betale, men endvidere, at Tiltalte her saa, at Langhoff var i Besiddelse af Penge.

Hertil kommer, at Tiltaltes Forklaringer under Sagen have været vaklende og til Dels lidet sandsynlige. Ved alt, hvad der saaledes foreligger, findes det nu at være godtgjort, at Tiltalte Natten mellem den 2den og 3 Juni d. A. har frastjaalet Handelsgartner Langhoff et kontant Beløb af mellem 100 og 200 Kroner.

Som Følge heraf vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 228 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Nr. 97. Højesteretssagfører Salomon
 contra
 Ole Olesen (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101, for ulovlig Omgang med Hittegods, samt for Tyveri eller ulovlig Omgang med Hittegods.

Horsens Købstads Ekstrarets Dom af 20 November 1899: Tiltalte Ole Olesen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Bjerregaard og Overretssagfører Plenge, henholdsvis 20 og 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 December 1899: Tiltalte Ole Olesen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor for Underretten 15 Kr., til Defensor samme Steds 12 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Hindberg, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom omhandlede Forhold med Hensyn til Gulvmaatten vil der ikke kunne paa-lægges ham noget Strafansvar, og lige saa lidt vil han kunne anses med Straf for sit Forhold med Hensyn til de i hans Hjem fundne Lommetørklæder, om hvis Værdi der ingen Oplysning er i Sagen, ligesom det heller ikke er godtgjort, at disse Lommetørklæder ere bragte hjem af ham. Derimod vil Tiltalte for sit Forhold overfor Politibetjentene være at anse efter Straffelovens § 100, jfr. § 98, og efter § 101, og da det kan have sit Forblivende ved den valgte Straf, vil Dommen kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Ole Olesen til Højesteretssagførerne Salomon og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Bødker Ole Olesen — der er født i Aaret 1847, og som, foruden at han maa antages oftere at have vedtaget at erlægge Bøder for Gadeuorden, har været straffet ifølge Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 28 April 1860 med 25 Slag Ris for Tyveri, ifølge samme Rets Dom af 15 September 1881 med simpelt Fængsel i 8 Dage efter Straffelovens § 108, 2det Led, ifølge Horsens Købstads Ekstrarets Dom af 22 Oktober 1892 med

Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage efter Straffelovens § 228, ifølge samme Rets Dom af 25 September 1893 med samme Art Fængsel i 5 Gange 5 Dage efter Straffelovens § 64, kfr. § 228, § 230, 1ste Stk., til Dels sammenholdt med § 46, og § 100, jfr. § 98, og endelig ifølge Overrettens Dom af 19 November 1894 med samme Art Fængsel i 8 Dage efter Straffelovens § 100, jfr. § 98 — er under nærværende Sag sat under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101, for ulovlig Omgang med Hittegods samt for Tyveri eller ulovlig Omgang med Hittegods.

Politibetjent Nansen har edelig forklaret, at Tiltalte, da denne — der efter Sagens Oplysninger er fast Fattiglem i Horsens, og hvem der gentagne Gange, senest den 9 Oktober d. A., er blevet meddelt Polititilhold om ikke at indfinde sig paa den derværende Banegaard eller dennes Grund, hvor han oftere ved at søge Erhverv som Bybud har vist sig paatrængende overfor Publikum — den 13de s. M. om Eftermiddagen desuagtet havde stillet sig udenfor Jernbanestationen umiddelbart op til denne, og Stationsforstanderen, Kaptajn Scharnowsky, derfor havde anmodet Nansen om at sørge for, at Tiltalte fjernedes fra Pladsen, paa Opfordring nægtede at følge med Betjenten og samtidig brugte Mund og ved sin hele Adfærd var uforskammet overfor Stationsforstanderen, der stod ved Siden af Betjenten, samt i det hele var højrrøstet og støjende, saaledes at Oprinet vakte Opmærksomhed paa Stedet, hvorfor Betjenten maatte forlade ham for at telefonere efter Assistance, under hvilken Bortfjernelse Tiltalte benyttede Lejligheden til at undgaa Anholdelse ved at løbe sin Vej. Bemeldte Stationsforstander har i det hele tiltraadt denne Forklaring med Tilføjende, at Tiltalte, der først havde taget Plads i den ene af Forhallens Døre og derved hindrede Færdselen, medens han senere stillede sig ved den søndre Side af Stationsbygningen, men paa Jernbanens Grund, optraadte i høj Grad uforskammet overfor ham, der var iført Tjenesteuniform, ikke alene ved de Udladelser, han fremkom med, men ogsaa ved hele sin truende og haanende Adfærd. Endvidere har Politibetjent C. Hansen edelig forklaret, at han, der ved den ommeldte Lejlighed blev beordret til Assistance for Nansen, paa Vejen til Banegaarden paa Gaden mødte Tiltalte, hvem han erklærede for anholdt og forsøgte at faa med til Politistationen. Tiltalte gav sig straks til at bruge Mund og true ad Betjenten med knyttede Næver, hvorhos han, da Betjenten vilde føre ham med sig, satte sig saa kraftigt til Modværge, at Betjenten kun ved dels at bære ham, dels at slæbe ham, kunde transportere ham op ad Gaden, indtil Politibetjentene Seiersen og H. Hansen kom ham til Hjælp. De af disse tvende Betjente afgivne, ligeledes beedigede Forklaringer gaa i Forbindelse med ovennævnte C. Hansens Forklaring videre ud paa, at Tiltalte fremdeles paa Vejen til Stationen stadig truede Betjentene med knyttede Næver og rettede Slag mod dem, overøste dem med de groveste Skældsord og udstødte Trusler om Overlast mod dem, samt med sine Træsko sparkede Betjent Seiersen, hvorhos han i Døren ind til Politistationen tilføjede Betjent H. Hansen et saa stærkt Næveslag i Nakken, at Betjenten faldt noget forover, og samtidigt sparkede Betjent C. Hansen over Benene, ligesom han paa selve Politistationen opførte sig som en rasende, truede og udskældte Betjentene, imod hvilke han trængte ind med Haanden løftet til Slag, samt

satte sig stærkt til Modværge, da han blev indsat i Stationens Detentionslokale. Hvilke Skældsord og andre Udtalelser, Tiltalte fremkom med overfor Politibetjentene, have disse, der efter deres Forklaringer havde hele deres Opmærksomhed henvendt paa at overvinde Tiltaltes Modstand, ikke kunnet erindre, idet de dog alle ere enige om, at Tiltalte overfor Betjent Seiersen paa en haanende Maade brugte Udtrykket »Tømrersvend« eller »Tømrerdreng«, hvorved han antagelig sigtede til, at Seiersen før sin Indtræden i Politiets Tjeneste var Tømrer af Profession. Ingen af Betjentene har haft varigt Men af Tiltaltes Voldsomheder, om end de af Tiltalte uddelte Spark hos de paagældende have medført en Del Smerter samt nogen Ømhed og Misfarvning af Huden.

Tiltalte har under de optagne Forhør vedholdende nægtet at have gjort sig skyldig i det omfinklede Forhold, idet han hverken vil have udvist Opsætsighed eller nogen som helst fornærmelig Adfærd overfor Stationsforstanderen eller Politibetjentene, saa lidt som han vil have udskældt, slaaet eller sparket disse. Derimod har han indrømmet, at han ved den paagældende Lejlighed har til Betjent Seiersen for at haane og fornærme denne sagt: »Sikken en Tømrersvend«, i hvilken Henseende han til sin Undskyldning har anført, at han var i en meget ophidset Sindsstemning, idet han var vred over at skulle anholdes. Ved Stationsforstanderens ovenfor refererede Forklaring samt de nævnte af Politibetjentene afgivne beedigede Forklaringer i Forbindelse med de af Vidnerne, Kommis Charles Kraul og Forretningsbud Jens Gram, under Sagen afgivne edelige Vidnesbyrd — der gaa ud paa, at de overværede en Del af det ommeldte Oprin, og at Tiltalte herunder overfor Betjentene brugte Mund og strittede imod af alle Kræfter, hvorhos Vidnet Kraul saa, at Tiltalte truede Betjent C. Hansen med knyttet Næve — samt de af tvende Droskekuske, som overværede det ved Banegaarden passerede, afgivne Forklaringer, hvorefter Tiltalte var grov og uforskammet mod Betjent Nansen samt slog fra sig og løb sin Vej, da Betjenten vilde anholde ham, maa det uanset Tiltaltes Benægtelse anses paa en efter Omstændighederne tilstrækkelig Maade godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det ham i den heromhandlede Henseende paasigtede Forhold.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det derhos anses tilstrækkelig godtgjort, at han, da han en Morgenstund i sidstafvigte Foraar passerede Gaden udenfor Jernbanehotellet i Horsens, har tilegnet sig en Gæstgiveren i bemeldte Hotel tilhørende ældre Gulvmaatte, som efter Tiltaltes Forklaring henlaa i Rendestenen, hvorhos han har paastaaet, at der ikke laa andre end den samme Maatte, medens den efter Hotelpigens Forklaring af hende under Rengøringen af Hotellets Lokaler sammen med en anden nyere Maatte var henlagt paa Fortovet foran Hotellet. Tiltalte bragte Maatten til sit Hjem, men da hans Hustru, der arbejdede som Rengøringskone paa Jernbanehotellet, genkendte Maatten som hørende til Hotellet, bragte hun den efter Aftale med Tiltalte nogle Dage efter tilbage til dette. Under Forhørene har Tiltalte vedholdende forklaret, at han, der ikke vidste, hvem Maatten tilhørte, troede, at denne, der var gammel, slidt og itureven og efter hans Formening ikke havde større Værdi end 25 Øre, af Ejeren var bortkastet som ubrugelig, og at det derfor, som han har udtrykt sig, ikke gjorde noget, at han tog den

med hjem. Den paagældende Maatte har Ejeren, der har erkendt at have modtaget den tilbage uden dog nu at kunne skaffe den til Veje, da den senere er bleven opslidt og bortkastet, anslaaet til en Værdi af 1 Kr. paa den Tid, da Tiltalte tilvendte sig den, idet den vel da var noget gammel og slidt, men dog paa ingen Maade ubrugelig, idet den kun var itureven i den ene Side. I øvrigt har han erklæret ikke at have noget Krav paa Erstatning, hvorhos han ifølge en af Defensor for Underretten fremlagt Erklæring ikke ønsker Tiltalte straffet for det heromhandlede Forhold. Idet nu Tiltaltes Forklaring om Findestedet efter Omstændighederne ikke kan forkastes, vil hans heromhandlede Forhold være at tilregne ham som ulovlig Omgang med Hittegods, og ikke som Tyveri, men den forskyldte Straf findes efter Omstændighederne i Medfør af Bestemmelsen i Straffelovens § 247, 2det Punktum, at kunne bortfalde.

Under den mod Tiltalte i de forommeldte Anledninger indledede Undersøgelse opstod der Mistanke om, at han havde gjort sig skyldig i yderligere Ulovligheder, hvorfor der, medens han hensad i Varetægtsarrest, af Politiet blev foretaget en Ransagning i hans Hjem, under hvilken der samme Steds fandtes 12 med forskellige Bogstaver mærkede Lommetørklæder, om hvilke Tiltaltes Hustru, der overværede Ransagningen, til en Rapport erklærede ikke at kunne give anden Forklaring end, at hun ikke vidste, hvorledes de vare komne i deres Besiddelse, idet hun dog tilføjede, at nogle af dem vare hjembragte af Tiltalte og enkelte af hendes Børn. Med Hensyn til de saaledes forefundne Lommetørklæder forklarede Tiltalte først, at han intet kunde udsige om dem og ikke kendte dem, men endnu i samme Forhør erkendte han, at det nogle Gange er hændet, at han har fundet Lommetørklæder paa Gaden og bragt dem med sig hjem, uden at han dog tror, at noget af de heromhandlede Lommetørklæder høre til disse, og at samtlige af ham fundne Lommetørklæder kun vare af ganske ringe Værdi, samt at han har staaet i den Formening, at Hittegods ikke skulde afleveres, naar det ikke havde en Værdi af 1 Kr. Da nu denne Tiltaltes Indrømmelse af flere Gange at have fundet og tilegnet sig Lommetørklæder findes bestyrket ved den Omstændighed, at det ovennævnte efter Tiltaltes Forhold betydelige Antal Tørklæder, der, som meldt, alle ere mærkede med forskellige Bogstaver, er forefundet i hans Besiddelse, uden at han har kunnet gøre Rede for sin lovlige Adkomst til samme, maa det herved anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte ogsaa i den heromhandlede Retning har gjort sig skyldig i ulovlig Omgang med Hittegods. Det har i øvrigt ikke under Sagen kunnet oplyses, hvem de i Tiltaltes og Hustrus Besiddelse fundne Lommetørklæder tilhøre.

For sit Forhold i de ovennævnte Henseender vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 100, jfr. § 98, 1ste og 2det Stk., og § 101 samt § 247 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Mandagen den 2 April.

Nr. 111.

Advokat Hindenburg

contra

Vilhelm Einer Hansen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20 Februar 1900: Arrestanten Vilhelm Einer Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Skibsted og Prokurator Lassen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Vilhelm Einer Hansen til Advokaterne Hindenburg og Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Vilhelm Einer Hansen for Tyveri anlagte Sag er det ved hans egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Arrestanten har den 23 December f. A. om Aftenen ved Titiden i tyvagtig Hensigt ved Hjælp af falsk Nøgle skaffet sig Adgang til Grosserer Hugo Wagners Forretningslokale i Ejendommen St. Kongensgade Nr. 42, og der stjaalet et kontant Pengebeløb af 16 Kr. 75 Øre, der laa i et Kontrolapparat, han opbrød, og en til 1 Kr. vurderet Tekande, der beroede frit fremme.

Arrestanten har den 25de s. M. om Aftenen omtrent Kl. 10 fra-stjaalet Bud Carl Bjerregaard en til 4 Kr. vurderet Frakke, Gartner Clement Dahl 20 Øre i kontante Penge og Porcellænshandlerske Johanne Dahl nogle tilsammen til 1 Kr. vurderede Nøgler. Pengene laa i Lommen paa en Jakke, der ligesom de øvrige stjaalne Genstande beroede frit fremme i Porcellænshandlerske Dahls Forretningslokaler i Ejendommen Gothersgade Nr. 9, hvortil Arrestanten i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang ved Indstigning gennem et Vindue.

Den 27 December f. A. om Aftenen ved Titiden skaffede Arrestanten sig i tyvagtig Hensigt Adgang til Herreekviperingshandler Julius Brandrups Forretningslokaler i Ejendommen Vestergade Nr. 1, ved Indstigning gennem et Vindue. Han stjal en Del Beklædningsgenstande

m. m. til samlet Værdi 35 Kr. og 8 Øre i kontante Penge. Det stjaalne beroede dels frit fremme, dels i uaflaasede Gemmer.

Umiddelbart efter at han havde begaaet dette Tyveri, forsøgte han paa at skaffe sig Adgang til Cigarhandler Ole Juel Nissens Forretningslokaler i samme Ejendom, for at begaa Tyveri der. I denne Hensigt frabrød han et Brædt, der var anbragt i den til Forretningen førende Dør, stak Armen gennem den derved frembragte Aabning og forsøgte paa at aabne den Smæklaas, hvormed Døren var lukket. Da dette mislykkedes, opgav han sit forbryderiske Forsæt.

Arrestanten har en Dag i Slutningen af December Maaned f. A. stjaalet en »Smaabørns Vel« tilhørende til 1 Kr. vurderet Sparebøsse med Indhold ca. 75 Øre, der beroede frit fremme i en Kafé, hvor Arrestanten havde indfundet sig for at nyde en Forfriskning.

Arrestanten har den 1 Januar d. A. om Eftermiddagen ved Femtiden i tyvagtig Hensigt indfundet sig i Ejendommen Gothersgade Nr. 42, hvortil Adgangen var uhindret. I fornævnte Hensigt forsøgte han først ved Hjælp af en Skruetrækker at opbryde en aflaset Dør, der førte ind til Urtekræmmer Georg Balsløws Pakrum, men da dette mislykkedes, forsøgte han paa samme Maade at opbryde en aflaset Dør, der førte ned til Balsløws Urtekramforretning. Medens han var beskæftiget hermed blev han opdaget og paagrebet af Balsløw, fra hvem han imidlertid undløb.

Endelig har Arrestanten den 3dje s. M. om Aftenen mellem Kl. 9 og 10 i tyvagtig Hensigt skaffet sig Adgang til Frk. Anna Marie Rasmussens Forretningslokaler i Ejendommen Walkendorffsgade Nr. 5, dels ved Indstigning gennem et Vindue, dels ved Vold. Arrestanten opholdt sig i Lokalerne en Del Timers Tid og stjal ca. 20 Kr. i kontante Penge samt en Del Frimærker, en Kikkert og nogle Lommetørklæder, til samlet Værdi 4 Kr. 50 Øre. Det stjaalne beroede i en aflaset Skuffe i et Toiletmebel, som han opbrød.

I Henhold til det anførte vil Arrestanten, der er født den 9 November 1878 og som tidligere er anset ved Rettens Dom af 7 November f. A. efter Straffelovens § 228, jfr. til Dels § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, være at anse efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, og samme Paragrafs 2det Stykke, til Dels jævnført med § 46, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Torsdagen den 5 April.

Nr. 7. Firmaet **P. Søht & Co.** ved dets Eneindehaver, Grosserer **C. O. Søht** (Hansen)

contra

Aktieselskabet Dampskibsselskabet »**Thingvalla**« ved dets Bestyrelses Formand, Gehejmeetatsraad **Tietgen** (Shaw),

betr. Erstatning for Misligholdelse af en Befragtningskontrakt.

Sø- og Handelsrettens Dom af 13 November 1896: Indstævnte, Firmaet P. Søht & Co. og dets eneste Indehaver, Hr. C. O.

Søht, bør til Sagsøgeren, Dampskibsselskabet »Thingvalla«, betale de paastævnte 3705 Kr. 69 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 7 April d. A., til Betaling sker, og denne Sags Omkostninger med 80 Kr. Det idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stånde. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Firmaet P. Søht & Co. og dets eneste Indehaver C. O. Søht, til Indstævnte med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter hvad der er givet under nærværende Sag havde det indstævnte Firma P. Søht & Co., hvis eneste Indehaver er Grosserer C. O. Søht, og to andre Handlende, J. F. O. Nord og H. Schröder hersteds, i flere Aar hver især med Dampskibsselskabet »Thingvalla«s Skibe i den saakaldte Kaalsæson afskibet Hvidkaal herfra til New-York, saaledes at de tilsammen fik afskibet omtrent 400 Tons, medens faktisk ingen anden afskibede Kaal med de nævnte Skibe. Ved Skrivelse af 31 Oktober 1895 rettede Selskabet en skriftlig Forespørgsel til det indstævnte Firma, hvori Selskabet for sine Dispositioners Skyld udbad sig meddelt, om Firmaet i den kommende Sæson ønskede at afskibe Kaal med Selskabets Skibe og da hvorledes, idet der tilføjedes, at Selskabet saa sig i Stand til med hvert af sine Dampskibe, der maatte komme til at afgaa i Sæsonen, at tilstaa Firmaet Rum for indtil 130 Tons til en Fragt af 30 Shilling pr. Ton. Selskabet maa derhos efter Proceduren antages samtidig at have rettet lignende Henvendelser til de ovennævnte to Handlende, saaledes at det tilbød Hr. Nord et Lasterum af 130 Tons og Hr. Schröder, der plejede at afskibe noget mindre end de to andre, et Lasterum af 70 Tons med hvert af dets Dampskibe til Kaal.

Der fandt derefter mundtlige Forhandlinger Sted mellem Forretningsføreren for Thingvallaselskabet Schierbeck og Indstævnte samt de nævnte to andre Handlende hver for sig, hvorunder disse fremsatte Begøring om at faa de dem tilbudte Lasterum forhøjede: Indstævnte og Nord til hver 150 og Schröder til 100 Tons, saa at de tilsammen fik 400 Tons med hvert af Skibene, hvad Forretningsfører Schierbeck

dog først erklærede ikke at kunne gaa ind paa paa Selskabets Vegne, idet der i saa Henseende for Indstævntes Vedkommende i en Skrivelse til ham fra Selskabet af 4 November 1895 udtaltes, at Selskabet havde modtaget en Meddelelse fra et herværende Firma, H. Chr. Hansen & Co., om, at dette Firma, saafremt det ikke indrømmedes samme i den kommende Kaalsæson at faa 100 Tons Kaal med hvert af Selskabets Skibe, vilde søge at faa »Skandaliniens« Dampskibe ind hertil for at laste Kaal til Amerika, og at Selskabet for om muligt at undgaa dette havde besluttet at tilbyde H. Chr. Hansen & Co. et Rum paa 70 Tons med hvert af dets Skibe, hvorved det haabede at kunne stille bemeldte Firma tilfreds, samt at Selskabet som Følge deraf ikke kunde tilstaa Indstævnte mere Plads end anført i Skrivelsen af 31 Oktober, men ikke tvivlede om, at Indstævnte vilde finde sig deri, da det antoges at være i hans egen Interesse, at man undgik Anløb her af Skandia-skibene. Det maa derhos anses givet, at Thingvallaselskabet af ganske samme Grund ogsaa først overfor d'Hrr. Nord og Schrøder vægrede sig ved at medtage mere for dem end henholdsvis 130 og 70 Tons, hvorefter det samlede Kvantum, hvis H. Chr. Hansen & Co. indgik paa kun at faa 70 Tons med, vilde blive 400 Tons.

Da Firmaet H. Chr. Hansen & Co. imidlertid ikke vilde nøjes med at faa mindre end 100 Tons Kaal med hvert af Thingvallaskibene, kom der ingen Aftale i Stand mellem det nævnte Firma og Thingvallaselskabet, og dette indgik da paa at medtage 150 Tons for Indstævnte — foruden 150 Tons for Hr. Nord og 100 Tons for Hr. Schrøder —, hvad der, uden at der oprettedes egentlige Kontrakter, fandt sit Udtryk i Stadfæstelsesskrivelser, og indeholdt disse for Indstævntes Vedkommende følgende: Thingvallaselskabets Skrivelse til Indstævnte af 11te November f. A., at Selskabet stadfæstede at have afsluttet Skibsrum med Indstævnte for 150 Tons Kaal med hver af dets Dampere, der maatte komme til at afgaa under Kaalsæsonen, til en Fragt af 30 Shillings in full pr. Ton fra Kjøbenhavn til New-York, saa at Afskibningen begyndte med den 1ste Damper i December 1895 og sluttede med den 1ste Damper i Marts d. A., idet en senere Afskibning derhos forbeholdtes, og Indstævntes egen Skrivelse til Selskabet af 13de s. M., at han anerkendte at have afsluttet Fragt med Selskabet for 150 Tons Kaal i Kasser med hver af de i December, Januar og Februar eventuelt afgaaende to Dampere til en Fragt af 30 Shillings pr. Ton in full, saaledes at Indstævnte derhos skulde have Ret til efter senere Meddelelse ogsaa at afskibe i Marts, ligesom der tilføjedes en Udtalelse om Kaalens Anbringelse i Skibenes Rum. Stadfæstelsesskrivelserne for d'Hrr. Nord og Schrøders Vedkommende maa antages kun at have indeholdt væsentligt ganske tilsvarende Udtalelser.

Overensstemmende dermed afskibede Indstævnte og d'Hrr. Nord og Schrøder hver for sig med de to i December 1895 afgaaende Thingvalladampere hver Gang tilsammen ca. 400 Tons Kaal. I Slutningen af December erfarede de, at Thingvallaselskabet overfor et hamburgsk-amerikansk Dampskibsselskab var gaet ind paa med sine to i Januar d. A. afgaaende Dampere at medtage hver Gang 100 Tons Hvidkaal fra det ovennævnte Firma H. Chr. Hansen & Co. her, hvilke det ommeldte Selskab i Hamburg havde paataget sig at besørge afskibede for Firmaet. I den Anledning tilskreve Indstævnte og d'Hrr.

Nord og Schröder den 31 December f. A. under et Thingvallaselskabet et Brev, hvori de under Henviisning til de af dem med Selskabet truffene Aftaler beklagede sig over, at Selskabet trods det dem givne Løfte om ikke med sine Skibe at medtage mere end 400 Tons Kaal hver Gang dog var gaaet ind paa at medtage de nys omtalte 100 Tons fra H. Chr. Hansen & Co. hver Gang i Januar, hvad der havde paaført dem, som havde sluttet Aftale med Selskabet og truffet deres Dispositioner i fuld Tillid til det paaberaabte Løfte, betydeligt Tab som Følge af derved indtraadt Prisstigning her, og formentlig vilde medføre yderligere stort Tab paa Grund af et ved den forøgede Indførsel bevirket Prisfald i New-York; de tilføjede derhos, at, medens de antager, at Selskabet ikke kunde faa ændret Bestemmelsen om med det første Skib i Januar at medtage 100 Tons fra H. Chr. Hansen & Co., anmodede de Selskabet om ikke at medtage mere Kaal end som tidligere aftalt: 400 Tons med de følgende Dampere, idet de endnu bemærkede, at hvis Selskabet absolut ønskede at medtage mere, vilde de, skønt de fandt det meget uheldigt, være villige til selv at levere dette yderligere Kvantum, saa at Selskabet ikke led noget Tab. Indstævnte og d'Hrr. Nord og Schröder begave sig derhos — hvad der er uomtvistet — i Forening en Dag i Begyndelsen af Januar d. A. ud i Thingvallaselskabets Kontor, hvor de forhandlede mundtlig med Forretningsføreren, Schierbeck, men uden Resultat, og vil Indstævnte da bestemt have udtalt overfor denne, at der forelaa et Brud paa de med dem truffene Overenskomster, mod hvilket de protesterede, ligesom han vil have forbeholdt dem deres Ret til som Følge deraf at unnlade oftere at afskibe Kaal og til at kræve Erstatning.

Det er dog givet, at saa vel Indstævnte som de to andre Herrer afskibede tilsammen ca. 400 Tons Kaal med hver af de to i Januar d. A. afgaaede Thingvalladampere og ligeledes med den den 4 Februar d. A. afgaaede Damp, hvad der fra Indstævntes Side imidlertid kun skal være sket under hver Gang gentagen Protest og Forbehold, — men, medens d'Hrr. Nord og Schröder ogsaa afskibede deres ca. 250 Tons Kaal med den den 18 Februar afgaaende Thingvalladamp »Norge«, vægrede Indstævnte sig derimod derved, hvilket maa antages at være sket allerede den 4 Februar mundtlig, og, medens det af Selskabet er gjort gældende, at Indstævnte da som Grund kun angav, at hans Kaal var bleven hvid og derfor ikke egnede sig til Eksport, har Indstævnte derimod anført, at han som Grund straks angav, at han efter det fra Selskabets Side skete Brud paa Overenskomsten ikke ansaa sig pligtig dertil og ikke vilde gøre det, efter at han nu fra Amerika havde faaet Bekræftelse paa, at den ved Thingvallaselskabets Optræden muliggjorde forøgede Udførsel af Kaal herfra havde haft en meget uheldig Indflydelse paa Markedet i Amerika. I Skrivelse af 11te Februar meddelte Selskabet i den Anledning Indstævnte, at det ikke paa saa fremrykket et Stadium var samme muligt at faa udfyldt det Rum i »Norge« for Skibets Rejse herfra den 18de s. M., der blev ledigt som Følge af, at han havde tilbagetrukket det Kvantum Kaal, som han i sit Brev af 13 November 1895 havde betinget sig at faa med, og at Selskabet maatte fordre 3500 Kr. betalt som Godtgørelse. Den 13de s. M. besvarede Indstævnte den nævnte Skrivelse derhen, at han ikke fandt Anledning til at betale det forlangte Beløb, da Selskabet

ved at afskibe 100 Tons Kaal mere med hver af Damperne i Januar end det Kvantum, der var aftalt ved Fragtafslutningen, selv havde brudt Grundlaget for Forholdet og derved medvirket til at paaføre Indstævnte et meget betydeligt Tab, og at han kun beklagede, at han ikke straks, da Selskabet saaledes brød Grundlaget, standsede med Afskibningen af Kaal med Selskabets Skibe.

Dampskibsselskabet »Thingvalla« anlagde derpaa nærværende Sag, hvorunder Selskabet, da det i Henhold til den trufne Aftale skulde have haft 30 Shillings pr. Ton i Fragt af de ikke afskibede 150 Tons Kaal eller 4500 Shillings, o: til en Kurs af 18.20, Kr. 4095 har paa-
staaet Firmaet P. Søht & Co. og dets ovennævnte Eneindehaver dømt til at betale dette Beløb, dog med Fradrag af 258 Kr., sparede i Omkostninger ved Indladning og Udlosning af de 150 Tons, og af 131 Kr. 31 Øre, der udgjorde Halvdelen af Fragten (262 Kr. 61 Øre) for 25 Tons af Indstævnte senere med »Norge« fragtede og den 18 Februar d. A. afskibede Sten, idet Selskabet har erklæret sig villigt til i Henhold til Sølovens § 130 at indrømme det Fradrag, uanset at »Norge« desuagtet afsejlede med et meget større tomt Lasterum end de 150 Tons Kaal vilde have fyldt. Af det derefter fremkommende Restbeløb, 3705 Kr. 69 Øre, har Selskabet derhos fordret sig tillagt Renter, 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato den 7 April d. A., hvorhos det har gjort Krav paa skadesløse Sagsomkostninger. Indstævnte har paa-
staaet sig frifunden med Tillæg af Sagsomkostninger.

Under Sagen er det vel af Thingvallaselskabet erkendt, at dets ovennævnte Forretningsfører under Forhandlingerne inden Fragtafslutningen i November f. A. dels med Indstævnte, dels med d'Hrr. Nord og Schrøder gentagende havde udtalt, at Selskabet ikke ønskede at medtage mere end 400 Tons Kaal med hvert Skib, og ikke bestridt, at han mulig herved har brugt Udtrykkene, at Selskabet ikke kunde eller vilde gøre dette — hvad der fra Selskabets Side ene skal have været begrundet i et fornuftigt Hensyn til Bestuvningsforholdene, og hvad Selskabet derfor ogsaa kun nødvendig fraveg i Januar d. A. af ganske andre Grunde —, men det er derimod bestemt bestridt, at han paa Selskabets Vegne havde forpligtet sig til, at der ikke skulde blive medtaget mere, eller udtalt sig saaledes, at det kunde opfattes som et Løfte i saa Henseende fra hans Side. Og ligesom det nu er givet, at der intet findes i saa Henseende i Brevene om Fragtafslutningen, saaledes kan det modsatte ikke siges at være bevist ved det i øvrigt fremkomne eller dog bragt til en saadan Sandsynlighed, at Sagens Udfald, som af Indstævnte subsidiært paa-
staaet, kan blive at gøre afhængigt af nogen Ed af Forretningsføreren. Vel have nemlig d'Hrr. Nord og Schrøder — der have erklæret, at de ikke for deres Vedkommende ville rejse noget Krav overfor Thingvallaselskabet, og for saa vidt maa siges at være uinteresserede i Sagen — som Vidner udtalt, at det fra deres Side var en Forudsætning for og en Betingelse

Færdig fra Trykkeriet den 19 April 1900.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

44. Aargang.

Højesteretsaaret 1900

Nr. 5.

Torsdagen den 5 April.

under Forhandlingerne om Fragtafslutningen, at Selskabet ikke maatte medtage hver Gang mere end ca. 400 Tons, og at dette maatte have staaet Forretningsføreren klart, men da de have indrømmet, at de ikke udtrykkelig udtalte, at det skulde være en Betingelse, og at Forretningsføreren heller ikke positivt lovede det, ses der i Virkeligheden ikke at være fremkommet noget, som viser, at det maatte have været klart for Forretningsføreren, at de gik ud fra den omtalte Forudsætning som en bestemt Betingelse, selv om det maatte kunne antages at have været Tilfældet for deres eget Vedkommende. Der kan navnlig ej heller overfor Selskabets Bestyrelse lægges nogen Vægt paa de to Vidners Udtalelser om, at de under den ovenomtalte fælles Samtale med Forretningsføreren i Begyndelsen af Januar d. A. fik det Indtryk, at han i Virkeligheden erkendte, at Selskabet havde brudt den dem indrømmede Betingelse, da de dog have udsagt, at han ikke kom med nogen positiv Udtalelse deraf.

Idet Indstævntes Frifindelsespaastand allerede som Følge heraf ikke vil kunne tages til Følge, findes det uforløst at komme ind paa, hvorvidt Indstævnte, naar han dog trods det paastaaede Brud afskibede Kaal med Selskabets Skibe begge de Gange i Januar, da der medtoges Kaal fra H. Chr. Hansen & Co., og fremdeles den 4 Februar, kunde være berettiget til som Følge af det paastaaede Brud at undlade at afskibe uden at betale Fragt den 18 Februar, da der aldeles ikke var Tale om at medtage Kaal fra andre.

Da Indstævnte derhos ikke har påvist nogen Hjemmel til uanset Sølovens § 130 at faa fradraget i det ham affordrede Beløb mere end Halvdelen af Fragten for de den 18 Februar af ham afskibede Sten, vil han saaledes blive at dømme efter den af Thingvallaselskabet nedlagte Paastand, dog at Sagens Omkostninger bestemmes til 80 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 112.

Advokat Nellemann

contra

August Adolph Abel (Def. Hansen),

der tiltales for Kvaksalveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 6 Februar 1900: Tiltalte August Adolph Abel bør til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse

bøde 200 Kr. og betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Paludan og Prokurator Lange, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte August Adolph Abel til Advokat Nellemann og Højesteretsagfører Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: August Adolph Abel, der er født den 6 December 1838 og anset: ved Rettens Dom af 5 Marts 1898 efter Lov 3 Marts 1854, jfr. Forordningen 5 September 1794 § 5 med en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 100 Kr., tiltales under nærværende Sag for Kvaksalveri, og ere Sagens Omstændigheder ifølge hans egen Erkendelse og det i øvrigt oplyste følgende:

Tiltalte, der ikke har nogen Ret til at udøve Lægevirksomhed, har siden nævnte Dom overgik ham, ernæret sig ved at modtage Subskribenter paa et hæftevis udkommende Skrift, oversat og udgivet af ham selv, men forfattet af en Tysker, Louis Kuhne, og betitlet: »Den nye Helbredslære eller Læren om alle Sygdomsformers ensartede Oprindelse og den derpaa byggede ensartede Helbredelsesmetode uden Anvendelse af Medicin og Operation«. Naar Folk i Anledning af en bestemt Lidelse have henvendt sig til ham, har han desuden mod Forudbetaling af den hele Subskriptionspris — 9 Kr. 60 Øre — givet dem Vejledning i deres Sygdoms Behandling i Overensstemmelse med Bogens Indhold.

Paa denne Maade har Tiltalte i sidstafvigte Sommer for nævnte Pris givet Skræder Sven August Carlsson, der søgte hans Raad for en Mavelidelse, Anvisning paa til Frokost og Aften kun at nyde Grahamsbrød — efter en 14 Dages Tids Forløb grovt gæret Rugbrød — og Frugt, til Middag kun Kaal, Ærter, Kartoffler, Frugt og anden vegetabilsk Føde, og Morgen og Aften at tage forskellige Slags Bade; ligesom Tiltalte — som det efter det foreliggende maa antages — da Carlsson paany henvendte sig til ham om Raad, fordi han fandt sin Tilstand forværret, har tilkendegivet Carlsson, at han skulde blive ved med Kuren, da Sygdommen nok saa vilde rette sig.

Tiltalte, der ikke stillede nogen Diagnose af Carlssons Sygdom, har forklaret, at den af ham anbefalede og i Skriftet foreskrevne Helbredelsesmetode ikke er rettet mod bestemte Sygdomsformer, men er en mere almindelig Behandling af Patienten, der ikke ændres efter Sygdommens Forskelligartethed.

Da Carlssons Sygdom forværredes, søgte han Raad hos den Læge, der før hans Henvendelse til Tiltalte havde behandlet ham, og denne Læge fandt hans Tilstand foruroligende og forværret.

Da Karakteren af Carlssons Lidelse imidlertid ikke med tilstrækkelig Sikkerhed er fastslaaet, tør der ikke gaas ud fra, at den omtalte Behandling i Virkeligheden har skadet ham, men efter det foreliggende, deriblandt en af Retslægen i Sagen afgiven Erklæring, maa der, særlig under Hensyn til den tilstedeværende Formodning for, at Carlssons Sygdom var en Tarmlidelse, gaas ud fra, at den af Tiltalte foreskrevne Diæt har indeholdt Fare for Tiltaltes*) Helbred.

Som Følge af det anførte vil Tiltalte være at anse efter Lov 3dje Marts 1854, jfr. Forordningen 5 September 1794 § 5, efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 200 Kr. — — — —

Den af Carlsson mod Tiltalte nedlagte Paastand paa en Skadeserstatning af 50 Kr. for Næringstab, hidført ved delvis Forringelse, delvis Ophævelse af hans Arbejdsevne som Følge af den af Tiltalte anbefalede Kur, vil derimod ikke kunne tages til Følge, da Aarsagsforholdet mellem Kuren og Carlssons forværrede Tilstand som anført ikke er godtgjort.

Fredagen den 6 April.

Nr. 113.

Advokat Nellemann

contra

Hercules Tier (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri, Brandstiftelse og Overtrædelse af Løsgængertilhold.

St. Thomæ Bytings Ekstrarets Dom af 27 November 1899: Arrestanten Hercules Tier bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 6 Aar samt betale Aktionens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 10 Januar 1900: Arrestanten Herkules Tier bør hensættes til Tughusarbejde i 8 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da Tiltaltes Hensigt med den i den indankede Dom ommeldte Ildspaaesættelse kun har været at brænde en Aabning i Døren, hvorigennem han kunde komme ind i Butiken, og en videre Udbredelse af Ilden har ligget udenfor hans Forsæt, vil han ikke kunne anses efter de i Dommen citerede Bestemmelser af Forordningen af 26 Marts 1841, lige saa lidt som der, da

*) Skal være Carlssons.

Ilden i Døren slukkedes, inden den havde grebet videre om sig, vil kunne blive Spørgsmaal om at anvende denne Forordnings § 14 paa hans Forhold. Han vil saaledes, for saa vidt Tiltalen for Brandstiftelse angaar, være at frifinde. Derimod maa det i Henhold til de i Dommen i saa Henseende anførte Grunde billiges, at han er funden strafskyldig efter de i samme nævnte Paragrafer af Forordningen af 11 April 1840 og Anordningen af 24 Oktober 1879. Straffen vil kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 4 Aar. Aktionens Omkostninger ville være at udrede af Tiltalte.

Thi kendes for Ret:

Hercules Tier bør hensættes til Forbedringshusarbejde i fire Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder i Salarium for Højesteret til Advokaterne Nellesmann og Hindenburg 10 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende i 1ste Instans ved St. Thomæ Bytings Ekstraret paadømte Sag er Arrestanten Hercules Tier, som er født paa Øen St. Eustatius, efter hans Moders Opgivende den 11 August 1881, men har opholdt sig paa de dansk vestindiske Øer fra sit 11te Aar, og tidligere har været straffet ifølge St. Thomæ Politirets Dom af 4 December 1895 for Tyveri med 20 Slag Ris og ifølge St. Thomæ Bytings Ekstrarets Dom af 2 Februar 1897 med 2 Aars Forbedringshusarbejde for Indbrudstyveri, aktioneret for Tyveri, Brandstiftelse og Overtrædelse af Løsgængertilhold.

Natten mellem den 23de og 24 September f. A. blev der paa St. Thomas forøvet et Pengetyveri i Købmand Thorsens Butik, som indtog den underste, ubeboede Etage af Huset Nr. 38, Dronningensgade, hvis øverste Etage, hvortil en udvendig Trappe førte op fra Gaarden, og som ikke stod i indvendig Forbindelse med Butiken, beboedes af en Familie Stobo. Tyven, som fra Butiksskufferne havde tilvendt sig en Del Penge, efter Købmand Thorsens Opgivende mindst Doll. 65, havde øjensynlig skaffet sig Adgang til Butiken gennem et Hul, han havde brændt i en Trædør, der førte ud til Gaarden, og er det oplyst, at Døren endnu om Morgenen Kl. 5³/₄ paa et Par Steder brændte i lys Lue, da en af Beboerne af den øverste Etage, som var bleven opmærksom paa Røgen, kom til og slukkede Ilden med en Spand Vand. Efter at en Mand ved Navn Turnbull den følgende Dag i Nærheden af sin Bolig paa Cathrinebjerg-Bakke, der ligger i en Ud-kant af Byen, havde fundet et Beløb af Doll. 14,85 i fremmede Mønter, som var løst nedgravede mellem Buskene, og Købmand Thorsen mellem disse Pengestykker havde fundet et, der var mærket paa samme Maade, som et af de ham frastjaalne, blev Arrestanten, som den 25 September var bleven set i Nærheden af det Sted, hvor Pengene vare fundne, og som tidligere havde begaaet Indbrudstyveri i Ejendommen Nr. 38 Dronningensgade, den 26de s. M. anholdt som mistænkt for Gerningen, og forklarede han ogsaa efter nogen Tids Nægten i Forhøret den

2 Oktober, at han i Forening med en anden Person, Alfred Gomez, havde gjort sig skyldig saavel i Antændelsen af Butiksdøren som i Tyveriet, men paastod han, at Gomez havde været Hovedmanden, ligesom han ogsaa sigtede ham for at have foreslaaet bagefter at opbrænde Butikslageret for at skjule Tyveriet. Da Sigtelsen mod Gomez imidlertid ved nærmere Undersøgelse viste sig ugrundet, indrømmede Arrestanten ogsaa i Forhøret den 5 Oktober, at hans Forklaring om Gomez' Meddelagtighed i Gerningen var fuldstændigt Opspind, og tilstod han nu, at han havde forøvet den alene under følgende nærmere Omstændigheder:

Lørdag Aften den 23 September f. A. besluttede han at begaa Tyveri i Thorsens Butik, med hvis Lokalteter han var vel kendt, og var det hans Hensigt at brænde et Hul i den ovennævnte Butiksdør for derigennem at skaffe sig Adgang til Butiken, idet han regnede paa, at Ilden paa Grund af Maaneskinnet ikke let vilde blive bemærket. Efter at have forsynet sig med en Flaske Kerosinolie gik han omtrent Kl. 10 langs Søkantens ind i Butiksgaarden, men da han saa, at Porten, der førte ud til Gaden, ikke var aflaaet, og derfor antog, at Husets Beboere ikke alle var komne hjem, stillede han sig i Nærheden af Porten for at afvente, om nogen kom ind fra Gaden. Henimod Kl. 11 kom Lejeren af Husets øverste Etage, Stobo, ind ad Porten, lukkede den med en Slaa og gik op i sin Lejlighed, men da Arrestanten kunde se, at han brændte Lys i et Værelse til Gaarden, opsatte han sit Forehavende, indtil Lyset slukkedes omtrent Kl. 1, da han antog, at Stobo var gaaet i Seng. Han overhældte nu Butiksdøren og en Del Træstykker, som han havde stablet op udenfor den, med Kerosinolie, og stak med en Tændstik ild derpaa. Ilden tog snart fat i Døren, og da han saa, at hans Forehavende rimeligvis vilde lykkes, løb han ned til Søen, fyldte en Spand med Søvand og gik tilbage med den til den brændende Dør. Da han omtrent Kl. 2¹/₂ mente, at der var brændt saa stort et Hul, at han kunde krybe igennem, kastede han Vandet fra Spanden over Døren, idet han antog, at Ilden derved var bleven slukket, afførte sig alle sine Klæder og krøb gennem Hullet ind i Butiken. Han naaede uden Vanskelighed hen til de uafslaasede Penge-skuffer, hvis Indhold han ved Hjælp af en Tændstik undersøgte, og hvorfra han tilegnede sig to Pengedaaser, hvoraf den ene havde en Værdi af Doll. 2, medens den anden var værdiløs, hvorpaa han atter krøb ud gennem Hullet, og vil han, efter at være kommen udenfor, paa ny have undersøgt, om Ilden var slukket, men uden at han kunde se Ild eller Røg. Han gik derpaa ned til Søen, tog et Bad og klædte sig paa, hvorpaa han efter at have tømt de to Pengedaaser kastede dem i Søen tillige med nogle engelske Kobbermønter, som han havde fundet i dem, og som han ikke turde beholde af Frygt for, at de skulde henlede Mistanken paa ham. Med de øvrige Penge begav han sig op paa Cathrinebjerg-Bakken, hvor han talte dem, der, saa vidt han erindrer, bestod af 5 engelske Banknoter a Doll. 5, et engelsk Guldstykke værd Doll. 5, et mindre engelsk Guldstykke, formentlig af Værdi Doll. 2,50, et amerikansk 50 Centsstykke, nogle amerikanske 5 Centsstykker, nogle tyske 10 og 5 Pfennings, en Del danske 5 Centsstykker til et Beløb af Doll. 4, en Del danske 10 og 20 Centsstykker, tilsammen udgørende Doll. 10, og 19 danske Kobbercents, samt endvidere

af en Mængde engelske Sølvpenge, som han ikke vil have eftertalt. Af de stjaalne Penge beholdt han kun de danske ca. Doll. 14, som han forinden sin Anholdelse forbrugte, og nedgravede foreløbigt, for ikke at forraade sig, de fremmede Mønter i et lille Hul mellem Buskene paa det Sted, hvor Turnbull senere fandt nogle af dem, idet han vil have lagt Banknoterne, Guldpengene og de tyske Mønter i en Pung nederst og de andre Pengestykker løst ovenpaa, hvorpaa han tildækkede Hullet med lidt Jord. Af de nedgravede Penge blev dog som ommeldt kun et Beløb af Doll. 14,85 i engelsk Sølv fundet af Turnbull, medens de øvrige Penge ikke kunde findes paa det nævnte Sted, ligesom de heller ikke senere ere komne til Stede.

Erstatningspaastand er under Sagen frafaldet mod Arrestanten saavel af Købmand Thorsen for det af ham lidte Tab som af Ejerinden af Huset Nr. 38, Dronningensgade, for den Butiksdøren ved Ilden tilføjede Skade, som er anslaaet til Doll. 10.

For saa vidt Arrestanten er tiltalt for Løsgænger, er det oplyst, at han efter Udtaaelsen af den ham ved Dommen af 2 Februar 1897 idømte Straf af Forbedringshusarbejde den 6 Februar f. A., under Trusel af Straf som for 1ste Gang begaaet Løsgænger, af Politiet paa St. Thomas havde faaet Tilhold om hver Mandag at fremstaa paa Politikamret og gøre Rede for, hvorledes han ernærede sig, men ikke havde givet Møde efter den 27 Marts f. A., uden at han har kunnet anføre nogen fyldestgørende Undskyldning for at have siddet Tilholdet overhørigt.

For saa vidt Arrestanten dernæst er aktioneret for Brandstiftelse, maa det ifølge de Oplysninger, som i saa Henseende ere tilvejebragte, navnlig i Henhold til en af Overretten afsagt Kendelse, antages, at Paasættelsen af Ilden i Butiksdøren havde medført en ikke ganske ringe Fare for Butikslageret og dermed ogsaa for selve Butiken og Huset, idet det nemlig er oplyst, at der den paagældende Nat blæste en stærk sydøstlig Vind, som bar paa den ommeldte paa Husets Vindside beliggende Dør, og at der i Butiken i en Afstand af omtrent 10 Fod fra Døren stod en Tønde med Bayvand, og i en Afstand af 15 Fod fra den et større Antal Trækasser, hvoraf nogle vare fyldte med Træspaaner.

Arrestanten har med Hensyn hertil forklaret, at ligesom han ikke havde haft til Hensigt at nedbrænde Butiken, saaledes vil han, uagtet han var bekendt med, at der stod en Del Trækasser indenfor Døren, dog ikke et Øjeblik have tænkt sig Muligheden af, at Ilden kunde naa disse, da de efter hans Skøn stod for langt borte, og vil han derhos have været overbevist om, at han med den Spand Vand, han havde ved Haanden, vilde være i Stand til at slukke Ilden, naar det skulde være, hvad dog efter det oplyste ses ikke at være lykkedes ham.

Medens det nu vel maa antages, at Arrestanten med sin Gerning kun havde haft det Formaal at tilvejebringe en Aabning i Døren, hvor igennem han kunde komme ind i Butiken for at stjæle, og at en videre Udbredelse af Ilden havde ligget udenfor hans Hensigt, findes hans Forhold, der i Underrettsdommen er anset som uagtsom Brandstiftelse, dog af Hensyn til, at den antændte Dør var en fast Bestanddel af selve Huset, og paa Grund af den for Ildens Udbredelse tilstedeværende Fare, hvis Afværgelse ikke udelukkende skyldtes hans

egne, men væsentligt en anden Persons Foranstaltninger, at burde paa-
 drage ham Ansvar efter Forordning 26 Marts 1841 § 13, jfr. §§ 4
 og 8, jfr. Reskript af 12 August 1848, og vil han derfor i Henhold
 til disse Bestemmelser og endvidere i Henhold til Forordning 11 April
 1840 §§ 13 og 12, 1ste Membrum, jfr. § 14, være at anse med en
 Straf, der findes passende at kunne fastsættes til 8 Aars Tugthusar-
 bejde, hvori den af ham for Overtrædelsen af Løsgængertilholdet efter
 Anordningen af 24 Oktober 1879 § 6 forskyldte Straf vil være ab-
 sorberet.

Underrettsdommen, ved hvilken Arrestanten alene er dømt for Ty-
 veri og Løsgænger i Henhold til de citerede Bestemmelser, vil derfor
 være at forandre for Straffens Vedkommende.

Nr. 93.

Advokat Halkier

contra

Jens Peter Larsen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Musse Herreds Ekstrarets Dom af 20 November 1899: Ar-
 restanten Jens Peter Larsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i
 9 Maaneder og betale alle af denne Aktion lovligt flydende Omkost-
 ninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Koefoed, og Defensor,
 Overretssagfører Andresen, 12 Kr. til hver. At efterkommes under
 Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 Ja-
 nuar 1900: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffe-
 tiden bestemmes til 1 Aar, og at Arrestanten Jens Peter Larsen i Er-
 statning til cand. mag. Johannes Christian Martin Neuhaus betaler 20
 Kroner. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfø-
 rer Villiam Lund og Prokurator Tvermoes, betaler Arrestanten Jens
 Peter Larsen 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden
 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele
 at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved
 hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kendes for Ret;

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør
 ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler
 Tiltalte Jens Peter Larsen til Advokat Halkier og
 Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

betale 40 Kr. og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven, inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Januar 1900: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Bødens Størrelse bestemmes til 200 Kr. I Salær til Overretssagfører Sinding og Prokurator Lassen for Overretten betaler Tiltalte Ditlef (eller Detlef) August Christian (eller Kristian) Hahn 20 Kr. til hver. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførererne Lunn og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Købstads Politiret hertil indankede mod Tiltalte Ditlef (eller Detlef) August Christian (eller Kristian) Hahn, for Overtrædelse af Næringslovgivningen anlagte Sag er det ved Tiltaltes egen Erkendelse og det i øvrigt oplyste godtgjort, at han — efter at han ved samme Rets Dom af 11 Juli 1899 i nedennævnte af nærværende Ret den 24de November næsteften paakendte Sag var kendt skyldig i lignende Forhold — i August s. A. har, uden at have nogen Næringsadkomst, drevet Værtshushold i Odense.

Tiltalte, der har opgivet at være født i Slesvig den 2 Maj 1855, er anset ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 20 Oktober 1883 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og ved Højesterets Dom af 10 April 1899 efter Næringslovens §§ 75 og 78 med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 40 Kr. Han har derefter ved Forlig, indgaaet inden Københavns Kriminal- og Politirets 3dje Afdeling for offentlige Politisager den 30 Maj 1899, vedtaget at betale en Bøde af 60 Kr. med Virkning som Dom for anden Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskænkning, hvorhos han senest ved nærværende Rets Dom af 24 November 1899 er anset efter Næringslovens § 75 for 3dje Gang begaaet uberettiget Næringsbrug med en Odense Købstads Kæmnerkasse tilfaldende Bøde af 100 Kr.

Som Følge af det anførte vil han nu være at anse efter nysnævnte Bestemmelse i Næringsloven for 4de Gang begaaet uberettiget Næringsbrug, efter Omstændighederne med en sidstnævnte Kasse tilfaldende Bøde af 200 Kr.

Med denne Forandring af Straffen vil Politiretsdommen, ved hvilken

Tiltalte er anset med en Bøde til samme Kasse af 40 Kr., — — —
være at stadfæste.

Mandagen den 9 April.

Nr. 120.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Holger Christian Peter Petersen, kaldet Gundersen
(Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 10 Marts 1900: Arrestanten Holger Christian Peter Petersen, kaldet Gundersen, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Wölff og Overretssagfører Tegner, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Holger Christian Peter Petersen, kaldet Gundersen, til Højesteretssagførerne Hansen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Holger Christian Peter Petersen, kaldet Gundersen, som under nærværende Sag tiltales for Tyveri, er født den 11 December 1880 og anset bl. a. ved Rettens Dom af 6 Maj 1899 efter Straffelovens §§ 251 og 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og senest ved Amager Birks Ekstrarets Dom af 2 December 1899 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage.

Ved sin egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Arrestanten overbevist at have gjort sig skyldig i følgende:

Natten mellem den 2den og 3dje f. M. forøvede Arrestanten Tyveri i en Fabrikbygning paa Amager, som tilhørte Fabrikant Hans Lohmann, og til hvis Lokaler han i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang ved Indstigning gennem et Vindue, til hvilket han naaede ved at krybe op paa et Stakit og derfra op paa et Skur, og derfra atter op paa Taget til en Vognremise. Ved denne Lejlighed stjal han fra en Pult, han opbrød, en Tommestok, et Maal og en Laas; fra et Fuglebur 3 Kanarie-

fugle, og endvidere nogle Lodder m. m., der dels laa i et uafaaaset Gemme, dels frit fremme.

Det stjaalne er vurderet til i alt 11 Kr. 10 Øre.

Den 5te s. M. stjal Arrestanten i en herværende Kælderlejlighed, til hvilken Adgangen var uhindret, nogle Beklædningsgenstande og en Skruenøgle, hvilke til i alt 7 Kr. vurderede Genstande beroede frit fremme og tilhørte forskellige Svende og Lærlinge hos en Skorstensfejermester.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste og 2det Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Torsdagen den 19 April.

Nr. 86.

Advokat Hindenburg

contra

Carl Gustav Wernikewitz eller **Wornakoewitz** (Nellemann),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af et ham i Henhold til Straffelovens § 16 meddelt Tilhold.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 9 August 1899: Arrestanten Carl Gustav Wernikewitz bør straffes med Forbedringshusarbejde i 4 Aar og efter udstaaet Straf bringes ud af Riget. Saa bør han og udrede Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Jørgensen og Møller, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 Oktober 1899: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Juel og Lange, betaler Arrestanten Carl Gustav Wernikewitz eller Wornakoewitz 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Foruden for de i den indankede Dom ommeldte Forbrydelser sigtes Tiltalte for Brandstiftelse, og er Højesteret ved kongeligt Reskript af 6 Februar 1900 bemyndiget til i første Instans at paakende denne Sigtelse i Forbindelse med de Forbrydelser, der ere paadømte i foregaaende Instans.

Hvad disse sidste Forbrydelser angaar, tiltræder Højesteret den i Dommen givne faktiske Fremstilling og billiger, at Tiltalte ved samme er anset efter Straffelovens §§ 16 og 230, 2det Stykke.

Med Hensyn til Sigtelsen for Brandstiftelse maa det ved de foreliggende Oplysninger, derunder Tiltaltes ved det i øvrigt fremkomne bestyrkede Tilstaaelse, der vil være at lægge til

Grund for Paadømmelsen, uanset at den senere er tilbagekaldt af ham, anses tilstrækkelig bevist, at han har gjort sig skyldig denne Forbrydelse under følgende nærmere Omstændigheder.

Medens Tiltalte som Varetægtsfange under nærværende Sag hensad i Københavns Amts Arresthus paa Blegdamsvejen, besluttede han at sætte Ild paa Bygningen for under den derved opstaaende Forvirring at finde Lejlighed til Flugt. Efter at have truffet forskellige Forberedelser til Udførelsen af denne Beslutning, afkradsede han den 21 September 1899 om Aftenen med en Jernspids en Del af Pudset i Loftet i den Enkeltcelle, hvor han var anbragt, saaledes at Rørene under Pudset bleve blottede, hvorpaa han, efter ved den i Cellen brændende Gasflamme at have antændt et Stykke Træ, holdt den brændende Ende af dette op til Rørene. Ilden fængede i disse og bredte sig derfra videre, men blev efter kortere Tids Forløb opdaget af en Opsynsmand og efter Tilkaldelse af Brandmandskab slukket. En Tredjedel af Loftet i Cellen var da fuldstændig gennembrændt, hvorhos nogle Bjælker i Bygningens Loft, der laa umiddelbart ovenover Cellen, vare stærkt forkullede. Ifald Ilden var bleven opdaget nogle Minuter senere, er der Sandsynlighed for, at hele Loftet over Arrestbygningen vilde være bleven antændt, og der vilde da have været Fare for, at de i Cellerne i øverste Etage hensiddende Fanger ikke kunde være blevne lukkede ud i rette Tid, men der er dog ikke tilstrækkelig Føje til at antage, at Tiltalte har indset eller maattet indse, at en saadan Fare var nærliggende. Tiltalte vil herefter under denne Del af Sagen — idet de Tvivl, der have været rejste om hans Tilregnelighed i Gerningens Øjeblik, ikke kunne anses for begrundede ved det foreliggende — være at anse efter Straffelovens § 281.

Den Straf, Tiltalte har forskyldt efter de i det foregaaende nævnte Lovbestemmelser, findes at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 8 Aar, hvorhos han i Medfør af Straffelovens § 16 vil være at dømme til efter udstaaet Straf at udbringes af Riget. Efter derom nedlagt Paastand vil han have at betale i Erstatning til Landbygningernes almindelige Brandforsikring 270 Kroner, hvorhos han vil have at udrede Aktionens Omkostninger, derunder de nedenfor anførte Salærer.

Thi kendes for Ret:

Tiltalte Carl Gustav Wernikewitz eller Wornakowitz bør hensættes til Tugthusarbejde i otte Aar og efter udstaaet Straf bringes ud af Riget. I Erstatning til Landbygningernes almindelige Brandforsikring betaler Tiltalte 270 Kroner. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Lands- over- samt Hof- og Stadsrettens Dom bestemte Salærer og i Salarium for Højesteret til Advokaterne Hindenburg og Nellesmann 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Carl Gustav Wernikewitz eller Wornakoewitz, der har opgivet at være 22 Aar gammel, hvilken Alder er skønnet at være stemmende med hans Udseende, og som foruden i Tyskland 3 Gange at have været straffet, deriblandt en Gang for Tyveri, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 1 Oktober 1895 er anset efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, samt i Medfør af samme Lovs § 16 dømt til efter udstaaet Straf at bringes ud af Riget, aktioneret for Tyveri og Overtrædelse af et ham i Henhold til Straffelovens § 16 meddelt Tilhold.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt Oplyste er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Den 17 Juni d. A. Kl. 10 $\frac{1}{2}$ a 11 om Aftenen skaffede Arrestanten sig i tyvagtig Hensigt Adgang til Stueetagen i Ejendommen Gl. Kongevej Nr. 80 ved fra Ejendommens Gaard, til hvilken han fra Gaden havde uhindret Adgang, at trykke en Rude ind i et Vindue til et af Guldsmed Møller benyttet Værkstedsrums og derefter med Magt trykke et indenfor anbragt Jernskod saa meget tilbage, at han kunde krybe ind i Værkstedet gennem den derved tilvejebragte Aabning. Arrestanten udskar derpaa en Fyldning i en aflukket Dør mellem Værkstedet og den ved Siden af liggende Butik og skaffede sig gennem den derved tilvejebragte Aabning Adgang til Butikken, hvor han stjal en stor Del, Guldsmed Møller tilhørende Varer m. m., der ere ansatte til en samlet Værdi af ca. 2080 Kr., og et Enkefru Brennicke tilhørende til en Værdi af 6 Kr. ansat Ur. De stjaalne Genstande beroede dels frit fremme, dels i uafsaasede Gemmer.

Den 18 Juni d. A. om Aftenen Kl. ca. 10 skaffede Arrestanten sig i tyvagtig Hensigt Indgang i den i Kælder og Stueetage i Ejendommen Vestervoldgade Nr. 8 værende Cykleforretning »Humber« ved fra Gaden med Vold at opbryde Indgangsdøren til Kælderen, hvorfra han, ved at løfte en Lem i Kælderens Loft, skaffede sig Adgang til Forretningslokalerne i Stuen, hvor han stjal en Cykle af Værdi 145 Kr., som beroede frit fremme, og en Del til i alt 11 Kr. 8 Øre vurderet Cykletilbehør, som beroede i uafsaasede Skabe.

Natten mellem den 19de og 20de Juni d. A. Kl. ca. 1 $\frac{1}{2}$ skaffede Arrestanten sig i tyvagtig Hensigt Adgang til en Beværtningsskælder i Ejendommen Griffenfeldtsgade Nr. 35 ved fra Gaden at stige ned i Beværtningsslokalerne gennem et Vindue, som var til at aabne indad, og som han tvang tilbage ved et Tryk med Hænderne. Her frastjal han Værtshusholder Lars Hansen ca. 2 Kr., der beroede i en uafsaaset Pengeskuffe.

Samme Nat Kl. ca. 3 skaffede Arrestanten sig i tyvagtig Hensigt Adgang til Ejendommen Nørrebrogade Nr. 61 ved fra Gaden at krybe ned i et Kælderrum gennem et Vindue, i hvilket Ruden manglede. Fra Kælderrummet banede han sig Vej til Ejendommens Gaard ved med Vold at opbryde en afsaaset Dør i bemeldte Kælderrum. Fra Gaarden steg han ind gennem et aabentstaaende Vindue i et til Slagtermester Peter Frederiksens Butik stødende Værelse, efter først med Vold at have frabrudt nogle Jernstænger, der vare anbragte for bemeldte Vinduesaabning. Fra det nævnte Værelse havde han uhindret

Adgang til Frederiksens Butik, hvor han fra den aflaaede Pengeskuffe, som han opbrød, stjal ca. 3 Kr.

Samtlige de ovenomtalte Lokaler vare ubeboede og stode ikke i Forbindelse med beboede Lejligheder; derimod vare alle de paagældende Ejendomme beboede.

Endelig har Arrestanten overtraadt et ham i Henhold til Straffelovens § 16 til Horsens Købstads Politiprotokol under sædvanlig Straffetrusel den 4 Maj 1897 meddelt Tilhold om ikke oftere at lade sig finde her i Riget, ved fra den 12 Juni d. A., til han den 21de samme Maaned anholdtes under nærværende Sag, at have opholdt sig her i Landet, naar undtages en kort Tid, han maa antages at have været i Sverrig. For sit ovenfor beskrevne Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 16 og 230, 2det Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 4 Aar samt i Medfør af bemeldte § 16 være at dømme til efter udstaaet Straf paa ny at udbringes af Riget.

Da den indankede Dom har samme Afgørelse — — — — vil Dommen i det hele være at stadfæste.

Nr. 4. Restauratør **C. A. Borgen** (Jensen efter Ordre)

contra

Aktieselskabet Forenings- og Forsamlingsbygningen for Christianshavn og Sundbyerne (Ingen),

betr. Erstatning for Misligholdelse af en Lejekontrakt m. m.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 April 1899: De Indstævnte, Formand for Bestyrelsen for Aktieselskabet »Forenings- og Forsamlingsbygningen for Christianshavn og Sundbyerne«, Detailhandler Th. Hansen, og Bestyrelsens øvrige Medlemmer, Kedelsmedesvend H. R. Larsen, Arbejdsmand J. H. Landthau, Øhandler H. C. Nielsen, Arbejdsmand Niels Mogensen, Smed C. P. Johnsen, Skibstømrer og Grønthandler Andersen, Danselærer F. F. V. Balling og Skrædersvend J. B. Florin, bør hver især til Statskassen bøde 20 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 4 Dage. Ovennævnte Aktieselskab bør derhos til Citanten, Restauratør C. A. Borgen, i Erstatning betale 560 Kroner med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 1 Juni 1898, til Betaling sker, men i øvrigt for Tiltale af Citanten i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger tilsvare Bestyrelsens angivne Medlemmer Citanten, en for alle og alle for en, med 80 Kr. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Som Sagen efter den skete Indstævning foreligger, er der for Højesteret kun Spørgsmaal, om Appellanten har et større

Krav paa det indstævnte Aktieselskab end godkendt ved den indankede Dom, i Forbindelse med et Krav paa fremtidig Nedsættelse af Lejeafgiften.

I Dommen er det med Føje antaget, at den af Indstævnte iværksatte Nedbrydning af den under Lejemaalet indbefattede Kiosk er i Strid med Appellantens Lejeret.

Ved dette Kontraktbrud har Indstævnte tabt Retten til at beholde den hele, kun under Forudsætning af Kontraktens Overholdelse forudbetalte Leje til April Flyttetid 1899 og til derefter at oppebære fuld Leje, og, idet den den 7de Oktober 1898 skete Udsættelsesforretning ikke kan gøre nogen Forandring heri, maa Appellanten have Krav paa en Godtgørelse, der i Henhold til Parternes Procedure maa bestaa i Tilbagebetaling af 4 Kroner daglig indtil April Flyttedag, i alt 1340 Kroner med Renter som paastaaet, og, saafremt han genindsættes i det lejede, paa en Nedsættelse i den aarlige Lejesum, svarende til den ovennævnte Erstatning af 4 Kroner pr. Dag.

Processens Omkostninger i første Instans, som Dommen har paalagt den medindstævnte Bestyrelses Medlemmer at udrede in solidum med 80 Kroner, vil Indstævnte have at betale in solidum med disse med nævnte Beløb, hvorhos Indstævnte vil have at betale Omkostningerne for Højesteret efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder nedennævnte Salær til Appellantens beskikkede Sagfører.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Aktieselskabet »Forenings- og Forsamlingsbygningen for Christianshavn og Sundbyernes«, bør til Appellanten, Restauratør C. A. Borgen, betale 1340 Kroner med Rente heraf 5 pCt. aarlig fra 1 Juni 1898, til Betaling sker, og derhos taale en Nedsættelse af den ovenomhandlede Leje med 1460 Kroner aarlig fra den Tid at regne, da Appellanten maatte blive genindsat i Besiddelsen af det lejede. Processens Omkostninger for Hof- og Stadsretten betaler Indstævnte til Appellanten med 80 Kroner. Til det offentlige betaler Indstævnte det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Appellantens Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret, samt i Salarium til Højesteretssagfører Jensen 150 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Lejekontrakt af 27 Marts 1894 med Tillægskontrakt af 17 Februar 1898 lejede Ciantan, Restauratør C. A. Borgen, af Repræsentantskabet for Aktiesel-

skabet »Forenings- og Forsamlingsbygningen for Christianshavn og Sundbyerne« fra April Flyttedag 1894 at regne til Forenings- og Beværtningslokaler m. m. i Aktieselskabets Ejendom, Kløvermarksvej Nr. 3, den paa Ejendommen værende Villa, Sal og Have med Keglebane, saaledes at Lejemaalet fra Selskabets Side var uopsigeligt til April Flyttedag 1906. Citanten skulde svare en aarlig Leje af 5200 Kr. foruden en ved Tillægskontrakten fastsat aarlig Ydelse af 150 Kr., svarende til 5 pCt. aarlig Rente af en af Aktieselskabet afholdt Bekostning paa 3000 Kr. til Anlæg af Gasledninger m. v. paa Ejendommen.

Den 16 Maj 1898 modtog Citanten et til ham stilet, udateret, saalydende Brev:

Undertegnede Repræsentantskab tillader sig herved høfligst at meddele Dem, at den af Dem til Mælketoddy-Forretning udlejede Kiosk vil blive lukket og eventuelt nedrevet en af de nærmeste Dage, da vi ikke skønner, at en saadan Forretning staar i nogen som helst Samklang med, hvad vi mener, at Forsamlingsbygningen burde være.

Med Agtelse
paa Repræsentantskabets Vegne
Th. Hansen,
p. t. Formand

saaledes vedtaget paa Repræsentantskabsmøde Fredag den 13/5 98.

Efter det under Sagen oplyste sigtes der ved den i Brevet omtalte Kiosk til et af Tømmer og Brædder opført, med Tagpap dækket, lukket Skur, der ved Lejemaalets Indgaaelse havde ligget lige ved Kløvermarksvejen og oprindelig var bleven benyttet som Lysthus, men som Citanten i Efteraaret 1895 efter Bygningsautoriteternes Paabud lod flytte længere ind i Ejendommens Have, og som han benyttede som Skænkestue for Kuske og dermed ligestillede Personer.

Da Citanten intet foretog i Anledning af ovennævnte Skrivelse, indfandt der sig den 19 Maj 1898 nogle Haandværksfolk, som paabegyndte Nedrivningen af Skuret. Citanten protesterede vel herimod under Henvisning til sin Ret som Lejer, men da Bestyrelsens Formand, Detailhandler Th. Hansen, og nogle andre Medlemmer af Bestyrelsen, der imidlertid vare komne til Stede, gav Haandværksfolkene Ordre til at fortsætte Nedrivningen, blev Skuret ogsaa i Løbet af Dagen fuldstændig fjernet.

Under Henvisning til, at Bestyrelsens Medlemmer paa Grund af deres formentlige Deltagelse i det i Brevet omtalte Repræsentantskabsmøde, hvor Nedrivningen blev besluttet, alle maa være ansvarlige for denne, paastaar Citanten under nærværende Sag Bestyrelsens ovennævnte Formand og øvrige Medlemmer, Kedelsmedesvend H. R. Larsen, Arbejdsmand J. H. Landthau, Ølhandler H. C. Nielsen, Arbejdsmand Niels Mogensen, Smed C. P. Johnsen, Skibstømmer og Grønthandler Andersen, Danselærer F. F. V. Balling og Skræddersvend J. B. Florin, hver især ansete med Straf efter Straffelovens § 116.

Færdig fra Trykkeriet den 26 April 1900.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

44. Aargang.

Højesteretsaaret 1900.

Nr. 6.

Torsdagen den 19 April.

Under Anbringende af, at Citanten havde forudbetalt et Aars Leje for Tiden til April Flyttedag 1899, og at han ved Skurets Nedrivning mistede en daglig Indtægt af 4 Kr., som svaredes ham af en Tredjemand, som paa hans Vegne forestod Beværtningen dersteds, eller altsaa for Tiden fra 19 Maj 1898 til April Flyttedag 1899 et samlet Tab af 1340 Kr., paastod han endvidere det indstævnte Aktieselskab tilpligtet at betale dette Beløb med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 1 Juni 1898, til Betaling sker, og fra April Flyttedag 1899 at taale en Nedsættelse af Lejen med 1460 Kr. aarlig, svarende til det ovennævnte Tab af 4 Kr. pr. Dag, samt de ovenfor angivne Medlemmer af Aktieselskabets Bestyrelse paalagte in solidum at udrede Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte paastaa sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger. De have til Støtte herfor gjort gældende, at selve Opførelsen eller Flytningen af Kiosken, hvortil de have benægtet at have givet Samtykke, var kontraktstridig, idet den Citanten ved Lejekontrakten tilstaaede Brug af det lejede ikke udstrakte sig til Ret til at bygge i Haven. Men dernæst indeholdt den Brug, Citanten havde gjort af Kiosken, efter de Indstævntes Mening ogsaa et Kontraktsbrud, baade fordi Citanten mod Lejekontraktens Bestemmelser i saa Henseende uden skriftligt Samtykke fra Repræsentantskabet havde fremlejet Kiosken til ovennævnte Tredjemand, og fordi den i Kiosken drevne Beværtning havde fremkaldt forskellige Klager fra Politiet over Uorden dersteds, skøndt Citanten efter Kontrakten havde en Pligt til at sørge for Ro og Orden i de af ham lejede Lokaler.

Paa Grund af det anførte formene de Indstævnte at have været berettigede til, da Citanten, som ovenfor berørt, intet Hensyn tog til deres Henvendelse til ham, selv at lade det paagældende Skur fjærne.

Subsidiært have de Indstævnte indvendt, at Aktieselskabet under alle Omstændigheder ikke kan være pligtigt at taale bemeldte Nedsættelse eller tilpligtet at yde Erstatning for Tiden efter 7 Oktober 1898, da Citanten den Dag af Kongens Foged her i Staden er bleven udsat af Besiddelsen af det lejede.

Selv de nysanførte Anbringenders Rigtighed forudsat, findes de Indstævnte imidlertid ikke at have haft nogen Beføjelse til, som sket, egenmægtig at lade Kiosken fjærne, og Citantens Paastand om Straf vil derfor være at tage til Følge, saaledes at hver især af Bestyrelsens ovenfor anførte Medlemmer i Medfør af Straffelovens § 116 ville være at anse med en Statskassen tilfaldende Bøde, efter Omstændighederne

af 20 Kr., eller, i Mangel af denne Bødes fulde Betaling, med simpelt Fængsel i 4 Dage.

Ligesom dernæst de Indstævnte, som erkende at have afkøbt Citanten Skuret, i ethvert Tilfælde maa antages stiltiende at have godkendt den skete Opførelse eller Flytning af dette, som allerede efter sin oprindelige Beliggenhed maa antages at have været indbefattet i det lejede, saaledes kan Citanten efter det foreliggende ikke antages at have fremlejet Kiosken til den omtalte Tredjemand, og det er heller ikke mod hans Benægtelse godtgjort, at han ikke har holdt tilbørlig Orden i det af ham lejede.

Medens der nu maa gives de Indstævnte Medhold i deres ovennævnte subsidiære Betragtning, vil Aktieselskabet herefter være pligtigt at erstatte Citanten det Tab, han efter det ovenfor anførte maa antages at have lidt ved Afsavnet af Kiosken i Tiden fra 19 Maj til 7 Oktober 1898, hvilken Erstatning, da de Indstævnte ikke have bestridt, at Citantens Indtægt af Kiosken udgjorde 4 Kr. daglig, vil være at bestemme til 560 Kr. med Renter heraf som paastaet.

De ovennævnte Medlemmer af Bestyrelsen ville derhos in solidum have at tilsvare Citanten Sagens Omkostninger med 80 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 5. Politibetjent paa Orlogsværftet **Jens Andersen Skov**
(Halkier efter Ordre)

contra

Overretsprokurator **P. F. E. Casse** som executor testamenti i Boet efter afdøde forhenværende Bryggerknægt **Niels Frederik Andersen Skov** (Ingen),

betr. Spørgsmaalet om Gyldigheden af nogle testamentariske Dispositioner.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Decision af 11 Februar 1899: Den af Politibetjent paa Orlogsværftet Jens Andersen Skov fremsatte Paastand om, at det omhandlede Testamente af 29 December 1891 med senere Kodiciller af 14 Juni, 12 Oktober og 25 November 1893 kendes ugyldige, kan ikke tages til Følge.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Decision anførte Grunde kendes for Ret:

Skiftekommissionens Decision bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Politibetjent paa Orlogsværftet Jens Andersen Skov, 2 Kroner. Advokat Halkier tillægges der i Salarium for Højesteret 120 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Decisions Præmisser ere saalydende: I det af Overretsprokurator Casse som executor testamenti behandlede Bo efter den d. 18 November 1894 afdøde forhenværende Bryggerknægt Niels Fr. Andersen Skov forefandt et af afdøde, der var ugift og uden Livsarvinger, den 29 December 1891 oprettet Testamente med senere Kodociller af 14 Juni, 12 Oktober og 25 November 1893, ved hvilke testamentariske Dispositioner, der alle ere notarialiter bekræftede, han har truffet Bestemmelser om Udredelsen af en Række Legater, som maa antages, i hvert Fald for største Delen, at ville udtømme Boets Beholdning. Medens afdødes Søster, Anna Margrethe Andersen Skov, gift med Farmer Ch. Lund i Nordamerika, og hans Broder, Politibetjent paa Orlogsværftet Jens Andersen Skov, ved Testamentet af 1891 vare indsatte som hans Universalarvinger ved Siden af dem tillagte Legater, bleve disse ved Kodocillerne henholdsvis af 12 Oktober og 25 November 1893 strøgne som Universalarvinger, Søsteren tillige som Legatar, uden at der dog toges Bestemmelse om Indsættelse af nogen anden Universalarving.

Endskønt nu Indholdet af samtlige disse testamentariske Dispositioner af Notarius publicus er attesteret at være rathaberet af afdøde med Tilføjende, at han ved de paagældende Lejligheder var sin Fornuft fuldkommen mægtig, er det dog af afdødes fornævnte Broder gjort gældende, at afdøde, da han oprettede Dispositionerne, ikke havde sin Fornufts fulde Brug, og paa Grundlag heraf er det af ham i Boet paastaet, at Testamentet og Kodocillerne kendes ugyldige, og at Boet deles mellem afdødes 3 Sødskende, nemlig, foruden de ovennævnte tvende, tillige Farmer Lars Andersen Skov paa Ny Zeeland med Udelukkelse af de indsatte Legatarer. Herimod er der protesteret af Prokurator Casse som executor testamenti i Boet, og den i denne Anledning opstaaede Disput er derefter indlagt til Skiftekommissionens Afgørelse.

Til Støtte for sin Paastand har Politibetjent Skov gjort gældende, at afdøde, hvis Helbred alt tidligere havde været vaklende, i de senere Aar af sit Liv blev stadig svagere og svagere, saa at han, der i 1890 blev total blind, paa samme Tidspunkt i aandelig Henseende var saa nedbrudt, at hans Læge tilraadede ham Indlæggelse paa Kommunehospitalet med forventet Overflyttelse derfra til en Sindssygeanstalt, uden at dette Raad dog blev fulgt, og at denne hans abnorme Tilstand derpaa i de paafølgende Aar fortsattes med stadig Uro og Ængstelse, plagende sygelige Forestillinger og forstyrret Tale, indtil han den 24 Marts 1894 som fuldstændig sindsforvirret blev indlagt paa Kommunehospitalet, hvorfra han den 25 April s. A. overførtes til St. Hans Hospital, hvor han afgik ved Døden den 18 November s. A. Til nærmere Oplysning i saa Henseende har Politibetjent Skov fremlagt en Række Erklæringer og Vidneforklaringer af de Læger, der have behandlet afdøde i 1890 og i 1894.

En yderligere Støtte for sin Paastand søger Politibetjent Skov i den Omstændighed, at afdøde i mindre end 2 Aar har oprettet 4 forskellige testamentariske Dispositioner, hvoraf de 3 endog oprettede i samme Aar, idet han formener, at den saaledes til Orde kommende Vægelsindethed netop har haft sit Udspring fra hans sygelige Tilstand, der umuliggjorde ham at træffe fornuftige, formueretlige Dispositioner,

ja i det hele at tage fornuftige Beslutninger, hvilket efter hans Formening vinder Bestyrkelse ved selve Indholdet af de testamentariske Dispositioner, idet han ved disse, med delvis Tilsidesættelse af sine ikke bemidlede Sødskende, har legeret Størstedelen af sin Formue til ham ganske uvedkommende, til Dels endog ubekendte Personer.

Overfor disse Anbringender har Prokurator Casse, næst at fremhæve, at ingen af de fremlagte Lægeudtalelser direkte angaar de Tidspunkter, da afdøde har foretaget sine testamentariske Dispositioner, eller hviler paa en paa disse Tidspunkter foretagen Undersøgelse af afdødes daværende Tilstand og navnlig ikke paa Undersøgelser, foretagne særlig med det Formaal for Øje at konstatere, om afdøde var habil til at oprette Testamente, fremlagt en af daværende Undernotar Wedel under 21 Februar 1896 afgiven Erklæring, hvoraf det fremgaar, at han, der fungerede som Notar ved Oprettelsen af Testamentet og af Kodicyllerne af 14 Juni og 25 November 1893, ved disse Løjligheder paa Grund af afdødes Blindhed og isjnefaldende Nervøsitet har haft sin Opmærksomhed særlig henvendt paa hans Aandsevner, men at han, da afdøde udtalte sin Villie saa klart og bestemt og uden nogen Vaklen eller Forvirring, ikke kunde tvivle om hans Evnebaade til at træffe, fastholde og forstaa sine Bestemmelser og derfor ikke havde kunnet nægte ham sin embedsmæssige Attest for at være sin Fornuft fuldkommen mægtig. Ved Siden heraf har Prokurator Casse fremlagt en Erklæring og en Vidneforklaring af Bankassistent H. Olsen, der har affattet Testamentet og de 2 første Kodicyller og underskrevet dem som Identitetsvidne, hvori han udtaler som sin Overbevisning, at afdøde ved Oprettelsen var fuldstændig ved sin Fornufts fulde Brug og aldeles klar over sine Pengesager og Dispositioner.

Endvidere har Prokurator Casse henvist til en Vidneforklaring, afgivet af Maskinfabrikant Dreyer, der sammen med Olsen fungerede som Identitetsvidne ved Oprettelsen af de nævnte Dispositioner, hvilken Forklaring gaar ud paa, at Vidnet, der kendte afdøde, som det maa antages, ret nøje, ofte har hørt afdøde omtale sine testamentariske Dispositioner, og at han hverken da eller ved selve Dispositionernes Oprettelse nærede nogen Tvivl om, at afdøde var ved sin Fornufts fulde Brug, men at Vidnet efter afdødes Indlæggelse paa Hospitalet som sindssyg har faaet nogen Tvivl i saa Henseende, særlig under Hensyn til, at afdøde, der i mange Aar havde været slem til at drikke Spiritus, ofte, og navnlig i det sidste Aarstid før Indlæggelsen, udtalte sig paa en vrøvlagtig Maade. Fremdeles har Prokurator Casse som den, der har affattet og som Vidne underskrevet den sidste Kodicyl, erklæret, at afdøde forud for Oprettelsen med stor Bestemthed og fuldkommen klart udtalte sig om de ønskede Forandringer, saa at det ikke med en Tanke faldt ham ind, at afdøde skulde være sindssyg; og i samme Retning har det andet Vidne, exam. jur. Søegaard, udtalt sig.

Endelig har Prokurator Casse gjort gældende, at ligesom det oprindelige Testament trods de senere Kodicyller i det væsentlige er blevet staaende ved Magt, saaledes kunne de trufne legatariske Bestemmelser ikke i og for sig anses egnede til at vække nogen Tvivl om afdødes Tilregnelighed, idet han bevisligt har staaet dels i Familie-, dels i Venskabsforbindelse til alle de indsatte Legatarer, medens afdødes

Forhold til sine Sødskende, eller i alt Fald til Politibetjent Skov, den Gang maa antages at have været noget kølnet.

Ved de foreliggende Erklæringer fra Lægerne Professor Nebelong, Larsen og Møllerup samt Professorerne Rohmell og Pontoppidan maa det nu vel anses godtgjort, at afdøde saavel i 1890 som i 1894 har været lidende af Sindssygdom (dementia paralytica), om end vistnok i forskellig Grad, ligesom der efter disse Erklæringers Indhold ej heller synes fra et lægevidenskabeligt Standpunkt at mangle Støtte for den Antagelse, at denne sygelige Tilstand mulig kan have strakt sine Virkninger ogsaa ud over det mellemliggende Tidsrum eller Dele deraf. Men det findes dog betænkeligt paa Grundlag af disse Erklæringer, af hvilke ingen hviler paa nogen Undersøgelse eller personlig iagttagelse af afdøde paa de Tidspunkter, hvorom her er Tale, og af hvad der i øvrigt af Politibetjent Skov er fremført, at tilsidesætte de Udtalelser, der af Modparten ere fremskaffede fra Personer, der maa antages at have særlig iagttaget afdøde paa de ommeldte testamentariske Dispositioners Oprettelsestider, af hvilke Udtalelser de tre i det hele og den fjerde i overvejende Grad maa siges at bestyrke Rigtigheden af Notarialbevidnelserne om, at afdøde var sin Fornuft fuldkommen mægtig, da han oprettede de heromhandlede Dispositioner, hvis Indhold ej heller skønnes at frembyde noget, der i og for sig kunde være egnet til at drage hans normale Sindstilstand i Tvivl.

Da Politibetjent Skov saaledes ikke findes at have tilvejebragt det Bevis, som det efter Notarialattestationernes retlige Betydning maatte paahvile ham at føre, for at afdøde under Testationsakterne ikke har været sin Fornuft fuldkommen mægtig, vil den af ham i Boet fremsatte Paastand om, at Testamentet og de til samme knyttede 3 Kodi-ciller skulle kendes ugyldige, ikke kunne tages til Følge.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Disputen.

Nr. 124.

Advokat Hindenburg

contra

Viggo Conrad Køhn (Def. Nellemann),

der tiltales for Mishandling af sin Hustru og uterligt Forhold imod sin den 21 December 1886 fødte Datter.

Kriminal- og Politirettens Dom af 17 Marts 1900: Arrestanten Viggo Conrad Køhn bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Mundt og Overretssagfører Sally, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte

Viggo Conrad Køhn til Advokaterne Hindenburg og Nellesmann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Viggo Conrad Køhn, der under nærværende Sag tiltales for Mishandling af Hustru og uterligt Forhold mod sin den 21 December 1886 fødte Datter, er født den 13 Maj 1854 og anset ved Nykøbing Købstads Politirets Dom af 7 Marts 1883 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage.

Ifølge den af Arrestantens Hustru Caroline Ludovica Theis afgivne Forklaring, hvis Rigtighed Arrestanten dels har indrømmet, dels erklæret ikke at nære Tvivl om, som endvidere er bestyrket ved det i øvrigt oplyste, og som herefter vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, ere dennes Omstændigheder, for saa vidt angaar Sigelsen for Mishandling af Hustru følgende:

Arrestanten, med hvem det nævnte Vidne siden Februar 1885 har levet i Ægteskab, og hvem hun har født 2 Børn, har under hele deres Samliv lidt af en tiltagende Drikfældighed og en dermed følgende Ulyst til Arbejde, der endog har medført, at Familiens Underhold i de sidste 5—6 Aar saa godt som udelukkende har paa hvilet hende. Arrestanten er derhos allerede i Slutningen af 1885 begyndt at øve Vold imod hende og har siden under deres hele Samliv jævnlig — i Reglen paavirket af Spiritus — tildelt hende Slag i Ansigtet, Knubs i Hovedet og Stød paa Kroppen, blot fordi en huslig Ubetydelighed havde opirret ham.

Medens de nævnte Voldshandlinger som Regel kun havde en forbigaaende Smerte eller ubetydelige Smaaskrammer til Følge, har Følgen dog i enkelte Tilfælde været betydeligere. For længere Tid tilbage slog han hende nemlig, uden nogen rimelig Grund, gentagne Gange med en Lineal eller en Stok over Ryggen, hvilket efterlod blodunderløbne Strimer; senere en Gang, da Vidnet bebrejdede ham, at han ikke vilde staa op af Sengen og gaa paa Arbejde, kastede han sin Brændevinsflaske — en Sodavandsflaske — efter hende og ramte hende paa Kinden, hvor Slaget efterlod en Misfarvning, der holdt sig i længere Tid.

Endelig har han den 7 Januar d. A. tildelt hende et Slag paa Munden, der medførte Hævelse af Overlæben, forbunden med Misfarvning, et lille overfladisk Saar paa Læbens Slimhinde samt ømt og svullent Tandkød, Læsioner, der dog lægtes efter faa Dages Forløb.

Da Arrestanten øvede den nævnte Voldshandling mod sin Hustru, var han stærkt ophidset over, at han kort forinden havde været bragt paa Politistationen for Vold mod hende.

Arrestanten er endvidere ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste overbevist at have i afgivte Sommer udvist uterlig Adfærd over for sin i Arrestantens ovennævnte Ægteskab den 21 December 1886 fødte Datter, idet han en Morgen, da han var ene med Barnet, havde lagt sig over i Sengen til hende, som han har forklaret, for at varme sig, og der skilt hendes Ben og ført sit mandlige Lem op mod hendes

Kønsdel og siden, da hun vendte sig fra ham, ført sit Lem bagfra ind mellem hendes Laar, uden dog at lade det komme til Sædudgydelse.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 202, 1ste Stk., og dens § 176, kfr. §§ 161 og 174, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Nr. 118.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Mads Jacob Madsen (Def. Asmussen),

der tiltales for Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20 Februar 1900: Arrestanten Karl Kristian Julius Jensen og Tiltalte Mads Jacob Madsen bør straffes, Arrestanten med 20 Rottingslag og Tiltalte med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og en for begge og begge for en betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Mads Jacob Madsens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler fornævnte Tiltalte til Højesterets-sagførerne Lunn og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Karl Kristian Julius Jensen — — — og Tiltalte Mads Jacob Madsen, der er født den 28 Oktober 1863 og ifølge Dom anset: ved Rettens Domme af 15 Juli 1884 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage*), hvilken Straf var udstaaet den 2 August 1884, og den 11 August 1885 efter Straffelovens §§ 100 og 101 med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, ved deres egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste ere overbeviste om, Arrestanten dels at have i Tidsrummet fra den 23 December f. A. til omkring Midten af forrige Maaned i mange Gange frastjaaet Aktieselskabet Br. Wolff & Arvé, i hvis Tjeneste han var ansat som Kontorlærling, Frimærker til Beløb ca. 100 Kr., dels at have i Tiden fra Midten af forrige Maaned indtil den 9de ds. i mange Gange svingagtig tilegnet sig og forbrugt et nævnte Aktieselskab tilhørende kontant Pengebeløb, ca. 170 Kr., som

*) Skal være 2 Gange 5 Dage.

var ham betroet af Selskabets Kasserer til Indkøb af Frimærker, og Tiltalte at have udvist hælerisk Virksomhed ved at afkøbe Arrestanten for 88 Kr. af de stjaalne Frimærker, uagtet han var paa det rene med, at disse vare stjaalne, ville de være at anse — — — Tiltalte efter Straffelovens § 238 efter Omstændighederne — — — med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Fredagen den 20 April.

Nr. 116. Højesteretssagfører Asmussen

contra

**Rasmus Green, Rebekka Marie Hemmingsen og
Marie Sofie Mathilde Jacobsen (Def. Lunn),**

der tiltales for Overtrædelse af Margarine-lovgivningen.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 December 1899: De Tiltalte Rasmus Green, Rebekka Marie Hemmingsen og Marie Sofie Mathilde Jacobsen bør for det offentlige Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Asmussen og Lunn hver 30 Kroner, som udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Detailhandler Rasmus Green, Rebekka Marie Hemmingsen og Marie Sofie Mathilde Jacobsen, der ere fødte henholdsvis den 22 Januar 1854, den 1 August 1876 og den 28 Oktober 1877, for Overtrædelse af Margarine-lovgivningen, og ere Sagens Omstændigheder ifølge de Tiltaltes egne Forklaringer og det i øvrigt oplyste følgende:

I den af Tiltalte Green ledede Forretning, Vesterbrogade Nr. 38, i hvilken der under Navnet »Greens Smørforretning« forhandles Smør og Margarine, erholdt en den 29 September d. A. tilstedekommet Kunde, Ane Margrethe Andersen, Hansens Enke, der i Forretningen gjorde Indkøb af 10 Pd. Margarine, efter Anmodning det saaledes købte Parti farvet af vedkommende Ekspeditrice, Tiltalte Jacobsen, der,

forinden Farvningen foretoges, indhentede Samtykke hertil af den i Forretningen ansatte Direktrice, Tiltalte Hemmingsen, hvem Ansvaret for Forretningens daglige Drift paahvilede.

Som det maa antages, blev der ved Farvningen, det fandt Sted i et til Forretningen hørende Lokale, givet Margarine en stærkere gul Farve end Nr. 9 i den af Indenrigsministeren ved Stadfæstelsen af Loven af 5 April 1888 om Fabrikation og Forhandling af Margarine m. m. fremlagte Farvetavles 6 Skalaer A—F, medens der ikke blev givet noget særligt Vederlag for Farvningen, idet denne kun foretoges for at gøre Køberinden, der efter det foreliggende maa antages først at have fremsat Anmodning om at faa Margarine farvet, efter at Partiet var afvejet til hende, en Tjeneste.

Da nu den under de saaledes angivne Omstændigheder foretagne Farvning ikke skønnes at være i Strid med det i Lov Nr. 43 af 22de Marts 1897 § 5 indeholdte Forbud, ville de Tiltalte allerede som Følge heraf være at frifinde for det offentlige Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger ville være at udrede af det offentlige.

Mandagen den 23 April.

Nr. 15. Firmaet **N. & Paul Plum** (Jensen)

contra

Livsforsikringsselskabet **•The Mutual Life Insurance Company•** af New York (Shaw),

betr. Betaling af 1833 Reichsmark 47 Pfennige.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 December 1898: Mod Udlevering af den ovennævnte Police og den ligeledes ovennævnte Transport bør de Indstævnte, Livsforsikringsselskabet The Mutual Life Insurance Company af New-York, til Citanterne, Firmaet N. & Paul Plum, betale 1481 Rmk. 7 Pf. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra 21 Maj 1898, til Betaling sker, men bør i øvrigt for Citanternes Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ovennævnte, den 6 Juni d. A. fremlagte Dokument af 27 Marts 1897 er skrevet paa ustemplet Papir.

Højesterets Dom.

Da der ikke i Indholdet af den i den indankede Dom ommeldte Police og særlig ikke i dens Regler om Overførelsen til Tredjemand findes nogen Bestemmelse, der kan udelukke Policen fra at anses som et saadant Omsætningsdokument, paa hvilket Grundsætningen i Forordning 9 Februar 1798 maa finde Anvendelse, kan den til Overretssagfører Dyrhauge udstedte og for

Indstævnte anmeldte Anvisning, hvorom der ikke var sket Paa-tegning paa Policen, og som ikke var bekendt for Appellanten, ikke berøve denne den ved Transporten erhvervede Ret. Allerede som Følge heraf vil Indstævnte være at dømme til at betale Firmaet overensstemmende med dets Paastand Policens fulde Værdi, 1833 Reichsmark 47 Pfennige, med Renter.

Processens Omkostninger i begge Instanser ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Livsforsikringsselskabet »The Mutual Life Insurance Company« af New York, bør til Appellanten, Firmaet N. & Paul Plum, mod Udlevering af ovennævnte Police og Transport, betale 1833 Reichsmark 47 Pfennige med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 21 Maj 1898, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Police Nr. 304,453 tegnede de Indstævnte, Livsforsikringsselskabet »The Mutual Life Insurance Company« af New-York den 8 August 1887, mod en fjerdingaarlig Præmie af 85 Rmk., en Livsforsikring stor 10000 Rmk. paa Jens Christensen Petersens Liv til Fordel for dennes Hustru, Jensine Marie Petersen, i hvilken Police det bl. a. hedder, at Udbetalingen sker overensstemmende med de Bestemmelser, Forpligtelser og Fordele, som ere opførte paa Bagsiden af Policen, og til hvilke der henvises som til en Del af Kontrakten. I de nævnte Bestemmelser m. m. hedder det bl. a:

Dividender. Denne Police er udfærdiget efter Planen for den 5-aarige Fordeling. Efter hvert Femaars Udløb, regnet fra Udfærdigelsesdagen, vil der blive godskrevet Policen den denne tilkommende Del af det daværende Overskud. Kun Policer, der endnu ere i Kraft ved Slutningen af slige Perioder og i Betragtning af det Aar, i hvilket de ere udfærdigede, have Krav derpaa, tage Del i saadan Fordeling af Overskudet. Til ingen anden Tid vil en Fordeling finde Sted paa saadanne Policer. Ethvert saaledes tildelt Overskud kan ved Slutningen af de omtalte Perioder, efter skriftlig Anmodning anvendes til Erhvervelse af yderligere Forsikring eller til Betaling af fremtidige Præmier paa denne Police eller forlanges udbetalt i rede Penge.

Tilbagekøb. Denne Police kan, ved Slutningen af det 5te Aar, regnet fra Udfærdigelsesdagen, tilbagegives Selskabet; i saa Fald betales der derfor 80 Procent af Reserven (beregnet efter den amerikanske Dødelighedstabel og $4\frac{1}{2}$ pCt. Rente) saa vel som det hele ovenfor anførte Overskud. Tilbagegives denne Police efter Udløbet af den 2den eller en derpaa følgende 5-aarig Periode, saa udbetales hele Reserven,

som beregnes efter samme Tabel, og Overskudet som anført. Rede Penge betales aldrig for Indlevering til nogen anden Tid.

Tvistigheder. Enhver Tvist angaaende denne Kontrakt kan efter Police-Ihændehaberens Valg forelægges vedkommende Domstol, enten hvor den forsikrede bor, eller hvor Selskabets Generalbefuldmægtigede i Hamborg bor, til Afgørelse, og Selskabet forpligter sig til at anerkende alle retskraftige Afgørelser af denne Domstol . . .

Hertil føjes saa under Overskriften »Notits«:

Agenters Beføjelse. Ingen Agent er befuldmægtiget til i Selskabets Navn at afslutte eller forandre denne eller nogen som helst anden Kontrakt, at give Henstand med Præmiebetalingen eller at forpligte Selskabet ved noget som helst Løfte eller Modtagelse af nogen som helst Forestilling eller Underretning, som ikke indeholdes i Begæringen om denne Forsikring.

Transporter. Selskabet afslaar at godknde nogen som helst Overdragelse af denne Police, med mindre Originalen, et Duplikat eller en bekræftet Afskrift af Transporten er overleveret til Selskabets Hovedkontor. Selskabet vil desuden aldrig overtage Ansvarret for Gyldigheden af en saadan Overdragelse.

Den 9 Marts 1896 udstedte den ovennævnte J. Chr. Petersen i Anledning af et Tilgodehavende, som Overretssagfører Erh. Dyrhaug havde paa ham, en Anvisning, saalydende:

»Mod denne min Anvisning behager Livsforsikringsselskabet »Mutual« at udbetale til Hr. Overretssagfører Erh. Dyrhaug eller Ordre den mig tilkommende Andel i Udbyttet for 1892—1897 af den mig tilhørende Livsforsikringspolice Nr. 304,453, hvilket Udbytte forfalder til Udbetaling i Sommer 1897«.

Denne Anvisning blev den 18de s. M. af Bogholderen i det indstævnte Selskabs herværende Generalagentur for Norge, Finland og Danmark noteret i sammes Bøger og forsynet med Paategning herom.

Efter at fremdeles bemeldte J. Chr. Petersen i Efteraaret 1896 hos ovennævnte Generalagentur havde forespurgt om Størrelsen af Tilbagekøbsværdien for Policen, paa hvilken Forespørgsel Generalagenturet under 20 Oktober samme Aar havde svaret, at Reserven, hvorfor Policen den 26 Juli 1897, til hvilken Tid den 2den Opsamlingsperiode vilde være udløben, kunde tilbagekøbes af Selskabet, var 1481 Rmk. 7 Pf. (1316 Kroner 52 Øre), »hvortil kommer Kontantværdien af de Dem krediterede Dividender (Bonus) for 1897, hvis nøjagtige Beløb dog ikke paa Forhaand kan opgives«, transporteredes Policen til Citanterne, Firmaet N. & Paul Plum, der havde ydet Ægteparret Petersen et Laan paa 1500 Kr., og som vare ubekendte med den af Petersen til Overretssagfører Dyrhaug udstedte Anvisning paa den ham tilkommende Andel i Udbyttet for 1892—97, ved saalydende Dokumenter:

»I Anledning af, at d'Herr N. & Paul Plum her i Byen have ydet mig et Laan af 1500 Kroner, giver jeg herved nævnte Herrer Haandpanteret i hoslagte paa mit Liv tegnede Forsikringspolice i »The Mutual Life« af New-York Nr. 304,453, og skal De Herrer kunne gøre sig betalt i denne Polices Udbytte for Deres ovennævnte Tilgodehavende med Renter.

Nærværende Dokument, der tillige skal gælde som Transport paa

Policen, medunderskrives af min Hustru Jensine Marie Petersen, paa hvis Navn Policen lyder.

Kjøbenhavn, den 27de Marts 1897.

Jens Petersen.

Jensine Marie Petersen.

Samtidig overleveredes Policen — der ikke havde nogen Paategning om Overdragelsen til Dyrhauge — til Citanterne, hvorhos disse gjorde Anmeldelse om Transporten overensstemmende med den ovennævnte Bestemmelse i Policen, hvorefter de den 19 Maj 1897 fra fornævnte Generalagentur modtog en Meddelelse om, at samme havde modtaget Selskabets Anerkendelse af den nævnte Anmeldelse af Transporten, »for hvis Gyldighed ifølge dansk Lov Selskabet dog ikke kan paatage sig noget Ansvar«.

Under Anbringende af, at Citanterne foruden Værdien af Policen, 1481 Rmk. 7 Pf., endvidere have Krav paa Bonus for det i 1897 udløbne Femaar, hvilket ifølge Generalagenturets Meddelelse skal udgøre 352 Rmk. 40 Pf., hvorefter Værdien af Policen med Bonus altsaa er 1833 Rmk. 47 Pf., og at Citanterne, paa deres Begæring hos Generalagenturet om Udbetaling af dette Beløb, gennem dettes Sagfører have faaet det Svar, at Selskabet vil være villigt til at udbetale Beløbet, dog saaledes at Udbetalingen sker gennem bemeldte Sagfører, og mod at denne erholder saavel Citanternes som Overretssagfører Dyrhauges behørig Kvittering, have Citanterne under nærværende Sag paastaet de Indstævnte tilpligtede, mod Udlevering af Policen og Transporten, at betale Citanterne 1833 Rmk. 47 Pf. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 21 Maj d. A.

De Indstævnte have — med Bemærkning, at foruden Citanterne ogsaa Overretssagfører Dyrhauge har gjort Fordring paa den ovennævnte Dividende, og at de anse det for tvivlsomt, hvem af de paaældende der er berettiget til at erholde samme udbetalt — for det Tilfælde, at de gældende Retsregler og Policens Bestemmelser ikke maatte findes at hjemle alene Citanternes Krav paa Udbetaling af den nævnte Dividende, paastaet sig frifundne mod Betaling af Policens Tilbagekøbsværdi 1481 Rm. 7 Pf. med Renter som af Citanterne paastaet.

Overretssagfører Dyrhauge, for hvem Processen er anmeldt, har givet Møde under Sagen.

Der kan nu ikke gives Citanterne Medhold i, at Grundsætningerne i Frd. 9 Februar 1798 medføre en Pligt for de Indstævnte til at betale dem det fordrede Beløb, eftersom de i Policen trufne Bestemmelser om dens Overførelse til Tredjemand maa anses at være et Udtryk for, at den ikke er negotiabel. Men under disse Omstændigheder, og da der ikke i Policen er truffet nogen Bestemmelse om, at den Policen tilkommende Andel af Overskudet (Bonus) ikke særskilt kan transporteres, findes de Indstævnte, hvis Repræsentation her i Landet, som ommeldt, ved Forevisningen af den ovennævnte Anvisning paa Udbetalingen af den Policen tilkommende Andel af Overskudet for Femaaret 1892—97 — hvilken Anvisning maa anses udstedt af rette Vedkommende — var bleven gjort bekendt med, at denne Andel var bleven overdragen til Overretssagfører Dyrhauge, og som herefter maa anses pligtige til, naar den efter Policens Bestemmelser fornødne Legitimation maatte blive tilveje-

bragt, at betale bemeldte Andel til ham, at have været beføjede til at nægte at betale denne Andel til Citanterne.

De Indstævntes Paastand vil herefter være at tage til Følge, medens Sagens Omkostninger, om hvis Tilkendelse begge Parter have nedlagt Paastand, efter Omstændighederne ville være at ophæve.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det ovennævnte, den 6 Juni d. A. fremlagte, Dokument af 27 Marts 1897 er skrevet paa ustemplet Papir.

I øvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 123. Højesteretssagfører Jensen
 contra
 Frands Jensen (Def. Salomon),
 der tiltales for bedrageligt Forhold.

Muckadell m. fl. Birkers Ekstrarets Dom af 10 Januar 1900: Tiltalte, Husmand Frands Jensen af Hundstrup, bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Christensen, og til Defensor, Sagfører Petersen, med 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 Marts 1900: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører M. Carlsen og Prokurator Meyer, betaler Tiltalte Frands Jensen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Frands Jensen til Højesteretssagførerne Jensen og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag, der i første Instans er paadømt ved Muckadell m. fl. Birkers Ekstraret, tiltales Frands Jensen for bedrageligt Forhold.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og de øvrige foreliggende Oplysnin-

ger er det godtgjort, at han ved en Auktion, som den 23 Marts f. A. blev afholdt i ovennævnte Jurisdiktion, svingagtig har opnaaet Tilslag paa og skaffet sig udleveret paa Kredit en Hest til en Købesum af 416 Kr. 30 Øre, ved for Inkassator ved Auktionen, Fuldmægtig Frederik Christian Frederiksen, usandfærdigt at opgive, at hans Bud blev gjort af Husmand Rasmus Jensen Kusk af Øster-Skerninge, ved hvilket Navn han sigtede til sin Fader, af hvem han intet Samtykke havde til at benytte dennes Navn. Tiltalte, der atter har solgt Hesten, og som derefter kun har afbetalt i alt 166 Kr. paa Auktionskøbesummen, har erkendt, at han ingen paaviselig Udsigt har til at kunne betale Resten af Beløbet.

Tiltalte er født den 28 April 1869 og er ved nærværende Rets Dom af 18 Februar 1898 anset efter Straffelovens § 297 med en Bøde til Statskassen af 50 Kr., eller subsidiært simpelt Fængsel i 7 Dage.

For sit nu udviste Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 251, og da den ved Underrettsdommen bestemte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage efter Omstændighederne findes passende — — — vil Dommen være at stadfæste.

Nr. 117.

Advokat Halkier

contra

Lauritz Immanuel Larsen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 6 Marts 1900: Arrestanten Lauritz Immanuel Larsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Tvermoes og Overretssagfører Bentzen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Lauritz Immanuel Larsen til Advokaterne Halkier og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Lauritz Immanuel Larsen for Tyveri og Belleri.

Arrestanten er født den 28 Juni 1866 og tidligere anset ved Rettens Domme af 20 Oktober 1896, 9 Februar 1897 og 27 December 1898, henholdsvis efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han den 31 Januar d. A. dels har betlet her i Staden, dels har frastjaalet Ekviperingshandler Hans Jørgen Petersen en til 6 Kr. vurderet Oliekappe, der hang som Skilt udenfor bestjaalnes Butik.

I Henhold til det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri, og efter Lov 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne under et med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 125.

Advokat Nellemann

contra

Eli Oskar Arvid Andersson (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Amager Birks Ekstrarets Dom af 30 Januar 1900: Arrestanterne Eli Oskar Arvid Andersson og Herman Christian Valdemar Rasmussen bør hensættes til Forbedringshusarbejde hver i 18 Maaneder, hvorhos de, en for begge og begge for en, ville have at udrede alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Jørgensen, og Defensor, Prokurator Møller, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 Marts 1900: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Overretssagfører Olsen og Prokurator Lassen for Overretten betale Arrestanterne Eli Oskar Arvid Anderson og Herman Christian Valdemar Rasmussen, en for begge og begge for en, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har Tiltalte Andersson, for hvis Vedkommende Sagen alene er indanket for Højesteret, tilbagekaldt den af ham afgivne Tilstaaelse, men idet der ikke vil kunne tages Hensyn til denne Tilbagekaldelse, der strider imod det i øvrigt oplyste, vil Dommen, for saa vidt paaanket er, i Henhold til de i den anførte Grunde, være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Eli Oskar Arvid Andersson til Advokaterne Nellemann og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Amager Birks Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanterne Eli Oskar Arvid Andersson og Herman Christian Valdemar Rasmussen for Tyveri, og ere ifølge disses af det i øvrigt oplyste bestyrkede Tilstaaelser Sagens Omstændigheder følgende:

Den 5 Januar d. A. gik Arrestanterne i Forening ud til Forsørgelsesanstalten i Sundbyerne for at hente en Arrestanten Andersson tilhørende Skjorte, som han havde beroende der fra et tidligere Ophold paa Anstalten. Da Arrestanterne vare komne ind i et Værelse, hvor Arrestanten Andersson under bemeldte Ophold vil have boet, og hvortil Adgangen var dem uhindret, gav denne Arrestant Medarrestanten Anvisning paa at tage et Par Sko eller, om han hellere vilde, et Par Støvler, som stode aabenlyst under en Seng i Værelset, og gav Arrestanten Andersson samtidig Arrestanten Rasmussen noget Papir til at indpakke Fodtøjet i; Arrestanten Andersson vidste, at dette tilhørte et paa Anstalten værende Fattiglem Harald Frederik Ferdinand Jensen, og Arrestanten Rasmussen var paa det rene med, at det ikke tilhørte Medarrestanten. Arrestanten Rasmussen tog derpaa Skoene, som han indsvøbte i det ham leverede Papir, og medens Medarrestanten gik op paa Loftet for at hente Skjorten, gik han udenfor for at afvente Medarrestantens Komme, men da dette trak ham for længe ud, besluttede han at tilegne sig Skoene udelukkende til egen Fordel og foreløbig selv at benytte disse, som han derfor iførte sig, hvornæst han fjernede sig. Imidlertid traf Arrestanterne tilfældig hinanden et Par Timer senere, og bleve de enige om at sælge Skoene, hvorefter de solgte dem for 1 Kr. 50 Øre, hvilke Penge de brugte til fælles Fordel; Skoene ere under Sagen ansatte til en Værdi af 5 à 6 Kr.

Arrestanten Andersson er født den 21 August 1875 og bl. a. ansat ved Amager Birks Ekstrarets Dom af 12 Maj 1896 efter Straffelovens § 228 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Kjøbenhavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 7 August s. A. efter Straffelovens § 230 II med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Nakskov Købstads Ekstrarets Dom af 25 Juni 1897 efter Straffelovens § 64, jfr. § 228, uden dog herfor at ikendes Straf og efter Lov 3 Marts 1860 § 2, jfr. § 1;

Færdig fra Trykkeriet den 4 Maj 1900.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

44. Aargang.

Højesteretsaaret 1900.

Nr. 7.

Mandagen den 23 April.

saaledes, at det af Arrestanten udstaaede Varetægtsfængsel traadte i Stedet for Straf, ved nærværende Rets Dom af 28 September s. A. efter Straffelovens § 231, 1ste og 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og senest ved Amager Birks Ekstrarets Dom af 27de September 1898 efter Straffelovens § 282, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

For deres nu udviste Forhold ville Arrestanterne være at anse, Andersson for 4de Gang begaaet . . . simpelt Tyveri efter Straffelovens § 232, og da den ved den indankede Dom valgte Straf af Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder for hver især af Arrestanterne findes passende — — — vil bemeldte Dom saaledes være at stadfæste.

Nr. 108.

Højesteretssagfører Salomon

contra

Else Marie Jensen (Def. Lunn),

der tiltales for 3dje Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning og anden uberettiget Næringsbrug.

Hjerm-Ginding Herreders Politirets Dom af 18 November 1899: Tiltalte Else Marie Jensen bør til Ringkøbing Amts Fattiggasse bøde 400 Kr. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 Januar 1900: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hindberg og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 10 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at den i den indankede Dom nævnte Overretsdom af 18 December 1899 er stadfæstet af Højesteret den

13 Marts 1900, og i Henhold til de i førstnævnte Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Else Marie Jensen til Højesteretssagførerne Salomon og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Else Marie Jensen, der er født i Aaret 1854, og som oftere har været straffet, navnlig gentagne Gange for Overtrædelse af Straffelovens § 178, samt en Gang tillige for Meddelagtighed i Tyveri og en Gang for Betleri, senest ifølge Højesterets Dom af 4 Oktober 1897 efter Straffelovens § 178 med simpelt Fængsel i 14 Dage, og derefter har været straffet ifølge Overrettens Domme af 4de og 18de f. M. — af hvilke den sidstnævnte stadfæster Hjerm og Ginding Herreders Politirets Dom af 1 November f. A. — efter Næringslovens § 78 og § 75 for 1ste og 2den Gang begaaet ulovlig Brændevidsudskaenkning og anden ulovlig Næringsbrug med Bøder af henholdsvis 100 Kr. og 200 Kr. til Amtets Fattigkasse, tiltales under nærværende Sag for 3dje Gang begaaet ulovlig Brændevidsudskaenkning og anden uberettiget Næringsbrug.

Ved Overrettens nysnævnte tvende Domme antages det, at Tiltalte, der var antagen som Værtinde for en i Struer under Navn af »Fremtids Haab« den 21 Juli f. A. oprettet saakaldet Forening — der fandtes at maatte betragtes som en Fortsættelse af en tidligere samme Steds under Navnet »Nordstjernen« bestaaende saakaldet Forening, som i sin Tid var stiftet paa Foranledning af en Person ved Navn Jens Nielsen Villadsen, der for den af ham som Vært i denne Forening, hvilken maatte antages at være oprettet i det Øjemed at forskaffe ham Adgang til, uden dertil at have fornøden Næringsadkomst, at drive Beværtning i en ham tilhørende Ejendom i Struer, udøvede Beværtning, der ikke fandtes hjemlet ved Næringslovens § 61, gentagne Gange var bleven anset for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevidsudskaenkning, senest ifølge Højesterets Dom af 7 November f. A. med en Bøde af 1400 Kr. til Amtets Fattigkasse — ikke kunde anses i Medfør af den nævnte Bestemmelse i Næringsloven at have haft Hjemmel til, saaledes som hun havde gjort, i sin nævnte Egenskab siden den omhandlede Forenings Stiftelse i Villadsens nævnte Ejendom for Betaling af beværte Foreningens Medlemmer samt tilrejsende med Spise- og Drikkevarer, særlig ogsaa med Brændevid og Kognak.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at hun, ogsaa efter at den ovenommeldte Politirets Dom af 1 November f. A. den 4de s. M. var bleven forkyndt for hende, har, uden nogen Adkomst til Beværtningsnævning, som Værtinde for den paagældende saakaldte Forening fortsat Beværtningen i de ommeldte Lokaler paa samme Maade som i de tidligere to Sager oplyst, idet hun efter det nævnte Tidspunkt vedblivende for Betaling og for egen Regning har beværtet »faste og tilrejsende Med-

lemmer med Spise- og Drikkevarer, derunder Brændeivin, uden at der er sket nogen Forandring i Foreningens Virksomhed, i hvilken Henseende Tiltalte særlig har indrømmet, at der med Hensyn til Optagelsen af faste og tilrejsende Medlemmer er forholdt paa samme Maade som før, og at hun paa den anførte Maade bl. a. har beværtet 8 Personer, der den 11 November f. A. af Politiet fandtes i Tiden fra den 4de s. M. at være blevne indførte i Foreningens Fremmedprotokol, hvorhos hun den førstnævnte Dag for Politiet oplyste, at der da ikke var valgt nogen Formand for Foreningen i Stedet for den tidligere Formand, forhenværende Telegrafarbejder Møller, der var rejst fra Struer i Midten af Oktober Maaned f. A., ligesom det af Foreningens Forhandlingsprotokol fremgik, at der ikke siden den 28 Oktober havde været afholdt noget Bestyrelsesmøde.

Tiltalte — mod hvem der, efter hvad Politiretsdommeren har bemærket under Sagen, vilde indledet særskilt kriminel Undersøgelse i Anledning af, at en Mandsperson, der efter Tiltaltes Forklaring i 8 Dage, som det maa antages i Begyndelsen af November f. A., havde haft Logis med Kost i Foreningen, og som derefter var bleven indlagt paa et Sygehus som befængt med venerisk Sygdom, ifølge en Politirapport før sin Indlæggelse havde opgivet, at han havde paadraget sig Smitten ved under sit nævnte Ophold i Foreningen at have haft Samleje med Tiltalte, hvad denne dog benægtede at have haft — har i øvrigt udsagt, at hun fra den 12 November ikke længere er Værtinde i Foreningen, idet hun er bleven afsat, men at hun fremdeles bestyrer Køkkenet for den nye Vært uden dog at have nogen Andel i Overskudet af Beværtningen.

I Henhold til det ovenanførte maa det billiges, at Tiltalte ved Politiretsdommen er anset efter Næringslovens §§ 78 og 75 for 3dje Gang begaaet ulovlig Brændeivinsudskænkning og anden uberettiget Næringsbrug med en Bøde til Amtets Fattigkasse, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til 400 Kr., og bemeldte Dom, — — — vil saaledes være at stadfæste.

Torsdagen den 26 April.

Nr. 115.

Redaktør **Emil Rex** (Selv)

contra

Assessor i Københavns Kriminal- og Politiret **Olaf Finsen**
(Jensen efter Ordre),

betr. Ansvar for Injurier.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Januar 1900: De ovenanførte for Citanten, Assessor i Københavns Kriminal- og Politiret, Finsen, fornærmelige Udladelser bør være døde og magtesløse, og bør Indstævnte, Redaktør Emil Rex, til Statskassen bøde 500 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes

i simpel Fængsel i 50 Dage. Til Statskassen betaler Indstævnte det Retsgebyr, som skulde have været erlagt, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, hvis Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret; endvidere betaler han i Salær til Prokurator Mundt 50 Kr. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret vil Hovedappellanten have at betale efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder det Kontraappellantens befalede Sagfører tilkommende Salær.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til det offentlige betaler Hovedappellanten, Redaktør Emil Rex, det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Kontraappellanten, Assessor i Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret Olaf Finsens Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret, samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagfører Jensen 80 Kroner. Saa betaler Hovedappellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Dagbladet »Folkets Avis« Nr. 662 for den 5 Oktober 1899 findes der en ikke underskreven Artikel med Overskrift »Mordbrænderen Benjaminson tilstaa — 10 Ildspaaættelser — Galeanstalten hjalp«, hvori berettes, at Citanten, Assessor i Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret, Finsen, da Indicierne mod Benjaminson næppe vare stærke nok til en Domfældelse, rykkede frem med et probat Middel mod hans Benægtelser, idet Citanten lod ham forstaa, at hvis han ikke blev dømt til Tugthuset, saa blev han i hvert Fald »indespærret for Livstid i et Galehus«, hvilket fuldstændig tog Modet fra Benjaminson, som nu tilstod alle sine Synder. I samme Blads Nr. 663 for den 6te s. M. indeholdes der endvidere en ligeledes anonym Artikel, hvori det gentages, at Citanten truede Benjaminson med, at dersom han ikke bekendte, kom han i en Galeanstalt for Livstid, og som derefter fortsættes saaledes:

»Lad nu ogsaa være, at Benjaminson er en stor Slubbet, saa beundrer vi alligevel ikke Assessorens Metode.

Hvis Benjaminson virkelig er gal, var Hr. Finsens Trusel meningsløs; man siger ikke saadan noget til en sindssvag. Og hvis han er klog, bliver Truslen jo endnu galere.

De fleste vil naturligvis sige, at overfor et Individ som ham her kan det være lige meget, om Tilstaaelsen saa er klemt ud af ham med Tænger, og det kan der være noget i.

Men vi vil dog bemærke, at der kommer saa mange Slags Folk for Kriminalretten, ogsaa rent uskyldige, og dersom man giver Dommerne frit Slag i det enkelte Tilfælde, saa vænner de sig snart til det samme Haandelav i alle Sager.

Og saa er det, at Retfærdigheden »skaar skæve«.

Assessorerne har naturligvis en Undskyldning i det modbydelige Forhørssystem, som Loven endnu opretholder. Men desto mere Grund er der for os alle til at mindes Bibelens Ord, at man skal holde sin Sti ren.«

Efter at Artiklen derpaa har udtalt, at man ikke holder Harmen glødende mod den nugældende Retspleje tilføjes der:

»I Dag trækker Folk paa Skuldrene af en tilmed temmelig ubegavet Trusel overfor en vitterlig Slyngel. I Morgen gør de det samme, hvis en Dommer truer en hæderlig Mand — det hænder nemlig ogsaa.«

Da Citanten, hvem der er meddelt Bevilling til fri Proces, anser de fornævnte Udladelser for fornærmelige for ham, paastaar han Indstævnte, Redaktør Emil Rex som ansvarhavende Redaktør af »Folkets Avis«, anset med Straf, de paagældende Udladelser mortificerede og Indstævnte tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til den for Citanten beskikkede Sagfører, Prokurator Mundt.

Indstævnte procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Mod Citantens Benægtelse har Indstævnte ikke godtgjort, at Citanten har brugt den ovenfor gengivne Trusel mod Benjaminson; og da Referatet herom saavel som de Betragtninger, der, som anført, ere knyttede hertil, findes at indeholde en Sigtelse mod Citanten for at have brugt utilbørlige — om end, efter Forfatterens Skøn, i nærværende Tilfælde undskyldelige — Midler for at opnaa en Tilstaaelse, vil Citantens Paastand være at tage til Følge, saaledes at Indstævnte anses efter Straffelovens § 217 efter Omstændighederne med en Statskassen tilfaldende Bøde af 500 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 50 Dage, og saaledes at det Prokurator Mundt tilkommende Salær bestemmes til 50 Kr.

Den befalede Sagførelse har været lovlig, og Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Tirsdagen den 1 Maj.

Nr. 88.

Højesteretssagfører Lunn

contra

1) **Thomas Peter Sørensen**, 2) **Thomas Peter Nielsen**,
3) **Emmanuel Carl Sørensen**, 4) **Niels Peter Nielsen**, 5) **Jørgen Christensen Thorborg** og 6) **Henrik Marius Jørgensen**
(Defensorer: Jensen for Tiltalte Thorborg, Salomon for de øvrige 5 Tiltalte),

der tiltales: de 5 førstnævnte for Bedrageri og sidstnævnte for Meddelagtighed i denne Forbrydelse.

Horsens Købstads Ekstrarets Dom af 18 Juli 1899: De Tiltalte, Thomas Peter Sørensen, Thomas Peter Nielsen, Emanuel Carl Sørensen, Niels Peter Nielsen, Jørgen Christensen Thorborg og Henrik Marius Jørgensen, ville være at straffe hver især med Fængsel paa Vand og Brød, de 5 førstnævnte i 3 Gange 5 Dage og sidstnævnte i 5 Dage. Samtlige Tiltalte ville derhos have at udrede hver for sit Vedkommende de af deres Varetægtsarrest flydende Omkostninger og derhos in solidum i Salær til Aktor, Overretssagfører Plenge, 120 Kr. I Salær til Defensor, Prokurator Bjerregaard, ville de Tiltalte, Thomas Peter Sørensen, Thomas Peter Nielsen, Emanuel Carl Sørensen og Henrik Marius Jørgensen in solidum have at udrede 80 Kr., og ville disse Tiltalte i Forening med Tiltalte Jørgen Christensen Thorborg ligeledes in solidum have at udrede de øvrige Sagsomkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 November 1899: Tiltalte Jørgen Christensen Thorborg bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Henrik Marius Jørgensen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage. I Henseende til de de Tiltalte Thomas Peter Sørensen, Thomas Peter Nielsen, Emanuel Karl Sørensen og Niels Peter Nielsen ikendte Straffe bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor for Underretten og den beskikkede Defensor samme Steds i Salær den første 80 Kr. og den sidste 50 Kr., samt Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Johnsen, i Salær hver 80 Kr., udredes af de Tiltalte Thomas Peter Sørensen, Thomas Peter Nielsen, Emanuel Karl Sørensen og Niels Peter Nielsen, en for alle og alle for en, med fire Femtedele, hvorhos Tiltalte Henrik Marius Jørgensen in solidum med de 3 førstnævnte af disse Tiltalte deraf tilsvarende en Tiendedel, og af det offentlige med en Femtedel. Det idømtes at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesterets-sagførerne Lunn, Salomon og Jensen hver 80 Kroner, hvoraf Salarieret til sidstnævnte udredes af det offentlige, og de tvende andre Salarier udredes paa den med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Vognmand Thomas Peter Sørensen, Fiskehandler Thomas Peter Nielsen, Uldvarehandler Emanuel Karl Sørensen, forhenværende Telegrafbud Niels Peter Nielsen og Gæstgiver Jørgen Christensen Thorborg — der ere fødte hen-

holdsvis i Aaret 1854, 1861, 1870, 1863 og 1859, og af hvilke ingen ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, naar undtages, at Emanuel Karl Sørensen efter sin Forklaring er mulkeret for Gadeorden, samt Henrik Marius Jørgensen, der er født i Aaret 1872, og som ifølge Voer og Nim Herreders samt Stensballegaard Birks Ekstrarets Døm af 14 December 1888 har været straffet for Tyveri med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage, ere under nærværende Sag satte under Tiltale, de 5 førstnævnte for Bedrageri og sidstnævnte for Meddelagtighed i denne Forbrydelse.

Ved de Tiltalte Thomas Peter Sørensens, Thomas Peter Niensens, Emanuel Karl Sørensens og Niels Peter Niensens egne Tilstaaelser i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at de i Løbet af de 2 å 3 sidste Aar forud for Paabegyndelsen i Januar Maaned d. A. af Undersøgelsen i Sagen ved forskellige Lejligheder, da de i Horsens, til Dels paa offentlige Beværningssteder, havde deltaget i Kortspil om Penge, have ved forskellige Kneb eller Fif, som de enten enkeltvis eller to eller flere i Forening have benyttet sig af under Kortblandingen, Aftagningen eller Kortgivningen for at forskaffe sig bedre Kort end de af deres Medspillere, som ikke vare i Ledtog med dem, til Fordel for sig selv forvansket den regelmæssige Gang af de paagældende Spil, hvorunder de nævnte Tiltalte, for saa vidt de have spillet sammen, stedse eller i alt Fald paa en enkelt Undtagelse nær have handlet i Forstaaelse med hinanden, stundom efter forudgaaende udtrykkelig Aftale om at spille »i Kompagni«. Med Hensyn til de Tilfælde, i hvilke de Tiltalte, der saavel som Medspillerne i Almindelighed under de paagældende, som oftest høje Spil have været i en mere eller mindre beskænket Tilstand, have gjort sig skyldige i det ommeldte Forhold, er det i øvrigt oplyst:

1. At Avisbud Martin Rasmus Anesen en Gang har spillet »Napoleon« med de Tiltalte Thomas Peter Nielsen og Emanuel Carl Sørensen og derved tabt ca. 60 Kr., hvoraf Nielsen vandt den største Del, men som begge de Tiltalte dog delte lige imellem sig.

2. At bemeldte Martin Anesen ved en anden Lejlighed spillede »L'hombre« med de Tiltalte Thomas Peter Sørensen, Thomas Peter Nielsen og Emanuel Carl Sørensen og da til dem tabte henholdsvis 6 Kr., 40 å 50 Kr. og 54 Kr., hvorpaa disse 3 Tiltalte, efter at der bl. a. af Thomas Peter Nielsen var udbetalt 14 Kr. til Medtiltalte Henrik Marius Jørgensen, der, uden at deltage i Spillet, havde været til Stede under dette, delte den tiloversblevne Del af de vundne Beløb og derved fik hver 30 Kr.

3. At de Tiltalte Thomas Peter Sørensen, Thomas Peter Nielsen og Niels Peter Nielsen ved en Lejlighed, da de spillede »Mis« med Slagter Anders Clausen Andersen, hver især vandt et større Beløb fra denne, der har opgivet sit Tab til i alt ca. 300 Kr., hvorhos det efter det foreliggende maa antages, at de 3 nævnte Tiltalte efter Spillet have foretaget en Fordeling, hvorved hver især af dem fik omtrent et lige stort Beløb af den samlede Gevinst.

4. At Tiltalte Emanuel Carl Sørensen en Gang har spillet — som det maa antages — »Mis« med Uldvarehandler Niels Andersen og Slagter Brandt og derunder vundet 13 Kr. fra den første og 6 Kr. fra den sidste.

5. At samme Tiltalte har gjort Anvendelse af sine Fif ved en Lejlighed, da han spillede »Napoleon« med Instrumentsliber Peter Christensen og Tiltalte Thomas Peter Sørensen, medens det er uoplyst, om tillige sidstnævnte Tiltalte da gjorde sig skyldig i noget bedrægeligt Forhold, hvorhos Tiltalte Emanuel Carl Sørensen har forklaret, først at han i dette Spil vandt 4 Kr., men senere, at han ikke tror at have vundet noget, uden at der paa anden Maade er tilvejebragt nøjagtig Oplysning herom.

6. At bemeldte Sliber Christensen en Aften, da han spillede »Mis« med de Tiltalte Thomas Peter Sørensen, Thomas Peter Nielsen og Emanuel Carl Sørensen, til Nielsen tabte 60 Kr., hvoraf Christensen betalte 30 Kr., som Nielsen delte med de 2 nævnte Medtiltalte.

7. At Sliber Christensen en Nat spillede »Mis« med de Tiltalte Thomas Peter Sørensen og Niels Peter Nielsen og da tabte ca. 60 Kr., som disse 2 Tiltalte delte mellem sig.

8. At Sliber Christensen ligeledes en Nat spillede »Skærvendsel« med de Tiltalte Thomas Peter Sørensen, Thomas Peter Nielsen og Niels Peter Nielsen og ved denne Lejlighed, da sidstnævnte Tiltalte var hans Makker, til de 2 andre Tiltalte tabte et større Beløb — efter Christensens Forklaring 100 Kr. — af hvilke alle 3 Tiltalte delte Størstedelen mellem sig.

9. At Sliber Christensen en Nat i Tiltalte Thorborgs Hjem spillede »Mis« med denne og Tiltalte Niels Peter Nielsen og da til sidstnævnte tabte 84 Kr., for hvilket Beløb han umiddelbart efter Spillet Ophør accepterede en af Tiltalte Thorborg udfærdiget Veksel, ligesom han ogsaa accepterede en Veksel for 150 Kr., som han i det samme Spil havde tabt til Thorborg.

10. At Tiltalte Niels Peter Nielsen en Nat spillede »Sjavs« med Gartner Laursen-Wulff og fra denne vandt et større Beløb, i hvilken Henseende Tiltalte selv har forklaret, at det muligt var, som fra anden Side under Sagen opgivet, et Beløb af 150 Kr., som Laursen-Wulff tabte, men at det dog forekommer ham, at Beløbet var noget mindre.

11. At Tiltalte Niels Peter Nielsen en Nat i Thorborgs Hjem spillede »Sjavs« med Vognmand Mouritz Rasmussen og fra denne vandt 200 Kr., for hvilket Beløb Rasmussen efter Spillet Ophør accepterede en af Tiltalte Thorborg — der ikke deltog i Spillet, men førte Regnskabet, og med hvem Tiltalte Nielsen efter dennes og Rasmussens Forklaringer havde aftalt, at de skulde dele Nielsens Udbytte af Spillet, ligesom Rasmussen for sit Vedkommende havde truffet en lignende Aftale med en anden tilstedeværende Person, der ej heller deltog i Spillet — paa ham trukken Veksel, som Rasmussen imidlertid senere erholdt tilbageleveret, efter at han havde affundet sig med de Tiltalte Nielsen og Thorborg ved at betale dem hver — eller muligt kun Nielsen — 50 Kr.

12. At de Tiltalte Thomas Peter Sørensen og Thomas Peter Nielsen ved en Lejlighed, da de spillede »Napoleon« med Gaardejer Mikkel Petersen, vandt fra denne et Beløb af ca. 70 Kr., som de delte imellem sig.

Foruden at de Tiltalte Thomas Peter Sørensen og Niels Peter Nielsen derhos have erkendt ved flere andre end de ovenanførte Lejligheder — for Nielsens Vedkommende flere Aar tilbage i Tiden —

at have udøvet Bedrageri i Spil, uden at det dog er nærmere oplyst, naar eller under hvilke Omstændigheder saadant skal være sket, har

13. Tiltalte Emanuel Carl Sørensen tilstaaet, at han ved en Lejlighed, da han nogen Tid før Undersøgelsens Paabegyndelse spillede »Seksogtrede« med Fiskehandler Groth, i bedragerisk Hensigt en enkelt Gang i Strid med Spillets Regler undlod at bekende Kulør, hvilket Forhold dog blev opdaget saa betimeligt, at det ikke til Skade for Groth fik nogen Indflydelse paa Resultatet af Spillet.

Af Tiltalte Henrik Marius Jørgensen er det dernæst overensstemmende med Sagens øvrige Oplysninger erkendt, dels at han, der, som ovenfor under 2 anført, efter Afslutningen af det der ommeldte Spil lod sig af Tiltalte Thomas Peter Nielsen udbetale et Beløb af 14 Kr., under Spillet havde faaet det Indtryk, at Anesen blev bedragen af sine Medspillere, dels at han — der en Gang henimod Spillets Slutning var udenfor paa samme Tid som Tiltalte Thomas Peter Nielsen, og til hvem denne da ytrede, at han nok skulde faa en »Skærv« — forstod denne Ytring saaledes, at han skulde have lidt af Gevinsten, hvorhos han har tilføjet, at han indsaar, at Beløbet blev givet ham, for at han skulde tie med, hvad han havde set, men efter hele Indholdet af Tiltaltes Forklaring findes der ikke tilstrækkelig Føje til at betragte det mellem ham og Thomas Peter Nielsen kort forinden Spillets Afslutning passerede som indeholdende en stiltiende Aftale om, at Nielsen under Spillets eventuelle Fortsættelse skulde i fælles Interesse søge at bedrage Anesen, eller et Tilsagn fra Tiltalte Jørgensens Side om Ydelse af Bistand hertil.

Ingen af de ved de omhandlede Lejligheder besvegne har under Sagen nedlagt Paastand om Tilkendelse af Erstatning.

Hvad endelig angaar Tiltalte Thorborg, gaar Sigtelsen mod ham ud paa, at han i følgende Tilfælde ligeledes skal have forøvet Bedrageri i Spil eller gjort sig medskyldig heri:

9. Instrumentsliber Christensen har afgivet en edelig Forklaring, der gaar ud paa, at Tiltalte Thorborg under det foran under Nr. 9 ommeldte Spil, der fandt Sted den 23 August 1897, skaffede sig Lejlighed til, naar han gav Kort, at se nogle af Kortene og derefter enten paa uregelmæssig Maade forsynede sig med bedre Kort end dem, der rettelig kunde tilkomme ham, eller i Tilfælde af, at han ikke kunde undgaa at faa de ringeste Kort, gav sig selv for mange Kort, saaledes at Spillet blev ugyldigt, hvorhos Christensen endvidere har forklaret, at han, da Forfaldstiden for de 2 af ham for hans Tab i Spillet accepterede Veksler, af hvilke den ene var diskonteret i et Pengeinstitut, var indtraadt, vægrede sig ved at indfri Vekslerne, og at der derefter blev indledet retslige Skridt til Inddrivelse af deres Paalydende, men at Tiltalte Thorborg, da Christensen truede ham og Tiltalte Niels Peter Nielsen med at ville gøre Anmeldelse til Politiet om, at de havde bedraget ham i Spil, ikke alene frafaldt Fordringen efter den ham selv tilhørende Veksler paa Christensen, men tillige foranledigede, at Tiltalte Niels Peter Nielsen, hvem Thorborg betalte et Beløb af 20 Kr. og desuden godtgjorde de Omkostninger, som vare foranledigede ved den for hans Vedkommende indledede Retsforfølgning, opgav denne, hvorefter begge de paagældende Veksler bleve tilbageleverede Christensen. Medens Tiltalte Niels Peter Nielsen oprindeligt har afgivet en hermed

i det væsentlige stemmende Forklaring, har han senere udsagt, at han vel ofte har set Tiltalte Thorborg »snyde« i Mis, men at han dog ikke har nogen bestemt Erindring om, at saadant var Tilfældet i det her omhandlede Spil, hvorhos Tiltalte Thorborg har benægtet, at han under dette har gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold, og at Sliber Christensen har truet ham med at gøre Anmeldelse til Politiet, idet han, der har erkendt, at det, som af Christensen forklaret, skyldtes hans Foranstaltning, at ikke alene hans egen, men ogsaa Tiltalte Niels Peter Nielsens Fordring paa Christensen ikke blev inddreven, har forklaret, at Grunden til, at han ikke ønskede, at »denne Spillesag« skulde komme for Retten, var den, at han muligvis havde gjort sig skyldig i Nattesæde.

11. Med Hensyn til det ovenfor under 11 ommeldte Spil har Tiltalte Niels Peter Nielsen forklaret, at han vel ikke tør paastaa, at Tiltalte Thorborg har været vidende om det af ham under Spillet forevøede Bedrageri eller lagt Mærke dertil, men dog antager, at Tiltalte Thorborg den Gang, de traf Aftale om Deling af Gevinst og Tab, godt har vidst, hvad der skulde passere, og at Thorborg, som kendte den Maade, han bedrog paa, har set, at han gjorde dette.

Mouritz Rasmussens Forklaring gaar imidlertid ud paa, at han, der var stærkt paavirket af Spiritus, ikke ved, om han var Genstand for Bedrageri i det ommeldte Spil, og Tiltalte Thorborg vil ikke kunne erindre noget om dette, der forefaldt i Sommeren 1897, og har benægtet i alt Fald at have deltaget i noget Bedrageri ved den paagældende Lejlighed.

14. Den 29 November 1896 spillede Tiltalte Thorborg, Børstenbinder Nielsen og Instrumentsliber Peter Christensen »Mis« paa et Hotel i Horsens, og gaar den af sidstnævnte afgivne beedigede Forklaring ud paa, at han saa, at Tiltalte Thorborg under dette Spil — ved hvilket Christensen tabte i alt 270 Kr. til sine 2 Medspillere — udviste en lignende bedragerisk Adfærd som den foran under 9 ommeldte, medens Børstenbinder Nielsen har forklaret, at han tror, at Tiltalte Thorborg spillede »reelt«, og i alt Fald ikke har set denne begaa Bedrageri under Spillet — hvad Tiltalte Thorborg ogsaa har benægtet at have været Tilfældet — hvorhos Nielsen har tilføjet, at Grunden til, at Christensen i Almindelighed taber i Kortspil, er den, at han spiller vildt og forcerer Spillet i høj Grad.

15. Efter Tiltalte Thomas Peter Nielsens Forklaring har han, da Tiltalte Thorborg en Gang, som det maa antages i Aaret 1897, i Nielsens Hjem i Horsens spillede »Mis« med Slagter Anders Clausen Andersen, set Tiltalte Thorborg paa »sædvanlig Maade« bedrage denne sin Medspiller, hvorimod de Tiltalte Thomas Peter Sørensen og Niels Peter Nielsen, der vare til Stede ved samme Lejlighed, have forklaret, at de ikke mindes at have lagt Mærke til, at Tiltalte Thorborg da gjorde sig skyldig i Bedrageri, ligesom ej heller Slagter Andersen selv vil have bemærket, at han — der dels i det ommeldte Spil med Thorborg, dels i et umiddelbart forud stedfundet Spil, i hvilket Tiltalte Thomas Peter Nielsen deltog, efter sin Forklaring tabte i alt 70 a 80 Kr. — var Genstand for bedrageligt Forhold fra Tiltalte Thorborgs Side. Den af Tiltalte Thorborg med Hensyn hertil afgivne Forklaring gaar derhos ud paa, at han ikke mindes at have til den nævnte Tid

spillet »Mis« med Slagter Andersen, og at det vist er over 8 Aar siden, at han har spillet med denne.

16. Af Tiltalte Thomas Peter Nielsen er det ligeledes forklaret, at han en Gang, som det maa antages for et Par Aars Tid siden, da Tiltalte Thorborg i sit Hjem spillede »Mis« med Gartner Laursen-Wulff, iagttog, at Thorborg under Spillet brugte den samme bedrageriske Adfærd som ovenfor under 9 ommeldt.

Den foreliggende, af Laursen-Wulff afgivne Forklaring, der gaar ud paa, at han »2 a 3 Aar tilbage har spillet med Thorborg hjemme hos denne, og at han da regelmæssigt har tabt omtrent 100 Kr., men at han ogsaa jævnlig har vundet fra Thorborg, lader imidlertid efter sit Indhold ikke formode, at han selv har iagttaget noget, som kunde give ham Anledning til at forudsætte, at han, der ikke kan erindre, hvor meget han tabte i det omhandlede Spil, i dette skulde være bleven bedragen af Tiltalte Thorborg, og denne har derhos benægtet, at saadant har været Tilfældet.

17 og 18. Ved 2 forskellige Lejligheder et Aars Tid forud for Undersøgelsens Paabegyndelse spillede Tiltalte Thorborg — hvad han har erkendt at kunne erindre — i sit Hjem »Mis« med Tiltalte Niels Peter Nielsen og Gaardejer Knud Kjær. Med Hensyn hertil har Tiltalte Niels Peter Nielsen forklaret, at ved den første af de paagældende Lejligheder, da tillige Gaardbestyrer Nielsen af Bolterup deltog i Spillet, vandt han fra Kjær 100 Kr., som denne betalte, og at han ved den sidste Lejlighed, da han med Gaardbestyrer Nielsen, som var til Stede, men da ikke deltog i Spillet, havde aftalt, at de skulde dele Gevinst og Tab, vandt 60 Kr. fra Kjær, hvem de imidlertid eftergave Beløbet, hvorimod Tiltalte Nielsen, der ifølge sin Forklaring efter Opfordring af Tiltalte Thorborg var gaaet ind paa, at »de skulde være lige gode om Tab og Gevinst«, Dagen efter det sidste Spil af Thorborg erholdt udbetalt 80 Kr., som Tiltalte Nielsen, uagtet Tiltalte Thorborg ikke gjorde nogen Bemærkning herom, antog for at være en Del af de Penge, som Thorborg — om hvem han har udsagt, at denne ved begge Lejligheder vandt større Beløb — havde vundet fra Kjær.

Tiltalte Thorborg har imidlertid ikke villet erkende at have udvist bedrageligt Forhold ved nogen af de her omhandlede Lejligheder, og ligesom derhos Knud Kjær selv, der maa antages begge Gange at have været i høj Grad beskænket, og som ikke har kunnet give anden Oplysning om Størrelsen af sine Tab end, at han den ene Gang efter sin Hjemkomst fandt sin Pengebeholdning at være formindsket med ca. 200 Kr., ikke har kunnet oplyse noget af Betydning til Støtte for, at Tiltalte Thorborg skulde have bedraget ham i de ommeldte Spil, saaledes har Tiltalte Niels Peter Nielsen — imod hvis Benægtelse det ikke er godtgjort, at han selv ved de 2 tidnævnte Lejligheder har anvendt noget »Fif« eller »Kneb«, lige saa lidt som de foreliggende Oplysninger give tilstrækkelig Føje til at statuere, at der med det, som meldt, for det ene Spils Vedkommende aftalte Fællesskab mellem ham og Tiltalte Thorborg har været forbundet Omstændigheder, ifølge hvilke dette Fællesskab kunde paadrage ham Strafansvar — efter sin Forklaring ej heller lagde Mærke til, at Tiltalte Thorborg under disse Spil gjorde sig skyldig i noget bedrageligt Forhold, om han end i Begyndelsen

af Forhøret har udsagt, at han antager, at Thorborg har benyttet sig af sine sædvanlige Fif.

19. Endelig har Vognmand Mouritz Rasmussen forklaret, at han en Dag i Foraaret 1896, da han havde solgt et Par Heste og for disse modtaget 1200 Kr., i Forening med Vognmand Søren Møller, der ligeledes samme Dag havde solgt en Hest, begav sig ind i Tiltalte Thorborgs Beværtningslokale, og at han og Møller her efter Opfordring af Thorborg gav sig til at spille »Mis« eller »Napoleon« med denne, samt at han, der tabte ca. 150 Kr. til Thorborg, føler sig forvisset om, at han under Spillet har været Genstand for Bedrageri fra Thorborgs Side; men hverken Rasmussen, der var stærkt paavirket af nydte berusende Drikkevarer, eller Møller, der ligeledes var beskænket, og som, saa vidt han mindes, ikke tabte »nogen stor Kapital«, have kunnet give nogen nærmere Forklaring om, hvorledes det formentlige Bedrageri skal være forøvet, og ligesom der derhos ikke paa anden Maade er tilvejebragt nogen Oplysning i saa Henseende, saaledes har Tiltalte Thorborg ogsaa benægtet at have forøvet Bedrageri under det her omhandlede Spil.

Desuden gaa enkelte af de under Sagen afgivne Forklaringer ganske i Almindelighed ud paa, at Tiltalte Thorborg ved andre end de nævnte Lejligheder skal have forøvet Bedrageri i Spil, i hvilken Henseende bl. a. Tiltalte Niels Peter Nielsen, som ovenanført, har udsagt, at han ofte har set Tiltalte Thorborg »snyde« i Mis; men ligesom der ikke ved det i saa Henseende fremkomne er tilvejebragt Bevis for nogen strafbar Handlemaade af Tiltalte Thorborg, der vedholdende har paastaet, at saafremt han ved de specielt omhandlede eller andre Lejligheder maatte have begaaet Bedrageri i Spil, har han gjort dette i beruset Tilstand, saaledes findes det ogsaa, om end det foreliggende, derunder Tiltaltes egen, paa flere Punkter aabenbart forbeholdne Forklaring, i alt Fæld for nogle af de foran særlig fremhævede Tilfældes Vedkommende og navnlig det under 9 nævnte, i ikke ringe Grad taler imod ham, betænkeligt paa Grundlag af de tilvejebragte Oplysninger at anse det for tilstrækkeligt godtgjort, at han i noget af disse Tilfælde har udvist eller gjort sig medskyldig i bedrageligt Forhold, og han vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

Derimod ville de øvrige Tiltalte for deres forommeldte Forhold være at anse efter Straffelovens § 255, sammenholdt for Henrik Marius Jørgensens Vedkommende med § 55 og for Emanuel Carl Sørensens Vedkommende til Dels med § 46, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage for hver af de Tiltalte Thomas Peter Sørensen, Thomas Peter Nielsen, Emanuel Carl Sørensen og Niels Peter Nielsen og til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage for Henrik Marius Jørgensen, og Underrettsdommen, der har samme Straf for de 4 førstnævnte af disse Tiltalte, vil derfor for saa vidt være at stadfæste.

Nr. 128.

Advokat Halkier

contra

Frederik Jørgensen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri, Bedrageri og Forsøg paa Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 Marts 1900: Arrestanten Frederik Jørgensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Gottschalck og Overretssagfører Christensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Frederik Jørgensen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Frederik Jørgensen for Tyveri, Bedrageri og Forsøg paa Falsk.

Arrestanten er født den 5 April 1875 og tidligere anset bl. a.: ved Baag Herreds Ekstrarets Dom af 4 Januar 1895 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Stubbekøbing Herreds Ekstrarets Dom af 3 August 1895 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, og Forordningen 10 December 1828 § 13 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Slagelse Købstads Ekstrarets Dom af 10 August 1896 efter Straffelovens § 231, 1ste Punktum, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og senest ved Højesterets Dom af 6 April 1898 efter Straffelovens § 232, for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold: Arrestanten har den 7 August 1899 og den 13 Januar d. A. svingagtig pantsat et til 10 Kr. vurderet Ur og nogle tilsammen til 5 Kr. vurderede Klædningsstykker, hvilke Genstande han havde lejet af henholdsvis Urmager C. F. V. Andersen og Skrædermester Chr. Hahn, paa Vilkaar, at disse Genstande skulde blive Arrestantens Ejendom, naar en nærmere fastsat Sum var betalt, hvilke Vilkaar ikke vare opfyldte, den Gang Pantsætningerne fandt Sted.

En Dag i Slutningen af December f. A. udfærdigede Arrestanten saalydende Anbefaling:

Kjøbenhavn den 25/12 99.

At Drejer Frederik Jørgensen har Arbejdet hos mig til min Tilfredshed fra 1ste Juni 1896 til min Tilfredshed hvorved jeg kan anbefale ham til en ver som kan have Brug for ham.
som han falskelig underskrev

C. Hansen Dreiermester
st. Kongensgade Nr. 63

ved hvilket Navn han sigtede til Drejeremester Carl Hansen.

Da han nogle Dage senere søgte en Plads hos en herværende Grosserer, medtog han denne Anbefaling for at forevise den der, men da han fik at vide, at Pladsen var saa godt som besat, og at han ikke passede til denne, opgav han at forevise Anbefalingen, hvad han paastaar, at han heller ikke har gjort andre Steder.

Endelig har Arrestanten den 23 Januar d. A. om Morgenen fra stjaalet Drejeremester Charles Henry Berthold en til 2 Kr. vurderet Bluse og Drejersvend Carl Wrangel et til 50 Øre vurderet Par Træsko, hvilke Genstande beroede frit fremme i Bertholds Værksted, hvor Arrestanten havde indfundet sig den foregaaende Aften for at tilbringe Natten der.

I Henhold til det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232, for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri, og efter samme Lovs §§ 253 og 270, sidstnævnte § jfr. § 46, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Onsdagen den 9 Maj.

Nr. 17. **Aalborg Købstads Skifteret**, der behandler Fællesboet efter afdøde Købmand Marinus Frederik Vilhelm Vogelius og ligeledes afdøde Hustru Johanne Vogelius (Jensen)

contra

Husejer **Anders Jensen** (Asmussen efter Ordre),

betr. en Færdselsret.

Aalborg Bytings Dom af 15 Marts 1897: Kontracitanten, Husejer Anders Jensen her af Staden, bør under Tvang af en Aalborg Købstads Fattigkasse tilfaldende Bøde af 4 Kr. for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, borttage de Bygninger, Plankeværk, Laage og øvrige Indretninger, der ere til Hinder for Passage fra Matr.-Nr. 691 af Aalborg Bygrunde over Matr.-Nr. 714 lige Vest ud gennem Porten til St. Hansgade saaledes, at selve Passagen føres tilbage i en saadan Brede, at Ind- og Udkørsel med Heste og Vogn kan finde Sted gennem hele Passagen, samt taale, at nuværende og efterkommende Ejere af Matr.-Nr. 691 samt Lejere og Beboere og overhovedet enhver, der maatte have Ærinde til og fra Matr.-Nr. 691, til enhver Tid har fri og uhindret Adgang gennem nævnte Passage. Det af Kontracitanten anlagte Søgmaal afvises. Sagens Omkostninger ophæves. At

efterkommes inden 6 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 August 1898: Citanten, Husejer Anders Jensen, bør for Tiltale af de Indstævnte, Aalborg Købstads Skifteret, der behandler Fællesboet efter afdøde Købmand Marinus Frederik Vilhelm Vogelius og ligeledes afdøde Hustru, Johanne Vogelius, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Højesterets Dom.

Med Hensyn til Fremstillingen i den indankede Dom bemærkes, at det ikke kan anses godtgjort eller at være uomtvistet mellem Parterne, at den over Aaen til Passagen førende Bro efter Opførelsen af Retiradebygningen i Aaret 1876 eller 1877 er bleven fjernet, og at et Plankeværk eller Stakit uden Gennemgangsaa bning da er bleven opført paa den østlige Side af Aaen ud for Passagen.

Vel er det nu efter alt, hvad der i øvrigt foreligger, og som i det væsentlige findes anført i Dommen, ikke uantageligt, at der, forinden nævnte Bygning opførtes i Passagen, har fundet Forhandlinger Sted mellem den daværende Ejer af Matr.-Nr. 714, Jens Chr. Sørensen, og Vogelius som Ejer af den herskende Ejendom, Matr.-Nr. 691, men at Vogelius endelig skulde have givet Afkald paa Servitutraadigheden, kan efter samtlige Højesteret foreliggende, til Dels efter Dommens Afsigelse erhvervede Oplysninger ikke anses godtgjort.

Den ved Skødet af 10 Marts 1854 lovligen stiftede Servitut maa saaledes, idet Indstævntes øvrige Indsigelser mod Søgsmålet ere uden Betydning, vedblivende anses som bestaaende, og da Underrettsdommen er kommen til samme Resultat, vil denne Dom overensstemmende med Appellantens Paastand være at stadfæste, dog, da Spørgsmaal om Annulation og Hjemvisning efter den skete Indstævning ikke foreligger Højesteret til Paakendelse, kun for saa vidt paaanket er.

Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve, og de Salærer, som tilkomme Indstævntes befalede Sagførere ved Optagelsen af et Tingsvidne og for Højesteret, at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Bytingsdommen bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande, saaledes at Fristen regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Overretten og for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte, Husejer Anders Jensen, 2 Kroner. I Salarium tillægges der Højesteretssagfører Asmussen og Sagfører Knud Petersen henholdsvis 150 og 30 Kroner, hvilke Salarier udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved et den 10de Marts 1854 af daværende Mæglerbetjent, senere Købmand i Aalborg Marinus Frederik Vilhelm Vogelius udstedt og den 13de s. M. tinglæst Skøde overdrog han en i bemeldte Købstad beliggende Gaard, der i den dagældende Matrikul havde Nr. 573, til Arbejdsmand Niels Thomsen Spøttrup, dog saaledes, at Vogelius forbeholdt sig en under denne Ejendom hidtil hørende Have, som mod Nord grænsede til en Passage, der er inddraget under den senere anlagte Nyhavnsgade, og paa en Del af den vestlige Side stødte til Klokkestøberaaen, der adskilte Haven fra den øvrige til Spøttrup afhændede Del af Ejendommen, hvilken Del, der stod i Forbindelse med Haven ved en over Aaen anbragt Bro, imod Nord grænsede til Dele af de daværende Matr.-Nr. 556 og 566, og imod Vest strakte sig ud til St. Hansgade, fra hvilken der ved den nysnævnte Nordgrænse udgik i vestlig Retning en anden Gade, kaldet Kattevad. I dette Skøde hedder det derhos bl. a.:

>Fra bemeldte Have . . . forbeholder jeg for mig og efterkommende Ejere af Haven og den derpaa opførte eller opførende Bygninger fri og uhindret Adgang over Broen over Aaen og lige vest ud igennem Porten til St. Hansgade og Kattevadsgade uden nogen som helst Godtgørelse, hvilken Rettighed ogsaa gælder for de Personer, der ville besøge mig og efterkommende Ejere eller Lejere af Haven med derpaa værende Bygninger. Dersom jeg eller efterkommende Ejere af Haven skulde ønske Kørsel ad samme Vej, forbeholder jeg ogsaa Ret hertil imod, at der saa i Stedet for den nuværende Bro over Aaen anlægges en Kørebro for Havens Ejers Regning, som jeg eller efterkommende Ejere af samme fremtidig vedligeholder; men saa længe Broen ikke benyttes til Kørsel, eller bliver af større Omfang end den nu er, vedligeholdes den for fælles Regning, ligesom og Bekostningerne ved Plankeværket, der er om Vandstedet paa den østre Side af Aaen, hvilket Vandsted er Ejendom til Matr.-Nr. 573, bliver fælles for Sælger og Køber, hvoraf følger, at jeg for mig og efterkommende Ejere samt disses Lejere forbeholder fri Adgang til Afbenyttelse af bemeldte Vandsted<.

I Henhold til, hvad der saaledes indeholdes i bemeldte Skøde, og under Paaheraabelse af, at saavel Citanten, Husejer Anders Jensen i Aalborg — der nu er Ejer af den til Niels Thomsen Spøttrup afhændede, først under Nr. 573 a matrikulerede, men nu i den nye Matrikul over Aalborg Købstads Bygrunde med Nr. 714 betegnede Ejendom — som en foregaaende Ejer, der paa denne Ejendom dels har ladet opføre en Retiradebygning i den Passage, som var forbeholdt Ejeren af den ovennævnte Have, der som selvstændig Ejendom oprindelig var matrikuleret under Nr. 573 b og nu har nyt Matrikulnummer 691, dels har iværksat andre Foranstaltninger, hvorved Passagen er bleven spærret, har vægret sig ved paa ny at aabne denne, anlagde Johanne Vogelius, der som hensiddende i uskiftet Bo efter sin

Færdig fra Trykkeriet den 17 Maj 1900.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

44. Aargang.

Højesteretsaaret 1900.

Nr. 8.

Onsdagen den 9 Maj.

for flere Aar siden afdøde Mand, ovennævnte Marinus F. V. Vogelius, besad Ejendommen Matr.-Nr. 691 — hvis sydlige Del indtil Nord for bemeldte, derfra tidligere udgaaede Passage over Ejendommen Matr.-Nr. 714 maa antages fremdeles at være ubebygget, medens den øvrige Del nu til Dels er forsynet med Bygninger — efter Forligsklage af 29de Marts 1895 nærværende Sag, hvorunder hun i 1ste Instans paastod Citanten som Ejer af Matr.-Nr. 714 tilpligtet under Tvang af en daglig Bøde at borttage de Indretninger, navnlig Bygninger, et Plankeværk og en Laage, hvorved den ommeldte Passage er afspærret, saa at der gaves hende og efterkommende Ejere af Matr.-Nr. 691 samt Lejere og Beboere og overhovedet enhver, der maatte have Ærinde til og fra denne Ejendom, til enhver Tid fri og uhindret Adgang, særligt ogsaa med Heste og Vogn, over Matr.-Nr. 714 gennem Porten ud til St. Hansgade, og det saaledes, at Passagen førtes tilbage til den Brede, den havde ved Færdselsrettens Stiftelse i 1854, og som fremgaar af en under Sagen fremlagt Kopi af Matrikulkortet over de omhandlede Ejendomme, eller i hvert Fald saaledes, at Ind- og Udkørsel med Heste og Vogn uhindret kan finde Sted gennem hele Passagen.

Citanten gjorde imidlertid gældende, at den omhandlede Færdselsret maatte anses bortfalden allerede som Følge af den dermed uforenelige Brug, som han og hans Formand i over Hævdstid havde gjort af Ejendommen Matr.-Nr. 714, og at den i alt Fald var opgiven af Købmand Vogelius med en i Aaret 1876 eller 1877 mellem ham og den daværende Ejer af nysnævnte Ejendom indgaaet Overenskomst, hvorved sidstnævnte til Gengæld afstod det Areal, som indtoges af det ovennævnte Øst for Klokketøberaaen beliggende Vandsted, til Vogelius, samt at Johanne Vogelius derhos ikke havde nogen retlig Interesse i en Ret til Færdsel gennem Citantens Gaard, dels fordi hun, efter at Klokketøberaaen, som det er in confesso under Sagen, for nogle Aar siden ved Kommunalbestyrelsens Foranstaltning er bleven rørlagt og overdækket, vilde være afskaaren fra at komme til den paagældende Passage, eftersom hun ikke havde Ret til at benytte det Aalborg Købstads Kommune tilhørende Aareal og formentlig aldrig vilde erholde Ret til Kørsel over dette, dels fordi hun overhovedet ikke havde mindste Brug for Adgang til saadan Færdsel, der tvertimod vilde blive til Ulempe for hendes Have. Idet Citanten i Henhold hertil paastod sig frifunden for Tiltale af Johanne Vogelius og subsidiært procederede til Frifindelse for Tiden paa Grund af, at Sagen formentlig var for tidlig anlagt, i hvilken Henseende han paaberaabte sig, at det ved det

ovennævnte Skøde er gjort til en Betingelse for den forbeholdte Ret til Kørsel, at Ejeren af Ejendommen Matr.-Nr. 691 anlægger en Kørebro over Aaen, men at en saadan Bro, der endnu efter Aaens Rørlægning eventuelt vilde være nødvendig, ikke er anlagt, fremsatte han derhos, efter at Johanne Vogelius imidlertid var afgaaet ved Døden, og Aalborg Købstads Skifteret, som derpaa havde taget hendes og afdøde Mands Fællesbo under Behandling, i hendes Sted var indtraadt i Sagen, under et mod bemeldte Skifteret paa Boets Vegne anlagt Kontrasøgsmal Paastand om, at han for det Tilfælde, at der ikke tillagdes ham Frifindelse under Hovedsøgsmålet, og at den ovennævnte Overenskomst om Ophør af Retten til Færdsel over Matr.-Nr. 714 saaledes blev tilsidesat — under hvilken Forudsætning han ansaa sig berettiget til at fordre det forud for Overenskomsten bestaaende Forhold restitueret — kendtes ejendomsberettiget fremfor Boet til det Jordstykke af Matr.-Nr. 691 af Aalborg Købstads Byggegrunde, der i sin Tid havde været indtaget af det ommeldte Vandsted, og som paa en af ham under Sagen fremlagt Kopi af et af Modparten produceret Situationskort er betegnet med Bogstaverne a—b—c—d, samt at Boet tilpligtes under Dagmulkt at fravige samme.

Ved Underrettsdommen er Citanten tilpligtet under en daglig Bøde af 4 Kr. til Aalborg Købstads Fattigkasse at borttage Bygninger, Plankeværk, Laage og øvrige Indretninger, der ere til Hinder for Passage fra Matr.-Nr. 691 af Aalborg Bygrunde over Matr.-Nr. 714 lige Vest ud gennem Porten til St. Hansgade, saaledes at selve Passagen føres tilbage i en saadan Brede, at Ind- og Udkørsel med Heste og Vogn kan finde Sted gennem hele Passagen, samt taale, at nuværende og efterkommende Ejere af Matr.-Nr. 691 samt Lejere og Beboere og overhovedet enhver, der maatte have Ærinde til og fra Matr.-Nr. 691, til enhver Tid har fri og uhindret Adgang gennem nævnte Passage, hvorimod Kontrasøgsmålet, under hvilket der fra Skifterettens Side var procederet principaliter til Afvisning og subsidiært til Frifindelse, er afvist fra Underretten. Citanten har derpaa efter Stævning til den ovennævnte Skifteret paa bemeldte Dødsbos Vegne indanket Sagen her for Retten, hvor han — efter at de af ham under foreløbig Procedure af Formaliteten, med Hensyn til hvilken han bl. a. har forment, at det af ham i 1ste Instans anlagte Kontrasøgsmal uretteligen var blevet afvist fra Underretten, nedlagte Paastande dels om Annullation, dels om Underkendelse og Forandring af bemeldte Dom saaledes, at Sagen i det hele eller i alt Fald for Kontrasøgsmålets Vedkommende hjemvises til ny Paakendelse, ved Overrettens Kendelse af 18 Oktober f. A. ere forkastede — i Henseende til Realiteten af det i 1ste Instans anlagte Hovedsøgsmal, hvorom der efter det anførte nu alene er Spørgsmaal, har gentaget sin i 1ste Instans nedlagte Paastand om Frifindelse for de Indstævntes Tiltale og derhos nedlagt nogle subsidiære Paastande, medens de Indstævnte have procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

For saa vidt nu Citanten har villet gøre gældende, at der ved Hævd er vundet Frihed for den omhandlede Færdselsret, kan dette for Overretten gentagne, men af de Indstævnte bestridte Anbringende, der i øvrigt ikke kan betragtes som bestemt fastholdt af Citanten

under Sagens Gang for Underretten, efter Sagens Oplysninger ikke anses beføjet.

Hvad dernæst angaar Spørgsmaalet om, hvorvidt Købmand Vogelius har opgivet Færdsejendommen ved en mellem ham og en tidligere Ejer af Citantens Ejendom indgaaet Overenskomst, maa der efter de Forklaringer, der ere afgivne af nogle af de til Sagens Oplysning førte Vidner, og som ere vedtagne som gyldige uden Beedigelse, i Forbindelse med Parternes Procedure gaas ud fra, at der paa bemeldte Ejendom ved dennes Salg i 1854 fandtes en langs med Klokketøberaaens vestlige Side beliggende Bagbygning, fra hvilken en Bro førte over til det ovennævnte, af Plankeværk omgivne Vandsted paa den modsatte Side af Aaen, at en anden Bro førte over Aaen fra Ejendommen Matr.-Nr. 691 til den omtvistede Passage, hvis østlige Del laa imellem Nordgrænsen for Matr.-Nr. 714 og den paa denne Ejendom værende Bagbygning nordre Gavl, at der i Aaret 1876 eller 1877 af den daværende Ejer af Matr.-Nr. 714, nu afdøde Jens Chr. Sørensen, blev opført en Retiradebygning i Passagen op til Nordenden af Bagbygningen, der en Gang i Tiden efter 1854 har været gjort til Genstand for en delvis Ombygning eller større Reparation og mulig da tillige er bleven noget forlænget mod Nord, hvad imidlertid ikke er bestemt oplyst, at Færdsejendommen til og fra Matr.-Nr. 691 ad den ommeldte Passage, som ingensinde efter 1854 havde af Vogelius været benyttet til Kørsel, og hvis Brede ved Retiradebygningens Opførelse paa en længere Strækning blev indskrænket til ca. 1 Alen, derpaa ophørte, idet den over Aaen til Passagen førende Bro, der kun var indrettet for gaende, blev fjernet, og Plankeværk eller Stakit uden Gennemgangsaaabninger opført ud for Passagen paa begge Sider af Aaen saavel som langs med den østlige Side af denne paa det Sted, hvor det ommeldte Vandsted, der maa antages paa Grund af Byens Forsyning med et Vandværk allerede tidligere faktisk at have tabt sin Betydning som Vandsted, havde været beliggende, at der, medens en Laage nu er anbragt ved det nordøstre Hjørne af Retiradebygningen, som imidlertid ligger fjernet flere Alen fra Aaterrænet, ikke senere og navnlig heller ikke efter, at Aaen ca. 5 Aar forud for Sagens Anlæg var bleven rørlagt og overdækket, har været anbragt Gennemgangsaaabninger i de paa Matr.-Nr. 691 og 714 umiddelbart ved Aaen eller dennes Terræn anbragte Hegn ud for den tidligere Passage over den sidstnævnte Ejendom.

Af Vidnet, Slagter Peter Martinus Nielsen, der i Aarene 1870 til 1875 arbejdede som Svend paa Ejendommen Matr.-Nr. 714 og derefter indtil 1882 boede til Leje samme Steds, er det derhos forklaret, dels at denne Ejendoms tidligere Ejer, Jens Chr. Sørensen, forinden han opførte bemeldte Retiradebygning, til Vidnet lod falde Udtalelser, hvorefter han havde haft til Hensigt at opføre Bygningen paa et østen for Aaløbet liggende Areal, et saakaldt Vandsted, der benyttedes til Sørensens Ejendom, men havde opgivet denne Plan, fordi han var kommen overens med Købmand Vogelius om i Stedet derfor at anbringe Retiradebygningen ved Enden af Baghuset imod at Sørensen til Vogelius afstod det Areal, som Vandstedet indtog, dels at Retiradebygningen derefter blev opført paa det Sted, hvor den nu findes, og et Stakit anbragt paa Aaens østlige Side, vistnok efter

Fremstilling*) af Vogelius, i hvis Have Vandstedets Areal indlemmedes, dels endelig, at Sørensen til Vidnet har udtalt, at Overenskomsten ikke formuleredes skriftlig, fordi Vogelius ikke vilde anmode sine Pantekreditorer om Tilladelse dertil. Ligeledes har Jens Chr. Sørensens Søster, Enken Johanne Christiane Jensen, som Vidne afgivet en Forklaring, hvorefter hun har boet paa Ejendommen Matr.-Nr. 714 først i 4 Aar — i hvilke Ejendommen endnu ejedes af Spøttrup — sammen med sin Mand indtil dennes Død i 1873 og derefter fremdeles i 7 à 8 Aar, og som gaar ud paa, at hun erindrer, at hun hørte sin nævnte Broder, der købte Ejendommen et Par Aar efter hendes Mands Død, tale om, at Vogelius fik et Stykke Jord, som Sørensen efter sit Udsagn ejede paa den østlige Side af Aaen, i Vederlag for, at Gennemgangen skulde lukkes, hvorhos dette Vidne endvidere har forklaret, at Sørensen, vistnok i den Tid, han skulde begynde paa en i Aaret 1876 udført Ombygning af Forhuset og Reparation af Baghuset, til Vidnet lod falde Ytringer, hvorefter den om dette Arrangement trufne Overenskomst ikke blev skriftlig affattet, fordi Vogelius ikke vilde anmode sine Pantekreditorer om Tilladelse dertil, og at der, da Retiradebygningen blev opført og Vandstedets Areal indlemmet i Vogelius Have, blev af Vogelius sat Stakit langs med Aaen mellem denne og det nysnævnte Areal.

Naar nu de Indstævnte have villet gøre gældende, at det Hegn, der, som meldt, i Vogelius' Besiddelsestid blev opført langs med den østlige Side af Klokkestøberaaen, ikke skulde være anbragt af ham eller endog blot med hans Samtykke, er dette ikke alene i sig selv ganske usandsynligt, men tillige i Strid med de anførte Vidneforklaringer, og ligesom derhos den Omstændighed, at den ovennævnte, i Aaret 1876 eller 1877 paa Citantens Ejendom tilvejebragte faktiske Tilstand, med hvilken Udøvelsen af den ved det ovennævnte Skøde af 1854 forbeholdte Færdselsret var uforenelig, derefter har bestaaet i en Række af Aar, uden at det imod Citantens Benægtelse er godtgjort, at der nogensinde af Vogelius, som efter det foreliggende maa forudsættes først at være død i Aaret 1885, eller før end i de nærmeste Aar forud for Sagens Anlæg af hans Enke har været gjort nogen Indvending derimod eller er blevet stillet Fordring om Genaabning af Passagen, allerede i og for sig gør det i ikke ringe Grad antageligt, at Vogelius ved en Retshandel som den af Citanten paaberaabte har opgivet den ommeldte Færdselsret — der efter Anlægget af Nyhavns-gade, med hvilken St. Hansgade i Aaret 1874 blev sat i Forbindelse, maa antages at have tabt en Del af den Betydning, som den i Aaret 1854 maatte have haft for Ejendommen Matr.-Nr. 691 — saaledes vinder denne Antagelse i Styrke derved, at der ikke fra de Indstævntes Side er oplyst noget, som, bortset fra en saadan Retshandel, har kunnet give Vogelius Beføjelse til under sin Ejendom at inddrage det tidnævnte Vandsteds Areal, hvortil navnlig Indholdet af det ommeldte Skøde, selv efter at Vandstedet havde tabt sin Betydning som saadant, ikke kunde afgive Hjemmel.

Idet endelig de foran særlig fremhævede Vidneforklaringer yderligere bestyrke, hvad Sagens øvrige Oplysninger efter det anførte føre

*) Skal formentlig være »Foranstaltning«.

til at antage, findes der ved det i det hele foreliggende trods de Indstævntes Benægtelse at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at den omhandlede Færdselsret i sin Tid ved Overenskomst mellem Ejeren af Matr.-Nr. 714 og Vogelius er opgiven af denne, og som Følge heraf vil Citanten, uden at det bliver fornødent at komme ind paa, hvad han i øvrigt har gjort gældende, overensstemmende med sin principale Paastand være at frifinde for de Indstævntes Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 138.

Advokat Nellemann

contra

Gerhard Konrad Willy Sørensen (Def. Halkier),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20 Marts 1900: Tiltalte Gerhard Konrad Willy Sørensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Bentzen og Prokurator Møller, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Gerhard Konrad Willy Sørensen til Advokaterne Nellemann og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Tiltalte Gerhard Konrad Willy Sørensen for Vold anlagte Sag, er det ved hans egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Da Tiltalte den 6te f. M. om Aftenen mellem Kl. 11 og 12 gik paa Nørrebrogade, fik han, der var noget paavirket af nyde Drikkevarer, men dog i fuldstændig tilregnelig Tilstand, Øje paa Porcellæsmaler Poul Lange, der gik hen ad Gaden paa en saadan Maade, at han gjorde Indtryk af at være en Del beruset. Tiltalte gik nu hen og tiltalte ham, der var ham fuldstændig ubekendt; men da Lange

efter Tiltaltes Forklaring greb fat i ham paa en uanstændig Maade, skubbede Tiltalte ham til Side og gik sin Vej. Da Tiltalte noget senere stødte paa ham, kom han til at tænke paa, hvorledes han havde behandlet ham, og af Harme herover tildelte han ham med Panden et Slag i Ansigtet. Overfaldne løb nu sin Vej, men da Tiltalte kort efter atter traf ham paa Nørrebrogade, gav han ham med sin knyttede Haand et Slag, enten i Ansigtet eller paa Skulderen, der bevirkede, at overfaldne faldt.

Ved Voldshandlingerne tilføjedes Lange Brud af ydre Del af Nøglebenet paa venstre Side, Brud af Næsebenene og en Læsion ved et af Ribbenene.

Disse Læsioner havde i det væsentlige fortaget sig, da overfaldne mødte i Retten den 23de f. M., og ville ikke efterlade andre Følger, end at Næsen er blevet noget skæv.

I Henhold til det anførte vil Tiltalte, der er født den 6 Juni 1881 og ikke funden forhen straffet, være at anse efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Mandagen den 14 Maj.

Nr. 35. Overretssagfører **V. Richter** (Ingen)
 contra
 Grosserer **L. C. A. Sommer** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Overretssagfører V. Richter, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 40. Malermester **H. E. J. Nygaard** (Ingen)
 contra
 Grosserer **C. R. Greve** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Malermester H. E. J. Nygaard, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til be-

stemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 43. Urtekræmmer **E. Eriksen** (Ingen)

contra

Tømmermester **F. Berg** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Urtekræmmer E. Eriksen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 44. Entreprenør **O. Lange** (Ingen)

contra

Fabrikant og Stenbrudsejer **A. K. Fernström** af Karlshamn ved sin her i Landet boende Rettergangsfuldmægtig, Overretts-sagfører **P. P. Gram** af Odense (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Entreprenør O. Lange, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 143.

Advokat Nellemann

contra

Frederik Ferdinand Christensen (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri, Løsgænger og Betleri.

Bjerre Herreds Ekstrarets Dom af 14 Marts 1900: Arrestanten Frederik Ferdinand Christensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt udrede alle af Aktionens lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Bjerregaard, 12 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Plenge, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 April 1900: Arrestanten Frederik Ferdinand Christensen bør hensættes til Tvangsarbejde i 120 Dage, men i øvrigt bør han for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen fastsatte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Johnsen, 15 Kr. til hver, udredes med Halvdelen af Arrestanten og Halvdelen af det offentlige. Det idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For saa vidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Frederik Ferdinand Christensen til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Frederik Ferdinand Christensen — der maa antages at være født i Aaret 1839 og som tidligere gentagne Gange har været straffet for Tyveri, en enkelt Gang i Forbindelse med Hæleri og Bedrageri, hvorhos han mange Gange har været straffet for Betleri, tvende Gange i Forbindelse med Løsgænger, og en Gang for denne Forseelse alene, ligesom han flere Gange har været straffet for Overtrædelse af Polititilhold og tvende Gange har været anset for Overtrædelse af Straffelovens § 235, og senest har været straffet ifølge Rougsø m. fl. Herreders Politirets Dom af 7 Marts 1899 efter denne Straffebestemmelse, sammenholdt med § 46, med simpelt Fængsel i 8 Dage og efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage — tiltales under nærværende Sag for Tyveri, Løsgænger og Betleri.

I sidstnævnte Henseende er det ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han, der ifølge sin Forklaring efter Udstaaelsen af den ham senest idømte Straf havde om Sommeren været anbragt paa Ladegaarden i Kjøbenhavn og om Efteraaret til 1 November f. A. havde haft Tjeneste hos en Skovrider i Jylland, fra sidstnævnte Dato og indtil han i Anledning af nærværende Sag blev anholdt den 17 Januar d. A., har strejft arbejdsløs omkring paa Landet i Omegnen af Horsens og, efter at den ham den 1 November udbetalte Restløn efter et Par Ugers Forløb var forbrugt, udelukkende ernæret sig ved Betleri.

For saa vidt Arrestanten har paastaet, at han under sin Omstrejfen forgæves har søgt Arbejde, vil der ikke kunne tages noget videre Hensyn hertil, idet han ifølge sin egen Forklaring ikkun i Løbet af de sidste 14 Dage forinden sin Anholdelse har forhørt sig om Arbejde hos tvende Fæstemænd.

— — — — —
 . . . vil Arrestanten for det af ham begaaede Løsgængeri og Betleri være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder og med særligt Hensyn til den langvarige Arrest, han har udstaaet, findes passende at kunne bestemmes til Tvangsarbejde i 120 Dage.

Nr. 90.

Advokat Halkier

contra

1. **Thomas Peder Christian Thomsen**, 2. **Peter Nielsen Thorøe**, 3. **Vilhelm Nicolai Nielsen** og 4. **Søren Hansen Nielsen** (Def. Nellemann),

der tiltales Nr. 1 for Overtrædelse af Straffelovens § 170 eller § 171 og de 3 sidstnævnte for Forsøg paa den i Straffelovens § 170 omhandlede Forbrydelse eller for Overtrædelse af samme Lovs § 176.

Esbjerg Købstads Ekstrarets Dom af 5 September 1899: De Tiltalte Thomas Peder Christian Thomsen og Søren Hansen Nielsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte Peter Nielsen Thorøe og Vilhelm Nicolai Nielsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og ville derhos en for begge og begge for en have at udrede to Tredjedele af Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne A. Harck og E. Hansen, 12 Kr. og 10 Kr., medens en Tredjedel af Aktionens Omkostninger udredes af det offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 November 1899: I Henseende til den Tiltalte Thomas Peder Christian Thomsen tillagte Frifindelse bør Underrettsdommen ved Magt at stande. De Tiltalte Peter Nielsen Thorøe, Vilhelm Nicolai Nielsen og Søren Hansen Nielsen bør

hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, de to førstnævnte hver især i 3 Gange 5 Dage og sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage. Saa udrede disse trede Tiltalte og, en for alle og alle for en, tre Fjerdedele af Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 15 Kr., til Defensor samme Steds 12 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Rye, 20 Kr. til hver, medens en Fjerdedel af bemeldte Omkostninger udredes af det offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte Thomsen er frifunden og at de Tiltalte Peter Nielsen Thorøe og Vilhelm Nicolai Nielsen ere ansete efter Straffelovens § 170, jfr. § 46, og vil det kunne have sit Forblivende ved de de sidstnævnte idømte Straffe. Derimod findes Tiltalte Søren Hansen Nielsen, hvis seneste Forklaring vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse for hans Vedkommende, under Hensyn til Straffelovens § 45, 2det Stk., ikke at kunne anses med Straf, og han vil derfor være at frifinde, og Sagens Omkostninger for hans Vedkommende være at paalægge det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Søren Hansen Nielsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I øvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande, dog saaledes at Aktionens Omkostninger, derunder de ved Dommen fastsatte Salarier udredes med Halvdelen af de Tiltalte Peter Nielsen Thorøe og Vilhelm Nicolai Nielsen, en for begge og begge for en, og med den anden Halvdel af det offentlige. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokaterne Halkier og Nellesmann hver 40 Kroner, der udredes paa den med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Buffettist Thomas Peder Christian Thomsen, der er født i Aaret 1880, Sadelmager Peter Nielsen Thorøe, der er født i Aaret 1876, Fiskehandler Vilhelm Nicolai Nielsen, der er født i Aaret 1877, og Sadelmager Søren Hansen Nielsen, der er født i Aaret 1865, og af hvilke ingen ses tidligere at have været tiltalt eller straffet med Undtagelse af, at Vilhelm Nicolai Nielsen efter sin Forklaring i Aaret 1898 har erlagt en Bøde af 10 Kr. for Overtrædelse af Fiskerilovgivningen, ere under nærværende Sag satte under Tiltale, førstnævnte for Overtrædelse af Straffelovens § 170 eller § 171 og de 3 sidstnævnte for Forsøg paa den i Straffelovens § 170 omhandlede Forbrydelse eller for Overtrædelse af samme Lovs § 176.

Efter Sagens Oplysninger blev den 17-aarige Tjenestepige Mary Jensine Christiansen den 9 Juni d. A om Morgenen Kl. ca. 5 $\frac{1}{2}$ af en tilfældig forbigående funden sovende og ikkun mangelfuldt paa-klædt paa en Bænk i et offentligt Anlæg i Esbjerg, medens hendes Kjøléliv og Nederdel fandtes hængende paa en Busk samme Steds og hendes ene Sko laa paa Jorden. Til en i Anledning heraf optagen Politirapport forklarede bemeldte Mary, at hun, der tjente hos Restauratør Eeg i Esbjerg, den foregaaende Dags Aften ved 8 Tiden sammen med en jævnaldrende Dampskibsjomfru Franciska Christensen havde indfundet sig i Beværtningsstedet Tivoli i Esbjerg, hvor de traf sammen med en Opvarter Abildskov og Tiltalte Thomsen, i hvis Selskab de nød bajersk Øl og adskillige Glas Portvin, hvorved hun blev i den Grad beruset, at hun aldeles ikke erindrede hverken, til hvilken Tid hun forlod Tivoli, om hun gik alene derfra eller i Selskab med andre, eller hvad der passerede i Tiden mellem Opholdet i Tivoli og det Tidspunkt, da hun næste Morgen blev funden i Anlægget.

Under den derefter indledede Undersøgelse har Tiltalte Thomsen erkendt Rigtigheden af Marys Forklaring om Opholdet i Tivoli med Tilføjende, at han og Abildskov i Forening med de to Piger drak 4 halve Flasker Portvin, og om, hvad der derefter passerede, har han afgivet en Forklaring, der gaar ud paa, at de alle fire forlod Tivoli i en Droske, der omtrent Kl. 1 om Natten bragte dem til Torvet, hvor Abildskov og Franciska fjernede sig, medens han foreslog Mary at gaa en Tur, hvortil hun ogsaa var villig. Da de vare naaede ned til Anlægget, bad han hende — der vel var en hel Del beruset, men som han dog, da hun baade kunde gaa ved hans Hjælp og føre en fornuftig Samtale, ikke ansaa for at være ude af Stand til at indse, hvad der foregik — om Tilladelse til at have Samleje med hende, hvortil hun først svarede, at det »vidste hun dog ikke rigtig«, men da han, efter at de vare komne ind i Anlægget, og hun havde ladet sit Vand, fornyede sin Anmodning, gav hun sit Samtykke, idet hun tilføjede, at han ikke maatte sige det til nogen, hvorefter hun, der endnu ikke havde bundet sine Benklæder efter Vandladningen, selv lagde sig ned mellem nogle Graner og selv tog Skørterne til Side og trak Benklæderne helt ned om Benene, hvorpaa Samlejet fandt Sted og blev fuldbyrdet. Efter nogle Minutters Forløb rejste han sig og sagde, at det var bedst, at de nu kom af Sted, og Mary rejste sig nu ogsaa ved egen Hjælp, hvorpaa de i Forening forlod Anlægget. Under Samlejet blev der ikke vekslet Ord imellem dem, og de talte ikke om dette bag efter. Da de kom ud paa Gaden, gled Marys Benklæder ned om Fødderne paa hende, hvorfor han efter hendes Anmodning tog dem af hende og bar dem for hende, til de skiltes ved Restauratør Eegs Bopæl. Ved Ankomsten hertil ringede eller bankede Mary paa Døren, og da han syntes at høre nogen komme ned ad Trappen, fjernede han sig efter først paa Marys Opfordring at have kysset hende og efter at have givet hende Benklæderne. Tiltalte har derhos tilføjet, at det ikke den paagældende Aften har været hans eller Abildskovs Hensigt at drikke Mary fuld, og at han ikke selv ved den ommeldte Lejlighed i nogen Grad var paavirket af Spiritus.

Medens nu Mary overfor denne Forklaring under gentagen Konfrontation med Tiltalte Thomsen har fastholdt Rigtigheden af sit An-

givende om, at hun aldeles ingen Forestilling har om det passerede eller om, hvorledes hun er kommen fra Tivoli ind til Byen, idet det sidste, hun vil kunne erindre fra den ommeldte Aften, er, at hun sad og drak i Tivoli, hvorhos hun har hævdet, at naar Tiltalte Thomsen har haft Samleje med hende, har han benyttet sig af hendes berusede Tilstand, der ikke tillod hende at gøre nogen Modstand, har fornævnte Abildskov forklaret, at Mary, da de tog fra Tivoli, hvor de havde nydt det af Tiltalte Thomsen angivne Kvantum Drikkevarer, ikke var mere beruset end, at hun nogenlunde kunde klare sig, om hun end, da Drosken kom til Torvet, havde Opkastninger, og Thomsen maatte tage hende under Armen for at faa hende af Sted, ligesom den ovennævnte Franciska har forklaret, at Mary, da hun forlod hende paa Torvet om Natten, vel var en Del beruset og havde kastet op, men at hun dog kunde gaa ved Thomsens Hjælp. Under Hensyn til disse sidste Forklaringer, hvortil endvidere kommer, at Mary, efter først at have benægtet nogensinde tidligere at have haft med Mandfolk at gøre, i et senere Forhør har maattet indrømme Usandheden af dette Anbringende, findes imidlertid Tiltalte Thomsens Forklaring, for saa vidt den gaar ud paa, at det var med Marys egen frie Villie og udtrykkelige Tilla-delse, at han havde Samleje med hende, og at han er sikker paa, at hun ikke den Gang var saa beruset, at hun ikke skulde kunne have modsat sig Gerningen, hvis hun havde villet det, ikke at kunne forkastes, og Tiltalte kan herefter ikke anses at have paadraget sig noget Strafansvar.

Efter at Thomsen, som meldt, havde forladt Mary udenfor Eegs Restauration, var hun imidlertid ikke bleven lukket ind, og det frem-gaar nu videre af Sagens Oplysninger, at hun noget senere paa Natten af de Tiltalte Thorøe, Vilhelm Nielsen og Søren Nielsen, der havde tilbragt Aftenen og en Del af Natten med Kortspil paa forskellige Steder, blev funden ved Trappen udenfor bemeldte Restau-ration, hvor hun sad eller laa og sov, og at Thorøe og Søren Nielsen vækkede hende og førte hende, som de begge havde taget under Armen, ned til Anlæget, medens Vilhelm Nielsen fulgte bagefter, uden at der dog forinden eller samtidigt blev truffet nogen Aftale mellem de Tiltalte eller udtalt noget om, hvad Hensigten med deres Foretagende var.

Ved Tiltalte Thorøes med det i øvrigt oplyste stemmende Til-staaelse maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at han ved An-komsten til Anlæget drejede om ad en lille Sti alene méd Mary, medens de tvende andre Tiltalte nu fulgte bag efter, og at han — der efter sin Forklaring vel var en Del beruset, men dog godt vidste, hvad han gjorde, og som vel kendte Mary, men efter sit Udsagn aldrig har haft Anledning til at tro, at hun ikke var uberygtet — nu be-gærede Samleje med hende, hvortil hun intet svarede, hvorimod hun, da han opfordrede hende til at lægge sig, uden at sige noget straks efterkom denne Opfordring, hvorpaa han trak hendes Klæder op — Benklæder havde hun ikke paa — og i de andre Tiltaltes Paasyn gjorde Forsøg paa at faa legemlig Omgang med hende, idet han lagde sig ovenpaa hende og prøvede paa at indføre sit Lem i hendes Køn-sdele, hvilket dog, da hans Lem, efter hans Forklaring paa Grund af hans berusede Tilstand, ikke vilde blive erigeret, ikke lykkedes ham,

hvorfor han, der har erkendt, at hans Lem under det nævnte Forsøg var i Berøring med Pigens Kønsele, opgav Forsøget, uden at Sædafgang fandt Sted, og uden at han ved uterlige Befølinger paa anden Maade havde forulempet Pigen, og rejste sig. Han har derhos tilføjet, at han nu er paa det rene med, at Pigen ved den paagældende Lejlighed var i en saadan Tilstand, at hun ikke forstod, hvad der foregik, og ikke var i Stand til at modsætte sig Gerningen, og han har ikke turdet benægte, at hendes Mangel paa Evne til at gøre Modstand kan have motiveret hans Opførsel, hvis Utilbørlighed dog først senere er gaaet op for ham.

Endvidere er det ved Tiltalte Vilhelm Niensens ligeledes med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilstaaelse tilstrækkelig godtgjort, at denne Tiltalte, efter at Thorø havde rejst sig fra Pigen, i den Hensigt at forskaffe sig legemlig Omgang med hende lagde sig ovenpaa hende og efter at have befølt hendes Kønsele prøvede paa at bringe sit Lem ind i disse, hvilket dog heller ikke lykkedes for ham, da hans Lem ikke vilde blive stift, hvorfor han, der efter sit Angivende nu fortrød, hvad han havde for, sprang op, uden at det var kommet til Sædafgang hos ham. Tiltalte, der ved den paagældende Lejlighed vil have været en Del beruset, men dog ikke i højere Grad end, at han var sig bevidst, hvad han foretog sig, og som ikke kendte Mary, har erkendt, at han, da han lagde sig over Pigen, hverken søgte eller fik noget Samtykke af hende, der laa ganske stille uden at røre sig, men dog efter hans Formening med aabne Øjne, men han vil dog være gaaet ud fra, at hun ikke var fuldstændig uden Bevidsthed, eftersom hun den Gang, de fandt hende, paa hans Spørgsmaal om, hvem hun havde været sammen med, svarede, at hun havde været sammen med Franciska, og tilføjede: »Det er en væmmelig Pige, der gaar og faar mig paa gale Veje.«

Endelig have begge de sidstommende Tiltalte overensstemmende forklaret, at Tiltalte Søren Nielsen, efter at Tiltalte Vilhelm Nielsen havde rejst sig fra Mary, lagde sig oven paa hende og blev liggende saaledes i længere Tid — hvorhos Vilhelm Nielsen har tilføjet, at det forekom ham, at Søren Nielsen foretog Samlejebevægelser, hvad dog ikke med Tydelighed kunde ses, da det hele foregik inde under Træerne og i Buskadset — og at Søren Nielsen opfordrede dem til at forlade Stedet, hvilken Opfordring de ogsaa efterkom, idet de begge gik til deres Hjem. Tiltalte Søren Nielsen, der ligesom de øvrige Tiltalte under en Del af Undersøgelsen har været belagt med Varetægtsarrest, har i de første Forhør benægtet overhovedet at have haft til Hensigt eller at have gjort Forsøg paa at forskaffe sig Samleje med Mary eller behandlet hende uterligt, idet han om det passerede, for saa vidt ham angaar, afgav en Forklaring, der gik ud paa, at han — der erkendte at have set Thorø og Vilhelm Nielsen være inde hos Pigen i Buskadset den ene efter den anden, uden dog at vide, hvad de foretog sig der, skøndt han nok tænkte sig, at de i alt Fald forsøgte at faa Samleje med hende — gik ind i Buskadset, efter at de andre havde forladt Pigen, for at se, hvorledes hun saa ud, og at han, der ved at se paa hende, som hun laa der uden Bevægelse, nok kunde indse, at hun var i høj Grad beruset, forgæves gjorde Forsøg paa at vække hende og rejse hende op, men at han, da hun vedbli-

vende sov og samtidigt kastede op, maatte nøjes med at vende hende om paa Siden, for at hun ikke skulde kvæles i Opkastningerne, hvorefter han forlod Stedet. Paa Forehold af Thorøes og Vilhelm Nielsens Forklaring om, at han laa oven paa Pigen, indrømmede han derhos, at han, da han kom ind i Buskadset, lagde sig »paa Knæer og paa Hænder« over hende, hvad han dog efter sin Forklaring alene gjorde for at kunne hjælpe hende, der skulde til at brække sig, og ligeledes erkendte han, at han havde opfordret Thorøe og Vilhelm Nielsen til at gaa bort, idet han først angav ikke at kunne give nogen Forklaring om Grunden hertil, men bag efter forklarede, at han gjorde det, fordi han vilde hjælpe Pigen hjem, hvad han dog efter det i øvrigt oplyste ikke gjorde noget som helst Forsøg paa. I et senere Forhør forandrede han imidlertid for saa vidt disse Forklaringer, som han nu erklærede ikke at ville benægte, at naar han gik ind til Pigen, var det, fordi han, efter at have set de andre være derinde, ogsaa fik Lyst til at have Samleje med hende, i hvilken Hensigt han, som forklaret, lagde sig over hende paa Hænderne og Knæerne og bad de andre om at gaa; men han havde endnu ikke faaet sine Benklæder opknappede, da hun viste Tegn til at skulle kaste op, og efter at hun ved hans Hjælp var bleven vendt om paa Siden og havde faaet kastet op, blev han saa led ved hende, at Lysten til Samleje forgik ham, og ligesom han ikke i øvrigt vil have gjort noget direkte Forsøg paa at pleje legemlig Omgang med hende, saaledes vil han ej heller ved Befølinger eller paa anden Maade have behandlet hende uterligt. Efter de af denne Tiltalte saaledes afgivne Forklaringer i Forbindelse med de i øvrigt foreliggende Oplysninger maa det antages, at ogsaa han har gjort Forsøg paa at pleje legemlig Omgang med Pigen, medens hun var i en Tilstand, hvori hun var ude af Stand til at modsætte sig Gerningen, og at han alene paa Grund af den tilfældige Omstændighed, at hun kom til at kaste op, har opgivet sit Forsæt.

Mary, der ogsaa overfor de af de Tiltalte Thorøe, Vilhelm Nielsen og Søren Nielsen afgivne Forklaringer har fastholdt, at hun intet som helst af det passerede kan huske, har ikke under Sagen nedlagt nogen Erstatningspaastand.

Medens det nu efter det foranførte maa billiges, at Tiltalte Thomsen ved den indankede Dom er frifunden for Aktors Tiltale, hvorfor bemeldte Dom i saa Henseende vil være at stadfæste, ville de Tiltalte Thorøe, Vilhelm Nielsen og Søren Nielsen for deres ovenfor beskrevne Forhold være at anse efter Straffelovens § 170, jfr. § 46, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder, derunder navnlig, at Pigen Mary efter det oplyste ikke kan anses for uberygtet, findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød for Thorøe og Vilhelm Nielsen i 3 Gange 5 Dage for hver og for Søren Nielsen i 2 Gange 5 Dage.

Tirsdagen den 15 Maj.

Nr. 140.

Advokat Hindenburg

contra

Jens Hansen (Def. Bagger),

der tiltales for Bedrageri.

Holbæk Købstads Ekstrarets Dom af 30 December 1899: Tiltalte, Arbejdsmand Jens Hansen af Gl. Bro, Grandløse Sogn, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og derhos udrede samtlige Aktionens Omkostninger, hvorunder i Salærer til Aktor, Sagfører Svantemann, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Springborg, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Marts 1900: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører M. A. Meyer og Prokurator Seidelin, betaler Tiltalte, Arbejdsmand Jens Hansen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Hansen til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Holbæk Købstads Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Arbejdsmand Jens Hansen, aktioneret for Bedrageri.

Ved Tiltaltes egen med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse er det godtgjort, at han, som en Dag i Efteraaret 1898 havde indleveret et Vækkeur af Værdi 1 Kr. 50 Øre til Reparation i Urmager Richardts Butik i Holbæk og paa Anmodning erholdt overladt et til 10 Kr. vurderet Sølvcylinderur til Laans, saa længe Reparationen stod paa, svingagtig har tilegnet sig dette Ur, og i den Anledning ikke senere indfundet sig i Butikken, men ladet Vækkeuret blive hos Urmageren.

For det af ham saaledes udviste Forhold vil Tiltalte, der er født den 3 August 1860 og ved Merløse-Tudse Herreders Ekstrarets Dom af 31 Januar 1895 er anset efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 3 Dage, nu være at anse efter Straffelovens § 253 med en Straf, der efter Omstændighederne findes at

burde bestemmes til lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage. Da Underrettsdommen har fastsat samme Straf, som billiges, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Nr. 144.

Advokat Halkier

contra

Charles Keller (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 April 1900: Arrestanten Charles Keller bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Salomonsen og Overretssagfører Carlsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For saa vidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Charles Keller til Advokat Halkier og Højesterets-sagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Charles Keller, som er født den 24 Juni 1880 og som ikke er funden forhen straffet, for Tyveri eller Hæleri, og er Sagens Omstændigheder følgende:

Den 12 November f. A. blev der gjort Anmeldelse til vedkommende Politistation om 2 Indbrudstyverier, begge udøvede Natten i Forvejen ved Indstigning gennem Vindue, af hvilke det ene var begaaet i en Slagterforretning, det andet i en Nikkelvareforretning i Store Kongensgade, og ved hvilke der bl. a. var frastjaalet henholdsvis Sine Andersen, Slagtermester Buch Friis's Hustru, en Jacket, og Johanne Larsen, Petersens Enke, en Urkæde.

Færdig fra Trykkeriet den 23 Maj 1900.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag**

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

44. Aargang.

Højesteretsaaret 1900

Nr. 9.

Tirsdagen den 15 Maj.

Den 15de s. M. pantsatte Arrestanten hos en herværende Pantelaanerske en Jacket, men da Pantelaanersken formodede, at Jacketten skrev sig fra det ovenanførte Tyveri, foranledigede hun ham anholdt, og under den mod ham indledede Undersøgelse viste det sig, at han hos samme Pantelaanerske havde pantsat en Urkæde som den foranførte.

Arrestanten har imidlertid nægtet sig skyldig i de nævnte Tyverier eller i noget ulovligt med Hensyn til de omtalte Genstande, af hvilke Jacketen er vurderet til 10 Kr., og angaaende sin Adkomst til disse Genstande har han afgivet følgende Forklaring.

Efter den foregaaende Nat at være dreven omkring paa Gaderne og have ligget i Kældere og paa Trapper, blev han den 12 November om Morgenen tiltalt af en ham ubekendt Person, der bad ham pantsætte for ham den omtalte Jacket, som Personen havde i en Pakke. Dette gjorde Arrestanten, og efter at Personen havde modtaget Laanesummen — 1 Kr. — og givet Arrestanten 10 Øre for hans Ulejlighed, sprang Personen op i en forbiikørende Sporvogn, idet han paa Arrestantens Forespørgsel, om han ikke vilde have Laanesedlen med, svarede, at den kunde Arrestanten beholde. Da Arrestanten nu ønskede højere Laan paa Jacketen, løste han den igen ved Penge, han laante af sin Broder, og pantsatte den paa ny for 3 Kr. hos ovennævnte Pantelaanerske.

Om Urkæden . . .

. . . vil Arrestanten være at frifinde.

Hvad Jacketen derimod angaar, har Buch Friis's Hustru tilvejebragt Ejendomsbevis og aflagt Tilhjemlingsed, og Arrestanten, der vel ikke har været straffet, men som efter det foreliggende har ført et uordentligt Liv med Ulyst til stadigt Arbejde, vil efter det anførte, idet der findes at være tilvejebragt et efter Danske Lovs 6—17—10 og 11, jfr. Forordningen 8de September 1841 § 6 i saa Henseende tilstrækkeligt Bevis med Hensyn til nævnte Jacket, være at dømme for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster, efter Omstændighederne dog kun som Hæler.

Der har været Spørgsmaal om Arrestantens Tilregnelighed, og han har i den Anledning været udlagt til Observation paa Kommunehospitalet, men efter den af vedkommende Overlæge afgivne Erklæring og Sagens øvrige Oplysninger findes der ingen Tvivl at være om, at Arrestanten er fuldt tilregnelig.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 238 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage.

Nr. 145. Højesteretssagfører Jensen

contra

Rudolph Hermann Olsen (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 168.

Hatting Herreds Ekstrarets Dom af 28 Februar 1900: Arrestanten Rudolph Hermann Olsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar samt betale alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Bjerregaard, med 12 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Plenge, med 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 April 1900: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Rye, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Aar.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Rudolph Hermann Olsen til Højesteretssagfører Jensen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Rudolph Hermann Olsen — der er født den 20 December 1882, og som, foruden at han ved Justitsministeriets Resolution af 20 April 1895 er bleven fritagen for at sættes under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens § 288, imod, at der tildeltes ham en alvorlig Revselse i Hjemmet i Overværelse af en ved Politiet ansat Person, ifølge Horsens Købstads Ekstrarets Dom af 29 April 1897 har været straffet efter Straffelovens § 233, jfr. §§ 47 og 54, med 25 Slag Ris — er under nærværende Sag sat under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens § 168.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Efter at Arrestanten, der havde tilbragt Natten mellem den 3dje og 4de Februar d. A. dels paa et Maskebal i Horsens, dels andet Steds, hovedsagelig paa Gaden i Selskab med forskellige Personer, navnlig en Kammerat, om Morgenen var bleven ene, besluttede han, der syntes, at han var bleven for beruset til at begive sig til sit Hjem, at gaa en Tur ud ad Landevejen i Retning af Thorsted. Da han derpaa — som det maa antages mellem Kl. 9 og 10 om Formiddagen — var ankommen til en ved Vejen boende Bagers Ejendom, saa han, at der gik en lille Pige foran ham, og han, der straks bestemte sig til at ville forsøge at skaffe sig legemlig Omgang med hende, fulgte nu hurtigt — til Dels i Løb — efter hende, der var drejet ned ad en Sidevej.

Efter at han, som det maa antages i en Afstand af ca. 100 Favne fra det nærmest beboede Sted, havde indhentet Pigebarnet — der har vist sig at være Gaardejer af Oens Mark Mads Sørensen Madsens 13-aarige Datter, Marie Sørine, og som af sine Forældre var sendt til Bageren efter Brød — tog han hende efter sin Forklaring om Livet, men efter hendes Udsagn omkring Halsen, og uagtet hun straks gjorde Forsøg paa at rive sig løs fra ham — hvad der efter hendes Forklaring ogsaa lykkedes hende et Øjeblik, hvorefter Arrestanten imidlertid atter greb hende om Halsen — kastede han hende omkuld paa Vejkanthen, knappede hendes Benklæder ned og fremtog sit Lem, som han stak ind i hendes Kønsele, hvorefter han, der blev liggende oven paa hende i 8 à 10 Minutter, førte sit Lem, der dog efter hans Forklaring kun kom »lige inden for«, da dets videre Indtrængen stødte paa Modstand, frem og tilbage i Pigebarnets Kønsele, indtil Sæden gik fra ham i disse, og derpaa sprang han, der nu bemærkede, at 2 Mandspersoner nærmede sig til dem, op og undløb over Markerne.

Pigebarnet, der ikke vil have nogen Mening om, hvor langt Arrestantens Lem trængte ind i hendes Kønsele, har i øvrigt forklaret, at der ikke uden paa disse eller deres nærmeste Omgivelser fandtes noget vaadt, efter at Arrestanten havde rejst sig op.

Efter Arrestantens videre Forklaring forekom det ham, at Pigebarnet — der efter sit Udsagn, efter at Arrestanten havde kastet hende om og opknappet hendes Benklæder samt fremtaget sit Lem, blev saa lammet af Skræk, at hun, der dog vil have grædt, ikke gjorde noget yderligere Forsøg paa at faa ham til at give Slip paa hende — hele Tiden kneb Benene sammen, hvorfor han ogsaa antager, at han med sin Haand har taget dem fra hinanden, inden det lykkedes ham at faa sit Lem ind i hendes Kønsele, men han vil dog ikke nærmere kunne erindre Sammenhængen hermed, hvorhos han overfor Pigebarnets Forklaring om, at han, da hun, efter at have set, at de ovenomtalte Personer ilede til, gav sig til at skrigere — hvad den ene af disse har forklaret at have hørt — havde holdt sin Haand for hendes Mund og sagt til hende, at han, hvis hun ikke hørte op dermed, vilde slaa eller stikke hende ihjel, har forklaret, at det ligeledes forekommer ham, at hun ogsaa skreg, forinden Mændene nærmede sig,

og at det vistnok var allerede ved den Lejlighed, at han fremførte den ommeldte Trusel imod hende, hvorved han tilsigtede at faa hende til at tie og ligge rolig, indtil han havde faaet sin Villie med hende, uden at han dog vil have tænkt paa at iværksætte samme eller i det hele tilføje hende noget ondt.

Arrestanten har endelig udtalt, at han ikke var i mindste Maade beruset, da han udøvede den nævnte Vold imod Pigebarnet, men at han dog endnu den Gang var under Paavirkning af de af ham i Nattens og Morgenens Løb nydte Drikkevarer, og at han er overbevist om, at han ellers ikke vilde have udvist en saadan Adfærd.

Efter Overfaldet blev Pigebarnet — der kom grædende hjem og fortalte, hvad der var overgaaet hende, og om hvem det i øvrigt i en Politirapport siges, at hun er temmelig stor og godt udviklet i Forhold til sin Alder — samme Dag undersøgt af Distriktslægen, i hvis den 8de s. M. afgivne Erklæring det bl. a. hedder, at hun ved Undersøgelsen benægtede at føle Smerte i Kønselelene, ligesom der ved Undersøgelsen af dem, der endnu ikke vare fuldt udviklede, og hvor Indgangen til Moderskeden var snever, ikke fandtes Spor af nogen Beskadigelse eller Ømhed, hvorfor Distriktslægen — som han sluttelig bemærker — antager, at Samlejet ikke har været fuldført.

For sit saaledes udviste Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 168, 1ste Punktum, jfr. § 37, med en Straf, der findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Nr. 142. Højesterets sagfører Asmussen

contra

Laurits Kristian Martinus Jensen (Def. Jensen),

der tiltales for Forsøg paa Voldtægt.

Holstebro Købstads Ekstrarets Dom af 27 Februar 1900: Arrestanten Laurits Kristian Martinus Jensen bør hensættes i Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvorhos han bør udrede alle af Aktionen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Aggerholm, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Falbe-Hansen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 26 Marts 1900: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 1 Aar. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Hindberg, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Laurits Kri-

stian Martinus Jensen til Højesteretssagførerne Asmussen og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Laurits Kristian Martinus Jensen, der er født den 4 Marts 1883 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, tiltales under denne Sag for Forsøg paa Voldtægt.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Efter at Pigebarnet Petra Christine Marie Nielsen, der er født den 20 Juli 1887, den 4 Februar d. A. om Eftermiddagen omtrent Kl. 6, da det var halvmørkt, paa en Vej i Nærheden af Holstebro var gaaet forbi Arrestanten, der skulde til Mejrup, hvor han tjente, medens Pigebarnet gik til sit Hjem i Holstebro, fulgte Arrestanten efter hende og gik hen til hende, der gik paa højre Side af Vejen.

Arrestanten, der efter sin Forklaring nu kom i Tanker om at ville forsøge at faa Samleje med hende, hvem han ikke kendte, og som ikke havde givet ham ringeste Anledning til at tro, at hun vilde indlade sig med ham, sagde da bl. a. til hende, om han maatte ligge hos hende, og da hun efter at have søgt at slippe fra ham ved, stadig efterfulgt af ham, at gaa fra den ene Side af Vejen til den anden, til sidst sprang over Grøften ved den venstre Side af Vejen, stødte han til hende, saa at hun faldt. Hun slap dog fra ham og løb ind paa Marken, men blev indhentet af ham, der derpaa kastede hende om i Sneen, løftede hendes Skorter op og rev i hendes Benklæder, uden at det dog lykkedes ham at faa dem ned. Da Petra skreg for om muligt at tilkalde Folk, holdt Arrestanten hende for Munden, og efter at han var ophørt dermed, turde hun efter sin Forklaring ikke begynde at skringe igen, fordi hun var bange for ham.

Da Arrestanten imidlertid nu saa to Mænd i en Afstand af ca. 300 Al. fra Stedet, maatte han afstaa fra sit Forsøg paa at faa Petras Benklæder ned, og hun løb da ud paa Vejen for muligt at træffe Folk; men Arrestanten indhentede hende, og efter at han, der da havde bemærket, at de nævnte to Mænd vare gaaede ind i et Hus ved Landevejen, derpaa havde kastet hende omkuld paa Vejen, lykkedes det ham at faa hendes Benklæder ned, saaledes, at hun blev blottet, og da hun, medens hun laa paa Jorden, igen gav sig til at skringe, holdt han hende atter for Munden, hvorefter hun, som hun har udsagt, ikke turde skringe af Frygt for ham.

Arrestanten, der havde lagt sig oven paa hende og fremtaget sit Lem, og som befølte hende paa Laarene, sagde derpaa til hende, at hun skulde tage Benene fra hinanden, hvad hun ogsaa gjorde, fordi hun, som hun har udsagt, ikke turde andet, og Arrestanten forsøgte nu, idet han gjorde Samlejebevægelser, at stikke sit Lem ind i hendes Kønsele.

Da dette ikke lykkedes ham, befalede han hende at hjælpe til dermed, hvad hun, der efter sit Udsagn ikke turde andet end adlyde,

ogsaa gjorde, idet hun tog fat paa hans Lem og søgte at føre det ind, men forgæves, hvorved bemærkes, at Arrestanten efter sit Udsagn tror, at hun kun gjorde dette, fordi hun var bange for ham. Petra, der bad om at maatte gaa, forsøgte ogsaa at blive fri for ham ved at love ham 25 Øre; men da hun paa hans Spørgsmaal, om hun havde Pengene hos sig, svarede, at hun havde dem hjemme, blev han endnu en lille Tid liggende oven paa hende.

Efter Arrestantens Forklaring laa han oven paa hende maaske i det hele i 5 Minutter og søgte at faa sit Lem ind, men da han ikke kunde opnaa dette, fordi der, som han har udtrykt sig »ikke var Plads« og han desuden kom i Tanker om, at han, hvis han ikke skyndte sig til Byen, ikke vilde kunne faa Følgeskab med nogle af ham opgivne Personer, der skulde samme Vej, rejste han sig op, dog først efter at han havde sagt, at han vilde lade sit Vand i hende, hvad han ogsaa gjorde, idet hun blev vaad ned af Benene og paa Klæderne.

Arrestanten, der nu sagde, at hun skulde rejse sig, samle sine Benklæder op og ryste eller børste Sneen af sig, hvorhos han forbød hende at omtale det passerede til nogen, gik derpaa ad Vejen til Holstebro.

Efter at Petra, der gik lidt bag efter Arrestanten, var kommen til sit Hjem Kl. 6³/₄ om Aftenen, fortalte hun, at hun paa Vejen var bleven voldtagen af en stor Dreng, og hendes Fader gjorde da straks Anmeldelse derom til Politiet.

Arrestanten, efter hvis Forklaring der ikke fandt nogen Sædudgydelse Sted, har indrømmet, at han vilde have fuldbyrdet Samleje med Petra, saafremt han havde kunnet faa sit Lem ind i hende, i hvilken Henseende han, der under Forhørene først havde udsagt, at han rejste sig op fra hende, fordi han fortrød sin Gerning, senere har erkendt, at han først, da han gik ind til Byen, begyndte at fortryde, hvad han havde gjort. Han har derhos erkendt, at han vidste, at Petra, der paa hans Spørgsmaal til hende om, hvor gammel hun var, havde svaret, at det kunde hun ikke huske, var for ung til at kunne taale Samleje, idet han nok kunde se, at hun ikke var konfirmeret.

Efter Overfaldet blev Pigebarnet samme Aften undersøgt af Distriktslægen, ifølge hvis Erklæring af 5 Februar d. A. der ikke har været udøvet noget Samleje, idet det i Erklæringen udtales, at Hymen ved Undersøgelsen fandtes intakt, og at introitus vaginæ ikke kunde passeres selv af Spidsen af en Lillefinger.

I det første Forhør, der afholdtes den 6te s. M., erklærede hun derhos, at hun ikke havde ondt af den hende overgaaede Overlast.

For sit ovennævnte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 168, jfr. §§ 46 og 37, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Ved Underrettsdommen er Straffen bestemt til saadant Arbejde i 8 Maaneder, og med den af det anførte følgende Forlængelse af Straffetiden vil bemeldte Dom saaledes være at stadfæste.

Onsdagen den 16 Maj.

Nr. 121. Højesteretssagfører Salomon

contra

1. Forhenværende Gaardejer **Hans Jørgensen**, kaldet Jensen,
2. **Carl Alfred Jørgensen**, 3 **Jørgen Laurits Jørgensen**
og 4. **Oluf Laurits Lucas Thygesen** (Def. Jensen),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Nykøbing p. F. Herreds Ekstrarets Dom af 29 September 1899: Tiltalte Oluf Laurits Lucas Thygesen bør for Aktors Tiltale under nærværende Sag fri at være, medens Tiltalte Hans Jørgensen, kaldet Jensen, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage, og de Tiltalte Carl Alfred Jørgensen og Jørgen Laurits Jørgensen henholdsvis med 3 Gange 5 Dages og 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød. Saa bør og de sidstnævnte 3 Tiltalte in solidum at udrede i Erstatning til Kreditforeningen for de danske Østifter 770 Kr. og ligeledes solidarisk at tilsvare $\frac{3}{4}$ af alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Overretssagfører Holst og Sagfører Olivarius 40 Kr. til hver, medens $\frac{1}{4}$ af disse Omkostninger udredes af det offentlige. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 Marts 1900: De Tiltalte, fhv. Gaardejer Hans Jørgensen, kaldet Jensen, dennes Sønner Carl Alfred Jørgensen og Jørgen Laurits Jørgensen samt hans Stedsøn Oluf Laurits Lucas Thygesen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Overretssagfører Holst og Sagfører Olivarius for Underretten, 40 Kr. til hver, samt i Salær til Overretssagfører M. Carlsen og Overretsprokurator Lehmann for Overretten, 50 Kr. til hver, udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Salomon og Jensen hver 70 Kroner, som udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nykøbing p. F. Herreds Ekstraret hertil indankede Sag ere de

Tiltalte, fhv. Gaardejer Hans Jørgensen, kaldet Jensen, dennes Sønner Carl Alfred Jørgensen og Jørgen Laurits Jørgensen samt hans Stedsøn Oluf Laurits Lucas Thygesen, som ere fødte henholdsvis den 23 Maj 1836, den 20 Maj 1872, den 12 Maj 1879 og den 6 September 1866, og af hvilke ingen er fundet tidligere straffet, aktionerede for bedrægligt Forhold. Ifølge de Tiltaltes Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste ere Sagens Omstændigheder følgende:

Ifølge Obligation af 19de Juni 1893, tinglæst den 23de s. M., skyldte Tiltalte Hans Jørgensen, kaldet Jensen, til Kreditforeningen af Grundejere i de danske Østifter 59,200 Kr., hvorfor var givet Pant i den ham siden 1877 tilhørende Ejendom, Gaarden Matr.-Nr. 5 a af Bøtø i Væggerløse Sogn med Jorder og Bygninger med Tilbehør, Avl og Afgrøde i Hus og paa Mark, tærsket og utærsket Hø, Halm og Gødning samt den til enhver Tid paa Ejendommen værende Besætning og Inventarium, Avls og Mejeriredskaber m. m. Ved en Besigtigelse af Pantet, som Kreditforeningen i Sommeren 1897 lod foretage, fandtes imidlertid Besætningen mangelfuld, idet den kun bestod af 6 Heste, hvoraf endda de to maa antages at have tilhørt Tiltalte Thygesen, medens Hestebesætningen, da Gaarden blev vurderet til Efterretning for Kreditforeningen, skal have udgjort 8 Heste og 2 Plage, hvorhos der manglede en halv Snes Køer, ligesom Bygningernes Tage trængte til Fornylse. Retsfølgning i Anledning af disse Mangler blev dog undgaaet, idet en Broder af Tiltalte Hans Jørgensen samt en senere afdød Købmand indestod for Manglernes Afhjælpning. Ved Pengehjælp, bl. a. fra Tiltalte Thygesens Side, blev Besætningen kompletteret med 2 Heste og en halv Snes Køer, hvorimod Manglerne ved Bygningernes Tage kun til Dels bleve afhjulpne ved Paalægning af Tagpap i Stedet for Straa. Tiltalte Thygesen, som ejede en Gaard i Brusrup, mageskiftede i December 1897 denne med en ubebygget Jordlod i Bøtø, hvorved han blev Ejer af ca. 3000 Kr. kontant, og flyttede kort efter med sit Indbo, nogen Besætning og Inventarium over til Tiltalte Hans Jørgensens Gaard, for at være ham, som var svagelig, behjælpelig med Gaardens Drift. Den 10 Januar 1898 tilskrev Tiltalte Hans Jørgensen Kreditforeningens Direktion om de Forbedringer, som havde fundet Sted paa Gaarden, og meddelte, at Tiltalte Thygesen havde afhændet sin Gaard og var flyttet over til hans til Kreditforeningen pantsatte Gaard, i hvilken Anledning Tiltalte Hans Jørgensen androg om at maatte fritages for at præstere et forlangt Afdrag paa Gælden. Da samtidig den ovenomtalte Købmand ønskede sig fritaget for sin Garantipligt, indledede Kreditforeningens Sagfører Forhandlinger med Foreningen om, at Tiltalte Thygesen skulde træde til som Selvskyldnerkautionist for Stedfaderens Gæld til Foreningen, hvad denne gik ind paa, idet den i saa Fald gav Afkald paa det forlangte Afdrag. Efter at Tiltalte Hans Jørgensen skriftlig var underrettet herom, hvad han dog ikke har kunnet erindre, begav Tiltalte Thygesen sig, efter Stedfaderens Opfordring, ledsaget af denne til Foreningens Sagfører, hvor han den 10 Februar 1898 underskrev et Bevis, som maa antages at være bleven vedhæftet Panteobligationen, hvorved han paatog sig at indestaa som Kautionsist og Selvskyldner for, at Stedfaderen opfyldte sin Forpligtelse efter Obligationen, da stor til Rest 58218 Kr. 29 Øre, hvorefter Købmanden og Tiltalte Hans Jørgensens Broder fritoges for

den af dem overtagne Garanti for Afhjælpning af Pantets Mangler. Begge de nævnte Tiltalte have imidlertid med Bestemthed forklaret, at de ikke have forstaaet, at den af Thygesen ved Beviset overtagne Forpligtelse gik ud paa andet end en Garanti for Udbedring af Taget. I Aarets Løb bestemte Tiltalte Thygesen sig imidlertid til at bebygge sin egen Jordlod og flyttede kort før Jul 1898 hen til denne Ejendom. Før og under sit Ophold paa Stedfaderens Gaard havde nysnævnte Tiltalte forstrakt Tiltalte Hans Jørgensen med forskellige Beløb, som han kun til Dels havde erholdt Dækning for, saaledes at han, da han flyttede bort fra Gaarden, efter sit Anbringende havde til Gode hos Stedfaderen over 2400 Kr., medens Tiltalte Hans Jørgensens Forklaring gaar ud paa, at han ved, at han den Gang endnu skyldte Thygesen 300 Kr., men ikke kan erindre, om han skyldte ham mere. Ved sin Bortflytning fra Stedfaderens Gaard lod Tiltalte Thygesen forblive der en Stak Hø, indeholdende 16 Læs, og en Stak Halm, indeholdende 11 Læs, som under nedennævnte Eksekutionsforretning ere takserede til en samlet Værdi af 420 Kr., men medtog med Stedfaderens Samtykke følgende Genstande, som maa antages at have henhørt til Gaardens Inventarium, nemlig en Fjedervogn af Værdi 40 Kr., en Roesaamaskine af Værdi 15 Kr., en Jernharve af Værdi 10 Kr., en Plov af Værdi 8 Kr. og en Mergelkasse af Værdi 3 Kr. Ligeledes tog Tiltalte Thygesen i Stedet for et Par ham tilhørende unge Køer med Kalv, som under ovennævnte Eksekutionsforretning ere takserede til 100 Kr. Stykket, og som han lod forblive paa Gaarden, med sig ved sin Flytning et Par af Gaardens Køer, af hvilke den ene malkede, og hvis Værdi er ansat til henholdsvis 150 Kr. og 120 Kr., hvilke forskellige Værdiansættelsers indbyrdes Forhold de Tiltalte Hans Jørgensen og Thygesen dog ikke have villet anse for rigtigt. Endvidere medtog sidstnævnte Tiltalte to til Gaardens Besætning hørende Grisesøer og lod til Gengæld paa Gaarden forblive to ham tilhørende Kvier, som maa antages at have haft en nogenlunde tilsvarende Værdi. I Tiden mellem paafølgende Jul og Nytaar overlod Tiltalte Hans Jørgensen — som det maa antages som Afdrag paa den af ham skyldige Gæld — Tiltalte Thygesen 12 Tdr. Havre, 8 Tdr. Byg, 1 Læs Roer og ca. 40 Høns, hvorhos sidstnævnte Tiltalte fra Gaarden bortkørte to Læs Halm og et Læs Hø — dette sidste Læs antagelig uden Stedfaderens Vidende. Dette Hø og Halm tog han ikke af sine egne paa Gaarden staaende Hø- og Halmstakke, efter sin Forklaring, fordi han i det vaade Vejrlig ikke vilde tage Hul paa disse. I det samme Tidsrum lod Tiltalte Hans Jørgensen sin Søn, Tiltalte Alfred Jørgensen, bortbytte et Par til Gaardens Besætning hørende Heste for et Par af ringere Værdi, saaledes at han fik 300 Kr. i Bytte, og i Begyndelsen af Januar Maaned 1899 bortbyttede Sønnerne, de Tiltalte Alfred og Jørgen Jørgensen, atter med Faderens Billigelse en af de saaledes i Bytte modtagne Heste, for hvilken de fik 20 Kr. i Bytte. Fremdeles lod Tiltalte Hans Jørgensen Tiltalte Jørgen Jørgensen, henholdsvis ved Nytaarstid og den 4 Januar 1899, bortbytte til to forskellige Personer to af Gaardens Heste, hvorved indvandt Byttesummer paa henholdsvis 150 Kr. og 300 Kr. Ved Nytaarstid afhændede Tiltalte Hans Jørgensen endvidere med Bistand af Tiltalte Alfred Jørgensen en af Gaardens Køer for en anden Ko og en Byttesum, som skulde erlægges i den paafølgende

Sommer. Imellem Jul og Nytaar solgte Tiltalte Hans Jørgensen derhos fra Gaarden 9 Pattegrise og 100 Stk. Fjerkræ. Da Kreditforeningen uden forudgaaende Varsel til Tiltalte Hans Jørgensen den 5 Januar 1899 lod foretage Eksekution i den pantsatte Ejendom, ved hvilken Lejlighed bemeldte Tiltalte blev truffen til Stede og affordret det opgjorte Beløb, i alt 59856 Kr. 78 Øre, erklærede han sig ude af Stand til at betale dette Beløb eller nogen Del deraf, uagtet han da havde liggende i sine Gemmer det ved de fornævnte Hestebytninger indvundne Beløb, 770 Kr., samt endvidere var i Besiddelse af et yderligere kontant Beløb paa 80 Kr. Kort efter Eksekutionen overlod han disse 850 Kr. til Tiltalte Alfred Jørgensen, som da tjente paa en fremmed Gaard, som et Vederlag, fordi denne, ifølge hans og Faderens af det i øvrigt oplyste bestyrkede Forklaring, i en længere Aarrække havde tjent Faderen uden Løn. Ved den i Marts Maaned s. A. afholdte Tvangsauktion over Ejendommen, som ved Eksekutionsforretningen med Besætning, Inventarium, Avl og Afgrøde m. m. var takseret til henholdsvis 50000 Kr. og 7237 Kr. 50 Øre, blev Kreditforeningen højstbydende med 26700 Kr., for hvilket Bud Foreningen senere ifølge Begæring erholdt Ejendommen udlagt som ufyldestgjort Panthaver. De fornævnte 850 Kr. anvendte Tiltalte Alfred Jørgensen til Hjælp til Erhvervelse af et Hus, hvori hans Forældre indflyttede, efter at være satte fra Gaarden.

Tiltalte Hans Jørgensen har erkendt, at det allerede kort før Jul 1898 var gaaet op for ham, at han vilde have Vanskelighed ved at klare den da forløbne December Termin, og at han mellem Jul og Nytaar, da Tiltalte Thygesen modtog den ovenomtalte Sæd m. m., har indset og udtalt, at han ikke kunde skaffe Penge til Renter og Afdrag paa anden Maade end ved at bortbytte det fornødne af Besætningen samt, at det er i dette Øjemed, at saadan Bortbytning med Bistand af hans medtiltalte 2 Sønner er sket. Han har imidlertid forklaret, at han havde paalagt Sønnerne ved Byttehandlerne kun at skaffe saadan Besætning, som Gaarden kunde være bekendt, og naar henses til det herved tilsigtede Øjemed, har han nægtet at kunne indse, at han herved har gjort sig skyldig i nogen strafbar Handling.

Efter det foreliggende findes nu ej heller den omtalte af denne Tiltalte foretagne Ombytning af Besætningsdele at have haft et saadant Omfang, at Besætningen derved kan anses for at være bleven utilbørlig forringet, og da derhos hans Forklaring om, at saadan Ombytning ikke er sket i den Hensigt at unddrage Pantekreditor Fyldestgørelse af det pantsatte, men alene for at skaffe Midler til dennes Tilfredsstillelse, ikke kan forkastes, vil der under denne Del af Sagen ikke kunne paalægges denne Tiltalte Strafansvar. Det samme findes dernæst at maatte statuere, for saa vidt Tiltalte Hans Jørgensen har undladt under Eksekutionsforretningen at opgive de kontante Penge, hvoraf han var i Besiddelse, og senere har disponeret over disse, efter som Eksekutionsforretningen alene havde den pantsatte Ejendom med Tilbehør til Genstand, af hvilken Grund Fordølgelsen af de kontante Penge, selv om den, hvad i øvrigt ikke er godtgjort, skyldtes egenlyttigt Øjemed, ikke kan anses strafbar, og dernæst Betingelsen for at belægge den senere stedfundne Bortgivelse af Beløbet med Straf, nemlig at vedkommende Tiltalte senere er gaaet fallit, ikke foreligger. Det følger

heraf, at ej heller de Tiltalte Alfred og Jørgen Jørgensen, selv om de maatte kunne antages at have anset deres Handlemaade for ulovlig, ville kunne anses strafskyldige i Anledning af deres ovenbeskrevne Deltagelse i de af Faderen foretagne Ombytninger af Gaardens Besætning eller, for den først nævnte Søns Vedkommende, hans Modtagelse af det oftomtalte kontante Beløb. Hvad dernæst angaar Tiltalte Hans Jørgensens og Tiltalte Thygesens Forhold med Hensyn til dennes ovenbeskrevne, i det væsentlige med Stedfaderens Billigelse skete Bortførsel af Inventariegenstande og Besætningsdele fra Gaarden, bemærkes, at da Tiltalte Thygesen — der i øvrigt senere paa Grund af sin Selvskyldnerkautionsforpligtelse er erklæret fallit og derved maa anses økonomisk ruineret — havde som anført et større Tilgodehavende hos Stedfaderen og derhos lod Hø- og Halmstakke forblive paa Gaarden til en Værdi, som oversteg Værdien af de Genstande, han tog med sig, uden samtidig tilstrækkelig at vederlægge dem paa anden Maade, og af de Kornvarer m. m., han som anført senere erholdt leveret fra Gaarden, og da derhos denne Tiltaltes Forklaring om, at han ikke, da han bortflyttede fra Gaarden, medtagende de beskrevne Inventariegenstande som Afdrag paa sit Tilgodehavende hos Stedfaderen, vil have indset, at denne vilde have Vanskelighed ved at klare den paafølgende December Termin, ikke vil kunne forkastes, findes det betænkeligt at statuere, at nogen af disse tvende Tiltalte med de ompurgte Transaktioner har forbundet nogen Hensigt til at besvige vedkommende Pantekreditor. Der vil derfor, ogsaa for saa vidt, være at tillægge disse Tiltalte Frifindelse, hvorhos for samtlige Tiltaltes Vedkommende Aktionens Omkostninger ville være at udrede af det offentlige.

Den indankede Dom, hvorved de Tiltalte Hans Jørgensen, Carl Alfred Jørgensen og Jørgen Laurits Jørgensen ere ansete efter Straffelovens § 253. for førstnævntes Vedkommende til Dels jfr. med § 54 og for de to sidstnævntes Vedkommende jfr. med § 47, Hans Jørgensen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage, og de Tiltalte Carl Alfred Jørgensen og Jørgen Laurits Jørgensen med Fængsel paa Vand og Brød, førstnævnte i 3 Gange 5 Dage og sidstnævnte i 5 Dage, medens Tiltalte Thygesen er frifunden for Aktors Tiltale, hvorhos det er paalagt de tre førstnævnte Tiltalte in solidum at betale i Erstatning til den fornævnte Kreditforening 770 Kr. samt at tilsvare $\frac{3}{4}$ af Aktionens Omkostninger, medens $\frac{1}{4}$ af disse ere paalagte det offentlige, vil være at forandre overensstemmende med foranstaaende.

Torsdagen den 17 Maj.

Nr. 137.

Advokat Halkier

contra

Jørgen Mogensen (Def. Asmussen),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20 Marts 1900: Arrestanten Jørgen Mogensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18

Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Salomonsen og Overretssagfører Carlsen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne forkortes til 1 Aar.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til et Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jørgen Mogensen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Jørgen Mogensen, der under nærværende Sag tiltales for Vold, er født den 22 Februar 1847 og anset: ved Højesterets Dom af 13 April 1869 efter Straffelovens §§ 228, 229 Nr. 4, 247, til Dels jævnført med § 47, samt Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 2½ Aar, og ved Rettens Dom af 20 Marts 1877 efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Sagen drejer sig om tvende Knivstik, som Arrestanten har erkendt at have den 11 November f. A. tilføjlet Arbejdsmand Mads Peter Thyge Madsen, medens denne var til Stede i Arrestantens Hjem, hvor Arrestanten samlevede med Madsens Svigermoder, Laurence Malvine Larsen, Møllers Enke.

Efter det oplyste ramte det ene af disse Knivstik Madsen i højre Side og bibragte ham et 3 Ctm. langt, dybt Saar, lige paa Grænsen mellem Brystkassen og Bugvæggen, medens det andet tilføjede ham et ca. 12 Ctm. langt Saar, gaaende fra venstre Tindingeregion ud i Nakke-regionen, flækkende venstre Ørelap.

Det sidstnævnte Saar var, skønt dybt og stærkt blødende, af ufarlig Natur, medens det første Saars større eller mindre Farlighed ikke er oplyst, da det er uafgjort, om Saaret har naaet Bughinden — i hvilket Tilfælde Saaret, efter det foreliggende, maa antages at have været i høj Grad farligt — eller om det ikke har været saa dybt. I hvert Fald maa en livsfarlig Læsion antages at have været en nærliggende Følge af et Knivstik paa det nævnte Sted.

Det omhandlede Saar medførte 8 Dages Hospitalsophold for Madsen og derefter 14 Dages Kur i Hjemmet, i hvilken Tid Madsen var forhindret i at arbejde, men siden den Tid har han ingen væsentlig Men haft af de omtalte Læsioner.

Med Hensyn til Sagens nærmere Omstændigheder maa det ved Madsens og Møllers Enkes Forklaringer, der ikke ere bestridte af Arrestanten, anses for godtgjort, at Møllers Enke havde hentet Madsen hjem

til Arrestanten, for at han skulde forsøge paa at berolige Arrestanten, der, som Følge af tiltagende Drikfældighed, var tilbøjelig til at yppe Klammeri og ved den heromhandlede Lejlighed var i en særlig oprørt Sindsstemning, i hvilken han skældte og rasede mod Møllers Enke, at Madsen ogsaa indfandt sig i Arrestantens Værelse og kort efter forlod det, for hos Værtinden i Huset at faa Lejeforholdet ordnet paa den Maade, at den af Arrestanten og Madsens Svigermoder beboede Lejlighed fremtidig blev udlejet til Svigermoderen, saa at Arrestanten altsaa kunde sættes ud af Lejligheden, at Arrestanten i Madsens Fraværelse slukkede Lampen i Stuen, og at Madsen, efter hos Værtinden at have opnaaet, hvad han ønskede, paany indfandt sig i Arrestantens Værelse, men at han, saa snart han traadte ind i den mørke Stue, fik bibragt de nævnte Knivstik af Arrestanten.

Om Grunden til denne sin Adfærd har Arrestanten nu forklaret, at han, der ikke har nogen Erindring om ved nævnte Lejlighed at have yppet Klammeri med Møllers Enke, derimod husker, at han sad og sov i Sofaen, da han pludselig vækkedes ved at blive slaet af Madsen, der bibragte ham 5 kraftige Slag paa Siden af Hovedet, idet Madsen samtidig udskældte ham og udtalte: »Jeg skal lære Dig« samt truede med at knuse Hovedet paa ham, medens Møllers Enke, der var til Stede i Stuen, opfordrede Madsen til at fortsætte Voldshandlingerne og udtalte: »Det er rigtigt, det er saadan, han skal have det, den Sjøver«.

Idet nu Madsen — har Arrestanten videre forklaret — efter det forøvede Overfald trak sig ud af Stuen tillige med sin Svigermoder, erklærede Arrestanten, der ved den nævnte Behandling var bleven i høj Grad ophidset, og som tillige frygtede et nyt Overfald fra Madsens Side, at hvis han, Madsen, kom igen, vilde Arrestanten slaa ham med, hvad han fik fat i.

Arrestanten slukkede nu Lampen, idet han haabede, at dette vilde hindre Madsen i at komme tilbage, og satte sig igen i Sofaen, men da Madsen ikke desto mindre kom tilbage og traadte ind ad Døren med Spørgsmaalet: »Hvor er Drabanten?« eller: »Hvor er Labanen?« og Arrestanten nu var paa det rene med, at Madsen vilde overfalde ham, og da Madsen tilmed tog fat i Jakkeopslaget paa Arrestanten, der var gaaet hen ved Døren, greb Arrestanten en aaben Lommekniv, som han kort forinden havde set ligge paa Bordet i Stuen, og hvis $2\frac{3}{4}$ Tomme lange Blad løb ud i en skarp, smal Spids, og denne stødte han i sin Ophidselse og Frygt mod Madsen, uden nærmere at gøre sig rede for Følgerne af sin Handling.

Denne Forklaring er imidlertid modsagt baade af Madsen og Møllers Enke.

Madsen har i saa Henseende forklaret, at da han kom til, hentet af Møllers Enke, for at styre Arrestanten tilfreds, sad denne vaagen i Sofaen, at Vidnet først søgte at tage ham gemytlig, saaledes som han ved tidligere lignende Lejligheder havde gjort, at Vidnet imidlertid ved Arrestantens fortsatte Udskælden og den hyppige Gentagelse af den samme Scene — idet han oftere var bleven hentet i samme Anledning — blev vred, tog Arrestanten i Kraven og ruskede ham og gav ham et let Slag paa Siden af Hovedet samt betydede Arrestanten, at han agtede at ordne Lejeforholdene med Værtinden som oven anført,

at han derefter forlod Værelset og at han ved sin Genindtrædelse i Værelset ca. 10 Minutter senere, efter at have ordnet Sagen med Værtinden, straks inden for Døren ganske uventet og uden at have udtalt sig som af Arrestanten forklaret, blev angreben af Arrestanten, der maa have staaet og afventet hans Tilbagekomst i umiddelbar Nærhed af Døren, og som nu, uden at Arrestanten hverken havde udtalt Trusler eller udøvet nogen Vold imod ham, tildelte ham de 2 ovennævnte Knivstik.

Møllers Enke har om Madsens første Besøg forklaret i Overensstemmelse med ham, dog at hun ikke vil have set Madsen ruske eller slaa Arrestanten, idet hun en lille Stund var ude af Værelset, og med Hensyn til Madsens andet Besøg efter at have talt med Værtinden, har hun forklaret, at hun ledsagede Madsen, at denne hverken udtalte sig som af Arrestanten paastaaet eller lagde Haand paa Arrestanten, men at Arrestanten, der stod skjult bag Døren, straks ved Madsens Indtræden og uden Foranledning fra dennes Side overfaldt ham med Knivstik.

Ligesom nu de Oplysninger, der foreligge om Madsens Person, ikke støtte den Antagelse, at han skulde have givet Arrestanten Grund til at føle sig truet af ham, saaledes svækkes Tilliden til Arrestantens Forklaring ved, at den paa flere Punkter har været vaklende, ved de foreliggende Oplysninger om hans Drikkfældighed og ved hans Fortid.

At Arrestanten kun skulde have brugt Kniv imod Madsen som Forsvar overfor et paabegyndt Angreb, stemmer heller ikke med, hvad Arrestanten efter Politibetjent Nr. 212, Petersens, beedigede Forklaring, hvis Rigtighed Arrestanten ikke har turdet modsige, har udtalt til denne Betjent, da han kort efter det passerede førtes til Politistationen, nemlig, at nu kom han, Arrestanten, i Tugthuset, men det gjorde heller ikke noget, hvis han blot havde stukket Madsen ihjel, da denne havde drillet ham saa meget.

Da nu Madsen og Møllers Enke have beediget deres Forklaringer, og der ikke i Sagen — afset fra Arrestantens ovenomhandlede Forklaring — foreligger noget til Svækkelse af disse Forklaringers Troværdighed, ville de være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, saaledes, at der gaas ud fra, at Arrestanten ikke har tilføjet Madsen de omhandlede Knivstik for at forsvare sig, men i en af Drik og af, hvad der ifølge Madsens Forklaring forud var passeret mellem dem, ophidset Sindsstemning, uden at det dog tør statueres, at Arrestantens Hensigt har været at tilføje Madsen større eller mere blivende Skade end sket.

Efter Sagens samtlige Omstændigheder maa der gaas ud fra, at Arrestanten, om end beruset, var fuldt tilregnelig.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Mandagen den 21 Maj.

Nr. 62. Kobbersmedemester **C. V. Lundgreen** (Ingen)

contra

Frugt- og Vildthandler **Emmanuel Jensen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Kobbersmedemester C. V. Lundgreen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 70. Handelsfirmaet **Herklotz, Corn & Co.** af New York (Ingen)

contra

Skibsreder **Robert Thalin** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Handelsfirmaet Herklotz, Corn & Co. af New York, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades samme med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt fornævnte Firma ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør det have tabt Sagen, og samme ej tillades videre derpaa at tale.

Tirsdagen den 22 Maj.

Nr. 28. Købmand **H. Meulengracht** (Overretssagf. U. Hansen)

contra

Handelsfirmaet **D. M. Stevenson & Co.** i Leith (Winther),
 betr. Spørgsmaalet om Indstævntes Ansvar for Misligholdelse af en Handel om en Kulleverance.

Horsens Købstads Gæsterets Dom af 10 Maj 1898: Indstævnte, Købmand H. Meulengracht, bør i Hovedsagen til Citanterne,

Handelsfirmaet D. M. Stevenson & Co., betale Lstr. 94. 12 sh. 6 d. eller 1722 Kr. 17 Øre med 6 pCt. aarlig Rente heraf fra 22 Februar 1896, til Betaling sker, og bør Citanterne i Kontrasagen betale Indstævnte 910 Kr. med 6 pCt. aarlig Rente heraf fra 23 Marts 1896, til Betaling sker, men i øvrigt i Kontrasagen for Indstævntes Tiltale fri at være. Saa vel i Hoved- som i Kontrasagen ophæves Processens Omkostninger. Det idømte at udredes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 Maj 1899: Hovedcitanterne, Handelsfirmaet D. M. Stevenson & Co., bør for Kontracitanten, Købmand H. Meulengrachts Tiltale i denne Sag fri at være. Kontracitanten bør til Hovedcitanterne betale 1722 Kr. 17 Øre med Renter heraf, 6 pCt. p. a., fra den 22 Februar 1896, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret er det uomtvistet, at Slutningsordet i det i den indankede Dom ommeldte Telegram af 27 November 1893 ikke betød, som i Dommen anført: »til hvilken Tid det imidlertid skal være bestemt« men derimod: »behag omgaaende at telegrafere Ordre.«

Efter den Maade, hvorpaa Appellanten optraadte under de i sin Tid efter Skibet Alsens Stranding stedfundne Forhandlinger, har Indstævnte ikke haft Anledning til at sikre sig Bevis for Rigtigheden af de i Dommen nævnte Anbringender fra hans Side, særlig Umuligheden af i rette Tid at skaffe et andet Skib.

Med disse Bemærkninger og i øvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde, mod hvilke intet væsentligt findes at erindre, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Købmand H. Meulengracht, til Indstævnte, Handelsfirmaet D. M. Stevenson & Co., med 400 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Færdig fra Trykkeriet den 31 Maj 1900.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

44. Aargang.

Højesteretsaaret 1900.

Nr. 10.

Tirsdagen den 22 Maj.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under 5 Oktober 1893 udstedte Hovedcitanterne, Handelsfirmaet D. M. Stevenson & Co. i Leith, et i det engelske Sprog affattet Dokument, ved hvilket de, som det hedder i en Oversættelse deraf, bekræfte Salget til Kontracitanten, Købmand H. Meulengracht i Horsens — der har forsynet Dokumentet med en den 7de s. M. dateret Akceptpaategning — af »ca. 1000 Tons Dysart Main Kul for Afskibning med Damper lade- eller sejlklar i denne Maaned, til fjorten Shillings og tre Pence (14/3) pr. Ton cif Horsens«, dog — som det tilføjedes — »Tilfælde af force majeure, Tilstød eller Forhindringer fra Havene, Floderne eller Skibsfarten, uforudsete Ophold af Skib eller Skibe, befragtet i god Tid, Tilstød eller Strejker i Gruber eller ved Jernbaner, Krig eller noget som helst andet Tilfælde uden for vor Kontrol, der maatte forhindre Levering, altid undtagen«, hvorhos bemeldte Dokument i øvrigt under flere Poster indeholdt forskellige Bestemmelser angaaende Vilkaarene for Handelen, deriblandt under Post 6: »I Tilfælde af Strejker, Epidemier, Tilstød eller Forhindringer af hvilken som helst Beskaffenhed, der maatte forhindre eller forhale Produktionen eller Leveringen af de solgte Varer, er det i Afskiberens Valg at annullere eller udsætte Kontrakten uden Godtgørelse«, og under Post 7: »Bøde for Ikke-Udførelse af denne Kontrakt paa en af Siderne, en Shilling pr. Ton paa det ikke leverede Kvantum samt det bevislige Tab, hvis nogen, paa en Fragt, som virkelig er sluttet«.

Et derpaa af Hovedcitanterne til Overførelse af det omkontraherede Parti Kul til Horsens fragtet Dampskib, »Alsen«, blev, skønt det maa antages at være fragtet i god Tid, i Oktober Maaned 1893, ved ugunstigt Vejr opholdt saaledes, at det først den paafølgende 7 November ankom til Methil, paa hvilket Sted Kullene skulde indlades, men hvor Skibet da paa Grund af, at flere andre dertil tidligere ankomne Skibe endnu ikke vare ladede, ikke kunde komme ind i Ladedokken, og da Fragterne saa vel som Kulpriserne imidlertid vare stegne, blev der af Hovedcitanterne, der ønskede at anvende »Alsen« til Transport af en anden Ladning Kul fra Methil, under 15de s. M. telegrafisk rettet en Anmodning til Kontracitanten om at hæve den indgaaede Handel, hvad Kontracitanten, af hvem Hovedcitanterne samtidig udbad sig Underretning om, hvor meget han eventuelt forlangte for at lade Handelen gaa tilbage, dog afslog at gaa ind paa, hvorefter Hovedcitanterne den 17de November tilskrev Kontracitanten, at de altsaa sendte ham Ladningen.

Den 18 November strandede imidlertid det nævnte Dampskib, der paa det Tidspunkt endnu ikke havde kunnet faa Adgang til Ladedokken, og, efter at Hovedcitanterne under 20de næst efter havde sendt Kontracitanten telegrafisk Underretning om denne Stranding, men derhos samme Dag tilskrevet ham, at de havde hørt, at Skaden ikke skulde være saa stor, og at Skibet ventedes at ville blive bragt flot og at ville komme ind til Leith for at repareres, i hvilket Fald Hovedcitanterne, efter hvad de tilføjede, haabede, at det ikke vilde vare længe, inden Skibet igen kunde gaa til Methil, modtog Kontracitanten fra Hovedcitanterne et Telegram af 27 November af følgende Indhold: »Det vil tage 6 à 8 Uger at reparere »Alsen« og andet Skib kan ikke faas før i Slutningen af December, til hvilken Tid det imidlertid skal være bestemt«, hvorpaa Kontracitanten samme Dag dels lod telegrafere til Hovedcitanterne: »Substitute December.«, dels tilskrev dem, at han haabede, at det nu maatte lykkes dem at faa ekspederet den Ladning, som han saa længe havde savnet; men allerede den følgende Dag tilstillede Hovedcitanterne Kontracitanten en Skrivelse, i hvilken de under Henviisning til den sidste Telegramveksling udtalte, at »Alsen« var kommen ind til Leith og rimeligvis ikke vilde blive repareret i kortere Tid end ca. et Par Maaneder, og hvori de derhos erklærede, at Rederiet ikke var forpligtet til at stille en anden Damper i Stedet, og at »vi heller ikke ere nødsagede til nu at levere Dem en Ladning, da vi ikke ere ansvarlige i saadant Tilfælde«, men at de gerne vilde imødekomme Kontracitanten og antoge, at de vilde have en Damper ladeklar i Slutningen af December, samt haabede at kunne levere Kontracitanten Ladningen, forudsat at Collieriet vilde udsætte Leveringen, hvorhos de tilføjede: »At slutte en anden Damper fra Methil, er umuligt, da Tørnene stadig er meget lang«. Kontracitanten modtog dog ikke den omkontraherede Ladning Kul fra Hovedcitanterne, hvorhos forskellige Skrivelser, som Kontracitanten i den Anledning tilstillede dem, bleve ladte ubesvarede, indtil de ved en Skrivelse af 11 Januar 1894 meddelte Kontracitanten, at »Alsen« endnu ikke var repareret, og at de ikke havde kunnet faa et andet Skib, samt at de derfor vare ude af Stand til at levere Kullene, og Kontracitanten vil derefter have tilstillet Hovedcitanterne en Skrivelse af 13de s. M., der gik ud paa, at han gjorde Fordring paa Erstatning for det Tab, som han havde lidt ved deres Misligholdelse af den indgaaede Kontrakt, men at han vilde ordne Sagen i Mindelighed, saafremt Hovedcitanterne vilde erstatte ham 2 sh. pr. Ton, hvorhos han opfordrede Hovedcitanterne til omgaaende at meddele ham, om de vilde indgaa herpaa, idet han tilføjede, at han i modsat Fald maatte tage sine Forholdsregler, og fastholdt eventuelt sin Ret i videste Omfang. Ligesom Kontracitanten i alt Fald ikke modtog noget Svar paa denne Skrivelse, saaledes blev der ej heller fra hans Side senere gjort noget Skridt for at opnaa Fyldestgørelse af hans formentlige Erstatningskrav paa Hovedcitanterne, og navnlig ikke i saa Henseende rettet nogen Henvendelse til disse, førend han havde modtaget en den 18 November 1895 afskibet Ladning Kokes, som han havde afkøbt Hovedcitanterne, idet han da tilstillede disse en Skrivelse af 20 December s. A., hvori han næst at meddele, at han overensstemmende med den ham tilstillede Faktura over bemeldte Ladning Kokes, havde krediteret dem »Lstr. 94—12—6 pr. 3 M.«, og opfor-

drede Hovedcitanterne til i dette Beløb at likvidere Lstr. 50, som han havde til Gode hos dem »for i sin Tid ikke leverede Ladning Kul«, hvorhos han tilføjede, at han, naar Hovedcitanterne uden Indvendinger og omgaaende anerkendte denne Fordring, vilde renoncere paa Renter deraf, men at han i modsat Fald forbeholdt sig »ogsaa Renter«.

Hovedcitanterne, der vægrede sig ved at anerkende det saaledes af Kontracitanten fremsatte Krav, have derefter under nærværende Sag i 1ste Instans gæsteretsvis søgt Kontracitanten til Betaling af det for den ovennævnte Ladning Kokes skyldige Beløb af Lstr. 94—12—6 eller 1722 Kr. 17 Øre med Renter heraf 6 pCt. p. a. fra Gæsteretsstævningens Dato den 22 Februar 1896, indtil Betaling sker, medens Kontracitanten, der mod denne Paastand ikkun har fremsat den Indvending, at han paa Grund af det i hans ovennævnte Skrivelse af 20 December 1895 indeholdte Tilbud om Afvikling af Hovedcitanternes Fordring formentlig ikke kan være pligtig at betale Renter af denne, under et Kontrasøgemaal har paastaet Hovedcitanterne tilpligtede at betale ham dels Lstr. 50 eller 910 Kr., som han formener ifølge Post 7 i det oven ommeldte, under 5 Oktober 1893 udfærdigede Dokument at have Krav paa, fordi Hovedcitanterne ved ikke at levere det deri omhandlede Parti Kul skulde have, misligholdt den herom afsluttede Handel, dels Renter af dette Beløb, beregnede til 5 pCt. p. a. fra den 1 Januar 1894 til den 18 Februar 1896 — til hvilket Tidspunkt Vederlaget for den af Kontracitanten modtagne Ladning Kokes forfaldt til Betaling — med 97 Kr. 7 Øre eller i alt 1007 Kr. 7 Øre med Renter heraf 6 pCt. p. a. fra Kontrastævningens Dato den 23de Marts 1896, indtil Betaling sker.

Ved Gæsteretsdommen er Kontracitanten tilpligtet at betale Hovedcitanterne 1722 Kr. 17 Øre med Renter heraf som paastaet, medens Hovedcitanterne — der havde procederet til Frifindelse for Kontracitantens Tiltale — paa den anden Side ere tilpligtede at betale denne 910 Kr. med Renter heraf 6 pCt. p. a. fra den 23 Marts 1896, indtil Betaling sker, men i øvrigt frifundne for Kontracitantens Tiltale, og Sagen er nu af begge Parter indanket her for Retten, hvor Hovedcitanterne have paastaet Gæsteretsdommen forandret overensstemmende med deres i 1ste Instans nedlagte Paastand, hvorimod Kontracitanten har nedlagt Paastand om, at den af ham indtalte Fordring likvideres i Hovedcitanternes Tilgodehavende, og at han i Overensstemmelse hermed ikkun tilpligtes at betale Hovedcitanterne 715 Kr. 10 Øre eller højst 812 Kr. 17 Øre, principaliter saaledes, at der ikke tillægges Hovedcitanterne Renter af det dem tilkendte Beløb.

Foruden at paaberaabe sig den, som meldt, stedfundne Stranding af det Skib, der var fragtet til at overføre den Kontracitanten solgte Ladning Kul til Horsens, have Hovedcitanterne til Støtte for deres Paastand om Frifindelse for Kontracitantens Tiltale anbragt, at det paagældende Rederi den 2 December 1893 hævdede Certepartiet paa det nævnte Skib, at det efter dettes Stranding viste sig umuligt at faa et andet Skib fragtet til en Rejse til Horsens inden den 31 December 1893, og at Hovedcitanterne efter dette Tidspunkt ikke kunde faa de solgte Kul fra den Mine, fra hvilken de skulde leveres, samt derhos gjorde gældende, at de under disse Omstændigheder have haft Hjemmel i de oven anførte ved Salgetagne Forbehold med Hensyn til Omstæn-

digheder, som kunde lægge Hindringer i Vejen for Opfyldelsen af den indgaaede Handel, til ansvarsfrit at træde tilbage fra denne. Imod Kontracitantens Benægtelse have Hovedcitanterne nu vel ikke tilvejebragt noget Bevis for Rigtigheden af deres nysnævnte Anbringender; men selv om der under Hensyn hertil maatte gaas ud fra, at den ommeldte Handel er bleven misligholdt fra Hovedcitanternes Side, saaledes at den ovenciterede Bestemmelse i Post 7 i det om Handelen oprettede Dokument kunde gøres anvendelig til Fordel for Kontracitanten, maatte det i alt Fald, som ogsaa af Hovedcitanterne gjort gældende, saa vel efter Beskaffenheden af det Retsforhold, hvorom der i det foreliggende Tilfælde er Spørgsmaal, som naar henses til den Tilkendegivelse, Hovedcitanterne ved deres ovennævnte Skrivelse af 28 November 1893 havde ladet Kontracitanten tilflyde om, at de ansaa sig berettigede til at træde tilbage fra Handelen, uden at Kontracitanten — som det efter Parternes Procedure maa forudsættes — i de Skrivelser, han i den Anledning, som meldt, tilstillede Hovedcitanterne, fremsatte nogen bestemt Protest derimod, tillige være en Forudsætning for et paa bemeldte Bestemmelse støttet Krav, at Kontracitanten efter Modtagelsen af Hovedcitanternes Skrivelse af 11 Januar 1894 inden Forløbet af en passende kort Frist havde taget Forbehold herom overfor Hovedcitanterne. Da Kontracitanten, der under Sagen har fremlagt en Genpart af den Skrivelse af 13 Januar 1894, som han, som meldt, vil have tilstillet Hovedcitanterne, imidlertid ikke overfor disses Benægtelse har tilvejebragt noget Bevisdatum for, at denne Skrivelse, der efter hans Procedure maa forudsættes i alt Fald ikkun at være bleven afsendt som almindeligt Brev, er kommen Hovedcitanterne i Hænde, samt idet det derhos er in confesso, at Kontracitanten i øvrigt ikke førend ved sin ovennævnte henvendelse 2 Aar efter, at Hovedcitanterne havde underrettet ham om, at de ikke saa sig i Stand til at opfylde den ommeldte Handel, afsendte Skrivelse af 20 December 1895 og saaledes navnlig ej heller under de Forhandlinger, der maa være gaaede forud angaaende Leveringen af den deri ommeldte Ladning Kokes, har foretaget noget, hvorved Hovedcitanterne kunde komme til Kundskab om, at han agtede at gøre Ansvar gældende mod dem for Misligholdelse af denne Handel, maa Hovedcitanternes Vægring ved at fyldestgøre den omhandlede, af Kontracitanten overfor dem fremsatte Fordring anses for beføjet.

Som Følge heraf ville Hovedcitanterne være at frifinde for Kontracitantens Tiltale i denne Sag, hvorimod Kontracitanten — hvis Indvending imod den af Hovedcitanterne under Hovedsøgsmaalet nedlagte Paastand om Tilkendelse af Renter efter det anførte ikke kan komme i nogen Betragtning — bliver at tilpligte at betale Hovedcitanterne hele det af dem indtalte Beløb med Renter som paastaet.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

I Henseende til de under Sagen fremlagde Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 146.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Niels Jensen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri og Falsk eller Bedrageri.

Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 24 November 1899: De Tiltalte, Arbejdsmand Peder Kristian Pedersen og Hustru Margrete Hedevig Christine, født Christensen, bør for Aktors Tiltale i nærværende Sag fri at være, medens Tiltalte Niels Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og udrede samtlige af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører K. Petersen, 12 Kr. og Defensor, Prokurator Hasselbalch, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 Marts 1900: I Henseende til den de Tiltalte Peder Kristian Pedersen og Margrethe Hedevig Christine Christensen, bemeldte Pedersens Hustru, tillagte Frifindelse bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Tiltalte Niels Jensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa bør denne Tiltalte og udrede Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 15 Kr., til Defensor samme Steds 12 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen, 20 Kr. til hver. Det idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Niels Jensens Vedkommende anførte Grunde maa det billiges, at han er anset efter de i Dommen nævnte Lovbestemmelser, men Straffen findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Niels Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i seks Gange fem Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagfører Lunn og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Snedkersvend Niels Jensen og Arbejdsmand Peder Kristian Pedersen, der ere fødte henholdsvis i Aaret 1858 og i Aaret 1863, og af hvilke ingen ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, samt Margrethe Hedevig Christine Christensen, nysnævnte Pedersens Hustru . . . tiltales under nærværende Sag, Niels Jensen for Tyveri og Falsk eller Bedrageri, Peder Kristian

Pedersen for Tyveri og Margrethe Hedevig Christine Christensen for Tyveri eller Hæleri.

Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort . . .

Det er imidlertid endvidere paa samme Maade godtgjort, at Tiltalte Jensen, der den 3dje og 4de Oktober f. A. var i Besøg hos Snedker Jens Jensen i Fjellerad, den sidst nævnte Dag, efter at Jens Jensen om Morgenen var gaaet paa Arbejde, og paa en Tid, da hans Hustru ikke var nærværende, har fra Jens Jensens Sovekammer, hvor Tiltalte havde overnattet, begivet sig ind i en tilstødende Stue i den Hensigt at tilvende sig, hvad han — som vidste, at der stod et Skrivebord i denne Stue, og antog, at Jens Jensen havde sine Penge beroende der — »kunde faa fat i«, og derpaa, efter at han havde aabnet en Skuffe i Skrivebordet med den i et Askebæger paa dette henliggende Nøgle, tilegnet sig en i Skuffen beroende, Jens Jensen tilhørende Sparekassebog med Landbosparekassen i Aalborg, lydende paa 856 Kr. 72 Øre foruden nogle Renter, hvorimod der over for Tiltaltes Benægtelse ikke er tilvejebragt Bevis for, at han — hvad han tillige har været sigtet for — har tilvendt sig en Tikroneseddel af Jens Jensens i den nævnte Skrivebordskuffe henliggende Lommebog.

Tiltalte, der samme Dags Eftermiddag begav sig tilbage til Aalborg, hævdede den følgende Dag i Sparekassen af den stjaalne Bogs Paalydende et Beløb af 650 Kr., hvoraf han anvendte en Del til Betaling af forskellige Gældsposter, deriblandt 150 Kr., som han skyldte Detaillist Guldbæk i Aalborg, og til Anskaffelser til sin Husholdning samt paa anden Maade, bl. a. til Ydelse af et Laan paa 12 Kr., saaledes at han, da han den 8 Oktober f. A. blev anholdt i Anledning af det her ommeldte Tyveri, ikke fandtes i Besiddelse af flere Penge end 386 Kr. 88 Øre, hvilket Beløb tillige med Sparekassebogen, der er bragt til Stede under Sagen, er blevet udleveret bestjaalne, som tillige, efter at det nævnte Laan af 12 Kr. er blevet tilbagebetalt, heraf har erholdt udbetalt 11 Kr. 76 Øre. I øvrigt har bestjaalne erklæret, at han ikke gør Paastand paa, at der her under Sagen tilkendes ham Erstatning hos Tiltalte.

Endelig er det ved Tiltalte Jensens egen Tilstaaelse og de i øvrigt foreliggende Oplysninger, der til Dels ere tilvejebragte under et ifølge Overrettens Kendelse optaget yderligere Forhør, tilstrækkelig godtgjort, at han, der har været i Besiddelse af Kontrabog Nr. 2287 med den ovennævnte Sparekasse — paa hvilken Bog, der er fremlagt under Sagen og lyder paa Navnet »Christine Henriksen, Aalborg«, og som efter Tiltaltes Forklaring skal tilhøre hans Hustru, forskellige Ind- og Udbetalinger, skrevne baade med Tal og med Bogstaver, og under Vedføjning for hver Ekspedition af Underskrift af 2 Sparekassefunktionærer, ses efterhaanden at have fundet Sted i Tidsrummet fra 8 November 1888 til 26 Januar 1894, da der paa Bogen ikkun forblev indestaaende et Beløb af 1 Kr. 74 Øre — har ved Benyttelse af denne Bog gjort sig skyldig i Falsk paa den Maade, at han, som han antager for et Par Aar siden, under forskellige Datoer, den første 28 Januar 1894 og den sidste 12 September 1897, efter hvilken der dog følger Datoen 14 August uden Angivelse af noget andet Aarstal end det sidst nævnte,

i Bogen med Tilføjning af Underskrifter, ligelydende med 3 Underskrifter, der tidligere fandtes i Bogen, gjort Tilførsel om Indskud af større og mindre Beløb, der ere skrevne baade med Tal og — til Dels paa en unøjagtig eller usædvanlig Maade — med Bogstaver og i Forbindelse med de nævnte 1 Kr. 74 Øre og 3 af Tiltalte tilskrevne Rentebeløb ere af ham opsummerede til i alt 895 Kr. 20 Øre, saaledes at Bogen har Udseende af, at der paa denne indestaar et saadant Beløb i Sparekassen.

Efter sin Forklaring vil Tiltalte nu vel ikke have haft andet Øjemed med disse Falsa — der ved nærmere Betragtning af Bogens hele Indhold let falde i Øjnene, skønt Tiltalte, som af ham erkendt, ikke blot ved de Underskrifter, som han har føjet til de af ham gjorte Tilførsler i Kontrabogen om Indskud i Sparekassen, har sigtet til Sparekassfunktionærer, hvis Underskrifter findes ved tidligere Tilførsler i Bogen, men ogsaa har søgt at efterligne de paagældende Funktionærers Haandskrifter — end at give sig Udseende af at eje de Penge, som Bogen derefter lød paa; men efter hvad han har erkendt, har han dog, foruden at forevise Bogen, som det maa antages uden retsstridig Hensigt, for nogle Slægtninge og bekendte, forevist den i den forfalskede Tilstand for ovennævnte Detaillist Guldbæk for at skaffe sig Kredit hos denne, som med Hensyn hertil har forklaret, at han, efter at Tiltalte, som oven anført, havde betalt ham et Beløb af 150 Kr. som Afdrag paa skyldig Husleje og for Varer, endnu har 214 Kr. til Gode hos Tiltalte, og at Grunden til, at han har givet Tiltalte Kredit for saa stort et Beløb, for en Del er den, at Tiltalte gjorde ham tryk ved en Gang i afvigte Efteraar flygtigt at vise ham en Sparekassebog, der efter hans oprindelige, til en Politirapport afgivne Forklaring lød paa ca. 800 Kr., men om hvilken han under det efter Sagens Indbringelse for Overretten optagne Forhør har forklaret, at han ikke længere kan huske, hvor stort et Beløb Bogen lød paa, ligesom det efter hans Forklaring ikke faldt ham ind nøjere at undersøge Underskrifterne i samme.

Endvidere har Tiltalte ej heller turdet benægte at have forevist Bogen for den ovennævnte Musikerforenings Formand en Gang i Slutningen af September eller Begyndelsen af Oktober Maaned f. A., da Formanden i Anledning af en forestaaende Udbetaling af Foreningens Kasse vil have ytret til Tiltalte, at der hos denne maaske var »Smalhans«, ved hvilken Lejlighed Tiltalte efter Formandens Forklaring viste denne en paa flere Hundrede Kroner lydende Sparekassebog, som han fremtog af sin Lomme.

Medens det som Følge af det anførte maa billiges, at de Tiltalte Peder Kristian Pedersen og dennes Hustru ved Underrettsdommen ere frifundne for Aktors Tiltale i denne Sag, hvorfor bemeldte Dom for saa vidt bliver at stadfæste, vil derimod Tiltalte Niels Jensen for sit Forhold i de 2 sidst ommeldte Henseender være at anse efter Straffelovens § 228 og § 268, jfr. § 271, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Mandagen den 28 Maj.

Nr. 56. **Enke Ane Dorthea Hansen (Ingen)**

contra

Handelsmand G. Chr. Christensen (Jensen).

Højesterets Dom.

Appellantinden, Enken Ane Dorthea Hansen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades hende med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt hun ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør hun have tabt Sagen, og hende ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør hun og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner.

I Kost og Tæring betaler hun til Indstævnte, Handelsmand G. Chr. Christensen, som har ladet møde, 200 Kroner.

Nr. 64. **Vinhandler Thorvald Andersen og Sadelmager Chr. Andersens Enke, Karen Andersen (Ingen)**

contra

Firmaet Vett & Wessel af Svendborg (Jensen).

Højesterets Dom.

Appellanterne, Vinhandler Thorvald Andersen og Sadelmager Chr. Andersens Enke, Karen Andersen, som hverken selv møde eller ved Fuldmægtig lade møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades dem med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt de ikke inden 3 Uger melde sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør de have tabt Sagen, og dem ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør de og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner.

I Kost og Tæring betale Appellanterne, en for begge og begge for en, til Indstævnte, Firmaet Vett & Wessel af Svendborg, som har ladet møde, 200 Kroner.

givet, maa antages ligeledes at have været pantsat til den nævnte Kreditforening for 4000 Kr., samt at begge Ejendommene ved Mageskiftet, i Anledning af hvilket der ikke blev udbetalt Tiltalte noget kontant Beløb, ansattes til 4500 Kr. — og i Overensstemmelse hermed anbragte Tiltalte, der kort efter Mageskifteskødets Oprettelse tiltraadte Ejendommen i Andsager, paa denne 2 Heste, 2 Køer og 1 Faar samt 1 Vogn, 1 Plov og 2 Harver. Derimod havde Tiltalte forpligtet sig til at overtage den paa Ejendommen i Andsager hvilende Pantegæld, derunder Gælden til Kreditforeningen, som i øvrigt paa det Tidspunkt var nedbragt med ca. 520 Kr., og efter at Kreditforeningen i Maj Maaned f. A. havde bragt i Erfaring, at Tiltalte — der ikke efter sin Erhvervelse af den heromhandlede Ejendom havde udstedt ny Obligation til samme — stod i Begreb med at fraflytte Ejendommen og alt derfra havde bortført Besætningen og en Del af Avlsredskaberne, lod Foreningen, der saavel paa Grund af den saaledes stedfundne Forringelse af Ejendommen, som paa Grund af Ejerskiftet, ifølge sine Statuter og den paagældende Obligations Indhold var berettiget til at anse den hele tilbageværende Del af Laanet uden Opsigelse forfalden til Betaling, ved en den 3 Juni næst efter afholdt Fogedforretning gøre Udlæg for sit Resttilgodehavende med Omkostninger, i alt 3548 Kr. 63 Øre, i den pantsatte Ejendom, der ved Forretningens Foretagelse fandtes ubeboet og ganske blottet for Besætning, Inventarium m. v., men som med Bygninger og den forefundne Beholdning af Gødning ikke desto mindre under Forretningen blev vurderet til 4000 Kr., hvorhos Kreditforeningen, der yderligere af Fogden havde erholdt Ejendommen overdraget til brugeligt Pant, fremdeles den 3 Oktober f. A. lod samme stille til Tvangsauktion, ved hvilken den som enestebydende med 200 Kr. erholdt Hammerslag paa dette Bud.

Ved Tiltaltes egen med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at han — efter sin Forklaring som Følge af, at det, da der paa Ejendommen i Andsager hverken fandtes Korn eller Foder, straks viste sig at være umuligt for ham at blive paa denne — besluttede sig til at flytte fra bemeldte Ejendom, og at han i den nærmest paafølgende Tid — dels, som han nærmere har anbragt, for at skaffe Føden til sig og sin Familie, dels fordi den af ham medbragte Besætning, som meldt, ikke kunde ernæres paa Ejendommen — til forskellige Personer har afhændet saavel Hestene, af hvilke den ene betales med 45 Kr., medens Salgsprisen for den anden ikke er oplyst, som begge Køerne, saaledes at Købesummen for disse, tilsammen 210 Kr., skulde berigtiges paa den Maade, at Tiltaltes Gæld til vedkommende Køer, ca. 55 Kr., skulde afgaa i Købesummen og Tiltalte for Restbeløbet, som maa antages nu at være afviklet, successive vederlægges med Varer.

Tiltalte, efter hvis Formening den ene af Harverne forblev paa Ejendommen i Andsager, da han flyttede derfra, har derhos videre forklaret, at han har givet en Person, hvem han skyldte 100 Kr., Ploven og den anden Harve til Sikkerhed for dette Beløb — hvorved dog bemærkes, at den paagældende Person, der i øvrigt senere vil have modtaget sit ommeldte Tilgodehavende hos Tiltalte, har nægtet, at Tiltalte, da denne anbragte de nævnte Redskaber hos ham, der ogsaa i nogen Tid, inden Tiltalte afhændede Køerne, havde haft disse

paa Foder for ham, gav ham nogen Sikkerhedsret deri — og endelig maa det antages, at Tiltalte har ført Faaret med sig til sin nye Bopæl i Rørkær, og at han har givet den fornævnte Køber af Kørne Vognen til Opbevaring for sig.

Tiltalte har erkendt at have været vidende om, at den oftnævnte Kreditforening havde Pant saavel i selve den omhandlede Ejendom som i dennes Besætning, men han, der ikke vil have vidst, hvor stor en Besætning, der, da Laanet blev optaget i Kreditforeningen, var paa Ejendommen, idet han efter sin ved det i øvrigt fremkomne bestyrkede Forklaring navnlig aldrig havde set hverken den for Laanet udstedte Panteobligation eller den i denne Anledning i Aaret 1880 foretagne Vurderingsforretning over Ejendommen — i hvilken Henseende i øvrigt bemærkes, at der ved Vurderingsforretningens Optagelse, ved hvilken Lejlighed Ejendommen ansattes til 8000 Kr., paa denne, foruden Inventariegenstande m. v. til et samlet Beløb af 200 Kr., fandtes 2 Stude, 4 Kør, 3 Stk. Ungkvæg, 2 Svin og 4 Faar, medens Besætningen, da det ovenomhandlede Mageskifte fandt Sted, efter den daværende Ejers Forklaring bestod af 2 Heste, 3 Kør, 1 Kalv og 7 Faar med 5 Lam — har ved Siden deraf gjort gældende, at han har staaet i den Formening, at Kreditforeningen, der imidlertid efter det oplyste endnu ligger inde med Ejendommen, men ikke under denne Sag har nedlagt nogen Paastand om Erstatning hos Tiltalte, vilde kunne opnaa Fyldestgørelse for sin Fordring ved Realisation af Ejendommen i den Stand, hvori han efterlod den, og idet dette Tiltaltes Anbringende, særligt naar henses til Resultatet af den under den ovenomtalte Udlægsforretning stedfundne Vurdering af Ejendommen, ikke findes at kunne forkastes, maa det billiges, at han, der efter det foreliggende maa antages at være i høj Grad drikfældig, men hvis Aandsevner dog ikke kunne antages herved at være blevne saaledes svækkede, at han ikke skulde have indset Strafbarheden af sin Handlemaade navnlig ved Bortsalget af næsten hele Besætningen paa Ejendommen, for sit saaledes udviste Forhold ved Politiretsdommen er anset efter Straffelovens § 256, jfr. § 253, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til simpelt Fængsel i 14 Dage.

Det kan ikke billiges, at der ikke er udfærdiget en formelig Aktsbeskrivelse af det inden Politiretten i Sagen passerede, men i øvrigt har under Sagens Behandling ved Politiretten og den befalede Sagførelse for Overretten intet Ophold, der vil bevirke Ansvar, fundet Sted.

Tirsdagen den 29 Maj.

Nr. 147.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Peder Sørensen Knudsen og Ane Dorthea Albertsen
(Def. Lunn),

der tiltales for Blodskam.

Gørding-Malt Herreders Ekstrarrets Dom af 16 Oktober 1899: Arrestanten Jørgen Boisen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og Arrestanten Peder Sørensen Knudsen og Arrestantinden Ane Dorthea Albertsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Arrestanten Knudsen i 40 Dage og Arrestantinden Albertsen i 60 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagfører Smith i Holsted og Prokurator Bøggild i Ribe, 20 Kr. til den førstnævnte og 15 Kr. til den sidstnævnte, samt Diæter til Prokurator Bøggild efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse, udreder Arrestanten Boisen med Halvdelen, medens Arrestanten Knudsen og Arrestantinden Albertsen, en for begge og begge for en, udreder den anden Halvdel. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 Januar 1900: Tiltalte Ane Dorthea Albertsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og de Tiltalte Peder Sørensen Knudsen og Jørgen Boisen i Fængsel paa Vand og Brød henholdsvis i 4 Gange 5 Dage og i 5 Dage. De Tiltalte betale derhos hver for sig de af deres Arrest flydende Omkostninger, medens Aktionens øvrige Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Jørgensen og Hindberg, 20 Kr. til hver, udredes af Tiltalte Boisen med $\frac{1}{3}$ og af de to Tiltalte Knudsen og Ane Dorthea Albertsen, en for begge og begge for en, med $\frac{2}{3}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Peder Sørensen Knudsens og Ane Dorthea Albertsens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de ovennævnte Tiltalte, en for begge og begge for en, til Højesteretssagførererne Hansen og Lunn 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte Jørgen Boisen . . . samt de Tiltalte Peder Sørensen Knudsen og Ane Dorthea Albertsen, der ere fødte henholdsvis i 1862 og 1873, og af hvilke ingen ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, ere under nærværende Sag satte under Tiltale, førstnævnte for Tyveri . . .
 . . . og de tvende sidstnævnte for Blodskam.

Med Hensyn til Sigtelsen mod Tiltalte Boisen . . .

For saa vidt endelig de Tiltalte Knudsen og Ane Dorthea Albertsen, der ere Halvsøskende, idet de, der begge ere fødte i Ægteskab,

have samme Moder, ere sigtede for Blodskam, da har sidstnævnte Tiltalte erkendt, at hun en Gang, formentlig ved Paasketid 1894 har haft Samleje med sin nævnte Halvbroder, som hun i øvrigt ikke kendte meget til, da de i Aarenes Løb ikke ere komne meget sammen, og foregik Samlejet, som blev fuldbyrdet, uden at hun, der omtrent til samme Tid vil have haft Samleje med en anden Mandsperson, dog ved, om hun herved blev besvangret, en Nat, da hun og Halvbroderen opholdt sig hos deres ovenomtalte Moder, der den Gang som Aftægtskone boede hos en Gaardmand i Lindknud, idet Ane Dorthea Albertsen og Halvbroderen laa sammen i en Seng, medens Moderen laa i en anden i samme Værelse staaende Seng. I det første den 22 September f. A. over Tiltalte Knudsen afholdte Forhør vedgik ogsaa han, efter først at have nægtet saadant, at han en Nat — efter hans Forklaring ved Juletid 1893 — da han laa i samme Seng som Ane Dorthea Albertsen, havde haft legemlig Omgang med hende, samt at Samlejet blev fuldbyrdet, og den saaledes afgivne Tilstaaelse ratihabererede han i det den paafølgende Dag over ham afholdte Forhør, idet han bestemt fastholdt, at det var ved Juletid, at Samlejet fandt Sted, og ikke, som Tiltalte Ane Dorthea Albertsen, med hvis Slægtskabsforhold til sig Tiltalte Knudsen derhos erklærede sig bekendt, gentagende forklarede, men dog paa Forehold erklærede ikke bestemt at turde fastholde, ved Paasketid, ligesom han endelig i et den 7 Oktober næst efter afholdt Forhør erkendte, at han vidste, at han havde gjort sig skyldig i noget ulovligt og i en Synd, da han havde Omgang med Søsteren den ommeldte Nat, og ogsaa bag efter fortrød det.

Efter at Sagen den 16 Oktober f. A. er paadømt ved Underretten har imidlertid en Sagførerfuldmægtig i Ribe — som han angiver, efter eget Initiativ — henvendt sig til den for Overretten beskikkede Defensor med Anmodning til denne om at foranledige Sagen yderligere oplyst, idet han navnlig har tilstillet Defensor en af ham og en Slægting af ham, hos hvem Tiltalte Knudsen i flere Aar har haft Tjeneste, underskreven Erklæring, der bl. a. gaar ud paa, at Tiltalte Knudsen er en »Taabe« og ikke har Forstaaelse af, hvad »Samleje« eller »legemlig Omgang« betyder, og at de under en af dem foretagne indtrængende Eksamination af ham har faaet den Overbevisning, at han ikke har forstaaet Betydningen af den af ham afgivne Tilstaaelse, idet han har staaet i den Formening at være straffet ved Underretsdommen alene for at have ligget i samme Seng som Halvsøsteren, samt at Underskriverne ansaa ham uskyldig i den ham paasigtede Forbrydelse.

Under den derefter ifølge Overrettens Foranstaltning paa ny optagne Undersøgelse har Tiltalte Knudsen tilbagekaldt sin tidligere aflagte Tilstaaelse, idet han navnlig har gjort gældende, at han har misforstaaet Dommerens Spørgsmaal til ham angaaende Beskaffenheden af hans Samkvem med Halvsøsteren, idet han vel har erkendt at have ligget hos hende, men derimod vedholdende benægtet at have — som han har udtrykt sig — »gjort noget ved hende«; men efter de Erklæringer og Forklaringer, der ere afgivne af den under Forhøret den 22 September f. A. fungerende Forhørsdommer, af den Kontorbetjent, der har fungeret som Protokolfører ved Forhørene undtagen ved de den 22 September og 7 Oktober f. A. afholdte, samt af de fungerende Retsvidner, maa det anses for godtgjort, at der under Eksaminationen

af Tiltalte Knudsen, særlig i Forhøret den 22 September f. A., er benyttet saadanne Udtryk om hans Forhold overfor Halvsøsteren den Nat de tilbragte liggende i samme Seng, at han ikke kunde være i Tvivl om, at Spørgsmaalet var, om han havde haft legemlig Omgang med Søsteren, ikke blot om de havde ligget i samme Seng, og der vil derfor ikke kunne tillægges hans Tilbagekaldelse af den afgivne Tilstaaelse nogen Betydning, idet Tilbagekaldelsen er ganske ubestyrket og navnlig strider mod Tiltalte Ane Dorthea Albertsens bestemte og detaljerede Forklaring om, at der har fundet et fuldbyrdet Samleje Sted mellem dem, idet hun bl. a. har forklaret »at det gik fra ham« og at hun blev vaad paa sin Chemise, samt at han havde sit Lem inde i hendes Kønsedele.

Der har under Sagen været anstillet Undersøgelse angaaende de nævnte tvende Tiltaltes mentale Tilstand, og af de i saa Henseende foreliggende Oplysninger, derunder ogsaa vedkommende Forhørsdommers Udtalelser om det Indtryk, han under Forhørene har faaet af de Tiltalte, fremgaar det, at de begge, særlig Knudsen, ere meget ringe begavede Individuer med meget indskrænkede Aandsevner, hvorhos Distriktslæge Binzer i tvende af ham den 14 December f. A. afgivne Erklæringer bl. a. har udtalt om Tiltalte Ane Dorthea Albertsen, at hun ved Undersøgelsen vel ikke gjorde noget sløvt Indtryk, men derimod af et Individ, der staar paa et meget lavt Intelligensstadium, at hendes Hukommelse er en Del svækket, at hun svarer ganske fornuftig paa almindelige Spørgsmaal og paa egen Haand kan give en ret fornuftig Fremstilling af en eller anden Episode af hendes Liv, at hun ikke har Hallucinationer eller falske Forestillinger, samt at hun er klar over den mod hende verserende Sag og synes at føle Anger over, hvad hun har gjort, og om Knudsen, at han, der svarer umaadelig trægt paa ganske almindelige Spørgsmaal, i det hele gør et meget stupidt Indtryk, der efter Lægens Skøn ikke er simuleret, hvorimod heller ikke denne Tiltalte er hallucineret eller har falske eller fikse Forestillinger, og at hans aandelige Tilstand efter Lægens Skøn — som det i den paagældende Erklæring hedder — »maa siges at svare til, hvad Straffelovens § 39 beskriver som Taaber, idet hans sløve Sensoriums Bearbejdelse af de faa Indtryk, som Livet byder ham, næppe kan fremkalde den primitive Sammenstilling og Sammenligning, der danner Grundlaget for en vel overvejet Handling«, og Erklæringen slutter med en Udtalelse om, at Lægen, da hans Skøn i det væsentlige falder sammen med den Opfattelse af Tiltalte, som andre, der have haft Lejlighed til at iagttage ham under forskellige Forhold, have haft, ikke formener, at der er nogen Grnd til at begære ham indlagt til Observation paa noget Hospital eller nogen Sindssygeanstalt.

Medens der herefter samt efter det i øvrigt foreliggende ikke findes tilstrækkelig Føje til at betvivle, at Tiltalte Ane Dorthea Albertsen er i Besiddelse af fuld Tilregnelighed, maa det derimod anses betænkeligt at antage saadant for Tiltalte Knudsens Vedkommende, i hvilken Henseende endnu bemærkes, at den paagældende Arrestlæge i en af ham den 9 December f. A. afgiven Erklæring om denne Tiltalte — der i øvrigt efter det oplyste den 31 Juli 1885 kasseredes som for stedse udygtig til al Krigstjeneste som Følge af Mangel paa Fatte-

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Bernt Johnsen, hvis opgivne Alder af 26 Aar er skønnet stømmende med hans Udseende og som ikke er funden forhen straffet, tiltales under nærværende Sag for Vold, og ere Sagens Omstændigheder efter Arrestantens Forklaring og det i øvrigt foreliggende følgende:

Efter at Arrestanten, der i November Maaned forrige Aar var kommen her til Landet fra Norge, i Selskab med en Kammerat, sammen med hvem han arbejdede paa et herværende Snedkerværksted, havde tilbragt Natten mellem den 29de og 30te December f. A. paa en herværende Dansesalon, kom de om Morgenen ved 6 Tiden ned i Beværtningen »Californien«, der efter det oplyste tidlig om Morgenen har stærk Søgning af offentlige Fruentimmere, deres Kærester, Bondefangere og lignende Personer. Her kom Arrestanten i Samtale med en af Gæsterne, som Arrestanten ikke kendte, men som han trakterede med Drikkevarer.

Denne Person, Carl Dencker, der levede af at være Kæreste med et offentligt Fruentimmer og af Spil, og som efter det foreliggende er Politiet vel bekendt som Voldsmand og Urostifter paa Beværtninger, fik Arrestanten til at spille med sig om Drikkevarer og Cigarer, idet de trak Lod med Tændstikker, og da Arrestanten havde tabt noget ved dette Spil, begyndte Dencker at stille Forlangender til ham om Udlæg til Fortæring. Det er ikke fuldt ud oplyst, hvilke Forlangender Dencker, der for tidligere rekvirerede Varer skyldte Opvarteren 1 Kr. 40 Øre, har stillet til Arrestanten, om han har forlangt, at Arrestanten skulde rekvirere og betale de Varer, Arrestanten havde tabt i Spillet, eller om han, hvad der er noget, der tyder paa, forlangte, at Arrestanten skulde betale Denckers Gæld i Beværtningen, men i hvert Fald maa der gaas ud fra, at Arrestanten, der var i ikke ringe Grad paa- virket af Drikkevarer, har troet, at der blev stillet et ganske uberettiget Forlangende til ham, at han herover og over Denckers paatrængende og nærgaaende Adfærd overfor ham er bleven vred, og at Skænderiet derefter har udviklet sig til Haandgribeligheder.

Om disse har hverken Dencker eller Arrestanten kunnet forklare med Sikkerhed, men efter det foreliggende, navnlig Drejersvend Viggo Emil Hansens edelig aflagte Forklaring, maa det antages, at Arrestanten først rev Dencker i Øret, og at denne gav Arrestanten 1 eller 2 Slag med flad Haand i Ansigtet, medens en Del af Beværtningens Gæster samlede sig om de stridende.

Arrestanten har nu erkendt, at han, ophidset af Drikkevarer og af Denckers formentlig uberettigede Forlangende og yderligere ophidset ved den Forestilling, han havde dannet sig, at samtlige Beværtningens Gæster udgjorde en samlet Kreds, der var imod ham, fremtog sin Lommekniv, hvis Blad var spidst og skarpt, aabnede den og, dels for at give Dencker en Tugtelse, dels for at indjage den hele »Bande« Skræk, saa at han kunde gaa uhindret bort, huggede Dencker med

Færdig fra Trykkeriet den 14 Juni 1900.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

44. Aargang.

Højesteretsaaret 1900

Nr. 11—12.

Tirsdagen den 29 Maj.

Knivens Spids oven i Hovedet, hvorefter han løb igennem Beværtningen, forfulgt af nogle Gæster, af hvilke han i Beværtningens Toiletrum blev overmandet, dog først efter at have hugget noget omkring sig med Kniven, hvorved han tilføjede Peter Hermann Leopold Samuel Lindeskov en ubetydelig Rift bag det ene Øre.

Dencker blev straks kørt til Kommunehospitalet, hvor det viste sig, at Kniven var trængt ind igennem Bløddelene, Kraniet og et Stykke ned i Hjernevævet og her forårsaget en Blødning, der uden den foretagne Operation — Aabning af Kraniet — maa antages at ville have været særdeles livsfarlig. Læsionen medførte navnlig Forstyrrelse af Taleevnen, og da denne Forstyrrelse, efter at Saaret havde helet sig, tiltog i Forbindelse med begyndende Lamhed og stigende Temperatur, maatte Patienten den 14de Januar d. A. paa ny underkastes en Aabning af Kraniet, hvorved det viste sig, at Læsionen havde haft en betydelig Materieudsondring til Følge, hvilken ligeledes, uden det skete operative Indgreb, maa antages at ville have været af livsfarlig Natur.

Efter Sagens Optagelse til Dom har Dencker haft et nyt Tilbagefald med Hjernetryk og deraf følgende Kramper samt Lamhed i højre Arm, men er, efter en fornyet Operation, atter i Bedring, idet Lamheden dog endnu delvis er til Stede, og Talen stadig er ufuldkommen.

Efter det foreliggende maa Denckers fuldstændige Helbredelse anses for lidet sandsynlig, medens det dog ikke tør anses for udelukket, at han i væsentlig Grad vil kunne genvinde sin tidligere Førlighed.

Efter det foreliggende maa Arrestanten antages at have været, skønt beruset, dog fuldt tilregnelig, og, da han vel ikke kan antages, at have tilsigtet de nævnte Følger af sin Voldshandling, men dog har maattet forudse dem som en rimelig Følge af Gerningen, vil han som Følge af det anførte være at anse efter Straffelovens § 204 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Arrestanten, der er Udlænding og ikke i de sidste 5 Aar har haft stadigt Ophold her i Landet, vil endvidere i Medfør af Straffelovens § 16 efter udstaaet Straf være at bringe ud af Riget.

Onsdagen den 30 Maj.

Nr. 3. Husejer **Senius Jørgensen** (Salomon e. O.)

contra

Konstitueret Amtmand over Hjørring Amt **Linnemann** paa det offentlige Vegne (Ingen),

betr. Spørgsmaalet om Citantens og hans Hustrus Ret til Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel.

Horns Herreds ordinære Rets Dom af 28 April 1897: Det offentlige bør for Tiltale af Citanterne, Senius Jørgensen i Højen, Hørmsted Sogn, og Hustru Larsmine Christine Olsen i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Den for det offentlige beskikkede Sagfører, Petersen, tillægges et Salær af 30 Kr., der udredes af det offentlige.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Oktober 1897: Underretsdommen bør ved Magt at stande.

Højesterets Dom.

Den Mistanke, der foranledigede Appellantens og hans Hustrus Fængsling, maa navnlig antages at være grundet derpaa, at de paagældende vilde have Fordel af, at det gamle, til delvis Nedbrydelse bestemte Stuehus, der var brandforsikret, brændte, men efter de foreliggende, til Dels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger kan der ikke lægges videre Vægt paa denne Omstændighed, i hvilken Henseende fremhæves, at Appellanten, om hvis retskafne og hæderlige Vandel der foreligger talrige Vidnesbyrd, efter sine Forhold var økonomisk velstillet, og at særlig heller ikke Opførelsen af det nye Stuehus voldte ham pekuniære Vanskeligheder, samt at største Delen af det brændte Hus ikke var bestemt til Nedrivning, idet Appellanten uden samme vilde savne fornøden Udenomslejlighed. Der kan fremdeles ikke tillægges de andre i Dommen nævnte Omstændigheder nogen Betydning, hvorved særlig bemærkes, at det vel af de foreliggende Oplysninger fremgaar, at Bagerovnen, der var benyttet kort før Ildens Udbrud, var gammel og havde Revner, men at det ikke kan anses godtgjort, at Ovnen var i en saadan Tilstand, at det var uforsvarligt at benytte den til Bagning, end sige, at Appellanten vidste dette. Idet Appellanten og hans Hustru herefter maa antages at være uskyldige i den dem paasigtede Forbrydelse, vil der i Medfør af Lov om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel af 5 April 1888 § 1 være at tillægge dem en Erstatning af Statskassen, som findes passende at kunne bestemmes til 200 Kroner til hver.

Processens Omkostninger for alle Retter ville være at ophæve. De Salærer, der tilkomme dels Appellantens Sagfører for Højesteret, dels de til Optagelse af et Tingsvidne til Brug

ved denne Ret beskikkede Sagførere, samt det ved Underrettens Dom bestemte Salær bliver at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

I Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel tillægges der Appellanten, Husejer Senior Jørgensen, og Hustru, Larsmine Christine, født Olsen, hos Statskassen hver 200 Kroner. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. I Salarium tillægges der Højesteretssagfører Salomon for Højesteret 200 Kroner og Sagførerne Peder J. Nielsen og N. Pedersen af Frederikshavn henholdsvis 30 Kroner og 20 Kroner, hvilke Beløb tillige med det i Underrettsdommen bestemte Salarium udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne Sag — der i Henhold til Lov om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel m. v. af 5 April 1888 § 3, 2det Stk., i 1ste Instans er anlagt af Citanten, Husejer Senior Jørgensen af Højen i Hørnsted Sogn, mod Indstævnte, Amtmanden over Hjørring Amt paa det offentliges Vegne, i Anledning af, at Citanten og dennes Hustru, Larsmine Christine Olsen, som mistænkte for Brandstiftelse have været underkastede Varetægtsfængsel fra den 27 Januar til den 6 Februar f. A., under en Undersøgelse, der imidlertid ikke førte til, at der blev dekretet Aktion mod nogen af dem — har Citanten nedlagt Paastand om, at der tilkendes ham paa egne Vegne og som Værge for hans ovennævnte Hustru Erstatning af det offentlige, efter Rettens nærmere Bestemmelse, for den Lidelse og Tort samt det Formuestab, der er tilføjet dem ved Frihedsberøvelsen.

Ved Underrettsdommen er det offentlige frifundet for Citantens og hans Hustrus Tiltale, og Citanten har nu paa egne og sin Hustrus Vegne indanket Sagen for Overretten, hvor han har gentaget sin for Underretten nedlagte Paastand. Den paa det offentliges Vegne indstævnte Amtmand har ikke givet Møde her for Retten.

Efter Sagens Oplysninger opkom der den 11 September 1895 omtrent Kl. 7 om Eftermiddagen Ild i det isoleret beliggende Stuehus til det Citanten tilhørende og af ham med Husstand beboede Sted i Højen, ved hvilken Ildebrand bemeldte Stuehus — der var meget gammelt og derfor af Citanten, som omtrent 8 Dage tidligere havde paabegyndt Opførelsen af et nyt Stuehus et Stykke fra det gamle, var bestemt til Nedbrydelse, i alt Fald delvis — aldeles nedbrændte, saaledes at kun Bagerovnen og en ubetydelig Del af Ydermuren i Husets ene Ende vare tilbage. Ilden opstod i den østre Ende af Huset i et Rum, hvorover der intet Loft fandtes, og hvis østligste Del, der til Dels var adskilt fra den øvrige Del ved et Skillerum, benyttedes til Tørverum, medens Resten af Rummet tjente til Bryghus m. m., og det maa antages, at Ilden er begyndt enten i de i Tørverummets nord-

østre Hjørne stablede Tørv, der naaede indtil omtrent $\frac{1}{2}$ Al. fra Bagerovnen, hvilken var anbragt saaledes, at Indfyrringshullet og en udenfor samme værende, saakaldet Fyrgrav befandt sig i Bryggerset, medens Bagsiden vendte umiddelbart ind mod Tørverummet, eller i noget Lyng, der laa tæt ved Ovnens og Tørvens i Nærheden af en Dør, der førte ud til Haven nord for Huset, eller mulig i selve Taget oven over Lyngen og Tørvens.

Efter de Forklaringer, der vare afgivne af Citanten, dennes Hustru og en Pige, som paa den Tid opholdt sig hos dem, under de til Oplysning om Anledningen til Branden optagne Forhør, havde Citanten den paagældende Dag fyret i Bagerovnen, da hans Hustru skulde bage, idet han fyrede med Lyng og efterhaanden ragede Ilden ned i Fyrgraven og dækkede den omhyggelig, hvorfor han, der altid vil have været meget forsigtig med Ild og Lys, efter sit Anbringende er sikker paa, at Ilden ikke kan være opkommen derfra. Omtrent Kl. 5 eller $5\frac{1}{2}$, paa hvilken Tid Citanten opholdt sig i Laden for at skære Hakelse, tog Citantens Hustru Brødene ud af Ovnens og gik noget senere ud i Haven for at hente noget Kaal, og hun vil, da hun omtrent Kl. $6\frac{1}{2}$ vendte tilbage fra Haven gennem den oven ommeldte Dør og gik videre ind i Køkkenet, der laa ved Siden af og vest for Bryggersrummet, intet have mærket enten til Røg eller Ild; hun opholdt sig derefter kun et Øjeblik i Køkkenet, idet hun straks efter gik ind i Dagligstuen, hvor den oven ommeldte Pige sad, og gav sig i Færd med at gøre Kaalen i Stand, men nogle Minutter efter hørte hun efter sin Forklaring »ligesom en Buldren«, hvorfor hun gik tilbage til Køkkenet, og da der samme Steds intet var paa Færde, medens hun vedblivende hørte en Knagen, videre ud i Bryggerset, hvorfra hun nu saa, at der var Ild i Taget oven over Tørvens, uden at hun dog vil have mærket nogen Røg. Hun løb da tilbage gennem Dagligstuen til den sydlige Udgangsdør og kaldte paa sin Mand, der endnu opholdt sig i Laden, og som straks ilede til. Citanten vil, da han kom til Stede i Bryggerset, have set, at der var Ild i den oven ommeldte Dyrge Lyng og at Ilden slog op ad Tørvens, og han løb da ud i Gaarden for at hente Vand til at slaa paa Ilden, men da han nu saa, at Ilden slog ud af den østlige Side af Taget, og efter sin Forklaring kunde indse, at Huset ikke stod til at redde, gav han sig i Færd med at redde af sine Ejendele.

Ved den af Retten Dagen efter Branden foretagne Besigtigelse af Brandstedet viste det sig, at Bagerovnen havde flere større Revner, af hvilke en var saa stor, at en Pind af 16 Tommers Længde kunde føres helt ind i Revnen, og Citanten erkendte under Forhøret, at han vidste, at der fandtes Revner i Ovnens, men han paastod, at han, naar der skulde bages, plejede — hvad han dog ved den omhandlede Lejlighed forsømte, fordi han havde travlt med sit Byggeri — at undersøge Ovnens østlige Ende for at se, om der kom Røg ud af den, men aldrig havde opdaget, at dette var Tilfældet, ligesom han ogsaa, men dog for længere Tid siden, vil have repareret Ovnens, der imidlertid paa Grund af et tæt oven over en Del af samme anbragt Udkstudstak ikkun meget mangelfuldt kunde undersøges udvendig fra. Citanten, der ligesom hans Hustru har nægtet at have foranlediget den her omhandlede Brand og udtalt som sin Formening, at den maa hidrøre fra

Bagningen, vil dog ikke have tænkt sig, at der kunde være nogen Fare ved at benytte Ovn.

Der er nu ikke under nærværende Sag fremkommet noget yderligere Datum til Oplysning om Ildens Opkomst, og da den i Loven af 5 April 1888 § 1 fastsatte Betingelse for, at Citanten og hans Hustru kunne gøre Krav paa Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel, navnlig at det efter de fremkomne Oplysninger maa antages, at de ere uskyldige i den Forbrydelse, hvorfor de vare fængslede, ikke — navnlig naar henses til, at Citanten, uagtet han, som meldt, var bekendt med Bagerovns uforsvarlige Beskaffenhed, dog benyttede den til Bagning, at han, der, for at kunne opføre sit nye Stuehus, havde maattet optage et Laan paa 1000 Kr., øjensynlig vilde have Fordel af, om hans gamle, til delvis Nedbrydelse bestemte Stuehus, der var brandforsikkert, kunde brænde, samt at hans Hustru ganske kort førend Branden fandt Sted, havde, som det maa antages, alene været til Stede i den Del af Huset, hvor Ilden udbrød — in casu kan anses at være til Stede, maa det billiges, at det offentlige ved Underrettsdommen er frifundet for Citantens Tiltale i denne Sag. Bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger for Underretten ere ophævede, hvorhos der er tillagt den samme Steds for den indstævnte Amtmand beskikkede Sagfører i Salær af det offentlige 30 Kr., vil saaledes være at stadfæste.

Efter dette Udfald af Sagen, samt idet Indstævnte, som meldt, ikke har givet Møde her for Retten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkendelse af Procesomkostninger samme Steds.

Under den befalede Sagførelse for Underretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter er ingen Stempelovertrædelse begaaet.

Nr. 154. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Martin Peder Anias Mikael Pedersen (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri.

Bornholms Sønder Herreds Ekstrarets Dom af 25 April 1900: Arrestanten Martin Peder Anias Mikael Pedersen bør hensesættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, hvorhos han bør udrede alle af Aktionen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Janus Olsen, 20 Kr., og til Defensor, Sagfører N. C. Olsen, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne nedsættes til 8 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til otte Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Martin Peder Anias Mikael Pedersen til Højesteretssagførerne Asmussen og Jensen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Martin Peder Anias Mikael Pedersen for Tyveri, og ere Sagens Omstændigheder efter det optagne Forhør følgende:

Efter at Gaardejer Johan Rasmussen af Pedersker midt i Januar Maaned d. A. havde anmeldt, at han hen imod Jul f. A. var bleven bestjaalet for et Par Fjedersko, og havde sigtet Arrestanten for Tyveriet, idet denne — der var bestjaalne personlig bekendt, da han havde tjent i Sognet for et Par Aar tilbage — paa den nævnte Tid havde søgt Arbejde hos ham og med Tilladelse var bleven paa Gaarden om Natten, men havde forladt den hemmelig næste Morgen, blev Arrestanten anholdt og funden iført et Par Fjedersko, som saavel bestjaalne som vedkommende Skomager har genkendt som syet til bestjaalne i Foraaret f. A. Nogle Dage efter at Arrestanten havde tilbragt Natten hos bestjaalne, bemærkede denne, at der i Gaardens Forstue henstod et Par Læder-Morgensko, og ved Forevisning af disse har Arrestanten erklæret, at han har ejet et Par ganske lignende Sko, kun at der næsten ingen Saaler var i hans.

Hvad Fjederskoene, der med Arrestantens Billigelse ere vurderede til Kr. 3,00 Øre, angaar, har Arrestanten vel erkendt, at han ingen Tvivl nærer om, at de have tilhørt bestjaalne, ligesom han har erklæret intet at have at erindre imod, at de udleveres denne, som dermed har frafaldet Erstatning, men hvad hans Adkomst til dem angaar, da har han vedholdende erklæret, at han en Aften i Slutningen af November f. A. har købt dem af en ham ubekendt svensk Arbejder, som han traf paa Landevejen i Nærheden af Rønne, og vil han, efter at være kommen hjem i sin daværende Tjeneste i Muleby, næste Morgen have kastet sine gamle Sko paa Møddingen.

Denne Arrestantens Forklaring er ikke alene ikke i nogen Maade bleven bestyrket ved Forklaringerne af de Vidner, han i saa Henseende har paaberaabt sig, men dens Rigtighed er tilmed i ikke ringe Grad svækket, og hertil kommer, at Arrestanten vedholdende har benægtet at have tilbragt en Nat ved Juletid f. A. hos bestjaalne, idet han har paastaaet ikke at have været i Pedersker Sogn, siden han for et Par Aar siden tjente der, uagtet det ved Vidneforklaringerne er godtgjort, at Arrestanten, som anført, ved Juletid har opholdt sig en Nat i bestjaalnes Gaard.

Det formenes herefter at maatte anses som tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten ved sin Nærværelse hos bestjaalne har stjaalet de ommeldte Fjedersko, der henstod enten i det Rum, hvor han tilbragte

Natten, eller i et Værelse ved Siden af dette, til hvilket Døren var uafloaset.

Arrestanten, der er født den 28 Marts 1877, er tidligere straffet som følger: 1. Ved Bornholms Vester Herreds Ekstrarets Dom af 10de September 1894 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 21 og 37, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Dage. 2. Ved Bornholms Nordre Herreds Ekstrarets Dom af 10 December 1894 efter Straffelovens § 251, sammenholdt med § 46 og §§ 21, 37 og 64, og efter Lov 3dje Marts 1860 § 5, jfr. §§ 1 og 3, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage. 3. Ved Rønne Købstads Ekstrarets Dom af 24 Maj 1895 efter Straffelovens § 251, samt Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 3, sammenholdt med § 5, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. 4. Ved Bornholms Nordre Herreds Politirets Dom af 6 December 1895 i Henhold til Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 3, sammenholdt med § 5, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. 5. Ved Bornholms Nordre Herreds Politirets Dom af 31 Juli 1896 i Henhold til Lov 3 Marts 1860 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, 6. Ved Rønne Købstads Ekstrarets Dom af 12 November 1896 i Henhold til Straffelovens § 228, og Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 3, jfr. § 5, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. 7. Ved Rønne Købstads Ekstrarets Dom af 30 Juni 1898 i Henhold til Straffelovens § 230, 1ste Stk., og Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 3, jfr. § 5, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. 8. Ved Rønne Købstads Ekstrarets Dom af 22 December 1898 i Henhold til Straffelovens § 251 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

For det af Arrestanten nu udviste Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 231, og findes Straffen at kunne fastsættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Fredagen den 1 Juni.

Nr. 132. Højesteretssagfører Asmussen

contra

1) **Carl August Nilsson** 2) **Carl Emil Theodor**, kaldet **Harry, Holmgreen** og 3) **Louis Rugaard** (Def. Jensen),

der tiltales: Nilsson efter Straffelov for Island af 25 Juni 1869 § 99 og mulig § 200 samt endvidere efter Lovene af 12 Februar 1872 og 17 December 1875 om fremmedes Fiskeri under Island, Lov af 6 April 1898 om Forbud mod Bundslæbevaad ved Island, Lov af 5 April 1888 om Fiskeriet i Danmark § 1 og § 8, jfr. § 58, og efter almindelig borgerlig Straffelov af 10 Februar 1866 § 146, jfr. § 47, Holmgreen efter Straffelov for Island § 99 og Straffelov for Danmark § 146 og Rugaard efter Straffelov for Island § 99 og § 230 eller § 249.

Frederikshavns Købstads Ekstrarets Dom af 20 Januar 1900: Arrestanten Carl August Nilsson bør hensættes til Forbedrings-

husarbejde i 1 Aar, Arrestanterne Carl Emil Theodor Holmgreen og Louis Rugaard bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i henholdsvis 2 Gange 5 Dage og 6 Gange 5 Dage. I Bøder betaler C. A. Nilsson til den islandske Landskasse 3000 Kr. og til den danske Statskasse 200 Kr., og endelig betaler han til Fisker Søren Nielsen Gaihede en Erstatning af 35 Kr. I øvrigt bør Nilsson i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Petersen, 50 Kr. og til Defensor, Sagfører Nielsen, 40 Kr., betales af Nilsson, dog saaledes, at Holmgreen og Rugaard in solidum med ham deraf betaler hver $\frac{1}{6}$. De idømte Bøder og den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 26 Marts 1900: Arrestanten Carl August Nilsson bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og Arrestanterne Carl Emil Theodor — kaldet Harry — Holmgreen og Louis Rugaard i Fængsel paa Vand og Brød, førstnævnte i 3 Gange 5 Dage og sidstnævnte i 4 Gange 5 Dage. Til Statskassen bøder Arrestanten Nilsson 200 Kr. og til den islandske Landskasse 3000 Kr. Saa betaler Arrestanten Nilsson og i Erstatning til Sysselmand Hafstein 149 Kr., til Kristjan J. Olafsson 42 Kr. og til Fisker Søren Nielsen Gaihede af Skagen 35 Kr. Aktionens Omkostninger, og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hindberg og Justitsraad Neckelmann, 60 Kr. til hver, udredes af Arrestanten Nilsson med 6 Syvendedele, dog saaledes, at Arrestanterne Holmgreen og Rugaard in solidum med ham, en for begge og begge for en, heraf tilsvare 1 Syvendedel, og af Arrestanten Rugaard med 1 Syvendedel. De idømte Bøder og Erstatningsbeløb udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der bestyrkes ved de Højesteret forelagte nye Oplysninger, vil Dommen være at stadfæste, dog at Straffetiden for Tiltalte Carl August Nilsson findes at burde forlænges til 2 Aar, hvorhos han i Medfør af islandsk Straffelovs § 17 vil være at dømme til efter udstaaet Straffetid at bringes ud af Riget. Efter de derom nedlagte Paastande, hvilke Højesteret ved kongeligt Reskript af 28de f. M. er bemyndiget til at tage under Paakendelse, uanset at de ikke tidligere have været paakendte, vil denne Tiltalte derhos foruden de i Dommen fastsatte Erstatningsbeløb have at betale i Erstatning for Skade paa Helbred og tilføjede Tab til Sysselmand Hafstein 100 Kroner, Jon Gunnarsson 125 Kroner og Gudjon Solberg Fridriksson 523 Kroner 25 Øre samt i Erstatning for Tabet af deres Forsørgere til Gudny Jonsdatter og Solveig Thordardatter henholdsvis 1100 Kroner og 3600 Kroner, medens en af F. Bjarnason nedlagt Paastand om Erstatning for det Næringstab, der er tilføjet ham ved, at de 3 til hans Baade-

lag hørende Personer ere druknede, ikke vil kunne tages til Følge.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Carl August Nilsson bestemmes til to Aar, hvorhos han efter udstaaet Straffetid bør bringes ud af Riget. Saa bør denne Tiltalte og endvidere betale i Erstatning til Sysselmand Hafstein 100 Kroner, Jon Gunnarsson 125 Kroner, Gudjon Solberg Fridriksson 523 Kroner 25 Øre, Gudny Jonsdatter 1100 Kroner og Solveig Thordardatter 3600 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Asmussen og Jensen hver 100 Kroner, der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Carl August Nilsson for Overtrædelse af Straffelov for Island af 25 Juni 1869 § 99 og mulig § 200 samt endvidere af Lovene af 12 Februar 1872 og 17 December 1875 om fremmedes Fiskeri under Island, Lov af 6 April 1898 om Forbud mod Bundslæbevaad ved Island, Lov af 5 April 1888 om Fiskeriet i Danmark § 1 og § 8, jfr. § 58, og almindelig borgerlig Straffelov af 10 Febr. 1866 § 146, jfr. § 47, Arrestanten Carl Emil Theodor — kaldet Harry — Holmgreen for Overtrædelse af Straffelov for Island § 99 og af Straffelov for Danmark § 146, og Arrestanten Louis Rugaard for Overtrædelse af Straffelov for Island § 99 og § 230 eller § 249.

I Anledning af, at Fiskeriinspektionen indenfor Skagen ved Skrivelse af 7 November f. A. til Byfogden i Frederikshavn havde begæret Føreren af Damptrawler »H. 428 Royalist« af Hull, der angaves samme Dag at være antruffen 2 Kvartmil af Land Nord for Skagen fiskende med Trawl, tiltalt og straffet for ulovligt Fiskeri paa dansk Søterritorium, blev der den følgende Dag inden Frederikshavn Købstads Politiret paabegyndt et Forhør, under hvilket — som det i Forhørsudskriften hedder — fremstod »Føreren af den anholdte Damptrawler« og forklarede, formanet til Sandhed, at hans fulde Navn var Carl Emil Theodor Holmgreen, almindelig kaldet Harry Holmgreen, hvorhos han erkendte den foregaaende Dag at have trawlet paa dansk Søterritorium i det nævnte Farvand.

Efter at derpaa bemeldte Arrestant under den videre Eksamination i Sagens Anledning i samme Forhør — hvorunder han først havde forklaret, at han ikke tidligere havde gjort nogen Rejse med »Royalist«, at den forrige Kaptajn paa Trawleren var en Svensker ved Navn Carl August Nilsson, og at han ikke kendte Grunden til, at Nilsson kom bort fra »Royalist« — havde erkendt, at han var med »Royalist« som Styrmand paa dennes sidste Rejse paa Fiskeri under Island, og yderligere ændret den af ham afgivne Forklaring derhen, at Nilsson endnu

var Fører for »Royalist«, men at han havde ønsket ikke selv at møde som Kaptajn, fremlagde Politiretsdommeren bl. a. et af ham fra Justitsministeriet modtaget Telegram, hvorved oftnævnte Trawldamper begæredes stoppet i Anledning af nogle af samme paa islandsk Søterritorium begaaede Lovovertrædelser, og den følgende Dag gav bemeldte Ministerium — ved at underrette Politiretsdommeren om, at fra Island modtagne Akter viste, at Føreren af Trawleren »Royalist«, eventuelt flere af Besætningen, havde foruden i ulovlig Trawling gjort sig skyldige i Overtrædelse af islandsk Straffelovs § 99 overfor Sysselmand Hafstein samt forarsaget 3 Menneskers Død — ad telegrafisk Vej Ordre til, at Undersøgelsen for disse Forhold skulde foretages i Forening med den forberørte Sag.

Af et inden Isafjords Syssels Politiret af Sysselmand Hafstein optaget Forhør, der tillige med de øvrige oven omtalte Akter er fremlagt under Sagen, fremgaar det, at Sysselmanden — efter den 9 Oktober f. A. om Aftenen fra Repstyrer Johannes Olafsson i Thingøre Rep at have modtaget en samme Dag dateret Meddelelse om, at en engelsk Trawler om Morgenen var kommen ind i Dyrefjord og nu var i Færd med at trawle i Fjorden, hvilken efter det oplyste paa intet Punkt er over 1 dansk Mil bred, og at bemeldte Trawler derhos den foregaaende Uge, efter at være ankommen til Thingøre Havn i den nævnte Fjord, dels havde haft Samkvem med Land, uden at Skibsføreren,*) trods forudgaaende Paamindelse derom, vare blevne foreviste for Sysselmandens derboende Fuldmægtig, dels havde trawlet 2 Dage i Fjorden — i Løbet af Natten brød op fra Isafjord og, efter at være ankommen til Myrar i Dyrefjord ca. Kl. 10 næste Formiddag, straks fik 4 Mand samt sin »Følgemand« til i Baad at tage med sig ud paa Fjorden, hvor Damperen endnu trawlede nær ved dennes Vestside ud for Haukadal.

Om det derefter passerede er det af Jon Gunnarsson og Gudjon Solberg Fridriksson — der foruden Sysselmanden vare de eneste af de i Baaden værende Personer, der kom levende tilbage til Land, idet den øvrige Baadbesætning, nemlig Johannes Gudmundsson, efterladende sig Hustru og 3 Børn, Gudmund Jonsson, ugift, Jon Thordarson, gift men uden Børn, omkom ved Drukning — forklaret, at Baaden roedes ud til Damperen, hvis Navn og Nummer var forvansket, idet der efter Fridrikssons Forklaring paa Skibets Agterstavn og Side stod Navnet »Oyali« og paa Skibssiden Mærket »H. 42«, samt at de efter Ankomsten til Skibets Styrbordsside saa, at Folk om Bord satte sig i Forsvarsstilling, idet de stillede Knipler og lignende op ad Rælingen.

Baaden drev derpaa ned langs Skibssiden, uden at det var mulig at faa fat i en Trosse, som hang ned udenbords paa Midten af Skibet, og man greb da til at tage fat paa Linen eller Linerne, som Trawlen blev trukken i, hvad der efter begge Vidners Formening ikke kunde være forbunden med nogen som helst Fare, idet Skibet gik meget langsomt fremad. Mandskabet paa Trawleren eller en stor Del deraf samlede sig nu agter ude lige oven over det Sted, hvor Baaden laa, og idet de bøjede sig ud over Skibets Ræling, svingede de paa en udfordrende Maade deres Knipler — hvorved bemærkes, at desuden en

*) skal være Skibspapirerne.

af Mandskabet efter Gunnarssons Forklaring havde en Vandslange eller Sprøjte — samt gjorde Støj.

Sysselmanden, som stod agter i Baaden, og som efter Fridrikssons Forklaring, allerede da Baaden naaede hen til Skibet, havde raabt, at han vilde tale med Skipperen, uden at der herpaa blev givet andet Svar, end at en eller anden paa Skibet paa engelsk raabte, at de skulde forføje sig bort igen, knappede nu, efter Fridrikssons Forklaring, sin Overfrakke op og viste sin Uniform, hvorhos han — efter Gunnarssons Forklaring 3 Gange — raabte, at han vilde tale med Skibsføreren, og — efter Fridrikssons Forklaring — tillige forlangte Skibspapirerne udleverede, men denne, der efter Gunnarssons Udsagn var i rasende Bevægelse frem og tilbage paa Kommandobroen over Dækket, svarede ikke.

Efter Gunnarssons videre Forklaring bemærkede han nu, at den ene af Trawlinerne havde lagt sig over Baadens Agterdel og langs med Bagbordssiden hen imod Midten af Baaden, af hvilken Grund han efter sin Forklaring sagde til den øvrige Baadbesætning, at de for Guds Skyld maatte se at faa Baaden frigjort herfor, idet det ellers kunde gaa galt, men straks efter blev der efter begge Vidners Forklaring — hvorved bemærkes, at Fridriksson dog ikke vil have hørt Gunnarssons ommeldte Ytring, hvorimod der efter hans Forklaring blev raabt agter i Baaden: »Min gode Gud, de har i Sinde at sænke Baaden« — fra Damperen pludselig givet los paa Trawlinerne, hvad der bevirkede, at Baaden kæntrede eller kom under Vandet, hvilket efter deres Angivende nærmere tilgik paa den Maade, at Baaden drejede om paa tværs, saaledes at — efter Gunnarssons Forklaring Bagstavnen, men efter Fridrikssons Forklaring Forstavnen — kom helt ind under Linerne og som Følge af, at Linerne straks blev trukne ind igen, kom under Vandet.

Efter i nogen Tid at have tumlet om i Søen kom begge Vidnerne atter op i Baaden, som det var lykkedes dem at faa paa ret Køl, og de saa da Sysselmanden — men efter Gunnarssons Forklaring ingen anden af Baadens Besætning — flyde i nogen Afstand fra dem, hvorhos de iagttog, at der paa Skibet blev truffet forskellige Foranstaltninger til at komme dem til Hjælp, hvilke bl. a. gik ud paa at sætte en Baad i Vandet, hvad der dog ikke blev til noget, hvorimod der sluttelig blev kastet Redningsbælter og Tovender ud til dem, der derpaa — Sysselmanden i en yderst forkommen Tilstand — bleve bragte om Bord i Skibet, hvor efter Fridrikssons Forklaring en »Mand fra Maskinen« tilbød ham at komme ned i Maskinrummet for derstedt at erholde Varme, og paa Vidnets Spørgsmaal om, hvor vidt dette ikke var et nyt Forsøg paa at gøre det af med ham (»os«), svarede, at han ikke havde haft nogen Del i den udviste Fremfærd, men at det var Skipperen, som gav Ordrene.

Efter nogle Minutters Forløb kom derpaa 2 Baade fra Land ud til Skibet, og med dem blev alle de reddede førte tilbage, hvorhos Liget af den ene af de druknede blev fundet, og straks derefter gik Damperen af Sted ud af Fjorden. Endnu bemærkes, at ligesom Gunnarsson har erklæret det for sikkert, at der ikke vilde have været nogen Fare for Baaden, hvis der ikke pludselig var blevet slækket paa Trossen og derefter igen trukket til, saaledes har Fridriksson udsagt,

at det umuligt vilde have gaaet, som det gik, hvis der ikke var givet los paa Trossen. Under bemeldte Forhør har endvidere bl. a. Bonden Kristjan Andrjesson afgivet en Forklaring, der gaar ud paa, at han flere Gange efter Damperens Ankomst til Thingøre Havn den 5 Oktober f. A. har været om Bord i denne, hvis Navn og muligt Nr. viste sig at være forvansket paa den ovenomtalte Maade, og at Kaptajnen, der var det danske Sprog mægtig, gentagende overfor ham havde indrømmet, at han begik ulovligt Fiskeri paa Søterritoriet og navnlig ogsaa i Løbet af Sommeren havde gjort sig skyldig heri paa Arnarfjord, hvorhos han havde tilføjet, at han i og for sig gerne vilde betale en Bøde, men Fangstredskaberne vilde han ikke af med, og man vilde heller ikke kunne berøve ham dem, ligesom han paa en Bemærkning af Vidnet om, at Sysselmanden maaske vilde kunne faa fat i ham, havde smilet og sagt, at selv om han blev idømt en Bøde, var det ham lige meget, thi Regeringen vilde eftergive Bøden, saaledes som den var vant til at gøre det. Senest havde Vidnet efter sin videre Forklaring været om Bord paa Damperen om Morgenens samme Dag, som Ulykken med Sysselmandens Baad indtraf, og hans Karle havde da sagt til en paa Damperen tjenstgørende Islænder, at nu kunde man vente Sysselmanden, hvortil Islænderen havde bemærket, at han godt kendte Sysselmanden, samt at han ikke troede, at denne vilde komme saa tidlig. Sysselmand Hafstein har endelig ved til Amtmanden over Islands Vesteramt at fremsende en Udskrift af det foromtalte Forhør bl. a. tilføjet, at han ikke fik fat i Skibspapirerne, idet han efter i længere Tid at være bleven omtumlet af Søen var saa godt som uden Bevidsthed og Døden nær, saa at han ikke under sit kun faa Minutter lange Ophold paa Skibet formaaede at give nogen Ordre til de fra Land tilkommende Folk, at han, der vidste, at adskillige Personer havde været om Bord i Skibet, troede, at dette ogsaa skulde være lykkedes ham, hvis han havde kunnet forblive ukendt, men at der, idet han var kendt af en til Damperens Besætning hørende Islænder, længe forinden Baaden lagde til ved Skibssiden, blev gjort Anstalter til Forsvar, at han, saa snart han med Baaden var kommen hen til Skibet, sagde, hvem han var, fremviste sin Uniform og forlangte Skibspapirerne, men at der da fra Skibet blev kastet en stor Aare, der stævnedede lige imod ham, men dog ikke traf ham — hvilket, der skete lige før Baaden blev sænket, efter Sysselmandens Opgivende ikke var blevet omtalt i Forhøret, idet de, der saa det, vare døde — og at der, medens han laa paa Damperens Dæk ude af Stand til at røre sig, blev frarøvet ham en i hans Bælte siddende Dolk med tilhørende Skede, som derefter blev rettet imod ham, hvad dog sandsynligvis ikke skete for Alvor, idet der ikke tilføjedes ham yderligere Overlast, hvorhos Sysselmanden endnu har udtalt, at han antager, at 5 af Skibets Besætning, deriblandt Maskinmestrene, ikke have været enige med Skibsføreren, og at det ogsaa har været dem, der sluttelig gav sig til at bjerge, hvortil Føreren og hans Parti formentlig ikke ydede nogen Bistand.

Da »Royalist« — der maa antages at tilhøre Rederiet George Walton i Hull — som meldt, den 7 November f. A. blev anholdt ud for Skagen, var den bemanded med en delvis anden Besætning end under deres oven omtalte Tilstedeværelse i Dyrefjord, idet af denne

foruden Arresterne — af hvilke Rugaard gjorde Tjeneste om Bord som Kok — kun 1ste Maskinist F. Caine, 2den Maskinist Anson Simpson og Kullempen William Tayler, alle Englændere, samt den islandske Matros Valdemar Ragnvaldsen endnu hørte til Skibet, hvorimod i alt Fald 1 dansk og 3 engelske Matroser maa antages at være blævne afmønstrede straks efter Damptrawlerens Tilbagekomst til Hull efter Islandsturen, uden at deres, særligt Danskerens, nuværende Opholdssted har kunnet udfindes. For øvrigt skal her den Bemærkning forudskikkes, at »Royalist«, medens den var stoppet i Anledning af den her omhandlede Undersøgelse, er bleven besigtiget af Forhørsdommeren under sagkyndig Vejledning bl. a. til Oplysning om, hvorledes Trawllinerne vare anbragte, og fremgaar det af en med Hensyn hertil afgivet og under Forhøret fremlagt Beskrivelse, at Trawlen drages i en Staalline fra Skibets Forende og en lignende fra Agterenden, hvilken sidste indenbords vises forud om Rullen og derfra tillige med Forlinen føres til Dampspillet midtskibs, samt at begge Linerne, der ved Skibets Agterende samles i en Blok, under Trawlingen staa skraat ud fra Skibssiden og næsten op ad hinanden; det tilføjes i bemeldte Beskrivelse, at der uden for det lukkede, temmelig højt anbragte Styrehus, der af en over Damperen udarbejdet Plan og vertikal Tegning ses at være anbragt midtskibs lige agten for Dampspillet, ikke paa Damperen findes nogen egentlig Kommandobro.

De af de foran navngivne Personer af Skibets Besætning samt af Arresterne angaaende den ovenfor omhandlede Tildragelse paa Dyrefjord afgivne Forklaringer — hvorved bemærkes, at Maskinist Simpson, der herunder hele Tiden vil have befundet sig i Maskinrummet, ikke har kunnet oplyse noget af Interesse for Sagen — gaa ud paa følgende.

Maskinist Caine har forklaret, at han ved den fornævnte Lejlighed sad ved Middagsbordet i Kahytten, da der blev raabt ud, at de skulde komme op, og der blev tillige raabt — efter hvad han nok tror af Kokken — at de troede, at det var Sysselmanden, der kom; da han derefter kom op paa Dækket, saa han, at en Baad, der da var omtrent 50 Fod borte, og hvis Besætning alle vare civilklædte, nærmede sig Skibet, og hørte, at der blev raabt fra Baaden, men det blev ikke sagt, at det var Øvrigheden, hvorimod Caine mener at have hørt, at en af Besætningen paa Damperen, vistnok en Islænder, sagde, at det var Sysselmandens Baad. Caine vil derhos have hørt, at Kaptajnen, der gav Ordre til, at Donkeypumpen, der var i Gang for at skylle Fisk paa Dækket, skulde gaa stærkere, for at de kunde holde Baaden fra Skibet, gentagne Gange, medens Baaden nærmede sig, sagde, at de skulde holde sig fra ham, han vilde ingen have om Bord. Da Baaden havde naaet Skibet, saa Caine efter sin videre Forklaring, at den kom ind under Trawllinerne, og han, der ikke vil være vidende om, hvorvidt Kaptajnen forinden havde givet los for disse, sprang da straks ned i Maskinrummet og stoppede Maskinen, hvorved han har bemærket, at Kaptajnen vel, idet han raabte gennem Skylightet, samtidig gav Ordre til at stoppe, men at Vidnet, der i øvrigt vil være uvidende om, hvorvidt desuden Maskin-telegrafan har været sat paa Stop af Kaptajnen, vidste, at 2den Maskinist, der var til Stede i Maskinrummet, paa det fornævnte Raab kun vilde standse Donkey-Maskinen.

Kullempen Tayler har forklaret, at Mandskabet den omhandlede Dag

blev kaldt ud fra Middagsbordet, og at han, da han gik op, hørte, at Kokken sagde, at de skulde holde en Baad, som nærmede sig, borte fra Skibet; han saa derhos, at de fleste af Folkene stod med en eller anden Ting, saasom Haandspager, i Haanden og hermed truede efter Baaden, som efter hans Formening af denne Grund ikke turde komme langs Siden af Skibet, og han hørte, at Sysselmanden — hvem han dog maa antages ikke at have kendt, ligesom han ikke vil have hørt nogen sige, at det var Sysselmanden, der kom — paa Engelsk forlangte at se Kaptajnen; endelig vil han have set en Mand fra Baaden gribe Trawllinen og trække Baaden, som Kokken stak en Aare ud efter, ind under samme, men derimod vil han ikke have lagt Mærke til, at Trawllinerne blev slappede. Dette Vidne har derhos tilføjet, at det altid har været Skik, naar han har været med »Royalist« paa islandsk Søterritorium, at det blev forbudt Baade at komme til Skibet.

Matros Valdemar Ragnvaldsen har edelig forklaret, at han ikke selve den Morgen, da Ulykken paa Dyrefjord fandt Sted, har talt med Bonden Kristjan Andrjesson, men at Folkene om Bord bag efter talte om, at han havde sagt, at Sysselmanden kunde ventes, og straks, da Sysselmanden første Gang fra Baaden raabte, at han vilde tale med Kaptajnen, hvortil denne svarede, at han ikke vilde tale med nogen, kendte Vidnet ham, uden at han dog omtalte dette for Kaptajnen. Derimod tror Vidnet nok, uden dog at turde sige det bestemt, at Kaptajnen hørte en Udtalelse, som den oven omtalte danske Matros da fremkom med, og som lød paa, at det kunde være, at det var Sysselmanden, eller at det bliver nok Sysselmanden, eller noget lignende, i hvilken Henseende Vidnet nærmere har oplyst, at Danskeren ved den Lejlighed stod agten for Styrhuset, og at Kaptajnen vel nok var i dette, samt at Ytringen blev sagt temmelig højt, og at det var stille Vej. Hvorledes det gik til, da Baaden kæntrede, vil Vidnet, der i øvrigt ej heller af Kaptajnen vil have faaet nogen Anvisning paa, hvorledes han skulde bære sig ad med at holde Baaden borte fra Skibet, ikke have set, idet han var beskæftiget forude i Skibet.

Arrestanten Rugaard har forklaret, at Mandskabet sad ved Middagsbordet, da alle blev raabt ud og fik Ordre til at holde Baaden klar fra Skibetsiden, og Arrestanten tænkte sig nok, at det var, fordi man troede, at det var Øvrigheden, men han vil ikke have hørt nogen sige til Kaptajnen, at det var Sysselmandens Baad, der kom, eller overhovedet hørt nogen udtale saadant, ligesom han navnlig ej heller selv vil have gjort dette. Da Arrestanten kom op paa Dækket, var Baaden et Par Favne fra »Royalist«, og der blev da sagt fra den, at de vilde tale med Kaptajnen, hvortil denne svarede, at han ikke vilde have nogen om Bord. Medens andre af Mandskabet havde væbnet sig med Haandspager og lignende — hvormed der dog vistnok ikke blev stødt efter Baaden, idet denne ikke kom nær nok — tog Arrestanten selv en Aare af 14 Fods Længde, hvilken han efter sin oprindelige Forklaring dog kun vil have gjort Brug af for at klare Baaden fra Trawllinen og herunder vil have tabt i Vandet, medens han senere under Forhøret har erkendt, at han, inden Baaden kom hen til Trawllinerne, i den Hensigt at holde den fra Skibet, uden dog at naa den, stødte efter den med Aaren eller — som hans seneste Forklaring gaar ud paa — kastede Aaren efter Baaden, men dog ikke særligt efter Sysselmanden, som han,

efter hvad han maa anses at have erkendt, vidste befandt sig i Baaden, ihvorvel det efter hans Forklaring først var lige inden Baadens Kæntring og paa et Tidspunkt, da denne var uundgaaelig, at Sysselmanden fremviste sin Uniform. Vedrørende Baadens Kæntring vil Arrestanten ikke have hørt nogen raabe til Kaptajnen, at Baaden kæntrade, eller bemærket, at Trawllinerne slappedes, og efter hans Formening skyldtes Kæntringen den Omstændighed, at Linerne, der gik skraat ned i Vandet, pressede Baaden ned, da den kom ind under dem.

I øvrigt har Arrestanten forklaret, at der under de Oplivningsforsøg, som blev foretagne paa Sysselmanden, efter at denne var bragt om Bord i Damperen, blev revet en stor Del af hans Tøj af ham, hvilket imidlertid, da Sysselmanden kort efter bragtes i Land med en af de tilkomne Baade, i største Hast blev kastet ned i denne, men at der, efter at Sysselmanden saaledes var kommen bort fra Skibet, endnu paa Dækket laa bl. a. en Dolk, og ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med det i øvrigt oplyste maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, efter til det angivne Tidspunkt at have faaet Øje paa Dolken, har tilvendt sig samme, der under Sagen er kommen til Stede og af Retsvidnerne ansat til en Værdi af 1 Kr. 50 Øre.

Arrestanten Holmgreen har forklaret, at han, da Baaden nærmede sig, var i Færd med i Skibsrummet paa Trawleren — hvis Navn og Nr. han efter Kaptajnens Ordre inde paa Dyrefjord ved Overmaling havde forvansket som foran ommeldt — at pakke Fisk, men at han da blev kaldt op og af Kaptajnen beordret til med Skibssprøjten at sprøjte paa Baaden, hvorhos Kaptajnen samtidig gav 1ste Maskinist Ordre til at lade Donkeypumpen gaa saa haardt, den kunde. Arrestanten, efter hvis Formening Baaden da var omtrent $\frac{1}{2}$ engelsk Mil borte, tog da Sprøjteslangen og stillede sig med den paa Styrbordside af Skorstenen, men han brugte ikke Sprøjten, der i øvrigt efter hans Forklaring, idet den ikke var forsynet med Mundstykke, kun kunde drive Vandet et Par Alen frem i en knap to Tommer tyk Straale. Kaptajnen havde fremdeles beordret Folkene til at gribe, hvad de kunde faa fat paa, og saa godt som hele Besætningen stillede sig derpaa, bevæbnet med forskellige Genstande, saasom Stokke og Haandspager, agter om Styrbord og søgte, da Baaden kom hen til Skibet, at holde den fra Borde ved Hjælp af disse, som de løftede og truede med. Arrestanten, der tidligere under Forhøret havde forklaret, at Kaptajnen til ham havde sagt »Gør Dampumpen klar paa Styrbordside, der kommer Sysselmandens Baad«, og vistnok ogsaa til Folkene raabte »Kom op alle sammen, der kommer Sysselmanden«, har senere forklaret, at han ikke hørte, at Kaptajnen — der imidlertid, da de senere sejlede ud af Fjorden fortalte, at en Islænder, som havde været om Bord samme Morgen, havde sagt, at der var gaaet Bud efter Sysselmanden — selv sagde, at Sysselmanden kom, men at enten den foran omtalte danske Matros eller Ragnvaldsen til Arrestanten raabte: »Kom op, der kommer vist Sysselmanden«, hvilken Ordre, efter hvad Arrestanten har tilføjet, ikke godt kan være udgaaet fra andre end Kaptajnen, samt at der, da Baaden nærmede sig, var megen Raaben paa Skibet om, at det var Sysselmanden, hvad der ogsaa maa gaas ud fra, at Arrestanten selv har antaget, om han end videre har for-

klaret, at det oftere er sket, at Folkene om Bord, naar en Baad nærmede sig Skibet, have talt om, at det maaske var Sysselmanden.

Etter forgæves Forsøg paa at lægge til Skibet drev Baaden efter Arrestantens videre Forklaring agter ud med Sysselmanden, der endnu ikke havde vist sin Uniform og ikke bar Uniformshue, samt dens øvrige Besætning, og saavel Arrestanten som flere andre raabte da: »Agt jer for Varpene«, men Arrestanten Rugaard havde da stødt med Aaren ned i Baaden og derved skubbet Boven af Baaden ud fra Skibet, saaledes at Baadens Agterende kom ind under Trawlinerne, og Kaptajnen lossede da disse, uden at nogen opfordrede ham dertil; derpaa kæntrede Baaden, hvorefter Arrestanten, der tydelig saa begge Varp ligge over den, raabte: »Hold an, Baaden kæntrer«, og Maskinen, der efter Arrestantens Formening hidtil stadig var gaaet frem efter, blev da stoppet og de tidligere omtalte Redningsforsøg foretagne. Senere under Forhøret har Arrestanten vel forklaret, at Baaden, efter at være kommen ind under Trawlinerne, med den Fart, som Skibet gik frem med, nok kunde kæntreres med disse — som det maa antages at være hans Mening, uden at Trawlinerne lossedes — men han har dog gentagende forklaret, at det først var, da Linerne, hvoraf vel efter den af Kaptajnen foretagne Losning 20 a 30 Favne løb ud, kom ned i Baaden, at denne sank.

Arrestanten Nilsson har erkendt, at han, der ikke har ført nogen Skibsdagbog, i flere Dage i Oktober f. A. har trawlet frem og tilbage i Dyrefjord, og at han, der nok mener at have beordret Arrestanten Holmgreen til paa den oftomtalte Maade at forvanske Skibets Navn og Nr., har undladt under sit Samkvem med Land i dette Tidsrum, der dog efter Arrestantens Forklaring kun fandt Sted en Gang, at forevise sine Skibspapirer. Arrestanten har i øvrigt forklaret, at han netop var i Færd med at trawle paa Dyrefjord i en Afstand af omtrent en engelsk Mil fra Land, da han saa, at der til Damperen nærmede sig en Baad, og at han i den Hensigt at hindre Baaden i at komme til Skibet paalagde Mandskabet at tage Haandspager og lignende for at skubbe den bort, ligesom ogsaa Sprøjten, der var klar, skulde have været brugt til at holde Baaden fra Skibet, der efter hans Opgivende gik omtrent 2 a 3 engelske Mil i Timen. Arrestanten, der i Begyndelsen af Forhøret forklarede, at han ikke havde tænkt sig, at Øvrigheden var i Baaden, idet det under Tiden sker, at der kommer Baade ud til Trawlerne bl. a. for at bede om Fisk, hvilket han imidlertid i nærværende Tilfælde vilde afværge, dels fordi der var saa mange i Baaden, dels fordi han ikke vilde være udsat for, at Trawlerens Nr. skulde blive noteret, har derimod senere under Forhøret erkendt, at han, til hvem den oven omtalte islandske Bonde samme Morgen havde sagt, at det kunde være, at Sysselmanden kom, men at han ikke kunde sige det bestemt, og som fremdeles havde hørt Folkene raabe eller tale om, at det var Sysselmanden, der kom, ogsaa selv havde »nogen Tanke« om, at det forholdt sig saaledes, men ikke var vis herpaa og mente, at han i hvert Fald ikke behøvede at lystre, saa længe Sysselmanden ikke viste sin Uniform eller Arrestanten saa den, hvilket efter hans Forklaring først var Tilfældet, efter at Sysselmanden, der havde civil Overfrakke over Uniformen og bar civil Hovedtøj, var bragt om Bord efter Katastrofen.

Efter at der fra Baaden, formentlig paa en Blanding af dansk og engelsk, var bleven raabt noget, som Arrestanten ikke forstod, og Arrestanten formentlig paa engelsk havde svaret, at han ikke vilde tale med nogen, og at de skulde holde sig klar af Skibet og vare sig for Trawlinerne, og Baaden derpaa var kommen ind til Damperens Styrbordsside, blev den efter Arrestantens videre Forklaring, saa vidt han kunde se fra Kommandobroen eller rettere Styrehuset, i hvilket han vil have befundet sig — eller, som han maa antages senere at have villet forklare, saa vidt han forstod, idet han ikke selv vil have kunnet se Baaden fra Styrehuset, men hørte, at der blev raabt, at der var noget uklart — greben af den agterste Staaltraadslinje fra Trawlen, og Arrestanten løb da — efter ifølge sin Forklaring, der dog ikke er bestyrket ved det i øvrigt oplyste, forinden at have stoppet Maskinen — ned til Dampspillet og løsnede Bremserne paa samme, idet han efter sin Forklaring haabede, at Baaden, naar Linerne saaledes slappedes, skulde komme løs, men da han — efter hvis For-
 mening Grunden til, at Linerne straks igen strammedes, har været den, at Skibet endnu havde Fart — derpaa kom tilbage til Styrehuset, saa han, at Baaden, der nu var kommen længere bort fra Skibssiden, var kæntrret, og der blev da straks foretaget Redningsforsøg. Hverken Arrestanten eller nogen af de desangaaende afhørte Personer af Skibets Mandskab vil have bemærket, at Sysselmand Hafstein efter at være bleven bragt om Bord i Damperen er bleven truet med den ham tilhørende Dolk.

Ligesom det nu ved de af Arrestanterne Holmgreen og Rugaard afgivne egne Tilstaaelser i Forbindelse med det i øvrigt oplyste maa anses tilstrækkelig godtgjort, at de have været vidende om, at Sysselmanden befandt sig i den paagældende Baad, og indset, at han i Embedsfør — særligt for at træffe Foranstaltninger i Anledning af den ulovlige Trawling — agtede sig om Bord paa Damperen, samt at de desuagtet have foretaget de ovenfor nærmere betegnede Handlinger sigtende til at hindre ham i at opnaa sit nævnte Formaal, saaledes maa det for Arrestanten Nilssons Vedkommende saavel efter hans egne Forklaringer som efter alt det i øvrigt foreliggende — hvoraf særligt skal fremhæves, at Nilsson var underrettet om Sysselmandens sandsynlige Komme, at de omfattende Forholdsregler, som han lod træffe om Bord paa Damperen for at holde Baaden borte fra samme, vilde savne al rimelig Grund, dersom han i Virkeligheden havde antaget, at Baadbesætningen kun bestod af Personer, henhørende til Landets almindelige Befolkning, og at der blandt Mandskabet paa Damperen maa forudsættes gennemgaaende at have hersket en sikker Overbevisning om, at det var Sysselmanden, der kom med Baaden — fremdeles antages, at han, om det end ikke maatte have stillet sig for ham som givet, at Sysselmanden befandt sig i Baaden, i alt Fald er gaaet ud herfra som det sandsynligste og under alle Omstændigheder har været bestemt paa ved de ommeldte Forholdsregler at modvirke Baadens Forbindelse med Damperen, uden Hensyn til, om Sysselmanden — fra hvis Side selvfølgelig ingen videre Tilkendgivelse kunde være fornøden, naar Arrestanten ad anden Vej var bekendt med, at det var ham — paa Embedsvegne var med i Baaden eller ikke, i hvilken Henseende det endnu skal bemærkes, at Arrestanten vel har gjort gældende, at

han, om han havde set Sysselmandens Uniform, ubetinget vilde have ladet ham komme om Bord, men at dette Anbringende savner enhver Støtte i den hele forhaandenværende Situation. Overfor Arrestanten Nilssons Benægtelse af, at han ved Løsningen af Bremserne for Trawlinerne har haft til Hensigt at kæntré Baaden, mangler der dernæst vel tilstrækkelig Føje til at betragte hans herved udviste Forhold som et Led i hans Bestræbelser for at afvise Baaden fra Skibet, men derimod findes det at maatte tilregnes Arrestanten som en grov Uagtsomhed, at han, der efter sin Forklaring var vidende om, at flere Baade ere kæntréde ved at komme ind under Trawlinerne, og efter hvis Anbringende den Baad, hvori Sysselmanden kom ud til Skibet, var en lille Baad, kun beregnet til 4 Mand, og Sysselmanden usædvanlig høj og svær — hvorefter Arrestanten maa forudsættes at have indset, at denne Baad særligt let vilde kunne kæntré — uden, hvad der maa antages hurtigt at kunne være sket, personlig at forvisse sig om Baadens Stilling eller dog skaffe sig nærmere Oplysning desangaaende og uden noget som helst Varsel til dens Besætning har grebet til en for Baadens Sikkerhed saa farlig Foranstaltning, som den pludselige Løsning af Bremserne for Trawlinerne, der efter det oplyste straks derefter løb ud med voldsom Kraft, maa antages at have været, i hvilken Henseende navnlig skal bemærkes, at Arrestanten Holmgreen under Forhøret har udsagt, at ethvert fornuftigt Menneske maa kunne sige sig selv, at en saa lille Baad som Sysselmandens ikke kunde undlade at kæntré, naar der blev firet 2 Staaltraadsvarp ned i den, samt at den ovenfor omtalte Chef for Fiskeriinspektionen indenfor Skagen, Premierløjtnant i Flaaden Konow, der har overværet de inden Frederikshavn Købstads Politiret i den her omhandlede Anledning optagne Forhør, har afgivet en skriftlig Erklæring, i hvilken det bl. a. udtales, at Kaptajnen som Sømand maatte vide, at det var farligt for Baadens Sikkerhed at losse Trosserne. Efter alt det foreliggende findes der derhos ikke at kunne være nogen Tvivl om, at Kæntringen af Baaden og den paafølgende Drukning af 3 af de til dens Besætning hørende Personer er bevirket ved Arrestantens fornævnte Handlemaade, og det skal kun endnu i denne Forbindelse bemærkes, at der allerede af den Grund ikke findes Anledning til nærmere at undersøge, hvorvidt de fra Skibets Side efter Baadens Kæntring trufne Redningsforanstaltninger maa anses for at have været forsvarlige — hvad det foreliggende i øvrigt, navnlig under Hensyn til, at det maa antages, at Skibets eneste Baad ikke var klar til at sættes i Søen, ikke giver særlig Anledning til at betvivle — at det henstaar som ganske uvist og formentlig ikke vil kunne oplyses, hvorvidt der overhovedet efter Baadens Kæntring har foreligget nogen Mulighed for Redning af nogen af de omkomne Personer.

Som ovenfor anført, foregav Arrestanten Holmgreen under sin Afhøring den 8 November f. A. inden Frederikshavn Købstads Politiret i Anledning af den fra »Royalist« den foregaaende Dag ud for Skagen udøvede ulovlige Trawling, at han var Fører for Skibet, og med Hensyn hertil har han nærmere forklaret, at Arrestanten Nilsson, der angav at være bange for, at Officererne paa Inspektionsskibet skulde kende ham, havde sagt, at han skulde gaa i hans Sted og, naar han kom op i Retten, bekende alt, uden at der imidlertid blev talt om,

hvad der var sket ved Island, ligesom det ogsaa af Kaptajnen blev ham paalagt at sige, at Skibet ikke havde nogen Logbog, hvilket Paalæg Holmgreen dog ikke efterkom, idet han tvertimod, efter som foran anført at have berigtiget sin først afgivne Forklaring om sit Forhold til Skibet, forklarede, at Logbogen maatte ligge i en Skuffe under Kaptajnens Køje. I væsentlig Overensstemmelse hermed har Arrestanten Nilsson, der nærmere har angivet, at han, som vil være meget nervøs, blev syg af Frygt, fordi han saa et Dampskib, som han troede var Inspektionsskibet, forklaret om dette Forhold, men da Arrestanten Holmgreen, foruden at han, som meldt, straks i samme Forhør, i hvilket han udgav sig for Fører af Skibet, og, som det maa antages, forinden hans urigtige Forklaring var bleven oplæst for ham, berigtigede sit nævnte Udsagn, overhovedet ikke mødte i Retten som Vidne, men som den, der antoges at være ansvarlig for det ud for Skagen begaaede ulovlige Fiskeri, findes Arrestanterne ikke herved at have paadraget sig noget Strafansvar. Arrestanten Nilsson har endelig erkendt, at han den 7 November f. A. har trawlet paa dansk Søterritorium i Nærheden af Land ud for Skagen.

Idet nu bemærkes, at Rettens Kompetence til at paakende de af Arrestanterne begaaede Overtrædelser af islandske Love maa anses at følge af selve det statsretlige Forhold mellem Kongeriget og Island, jfr. Forudsætningen i almindelig Straffelov for Island af 25 Juni 1869 § 8, samt at de for Island gældende Straffebestemmelser i Mangel af modstaaende positiv Bestemmelse efter Forholdets Natur for saa vidt blive at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, ville Arrestanterne — af hvilke Nilsson, der er født i Sverrig i Aaret 1860, og som, foruden den 10 Juli f. A., da »Royalist«, for hvilken Arrestanten ogsaa den Gang var Fører, blev antruffen paa islandsk Søterritorium med Trawl nettet, der dog var tørt, hekset i Skovlene, at være bleven afvist af Chefen for Inspektionsskibet under Island, inden Reykjaviks Politiret har vedtaget at betale Bøder af 100 Lst., foruden Aflevering af Trawlen og den ulovlige Fangst, og af 56 Lst., henholdsvis for den 23 Maj 1898, efter Arrestantens Formening dog 1897, som Fører for Trawldamperen »H. Nr. 309 Cuchoo« at være truffen trawlende paa fornævnte Søterritorium og for den 8 Maj f. A. som Fører for Trawldamperen »H. Nr. 395 R. H. B. Thomsen« at være truffen paa Territoriet med Skovlene udenbords og Nettet iheksede, medens Arrestanten Holmgreen, der ligeledes er født i Sverrig, og hvis opgivne Alder af 31 Aar af Retsvidnerne er skønnet at svare til hans Udseende, samt Arrestanten Rugaard, der er født i Aaret 1878, ikke ses tidligere at have været tiltalte eller straffede — for det af dem udviste Forhold være at anse efter den islandske Straffelovs § 99, for Arrestanten Nilssons Vedkommende sammenholdt med § 53, Arrestanten Nilsson tillige efter samme Lovs § 200 og Arrestanten Rugaard — hvis Forhold med Hensyn til Sysselmand Hafsteins Dolk efter det foreliggende maa betragtes som ulovlig Omgang med Hittegods — tillige efter samme Lovs § 249, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes for Arrestanten Nilsson til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og for Arrestanterne Holmgreen og Rugaard til Fængsel paa Vand og Brød henholdsvis i 3 Gange 5 Dage og i 4 Gange 5 Dage, hvorhos Arrestanten Nilsson endvidere i Medfør

af § 2, jfr. § 1 i Lov af 17 December 1875 om Forandring i Frdn. om fremmedes Fiskeri under Island m. v. af 12 Februar 1872, jfr. sidst nævnte Frdn.s § 6, og af § 2, jfr. § 1 i islandsk Lov indeholdende Forbud mod Fiskeri med Bundslæbevaad af 6 April 1898 samt af § 58, jfr. §§ 1 og 8 i Lov om Fiskeriet i Danmark af 5 April 1888, vil være at anse med Bøder dels til den islandske Landskasse, dels til Statskassen, hvilke Bøder findes at kunne bestemmes henholdsvis til 3000 Kr. og til 200 Kr.

Medens der ikke under Sagen af nogen af de oven nævnte druknede Personers efterladte er nedlagt Paastand om Erstatning, har derimod saavel Sysselmand Hafstein som Kristjan J. Olafsson, der maa antages at være Ejer af den af Sysselmanden ved den oftomtalte Lejlighed benyttede Baad, paastaaet sig tilkendt Erstatning henholdsvis af 159 Kr. for beskadigede eller tabte Klædningsstykker m. m. — derunder 10 Kr. for en Dolk med Skede — og af 42 Kr. for mistede Baadrekvisiter m. v., og disse Erstatningspaastande ville, idet der ikke kan tages noget videre Hensyn til de af Arrestanten Nilsson, hvem Ansvarret i her omhandlede Henseende findes at maatte paahvile, mod dem fremsatte ubestemte Indvendinger, være at tage til Følge, dog saaledes, at der i det af Sysselmanden forlangte Beløb maa afgaa de for Dolken med Skede beregnede 10 Kr., idet denne, som meldt, er bragt til Stede under Sagen. Fremdeles vil det, for saa vidt en af Fisker Søren Nielsen Gaihede af Skagen nedlagt Paastand om hos Arrestanten Nilsson at tilkendes 35 Kr. i Anledning af, at et ham tilhørende Snurrevaad er bleven beskadiget derved, at »Royalist« under den ulovlige Trawling den 7 November f. A. sejlede igennem det — imod hvilken Erstatningsforordning Arrestanten ikke har haft noget at erindre — er tagen til Følge ved Underrettsdommen, derved kunne have sit Forblivende.

Fredagen den 15 Juni.

Nr. 82.

Advokat Hindenburg

contra

Christen Mouritsen og Mourits Mouritsen
(Def. Octavius Hansen),

der tiltales førstnævnte for Bedrageri, Falsk, Vareforfalkning og uberettiget Næringsbrug, herunder ogsaa ulovlig Omløben med Varer, sidstnævnte for Meddelagtighed i Bedrageri og Vareforfalskning.

Aars og Slet Herreders samt Løgstør Birks Ekstrarets Dom af 20 Juni 1898: Tiltalte Christen Mouritsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder samt til Aalborg Amts Fattigkasse bøde 40 Kr. og til Hammerum Herreds Politikasse 20 Kr. Han bør derhos i Erstatning til Husmand Ingvar Thomsen Jensen af Svingelbjerg betale 14 Kr. 57 Øre og endvidere denne Sags Omkostninger,

derunder i Salær til Aktor, Sagfører Jespersen, 80 Kr. og til Defensor, Prokurator Mønsted, 50 Kr., hvorhos de hos ham ved hans Anholdelse forefundne foran ommeldte Varer konfiskeres til Fordel for Sognefogden i Arnborg Sogn. Tiltalte Mourits Mouritsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt in solidum med førstnævnte udrede $\frac{1}{8}$ af denne Sags ovennævnte Omkostninger. I øvrigt bør de Tiltalte for Aktors Tiltale under denne Sag fri at være. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 Januar 1899: Tiltalte Christen Mouritsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt til Jurisdiktionens Politikasse bøde 20 Kr. I Henseende til den idømte Konfiskation af de oven omtalte Varer og den ligeledes idømte Erstatning bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Tiltalte Mourits Mouritsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Aktionens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten, 150 Kr. til den første og 120 Kr. til den sidste, samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Hindberg, 150 Kr. til hver, udredes af Tiltalte Christen Mouritsen, dog saaledes at Tiltalte Mourits Mouritsen in solidum med ham heraf betaler $\frac{1}{16}$. Den idømte Bøde og Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For saa vidt Tiltalte Christen Mouritsen sigtes for uberettiget Næringsbrug, maa Sagen afvises fra Højesteret som manglende summa appellabilis. I øvrigt vil den indankede Dom i Henhold til de i den anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne, være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

For saa vidt angaar Sigtelsen mod Tiltalte Christen Mouritsen for uberettiget Næringsbrug afvises Sagen. I øvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Hansen hver 400 Kroner, som udredes af de Tiltalte Christen Mouritsen og Mourits Mouritsen paa den med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Brødrene Christen Mouritsen og Mourits Mouritsen — der ere fødte henholdsvis i Aaret

1865 og i Aaret 1860, og af hvilke førstnævnte, foruden gentagne Gange ved Politiretten at være idømt Bøder, derunder ved Kjær Herreds Politirets Dom af 15 December 1896 efter Næringslovens § 75 en Bøde til Amtsfattigkassen paa 25 Kr. for Næringsforseelse 1ste Gang begaaet, har været straffet ved Overrettens Dom af 15 Februar 1892 efter Straffelovens § 253, § 260, jvfr. Konkurslovens § 168, og Analogien af disse Lovbestemmelser, § 261, jvfr. § 47, og Analogien af § 261, jvfr. § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og ved Han Herreders Ekstrarets Dom af 28 September 1894 efter Straffelovens § 251 med lige Fængsel i samme Tid, medens sidstnævnte foruden dels ifølge Forlig dels efter Dom at have erlagt Bøder for forskellige Politiforseelser, ved Overrettens fornævnte Dom er anset efter Straffelovens § 261 og § 262, 2det Stk., jvfr. til Dels Konkurslovens § 148, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage — tiltales under nærværende Sag for at have gjort sig skyldige i henholdsvis Bedrageri, Falsk, Vareforfalskning og uberettiget Næringsbrug, herunder ogsaa ulovlig Omløben med Varer, og Meddelagtighed i Bedrageri og Vareforfalskning.

Efter at Tiltalte Christen Mouritsen den 15 November 1894 havde afsonet den Straf, der var ikendt ham ved Han Herredernes Ekstrarets ovennævnte Dom — ved hvilken det ansaas godtgjort, at han havde udvist bedrageligt Forhold ved som Agent for Gødningssfirmaet E. Frandsen & Meyer i Kjøbenhavn at have indsendt til samme urigtige Bestillinger paa Kunstgødning og derved erholdt en større Provision udbetalt, end han var berettiget til — optog han paany sin Virksomhed som Gødningssagent, i hvilken Henseende det er oplyst, at Tiltalte, foruden i November Maaned s. A. at have meddelt Grosserer Cletus Petersen, Helmerhus i Kjøbenhavn, for hvem han alt i Juli Maaned næstforhen havde optaget Ordre paa Kunstgødning, at han atter var begyndt at optage Ordre for ham, der dog herefter ikke vil have faaet saadanne i Hænde, har været Agent for efternævnte kjøbenhavnske Handlende eller Firmaer i Kunstgødning, nemlig Julius Due fra den 17 Oktober 1895 til 28 Februar 1896, V. & E. Helli fra 4 Oktober 1895 til Slutningen af 1896 og M. S. Nebelong fra 30 Juni 1894 til 1 Oktober 1895.

Tiltalte har derhos erkendt, at han har tilstillet det ovennævnte Firma E. Frandsen & Meyer en, Sahl den 1 August 1895 dateret, saalydende Skrivelse:

»Da jeg har see i aviser at de mangler Agenter vilder jeg gjerne være det i Gødning.

Med meget Agtelse

K. M. Vognbjerg.

Adres Søren Andersen Melgaard Aal Sahl per Vinderup«, og han har derefter i Tiden fra den 15de s. M. til den 5 September næstefter paany været antagen som Agent for Firmaet, der var uvidende om, at Skrivelsen hidrørte fra Tiltalte. Tiltalte har imidlertid paastaet, at han — der efter sin Forklaring har optaget Navnet Vognbjerg efter sit Fødested — ikke har underskrevet sig som anført for at tilsnige sig det omhandlede Agentur, idet han holder sig overbevist om, at han ogsaa vilde have faaet dette, hvis han havde underskrevet sig Christen Mouritsen, og under Hensyn til, at det maa antages, at Firmaet har overdraget ham Agenturet — der i øvrigt, efter hvad der er oplyst om

Firmaet og dets Agenter, ikkun ses at have aabnet Adgang for Tiltalte til at optage Ordre fra Firmaet og efter visse nærmere Regler oppebære Provision herfor — uden at have anstillet nogen som helst Undersøgelse om hans Person, hvorved Identiteten mellem Brevskriveren og Tiltalte formentlig med Lethed havde kunnet konstateres, findes Tiltalte ikke ved sit her omhandlede Forhold at have paadraget sig noget Strafansvar.

Efter Tiltaltes Forklaring besluttede han, efter saaledes at have genoptaget sin tidligere Virksomhed, tillige selv at anlægge en Gødningfabrik under Navnet »Frederiks Møllens Fabrik«, hvilken Fabrik han oprindeligt havde tænkt at etablere i Aalborg, men som han, da han ikke dersteds kunde faa en passende Plads, bestemte sig til at indrette i Skomager Hougaards Pakhus i Ulstrup ved Hornum Station, hvad dog ej heller skete, idet Tiltalte derefter besluttede at afvente den nye »Gødningsslov.«

I Oktober Maaned 1895 — paa hvilket Tidspunkt Tiltalte endnu ikke vil have opgivet sin Plan om Anlægget af Fabriken i Aalborg — bestilte han i Overensstemmelse hermed hos en Bogtrykker i Kjøbenhavn Bestillingssedler, Blanketter til Fakturaer og »Meddelelser« samt Konvolutter — hvilke Papirer, hvoraf Tiltalte i Begyndelsen af den følgende Maaned modtog 100 af hver Slags, alle foruden Billedet af en Fugl med Ordet »Vare-Mærke« trykt nedenunder, vare paatrykte Ordene »Gødningkontoret Himmerland, Aalborg« eller de to førstnævnte Ord, og Bestillingssedlerne samt Fakturaerne derhos bl. A. »Frederiks Møllens Fabrik« — og, uagtet Tiltalte, som meldt, ikke fik anlagt den oftnævnte Fabrik, benyttede han — der i øvrigt straks efter Udtaaelsen af sin Straf i Han Herrederne vil have været i Besiddelse af og benyttet Bestillingssedler, der vare trykte andet Steds, men af lignende Udseende som ovenfor angivet — de ommeldte Tryksager i den Forretning, som han ikke desto mindre drev med Afsætning af Kunstgødning for egen Regning ved Siden af sin Agenturvirksomhed i samme Branche.

Den her omhandlede Gren af Tiltaltes Virksomhed antog efterhaanden et ret betydeligt Omfang, og det er navnlig gennem indhentede Oplysninger fra Statsbanerne om Tiltaltes Gødningssendelser, men tillige ved Tilvejebringelse af et stort Antal af de af Tiltalte anvendte Bestillingssedler, Fakturaer m. m. tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte, hvad han ogsaa har erkendt Rigtigheden af, særligt i sidste Halvdel af Aaret 1895 og i Løbet af Aaret 1896 til over 50 Landboere, navnlig i Midtjylland, for egen Regning har afsat henholdsvis henved 60 og henved 90 Sække — i Reglen à 200 Pd., men i enkelte Tilfælde à 100 Pd. — Kunstgødning under mange forskellige Benævnelser og til varierende Priser. For den langt overvejende Del af denne Gødningss Vedkommende er der tilvejebragt nærmere Oplysninger i disse Henseender, og det maa herefter navnlig anses for godtgjort, at Tiltalte bl. A. har solgt ialt

1400 Pd. som S. f. s. Kalk Nr. 1	til	3 à 4 Kr. pr. 100 Pd.
henved 5000 Pd. som Superfosfat (under-		
tiden med en nærmere Tilføjelse som		
9 pCt., 12 pCt., amerikansk).	til ca.	2 - —
ca. 2000 Pd. som Fosfatgødning	til	4 à 5 - —

ca. 2000 Pd. som Mærgel-Fosfat til 2 à 3 Kr. pr. 100 Pd.
 ca. 2000 - som Enggødning eller Kunst-
 gødning til Eng til 4 à 5 - —
 ca. 1400 Pd. som Blodgødning til ca. 4 à 5 - —

foruden mindre Kvantiteter som Kartoffelgødning, Sandjordsgødning m. m., men det skal dog herved bemærkes, at Gødningen i Reglen blev fragtfrit leveret og med Fradrag i Prisen af 10 pCt. pr. Kontant samt undertiden med en yderligere Nedsættelse af denne af særlige Grunde, saasom Oversiddelse af Leveringsfristen og lignende; adskillige af Køberne havde i øvrigt endnu ikke, da Undersøgelsen mod Tiltalte paabegyndtes, betalt den dem af ham solgte og leverede Gødning. Det ovenfor nævnte Kvantum Kunstgødning er for største Delen afsendt til Køberne med Banen, og i saa Fald næsten udelukkende fra Hornum Station, men i nogle Tilfælde er Gødningen af de vedkommende Købere afhentet enten paa Medtiltalte Mourits Mouritsens Ejendom i Ulstrup eller fra det ovennævnte Pakhus eller ogsaa tilstillet dem derfra paa anden Maade end med Banen. Tiltalte maa derhos antages i det ovenomtalte Tidsrum selv at have haft sit Hovedopholdssted i Ulstrup, men i øvrigt maa han antages at have opholdt sig i længere Tid i Aalborg, hvor et Fruentimmer, til hvem han stod i Forhold, og som til Dels assisterede ham ved de hans Forretning vedrørende skriftlige Arbejder, som han her besørgede, da boede.

Under Udøvelsen af den til Fremme af Afsætningen af hans Gødning fornødne Virksomhed anvendte Tiltalte i sin Almindelighed den Fremgangsmaade, at han, der selv rejste om og optog Bestillinger herpaa, ikke optraadte som Ejer af den Kunstgødning, han saaledes søgte at afsætte, men under sit Døbenavn som Agent for »Frederiks Møllens Fabriker« eller Gødningskontoret »Himmerland«.

Naar det lykkedes Tiltalte at faa Bestillinger paa denne Gødning, lod han vedkommende Køber underskrive en af de ovenomtalte Bestillingssedler i af ham udfyldt Stand, hvilken han selv beholdt, hvorhos han overgav Køberne en af ham underskreven ligelydende Genpart, og samtidigt med, at den bestilte Gødning — der som oftest af Tiltalte ekspederedes i Sække, som han havde forsynet med Mærket F. M. F., hvilket Mærke skulde hentyde til de fornævnte Fabriker, og Ordene »Gødningskontoret Himmerland, Aalborg« samt jævnlig med Billedet af en Fugl, en Angivelse af Vægten og et eller andet Bogstav, der skulde betegne Gødningens Art — i sin Tid afsendtes til Køberen eller stilledes til dennes Disposition, tilstillede han dernæst med Benyttelse af de fornævnte Blanketter Køberen en Faktura, der i Reglen tillige indeholdt en Bemærkning om, at Gødningen var sendt ifølge Ordre »med Hr. C. Mouritsen«, samt en Paategning vedrørende Gødningens Afsendelse og Betaling — hvilken sidste »vor Agent Hr. C. Mouritsen« undertiden angaves at have »Fuldmagt« til at modtage og kvittere for — der i Reglen var underskrevet »F. M. Fabriker, Gødningskontoret Himmerland«, men mange Gange tillige forsynet med Underskriften »ved C. M. Vognbjerg«, og paa lignende Maade ere de ovenfor omtalte trykte Blanketter til Meddelelser, hvilke Tiltalte ofte har gjort Brug af, navnlig ved at kræve sine Kunder for Betaling, underskrævne, ligesom Tiltalte ogsaa i flere af disse omtales som »vor Agent« eller »vor Rejsende«. Tiltalte gav det saaledes Udseende af, ikke blot, at han

var en fra C. M. Vognbjerg forskellig Person — hvilken Antagelse han dog ikke vil have tilsigtet at bibringe Køberne, hvorimod han om Grunden hertil har afgivet forskellige, til Dels uforstaaelige Forklaringer, hvis Mening dog synes at være den, at han antog, at han ved at optræde dels som Agent under Navnet C. Mouritsen, dels som Fabrikant eller Ejer af Gødningen under Navnet C. M. Vognbjerg skulde kunne opnaa, at Køberne af Gødningen bleve mere tilbøjelige til at erlægge Betalingen herfor til ham — men ogsaa at Gødningen hidrørte fra »Frederiks Møllens Fabrik« samt afsendtes fra Gødningskontoret »Himmerland« i Aalborg, hvortil Grunden imidlertid efter den af Tiltalte — som i øvrigt vil have anset sig berettiget hertil, idet han stadig agtede at anlægge en Fabrik under det anførte Navn, og idet ogsaa andre Gødningsfabrikanter efter hans Formening sælge indkøbt Gødning som udgaaet fra deres Fabrik, hvorhos han har anført, at det efter Fakturaernes Indretning maatte være nok, naar Gødningen blot leveredes gennem Gødningskontoret »Himmerland« — afgivne Forklaring alene var den, at han paa denne Maade vilde søge at oparbejde sin paatænkte Forretning, og at han, efter at have opgivet at anlægge Fabrikken i Aalborg, ikke kunde faa »det forandret paa Papirerne«.

Til disse Anbringender fra Tiltaltes Side findes der imidlertid ikke at kunne tages noget Hensyn, og da Tiltaltes ovennævnte Fremgangsmaade ved at sælge Gødning fra en ikke eksisterende Fabrik, for hvilken han optraadte som Agent, og ved at bibringe Køberne den Tro, at han var en fra Indehaveren af vedkommende Fabrik eller Gødningskontor forskellig Person, maa antages at have været beregnet paa at forskaffe sig en Afsætning, som han, hvis Køberne havde kendt det virkelige Forhold, ikke vilde have opnaaet, maa Tiltaltes nævnte Fremgangsmaade betragtes som et strafbart svigagtigt Forhold.

Hvad angaar Tiltaltes nærmere Optraeden ved Optagelsen af Bestillinger, have mange af Køberne af det ovenfor angivne Kvantum Gødning — hvilke næsten alle ere udfundne og afhørte — edelig forklaret, at Tiltalte for at formaa dem til at bestille Gødning hos sig er fremkommen med forskellige Anbringender, som f. Eks. at hans Fader med Held havde anvendt samme Gødning; men om end disse Anbringender, efter hvad Tiltalte selv i saa Henseende har erkendt, have vist sig at have været urigtige eller vildledende, kan det dog ikke antages, at de efter deres Beskaffenhed have kunnet virke bestemmende for Køberne til at indlade sig paa Handlerne med Tiltalte, eller blot at Køberne have tillagt dem nogen videre Vægt. Men desuden have adskillige af de Personer, der have afkøbt Tiltalte Gødning, saasom Skomager Christian Sørensen af Thorsted, Arbejdsmand Otto Jensen af Vilsomgaard, Bødker German Jensen Thirsted af Ørum Hede, Husmand Niels Chr. Nielsen af Svenstrup Hede, Husmand Christian Michael Bach af Veirum og Husmand Anders Sørensen af Rind, ligeledes under Ed forklaret, at Tiltalte overfor hver enkelt af dem — der alle maa antages at have tillagt dette væsentlig Betydning, og af hvilke i alt Fald flere udtrykkelig overfor Tiltalte ville have erklæret, at de kun under denne Betingelse vilde afkøbe ham Gødningen — har anbragt, at den dem af ham tilbudte Gødning var fra Fredens Møllens Fabrik, idet han enten ligefrem har udtalt dette eller foregivet, at Fredens Møllens Fabrik og Frederiks Møllens Fabrik var et og det

samme, eller at Fredens Mølle var gaaet sammen med andre Fabriker, saa at de udgjorde ét Firma, og Rigtigheden af disse Forklaringer findes der, uanset Tiltaltes Benægtelse deraf, saa meget mindre Føje til at betvivle, som Tiltalte ikke blot i det første over ham i Anledning af hele hans Gødningsforretning afholdte Forhør har erkendt, at han valgte Navnet »Frederiks Møllens Fabrik« til sin paatænkte Fabrik, fordi et andet Firma, hvis Produkt er velrenommeret, hedder »Fredens Møllens Fabrik«, men ogsaa paa Forehold af flere af de her omhandlede Forklaringer har udtalt, at Navnene paa de to Fabriker »let« eller »nemt« kunde forveksles. Ifølge de af Husmand Thomas Christian Mogensen af Blære og Bolsmand Søren Christian Andersen, kaldet Tysk, af Brorstrup afgivne beedigede Forklaringer har Tiltalte fremdeles lovet dem, at Gødningen skulde være henholdsvis fra Firmaet Frandsen & Meyer og fra et Firma, som Tiltalte kaldte »Helmerhus«, men om det end videre maa antages, at Tiltalte har afgivet Søren Tysk en for Firmaet Cletus Petersen trykt Bestillingsseddel, paa hvilken dettes fornævnte Domicil stod anført, kan det dog ikke overfor Tiltaltes Benægtelse deraf anses tilstrækkeligt godtgjort, at han i noget af disse Tilfælde har afgivet et saadant Løfte som ommeldt. Det er endelig oplyst, at Tiltalte i flere andre Tilfælde end det sidst omtalte ved Optagelsen af sine Bestillinger paa Gødning har benyttet Bestillingssedler, der vare paatrykte snart et, snart et andet Gødningsfirmas Navn, navnlig Nebelong og Hellerie, men det kan dog ikke antages, at Tiltalte, som efter sin Forklaring kun vil have gjort Brug af saadanne Sedler for at spare paa sine egne Bestillingssedler eller af lignende Grunde, herved har tilsigtet at bibringe de Købere, som fik slige Bestillingssedler udleverede, den Tro, at den Gødning, som de afkøbte Tiltalte, hidrørte fra det paa Sedlen angivne Firma, og det er ej heller oplyst, at nogen af Køberne er gaaet ud herfra.

Den Gødning, som Tiltalte saaledes fik afsat, er i det væsentlige forbrugt inden Undersøgelsens Begyndelse, men der er dog tilvejebragt efternævnte 3 Partier, med Hensyn til hvilke det maa anses tilstrækkeligt godtgjort, at de — hvad Tiltalte ej heller har bestridt — i August eller September Maaned 1896 ere afsendte af ham, nemlig:

1) en Sæk (200 Pd.) solgt som Superfosfat til nu afdøde Husmand Jens Christian Poulsen af Sebstrup ved Sevel for 2 Kr. 90 Øre pr. 100 Pd.

2) tre Sække (a 200 Pd.) solgte som Blodgødning til Husmand Niels Christian Grud af Rind pr. Rindsholm for 4 Kr. 75 Øre pr. 100 Pd.

og 3) to Sække (a 200 Pd.) solgte som Mergelfosfat og en Sæk (200 Pd.) solgt som Fosfatgødning til Husmand Ingvard Thomsen Jensen af Svingelbjerg for henholdsvis 2 Kr. 13 Øre og 4 Kr. 50 Øre pr. 100 Pd.

Af hver af de ovennævnte Sækkes Indhold er der til Professor Steins analytisk-kemiske Laboratorium i Kjøbenhavn indsendt Prøver, og ifølge en under Sagen fremlagt Erklæring fra Professor Stein af 28 Juni 1897 er der ved Undersøgelsen forefunden følgende Sammensætning af disse:

I. Prøven hidrørende fra den under 1) nævnte Sæk:	
I Saltsyre uopløselige Stoffer (Sand, Ler)	70,70 pCt.
Kalk	13,18 —
Magnesia	Spor
Jernilte og Lerjord	1,40 —
Alkalier	0 —
Fosforsyre	Spor
Svovlsyre	Spor
Kulsyre	8,83 —
*) Organisk Stof og kemisk bundet Vand	3,17 —
Fugtighed	2,72 —
	100,00 pCt.

*) heri Kvælstof ca. 0,10 pC.

Professor Stein har derhos med Hensyn til denne Prøve bemærket, at, da der ved Benævnelsen Superfosfat, under hvilken den Gødning, hvorfra Prøven er udtaget, er solgt, forstaas en fosforsyreholdig Gødning, i hvilken Fosforsyren er til Stede i en vandopløselig Tilstand, er, efter som saadan ikke findes, og der af Fosforsyre overhovedet kun indeholdes et Spor, Salg af denne Gødning som Superfosfat Bedrag, hvorhos han oplyser, at Gødningen efter Indholdet maa antages at være en Blanding af Jord og Kalk, hvilken sidste i Hovedmassen fandtes til Stede som kulsur Kalk, men dog muligvis kan have været indblandet som Ætskalk (Melkalk), idet denne efterhaanden ved Lagringen omdannes til kulsur Kalk. At Blandingen er foretaget med Jord, kan efter Professor Steins Udsagn sluttes af Stoffets Udseende efter Opløsning af Kalken, det store Indhold af i Syre uopløselige Stoffer (Sand) og Indholdet af Jernilte og Lerjord, ligesom det fundne ringe Indhold af Kvælstof kan hidrøre fra den anvendte Jord, og Professor Stein bemærker sluttelig, at det eneste Stof, som kan tillægges nogen Gødningsværdi, er Kalken, som efter den almindelige Handelspris for Gødningskalk kan ansættes til 1 $\frac{1}{3}$ Øre pr. Pd. ren Kalk, hvorefter Værdien af 100 Pd. af Gødningen vilde være 18 Øre.

II. Prøverne hidrørende fra de under 2) nævnte 3 Sække:

I Saltsyre uopløselige Stoffer (Sand og Ler)	75,00 pCt.	72,00 pCt.	74,56 pCt.
Kalk	9,65 —	12,10 —	10,38 —
Magnesia	Spor	Spor	Spor
Jernilte og Lerjord	1,10 —	0,70 —	1,10 —
Alkalier	0 —	0 —	0 —
Fosforsyre	Spor	Spor	Spor
Svovlsyre	Spor	Spor	Spor
Kulsyre	4,57 —	8,37 —	7,23 —
*) Organisk Stof og kemisk bundet Vand	6,17 —	3,52 —	3,41 —
Fugtighed	3,50 —	3,31 —	3,32 —
	100,00 pCt.	100,00 pCt.	100,00 pCt.

*) heri Kvælstof ca. 0,1 — 0,1 — 0,1 —

Professor Stein bemærker med Hensyn til, at denne Gødning er solgt under Navn af Blodgødning, at der herved maa forstaas en kvælstofholdig Gødning, hvor Kvælstoffet hidrører fra Blod, og at denne Gødning, som gaar i Handelen under dette Navn, almindeligvis tillige

indeholder en større eller mindre Mængde Fosforsyre i en i Vand opløselig eller uopløselig Form. Efter Professor Steins videre Udtalelse er det, da det i de undersøgte Prøver fundne Indhold af Kvælstof maa betegnes som Spor, og det samme er Tilfældet for Fosforsyrens Vedkommende, Bedrag at sælge et Stof som det omhandlede under Benævnelse Blodgødning. Gødningsværdien af Stofferne i disse 3 Prøver, der efter Professor Steins Angivelse i det væsentlige ere ens og nær overensstemmende med den ovenfor under I omtalte Prøve, saaledes at Oprindelsen kan antages at være den samme, idet navnlig den Forskel, som findes i Indholdet af Kalk, kan skyldes Tilfældigheder ved Sammenblandingen, ansætter han ifølge samme Beregning som den foran nævnte, til 14 Øre pr. 100 Pd.

III. Prøverne hidrørende fra de under 3) nævnte 2 som Mergel-fosfat solgte Sække:

I Saltsyre uopløselige Stoffer (Sand og Ler)	67,20 pCt.	68,14 pCt.
Kalk	14,82 —	14,33 —
Magnesia	Spor	Spor
Jernilte og Lerjord	0,80 —	0,70 —
Alkalier	0 —	0 —
Fosforsyre	0,25 —	0,25 —
Svovlsyre	0,42 —	0,40 —
Kulsyre	8,23 —	7,33 —
*) Organiske Stoffer og kemisk bundet Vand	6,35 —	6,85 —
Fugtighed	1,93 —	2,00 —
	100,00 pCt.	100,00 pCt.

*) heri Kvælstof ca. 0,1 pCt. 0,1 pCt.

Professor Stein bemærker herved, at Indholdet i disse 2 Prøver paa det nærmeste er det samme og kun lidet afvigende fra de 4 ovennævnte Prøvers, men at Benævnelsen »Mergelfosfat« ikke er en saadan, der som »Superfosfat« eller »Blodgødning« lader formode en bestemt Beskaffenhed; efter Navnet maatte man i Gødningen af Værdistoffer vente Kalk (som kulsur Kalk), eftersom dette er den væsentlige Bestanddel af Mergel, og Fosforsyre, og, om end denne sidste kun er til Stede i ringe Mængde ($\frac{1}{4}$ pCt.), maa den dog antages at stamme fra, at et fosforsyreholdigt Stof er tilsat og sammenblandet med de samme Stoffer, hvoraf den foran omtalte, undersøgte Gødning er lavet. Værdien af denne Gødning ansætter Professor Stein, i det han tillægger Fosforsyren, med Hensyn til hvilken han endnu bemærker, at den er til Stede i tungt-opløselig Tilstand, en Værdi af 15 Øre pr. Pd., hvortil den købes i Handelsgødninger, kun til 23 Øre pr. 100 Pd.

IV. Prøven hidrørende fra den under 3 nævnte som Fosfatgødning solgte Sæk:

I Saltsyre uopløselige Stoffer (Sand, Ler) . .	80,34 pCt.
Kalk	7,33 —
Magnesia	Spor
Jernilte og Lerjord	0,70 —
Alkalier	0 —
Fosforsyre	0,22 —
Svovlsyre	0,40 —
Kulsyre	3,50 —

*) Organiske Stoffer og kemisk bundet Vand	5,64 —
Fugtighed	1,87 —
	100,00 pCt.

*) heri Kvælstof ca. 0,1 pCt.

Efter Professor Steins Udtalelser indeholdes der i den Prøve noget mindre Kalk, men en betydelig større Mængde uopløselige Stoffer (Sand) end i de tvende nysomtalte Prøver af Mergelfosfat, men, da der findes et tilsvarende Forhold imellem Fosforsyre og Svovlsyre, kan Oprindelsen dog antages at være den samme; han bemærker derhos, at, naar Gødningen er solgt som »Fosfatgødning«, maa det i Overensstemmelse med, hvad der er almindeligt i Handelen, ventes, at den indeholder Fosforsyre som væsentlig Bestanddel, hvilket ikke er Tilfældet, eftersom der heraf kun indeholdes en aldeles uvæsentlig Mængde (under $\frac{1}{4}$ pCt.), og at Værdien, beregnet paa samme Maade som foran, bliver 13 Øre pr. 100 Pd.

Hvad den ikke tilvebragte Gødning angaar, har den langt overvejende Del af Køberne heraf, og da navnlig saa godt som alle de Købere, der have modtaget Gødning fra Tiltalte i 1896, edelig forklaret, at den dem af Tiltalte leverede Gødning efter deres Overbevisning — hvis Rigtighed flere af dem ville have fundet stadfæstet gennem Resultaterne af foretagne Prøvesaaninger paa ensartede Jorder, hvortil dels ingen Gødning, dels enten Staldgødning eller henholdsvis den fra Tiltalte og andet Steds fra modtagne Kunstgødning er anvendt — ikke har haft nogen som helst gavnlig Virkning, eller, som enkelte af dem have forklaret, efter deres Mening endog ligefrem har gjort Skade, og foruden at Køberne gennemgaaende tillige have bevidnet, at Gødningen havde et fra almindelig Kunstgødning forskelligt Udseende, idet den nærmest lignede Jord — eller Jord, iblandet med Kalkgninger eller undertiden med Affald af Kul, Grus m. m. — Kalk, Melkalk, Mel m. m., have mange af dem, særlig Købere af Gødning, der er leveret i 1896, efter at have haft Lejlighed til at iagttage flere af de foran nævnte Prøver, edelig bekræftet, at den til dem solgte Gødning var ganske saaledes at se til og føle paa, som den ene eller anden af disse eller dog i en af de anførte Henseender svarende dertil.

Da det under Forhøret første Gang foreholdtes Tiltalte, hvorfra den af ham solgte Gødning hidrørte, forklarede han, at den Gødning, han havde solgt fra Hornum Station, udelukkende havde bestaaet af Kunstgødning, som han i et Kvantum af over 100 Sække — eller i alt Fald af en hel Vognladning — havde købt for ialt omtrent 400 Kr. af Medtaltalte Mourits Mouritsen, men allerede i det næste over ham afholdte Forhør erkendte han, at denne hans Forklaring var urigtig, hvorimod han nu forklarede, at han selv i Efteraaret 1895 havde skrevet en Vognladning hjem fra Julius Due i sin Søster Anes Navn, hvorved bemærkes, at Medtaltalte Mourits af bemeldte Ane, der, som det maa antages, under Navnet A. E. Mouritsen i 1893 havde løst Næringsbevis paa Høkerhandel i Ulstrup og i 1895 havde faaet dette Næringsbevis udvidet til at angaa Detailhandel, efter det oplyste var bleven antagen som Bestyrer af denne Forretning, der dreves i Medtaltaltes tidligere omtalte Ejendom.

Det er nu ogsaa oplyst under Sagen, at der den 6 September 1895 for Julius Dues Regning af Firmaet Becket & Meyer til Hor-

num Station er afsendt et fra Skibet »John«s Ladning, som samtidig blev udlosset i Aalborg, hidrørende Parti 9 pCt. Superfosfat, bestaaende af 50 Sække a 200 Pd., for hvilke Julius Due s. D. har debiteret »Træhandler Mouritsen« 185 Kr., og det er fremdeles godtgjort, at Tiltalte endvidere i Aarene 1895 og 1896 i Ulstrup eller Hornum har modtaget føldende Partier Gødning m. m., nemlig:

1) Den 28 Juni 1895 3 Sække Gødning, indeholdende i alt ca. 500 Pd., hvis Art og Værdi ikke er oplyst, men som ere tilsendte ham med Banen fra Simested, hvor han tidligere havde boet,

2) i Efteraaret s. A. 2 Sække, indeholdende henholdsvis 200 Pd. S. f. s. Kalk Nr. 1 og 200 Pd. Fuldgødning, hvilke Sække der af Grosserer Due ere debiterede Træhandler Mouritsen med henholdsvis 7 Kr. 20 Øre og 7 Kr. 50 Øre, vare blevne til overs af et Parti Kunstgødning paa 34 Sække, som Tiltalte eller medtiltalte overfor ham havde paataget sig at fordele til Bestillerne deraf,

3) samme Efteraar 12 Sække, indeholdende i alt ca. 2300 Pd., hvilket Parti var blevet til overs af en Vognladning Guano — der dog efter Tiltaltes Anbringende var solgt under Navn af jydsk Landbrugsgødning — som af Firmaet James Petersen & Co. i Kjøbenhavn var afsendt fra Randers til Hornum Station for af medtiltalte at fordeles paa lignende Maade. Værdien af bemældte 12 Sække Guano er af Firmaets Indehaver, Grosserer Otto Henry Bærentsen, ansat til 70 a 80 Kr.,

4) i Efteraaret og Vinteren 1895 15 Sække Gødning a 200 Pd., som med Banen ere blevne returnerede Tiltalte, der havde afsendt dem til de respektive Købere, der imidlertid nægtede at modtage dem, og hvis Art og Værdi ikke er nærmere oplyst,

5) formentlig i Begyndelsen af Aaret 1896 en eller to Sække vistnok Kainit a 200 Pd., hvis Værdi ikke er oplyst, men som Tiltalte maa antages at have afkøbt Købmand Andersen i Ulstrup, og

6) den 2 April s. A. 50 Sække a 200 Pd., indeholdende Kalkmergel fra Nørre Flødals Fabriker i Aalborg, hvilket Parti Tiltalte har betalt med 60 Kr. med Tillæg af Fragt 15 Kr. 30 Øre, altsaa, iberegnet de ovennævnte 50 Sække fra Julius Due, tilsammen ca. 134 Sække, næsten udelukkende a 200 Pd.

Den heromhandlede Gødning og Kalk har Tiltalte, for saa vidt den ikke straks er sendt videre til Køberne deraf, oprindeligt — som til Dels alt ovenfor antydet — haft beroende i et medtiltalte tilhørende Skur, og navnlig maa dette antages at have været Tilfældet med ca. Halvdelen af Vognladningen fra Due, de omtalte Sække Guano og Kalken fra Nørre Flødals Fabriker, men, efter at Tiltalte, som det maa antages i Foraaret eller Sommeren 1896, havde lejet det oftnævnte Skomager Hougaard tilhørende Pakhus — eller rettere en Del af dette — blev alt, hvad der endnu ikke heraf var solgt, efterhaanden var bragt over i dette, hvor der tillige den 20 Juli 1896 blev afleveret 20 Tønder Melkalk, som Tiltalte havde købt paa Mariendal Kalkværk.

Tiltalte har nu vel anbragt, at han i det fornævnte Tidsrum har været Indehaver af anden og mere Kunstgødning end foran opregnet, i hvilken Henseende han har gjort gældende, dels at han alt i Juni Maaned 1895 i Hougaards i den nordlige Ende af hans Pakhus værende Tørvehus fik anbragt forskellige Beholdninger af saadan Gødning, som

han hidtil havde haft beroende andet Steds — uden at han dog har kunnet opgive noget andet Sted end Løgstør, hvorfra han maa antages at være flyttet ca. 1 Aar forinden det sidst nævnte Tidspunkt —, dels at han, foruden at have købt mere Gødning af Købmand Andersen end ovenfor anført, ved mange Lejligheder har købt Gødning saavel af andre Købmænd som af adskillige Landboere, dels endelig, at der er returneret ham nogle flere Sække end de alt nævnte; men ligesom det maa anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte — der i øvrigt efter Skomager Hougaards Udtalelser til en Politirapport ikke har haft nogen som helst Gødning beroende i hans Tørvehus før den 1 Maj 1896 — i al Fald ikke har haft mere end en enkelt Sæk tilbage i Løgstør, saaledes maa det, da han ikke har været i Stand til at opgive Navnet paa en eneste af de Købmænd eller Landboere af hvem han yderligere vil have købt Gødning, antages, at saadant under alle Omstændigheder kun har fundet Sted i meget begrændset Omfang, og hvad særligt angaar Tiltaltes Anbringende om at have købt mere end en eller to Sække Gødning af Købmand Andersen, er dette ikke blot ganske ubestyrket, men til med i Strid med alle de i saa Henseende fremkomne Oplysninger.

Efter flere under Sagen afhørte Personers Forklaringer var det derimod den almindelige Antagelse i Ulstrup, at de Tiltalte i de ommeldte Lokaler af værdiløse Stoffer, saasom Jord, Aske og Kalkstøv, tilberedte et Produkt, som de afsatte som Kunstgødning, eller at de dog ved Indblanding af saadanne Stoffer forfalskede virkelig Kunstgødning, og i saa Henseende ere følgende nærmere Oplysninger tilvejebragte.

Stationsforstander paa Hornum Station A. C. M. E. Rosenberg har forklaret, at han er nærmest tilbøjelig til at antage, at den egentlige Gødningsfabrikation af Kalkmergel og Jord m. m. først er begyndt i eller efter Foraaret 1896, men at der dog ogsaa tidligere, medens de af Tiltalte modtagne Sække med Gødning have henligget hos medtiltalte, er foretaget noget ved deres Indhold, idet mange af disse Sække, som efterhaanden med Bane ekspederedes til Folk, der have købt dem, kunde ses at have været aabnede og syede sammen igen.

Oftnævnte Skomager Frederik Anton Hougaard, der er gift med en Søster til Tiltalte, og som kort efter Undersøgelsens Begyndelse blev belagt med Varetægtsarrest som mistænkt for Meddelagtighed i det dem paasigtede Forhold, har forklaret, at Tiltalte Christen begyndte sin Gødningsfabrikation i hans Pakhus sidst i Juli Maaned 1896 og vedblev med denne, indtil han, som det maa antages i Begyndelsen af Oktober Maaned s. A., flyttede til Biersted. Hougaard har imidlertid ikke kunnet oplyse noget nærmere om, hvorledes den ommeldte »Gødningsfabrikation« er foregaaet, ligesom han overhovedet først efter Undersøgelsens Begyndelse vil være bleven klar over, at Tiltalte forfalskede Gødningen, men han vil dog allerede forinden have gjort sig »sine egne Tanker« om den Virksomhed, der blev udøvet i den til Tiltalte udlejede Del af hans Pakhus, idet der her henlaa Bunker af forskelligt Udseende, nemlig dels Kalk og dels en mørkere, dels en lysere Bunke — hvilke Bunker han dog tidligere antog for at bestaa af forskellige Slags Kunstgødning, medens han nu, efter at Sagen er bleven gjort til Genstand for Undersøgelse, »godt kan tænke sig«, at

den mørke Bunke har været harpet Jord, og idet han har set Tiltalte med en Skovl saavel »kyle« Indholdet af den ene Bunke hen til den anden som fylde Indholdet af Bunkerne i Sække, hvorhos han ogsaa har set ham udføre Harpning, samt bemærket, at det, der blev tilbage i Harpen, bestod af smaa Sten- og Kalkstykker. Hougaard vil ogsaa en Gang have spurgt Tiltalte, om han ikke, fordi Folk ikke vare tilfredse med Gødningen, kunde resikere at miste Kunder, men Tiltalte svarede da, at han solgte sin Gødning langt borte og ikke til Folk paa Egnen.

Endvidere vil Hougaard have set begge de Tiltalte transportere Sække med Gødning til og fra hans Pakhus, og vil efter ved en bestemt Lejlighed at være kommen i Tanker om, at der maatte være noget galt ved den Paaskrift, Tiltaltes Sække, som foran omtalt, bar, have spurgt Tiltalte Christen om, hvad disse »Indskrifter« paa Sækkene »var for noget«, hvortil denne imidlertid kun gav ham et uholdigt Svar, og naar han har rettet samme Spørgsmaal til medtiltalte Mourits, har denne givet det Udseende af, at »han ikke var klogere derpaa« end Hougaard. Tiltalte har endelig efter Hougaards videre Forklaring en Gang talt til ham om, at Aske ogsaa kunde bruges til at lave Gødning af, og da han tænkte sig, at Tiltalte vilde tage af hans Askemødding til dette Brug, forbød han ham det.

Efter Hougaards Forklaring til en Politirapport var der endnu, da han den 16 Marts 1897 løslodes af Arresten, saa meget tilbage af Bunkerne i Pakhuset, at han kunde udkøre mindst 10 Trillebøre fulde af disses Indhold til Udstrøning i sin Have.

Agent Thorvald Marcus Frederik Bockhoff har edelig forklaret, at han ved flere Lejligheder i Løbet af de sidste 3 Fjerdingaar, forinden han den 16 August 1896 flyttede fra Ulstrup til København, gennem et Vindue eller en aaben staaende Dør i det af Tiltalte den Gang benyttede Skur paa medtiltaltes Ejendom har set, at der i samme — af hvis indre han dog efter det oplyste maa antages kun at have kunnet iagttage et enkelt Hjørne — blev foretaget Harpning og Blanding af Kunstgødning, uden at han dog kan sige, af hvem af de Tiltalte, der imidlertid begge vare til Stede, denne Harpning blev foretaget; Vidnet har dertil føjet, at han ikke med Bestemthed kan sige, hvad Kunstgødningen blev blandet med, men at han ikke tvivler om, at det var med Jord, Sand, Aske og Kalk, i hvilken Henseende han bl. a. har bemærket, at der tæt ved Skuret »laa en Del Aske, som stadig forsvandt«.

Andreas Christian Robert Schmidt Andersen har edelig forklaret, at han i Tidsrummet fra midt i Juni 1896 til 1 August s. A., da han var hos medtiltalte for at lære at beslaa Træsko, mindst en Gang har set Tiltalte harpe Jord i medtiltaltes Skur og flere Gange har hørt ham gøre dette. Vidnet antager, at denne Jord blev opgravet i selve Skuret, idet der i alt Fald blev et saa stort Hul i Jorden ind i dette,

Færdig fra Trykkeriet den 21 Juni 1900.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

44. Aargang.

Højesteretsaaret 1900

Nr. 18—14.

Fredagen den 15 Juni.

at han anslaar den Jordmasse, der saaledes er taget af, til 4 à 5, maaske 6 à 7 Læs Jord, og han tror, at det, der blev fraharpet af Sten og lignende, blev kastet i Hullet igen, men at derimod den »fine« Del af Jorden blev benyttet til Fabrikation af Gødning. Vidnet har flere Gange set begge de Tiltalte om Aftenen transportere Sække paa en Hjulbør fra dette Skur til Hougaards Pakhus, og antager, at disse Sække have indeholdt den harpede Jord, som skulde bruges til Gødningen, og i Skuret, hvor Harpningen foregik, har han set Dynger baade af harpet Jord og af Askeaffald, som han antager ligeledes at være blevne benyttede til Fabrikation af Gødning. I det foran nævnte Tidsrum har Vidnet ikke i det oven omtalte Skur set Dynger af eller Sække med Kunstgødning, hvorimod han i Hougaards Pakhus har set en Dyrge Kunstgødning — antagelig svarende til Indholdet af 15 a 20 Sække —, som var styrtet ud af Sækkene, og om hvilken medtaltalte sagde, at det var noget, de havde købt af et Firma i København, hvorhos han i medtaltaltes Skur har set vel en halv Snes Sække med Kalk fra Nørre Flødals Fabriker. I Hougaards Pakhus har Vidnet ogsaa set forskellige Bunker af blandede Stoffer, som han antog for at være Kalk og harpet Jord, mulig med Tilsætning af nogen Kunstgødning, hvorhos Vidnet ved, at Tiltalte i Hougaards Pakhus foretog sig noget med en Skovl, hvormed han efter Vidnets Formening blandede Gødning sammen; Pakhusets Indre var afskildret i flere Afdelinger ved Hjælp af Sækkelærred og lignende, og naar Vidnet kom hen til Pakhuset eller ind i den første Afdeling i dette, kom Tiltalte altid ud til ham, og naar han var sammen med Tiltalte i de andre Afdelinger, arbejdede Tiltalte ikke saa længe.

Vidnet — der var særlig oprørt over, at de Tiltaltes Bedrageri gik ud over Smaakaarsfolk — har, efter hvad hans Forklaring videre gaar ud paa, flere Gange foreholdt de Tiltalte det urigtige i deres Adfærd — uden dog herved at berøre Sagens Detailler, idet begge de Tiltalte efter Vidnets Udsagn vare fuldkomment klare over, at han var vidende om, hvori deres bedrageriske Forhold bestod — men begge de Tiltalte, og særlig Christen, have da let ad ham og svaret ham, at det var om at gøre, at tjene Penge og snyde Bønderne, hvad sagtens kunde gaa. Tiltalte har fremdeles i medtaltaltes Nærværelse foreslaaet Vidnet, at han skulde nedsætte sig i en By ved Navn Haderup og drive en lignende Fabrikation af Gødning efter

en Recept, som han dog ikke fik, men det blev omtalt, at Fabrikatets væsentligste Bestanddele var Jord og Kalk og saa lidt Gødning, særligt Kainit og Thomasslakker, og, saa vidt Vidnet erindrer, blev det sagt, at 100 Pd. Jord, 50 Pd. Kalk og 50 Pd. Kainit vilde passe til en Sæk. Vidnet har endelig udtalt som sin Opfattelse, at Tiltalte Christen var Hovedmanden i Bedrageriet, men at Medtaltalte Mourits er bleven dragen med og har haft Anpart i Forretningen, i hvilken Henseende Vidnet har anført, at Medtaltaltes Hustru flere Gange har bedt ham om at tale med Medtaltalte om, at han skulde lade være med at deltage i den Forretning, som hun var ked over, at han var kommen med i. Medtaltaltes Hustru, Else Kirstine Mouritsen, har forklaret, at det er rigtigt, at hun har talt med forrige Vidne om, at hun var ked af, at hendes Mand var med i den omhandlede Forretning, men forøvrigt har hun — der vel ikke vil have set meget til, hvad Tiltalte foretog sig, medens han var hos dem i Sommeren 1896, men dog ikke tør benægte, at hun har været vidende om, hvad der foregik, og navnlig om, at Tiltalte lavede Gødning ved at blande Jord og lignende Ting sammen, uden at hun dog ved noget nærmere om, paa hvilken Maade Gødningen blev lavet — erklæret ikke nærmere at kunne angive, hvor stor en Andel hendes Mand har haft i Tiltaltes bedrageriske Adfærd, og kun er vis paa, at han ikke har erholdt noget af det ved Salget af den forfalskede Gødning indvundne Udbytte. I øvrigt har hun udsagt, at hun ofte har set Tiltalte Christen harpe inde i deres Skur noget, der forekom hende at være et graat, knoldet Stof.

Smedesvend Jens Peder Pedersen har bl. a. forklaret, at han, der fra 1 Maj 1896 beboede et Værelse i Hougaards Pakhus, flere Gange sent om Aftenen, efter at han var gaaet til Sengs, har hørt Tiltalte enten alene eller med Hjælp af andre Personer paa en Hjulbør køre Sække ind i Pakhuset, og han har ogsaa i dette set forskellige Bunker bestaaende dels af Kalk, dels af Stoffer af andet Udseende. Vidnet har ogsaa set Tiltalte harpe Jord i Medtaltaltes Skur, hvor der var et stort Hul i Jorden, som den blev tagen fra, og der laa en saa stor Dynge harpet Jord, at Tiltalte kunde lade Harpen, som hang i et Reb paa en Stolpe, hvile paa Jorddyngen; da Vidnet spurgte Tiltalte om, hvad Jorden skulde bruges til, svarede Tiltalte, at den var til at komme i noget Kalk i Stedet for Grus. Denne harpede Jord kunde efter Vidnets Skøn »godt nok« ligne en af de i Hougaards Pakhus henliggende Bunker, som Tiltalte kaldte for »Enggødning«. Vidnet har endelig forklaret, at han kunde se, at der af en Del Jord, som hidrørte fra Udgravningen af en Brønd, som han i April 1896 havde gravet for Medtaltalte, og som henlaa i Nærheden af dennes Hus, var taget vistnok et godt Læs.

Gartner Anders Villadsen Houmann har bl. a. forklaret, at, da han en Gang nogen Tid før, som det maa antages, den 11 September 1896 — paa hvilken Dag der efter det oplyste af Tiltalte er afsendt et større Parti Gødning fra Hornum Station — kom ind i Medtaltaltes Skur, vare begge de Tiltalte derinde, og Tiltalte Christen var i Færd med at fylde Aske af en Askemødding, der befandt sig i Skuret, i 7 a 8 Sække; Vidnet talte ikke ved denne Lejlighed med nogen af de Tiltalte, men det forekom ham, at han kom dem lidt til Ulejlighed, og at hans Nærværelse generede dem. Bagermester Laurits Christen

Conradsen har efter den af ham afgivne Forklaring en Gang set Tiltalte bære en Spand med noget af den fra den ovenfor omtalte Brønd opkastede Jord ind i Medtaltates Skur, hvorhos han ogsaa har set Tiltalte paa en Hjulbør transportere Jord fra denne Dynge ind i bemeldte Skur. Slagter Erik Rasmussen Hansen har bl. a. forklaret, at han en Gang, formentlig i Juni 1896, har hørt Tiltalte harpe eller solde ved Lys om Aftenen inde i Medtaltates Fjælleskur, og at begge de Tiltalte have henvendt sig til ham om Køb af hans Affald fra Slagteriet og Stalden, idet de navnlig forlangte at faa »Blodet for sig selv«. Endvidere har Skomager Lars Pedersen bl. a. forklaret, at han i Juni Maaned 1896 har set Tiltalte i Medtaltates Skur kaste en Dynge, som var fuldstændig hvid som Kalk og støvede stærkt, fra det ene Hjørne til det andet, og at han senere har set forskelligt farvede Dyrger derinde, nemlig Kalk lige til højre fra Indgangen ved den søndre Ende af Skuret og en mørkere Dynge ovre i det nordøstre Hjørne.

Medtaltalte Mourits Mouritsen har i de første over ham den 22 og 23 Februar 1897 afholdte Forhør — hvorunder han i øvrigt bl. a. forklarede, at han havde solgt ca. 70 Sække Gødning til Tiltalte for henved 200 Kr., hvilken Forklaring han dog senere har erkendt for urigtig — benægtet at have været med til at »lave« Gødning og paastaat, at Tiltalte havde været ene herom, uden at han dog vilde være vidende om, hvorledes denne bar sig ad i saa Henseende, afset fra, at han var »sikrer nok paa«, at han hertil brugte Kalk, som han formentlig havde faaet fra Mariendal Kalkværk. I Forhøret den 9 Marts s. A. forklarede Medtaltalte derimod, at Tiltalte i Sommeren 1896 begyndte at fabrikere Gødning i Hougaards Pakhus af Jord, Kalk, Askeaffald og vistnok nogen ægte Gødning, og at det var med hans Samtykke, at Tiltalte harpede og harpede Jord i hans Pakhus, hvorhos han, efter hvad der er tilført Politiprotokollen, erkendte herved at have »ydte ham en væsentlig Assistance til hans bedrageriske Foretagende, ligesom han indrømmede, at han flere Gange, naar Tiltalte Christen var paa Landet, for denne havde udleveret af den forfalskede Gødning, idet han tilføjede, at baade han og hans Hustru havde været meget kede deraf, og at han kun havde gjort det af Tjenstvillighed mod Broderen og navnlig ikke havde haft nogen Indtægt derved. I en af Medtaltalte i Arresten affattet skriftlig Fremstilling erklærede han imidlertid bl. a., at han først ved at paahøre en Del af den foran omtalte Samtale mellem Tiltalte og Schmidt Andersen fik Anelse om, at Tiltalte forfalskede Gødning, og da foreholdt ham dette, uden at han dog kunde faa ham til at indrømme det, og at han fra den Dag af havde været »umaadelig ked af« at udlevere Gødning for Tiltalte Christen. Efter at Medtaltalte dernæst i et den 14 April s. A. afholdt Forhør bl. a. havde forklaret, at det foran omtalte i hans Skur værende Hul — om hvilket han tidligere havde afgivet en Forklaring gaaende ud paa, at Tiltalte Christen i Hullet havde gravet den Jord, han benyttede til sin Gødningsfabrikation — oprindelig var brugt af ham til Latringødning og Aske, og at Tiltalte, efter ved »Majdagstid« 1896 at have ryddet det herfor, lagde Ben og Kalk, vistnok Melkalk, deri, som han dog vistnok i Begyndelsen af August tog op igen og harpede, hvorefter saavel det saaledes harpede Parti, vistnok 5 Sække, som en Del Jord, Gødningsrester og Kalk, som Tiltalte derefter harpede, ligeledes vistnok 5 Sække,

blev bragt over i Hougaards Pakhus, forklarede han i Forhøret den 25 Maj s. A., at han »jo« ikke ligefrem havde set Tiltalte forfalske Gødning, men at han, efter hvad der foregik, maatte tro og ogsaa har været sikker nok paa, at Tiltalte forfalskede Gødning; men straks efter gjorde han i samme Forhør gældende, at han ikke »før nu bagefter« havde haft Anelse om, at Tiltaltes Foretagende var bedragerisk, og paa Forehold af sin ovennævnte Forklaring i Forhøret den 9 Marts erklærede han, at han tilbagekaldte denne sin Forklaring, for saa vidt den gik ud paa, at han havde ydet Tiltalte Hjælp til hans bedrageriske Foretagende, og Rigtigheden af denne sin Tilbagekaldelse maa han anses senere at have fastholdt. Ved en i Januar Maaned 1897 foretagen Politiundersøgelse af Hougaards Pakhus blev der endnu i samme forefundet 3 Bunker, hvoraf de to antoges at bestaa af Jord blandet med Kalk, og den tredje af Kalk, og af Indholdet af hver af disse Bunker er der tilstillet det ovenomtalte Laboratorium Prøver til Undersøgelse. I sin om Resultatet af denne Undersøgelse afgivne Erklæring, der er affattet under et med hans ovennævnte Erklæring af 28 Juni 1897, attesterer Professor Stein, at den ene Prøve var Melkalk og havde følgende Sammensætning:

I Saltsyre uopløselige Stoffer	2,84 pCt.
Kalk	64,07 —
Magnesia	0,80 —
Jernilte og Lerjord	0,70 —
Alkalier	0 —
Fosforsyre	0,06 —
Svovlsyre	0,10 —
Kulsyre	28,84 —
Fugtighed og kemisk bundet Vand etc.	2,59 —

100,00 pCt.

hvorhos han bemærker, at Handelsværdien af Melkalk kan ansættes til ca. 80 Øre pr. 100 Pd. Sammensætningen af de tvende andre Prøver angives derimod at være følgende:

I Saltsyre uopløselige Stoffer (Sand, Ler)	45,58 pCt.	56,90 pCt.
Kalk	24,62 —	13,50 —
Magnesia	0,22 —	0,13 —
Jernilte og Lerjord	1,20 —	1,10 —
Kali	} Spor.	Spor.
Natron		
Fosforsyre	2,75 —	2,30 —
Svovlsyre	3,74 —	6,45 —
Kulsyre	15,60 —	5,80 —
Organiske Stoffer og kemisk bundet Vand	4,77 —	6,04 —
Fugtighed	1,52 —	7,14 —

100,00 pCt. 100,00 pCt.

Kvælstof ca. 0,1 pCt. 0,1 pCt.

Professor Stein bemærker derhos, at Stoffet i disse 2 Bunker i det væsentlige er af samme Beskaffenhed, dog at der er en kendelig Forskel paa Indholdet af Kalk og i Syre uopløselige Stoffer — hvilke sidst efter Udseendet maa antages at stamme fra, at der til Blandingen ligesom i de tidligere omtalte Tilfælde er anvendt Jord — og at, medens begge Prøver indeholde Fosforsyre i omtrent samme Mængde,

Indholdet af Svovlsyre er en Del større i den sidstnævnte Prøve end i den førstnævnte, uden at det kan afgøres, om dette skulde hidrøre fra, at der til den Gødning, hvoraf sidstnævnte Prøve er tagen, har været anvendt noget Superfosfat, der tilvirkes med Svovlsyre. Værdien af den Gødning, hvorfra disse Prøver hidrøre, ansætter Professor Stein med Bemærkning, at af de forefundne Stoffer alene Kalken og Fosforsyren i saa Henseende kunne komme i Betragtning, i Overensstemmelse med den tidligere nævnte Prisangivelse herfor til henholdsvis 74 Øre og 53 Øre pr. 100 Pd. Idet Professor Stein endnu bemærker, at det af Resultatet af Undersøgelsen af de to sidst omtalte Prøver kan sluttes, at de paagældende Bunker ere sammensatte af Jord, Kalk og nogen Kunstgødning, medens det paa Grund af Stofferens Natur ikke kan oplyses, om der ogsaa maatte være iblandet Aske, erklærer han sluttelig i Anledning af et ham af Forhørsdommeren stillet Spørgsmaal, at Melkalken kan være benyttet til Indblanding i de forskellige foran under I—IV omtalte Sorter Gødning, at det ikke er udelukket, at »noget« af de to Bunker, hvorfra de nysomtalte Prøver hidrøre, har været indblandet i den Gødning, af hvilken de foran under III og IV omtalte Prøver ere tagne, men at det ikke kan antages, at saadant har været Tilfældet for den øvrige undersøgte Gødnings Vedkommende, navnlig fordi der i denne kun indeholdtes Spor af Fosforsyre og Svovlsyre, medens der dog var en ret kendelig Mængde heraf i Prøverne fra de 2 nævnte Bunker.

Tiltalte Christen Mouritsen har nu ogsaa erkendt, at han ved forskellige Lejligheder har harpet Jord i Medtaltets Skur — hvilken Jord han dels vil have taget fra det oftomtalte Hul, dels andet Steds i Skuret, hvor der var spildt Kunstgødning fra de Beholdninger, som havde beroet i dette, i hvilket sidste Tilfælde han efter sit Udsagn »med Villie« lod en Del Jord følge med Gødningen — og at han derfra har transporteret henved en halv Snes Sække, dels med det saaledes harpede Stof dels med Kalk og Ben, over i Hougaards Pakhus, hvor Sækkenes Indhold, efter at han havde faaet afsendt al den her beroende rene Gødning, som henlaa i forskellige Dynger, blev styrtet ud i Bunker, til hvilke der yderligere blev tilsat noget mere Kalk. Disse Blandinger saa vel som største Delen af Kalken fra Mariendal agtede Tiltalte imidlertid efter sin videre Forklaring at anvende til Fabrikation af en saakaldet »Bengødning« — hvilken Plan han dog senere vil have opgivet, idet han blev klar over, at det ikke kunde betale sig — og han har paastaaet, at han ikke ved Indblanding af noget heraf eller paa anden Maade har forfalsket den af ham solgte Gødning, samt at han aldrig forsætlig har leveret de Personer, der have afkøbt ham Kunstgødning, nogen anden Vare end den, de havde bestilt hos ham, hvorhos han endelig har benægtet at have udtalt sig til Schmidt Andersen paa den af denne ovenfor angivne Maade, idet han alene for ham vil have omtalt, at Bønderne blev snydt i Gødningshandel fra Kjøbenhavn.

Hvad særligt angaar de foran omtalte 3 Forsendelser fra ham, af hvilke der paa Professor Steins Laboratorium er undersøgt Prøver, har Tiltalte fremdeles nærmere forklaret, at de enten maa hidrøre fra Gødning, der er solgt til ham selv i forfalsket Stand, uden at der ved hans videre Salg deraf kan være paadraget ham noget An-

svar, idet han ikke har ladet den af ham modtagne Gødning analysere, eller fra de Beholdninger, han, som meldt, havde beroende i Hougaards Pakhus for at anvende dem ved sin Bengødningfabrik — idet han muligt af en Fejltagelse kan være kommen til at udlevere noget heraf i Stedet for Gødning. Som tidligere paavist kan det imidlertid ikke antages, at Tiltalte — i alt Fald naar bortses fra ganske enkelte Sække — har været i Besiddelse af anden Gødning end de ovenfor opregnede Partier, og det maa, efter hvad der er oplyst om S sammensætningen af Indholdet i de omhandlede 3 Forsendelser, anses udelukket, at dette skulde hidrøre fra nogen af disse Sorter, i hvilken Henseende bemærkes, at Resultatet af Undersøgelsen af en Prøve 9 pCt. Superfosfat, der daglig var udtagen under Udlosningen i Aalborg af Skibet »John« — fra hvis Ladning de til Tiltalte den 6 September 1895 sendte 50 Sække, som meldt, hidrørte — ifølge en af Professor Stein afgiven, under Sagen fremlagt Erklæring af 13 September 1895 var, at der deri indeholdtes:

I Vand opløselig vandfri Fosforsyre. 10,04 pCt.,
svarende til

opløselig fosforsur Kalk. 14,00 —

at der ifølge en af Professor Stein den 22 December 1886 afgiven Erklæring, der ligeledes er fremlagt under Sagen, om Resultatet af en Undersøgelse af en fra Nørre Flødals Fabriker i Aalborg den 24 November s. A. til ham indsendt Prøve dampblemmet Kridt, som maa antages i alt væsentligt at have været af samme S sammensætning som Indholdet af de af Tiltalte under 2 April 1896 fra de nævnte Fabriker modtagne 50 Sække, i Kridtet beregnet til fuldstændig tør Tilstand, indeholdtes:

I Saltsyre opløselige Stoffer	}	Kalk*)	53,53 pCt.
		Magnesia	0,43 —
		Jernilte, Lerjord	0,60 —
		Kulsyre og Rest	42,12 —
I Syre uopløselige Stoffer	}	Sand og bunden Kiselsyre	3,32 —
		<hr/>	
			10,00 pCt.

*) svarende til kulsur Kalk 95,59 pCt.

og at de ovenomtalte 12 Sække Guano, som Tiltalte beholdt af det fra Firmaet James Petersen & Co. til Uddeling sendte Parti, maa antages at være ekspederede direkte til Hornum Station fra nogle af »Chemische Düngerfabrik, Rendsburg«, med Skibene »Anna«, »Bertha« og »Marie« til Randers afsendte større Ladninger Guano, med Hensyn til hvilke bemeldte Fabrik i en under Sagen fremlagt Skrivelse af 7 Oktober 1897 har oplyst, at Guanoen af Fabriken er garanteret at indeholde og ogsaa i Virkeligheden har indeholdt 5 pCt. Fosforsyre, 3 pCt. Kali og 0,3 pCt. »Stickstoff«, hvorhos Fabriken i en ligeledes fremlagt Skrivelse af 31 December s. A. yderligere har oplyst, at den, der med Hensyn til sit Gødningssalg i Danmark har underkastet sig Resultatet af Professor Steins Analyse, ikke fra det ovennævnte Firma har modtaget nogen Reklamation med Hensyn til, at der skulde være forefundet Mindreindhold af Næringsstoffer i noget af de med de ommeldte Skibe fremsendte Partier Guano, og hertil skal endnu føjes, at Professor Stein i en af ham afgiven Erklæring, der er fremlagt under

Sagen, af 31 Oktober 1897 har udtalt, at han i September og Oktober 1895 har foretaget nogle Analyser af Gødninger af lignende Sammensætning som den omhandlede Guano, men at disse Prøver dog vare indsendte saaledes, at han ikke direkte kunde sætte dem i Forbindelse med de ovennævnte Ladninger, samt at Grosserer Bærentsen — der, som meldt, er Indehaver af det ovennævnte Firma — har afgivet en ogsaa under Sagen fremlagt Genpart af 2 Analyser, der efter hans beedigede Forklaring ere foretagne af Professor Stein med Hensyn til samme Sort Guano som det her omhandlede Parti, og hvorefter Indholdet af Fosforsyre, Kali og Kvælstof har været henholdsvis 5,63 pCt. og 5,50 pCt., 3,94 pCt. og 4,30 pCt., svarende til svovlsur Kali 7,29 pCt. og 7,99 pCt., samt 0,98 pCt. og 0,78 pCt. Tiltalte har da ogsaa erklæret, at han selv er mest tilbøjelig til at antage, at de omtalte Forsendelsers Indhold som Følge af en Fejltagelse fra hans Side — der efter hans Formening lige saa godt kunde indtræffe i alle 3 Tilfælde som i et enkelt af dem — har hidrørt fra det til Fabrikation af Bengødning bestemte Stof, og paa Forehold af de i Professor Steins fornævnte Erklæring af 28 Juni 1897 indeholdte Udtalelser om Muligheden af, at Indholdet af de oftnævnte Forsendelser kunde være taget fra de i Hougaards Pakhus forefundne Bunker, har han forklaret, at det, da han, som bemærket, ved forskellige Lejligheder har lavet det Stof, som han vilde bruge til Bengødning, er muligt, at han har haft Beholdninger, som ikke have indeholdt nogen spildt Kunstgødning. I øvrigt gaa Tiltaltes Forklaringer ud paa, at muligen ogsaa andre Købere end de nævnte 3 af en Fejltagelse have faaet enten af »Bengødningsstoffet« eller af Kalken fra Nørre Flødals Fabriker, og for saa vidt det, som tidligere bemærket, er godtgjort, at han i vidt Omfang har solgt Gødning under andre Benævnelser end angivet for den Gødning, som det er oplyst, at han har været i Besiddelse af, har han ikkun gentaget sit oftnævnte, som det maa antages, urigtige Anbringende om, at han har været i Besiddelse af anden Gødning, som han derhos har paastaet at være solgt til ham selv under de paagældende Benævnelser. Særligt med Hensyn til, at han har solgt en Del Gødning under Navn af Mergelfosfat, har Tiltalte indrømmet, at alt, hvad han har leveret under denne Benævnelse — dog stadig bortset fra mulige Fejltagelser fra hans Side — er Kalk fra Nørre Flødals Fabriker.

Ved saaledes overfor Køberne at betegne Kalkmergelen, der — hvad Tiltalte maa antages at have vidst — udelukkende bestaar af Kalk, som Mergelfosfat, altsaa som en Art Kunstgødning, findes Tiltalte at have gjort sig skyldig i et strafbart svingagtigt Forhold, og vel har han anbragt, at han fra de nævnte Fabriker havde erholdt et Antal Eksemplarer af en Anbefalingsbog for Kalken, og at han enten har overleveret eller forevist Køberne af Mergelfosfat et saadant Eksempel eller gjort dem bekendte med, at det, han solgte under den omhandlede Benævnelse, var Kalkmergel indeholdende 95 pCt. uden nærmere Angivelse af, hvad disse 95 pCt. var for noget; men efter de foreliggende Oplysninger kan det i hvert Fald ikke antages, at han i alle Tilfælde, hvor han har solgt Kalkmergel som Mergelfosfat, har forevist Køberne den nævnte Bog eller gjort dem bekendte med, at den Vare, han solgte, ikke var Kunstgødning, men Kalk.

Endvidere findes det at maatte antages, at Tiltalte i de mange andre Tilfælde, i hvilke han efter det oplyste har solgt Kunstgødning under urigtige Benævnelser, har maattet indse, at de paagældende Købere med Føje kunde gaa ud fra — hvad de ogsaa maa antages at have gjort —, at den dem saaledes tilbudte Gødning indeholdt de Næringsstoffer, som det af Tiltalte derpaa angivne Navn antydede, uden at det i saa Henseende yderligere kunde udkræves, at Tiltalte tillige — hvad han har benægtet — havde garanteret dem en vis bestemt Sammensætning af Gødningen, og fremdeles maa det anses for ganske uantageligt, at Tiltalte — ikke blot i alle de omtalte 3 Tilfælde, i hvilke den af ham solgte Gødning er tilvejebragt, men ogsaa i de flere andre Tilfælde, i hvilke det saa vel efter de ifølge det foranførte i saa Henseende afgivne beedigede Forklaringer som efter Tiltaltes egen Erkendelse af, at yderligere »Fejltagelser« fra hans Side muligt have fundet Sted, maa antages, at han i Stedet for Gødning har leveret Køberne et lignende Produkt som det, hvoraf der er undersøgt Prøver — uforsægtligt skulde have udleveret en Del af »Bengødningsstoffet«.

Herefter i Forbindelse med det efter det tidligere bemærkede i øvrigt oplyste om Tiltaltes hele Virksomhed med Hensyn til Behandlingen og Afsætningen af sin Gødning, maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte i ikke ringe Omfang dels grovelig har forfalsket Gødning, dels under svigagtige Anbringender afhændet Gødning i forfalsket eller uforfalsket Stand, og for sit efter det foranstaaende i det hele i saa Henseende udviste Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens §§ 278, 251 og 257.

Husmand Ingvar Thomsen af Svingelbjerg har under Anbringende af, at han har betalt 15 Kr. 75 Øre for den ham af Tiltalte leverede Gødning, og at dennes Værdi efter det oplyste ikkun kan ansættes til ialt 1 Kr. 18 Øre, paastaaet sig tilkendt en Erstatning af 14 Kr. 57 Øre hos Tiltalte, der imidlertid ikke har villet erkende, at der paahviler ham nogen Forpligtelse til at udrede den ommeldte Erstatning, med Hensyn til hvis Beregning han derhos har bemærket, at Værdien af de af ham leverede Sække i alt Fald ogsaa burde komme til Afdrag i Købesummen for Gødningen, men til disse Tiltaltes Indsigelser vil der ikke kunne tages noget Hensyn, hvorved særligt bemærkes, at de af ham benyttede Sække, efter hvad der i det hele er oplyst om deres Beskaffenhed, maa antaget at have været værdiløse. For saa vidt ogsaa enkelte af de Personer, der have afkøbt Tiltalte den ikke under Sagen tilvejebragte Gødning, have paastaaet sig Erstatning tilkendt hos denne, foreligger der derimod ikke tilstrækkelige Oplysninger til, at disse Paastande kunne tages under Paakendelse under nærværende Sag.

Som ovenfor omtalt har Tiltalte været i Besiddelse af 12 Sække Guano, der vare blevne tilovers af en Vognladning, som Firmaet James Petersen & Co. i Efteraaret 1895 havde sendt til Hornum Station, og som Medtiltalte havde paataget sig Udleveringen af. Disse 12 Sække forbleve, efter hvad Medtiltalte i saa Henseende har forklaret, i hans Besiddelse og hensattes senere i en Afdeling af Hougaard's Pakhus, som Medtiltalte havde faaet overladt til Opbevaring af Kalk, og Medtiltalte har

videre forklaret, at det er uden hans Vidende og Villie, at Tiltalte derefter har tilegnet sig disse Sække, idet han tværtimod udtrykkelig havde forbudt ham at røre Sækkene, forinden Tiltalte, som af ham paatænkt, havde faaet afkøbt Firmaet dem.

Tiltalte har indrømmet, at han ikke af Medtaltalte har faaet Tildelse til at tilegne sig Sækkene, men ved Siden deraf har han paa-staaet, at han ikke desto mindre har tilegnet sig dem i god Tro, idet han vil have forespurgt det ommeldte Firma, hvad Sækkene maatte sælges for, og at han efter herpaa at have faaet til Svar, at de maatte sælges for en vis Pris, vistnok 2 Kr. pr. Stk., har ventet at blive krævet for dette Beløb, som han er villig til at betale.

Firmaets Indehaver, Grosserer Bærentsen, har imidlertid edelig forklaret, at han efter i Anledning af en Forespørgsel af 20 Oktober 1895 fra Medtaltalte om, hvorvidt de 12 Sække maatte sælges til en moderat Pris, den 22de s. M. at have udbedt sig meddelt nærmere Underretning, hvis et passende Bud kunde fremskaffes, ikke senere har hørt noget om dette Parti Gødning og er gaaet ud fra, at Varen ved den lange Henliggen var bleven ødelagt, og der findes herefter ikke at kunne tages Hensyn til Tiltaltes ganske ubestyrkede Anbringende om hans formentlige Berettigelse til at disponere over denne Gødning. Da der imidlertid ikke findes Føje til at forkaste Tiltaltes yderligere Anbringende om, at de 12 Sække have været opbevarede i den af ham lejede Del af Hougaards Pakhus, vil hans Forhold i her omhandlede Henseende være at henhøre under Straffelovens § 257.

Grosserer Bærentsen har frafaldet Krav paa at erholde Erstatning tilkendt under denne Sag.

Tiltalte er fremdeles sigtet for at have gjort sig skyldig i bedrægeligt Forhold dels overfor Pottemager S. C. Pedersen Røgild af Nørre Ulstrup, af hvem Tiltalte den 31 Oktober 1893, paa hvilket Tidspunkt han boede i Løgstør, har paa 3 Maaneders Kredit købt en Del Pottemagervarer til et samlet Beløb af 78 Kr. 51 Øre, som derefter ere bleve tilstillede ham, dels overfor Pottemager Niels Peter Jensen af Nørre Sundby, som den 19 Oktober 1896 efter Tiltaltes Anmodning har leveret ham, der da boede i Biersted, et Læs Pottemagerarbejde til en Værdi af 73 Kr. 18 Øre og krediteret ham Beløbet, men det er ikke godtgjort, at Tiltalte, som i øvrigt vil have troet, at han havde betalt det først nævnte Beløb, har taget disse Varer, som han maa antages senere at have afhændet, paa Kredit uden Hensigt til at betale dem, eller at han har udvist nogen anden svigagtig Adfærd i de her omhandlede Tilfælde.

Det skal endnu her bemærkes, at der den 1 Maj 1897 efter Begæring af Sagfører Nissager for Aktieselskabet W. Schæfer & Co.s Skotøjsfabrik i Kjøbenhavn hos Tiltalte, der da hensad i Varetægts-arrest, blev kontinueret en den 23 April s. A. paa hans Bopæl i Biersted paabegyndt Eksekutionsforretning til Sikkerhed for en bemeldte Aktieselskab hos ham tilkommende Fordring, som efter Fradrag af et under Forretningen i Biersted betalt Beløb af 15 Kr. 50 Øre, men med Tillæg af paaløbne Omkostninger m. m., opgjordes til 133 Kr. 33 Øre. Da Tiltalte under Forretningen ikke fandtes i Besiddelse af tilstrækkelige Værdier til Dækning af Fordringen, blev han i Medfør af Konkurslovens § 167 opfordret til at opgive samtlige sine ude-

staaende Fordringer og til at angive, hvor han her i Landet havde Varer eller andre Værdier beroende, og Tiltalte erklærede da, dels at han vel havde flere udestaaende Fordringer, men at han ikke for Tiden var i Stand til at opgive Navnet paa en eneste af sine Debitorer, idet han havde tabt en Bog, som han førte over disse, dels at han, afset fra, at der muligt hos Skomager Hougard i Ulstrup fandtes nogle faa Varer, som tilhørte ham, ikke kunde opgive noget Sted, hvor saadant var Tilfældet. Rigtigheden af denne Erklæring har Tiltalte fastholdt i det derefter i denne Anledning over ham afholdte Forhør, og der findes under alle Omstændigheder ikke at kunne paalægges ham noget Ansvar under nærværende Sag for hans ommeldte, under Eksekutionsforretningen udviste Forhold.

Med Hensyn til den mod Tiltalte rejste Sigtelse for at have gjort sig skyldig i Falsk, er det oplyst, at Tiltalte ved forskellige Lejligheder i Aarene 1895 og 1896 har tilstillet Firmaet James Petersen & Co., Grosserer Julius Due og Nørre Flødals Fabriker Skrivelser, som han har underskrevet snart »A. E. Mouritsen (eller Mouridsen) Detailhandel«, snart »Træhandler (eller Træh.) Mouritsen«, snart — navnlig under det videre Forløb af den saaledes indledede Korrespondance — alene »Mouritsen«, og Tiltalte har erkendt, at han har underskrevet disse Skrivelser — der navnlig indeholde Anmodninger om Køb af Gødning og Kalk hos de paagældende Personer eller Firmaer — som ommeldt i den Hensigt, at disse skulde antage, at Skrivelserne vare udgaaede fra den af medtiltalte for deres Søster bestyrede Forretning i Ulstrup, idet han som Grund hertil, hvad særligt hans Forhold i saa Henseende overfor Nørre Flødals Fabriker angaar, har anført, at han mente paa denne Maade at kunne opnaa, at han fik Kalken »nok saa billig«, medens han i øvrigt vil have brugt Forretningens Navn alene for at faa Forbindelse med vedkommende Leverandør, i hvilken Henseende han navnlig har anført, at han vidste, at Grosserer Due, om denne skulde faa i Sinde at forhøre sig enten hos en Købmand eller Sagfører i Løgstør om Forretningens Soliditet, vilde faa et gunstigt Svar. Tiltalte har nu vel yderligere erkendt, at han ikke har haft nogen udtrykkelig Bemyndigelse til ved disse Lejligheder at underskrive sig som anført, men ved Siden deraf har han gjort gældende, at han — der efter sin Forklaring i den Tid, han var i Hornum, var berettiget til »at skrive, hvad der skulde skrives i Forretningens Navn, og altsaa udføre Korrespondancen« eller, som han i et af ham affattet, for Underretten fremlagt Forsvarsindlæg har udtrykt sig, i Virkeligheden, naar han var hjemme, var »Sjefen« i Forretningen — er gaaet ud fra, at han ogsaa maatte være berettiget til at bruge Forretningens Navn til sin egen Gødningsforretnings Fremme, og at saadant i alt Fald ikke vilde være bleven ham nægtet, hvorhos han med Hensyn til, at det er oplyst, at hans Søster efter Medtiltaltes Anmodning netop har forbudt ham at hjemforskrive Gødning til sig selv i Forretningens Navn, har forklaret, at dette først skete »bag efter«, ligesom han har adtalt, at det skulde være »sært«, om »de« ikke hele Tiden havde været vidende om hans her omhandlede Fremgangsmaade.

Idet der nu ikke er Føje til at antage, at Tiltalte har tilsigtet herved at besvige de fornævnte Leverandører — hvorved i øvrigt bemærkes, at Tiltalte ikke ved sin Henvendelse til James Petersen & Co.

opnaaede at faa nogen Gødning tilsendt fra dette Firma, og at han, afset fra et mindre Restbeløb, har betalt Grosserer Due den Gødning, han har modtaget fra ham, hvilket, som alt foran bemærket, ogsaa er Tilfældet med Hensyn til Kalken fra Nørre Flødals Fabriker —, og idet det, om det end ikke er godtgjort, at Tiltaltes Stilling til Forretningen i Ulstrup har været en saadan, som han har villet antyde, dog efter det Forhold, der maa antages at have bestaaet mellem de Tiltalte i alt Fald med Hensyn til Gødningsforretningen, findes betænkeligt at gaa ud fra, at Tiltalte har indset sin Mangel paa Adkomst til paa den ommeldte Maade at gøre Brug af Forretningens Navn, vil der ikke under denne Del af Sagen — under hvilken alene det foran fremstillede Forhold fra Tiltaltes Side foreligger til Paadømmelse, idet der vel efter Udfærdigelsen af Aktionsordren blev indledet en yderligere Undersøgelse imod Tiltalte i Anledning af en opstaaet Mistanke om, at han endvidere paa en fra Grosserer Due fremsendt Udleveringsliste vedrørende de oftnævnte 34 Sække falskelig skulde have underskrevet Gaardejer af Ejdrup Johan Poulsens Navn som Modtager af 2 paa Listen opførte Sække Gødning, mrk. KI, men Aktionsordren ikke kan anses senere at være bleven udvidet til at omfatte dette Forhold — kunne paalægges Tiltalte noget Strafansvar.

Foruden at endelig Tiltalte uden behørig Næringsadkomst har — som det fremgaar af det foranstaaende — for egen Regning forhandlet Gødningsstoffer, er det fremdeles ved hans med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han ved enkelte Lejligheder, medens han rejste omkring for at afsætte sin Gødning, tillige efter medbragte Prøver har optaget Bestillinger paa forskellige Varer, saasom Olie og andre Vædsker, Skotøj m. m., men da hele det af Tiltalte i disse Retninger udviste Forhold er foregaaet forinden Afsigelsen af Kær Herreds Politirets ovennævnte Dom af 15 December 1896, og det ikke findes at ville have medført nogen Forhøjelse af den Tiltalte ved bemeldte Dom ikendte Bøde, dersom hans her omhandlede Forhold — der maatte henføres under Næringslovens § 75, jfr. til Dels § 8 i Lov af 23 Maj 1873 om Forandring i og Tillæg til nys nævnte Lov — var medinddraget under den da paadømte Sag imod ham for Næringsforseelse, vil der ikke for saa vidt være at paalægge Tiltalte noget særligt Ansvar under denne Sag. Derimod vil Tiltalte, der, da han den 12 Marts 1897 blev anholdt af Sognefogden i Arnborg Sogn, medførte en Kuffert indeholdende forskellige Varer, som det maa antages til en Værdi af i alt ca. 25 Kr. (saasom Sakse, Gafler, Skeer m. m.), og som har erkendt saavel at have omført de oven nævnte Varer til Forhandling i Hammerum Herred som paa sine tidligere Rejser som Gødningsagent at have medført og forhandlet Lykønskingskort og lignende, for dette sit Forhold være at anse efter Frd. 13 Februar 1775 § 4 og Pl. 27 November 1839 § 1.

Hvad dernæst angaar Tiltalte Mourits Mouritsen, har han, som ovenfor anført, oprindeligt erkendt, at han har tilladt medtiltalte Christen at grave og harpe Jord i det ham tilhørende Skur, uagtet han var vidende om, at medtiltalte anvendte Jorden til Forfalskning af Gødning, samt at han har hjulpet Medtiltalte med Afsætningen af den forfalskede Gødning ved i enkelte Tilfælde at udlevere Gødningen til Køberne og modtage Betaling for samme, uden at han dog selv har haft nogen

Fordel deraf; og idet der ikke findes at kunne tages noget Hensyn til Tiltaltes senere — ganske ubestyrkede — Tilbagekaldelse af denne Tilstaaelse, vil han for dette sit Forhold være at anse efter Straffelovens § 278, jfr. § 47. Derimod findes der ikke at være tilstrækkelig Føje til at antage, at han har gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold med Hensyn til de omtalte 12, Firmaet James Petersen & Co. tilhørende Sække, i hvilken Henseende særligt bemærkes, at Tiltalte vel under et enkelt af de første over ham afholdte Forhør — hvorunder han, som tidligere bemærket, foregav, at han havde solgt ca. 70 Sække Gødning til Medtaltale — har forklaret, at de nævnte Sække vare indbefattede under dette Parti, men at det maa anses godtgjort, at hans fornævnte Anbringende i sin Helhed har været urigtigt.

I Henhold til det ovenanførte vil Tiltalte Christen Mouritsen være at anse efter de foran for hans vedkommende citerede Lovbestemmelser med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i et Aar og en Bøde til Jurisdiktionens Politikasse af 20 Kr., hvorhos de ovennævnte hos ham ved hans Anholdelse forefundne Varer ville være at konfiskere til Fordel for Anholderen, Sognefogden i Arnborg Sogn, ligesom han endelig i Erstatning til Husmand Ingvar Thomsen Jensen af Svingelbjerg vil have at betale 14 Kr. 57 Øre, og da Underrettsdommen med Hensyn til Bestemmelserne om Konfiskation og Erstatningen har samme Resultat, vil bemeldte Dom for saa vidt være at stadfæste. Den af Tiltalte Mourits Mouritsen ifølge det foran anførte efter Straffelovens § 278, jfr. § 47, forskyldte Straf findes efter Sagens Omstændigheder under Hensyn til, at han under Sagen har været underkastet Varetægtsfængsel i ca. 3¹/₂ Maaned, passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. — — —

Med Hensyn til Sagens Behandling i 1ste Instans bemærkes, at denne alt i Forvejen overordentlig omfangsrige Sag uden nogen Nødvendighed er bleven yderligere vidtløftiggjort ved den omstændelige Maade, hvorpaa Underrettsdommen, hvori der i et betydeligt Omfang er medtaget forskellige for Sagens Afgørelse ganske uvæsentlige Omstændigheder, er affattet. I øvrigt har under Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter intet Ophold, der vil bevirke Ansvar, fundet Sted.

Nr. 2. Aktieselskabet **Trækompagniet**, Københavns Frihavn
(Winther)

contra

Grosserer **Hans Just** (Ingen),

betr. Spørgsmaalet om en Købers Berettigelse til at hæve en Handel om en fast Ejendom paa Grund af nogle i Skødet indeholdte Servituter.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Oktober 1898: De Indstævnte, Aktieselskabet Trækompagniet, Køben-

havns Frihavn, bør til Citanten, Grosserer Hans Just, betale 64556 Kroner med Renter 4 pCt. p. a. af 64235 Kr. fra den 18 December 1895 til den 25 Februar 1896 og Renter 5 pCt. p. a. af 64556 Kr. fra sidst nævnte Dato, til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger med 250 Kroner. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Aktieselskabet Trækompagniet, Kjøbenhavns Frihavn, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Skrivelse af 14 August 1895 til Etatsraad Glückstadt meddelte Bestyrelsen for Konsortiet »Trækompagniet Kjøbenhavns Frihavn«, at den i Henhold til foregaaende Forhandlinger akcepterede det gennem ham af Citanten, Grosserer Hans Just, gjorde Tilbud om Køb af en paa en medfulgt Plan nærmere betegnet Grund, beliggende mellem Aarhusgade og Viborggade her i Staden med ca. 30 Alens Facade mod den ny Jernbanevold ved Frihavnen, til en Pris af 18 Kr. pr. □ Alen for den 30 Alen dybe Facadegrund, ca. 900 □ Alen, 9 Kr. pr. □ Alen for efterfølgende 2000 □ Alen, 8 Kr. pr. □ Alen for derefter følgende 2000 □ Alen og 7 Kr. pr. □ Alen for derefter følgende 2000 □ Alen. Det bemærkedes derhos i Skrivelsen, at Citanten havde forbeholdt sig Facaden mod Aarhusgade af Matr.-Nr. 132 F. 1, og af det paa Planen med rødt skraverede Grundstykke til en Dybde af 30 Alen, at Omkostningerne ved Handelen vilde være at bære af Trækompagniet, at Grunden vilde være at tiltræde snarest, og Citanten have at forpligte sig til at gøre sit bedst mulige for en hurtig Ordning af Overdragelsen fra Magistraten af det paa Planen med rødt skraverede Grundstykke, samt at Forrentning vilde være at beregne fra December Termin 1895. I denne Anledning tilskrev Citanten under 16 August s. A. Trækompagniet, at han anerkendte i Henhold til den ovennævnte Plan at have solgt Kompagniet et Grundstykke, beliggende mellem Aarhusgade og Viborggade, af ca. 6900 □ Alen for de ovennævnte Priser under Forbehold af, at Magistraten maatte akceptere det af ham tilbudte Magelæg, paa Vilkaar, at Betalingen erlagdes netto kontant til December Termin, at Omkostningerne ved Købet bares af Trækompagniet, og at han forbeholdt sig Facaden mod Aarhusgade til en Dybde af 30 Alen af Grunden i hele sin Udstrækning. Citanten forpligtede sig derhos i Skrivelsen til at gøre sit yderste for at paa-

skynde den eventuelle Overdragelse fra Magistraten af det paa den ommeldte Plan med rødt skraverede Grundstykke.

Det sidst nævnte Grundstykke tilhørte nemlig ikke Citanten, men Kjøbenhavns Havnevæsen, men var der givet Citanten Udsigt til at erhverve det ved et Magelæg, idet han til Kjøbenhavns Magistrat af et ham tilhørende Grundstykke skulde overdrage et tilsvarende Areal, Magistraten til Kjøbenhavns Havnevæsen overdrage et lige saa stort Grundstykke og Havnevæsenet derpaa til Citanten afgive det ommeldte Grundstykke.

Medens Ordningen af det nævnte Magelæg endnu stod paa, fik Citanten Mistanke om, at Konsortiet, der imidlertid var omdannet til det indstævnte Aktieselskab »Trækompagniet, Kjøbenhavns Frihavn«, uagtet der ikke fra sammes Side var fremkommet nogen Opfordring til at give Skøde paa det købte Grundstykke inden en vis Frist, vilde saafremt Overdragelsen af Grundstykket ikke fandt Sted inden Udgangen af December Termin 1895, forsøge paa at fragaa den indgaaede Overenskomst under Paaberaabelse af, at Fristen for Overdragelsen var overskreden. Det lykkedes ham imidlertid at faa Havnevæsenet og Indenrigsministeriet til, uafhængig af det paatænkte Magelæg, at stille det Havnevæsenet tilhørende Areal til hans Disposition inden Udgangen af December Termin 1895, og han meddelte derefter den 18 December s. A. gennem Notarius publicus her i Staden saavel de Personer, der paa Trækompagniets Vegne havde underskrevet Skrivelsen af 14 August 1895, som Bestyrelsen for det indstævnte Aktieselskab bl. a., at hele det af ham til Kompagniet solgte Areal nu var til dettes Disposition, og at Udstykning og Tilskødning naar som helst kunde finde Sted, at han forventede, at den stipulerede Købesum snarest udbetaltes ham, samt at en nærmere betegnet Overretssagfører var bemyndiget til paa hans Vegne at ordne alt yderligere den nævnte Handels endelige Berigtigelse vedrørende samt til at modtage og kvittere for den stipulerede Købesum.

Efter at der derpaa forgæves var plejet Forligsunderhandlinger mellem Parterne, og de Indstævnte havde sat en Frist, inden hvilken de forlangte Arealet overdraget, idet de tillige havde gjort gældende, at de fordrede Skøde, der hjemlede dem fuld Ejendomsret over Arealet, saaledes at der hverken ved Pante- eller Servitutbehæftelser paalagdes dem nogen Indskrænkning i den fri Ejendomsraadighed over Arealet, og efter at dette var blevet matrikuleret under Nr. 2457 af Udenbys Klædebo Kvarter, tilstillede Citanten, der havde bestridt, at de Indstævnte havde Ret til at fordre Arealet overdraget servitutfrit, dem inden den ommeldte Frists Udløb Skøde fra Havnevæsenet paa det fra Matr.-Nr. 2209 af samme Kvarter udskilte, til Matr.-Nr. 2457 henlagte Areal, stort 2177 □ Alen, Skøde fra Citanten paa det fra Matr.-Nr. 132 F 1 og 1797 af samme Kvarter udskilte, ligeledes til Matr.-Nr. 2457 henlagte Areal, stort 4728 □ Alen, Maalebrev paa Matr.-Nr. 2457 samt flere andre Salget vedrørende Dokumenter, deriblandt en Regning, stor 321 Kr., fra Citantens nævnte Sagfører for hans Medvirken ved Handelen.

Herpaa svarede Indstævnte, at de ikke kunde anse de fremsendte Skøder som kontraktmæssig Opfyldning af den om Købet af det ommeldte Grundstykke truffne foreløbige Aftale, og at de, da de ikke vilde

modtage en Grund, der var servitutbehæftet, eftersom der fra Citantens Side aldrig havde været omtalt, at Grunden var af en saadan Beskaffenhed, stillede de fremsendte Dokumenter til Citantens Disposition.

Under nærværende Sag har nu Citanten paastaet de Indstævnte tilpligtede at betale ham i Købesum for det ommeldte Grundstykke 64235 Kr. tilligemed Renter deraf, 4 pCt. p. a., fra den 18 December 1895, til Forligsklagens Dato den 25 Februar 1896 og derefter 5 pCt. p. a., til Betaling sker, samt i Omkostninger ved Salget 321 Kr. med Renter, 5 pCt. p. a., fra Forligsklagens Dato, til Betaling sker, og endelig Sagens Omkostninger.

De Indstævnte procedere til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet de gøre gældende, at da de ved Indgaaelsen af den ommeldte Overenskomst om Købet af den nævnte Grund ere gaaede ud fra, at denne ikke var servitutbehæftet, og det har vist sig, at der paa denne hviler dels en Servitut, der gaar ud paa, at der ikke paa Grunden maa opføres Bygninger, uden at Kjøbenhavns Magistrat har givet sit Samtykke dertil, dels en Servitut, der gaar ud paa, at Grunden ikke maa benyttes til Anlæg, som ved Røg, Stank eller paa anden Maade kunne genere Naboerne, ere de, der, som Citanten bekendt, agtede at benytte Grunden til derpaa at opføre et Træskæreri, ikke bundne ved den trufne Overenskomst.

Det fremgaar af Proceduren og Sagens Oplysninger, at den Servitut, som er paalagt Grunden med Hensyn til Ikkebenyttelsen af den til Anlæg, der ved Røg, Stank eller paa anden Maade kunne genere Naboerne — om hvilken Citanten i øvrigt har hævdet, og de Indstævnte ikke bestridt, at der ikke længer eksisterer nogen med Hensyn til den paataleberettiget — i alt Fald ikke kan antages at paalægge andre Indskrænkninger i Benyttelsen af Grunden end dem, som for Kjøbenhavns Vedkommende følge af Lovgivningens almindelige Bestemmelser, at den Indskrænkning, der gaar ud paa, at der ikke uden Samtykke af Kjøbenhavns Magistrat maa opføres Bygninger paa Grunden — med Hensyn til hvilken det i øvrigt er tvivlsomt, om den overhovedet hviler paa Grunden, efter som de under Nr. 132 F 1, 1797 og 2209 i Udenbys Klædebo Kvarter matrikulerede Arealer, af hvilke, som ommeldt, Matr.-Nr. 2457 er udskilt, efter det oplyste ere fremkomne ved Opfyldning i Stranden udenfor den ved Skøde af 17 August 1805, hvorved Indskrænkningen paalagdes, solgte Hovedgrunds daværende Grænser — i alt Fald ikke er nogen anden end den, der er paalagt den langt overvejende Del af alle Stadens udenbys Grunde, der ere i privat Eje, og at der ikke under Forhandlingerne, som gik forud for Skrivelserne af 14de og 16de August 1895, har været nogen Tale mellem de forhandlende om, hvorvidt Grunden var servitutbehæftet eller ej, og at følgelig Citanten ikke har garanteret, at den var ubehæftet med Servituter, eller har paataget sig nogen Forpligtelse til at afløse de den paahvilende Servituter.

Der kan nu ikke gives de Indstævnte Medhold i, at de uden videre have kunnet gaa ud fra, at den ommeldte Grund var servitutfri, eller at Citanten i alt Fald paatog sig en Forpligtelse til at afløse Servituterne, og naar henses til de ommeldte Indskrænkningers Beskaffenhed samt til den Omstændighed, at de Indstævnte, skønt de havde let Adgang dertil, efter hvad der er in confesso, ikke, forinden Overenskomst

om Salget blev truffen, have skaffet sig Kundskab om, hvorvidt Grunden var servitutbehæftet eller ej, eller endog blot forespurgt Citanten desangaaende, og endelig til, at de, efter hvad der er uomtvistet, senere have købt til Anlæg af et Træskæreri en anden Grund i Udenbys Klædebo Kvarter, paa hvilken hviler den samme Indskrænkning med Hensyn til Magistratens Samtykke til dens Bebyggelse som den her omhandlede, kan det ikke antages, at de Indstævnte vilde have undladt at indgaa Overenskomsten, saafremt de havde haft Kendskab til de nævnte Servituter.

De Indstævnte kunne som Følge heraf ikke anses berettigede til at hæve Kontrakten, men ville have at tilsvare Citanten den fordrede Købesum, mod hvis Størrelse de ingen speciel Indsigelse have gjort, samt i Henhold til Overenskomsten at forrente den fra 18 December 1895, som af Citanten paastaaet. Da derhos Omkostningerne ved Handelen ligeledes ifølge Overenskomsten paahvile de Indstævnte og de, efter hvad der er uomtvistet, ikke have tilbudt selv at lade Dokumenterne til Handelens Berigtigelse affatte, ville de ligeledes have at betale det fordrede Salærbeløb, mod hvis Størrelse de heller ingen Indsigelse have gjort, med Renter som paastaaet.

Endelig ville de efter Omstændighederne have at betale Citanten Sagens Omkostninger, der bestemmes til 250 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 156.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Oline Margrethe Olsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 April 1900: Arrestantinden Oline Margrethe Olsen bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører V. S. Salomonsen og Prokurator Mundt, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne forkortes til 2 Aar.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Oline Margrethe Olsen til Højesteretssagfører Jensen og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestantinden Oline Margrethe Olsen for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold. Arrestantinden er født den 16 Maj 1862 og tidligere anset bl. a. ved Rettens Dom af 16 Februar 1895 efter Straffelovens § 229 Nr. 4, kfr. til Dels § 46, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Rettens Dom af 4 April 1896 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., og Lov 3 Marts 1860 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 3 Maj 1898 efter Lov 3dje Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 30 Dage og senest ved Rettens Dom af 15 Oktober 1898 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., jfr. til Dels § 46, efter § 275, kfr. § 270 og efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Ved Arrestantindens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at hun dels den 27 Oktober f. A. har frastjaalet Bolette Marie Thomsen, Merckels Hustru, hos hvem hun den Gang var i Besøg, to til sammen til 4 Kr. vurderede Sengetæpper, der beroede frit fremme i bestjaalnes Lejlighed, dels har overtraadt et hende den 18de Oktober f. A. til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold gaende ud paa bl. a., at hun skulde melde sig til fornævnte Protokol hver Tirsdag for at give Oplysning om, at hun ernærede sig paa lovlig Maade, idet hun i Tiden fra den 24 Oktober f. A., og til hun den 17 December s. A. anholdtes under nærværende Sag, har undladt at afgive den befalede Melding.

Arrestantinden har dernæst tilstaaet, at hun den 30 November f. A. har frastjaalet Louise Augusta Christensen, Lorentzens Enke, en Kaabe og en Nederdel, tilsammen af Værdi 8 Kr., hvilke Klædningsstykker hang frit fremme i bestjaalnes Lejlighed i Ejendommen Slots-gade Nr. 31, 3dje Sal.

Denne Tilstaaelse, som Arrestantinden har gentaget i en Række Forhør, har hun vel senere tilbagekaldt, men til denne ganske ubestyrkede Tilbagekaldelse vil der efter Danske Lovs 1—15—1 intet Hensyn kunne tages, og det saa meget mindre, som Tilstaaelsen er i høj Grad bestyrket ved, hvad der i øvrigt er oplyst.

Om Maaden, hvorpaa hun begik dette Tyveri — der efter det oplyste maa være blevet begaaet om Formiddagen før Kl. 11, idet den stjaalne Nederdel er pantsat den paagældende Dag ved nævnte Klokkeslet — har Arrestantinden i de Forhør, i hvilke hun har fastholdt sin Tilstaaelse, forklaret, at hun var gaaet op i Ejendommen for at se paa et Værelse, der var averteret til Leje, og at hun da ved at tage fat i Døren, der førte ind i bestjaalnes Lejlighed, opdagede, at Døren ikke var aflaaaset, hvorpaa hun gik ind og stjal Klædningsstykkerne.

Bestjaalne har imidlertid edelig forklaret, og denne Forklaring stemmer med den af bestjaalnes tolvaarige Datter Franciska afgivne Forklaring — at da hun og Franciska, som alene bebo Lejligheden, den 30 November om Morgenen Kl 7 forlod samme, aflaaede hun den eneste ind til Lejligheden førende Dør med den til samme hørende Nøgle, at hun derpaa havde Nøglen liggende i sin Lomme, til hun mellem Kl. 4 og 5 om Eftermiddagen afleverede den til sin Svigerdatter

Augusta Sørensen, Lorentzens Hustru, og at hverken hun eller Franciska havde været hjemme i Mellemtiden.

Nævnte Augusta Lorentzen har derhos edelig forklaret, at hun den 30 November om Eftermiddagen Kl. 5 af sin Svigermoder blev sendt op i dennes Lejlighed for at lægge i Kakkellovnen, og at hun, der i den Anledning havde faaet Nøglen til Lejligheden udleveret, da fandt Lejlighedens Dør aflaaaset.

Under Hensyn til de saaledes afgivne Forklaringer, hvortil endnu kommer, at Arrestantinden er blevet fundet i Besiddelse af en Nøgle, der passer til Laasen i bestjaalnes Dør, findes det at maatte statueres, at Arrestantinden har fundet Døren ind til Lejligheden aflaaaset og indbrudsvis har skaffet sig Adgang til denne.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestantinden være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt og grovt Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne under et med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Mandagen den 18 Juni.

Nr. 164. Højesteretssagfører Jensen
 contra
 Johan Johnsen (Def. Hindenburg),
 der tiltales for Bigami.

Horsens Købstads Ekstrarets Dom af 4 April 1900: Arrestanten Johan Johnsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Herschend og Prokurator Bjerregaard, henholdsvis 15 og 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Maj 1900: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Johnsen og Hindberg, betaler Arrestanten 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Johan Johnsen til Højesteretssagfører Jensen og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten, Snedkervend Johan Johnsen, er ifølge Justitsministeriets i Medfør af Straffelovens § 6 trufne Bestemmelse under nærværende Sag sat under Tiltale for Bigami.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder.

Efter at Arrestanten, der den 24 Februar 1884 i Sæby var bleven ægteviet til Pigen Caroline Mathilde Jensine Vilhelmine Pedersen, med denne sin Hustru havde haft Ophold paa forskellige Steder her i Landet, forlod han hende i Maj Maaned 1889 og drog til Amerika, hvorfra han dog atter i Begyndelsen af Aaret 1890 vendte tilbage til Danmark, hvor han fornyede Samlivet med sin Hustru, indtil han i Foraaret 1893 atter forlod hende og paa ny drog til Amerika. Her stiftede han i Chicago Bekendtskab med en dansk Pige, Ane Cathrine Madsen, der i Aaret 1892 havde forladt Danmark og i Oktober Maaned s. A. var ankommen til den nævnte By, hvor hun, da Arrestanten — som det maa antages — i Slutningen af Marts eller Begyndelsen af April Maaned ankom dertil, tjente hos en Restauratør, og kort efter indvilgede hun, der ikke i Førvejen havde kendt Arrestanten, og som navnlig var ubekendt med, at han var gift, i at indgaa Ægteskab med ham, i hvilken Anledning hun, der havde overladt Arrestanten 300 Dollars, som hun havde indestaaende i en Bank, og som Arrestanten vil have anvendt dels til Indkøb af Møbler og Udstyr og dels til Husleje, omkring Midten af April Maaned med Arrestanten flyttede ind i en Lejlighed i Chicago, som han havde lejet.

Den 18 April 1893 gik de op paa Raadhuset i Chicago, hvor de — efter hvad de begge have forklaret, hvorhos Arrestanten særlig har erkendt, at han den Gang var vidende om, at hans første Hustru levede — bleve ægteviede, hvorefter de af den Øvrighedsperson, der havde foretaget Vielsen, fik udleveret en trykt Vielsesattest, som imidlertid ikke har kunnet skaffes til Veje, da Ane Cathrine Madsen, efter hvad hun har forklaret, senere har tilintetgjort dette Dokument, hvorimod der under Sagen er fremlagt Afskrift af et i det engelske Sprog affattet Dokument, hvori Udstederen »John C. Murphy, Justice of the Peace« — i Forening med hvem en anden Person har underskrevet som Vidne — bevidner, at Arrestanten og en Kvinde, der i Dokumentet — formentlig ved en Fejltagelse — benævnes Ane Christine Messen, den 18 April 1893 i Chicago ere blevne ægteviede i Overensstemmelse med Guds Anordning og Staten Illinois's Love, hvorhos der af Sagfører Koch i Kjøbenhavn under 20 Marts d. A. er afgivet og derefter under Sagen fremlagt en Erklæring, der gaar ud paa, at der i sin Tid til ham i hans Egenskab af Executor testamenti i Tapetserer Gottschalcks Bo af Ane Cathrine Madsen er afleveret et i det engelske Sprog udfærdiget Certificat om, at hun i Chicago var bleven ægteviet til Johan Johnsen, hvilket Dokument atter blev udleveret hende, efter at der af samme var blevet taget en Genpart, der beror blandt det ommeldte Bos Papirer.

Sagfører Koch har derhos yderligere til en Politirapport forklaret,

at den ommeldte under nærværende Sag fremlagte Afskrift er udfærdiget af ham og i Overensstemmelse med Certificatet.

Kort efter Vielsen skrev Ane Cathrine Madsen — efter hvad hun har forklaret, fordi Arrestanten havde foreslaaet, at de skulde bygge et Hus — til sin i Roskilde boende Moder, hvem hun bad om at sende 2000 Kr., men da disse Penge efter ca. 6 Ugers Forløb ankom, adresserede til Arrestanten, forlod denne — efter Ane Cathrine Madsens Forklaring samme Dag, han havde modtaget Pengene, men efter hans Forklaring et Par Dage efter — under et falsk Foregivende Ane Cathrine Madsen, hvem han kun havde overladt en mindre Del af de modtagne Penge, formentlig 25 eller 50 Dollars, medens han selv beholdt Resten, og drog til Danmark, hvor han af Ane Cathrine Madsens Moder, som han opsøgte, modtog 100 Kr., hvad Ane Cathrine Madsen først bragte i Erfaring, efter at hun, der i September Maaned 1893 havde forladt Amerika, var vendt tilbage her til Landet og sammesteds havde truffet sin Moder.

Efter Arrestantens Tilbagekomst her til Landet i 1893 tog han til Aalborg, hvor han fornyede Samlivet med sin der boende første Hustru, men efter et Ophold af ca. 14 Dage rejste han atter tilbage til Amerika, hvor han forblev til den 5 Februar 1899, da han igen rejste hjem, og den 28de s. M. ankom til Horsens, hvor han paa ny fornyede Samlivet med sin første Hustru, der var flyttet til denne By.

Den 11 Oktober f. A. havde han i Horsens Besøg af en Broder fra Frederikshavn, og ved den Lejlighed blev Arrestantens første Hustru bekendt med det af Arrestanten i Amerika indgaaede andet Ægteskab, og samme Dag rejste Arrestanten af Frygt for Straf til Hertugdømmet Slesvig, hvor han imidlertid ifølge Rekvisition fra Politiet i Horsens den 28 Februar d. A. blev anholdt i Haderslev og derfra den 3dje Marts d. A. transporteret til Horsens. Med sin første Hustru har Arrestanten avlet 3 Børn, af hvilke dog kun et, der nu er 15 Aar gammelt, er i Live, medens han med sin anden Hustru, der ikke har været sammen med Arrestanten, efter at denne, som meldt, i April Maaned 1893 havde forladt hende i Chicago, og som først en Gang i Slutningen af f. A. ved et Tilfælde blev bekendt med Arrestantens tidligere Giftermaal, ikke har avlet Børn.

Idet nu Arrestanten, efter hvis Forklaring det maa antages, at han ikke er bleven naturaliseret i de forenede Stater, maa anses som en her hjemmehørende Undersaat, vil han, der er født i Frederikshavn i Aaret 1862, og som med Undtagelse af, at han i Tolvaarsalderen har været anset for Tyveri med 15 Slag Ris, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 160, 1ste Led, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

stævnte 60 Kroner med Renter 5 pCt. aarlig fra den 4 November 1897, til Betaling sker. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. Overretssagfører Simonsen tillægges der i Salarium for Overretten 30 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Skøde af 6te April 1850, tinglæst den 31 Juli s. A., overdrog den daværende Ejerinde af Ejendommen Møllegaarden i Langstrup en Parcel af denne, skyldsæt under Matr. Nr. 20 d., til sin Søn, Johannes Jensen, bl. a. paa Vilkaar: »at han (o: Sønnen) svarer og præsterer alle af Parcelen og dens Hartkorn gaaende kongelige Skatter og Afgifter og at han for de paa Parcelen hvilende mindre onera og præstanda, som ej. opkræves af Hartkornet, men udredes af Gaardens Ejer, erstatter Hovedparcellisten aarlig i Fredstider 6 Rbdlr. og i Ufredstider det dobbelte.«

Som nuværende Ejer af fornævnte Gaards Hovedparcel og tillige i Henhold til Transport fra den forrige Ejer af samme har Appellindstævnte, Gaardejer Peter Hansen af Langstrup, under nærværende i 1ste Instans inden Kronborg østre Birks Ret anlagte Sag søgt Appellanten, Parcellist Jens Johansen af Langstrup, der er en Søn af ovennævnte Johannes Jensen og nu efter denne ejer Parcelen Matr. Nr. 20 d., tilpligtet for de i Skødet af 6 April 1850 anførte mindre onera og præstanda for Aarene 1892—96 at betale i alt 60 Kr. tillige med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsindkaldelsens Dato den 4 November 1897 til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst. Appellanten paastod sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger, men blev ved bemeldte Rets Dom dømt efter Appellindstævntes Paastand, dog at Sagens Omkostninger ophævedes.

Denne Dom har Appellanten indbragt her for Retten, hvor han, hvem der er meddelt fri Proces til Indankningen, har paastaet den forandret overensstemmende med hans for Underretten nedlagte Paastand, hvorhos han har paastaet Appellindstævnte tilpligtet at betale Sagens Omkostninger her for Retten efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til hans beskikkede Sagfører, Overretssagfører Simonsen, der i hvert Fald forventer sig Salær tillagt hos det offentlige. Appellindstævnte er, skøndt lovlig stævnet, hverken mødt eller har ladet møde for Overretten.

Til Støtte for sin Paastand om Frifindelse har Appellanten gjort gældende, at Appellindstævnte ifølge den ovenfor gengivne Bestemmelse i Skødet ikkun kan have Krav paa det deri fastsatte Erstatningsbeløb, for saa vidt han i Virkeligheden har udredt onera og præstanda for Parcellens Vedkommende til et saadant Beløb. Paa Grund af den Forandring, som den senere Lovgivning har medført i Henseende til Udredelsen af Skatter og Afgifter af Landejendomme, og som efter Appellantens Anbringende har medført, at han selv af sin Parcell

Hartkorn har til de her omhandlede Ydelser, som tidligere udrededes af Hovedparcellens Ejer, maattet erlægge et aarligt Beløb, der overstiger den fastsatte Erstatning af 12 Kr., kan han ikke erkende, at Appellindstævnte eller den forrige Ejer af Hovedparcellen i noget af de Aar, for hvilke Erstatningsbeløbet nu indtales, for Parcelen Matr. Nr. 20 d's Vedkommende har udredet noget i onera og præstanda, og navnlig da ikke tilnærmelsesvis derved haft en Udgift af 12 Kr. aarlig.

Det maa efter Sagens Oplysninger antages, at forskellige Naturalydelser, som Hovedparcellens Ejer tidligere som Følge af den omhandlede Bestemmelse i Skødet erlagde af Parcelen Matr. Nr. 20 d, paa Grund af den senere Lovgivning ere bortfaldne, medens samtidig denne Parcel er kommen til at tage Del i den Pengeafgift til Kommunen og Amtsrepartitionsfonden, som er traadt i Stedet for de nævnte Naturalydelser; og efter det foreliggende maa det endvidere antages, at der som Følge af denne Forandring aarlig af Parcelens Hartkorn er betalt et større Beløb end den indtalte Afgift andrager. Paa den anden Side maa det efter Proceduren anses in confesso, at det endnu paahviler Ejeren af Hovedparcellen for Parcelen Matr. Nr. 20 d's Vedkommende at deltage i Udredelsen af en saakaldet Skoletiende og af Sognekørsler.

Det findes nu, at Appellantens Forpligtelse til at erlægge den her under Sagen omhandlede aarlige Afgift ikke kan være forbleven uberrørt af, at de Byrder, for hvis Afholdelse Afgiften var sat som Vederlag, ifølge den senere Lovgivning for den væsentligste Del ere bortfaldne og erstattede med Skatter, som Parcelejeren selv maa udrede, saaledes at de Byrder, der for den omhandlede Parcel Vedkommende endnu vedblivende afholdes af Hovedparcellens Ejer, kun svare til en mindre Del af Afgiftens Beløb. Og da Appellanten fremdeles findes at maatte være beføjet til at gøre en paa denne Forandring i Forholdet støttet Indsigelse gældende overfor Appellindstævntes Krav paa at erholde Afgiften for forløbne Aar, og da der ikke fra Appellindstævntes Side foreligger til Paakendelse nogen Paastand om at erholde godtgjort det mindre Beløb, som de af de paagældende Byrder, der efter det ovenanførte endnu maa antages at tilsvares af Hovedparcelejeren for Appellantens Parcel Vedkommende, maatte have andraget i de paagældende Aar, vil Appellantens Paastand om Frifindelse være at tage til Følge.

Sagens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves. Der vil være at tillægge Overretssagfører Simonsen, hvis Sagførelse har været lovlig, i Salær 30 Kr. hos det offentlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 22. Tømmermester Frederik Carl Jacobsen (Asmussen)

contra

Hans Peter Johansen (Ingen),

betr. Spørgsmaalet, om Indstævnte var bortvist af Appellantens Tjeneste.

Kriminal- og Politirettens Dom af 18 November 1899: Indklagede, Tømmermester Frederik Carl Jacobsen, bør til Klageren, Hans Peter Johansen, betale 525 Kroner med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 12 Juli dette Aar, til Betaling sker. Saa betaler han og Klageren Sagens Omkostninger med 5 Kroner 56 Øre. Det idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da Indstævnte, der stod i Appellantens faste Tjeneste, som Følge heraf ikke kunde afskediges af ham uden en Opsigelsesfrist, hvad Indstævnte efter sit Anbringende under Sagen var velbekendt med, maatte Appellanten ved straks at bortvise Indstævnte af Tjenesten have gjort sig skyldig i et Kontraktbrud. Ligesom Appellanten imidlertid bestemt har benægtet, at have afskediget eller tilsigtet at afskedige Indstævnte, saaledes findes hverken de af Indstævnte refererede Ord, der ved den paagældende Lejlighed skulde være vekslede mellem Parterne, eller hvad der i øvrigt er oplyst om deres Forhold, at have kunnet give Indstævnte rimelig Anledning til at antage saadant. Indstævnte har derfor været uberettiget til at paatage sig en anden Tjeneste og vægre sig ved at genoptage Arbejdet hos Appellanten efter dennes Opfordring, og det af ham fremsatte Krav paa Appellanten er derfor ubeføjet.

Appellantens Paastand for Højesteret om at frifindes mod at betale Indstævnte 33 Kroner for de første Dage af Juli Maaned med Renter vil som Følge heraf være at tage til Følge, medens Sagens Omkostninger for begge Retter efter Omstændighederne ville kunne ophæves.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Tømmermester Frederik Carl Jacobsen, bør til Indstævnte, Hans Peter Johansen, betale 33 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 12 Juli f. A. til Betaling sker, men i øvrigt for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Under denne af Hans Peter Johansen mod Tømmermester Frederik Carl Jacobsen anlagte, fra begge Sider ved Sagfører procederede Sag er det uomtvistet, at Klageren til den 7 Juli dette Aar har arbejdet hos Indklagede som en Slags Værkfører og i denne Stilling har været lønnet med en fast Løn af 1800 Kr. aarlig, der oppebares med 165 Kr. maanedlig i April—September, med 150 Kr. maanedlig i Marts og Oktober, med 135 Kr. maanedlig i Februar og November og med 120 Kr. maanedlig i Januar og December.

Endvidere er det uomtvistet, at Indklagede den 6 Juli dette Aar tilkendegav Klageren, at han ikke skulde møde til Arbejde Dagen efter, at Indklagede derpaa den 25 Juli skriftlig opfordrede Klageren til næste Dag at møde til Arbejde igen, og at Klageren ikke efterkom denne Opfordring.

Klageren har nu anbragt, at han den 6 Juli blev bortvist af Indklagede uden Varsel, skønt han ifølge sin Stilling havde Krav paa 3 Maaneders Opsigelse, og at han, da han saaledes var bortvist, ikke var pligtig at efterkomme Indklagedes Opfordring af 25 Juli, hvad han ogsaa var forhindret i derved, at han imidlertid havde faaet sig en anden Plads, og Klageren har i Henhold hertil principalt nedlagt Paastand om, at Indklagede tilpligtes at betale ham:

Løn for 5 Arbejdsdage i Juli	33 Kr. 00 Øre
Løn for Resten af Juli og for August og September	462 - 00 -
Løn for 5 Arbejdsdage i Oktober	30 - 00 -

ialt 525 Kr. 00 Øre

med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato, den 12 Juli d. A., samt Sagens Omkostninger.

Subsidiært paastaar han Indklagede tilpligtet at betale ham Løn for 5 Arbejdsdage i Juli med 33 Kr.

Indklagede paastaar sig frifunden og sig tillagt Sagens Omkostninger, idet han til Støtte herfor har anført følgende:

Da han som Medlem af Arbejdsgiverforeningen paa Grund af den da herskende Lock-out ikke kunde have Klageren, der var Medlem af vedkommende Fagforening, i Arbejde længere, meddelte han Klageren den 6 Juli, at han foreløbig, indtil han hørte nærmere Besked, ikke skulde møde paa Arbejde. Han bortviste saaledes ikke Klageren, men renuncerede kun foreløbig paa dennes Arbejdskraft, og var paa den anden Side selvfølgelig rede til at betale Klageren hans Løn til Forfaldstid. Som Følge heraf var han ogsaa vedvarende berettiget til naar som helst at forlange, at Klageren paany skulde være til hans Disposition, og da saa Klageren undlod at efterkomme den ovennævnte til ham rettede Opfordring af 25 Juli om paany at møde til Arbejde, gjorde Klageren herved et saadant Brud paa den af ham med Indklagede indgaaede Kontrakt, at Indklagede maatte være løst fra enhver Forpligtelse overfor ham.

Klageren har paa sin Side givet en detaljeret Fremstilling af, hvad der passerede mellem ham og Indklagede den 6 Juli, for saaledes at godtgøre Rigtigheden af sin Paastand om, at han er bleven bortvist af Indklagede. Ifølge denne Fremstilling sagde Indklagede, at han ikke maatte beholde Klageren for Arbejdsgiverforeningen, og at Klageren derfor med det samme maatte holde op med at arbejde hos ham og ikke skulde komme Dagen efter, og da Klageren derpaa bemærkede, at Indklagede vel var paa det rene med, at han skulde have 3 Maaneders Opsigelse, gav Indklagede til Svar, at han ikke vidste, hvad Opsigelse Klageren skulde have, hvorpaa Samtalen endte med, at Klageren ytrede: »Ja, men det ved jeg!«

Klageren har derhos anført, at Indklagede nogle Dage før den 6 Juli havde sagt til ham, at han vistnok ikke fik Lov at beholde ham, fordi han var Medlem af Fagforeningen og betalte Understøttelse til de udelukkede.

Der maa nu gives Klageren Medhold i, at han — naar man lægger denne Fremstilling af Indklagedes og Klagerens gensidige Udtalelser til Grund — har været berettiget til at betragte sig som bortvist. Naar dernæst henses til, at Indklagede under Sagen har indskrænket sig til ganske i Almindelighed at erklære, at den af Klageren saaledes givne detaillerede Fremstilling ikke er korrekt, at han særlig ikke har benægtet, at Grunden til, at han ikke maatte beholde Klageren i Arbejde, var den, at denne var Medlem af Fagforeningen og betalte Understøttelse til de udelukkede, at det — naar man gaar ud fra, at dette har været Grunden — er ganske uantageligt, at det kan have været Indklagedes Mening vedvarende at betale Klageren hans Løn til Forfaldstid, hvad meget mere ganske stemmer med hans eget Anbringende om, at det var paa Grund af Lock-out'en, at han ikke maatte beholde Klageren mere i sit Arbejde, og at det under alle Omstændigheder efter Indklagedes Procedure maa antages, at han ikke ligefrem har sagt til Klageren, at han vedvarende var rede hertil, findes der ved Sagens Paadømmelse at maatte gaas ud fra, at Klageren den 6 Juli blev bortvist af Indklagede.

Herefter, og da Indklagede ikke særlig har protesteret imod, at der — saafremt det maatte blive statueret, at Klageren virkelig er bleven bortvist af ham — i saa Fald tilkendes Klageren det fulde af denne paastaaede Beløb, vil Klagerens principale Paastand være at tage til Følge.

Indklagede vil derhos have at betale Klageren Sagens Omkostninger med 5 Kr. 56 Øre.

Tirsdagen den 19 Juni.

Nr. 77. **Randers Byraad** (Nellemann e. O.)

contra

Vorup Sogneraad ved dets Formand, Gaardejer Jens Christensen
(Lunn e. O.),

betr. Spørgsmaalet om Randers Købstadkommunes Forpligtelse til at yde et aarligt Tilskud til Vorup Kommunes Fattigvæsen.

Randers Købstads ordinære Rets Dom af 26 April 1897: De Indstævnte, Randers Byraad paa Randers Kommunes Vegne, bør til Citanterne, Vorup Sogneraad paa Vorup Kommunes Vegne, betale 60 Kr. med Renter heraf 5 pCt. aarligt fra den 4 Marts 1896 til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves, og tillægges der de for Citanterne og de Indstævnte beskikkede Sagførere, Prokurator Langballe og Kancelliraad Bredstrup, et Salær hver af 40 Kr., der udredes af det offentlige. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 November 1898: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for

Overretten ophæves, og der tillægges de for Citanterne, Randers Byraad, og for de Indstævnte, Vorup Sogneraad, beskikkede Sagførere sammesteds, Overretssagførerne Rye og Jørgensen, i Salær, og for den førstes Vedkommende tillige i Godtgørelse for Udlæg, hver 60 Kr., der udredes af det offentlige. Det idømle udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 14 Februar 1899 er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte findes at udgøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, som i det væsentlige kunne tiltrædes, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at maatte tilsvare efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salæret til den for Indstævnte beskikkede Sagfører for Højesteret. Det Appellantens beskikkede Sagfører tilkommende Salær bliver at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til det offentlige betaler Appellanten, Randers Byraad, det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt Sagen for Indstævntes Vedkommende ikke havde været beneficeret for Højesteret, samt i Salarium til Højesteretssagfører Lunn for Højesteret 100 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 2 Kroner. Advokat Nellemann tillægges der i Salarium for Højesteret 100 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Idet de Indstævnte, Vorup Sogneraad paa Vorup Kommunes Vegne, have anbragt, at der i Aaret 1828, efter stedfundne Forhandlinger mellem Sognekommisionen for Vorup Sogn og Kommissionen for Randers Købstads Fattigvæsen med Tilslutning af denne Bys eligerede Borgere blev indgaaet en Overenskomst mellem de respektive Kommissioner om, at Vorup Sogn — der den Gang var henlagt under Sct. Mortens Kirke i Randers, men som hidtil havde haft sit eget Fattigvæsen og sin egen Fattigkommission — vedblivende skulde beholde disse Institutioner, samt at der af Randers Købstads Fattigkasse skulde ydes et aarligt Tilskud af 30 Rd. eller nu 60 Kr. til Vorup Sogns Fattigvæsen, at denne Overenskomst under 31 Januar 1829 blev approberet af det danske Kancelli, hvorefter det nævnte Tilskud hvert Aar af Randers Kommune er blevet udbetalt til Vorup Kommune, men at Randers

Byraad, efter at have undladt at betale Beløbet for Aaret 1895, i Skrivelse af 8 Januar 1896 udtrykkelig har erklæret sig uvilligt til at betale saa vel det nævnte Beløb som noget Tilskud for Fremtiden, have de Indstævnte, efter at Indenrigsministeriet ved Skrivelse af 1 Oktober 1895 havde udtalt, at der for Ministeriets Vedkommende intet havdes at erindre imod, at Spørgsmaalet om Randers Kommunes Forpligtelse i den her omhandlede Henseende maatte indbringes for Domstolene, under nærværende Sag i 1ste Instans nedlagt Paastand om, at Citanterne, Randers Byraad paa Randers Kommunes Vegne, tilpligtes at betale dem det fornævnte Tilskud for Aaret 1895 med 60 Kr. tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 4 Marts 1896, indtil Betaling sker, samt at Citanternes Forpligtelse til ogsaa fremtidig at udrede det aarlige Tilskud, fastslaas ved Dommen.

Ved Underrettsdommen ere Citanterne tilpligtede at betale de Indstævnte 60 Kr. med Renter som paastaaet, hvorimod der ikke er fundet Anledning til i Dommen at udtale noget om Citanternes Forpligtelse med Hensyn til den fremtidige Udredelse af det aarlige Tilskud, og Sagen er derefter af Citanterne indanket her for Retten, hvor de ligesom i første Instans have paastaaet sig frifundne for de Indstævntes Tiltale og in subsidium paastaaet sig frifundne for Tiden. De Indstævnte procedere derimod til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Det maa anses in confesso, at Beboerne af Vorup Sogn, efter at den i Vorup By værende Sognekirke var bleven nedbrudt omtrent Aar 1551, bleve henviste til at søge Sct. Mortens Kirke i Randers, og at denne Ordning af Vorup Sogns kirkelige Forhold derefter har vedvaret indtil Aaret 1877, da Sognet paany fik sin egen Kirke og Præst, hvilken sidste tillige var kaldet til anden residerende Kapellan ved Sct. Mortens Kirke.

Med Hensyn til Forholdet i kommunal Henseende mellem Randers By og Hvorup Sogn — i hvilket sidste der efter det af Citanterne uimodsagt anbragte efter Emanationen af Anordningen af 13 August 1841 angaaende Landkommunalvæsenet blev oprettet et særskilt Sogneforstanderskab, hvorefter Sognet i Aaret 1868 i Medfør af Lov om Landkommunernes Styrelse af 6 Juli 1867 fik sit eget Sogneraad — maa det efter Parternes Procedure og Sagens Oplysninger antages, at der ved Udgivelsen af Reglementet for Købstædernes Fattigvæsen af 5 Juli 1803 — i hvis § 1 det bl. a. hedder, at enhver Købstad i Henseende til de Trængendes Forsørgelse udgør et særskilt Fattigvæsen-distrikt, under hvilket og de Landboere henhøre, som ere henlagte til nogen Kirke i Købstaden — i Vorup Sogn var etableret en lokal Bestyrelse af Fattigvæsenet, idet nogle blandt Sognebeboerne udvalgte Mænd med Sognepræsten ved Sct. Mortens Kirke i Randers som Formand fungerede som Fattigkommission, saaledes at de, dog under Kontrol af Fattigkommissionen i Randers, der havde Indseende med Affattelsen af den aarlige Plan for de Fattiges Forsørgelse, og til hvilken Kommissionen for Vorup aarlig aflagde Regnskab, foretog særskilt Ligning paa Sognets Beboere til Tilvejebringelse af Midlerne til Forsørgelse af de i Sognet boende Fattige. Mod Citanternes Benægtelse er der intet godtgjort om, at der af Randers Købstad er blevet ydet

Bidrag til Vorup Sogns Fattigvæsensudgifter forinden Aaret 1808, men i dette Aar blev der i det nævnte Øjemed af Byen ydet et Tilskud af 5 Rd. 72 Sk., og der er derefter ifølge Randers Fattigvæsens Regnskaber i Aarene 1809, 1810, 1820 samt 1823—28 ydet Tilskud med vekslende Beløb, der for de sidstnævnte seks Aar udgjorde henholdsvis 25 Rd., 40 Rd., 56 Rd., 40 Rd., 70 Rd. og 60 Rd., hvorimod der ikke kan antages at være ydet Tilskud for de mellem-liggende Aar.

Efter at der den 17 Januar 1827 var blevet afholdt et fælles Møde af de tvende Kommissioner i Anledning af en fra Kommissionen for Vorup fremkommen Begæring om at faa det derværende Fattigvæsen fuldstændig indlemmet under Fattigvæsenet i Randers, uden at en saadan Ordning dog blev gennemført; og efter at Randers Amt i en Skrivelse af 10 Oktober 1828 til Fattigkommissionen i Randers — som det maa antages, i Anledning af en fra Byens eligerede Borgere fremkommen Besværing over, at der i flere Aar var blevet ydet Tilskud af Randers Fattigkasse til Fattigvæsenet i Vorup og formentlig ikke lignet tilstrækkeligt paa dettes Beboere — havde udtalt, at Landsbyen Vorup, som henlagt til Sct. Mortens Kirke, ikke burde have sit eget Fattigvæsen, men derimod henhøre under Randers, saaledes at Forsørgelsesplanen og Ligningen fremtidig indrettedes for hele Distriktet under et, blev der den 3 December 1828 paany afholdt et fælles Møde af de tvende Fattigkommissioner, hvor Repræsentanterne for Vorup Sogn under Fremhævelse af Besværlighederne ved den paa-tænkte fælles Fattigforsørgelse erklærede, at man i Vorup ønskede ligesom hidtil at have en særskilt Fattigforsørgelse, dog under Overopsyn og Kontrol af Fattigvæsenet i Randers. Endvidere bemærkede Vorup Fattigkommission med Hensyn til Fattigvæsenets Fornødenheder for Aaret 1829, at der, naar den sædvanlige Ligning paa Beboerne i Vorup toges til Følge, vilde komme til at mangle et Beløb af 27 Rd., hvilket man forment, at Landsbyen som en Del af Pastoratet med Billighed kunde fordre af Randers Fattigkasse under Hensyn til, at der i Købstaden, forinden der skredes til Ligning af Udgifterne til Fattigvæsenet, havdes Raadighed over en særlig Indtægt af omtrent 2000 Rd., af hvilken Indtægt der efter Forholdet mellem Byens og Sognets Udgifter til Fattigvæsenet formentlig burde komme Vorup Sogn et Beløb af omtrent 30 Rd. til Gode. Da Fattigkommissionen for Randers fandt denne Paastand billig, udbad den sig ved Skrivelse af s. D. en Erklæring fra Købstadens Repræsentanter over et saalydende, som det maa antages af begge Fattigkommissioner vedtaget, Forslag:

1. At Vorup Fattigvæsen ligesom hidtil bestyres af sin egen Kommission, der ved hvert Aars Ende aflægger behørigt Regnskab til os.
2. At der tiltaas bemeldte Kommission med Hensyn til den formentlige Ret, samme har til de 2000 Rd., der uden Ligning tilfalde Randers Fattigkasse, at kunne aarlig, naar fornødent gøres, hæve i Randers Fattigkasse paa Kommissionens Anvisning indtil 30 Rd. Sedler.
3. At det, der i et Aar maatte behøves mindre end disse 30 Rd., kan tillægges et andet Aar, naar Omstændighederne maatte kræve

mere, dog altid saaledes, at Tilskudet fra Købstadens Fattigkasse aldrig overstiger de 30 Rd. aarlig.

4. At Vorup ved denne Hjælp udelukker sig selv fra Adgang til Randers Fattighus for denne Landsbys Almisselemmer eller Børn, undtagen for den anordningsmæssige Betaling 3 Mk. Sølv ugentlig pro persona, hvorfra dog undtages de to Børn af Vorup, som for Tiden der ere indtagne, da det alt for meget vilde bebyrde Vorup, om de nu skulde besørges af Landsbyen andetsteds indsatte, og disse Børn ere nær Konfirmationsalderen.

Efter at Købstadens Repræsentanter under 4de s. M. havde ytret, at de under Forudsætning af, at den foreslaaede Overenskomst i det Hele kunde erhverve behørig Anerkendelse som permanent, maatte billige den som formentlig begrundet paa begge Kommuners Tarv, blev Forslaget af Randers Amt ved en Skrivelse af 13 Januar 1829 indstillet til Kancelliets Approbation, og ved Skrivelse til Amtet af 31te s. M. blev der derefter af Kancelliet meddelt Approbation paa det fra Randers Købstads Fattigkommission indkomne Forslag indtil videre, saaledes at Kommissionen for Vorup Fattigvæsen aarlig maatte hæve af Randers Fattigkasse paa Kommissionens Anvisning indtil 30 Rd. Sedler, og i øvrigt overensstemmende med Posterne 3 og 4 i det ovenfor refererede Forslag; men det maa for øvrigt antages, at Forholdene snart udviklede sig derhen, at der ikke af Købstadens Fattigkommission blev øvet nogen Kontrol med Sognekommisjonen Bestyrelse af Fattigvæsenet i Vorup, idet man indskrænkede sig til aarlig at udbetale et fast Tilskud af 30 Rd. til Sognekommisjonen.

Citanterne have nu fornømmelig gjort gældende, at da Fællesskabet mellem Randers Købstad og Vorup Sogn i Henseende til Fattigvæsenet ifølge Reglementet af 1803 udelukkende var begrundet i det den Gang bestaaende kirkelige Fællesskab, maa den Omstændighed, at Vorup, som meldt, i 1877 paany kom til at udgøre et selvstændigt Kirkesogn med sin egen Kirke og Præst, eo ipso medføre, at den Forpligtelse, der ved den i 1829 truffene Ordning blev paalagt Randers til at bidrage til Fattigudgifterne i Vorup med indtil 60 Kr. aarlig, faldt bort, hvilket særlig formenes at maatte blive en Følge af, at den ommeldte Ordning, som anført, af Kancelliet ikkun blev approberet som gældende »indtil videre« og med Forbehold for Randers Kommunalbestyrelse af Ret til at kræve aarlig Regnskabsaflæggelse af Bestyrelsen for Vorup Fattigvæsen.

Heri findes der imidlertid ikke at kunne gives Citanterne Medhold. Under det i 1829 legalt bestaaende Fællesskab mellem Randers og Vorup i Henseende til Fattigvæsenet var det, som det fremgaar af de Forhandlinger, der gik forud for den den Gang truffene Ordning, af Interesse ikke mindre for Randers Købstad end for Vorup Sogn at faa dette Fællesskab opløst, saa vidt muligt, og naar Vorup Sogn ved Overenskomsten til Fordel for Randers Købstad opgav dels den Ret, som det paa Grund af Fællesskabet dengang havde til at faa fattige der fra Sognet indlagte paa det eller de Sygehuse, som eksisterede i Randers, dels det Krav, som Sognet — efter hvad der maa anses erkendt ikke blot af Randers Fattigkommission men ogsaa af Købstadens eligerede Borgere — havde paa at nyde forholdsmæssig Fordel af de Indtægter til et Beløb af ca. 2000 Rd. aarlig, som Randers Fattigkasse oppebar

udenfor Ligningen, alt imod at erholde det ommeldte Vederlag af indtil 60 Kr. aarlig, maa det anses at følge af Forholdets Natur, at den saaledes indgaaede Overenskomst som medførende bestemte Rettigheder og Byrder for hver af de paagældende Parter, ikke uden videre har kunnet bortfalde, saaledes at Vorup Sogn mistede det samme ved Overenskomsten tilsagte Vederlag, alene derved, at Vorup blev et selvstændigt Kirkesogn, idet der, naar ikke det oprindelig bestaaende Fællesskab i Henseende til Fattigvæsenet kunde føres tilbage — hvorom der ikke under Sagen er Spørgsmaal — i alt Fald maatte tilkomme Sognet Ret til paa en eller anden Maade at holdes skadesløs for Tabet af de Goder, som det betingelsesvis havde givet Afkald paa. At Kancelliet ved ikkun at approbere Overenskomsten som gældende »indtil videre« skulde have haft for Øje, at det alene var saa længe, det den Gang legalt bestaaende Fællesskab vedvarede, at den trufne Ordning skulde gælde, men at den derimod skulde bortfalde, naar Vorup maatte blive et selvstændigt Kirkesogn, er der ikke tilstrækkelig Føje til at antage, hvorimod det ligger nær, at man derved kan have tænkt paa, at der efter Forholdenes senere Udvikling henholdsvis i Randers og i Vorup kunde blive Spørgsmaal om en anden Ordning af det omhandlede Forhold, hvorom nærmere Overenskomst kunde træffes mellem de paagældende, og om hvis Approbation der da kunde blive Spørgsmaal. Ej heller findes der da at kunne lægges videre Vægt paa den Randers Kommunalbestyrelse ved den approberede Overenskomst forbeholdte Ret til at forlange sig forelagt aarligt Regnskab over Vorup Sogns Fattigudgifter eller at føre en Kontrol med disse — hvilken de Indstævnte i øvrigt have erklæret sig villige til at underkaste sig — thi foruden at denne Ret, som ovenfor bemærket, maa antages ikke at have været udøvet og ikke at have haft nogen praktisk Betydning i henved 70 Aar, medfører den i alt Fald ikke med Nødvendighed nogen videre Beføjelse end et Krav paa gennem Regnskabs Aflæggelse at blive sat i Stand til at paase, at det ommeldte Tilskud fra Randers Købstad anvendes efter sin Bestemmelse.

Endelig maa det i den omhandlede Henseende blive uden Betydning, at Vorup Sogn nu som en selvstændig Kommune har sit eget Sogneraad, idet den nyere Lovgivning om Bestyrelsen af sognekommunale Anliggender ikke gaar ud paa at hidføre nogen Forandring i det økonomiske Mellemværende, som i Henseende til Fattigvæsenet maatte bestaa mellem forskellige Distrikter, men meget mere — jfr. navnlig Fr. 13 August 1841 § 1 og Lov 6 Juli 1867 § 1 — forudsætter, at den paa dette Omraade tidligere bestaaende Tilstand bibeholdes, og derfor ikke har kunnet bevirke, at den ommeldte af Kancelliet approberede Overenskomst nu skulde være bortfalden.

Af det saaledes anførte er det en Følge, at Citanterne maa anses at have været uberettigede til ensidig at træde tilbage fra den ommeldte indtil videre gældende Overenskomst og at vægre sig ved at betale det omhandlede Bidrag til Vorup Kommunes Fattigvæsen for Aaret 1895. Det maa derfor billiges, at Citanterne ved Underrettsdommen ere tilpligtede at betale de Indstævnte det anførte Beløb af 60 Kr. med Renter deraf som paastaet, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i første Instans ere ophævede, hvorhos der er tillagt de for Citanterne og for de Indstævnte beskikkede Sagførere i

Salær af det offentlige hver 40 Kr., som findes passende, vil saaledes være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne ligeledes være at ophæve, og der vil være at tillægge de for Citanterne og for de Indstævnte beskikkede Sagførere sammesteds i Salær og for den førstes Vedkommende tillige i Godtgørelse for Udlæg 60 Kr., der blive at udrede af det offentlige.

Under Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet Ophold, der vil bevirke Ansvar, fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Onsdagen den 20 Juni.

Nr. 48. Enkefru **Christine Nielsen** (Nellemann e. O.)

contra

Hotelejer **J. Jensen** (Shaw),

betr. Spørgsmaalet, om en Lejekontrakt var endelig afsluttet.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 August 1898: Indstævnte, Hotelejer J. Jensen, bør for Citantinden, Enkefru Christine Nielsens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der forelægges Overretssagfører C. A. Olsen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 14 Juni f. A. fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes efter Omstændighederne at kunne ophæves. Det Appellantindens beskikkede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær bliver at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellantinden 2 Kroner. Advokat Nellemann tillægges der i Salarium for Højesteret 80 Kroner, som udredes af det offentlige.

Færdig fra Trykkeriet den 28 Juni 1900.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag**

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolssekretærer.

44. Aargang.

Højesteretsaaret 1900

Nr. 15—16.

Onsdagen den 20 Juni.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Citantinden, Enkefru Christine Nielsen, har under nærværende Sag anbragt, at Indstævnte, Hotelejer J. Jensen, i November 1896 ved mundtlig Overenskomst har til hende udlejet de til Kafé og Hoteldrift indrettede Lokaler i den ham tilhørende Ejendom »Industrihotellet«, Vestervoldgade Nr. 29 her i Staden tillige med det væsentligste af det til samme hørende Hotelinventarium paa Vilkaar, at Citantinden for Tiden fra den 1ste Januar 1897 til April Flyttedag s. A. skulde erlægge i Leje heraf 100 Kr. maanedlig, at hun, for saa vidt hun ikke gælden den 1ste Marts s. A. opsagde Lejemaalet til bemeldte Flyttedag, for den følgende Tid skulde betale en maanedvis forfaldende, aarlig Leje af 2600 Kr., at hun til Sikkerhed for Lejeafgiften samtidig med Lejekontraktens Underskrift skulde deponere en Sparekassebog paa 1300 Kr., og at Lejemaalet fra Indstævntes Side skulde være uopsigeligt i 5 Aar, medens det fra hendes Side skulde kunne opsiges med $\frac{1}{2}$ Aars Varsel til en April Flyttedag. Idet hun derhos har gjort gældende, at Indstævnte kort efter den saaledes trufne Aftale har udlejet de nævnte Lokaler med Inventarium til en Tredjemand og derved gjort Brud paa den med hende indgaaede Kontrakt, har hun paastaet ham tilpligtet at erstatte hende det herved forvoldte Tab med 15000 Kr. — eller 3000 Kr. for hvert af de 5 Aar, i hvilke Lejemaalet fra hans Side skulde være uopsigeligt — subsidiært med et af Retten eller ved uvillige Mænds Skøn fastsat Beløb med Renter af Erstatningsbeløbet, 5 pCt. p. a., fra Forligsklagens Dato den 1 December 1896, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger.

Indstævnte har vel erkendt, at han paa det nævnte Tidspunkt har forhandlet med Citantinden om det ommeldte Lejemaal, at disse Forhandlinger vare saa vidt fremskredne, at han havde givet sin Sagfører Ordre til at forfatte et Udkast til skriftlig Lejekontrakt mellem Parterne, samt at han faa Dage derefter har udlejet Hotellet med Tilbehør til en Tredjemand, der senere tiltraadte det lejede i Henhold til en under Sagen fremlagt, den 11 November 1896 dateret Lejekontrakt, der ses ganske at svare til Indholdet af den mellem Indstævnte og Citantinden efter sidstnævntes Anbringende trufne Aftale; men han har benægtet, at Forhandlingerne med Citantinden førte til nogen endelig og for ham forbindende Kontraktsafslutning, og at han saaledes ved at afslutte Lejemaal med en anden, har gjort sig skyldig i Kontraktbrud overfor hende. I Henhold hertil samt under Anbringende af, at

Citantinden i hvert Fald ikke har lidt noget Tab ved ikke at blive Lejer af Hotellet, har han principalt paastaet sig frifunden for hendes Tiltale og sig tillagt Sagens Omkostninger.

Da Citantinden ikke mod Indstævntes Benægtelse har godtgjort, at der imellem Parterne har fundet nogen Aftale Sted, der med Føje af hende har kunnet opfattes som andet end et foreløbigt Grundlag for en eventuel Kontrakt, vil Indstævntes principale Paastand allerede af denne Grund være at tage til Følge, medens Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves.

Der vil være at forelægge Overretssagfører C. A. Olsen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelingen af det af ham den 14 Juni f. A. fremlagte Indlæg; i øvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Nr. 135.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Ferdinand Otto Emil Hundt (Def. Salomon),

der tiltales for Tyveri og Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 Marts 1900: Arrestanten Ferdinand Otto Emil Hundt bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Seidelin og Overretssagfører Richter, 15 Kr. til hver. Saa bør Arrestanten og efter endt Straffetid udbringes af Riget. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Ferdinand Otto Emil Hundt til Højesteretssagførerne Lunn og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Ferdinand Otto Emil Hundt, hvis opgivne Alder af 24 Aar er skønnet stemmende med hans Udseende, og som ikke er fundet forhen straffet her i Landet, tiltales under nærværende Sag for Tyveri og Falsk, og er han ved sin egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste overbevist at have gjort sig skyldig i følgende:

Den 13 Januar d. A. blev der i Pantelaanerske J. Egeblad-Nielsens Forretning ved Udfyldning af en Blanket, der var paatrykt Pantelaanerskens Navn som Underskrift, udstedt en Laaneseddel, ifølge hvilken der i Forretningen var laant 2 Kr. mod Pant i et Cylinderur.

Arrestanten, som i sin Tid havde ejet Uret og vidste, at det var et Sølvur, der ikke kunde gaa, og som nu havde afkøbt Pantsætteren Sedlen for 50 Øre, forfalskede derefter dennes Indhold ved at sætte et Ettal foran Totallet, saa at Laanesummen kom til at lyde paa 12 Kr., og ved at sætte et »G« foran Cylinderur, som Betegnelse for, at det pantsatte Ur var af Guld, hvorefter han solgte den forfalskede Laaneseddel til Pensionatbestyrer Ernst Wenzel, der i Tro paa Sedlens Ægthed og paa Rigtigheden af Arrestantens til Forfalskningerne svarende usandfærdige Opgivender, udbetalte Arrestanten som Købesum 3 Kr. og lovede ham yderligere 1 Kr., saa snart han havde indløst Uret, hvad han dog ikke gjorde Forsøg paa, da Arrestanten Dagen efter tilstod Sammenhængen for ham.

Den 31 Januar d. A. har Arrestanten i Forening med en ikke her under Sagen tiltalt Person stjaalet en Arbejdsmand Andreas Jensen tilhørende Kuffert med forskelligt Indhold, hvilken stod i et herværende Restaurationslokale, hvor Arrestanten og hans medskyldige vare til Stede som Gæster.

Det stjaalne er vurderet til i alt 15 Kr.

I Begyndelsen af Februar d. A. stjal Arrestanten en til 2 Kr. 25 Øre vurderet Oksetunge, som tilhørte Lars Christian Schou og hang frit fremme i et offentligt Slagtehus, hvor Arrestanten var til Stede i lovligt Ærinde.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 228 og efter § 274, kfr. § 268, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. — — — — — Arrestanten, der er Udlænding og ikke de 5 sidste Aar har haft stadigt Ophold i den danske Stat, vil endvidere i Medfør af Straffelovens § 16 efter udstaaet Straf være at bringe ud af Riget.

Nr. 168.

Advokat Nellemann

contra

Vilhelm Thorvald Christian Hansen og Johannes Alexander Petersen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri og Betleri, førstnævnte tillige for Overtrædelse af Straffelovens § 100.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 April 1900: Forbedringshusfangerne Vilhelm Thorvald Christian Hansen og Johannes Alexander Petersen bør straffes med Forbedringshusarbejde hver især i 18 Maanedes og en for begge og begge for en betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Leh-

mann og Overretssagfører Salomonsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Vilhelm Thorvald Christian Hansen og Johannes Alexander Petersen, en for begge og begge for en, til Advokaterne Nellemann og Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Forbedringshusfangerne Vilhelm Thorvald Christian Hansen og Johannes Alexander Petersen for Tyveri og Betleri, førstnævnte til lige for Overtrædelse af Straffelovens § 100.

Vilhelm Hansen er født den 12 Juni 1881 og før sit fyldte 18de Aar straffet 2 Gange for Tyveri og en Gang for Ran, og desuden anset ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 8 Februar 1900 efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4, kfr. § 47, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Johannes Petersen er født den 19 Juni 1881 og 5 Gange før sit fyldte 18de Aar straffet for Tyveri, senest tillige for Hæleri, nemlig: ifølge Rettens Dom af 30 August 1898, ved hvilken han ansaas efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4 samt § 238, samtlige de nævnte §§ sammenholdte med § 37, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Endvidere er han anset: ved Rettens Dom af 23 September 1899 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 8 Februar 1900 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. til Dels § 47, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Ved deres egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste ere de Tiltalte overbeviste at have gjort sig skyldige i følgende:

Efter at de den 31 Januar d. A. vare undvegne fra Arresthuset ved Blegdamsvejen, hvor de som Varetægtsarrestanter hensade under Tiltale i den Sag, i hvilken Dom som anført afsagdes den 8 Februar næstefter, ernærede de sig ved Betleri — idet Petersen, efter Aftale med Medtiltalte, betlede til dem begge — indtil de den 9 Februar d. A. begik Indbrudstyveri i Aktieselskabet »Axel Prior«s Kontorlokaler ved Tømmerpladsgade.

Til disse Lokaler skaffede de sig i tyvagtig Hensigt Adgang ved at overstige et Plankeværk og aabne forskellige Døre i Kontorbygningen med falsk Nøgle, og i Kontorlokalerne stjal de dels et Beløb af 13 Kr. 50 Øre, der beroede i et aflaaet Gemme, til hvilket de fandt Nøglen i Lokalet, dels et kontant Beløb af ca. 342 Kr., der beroede i et aflaaet Jernpengeskab, som de væltede og opbrød.

Da Hansen den 18de s. M. var bleven anholdt af Politibetjent Nr. 331, Rasmussen, og af denne, der var i Uniform, blev ført ad Stationen til, kastede denne Tiltalte en Haandfuld stødt Peber i Ansigtet paa Betjenten, for paa denne Maade at blænde Betjenten og derved muliggøre sin Flugt. Hansen, der havde indkøbt Peberet netop med dette Formaal for Øje, opnaaede dog ikke sin Hensigt, idet Betjenten, uagtet ganske blændet, holdt ham fast, indtil der kom Assistance til.

Bortset fra, at Betjenten var saa blændet, at han maatte ledes til Stationen og hele den paagældende Dag led af stærk Svie i Øjnene, havde han ingen Men af det passerede.

Som Følge af det anførte ville de Tiltalte være at anse: Hansen efter Straffelovens § 230, 2det Stk., § 100 og Lov 3 Marts 1860 § 3, Petersen efter Straffelovens § 231, 2det Stk., og Lov 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne under et med Forbedringshusarbejde hver især i 18 Maaneder.

Nr. 1. **Vilhelmine Caroline Arntzen**, født **Karn**. (Bagger e. O.)

contra

Grosserer **Frode Arntzen** og Skolelærer **Nonnegaard** (ingen),

betr. Udlevering af et Barn.

Merløse-Tudse Herreders Fogedrets Kendelse af 24de Juli 1895: »Den begærte Indsættelsesforretning kan ikke nyde Fremme«.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 Marts 1898: Den paaankede Fogedkendelse bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, og idet den Omstændighed, at Indstævnte har holdt skjult for Appellantinden, hvor han havde anbragt det i Sagen ommeldte Barn, og søgt at afholde hende fra Samkvem med dette, ej heller kan medføre Berettigelse for hende til at kuldkaste den af ham med Hensyn til Barnet trufne Disposition, vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellantinden Vilhelmine Caroline Arntzen, født Karn, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der

Højeretssagfører Bagger 150 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag paaanker Citantinden, Fru Vilhelmine Caroline Arntzen, født Karn, efter Stævning til sin Mand, Grosserer F. Arntzen, og Skolelærer Nonnegaard af Frydendal en Kendelse af 24 Juli 1895, hvorved Kongens Foged i Merløse og Tudse Herreder har nægtet at fremme en Indsættelsesforretning, som Citantinden havde begært foretagen hos Indstævnte Nonnegaard paa dennes Bopæl i Frydendal, og hvorunder hun gjorde Paastand paa at erholde udleveret sit og Indstævnte Arntzens den 1 Juni 1890 fødte fælles Barn, Karen Margrethe Arntzen, tillige med dets Beklædningsgenstande — hvilket Barn, efter hvad der er uomtvistet, den 29 Maj 1895 af Indstævnte Arntzen var, uden Citantindens Samtykke, anbragt i Pleje hos Indstævnte Nonnegaard. Denne Kendelse paaastaar Citantinden forandret derhen, at der tillægges den begærte Indsættelsesforretning Fremme. De Indstævnte procedere til Kendelsens Stadfæstelse.

Det fremgaar af det foreliggende, at Citantinden og hendes Mand indtil i Maj 1895 boede sammen i en Lejlighed paa Hollændervej Nr. 20 paa Frederiksberg tillige med deres fire yngste Børn, medens deres ældste Barn, en Datter, siden for et Aar tilbage for sin Uddannelses Skyld havde været anbragt hos en Præstefamilie i Jylland.

Samlivet mellem Ægtefællerne havde i længere Tid været daarligt, og Indstævnte Arntzens Fremstilling — om hvis Rigtighed i denne Henseende det ikke er nødvendigt for Sagens Afgørelse at udtale nogen Dom — gaar bl. a. ud paa, at Børnenes Opdragelse i høj Grad blev forsømt fra hans Hustrus Side. Indstævnte havde talt med sin Hustru om ogsaa at anbringe deres næst ældste, femtenaarige Datter paa samme Sted, hvor den ældste var; men Citantinden var, efter først at være gaaet noget ind paa denne Tanke, endt med at modsætte sig det. — Den 13 Maj 1895 afrejste Indstævnte uden sin Hustrus Vidende med Datteren til Jylland og anbragte hende det nævnte Sted. Den 17de s. M. kom han tilbage til Kjøbenhavn. Han vendte imidlertid ikke tilbage til sin og Citantindens fælles Bopæl — efter sin Fremstilling, fordi han vilde undgaa Sammenstød med sin Hustru, medens denne endnu var i en stærkt ophidset Tilstand — men indlogerede sig et Sted i Kjøbenhavn, hvor han var ansat i en Handelsforretning. Den 29de s. M. satte Indstævnte sig uden Citantindens Vidende i Besiddelse af deres tre yngste Børn, der indtil da vare forblevne hos Citantinden, og af hvilke det mindste er det oven nævnte Barn, om hvilket nærværende Sag drejer sig, og anbragte dem derefter paa forskellige Steder uden at underrette Citantinden om Børnenes Opholdssteder. Ogsaa efter at dette var sket, holdt Indstævnte sig borte fra sin og Citantindens fælles Bolig paa Hollændervej, indtil den 12 Juni s. A., paa hvilken Dag han indfandt sig der og, medens hans Hustru midlertidigt var fraværende, skaffede sig Adgang til Lejligheden og bortførte en Del der beroende Effekter, som han henflyttede til sit Logis. Hans Fremstilling gaar i øvrigt ud paa, at det den nævnte Dag havde været hans Tanke at vende tilbage til og tage varigt Ophold i sin nævnte

Bolig, men at han fandt denne rømmet for saa meget af det hidtil der beroende Indbo, at den var ubeboelig for ham. Siden den Tid maa Citantinden og Indstævnte antages at have levet faktisk adskilte, og allerede den 22 Juni 1895 erhvervede Citantinden en Resolution af Overpræsidenten i Kjøbenhavn, hvorved Indstævnte blev tilpligtet at svare hende som forladt Hustru et Underholdningsbidrag, der, saa længe Indstævnte forsørgede alle Børnene og betalte Lejen af den af Citantinden benyttede Lejlighed, indtil videre fastsattes til 40 Kroner maanedligt.

Citantindens Anbringende gaar nu ud paa, at Indstævnte den 13 Maj 1895 uden hendes Vidende og Vilje og uden lovlig Grund har forladt hende; og hun gør gældende, at han som Følge heraf har været uberettiget til at sætte sig i Besiddelse af det under Sagen omhandlede Barn og anbringe det hos fremmede. Efter alt foreliggende mangler der imidlertid Føje til at antage, at Indstævnte paa den Tid, det anførte foregik, havde forladt sin Hustru. Idet den af Citantinden paaberaabte Grund for, at Indstævnte skulde have mistet den ham ellers efter Loven tilkommende Myndighed til at træffe Bestemmelse om det paagældende Barns Opholdssted og Opdragelse, saaledes findes ikke at være til Stede, maa det allerede som Følge heraf — og uden at det bliver fornødent at udtale noget om, hvorledes Stillingen vilde have været under den modsatte Forudsætning — billiges, at der ved den indankede Fogedkendelse er nægtet den begærte Indsættelsesforretning Fremme, og Kendelsen vil saaledes være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten, om hvis Tilkendelse der fra begge Sider er nedlagt Paastand, ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Ingen Stempelovertrædelse ses at foreligge under Sagen.

Nr. 155.

Advokat Hindenburg

contra

Knud Ernst Cecilius Heller (Def. Halkier),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 April 1900: Arrestanten Knud Ernst Cecilius Heller bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Lassen og Overretssagfører Lund, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter Straffelovens § 253, men Straffen findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Knud Ernst Cecilius Heller bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i seks Gange fem Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Advokaterne Hindenburg og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Knud Ernst Cecilius Heller for Bedrageri anlagte Sag er det ved hans egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste godtgjort, at han den 23de f. M. svigagtig har disponeret over nogle tilsammen til 19 Kr. vurderede Klædningsstykker, som han havde laant af Malersvend Oskar Thorvald Mogensen.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestanten, der er født den 24de Oktober 1872 og som tidligere er anset bl. a. ved Rettens Dom af 10 Februar 1894 efter Straffelovens §§ 251 og 268 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 13 April 1897 efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 16 Oktober 1897 efter Straffelovens § 203 og efter dens § 253, jfr. § 64, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 17 Juni 1899 efter Straffelovens §§ 230, 1ste Sik., og 253 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og senest ved Rettens Dom af 8 Februar 1900 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 12 Dage, være at anse efter Straffelovens § 253 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Fredagen den 22 Juni.

Nr. 16. Gaardejer **Bertel Jensen** (Høgsbro)

contra

Gaardejer **Andreas Davidsen** (Nellemann),

betr. en Hestehandel.

Lysgaard m. fl. Herreders ordinære Rets Dom af 20 November 1896: Indstævnte, Gaardejer Andreas Davidsen af Skræ, bør for Tiltale af Citanten, Gaardejer Bertel Jensen af Høfsøre i Bøvling Sogn i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 November 1897: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

Selv om det ved de efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger kunde anses godtgjort, at Hoppen, efter at have faaet Halen over Tømmen, undertiden har slaaet bag ud, kan dette i ethvert Fald kun antages at være sket i ringe Omfang og maa derhos anses til Dels at være foranlediget ved ukyndig Behandling. Allerede paa Grund heraf vil der ikke kunne tillægges disse nye Oplysninger nogen afgørende Betydning. Med denne Bemærkning og i øvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, samt idet en af Appellanten for Højesteret fremsat subsidiær Paastand om Afslag i Købesummen heller ikke vil kunne tages til Følge, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at maatte tilsvare Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Gaardejer Bertel Jensen, til Indstævnte, Gaardejer Andreas Davidsen, med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Paa et Marked i Holstebro den 11 September 1894 købte Citanten, Gaardejer Bertel Jensen af Høfsøre, af Indstævnte, Gaardejer Andreas Davidsen af Skræ, for 360 Kr. en 9 Aar gammel Følhoppe, som Indstævnte Dagen forud for 325 Kr. havde købt af en Tredjemand, der atter havde købt Hoppen tillige med et af den født Føl paa et Marked i Hurup den 3dje s. M. af Gaardejer Niels Christian Vestergaard af Sønderhaa, der selv havde opfødt Hoppen og haft den i sin Besiddelse, indtil han solgte den. Under Anbringende af, at denne Hoppe, der af Indstævnte var solgt Citanten fri for skjulte Fejl, frisk og sund, straks da Citanten fik den hjem, viste sig at være ustyrlig, idet den navnlig vilde slaa Halen over Tømmen og slaa bag ud, og bl. a. en Dag, da den skulde spændes for Vogn, gentagne Gange havde slaaet bag ud og ramt en Mand, der havde haft stærke Smerter af Slaget, ligesom den flere Gange, naar den havde gaaet i Spænd med en anden Hest, var fløjet paa denne og havde bidt og slaaet den, saaledes at Citanten, da han var kommen paa det rene med, at det ikke var en rent forbigaaende Fejl hos Hoppen, ikke havde turdet vedblive at bruge den, men den 27 September s. A. havde opstaldet den, har Citanten under nærværende Sag i første Instans paastaet den ommeldte med Indstævnte indgaaede Handel ophævet, saaledes at Indstævnte tilpligtes mod at faa Hoppen tilbageleveret at tilbagebetale Citanten Købesummen, 360 Kr., tillige med Renter heraf, 5 pCt. p. a., fra Forligsklagens Dato den 24 November 1894, indtil Betaling sker, samt endvidere Indstævnte ulpligtet at betale ham i Erstatning for Foder og Staldplads til samt

for Pasning af Hesten 1 Kr. pr. Døgn fra den 27 September 1894, indtil Tilbageleveringen sker, i Erstatning for Afsavnet af en Hest 2 Kr. pr. Døgn fra samme Dato, indtil Tilbagebetaling af Køesummen sker, samt i Erstatning for Udgifter og Tidspilde ved en Rejse, som Citanten angiver at have maattet foretage til Thy for at skaffe sig Oplysning om, hvorfra Hoppen stammede, hvilket Indstævnte efter Citantens Anbringende havde nægtet at give Underretning om, 50 Kr., eller dog disse Erstatninger med saadanne Beløb, som maatte bestemmes ved uvillige inden Retten paa Indstævntes Bekostning udmeldte Mænds Skøn. Ved Underretsdommen er Indstævnte, der efter sit Anbringende ligeledes havde købt Hoppen frisk og sund og fri for skjulte Fejl af sin Sælger, overensstemmende med den af ham derom nedlagte Paastand irifunden for Citantens Tiltale, og Citanten har nu indanket Sagen for Overretten, hvor han har gentaget sine ovennævnte Paastande. Indstævnte procederer derimod til Underretsdommens Stadfæstelse.

Ved de af flere af Citanten førte Vidner afgivne beedigede Forklaringer, maa det nu vel om en i hans Besiddelse værende Hoppe, om hvis Identitet med den ommeldte, ham af Indstævnte solgte der ifølge Forklaringerne ikke er Grund til at tvivle, anses godtgjort, at Hoppen i Løbet af Tiden fra 11 September 1894, indtil den den 27de s. M. blev opstaldet, dels har villet slaa eller bide den Hest, med hvilken den blev spændt sammen, dels flere Gange har slaaet ud mod Personer, der kom den nær, og navnlig en Dag, da den skulde spændes for Vogn, uden Aarsag flere Gange slog ud og derved ramte en Mand, der var behjælpelig med Forspændingen; men mod Indstævntes Benægtelse er det ikke godtgjort, at den før Salget til Citanten har haft de ommeldte Tilbøjeligheder, der muligen — som af Indstævnte forment — kunne være fremkaldte ved de for Hoppen fremmede Forhold efter de gentagne Afhændelser samt staa i Forbindelse med, at den, der tilmed paa ny var drægtig, nylig var bleven skilt fra sit Føl, og hertil kommer, at Gaardejer Vestergaard, der som nævnt havde besiddet Hoppen i ca. 9 Aar, som Vidne edelig har forklaret, at den da hverken var uregerlig eller ondskabsfuld mod Mennesker eller Dyr, og at et andet Vidne, hvis Forklaring af Parterne er tagen for gyldig som beediget, har forklaret, at han, der ligeledes har kendt Hoppen, førend de under Sagen omhandlede Afhændelser fandt Sted, og som baade har spændt den for og fra som Enspænder og som Tospænder, fodret den og kørt med den, aldrig har set den ondskabsfuld eller lignende. Derimod er det af nævnte Vestergaard forklaret, at Hoppen i hans Besiddelsestid led af den Fejl, at den vilde fange Tømmen med Halen, hvad det andet nys nævnte Vidne ifølge sin Forklaring ligesom den Gang har hørt Vestergaard omtale, og denne Uvane maa det ifølge de øvrige Vidneforklaringer ogsaa antages, at Hoppen fremdeles har haft, efter at være kommen i Citantens Besiddelse. Men selv om der gaas ud fra, at Hoppen i Salgsøjeblikket havde en Tilbøjelighed som den anførte, vil der dog ikke paa Grund heraf alene kunne gives Citanten Medhold i nogen af de af ham nedlagte Paastande, efter som denne Uvane efter det foreliggende, og navnlig da det i alt Fald ikke er godtgjort, at Hoppen — som af Citanten gjort gældende — naar den havde slaaet Halen over Tømmen, vilde slaa ud, ikke kan anses at være af en saadan Betydning og at medføre en saadan Forringelse af Hoppens

Værdi, at Citanten derpaa vil kunne støtte noget Krav paa Handelens Tilbagegang.

Som Følge heraf maa det billiges, at Indstævnte ved Underrettsdommen er frifunden for Citantens Tiltale i Sagen, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i første Instans ere ophævede, vil saaledes være at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne ligeledes at burde ophævet.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Mandagen den 25 Juni.

Nr. 165. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Alfred Harris Lockhart (Def. Bagger),

der tiltales for Romforfalskning.

St. Thomæ Politirets Dom af 2 December 1899: Tiltalte Alfred Harris Lockhart bør inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse erlægge en Bøde af Doll. 8 til St. Thomæ Politifond. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 6 Februar 1900: Tiltalte, Rombodholder Alfred Harris Lockhart, bør til St. Thomæ Politifond erlægge en Bøde af 8 vestindiske Daler, men i øvrigt for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Saa betaler Tiltalte og Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret foreligger Sagen alene til Paakendelse, for saa vidt Tiltalte sigtes for Romforfalskning ved paa den i den indankede Dom nærmere omtalte Maade at have tilsat den af ham forhandlede Rom med Vand i større Omfang end sædvanligt og med Sprit. Da nu denne Tilsætning efter det oplyste ikke kan antages at være sket i svigagtig Hensigt, vil Tiltalte være at frifinde, og Sagens Omkostninger at paalægge det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Alfred Harris Lockhart bør for det offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder i Salarium for Højesteret til Højesterets-sagførerne Asmussen og Bagger 8 vestindiske Daler til hver, udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende i 1ste Instans ved St. Thomæ Politiret paadømte Sag er Rombodholder Alfred Harris Lockhart, som er 37 Aar gammel, og forhen ved St. Thomæ Politirets Domme af 2 August 1890 og 5 Januar 1891 har været anset henholdsvis med en Mulkt af Doll. 20 for Overtrædelse af Bestemmelserne om Opbevaring af Petroleum og med en Mulkt af Doll. 64 for ulovlig Forhandling af Spiritus, hvilke tvende Mulfter af Guvernementet blev nedsatte til respektive Doll. 10 og Doll. 32, samt endvidere ifølge samme Rets Dom af 10 Juli 1897 har været straffet med en Mulkt af Doll. 5 for fredsforstyrende Adfærd, aktioneret for Romforfalskning og Overtrædelse af Rombodplakaten for St. Thomas af 17 Juni 1815.

Hvad Sigtelsen for Romforfalskning angaar er det ved Tiltaltes egen Forklaring i Forbindelse med det øvrige under Sagen oplyste godtgjort, at han i Løbet af nogle Aar fra sine Romboder paa St. Thomas har detailleret en af ham selv fra Demerara indført Rom, som holdt mellem 81 og 85 Grader, og som han ikke alene paa sædvanlig Maade havde blandet med Vand for at gøre den drikkelig, men desuden havde givet en Tilsætning af Sprit, som holdt 95 Grader; og var det som Følge af, at Spritten havde en højere Styrkegrad end Rommen, blevet ham muligt at tilsætte et større Kvantum Vand, end ellers vilde være gorligt. Af en paa St. Thomæ Apothek foretagen Analyse fremgaar det, at den Blanding, Tiltalte saaledes solgte under Navn af Rom, bestod af ca. 25 Dele Rom, ca. 25 Dele rektificeret Sprit og ca. 50 Dele Vand, medens de Forklaringer, som under Sagen ere afgivne af andre Romforhandlere, gaa ud paa, at den af dem detaillerede Rom bestod af 4 Dele ren Rom og 3 Dele Vand uden nogen som helst Tilsætning af Sprit.

Tiltalte har anført, at han ved den ommeldte Tilsætning af Sprit alene havde haft til Hensigt at forbedre Rommens Smag og Udseende, men ikke havde tilsigtet at tilvende sig nogen ulovlig Fordel, og har han i saa Henseende gjort gældende, at han vil have foretaget Sprit-tilsætningen ogsaa til saadanne Tider, hvor Sprit var dyrere end Rom. Ifølge en under Sagen fra sagkyndig Side afgiven Forklaring kan det nu vel ogsaa antages, at en Tilsætning af Sprit kan have en saadan Indflydelse paa Rom, som af Tiltalte anført, og ses det ligeledes af de af ham fremlagte Fakturaer, at sin rektificeret Sprit undertiden har staaet i en højere Pris end Rom; men fremgaar det dog af det oplyste, at Tiltalte, ogsaa naar dette sidste har været Tilfældet, ved den af ham brugte Fremgangsmaade er bleven sat i Stand til at fremstille en Vare, som kostede ham mindre og formentlig ogsaa var af en ringere Kvalitet, end en Blanding af Rom og Vand alene; og da han ikke desto mindre ses at have solgt den til samme Pris, til hvilken den sædvanlige Blanding af Rom og Vand forhandlede i Romboderne, bleve Køberne, der holdtes i Uvidenhed om, at den var tilsat med Sprit, saaledes forurettede.

For saa vidt Tiltalte endvidere er aktioneret for Overtrædelse af den for St. Thomas udstedte Rombodplakat af 17 Juni 1815, hvorved er sigtet til Forbudet i sammes § 9 mod, at der fra Romboderne sælges Rom, som er under et Aar gammel, har han under et i Henhold til Overrettens Kendelse optaget Forhør forklaret, at han, som i

øvrigt vil have været ganske ubekendt med, at et saadant Forbud eksisterede, baade har solgt Rom, som var under et Aar, og Rom, som var over et Aar gammel, men at det var vanskeligt for ham nærmere at udtale sig om, hvor gammel den af ham detaillerede Rom var, da han købte den i større Partier i Demerara uden at kende noget til dens Alder ved Modtagelsen, og da denne Forklaring i sig selv synes troværdig, og det derhos er oplyst, at hverken det ommeldte Forbud eller de i Plakaten givne Forskrifter om Kontrollen med dets Overholdelse i Mands Minde ere blevne iagttagne, skønnes Tiltalte ikke, hvad angaar denne Del af Sagen, som i 1ste Instans ikke har været taget under Paakendelse, at have gjort sig skyldig i et Forhold, som kan tilregnes ham som strafbart, og vil han altsaa for saa vidt være at frifinde for Aktors Tiltale. Derimod vil han ikke kunne undgaa Strafansvar for den af ham begaaede Vareforfalskning, og findes han i den indankede Dom rettelig anset herfor efter Bestemmelsen i Forordning 11 April 1840 § 49 in fine, jfr. Anordning 6 Januar 1852 § 7, med en St. Thomæ Politifond tilfaldende Bøde af 8 vestindiske Daler.

Nr. 25. Continentalt Forsikringsselskab, Søforsikrings-
selskab i Mannheim (Asmussen)

contra

Grosserer **A. Karlson** (Ingen),

betr. et Forsikringsspørgsmaal.

Sø- og Handelsrettens Dom af 15 November 1899: De Indstævnte, »Continentalt Forsikringsselskab, Søforsikringsselskab i Mannheim«, ved dets herværende Generalagent for Danmark, Hr. Chr. Rasch, bør til Sagsøgeren, Grosserer A. Karlson hersteds, betale 3435 Kr. 7 Øre med Renter deraf, 5 pCt. aarlig, fra den 22 Januar d. A., til Betaling sker, men bør i øvrigt for hans Tiltale i Sagen fri at være. Dens Omkostninger hæves. Det idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom under den Del af Sagen, som efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Prøvelse, anførte Grunde

kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Continentalt Forsikringsselskab, Søforsikringsselskab i Mannheim, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 22 Oktober 1898 ankom der til Grosserer A. Karlson herstedes fra Swansea med Damperen »Fernside« 1054 Kasser galvaniserede Jernplader til en opgiven Værdi af 57780 Kr., hvori der var medregnet 10 pCt. imaginær Avance, og den 26 November 1898 ankom der endvidere til ham fra Swansea med Damperen »Comorin« 565 Kasser galvaniserede Jernplader, 2120 Kasser Blikplader og 1358 Bundter sorte Jernplader, og vare de saaledes med »Comorin« ankomne Varer under et opgivne til en Værdi af 75615 Kr., ligeledes 10 pCt. imaginær Avance iberegnet.

Begge Skibene havde paa Vejen hertil haft haardt Vejr, og en Del af Varerne fandtes ved Ankomsten beskadigede af Søvand. Om Bord i »Fernside« fandtes saaledes 21 beskadigede Kasser. Disse bleve ved en efter Grosserer Karlsons Begæring foretagen Besigtigelse ved af Retten dertil udmeldte Mænd ansatte i ubeskadiget Stand til 1110 Kr. 20 Øre og Beskadigelsen til 20 pCt. deraf, \circ : til 222 Kr. 04 Øre. Af Varerne med »Comorin« fandtes 79 Kasser galvaniserede Jernplader, 55 Kasser Blikplader og 512 Bundter sorte Jernplader beskadigede, og bleve de efter Begæring besigtigede ganske paa samme Maade, og ansattes derved 22, 37 og 20 af de beskadigede Kasser galvaniserede Jernplader til henholdsvis 1240 Kr., 2036 Kr. og 1100 Kr. i ubeskadiget Stand, og Skaden paa dem til henholdsvis 20 pCt., 25 pCt. og c. 9 pCt., \circ : til henholdsvis 248 Kr., 509 Kr. og 100 Kr., medens de 55 Kasser Blikplader ansattes til 1000 Kr. i ubeskadiget Stand og Skaden paa dem til 65 pCt. eller til 650 Kr. samt de 512 Bundter sorte Jernplader til 4460 Kr. i ubeskadiget Stand og Skaden paa dem til 75 pCt. eller til 3345 Kr.

I Anledning af de saaledes ved de to nævnte Ladninger forefundne Beskadigelser begærede Grosserer Karlson — i Henhold til af ham hos Selskabet »Mannheimer Reassuranceelskab«, nu betegnet som »Continentalt Forsikringsselskab: Søforsikringsselskab i Mannheim« gennem dets herværende Generalagent for Danmark: Hr. Chr. Rasch tegnet Forsikring — Erstatning hos dette Selskab, og, da saadan blev ham nægtet, anlagde han nærværende Sag mod Selskabet ved dets anførte Generalagent her ved Retten, hvorunder han, idet han har udregnet Værdien i Kronemønt af de i Sterling fakturerede Varer til en Kurs af 18.⁹², hvorved deres Værdi i ubeskadiget Stand bliver lidt højere end af Besigtigelsesmændene ansat, men derimod har beregnet Beskadigelsen til de af Besigtigelsesmændene fastslaaede Procentbeløb af de nævnte Værdier, medens han derhos slet ikke har fordret Erstatning for de 20 Kasser galvaniserede Plader, for hvilke Beskadigelsen, som anført, kun var anslaaet til c. 9 pCt. (100 Kr.), har fordret sig tilkendt i Erstatning: for de 21 Kasser galvaniserede Jernplader med »Fernside« 221 Kr. 45 Øre med 20 pCt. af Fragten for dem, \circ : + 7 Kr. 99 Øre, for de 22 + 37 Kasser galvaniserede Jernplader med »Comorin« henholdsvis 259 Kr. 23 Øre og 521 Kr. 89 Øre foruden henholdsvis 20 pCt. og 25 pCt. af Fragten for disse Kasser, \circ : + 9 Kr. 24 Øre og + 18 Kr. 82 Øre, for de 55 Kasser Blikplader med samme Skib 659 Kr. 56 Øre + 23 Kr. 69 Øre som 65 pCt. af Fragten for dem samt for de 512 Bundter sorte Jernplader 3405 Kr. 07 Øre foruden 175 Kr. 89 Øre som 75 pCt. af Fragten for dem og derhos endvidere Omkostningerne ved de foretagne Besig-

tigelsesforretninger, nemlig 35 Kr. 09 Øre for »Fernside« og 88 Kr. 43 Øre for »Comorin«, og ialt 5426 Kr. 35 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 25 Januar d. A. samt Sagsomkostninger.

Det indstævnte Selskab har, uden at fremkomme med nogen Indsigelse mod, at Sagen er anlagt her ved Retten, fordret sig frifundet med Tillæg af Sagsomkostninger.

Efter hvad der er fremkommet under Sagen, er det givet, at der i Begyndelsen af 1895 til Brug ved Forsikringsforhold mellem Parterne blev udfyldt en af de Indstævnte benyttet Kontraktblanket, hvori det hed, at det indstævnte Selskab for Sagsøgeren forsikrede Handelsvarer, navnlig Metaller og Olie, som i Løbet af 1 Aar bleve afskibede for hans Regning under Konnossement eller Adressebrev lydende paa eller udstedte af ham eller til Ordre pr. Damper og/eller Bane med eller uden Omladning fra og til forskellige nærmere opgivne Pladser, saaledes at bl. a. Kontrakten skulde betragtes som afsluttet i Henhold til Forskrifterne, i Konventionen af 2 April 1850 for det københavnske Søassurancekompagni. Det var derhos udtalt, at Forsikringssummen skulde beregnes efter Faktura med Tillæg af 10 pCt. imaginær Avance, og at der — foruden hvad der fulgte af de almindelige Bestemmelser og vedhæftet Tarif — skulde paa Staal, File og Blikplader godtgøres ogsaa det fra almindelig Søbeskadigelse hidrørende Partikulærkrav, saafremt samme androg 10 pCt. eller derover, mod at der for disse Varer betaltes en nærmere aftalt højere Forsikringspræmie. Endvidere var der tilføjet, at den forsikrede — d: Sagsøgeren — i en dertil indrettet Kontrabog havde at indføre alle Forsikringer, som faldt inden for Kontraktens Omraade, hvilken Kontrabog saaledes udfyldt blev at indsende to Gange ugentlig til Selskabets Kontor, men at Forsikringen dog tillige gjaldt for alle Stykgodsforsendelser, som for Sagsøgerens Regning vare under Vejs, naar han blot senest 8 Dage efter Modtagelse af Konnossement paa dem opgav dem til Selskabet.

Det er derhos givet, at Sagsøgeren i de følgende Aar indtil nærværende Sag har forsikret de til ham ankommande Varer, særlig Metalplader, ganske paa samme Maade og i Henhold til de samme Regler som i Kontraktudkastet af 1895 forudsat, uden at der er blevet oprettet nogen yderligere skriftlig Aftale eller blevet udfærdiget egentlige Policer, og det er endelig givet, at Sagsøgeren i Oktober Maaned f. A. meddelte de Indstævnte ved Hr. Rasch, at der den 17 s. M. med Damperen »Fernside« var afgaaet til ham fra »Swansea« 1054 Kasser galvaniserede Plader til en Værdi af 57780 Kr., samt at han i November f. A. meddelte dem, at der den 24 s. M. med Damperen »Comorin« var afgaaet til ham fra samme Sted 565 Kasser galvaniserede Plader, 2120 Kasser Blikplader og 1358 Bundter sorte Jernplader til en samlet Værdi af 75615 Kr., uden at der fra de Indstævntes Side fremkom nogen Indsigelse imod, at de betragtede og akcepterede disse Meddelelser som Forsikringer af de paagældende Varer paa samme Vilkaar som tidligere, hvorved bemærkes, at Sagsøgeren ses ogsaa forinden at have haft ganske den samme Slags Varer forsikrede hos de Indstævnte. Det er den en Del af de saaledes opgivne Varer paa Rejserne hertil tilføjede Skade, som de Indstævnte, som allerede nævnt, have vægret sig ved at betale.

For saa vidt Sagsøgeren nu har fordret at faa en saadan Procent af Fragten for de omtalte beskadigede Varer godtgjort, der svarer til Skaden paa selve Varerne, nemlig, som ovenfor anført, 7 Kr. 99 Øre + 9 Kr. 24 Øre + 18 Kr. 82 Øre + 23 Kr. 69 Øre + 175 Kr. 89 Øre eller tilsammen 235 Kr. 63 Øre, da kan der allerede af den Grund ikke blive Spørgsmaal derom, at kun den opgivne Værdi, ikke derimod Fragten udenfor samme, ses at have været forsikret, ligesom der heller ikke ses nogensinde tidligere mellem Parterne at have været Tale om Erstatning for Fragt.

Omvendt kan der ikke gives de Indstævnte Medhold i, at der overhovedet ikke skulde kunne blive Spørgsmaal om Erstatning for Skaden paa de med Damperen »Comorin« ankomne Varer, fordi dette Skib ikke skulde have været i sødygtig Stand og Sagsøgeren derfor først maatte holde sig til nævnte Skib om Erstatning, jfr. § 208 i Konventionen af 2 April 1850. Ved en, da »Comorin« efter sket Udlosning af den omhandlede Ladning henlaa ved Kastруп, den 2 December f. A. foretagen Besigtigelse af samme maa Skibet nemlig antages i det hele at være blevet fundet sødygtigt, om end Dækket antoges at have begivet sig noget under det haarde Vejr paa Rejsen hertil, og vel omtaltes det i samme, at Dampbrøret til Spillene var ført gennem det ene Rum i Overbygningen langs Skibssiden, hvad der ansaas for mindre heldigt, og at det da fandtes utæt der, hvor det i Forkanten var samlet ved en Flanche, samt at Kaptajnen havde omtalt, at der var trængt Damp og Vand ud deraf, samt at det var sandsynligt, at de sorte Jernplader, der i alt Fald delvis skulde have været anbragte i det nævnte Rum, vare blevne beskadigede derved, men imod Sagsøgerens Benægtelse kan dette dog ingenlunde siges at være godtgjort, og det findes derfor ufornuddent at komme ind paa, hvad Sagsøgeren har anført om, at han, selv om han overhovedet kunde holde sig til Skibet, i alt Fald ikke kunde være pligtig til først at forsøge det, saaledes som Forsikringen var indgaaet, da den gjaldt Afskibning med Damper og/eller Bane med eller uden Omladning, og han var uden al Indflydelse paa, med hvilke Skibe Afsendelserne fandt Sted.

Derimod findes der saavel efter Forholdets Natur, som efter hvad der foreligger, jfr. ogsaa særlig §§ 76, 187 og 204 i Konventionen af 2 April 1850 at maatte gives de Indstævnte Medhold i, at, naar det imellem Parterne var vedtaget, at Partikulærskade paa de forsikrede Varer blev at erstatte, saafremt samme androg 10 pCt. eller derover, da maa Meningen deraf antages nærmest at have været den, at disse 10 pCt. skulde beregnes ikke af Værdien af selve de enkelte beskadigede Varer, men derimod af Værdien af alle de Varer, der hørte under den samme Forsikring — ogsaa de ubeskadigede, — og deri findes det ikke i nærværende Tilfælde at kunne medføre nogen Forandring, at det er givet, at de Indstævnte tidligere i enkelte mindre Tilfælde ere gaaede ind paa den modsatte Beregningsmaade, da de maa antages kun at have gjort det under Forbehold med Benægtelse af, at Sagsøgeren havde Ret dertil. Deraf maa det nu blive en Følge, at de Indstævnte ikke kunne være pligtige at betale den Erstatning, der er krævet for Skaden paa Varerne paa »Fernside« (221 Kr. 45 Øre eller efter Besigtigelsesmændenes Beregning 222 Kr. 04 Øre),

da den vel udgjorde mere end 10 pCt. af de beskadigede Varers Værdi (1101 Kr. 25 Øre eller 1110 Kr. 20 Øre). men langtfra udgjorde 10 pCt. af den opgivne Værdi for de med Skibet under eet forsikrede Varer (57780 Kr.).

De Indstævnte have derhos gjort gældende, at der i alt Fald af samme Grund ikke kan blive Tale om, at Sagsøgeren har Krav paa nogen Erstatning for Beskadigelserne af Varerne fra »Comorin«, da disse Beskadigelser tilsammen: 4845 Kr. 75 Øre (eller 4752 Kr. » Øre) vel udgjorde over 10 pCt. af de med »Comorin« beskadigede Varers samlede Værdi: 8938 Kr. 48 Øre (eller 8736 Kr. » Øre), men meget under 10 pCt. af den opgivne samlede Værdi af Varerne med »Comorin«: 75615 Kr. Deri findes der imidlertid ikke at kunne gives de Indstævnte Ret. Den omhandlede Forsikring maa vel erkendes at være bleven tegnet meget skødesløst, men Skylden derfor findes lige saa meget at burde falde de Indstævnte som Sagsøgeren til Last. Og, naar henses til, at det i det ovenfor refererede Kontraktudkast fra 1895, som begge Parterne ere gaaede ud fra, udtaltes at Forsikringssummen blev at beregne efter Fakturaerne (med Tillæg af 10 pCt.), og at det ved Tegningen af den her omhandlede Forsikring udtrykkelig blev opgivet, at der med samme Damper forsikredes 3 forskellige Varesorter med nøjagtig Opgivelse af Kvantummet for hver Varesort: 565 Kasser, 2120 Kasser og 1358 Bundter, hvis særlige Værdier altsaa med Lethed kunde konstateres, findes den nævnte Forsikring, uanset at Forsikringssummen opgaves sammen under eet, naturligt at maatte opfattes som omfattende 3 særskilte Forsikringer, jfr. §§ 62 og 63 i Konventionen af 2 April 1850.

Naar denne Opfattelse lægges til Grund, vil der nu ganske vist heller ikke kunne tilkomme Sagsøgeren Erstatning for de med »Comorin« beskadigede galvaniserede Jernplader og Blikplader, da Beskadigelserne paa dem: 781 Kr. 12 Øre (eller 757 Kr.) og 659 Kr. 56 Øre (eller 650 Kr.) langtfra udgjorde 10 pCt. af disse 2 Varesorters samlede Værdi: mindst (10 pCt. Avance medregnet) 29121 Kr. 21 Øre og 29599 Kr. 12 Øre. Men derimod maa der derefter tilkomme Sagsøgeren Erstatning for den de sorte Jernplader tilføjede Beskadigelse med 3405. 07 (— Denne Beregning i Stedet for de ved Besigtigelsen opgivne 3345 Kr. er ikke modsagt af de Indstævnte —), da dette Beløb langt overstiger 10 pCt. af Værdien af samtlige de sorte Jernplader med »Comorin«, der efter det foreliggende i alt Fald udgjorde mindre end 13000 Kr.

Til det saaledes nævnte Beløb findes derhos at burde lægges en passende Del af Omkostningerne ved Besigtigelsen af Varerne fra »Comorin«, der skønnes at burde sættes til 30 Kr.

De Indstævnte findes derefter at burde betale Sagsøgeren 3435 Kr. 07 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 25 Januar d. A., medens de iøvrigt ville være at frifinde.

Sagens Omkostninger ville være at hæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Onsdagen den 27 Juni.

Nr. 18. Gaardejer **Anders Krogh** (Overretssagfører B. Johnsen)

contra

Indenrigsministeriet (den kst. Kammeradvokat),

betr. Spørgsmaalet om en Ekspropriations Lovlighed.

Rinds-Gislum Herreders ordinære Rets Dom af 13 Januar 1898: Indstævnte, Ministeriet for offentlige Arbejder, bør for Tiltale af Citanten, Gaardejer Anders Krogh af Hostrupgaard, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 Januar 1899: Det indstævnte Indenrigsministerium bør for Citanten, Gaardejer Anders Kroghs Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse er Appellanten, Gaardejer Anders Krogh, død, og hans i uskiftet Bo hensiddende Enke Ane Christensen indtraadt i Sagen, hvorhos Ministeriet for offentlige Arbejder, til hvilket Sager som den heromhandlede nu ere henlagte, er indtraadt som Indstævnt i Stedet for Indenrigsministeriet.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, og idet der ikke vil kunne tillægges forskellige af Appellantinden her for Retten i Henhold til kongelig Bevilling af 31 Maj f. A. fremsatte ny Søgsmålsgrunde nogen Betydning, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Appellantinden vil derhos have at betale Salær til den konstituerede Kammeradvokat for Højesteret.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret til den konstituerede Kammeradvokat betaler Appellantinden 150 Kroner samt i Kendelse til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at der som Følge af det i Henhold til Lov af 12 April 1889 iværksatte Anlæg af en Jernbane fra Hobro til Løgstør var foretaget en Flytning af Hobro Jernbanestation, hvorved denne kom til at ligge noget længere mod Syd end tidligere, og efter at Indenrigsministeriet til Imødekommeelse af et af bemeldte Købstads Byraad fremsat Ønske om, at der tilvejebragtes en nemmere Forbindelse mellem Byen og den nye Sta-

tion end den da bestaaende, havde overdraget den i Anledning af det nævnte Baneanlæg nedsatte Ekspropriationskommissionen til besigtige Terrænet i dette Øjemed, og Kommissionen derpaa efter foretagen Besigtigelse havde indstillet, at der overensstemmende med en i saa Henseende udkastet Plan anlagdes en Sti i lige Linie fra Stationens Hovedbygning til den nordlige Ende af Byen, men at der eksproprieredes saa megen Grund, at Stien kunde udvides til Vej, meddelte Ministeriet Kommissionen Bemyndigelse til at foretage en Ekspropriation af de til Tilvejebringelsen af en saadan Forbindelseslinie fornødne Arealer, og ved den til den Ende den 22 Januar 1894 afholdte Ekspropriationsforretning, hvorved der i en Bredde af 16 Alen eksproprieredes en fortløbende Række Grunde fra Byen til Jernbanestationen, blev herunder bl. A. inddraget et 3300 Kv.-Alen stort Areal af den Citanten, Gaardejer Anders Krogh af Hostrupgaard, tilhørende Ejendom Matr. Nr. 10 a af Hodals Mølle. Paa de saaledes eksproprierede Grunde blev derefter i en Bredde af 8 Fod anlagt en Gangsti fra Byen til Stationen, medens det øvrige eksproprierede Areal ikke blev taget i Benyttelse til Vejanlæg.

Under nærværende i første Instants af Citanten og tre andre Lods- ejere, der ligeledes havde maattet afstaa Grund ved den nævnte Ekspropriation, efter Stævning til det daværende Ministerium for offentlige Arbejder anlagte Sag, under hvis Drift for Underretten imidlertid Citantens ommeldte Medsagsøgere ere udtraadte af Sagen, har nu Citanten under Anbringende af, at bemeldte Ekspropriation formentlig maa anses at savne Berettigelse, paastaaet det nævnte Ministerium tilpligtet under en daglig Mulkt at tilbagegive ham det saaledes fra hans Ejendom eksproprierede Jordstykke samt dømt til at betale ham en af Retten eller ved uvillige Mænds Skøn fastsat Erstatning for Af-savnet af Jorden samt for Ulæmper og Skade, der i forskellige nærmere angivne Retninger skal være paadraget ham ved Ekspropriationen, tilligemed Renter af det tilkendte Beløb, 5 pCt. p. a., fra Forligsklagens Dato den 30 Oktober 1894, indtil Betaling sker, hvorhos han har nedlagt en subsidær Paastand gaaende ud paa Erstatning alene, og da det ovennævnte Ministerium ved Underrettsdommen er frifunden for hans Tiltale, har han nu indanket Sagen her for Retten, hvor han — i Anledning af, at det nævnte Ministerium ifølge Bekendtgørelse af 22 Maj 1896 er ophævet og de derunder hørende Sager ere henlagte under Indenrigsministeriet — har stævnet dette Ministerium og paastaaet samme tilpligtet at tilbagelevere ham hele det eksproprierede Jordstykke eller dog hvad der er eksproprieret ud over det 8 Fod brede Stykke, der er medgaaet til Anlæg af den ommeldte Gangsti, samt i begge Tilfælde at betale ham Erstatning overensstemmende med den af ham i første Instants derom nedlagte Paastand. Det indstævnte Ministerium procederer derimod til Underrettsdommens Stad-fæstelse.

Der maa nu gives Citanten Medhold i, at han, der, efter hvad der er in confesso, mødte for Ekspropriationskommissionen og lod det paa den ham leverede, af Kommissionen affattede Rekvisitionsliste opførte, ham tilhørende Jordstykke gaa til Taksation uden at nedlægge Protest mod, at det gjordes til Genstand for Ekspropriation, ikke her- ved kan anses at have afskaaret sig fra at søge Spørgsmaalet om sin

Forpligtelse til at taale den paagældende Ekspropriation afgjort under nærværende Sag. I øvrigt har Citanten til Støtte for sine anførte Paastande fornemmelig villet gøre gældende, at den omhandlede Ekspropriation, naar henses til den Brug, der tilsigtedes gjort af Vejen, formentlig ikke kan anses at have Hjemmel i det i § 2 i Frdn. 5 Marts 1845 — i Henhold til hvilken Frdn. Ekspropriationen til det forommeldte Baneanlæg ifølge den ovenciterede Lovs § 4 skulde foretages — givne Bestemmelser om de Øjemed, hvori ved Anlægget af en Bane Grund kan fordres afstaaet ved Ekspropriation, idet der nemlig ikke er Tale om, at de i det foreliggende Tilfælde eksproprierede Grunde skulde tjene til Anlæg af saadanne nye Veje eller Overkørsler, hvortil der ifølge den citerede Frdn.s § 2, Litra e, kan fordres Grund afstaaet for at tilvejebringe den ved et Jernbaneanlæg afbrudte Kommunikation, samt at den omspurgte Ekspropriation i alt Fald maa anses ulovhjemlet, for saa vidt den er foretagen i mere Grund end den, der i Øjeblikket havde Brug for til Anlægget af den ommeldte Sti.

Heri kan der dog ikke gives ham Medhold. Efter Sagens Oplysninger maa det nemlig antages, at den ommeldte Banegaards Flytning, der, som berørt, var en Følge af den ovennævnte nye Jernbanes Anlæggelse, havde i væsentlig Grad vanskeliggjort Forbindelsen mellem Hobro Købstad og Stationen, og idet den her omhandlede Færdselsvej, som det fremgaar af det ovenanførte, var bestemt til at afhjælpe disse Vanskeligheder, der saaledes skyldtes det nye Baneanlæg, maa denne Vej, der efter det oplyste maa antages at have forkortet Forbindelsen mellem Byen og den nye Station med ca. 1760 Fod. anses at være saaledes foranlediget ved, og at staa i saadan Forbindelse med Anlægget af den tidnævnte Bane, at Frdn. 5 Marts 1845, § 2, Litra a og b, maa anses at afgive fornøden Hjemmel til, at der ved offentlig Foranstaltning har kunnet fordres Grund afstaaet til Anlægget af Vejen som et Tilbehør til bemeldte Bane og som en til at sætte den nye Jernbanestation i hensigtsmæssig Forbindelse med Byen tjene Indretning. Da det derhos maa anses ubeføjet, naar Citanten har forment, at Ekspropriationskommissionen ved Bestemmelsen af, hvad der udkrævedes af Jord til Gennemførelse af den nævnte Foranstaltning, maatte være begrænset ved Hensynet til, hvad der var nødvendigt for Anlæggelsen af den Gangsti, hvortil den ny Færdselslinie foreløbig paatænkte indskrænket, idet Kommissionen maa anses at have været berettiget til at fordre saa meget Jord afstaaet, som maatte antages fornøden for senere, naar Forholdene krævede det, at kunne udyde Færdselen til ogsaa at gælde for Kørsel, samt da det maa blive uden Betydning, hvad Citanten i øvrigt har anført for sine Paastande, maa det billiges, at ingen af disse er tagen til Følge ved Underrettsdommen, ved hvilken derhos Processens Omkostninger for Underretten findes rettelig at være ophævede, men da det i første Instans indstævnte og i Underrettsdommens Konklusion som sagsøgt nævnte Ministerium for offentlige Arbejder allerede forinden Underrettsdommens Afsigelse var afløst af Indenrigsministeriet, mod hvilket, som meldt, Sagen for Overretten er rettet, vil der være at give ny Konklusion.

Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændig-

hederne ligeledes være at ophæve, og der bliver herefter ikke her under Sagen at tilkende den konstituerede Kammeradvokat, der har udført Sagen sammesteds for de Indstævnte, noget Salær.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet

Nr. 33. Generaldirektør for de danske Statsbaner **J. V. Tegner**
(Asmussen)

contra

Redaktør **Emil Rex** (Ingen),

betr. Injurier.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 Februar 1899: Indstævnte, Redaktør af »Folkets Avis« Emil Rex, bør for Tiltale af Citanten, Generaldirektør for de danske Statsbaner J. V. Tegner paa Statsbanefunktionærernes Vegne, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Da det i Overskriften til den i den indankede Dom omhandlede Artikel brugte Udtryk »Hvor gement« findes at være fornærmeligt for de paagældende Funktionærer ved Statsbanerne, og det strafbare i denne Fornærmelse ikke borttages ved den i Artiklen givne — efter det oplyste i øvrigt paa alle væsentlige Punkter urigtige — Fremstilling af det ved den omtalte Lejlighed passerede, vil Indstævnte for den nævnte Udtalelse være at anse efter Straffelovens § 217 med en Bøde, der passende vil kunne bestemmes til 400 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 40 Dage, hvorhos Udladelsen efter Appellantens Paastand vil være at mortificere.

Indstævnte vil derhos have at tilsvare Processens Omkostninger i begge Instanser med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Den ovenomhandlede som fornærmelig betegnede Udladelse bør dødt og magtesløs at være, og bør Indstævnte, Redaktør Emil Rex, til Statskassen bøde fire Hundrede Kroner eller, i Mangel af Bødens fulde Betaling inden 14 Dage efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse, hensættes i simpelt Fængsel i 40 Dage. Processens Omkostninger for begge Retter betaler Indstævnte til Appellanten, Generaldirektør for de danske Statsbaner J. V. Tegner, med 400 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Nr. 204 af Dagbladet »Folkets Avis« for den 28 Juni 1898 fandtes under Overskriften »Hvor gement!« »Statsbanerne og Veteranerne« en ikke underskreven Artikel, hvori ankes over, at Statsbanerne, skønt de under de i afvigte Sommer bl. a. til Ære for Veteranerne fra 1848 stedfundne Festligheder havde tilbudt at befordre en Del af Veteranerne gratis ud til Charlottenlund, ikke ydede mellem 4 og 500 Veteraner, som havde fulgt Indbydelsen, gratis Befordring hjem igen. Citanten, Generaldirektør for de danske Statsbaner J. V. Tegner har nu under nærværende Sag paa Statsbanefunktionærernes Vegne paa-staaet den ovennævnte for de Statsbanefunktionærer, hvis Forhold karakteriseres saaledes, fornærmelige Betegnelse »Hvor gement!« mortificeret og Indstævnte, Redaktør Emil Rex, der paa det paagældende Nr. af »Folkets Avis« er angiven som ansvarshavende Redaktør, anset med Straf samt tilpligtet at betale Sagens Omkostninger. Indstævnte procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Da den nævnte Artikels Fremstilling af, hvad der ved den paagældende Lejlighed skal være foregaaet, ikke findes at indeholde noget for Statsbanefunktionærerne fornærmeligt, og da den i Overskriften benyttede Udladelse »Hvor gement«, der alene kan betragtes som Udtryk for Forfatterens Opfattelse af det i Artiklen refererede, tilstrækkelig korrigeres ved dettes Indhold, kan den omhandlede Udladelse ikke anses for en strafbar Ærefornærmelse.

Som Følge af dets anførte vil Indstævntes Frifindelsespaastand være at tage til Følge.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 163. Højesteretssagfører Hansen

contra

Sigrigur Jonsdatter (Def. Hindenburg).

der tiltales for Tyveri eller Meddelagtighed i Tyveri.

Bardastrands Syssels Ekstrarets Dom af 27 August 1898: De Tiltalte Sigrigur Jonsdatter og Einar Bjarnason straffes med Forbedringshusarbejde, hun i 1 Aar og han i 8 Maaneder. Holmfridur Sigrigur Arngrimsdatter straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Alle de Tiltalte har in solidum at udrede alle af Sagen lovlig flydende Omkostninger, deri Salær til deres Defensorer for Retten, Pastor Bjarni Simonarson paa Brjamstæk, og Repstyrer Gudmundur Jonsson paa Hagi, 8 Kr. til hver især. Dommen skal fuldbyrdes under Adfærd efter Loven.

Den islandske Landsoverrets Dom af 19 Juni 1899: Tiltalte Sigrídur Jonsdatter straffes med Forbedringshusarbejde i et Aar. Tiltalte Einar Bjarnason straffes med Fængsel paa sædvanlig Fængsel i 60 Dage. Tiltalte Holmfrídur Sigrídur Arngrímsdatter straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. De Tiltalte Sigrídur Jonsdatter og Holmfrídur Sigrídur Arngrímsdatter udrede in solidum Salær til Præst Bjarni Simonarson med 8 Kroner, og Tiltalte Einar Bjarnason ligeledes Salær med 8 Kroner til Repstyrer Gudmundur Jonsson. Alle andre Sagsomkostninger, baade for Underretten og for Overretten, deri Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Oddur Gíslason og Einar Benediktsson, 10 Kr. til hver især, udredes af samtlige Tiltalte in solidum. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Sigrídur Jonsdatters Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler fornævnte Tiltalte til Højesteretssagfører Hanssen og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved Bardastrand Syssels Ekstrarets Dom af 27de August f. A. blev Tiltalte Sigrídur Jonsdatter i Henhold til almindelig Straffelovs § 231, 1ste Stk., og § 230, sammenholdt med § 53, dømt til Forbedringshusarbejde i 12 Maaneder, Tiltalte Einar Bjarnason til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder i Henhold til samme Lovs § 231, 1ste Stk., og § 230, sammenholdt med § 38 og § 61, og Tiltalte Holmfrídur S. Arngrímsdatter til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage i Henhold til samme Lovs § 242, sammenholdt med § 56. Desuden skulde alle de Tiltalte in solidum udrede alle Omkostninger, flydende af Justitssagen mod dem, deri Salærer til deres Defensorer for Underretten, Præst Bjarni Simonarson og Repstyrer Gudmundur Jonsson, 8 Kr. til hver især.

Denne Dom har man indanket for Overretten ifølge de domfældtes Begæring.

Det er ved de Tiltaltes egen Tilstaaelse samt øvrige oplyste Omstændigheder godtgjort, at de have gjort sig skyldige i Tyveri og Meddelagtighed i Tyveri under efterfølgende Omstændigheder:

Sent om Sommeren 1897, paalagde den Tiltalte Sigrídur Jonsdatter, som var Husholderske paa Efri-Vadall, sin Tjenestedreng, Medtiltalte Einar Bjarnason, at tage en, Bonde Gudmundur Bjarnason paa Hvammur tilhørende 2 Aar gammel Bede, som befandt sig paa Faarefoldpladsen imellem Efri-Vadall's Malkefaar, samt sætte den i Hus, hvilket Drengen gjorde; den paafølgende Morgen lod hun ham slagte Beden, og bleve

Produkterne af den (o: det ved Slagtingen indvundne) forbrugte der paa Gaarden, med Undtagelse af Ulden, som Husholdersken selv modtog og forhandlede i Købstaden. En Del senere den samme Sommer lod Sigridur Einar slagte en Vædder, tilhørende Præst Thorvaldur Jakobsson paa Saudlauksdal, hvilken Vædder var kommen ind i Faarehusene paa Efri-Vadall tillige med de der hjemmehørende Faar, og tilflød Produkterne af dette Faar ligeledes Boet paa Efri-Vadall.

Om Efteraaret s. A. befalede Sigridur Einar at samle Faarene og medtage ligeledes andre tilhørende Faar. Einar traf ingen af Hjemme-faarene (o: Efri-Vadalls-Faarene), men havde drevet nogle, andre Personer tilhørende Faar ind i et Faarehus, hvorpaa Sigridur gik derhen med ham, og der toge de 2 Hunfaar, tilhørende Jon Arnfinnsson paa Hamar, samt et Lam, tilhørende Kristin Thorsteinsdatter paa Hamar, bragte dem hjem til Beboelseshusene, hvor de bleve slagtede og forbrugtes i Familiens Behov.

Endelig stjal Einar efter Sigridurs Paalæg samme Efteraar 20 Kuller paa Tungumuli, der hang paa en Lægte ude hos et Tremmehus (o: Fisketørringshus).

To Dage senere skikkede Sigridur Einar igen til Tungumuli, for at stjæle flere Kuller; men i Stedet for at udføre dette Tyveri, gav Einar sig der til Kende, angav dette Tyveri i sin Helhed, og forklarede uden Forbehold om samme paa den Maade, som det her foran er beskrevet, hvilket han gjorde efter sine Forældres Raad, men de vare hjemmehørende paa Tungumuli som Tjenestefolk. — — — — —

Den af Tiltalte Sigridur Jonsdatter, som er over kriminel Lavalder, og ikke tidligere har været straffet for nogen Lovovertrædelse, begaaede Forbrydelse henhører under § 231, 1ste Stk., § 250 og § 230, kfr. §§ 53 og 63. i den almindelige Straffelov 25 Juni 1869, og findes Straffen for hende passende ansat af Underdommeren til Forbedrings-husarbejde i 12 Maaneder. — — — — —

Sagens Drift for Underretten har været uforholdent langvarig, idet Sagen var moden til Foretagelse i Ekstraretten i Februar f. A., men Dom i samme ikke afsagdes før end 27 August s. A.

Nr. 172.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Frederik Valdemar August (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri og ulovlig Jagt.

Antvorskov Birks Ekstrarets Dom af 20 Februar 1900: Arrestanten, Arbejdsmand Frederik Valdemar August af Holmstrup, bør hensættes til Tugthusarbejde i 3 Aar. I Erstatning til Formand L. Kr. Mikkelsen paa Entreprenør Bloms Vegne bør Arrestanten betale 8 Kr., og bør han endvidere betale alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Deichmann, 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Drechsel, 12 Kr. Den idømte Erstatning at ud-

rede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Maj 1900: Arrestanten Frederik Valdemar August bør straffes med Tugt- husharbejde i 2 Aar og til Slagelse Sct. Mikkel's Landsogns Kommune- kasse bøde 120 Kr., hvorhos han i Erstatning til Formand Lars Kristian Mikkelsen paa Entreprenør F. V. Bloms Vegne bør betale 4 Kr. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Proku- rator Seidelin og Overretssagfører Skibsted, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde og den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For saa vidt angaar Sigtelsen for ulovlig Jagt bliver Sagen som manglende summa appellabilis at afvise fra Højesteret.

Med Bemærkning, at Tiltaltes i Januar Maaned d. A. iværk- satte Tilegnelse af en Olie-tønde vil være at tilregne ham som Tyveri, og at der derfor ikke er Anvendelse for Straffelovens § 251, og i øvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, vil den være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

For saa vidt angaar Sigtelsen for ulovlig Jagt af- vises Sagen. I øvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Frederik Valdemar August til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag, der er indanket hertil fra Antvorskov Birks Ekstraret, tiltales Ar- restanten Frederik Valdemar August for Tyveri og ulovlig Jagt.

Arrestanten er født den 15 August 1868 og anset: ved Elbo med flere Herreders Ekstrarets Dom af 26 Oktober 1887 efter Straffelovens §§ 228 og 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved Slagelse Købstads Ekstrarets Dom af 24 December 1888 efter Straffe- lovens § 230, 1ste Stk., kfr. § 62, med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage, ved Antvorskov Birks Ekstrarets Dom af 8 Marts 1889 efter Straffelovens § 231, 2det Punktum, og efter Lov 3 Marts 1860 § 2, kfr. § 1, med Forbedringshusharbejde i 18 Maaned, ved nærværende Rets Dom af 6 Juni 1890 efter Straffelovens § 168, jfr. § 46, og efter dens § 245 med lige Arbejde i 3 Aar, ved samme Rets Dom af 30 Januar 1891 i Medfør af Straffelovens § 64 efter samme Lovs § 230, 1ste Stk., og § 168, jfr. § 46, med en Tillægsstraf af lige Ar-

bejde i et Aar, hvorhos Arrestanten den 30 Januar 1899 inden Antvorskov Birks Politiret har vedtaget for Overtrædelse af Straffelovens § 297 at erlægge en Bøde til Statskassen af 20 Kr., hvilken Bøde han har afsonet.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold.

I April Maaned f. A. har Arrestanten stjaalet en Smedemester H. A. Schuster tilhørende, til 1 Kr. vurderet Hammer, der laa frit fremme paa et Arbejdssted ved en Jærnbaneviadukt i Nærheden af Slagelse.

En Aften i Oktober Maaned f. A. har Arrestanten frastjaalet Entreprenør F. V. Blom en tom Olietønde, der maa antages at have haft en Værdi af 4 Kr., og som henstod udenfor et paa Holmstrup Mark liggende Træskur.

Arrestanten har dernæst den 17 Januar d. A. frastjaalet ovennævnte Entreprenør Blom dels en til 2 Kr. vurderet Vandkande, der beroede i et ved Slagelse Jærnbane-station liggende Skur, til hvilket Arrestanten havde uhindret Adgang, dels et saakaldet »Sidesejl« til et Lokomotiv, der henlaa udenfor det nysomtalte Skur, og som maa antages at have haft en Værdi af 2 Kr.

Arrestanten, der i September Maaned f. A. havde afkøbt Entreprenør Blom en tom Olietønde for at benytte den til Vaskekar, men som, efter at have skaaret den over, havde fundet den ubrugelig hertil, henvendte sig en Dag i første Halvdel af Januar d. A. til den i Entreprenør Bloms Tjeneste værende Formand Lars Kristian Mikkelsen for af denne at faa udbetalt 2 Kr. 3 Øre som Rest paa Løn, fortjent ved Arbejde for Blom. Formand Mikkelsen nægtede at udbetale Arrestanten Restlønnen, fordi Arrestanten endnu ikke havde erlagt den for Olietønden fastsatte Købesum af 4 Kr., men gik ind paa at ville udbetale ham Beløbet, naar han tilbageleverede den købte Tønde. Arrestanten, der, som ovenfor omtalt, den Gang havde overskaaret denne Tønde, besluttede da at sætte sig i Besiddelse af en anden Blom tilhørende Olietønde i den Hensigt svigagtig at opnaa Udbetaling af de 2 Kr. 3 Øre ved at levere Formand Mikkelsen denne. En Dag i Midten af Januar Maaned d. A. satte han sig derfor i Besiddelse af en tom Olietønde, der henstod udenfor det tidligere omtalte Træskur paa Holmstrup Mark, og som tilhørte Blom, og et Par Dage efter bragte han den til Formand Mikkelsen, der, som det maa antages, i Tillid til at det var den af Arrestanten købte Tønde, udbetalte ham de 2 Kr. 3 Ø.

Arrestanten har endvidere i Løbet af afvigte Efteraar og Vinter, uden Tilladelse jævnlig — deraf 1 Gang efter at Solen var gaaet ned — udøvet Jagt paa Valbygaards Jorder, ved hvilken Jagt han har skudt 7 og fanget 1 Fasan.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse i Medfør af Straffelovens § 246, efter dens § 232, som for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri, og idet Aktionsordren ikke findes at være til Hinder derfor, efter Straffelovens § 251 efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 2 Aar samt efter Lov om Jagten af 8 Maj 1894 § 23, 1ste, 2det og 4de Stykke, efter Omstændighederne med en Slagelse Sct. Mikkels Landsogns Kommunekasse tilfaldende Bøde af 120 Kr.

I Erstatning til Formand Lars Kristian Mikkelsen paa Entreprenør Bloms Vegne vil Arrestanten for den i Oktober Maaned f. A. stjaalne Olietønde have at betale 4 Kr.

Den indankede Dom, ved hvilken Arrestanten er anset efter Straffelovens § 232 som for 4de Gang begaaet Tyveri og efter Lov 8 Maj 1894 § 23 med Tugthusarbejde i 3 Aar, og ved hvilken Arrestanten er tilpligtet at betale til Formand Mikkelsen paa Entreprenør Bloms Vegne en Erstatning af 8 Kr., vil være at forandre i Overensstemmelse hermed.

Torsdagen den 28 Juni.

Nr. 119. Højesteretssagfører Bagger

contra

Rasmus Olsen eller **Olesen** (Def. Hansen),

der tiltales for Vold og Legemsbeskadigelse.

Viborg Købstads Ekstrarets Dom af 7 December 1899: Tiltalte Rasmus Olsen eller Olesen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa bør han og betale i Erstatning til forhenværende Møller James Barrett af Engelsborg Mølle paa Viborg Mark 50 Kr., samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, herunder i Salær til Aktor, Sagfører A. Andersen, 25 Kr., og til Defensor, Sagfører L. Schou, 20 Kr. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 Januar 1900: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Johnsen, betaler Tiltalte 30 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ere uden Betydning for Sagens Udfald,

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Rasmus Olsen eller Olesen til Højesteretssagførerne Bagger og Hansen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Husmand Rasmus Olsen eller Olesen — der er født i Aaret 1857, og som tidligere ifølge Fjends- og Nørlyng Herreders Ekstrarets Dom af 31 August 1883 har været anset efter Straffelovens § 229 Nr. 1 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder — tiltales under nærværende Sag for Vold og Legemsbeskadigelse.

Efter Sagens Oplysninger gik Tiltalte, der bor i et paa Viborg Nørremark beliggende Hus, kaldet »Nordborg«, hvilket Hus med Tiliggende han har lejet af sin Svoger, Niels Jensen, der ejer og bebor et, som det maa antages, 5 a 600 Alen vest for »Nordborg« beliggende Sted, kaldet »Kristianseje«, den 11 Oktober f. A. om Morgenen, som det maa antages, omtrent Kl. 5¹/₂ fra sit Hjem til »Kristianseje« for efter Aftale med sin nævnte Svoger, der havde hentet Jordemoder til Tiltaltes Hustru, som i Løbet af Natten havde født et Barn, at faa Svogerens Hest, der skulde benyttes til at køre Jordemoderen tilbage til Viborg. Paa Vejen til »Kristianseje« mødte Tiltalte paa en privat Vej, der fra »Nordborg« fører over den dertil hørende Jord hen til en offentlig Vej, den 64-aarige fhv. Møller James Barrett, der bor paa den ligeledes paa Viborg Nørremark beliggende Engelsborg Mølle, og som — hvad der var Tiltalte bekendt — af en Overretssagfører, der havde lejet Jagtretten paa forskellige Ejendomme paa Viborg Mark, deriblandt ogsaa »Kristianseje«, var antagen som Opsynsmand med Hensyn til den saaledes lejede Jagtret. Barrett, der var forsynet med Gevær, har forklaret, at han den nævnte Morgen Kl. ca. 5 var gaaet fra sit Hjem over paa den nævnte Overretssagførers Jagtterræn — til hvilket han vil have troet, at ogsaa den til »Nordborg« henlagte Jord hørte, hvad den dog efter Tiltaltes og fornævnte Niels Jensens Forklaringer ikke gjorde, idet Jensen ved Udlejningen af Jagtretten paa sin Ejendom til Overretssagføreren udtrykkelig havde undtaget denne Grund — for at se efter Krybskytter og navnlig for at se, om ikke Tiltalte, som Barrett har betegnet som »en gammel Krybskytte«, gik paa ulovlig Jagt.

Med Hensyn hertil skal bemærkes, at Barrett tidligere under Udførelsen af sit ovenommeldte Hverv havde haft Sammenstød med Tiltalte, i hvilken Henseende navnlig et ifølge en Anmeldelse fra Tiltalte og en derefter fremkommen Anmeldelse fra Barrett i September og Oktober Maaneder 1898 ved Viborg Købstads Politiret optaget Forhør, der dog ikke gav Anledning til, at der blev beordret Tiltale mod nogen af dem, indeholder Oplysning om to saadanne Sammenstød, der fandt Sted en tidlig Morgenstund i September s. A., og under hvilke Barrett, da Tiltalte, der efter Barretts Formening begge Gange befandt sig paa det under dennes Tilsyn staaende Jagtdistrikt, gjorde Modstand mod Barretts Forsøg paa at fratage ham hans Gevær, efter hvad denne under Forhøret indrømmede, havde truet Tiltalte med en ladt Revolver, hvad han dog kun vil have gjort for at skræmme og værgе sig mod Tiltalte, der forud havde fældet Gevær med Bøssen pegende mod Barrett og truet med at ville skyde ham, hvilket sidste imidlertid blev benægtet af Tiltalte, som derhos paastod, at han første Gang af Barret blev antruffen paa en offentlig Vej og anden Gang paa en Grund, hvor han af Ejerinden havde lejet Jagtretten.

Da Tiltalte og Barrett, som meldt, den 11 Oktober om Morgenen

mødtes, sagde de »Godmorgen« til hinanden, men vekslede i øvrigt ikke noget Ord.

Medens Tiltalte har forklaret, at Barrett fulgte bag efter ham, da han, efter at have mødt denne, gik henimod »Kristianseje«, hvorhos han har tilføjet, at han, der har benægtet nogensinde i det sidste Aar at have drevet ulovlig Jagt — hvad ej heller er oplyst under Sagen — fandt sig generet ved altid at blive forfulgt og mistænkt herfor af Barrett, gaar dennes Forklaring ud paa, at han blev staaende stille for at se, om Tiltalte vilde gaa ind i nogle Grusgrave, fra hvilke han nogle Nætter forud havde hørt Skud, hvorfor han tænkte sig, at Tiltalte udøvede Jagt der, samt at han først, da han saa, at Tiltalte gik ind paa »Kristianseje«, satte sig selv i Bevægelse, idet han, der da troede, at Tiltalte vilde hente sin Bøsse hos Svogeren for at gaa paa Jagt ad en anden Vej end den, Tiltalte havde fulgt, gik tæt syd om Bygningerne paa »Kristianseje« hen til en ca. 50 Alen vest for disse værende lille Plantage, hvor han stillede sig i Skjul bag Granerne for at passe paa, hvor Tiltalte videre vilde gaa hen, naar han forlod »Kristianseje«. Da Tiltalte kom til »Kristianseje«, hvor han blev lukket ind af sin hos Niels Jensen boende Svigerfader, den 70-aarige Aftægtsmand Jens Christian Andersen, ytrede han til denne, at Barrett fulgte lige efter ham med sin Bøsse, og Andersen saa da ogsaa, efter sin Forklaring, Barrett gaa sydøst for Bygningerne og i Løbet af et Øjeblik passere syd om disse, gaaende vest paa.

Kort efter, da Niels Jensen kom til Stede, beklagede Tiltalte sig ogsaa overfor denne over, at Barrett havde fulgt efter ham, og at han ikke kunde færdes i Fred mellem de to Ejendomme, hvorhos Tiltalte, da Jensen ytrede, at han vilde gaa om og sige til Barrett, at Tiltalte var i et lovligt Ærinde paa »Kristianseje«, viste Jensen, at Barrett stod henne ved den ovennævnte vest for »Kristianseje«, altsaa i modsat Retning af »Nordborg«, beliggende Plantage.

Om det derefter passerede har Jensen afgivet en Forklaring, der gaar ud paa følgende:

Han, der efter det nys nævnte Ordskitte gik over mod Plantagen til et Sted, der, efter hvad han senere har opmaalt, ligger 11 Alen fra det Sted, hvor Barrett stod, sagde fra det ommeldte Sted, hvor han under den følgende Ordveksel blev staaende, til Barrett, der, da han kaldte paa ham, kom frem fra sit Skjul bag en Gran, at han, Barrett, maatte lave det saaledes, at Folk kunde færdes i Fred paa Jensens Ejendom.

Uagtet dette blev sagt i en ganske spagfærdig Tone, blev Barrett hidsig og vred og beskyldte Jensen for at hæle med Tiltalte med Hensyn til dennes ulovlige Jagt, idet han navnlig udtalte sig omtrent saaledes: »Du lejer din Jagt ud og tager Penge for den, og saa hjælper du Rasmus Olsen til at skyde Vildtet, idet du gemmer hans Bøsse for ham«, hvorhos han, der tillige brugte forskellige Skældsord mod Jensen, navnlig »Hæler« og »Bedrager«, fastholdt sine Beskyldninger og vedblev tilsyneladende at være hidsig og vred, dog uden at true, uagtet Jensen meddelte ham, at han aldrig havde haft Tiltaltes Bøsse i sit Hus, samt oplyste ham om, i hvilket Ærinde Tiltalte var kommen til »Kristianseje«. Tiltalte, der imidlertid var kommen til Stede, begyndte nu, idet han stod lige bag ved Jensen, der ikke saa ham, med at sige

nogle Ord til Barrett, hvis nærmere Indhold Jensen ikke har kunnet huske — hvorved bemærkes, at Tiltalte ved sin Defensor for Overretten har ladet anbringe, at han, henvendt saavel til Barrett som til Jensen, sagde, at der kunde man se, hvad det var for en Bandit, Jensen havde til at gaa paa sin Mark — hvorefter Barrett blev yderligere vred og hidsig, gentog sine Beskyldninger overfor dem begge, idet han mod dem brugte Udtrykkene »Banditter«, »Hælere« og »Bedragere«, hvorhos han, der efter Jensens Udsagn raabte saa højt, at det, efter hvad han senere har erfaret, blev hørt helt op til det en halv Fjerdingvej nord for »Kristianseje« beliggende Sted »Lisedal«, greb i sin Lomme og fremtog en Revolver, som han holdt hen mod Jensen og Tiltalte i Færdigstilling. Jensen har tilføjet, at han, da Barrett tog Revolveren op af Lommen, tydelig hørte et Knæk, som om Hanen blev spændt, hvorved dog bemærkes, at det ved Undersøgelse af den paagældende Revolver i Retten har vist sig, at den er saaledes indrettet, at Hanen, naar der trykkes paa Afrækkeren, gaar tilbage og med det samme falder frem igen, og at Hanen vel ogsaa kan spændes op, men at der da ikke kan skydes med Revolveren. Jensen — der som Grund til, at Barrett tog Revolveren frem og sigtede mod dem, vil have tænkt sig, at han, da Tiltalte kom til Stede, var bleven bange for, at denne skulde øve nogen Vold imod ham, uden at Jensen dog vil have hørt, at Tiltalte i mindste Maade gav Anledning til en saadan Frygt hos Barrett — har videre forklaret, at han, da Barrett saaledes stod og pegede med Revolveren mod dem, hørte Tiltalte sige: »Ser Du, at han sigter paa os?« hvortil Jensen svarede »Ja«.

Straks efter, at han havde givet dette Svar — hvorved han efter sit Udsagn ikke tænkte andet, end at Revolveren blev holdt frem mod dem, hvorimod han ikke derved vil have tænkt paa at bekræfte, at der var nogen Fare for, at Barrett vilde skyde — sank Barrett til Jorden, hvorefter Jensen hørte, at han gav nogle rallende Lyde fra sig. Tiltalte, der den Gang stod 11 à 12 Alen borte fra Barrett, hvis Underkrop og Ben vare skjulte af et Fyrretræ, medens hans Hoved og Bryst samt Armen, hvori han holdt Revolveren, ragede op over Træet, maa altsaa, som Jensen har udsagt, have ramt Barrett med en Genstand, som han slyngede ud af sin Haand, i hvilken Henseende Jensen imidlertid har tilføjet, at han ikke saa, at Jensen gjorde nogen Bevægelse med Armen ved at kaste noget fra sig, og at han heller ikke, uagtet det den Gang omtrent var lyst, saa nogen Genstand fare gennem Luften hen imod Barrett.

Da denne var falden, sagde Jensen til Tiltalte: »Hvorfor gjorde du det?«, hvortil denne svarede: »Det var jeg nødt til, for ellers havde han skudt paa os«, hvorhos Tiltalte straks efter sagde: »Lad os nu gaa hjem og passe vor Kørsel«, hvortil Jensen imidlertid svarede: »Nej, nu maa du køre alene, jeg kan ikke forsvare, at gaa herfra, før vi har set, hvordan det er gaaet med Barrett.

Tiltalte, der har forklaret, at han intet har at erindre mod den ovenanførte af Jensen afgivne Forklaring, har om sit Forhold ved den omhandlede Lejlighed yderligere forklaret, at han, før han gik hen til Barrett, fra en Vogn med Turnips eller Roer, der stod i Gaarden ved »Kristianseje«, tog en Roe, der var saa stor som to store knyttede Hænder, hvad han, som han gentagende har udsagt, »udtrykkelig« gjorde for at

have et Vaaben mod Barrett, idet han allerede den Gang vidste eller dog gik ud fra som noget givet, at denne vilde true dem med sin Revolver, da han tidligere havde truet Tiltalte paa denne Maade, og efter hvad Tiltalte vidste — hvad ogsaa bestyrkes ved det under Sagen fremkomne — havde gjort det samme overfor andre.

Da han, der gik lidt bag efter Jensen, kom hen til Stedet, hørte han Barrett beskyldte Jensen for at hæle Tiltaltes Jagtbøsse og Jensens ovenanførte Svar herpaa, og hans Forklaring om det derefter passerede stemmer i alt væsentligt med Jensens.

Tiltalte har endvidere udsagt, at han, der kendte Barrett som en ganske ualmindelig hidsig Mand, om hvem man ikke kan vide, hvad han kan finde paa at gøre, virkelig var bange for, at Barrett, der, som han har udtrykt sig, var helt rasende som en vild Mand, skulde bruge Revolveren og derved skyde enten Tiltalte eller Jensen, og for at forhindre dette, kastede han den ovennævnte Roe henimod Barrett, idet det var hans Hensigt at slaa denne ned, saa at han ikke kunde bruge Revolveren, hvorimod han, som han har udsagt, selvfølgelig ikke tilsignede at slaa Barrett ihjel eller at skamslaa ham.

Tiltalte har tilføjet, at han ikke vilde have slaaet Barret som anført, hvis denne ikke havde truet med Revolveren, og at han ikke just signede efter Barretts Hoved og heller ikke kaster saa sikkert, at han kunde være vis paa, at Roen ramte.

Efter at have set Barrett falde, gik Tiltalte, der har indrømmet, at det er ham, der har tilføjet denne den nedenfor beskrevne Beskædigelse, tilbage til »Kristianseje« og kørte Jordemoderen hjem til Viborg, og da han kom tilbage derfra, gik han til Gerningsstedet for at se, hvor meget Barrett havde blødt, ved hvilken Lejlighed han vil have taget den ommeldte Roe og kastet den ind paa det Læs, hvor han havde taget den.

Barrett har ikke kunnet erindre noget videre af, hvad der passerede, efter at han var bleven slaaet til Jorden, idet han saaledes ikke vil vide, hvorledes han kom til sit Hjem; men det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Niels Jensen og hans Fader, ovennævnte J. Chr. Andersen, noget efter Sammenstødet saa Barrett, der selv havde rejst sig, gaa oppe ved Plantagen, og at han derpaa kom gaende med stærkt blødende Hoved til »Kristianseje«, hvor han, der da efter Jensens Forklaring gjorde Indtryk af ikke at være ved sin fulde Sans, blev vasket og plejet, indtil han blev kørt hjem til Engelsborg Mølle.

Der blev derpaa hentet Læge til ham, og ved den af denne, der er Amanuensis hos Distriktslægen, samme Dag foretagne Undersøgelse fandtes der ifølge en af ham afgiven Erklæring af 13 Oktober f. A. i Barretts venstre Tinding i Højde med en Linie fra øverste Rand af Øret til øverste Rand af Øjehulen et paa tværs forløbende, gabende, ca. 2 Ctm. langt Saar med ujevne Rande, hvilket Saar strakte sig gennem Hud og det under Huden liggende Bindevæv ind i Tindingemusklén, hvor der syntes at være læderet et større Kar, idet der ikke alene havde været en betydelig Blødning ud af Saaret, men tillige en stærk Udtrædning af Blod under Huden, saaledes at hele Tindingepartiet, et Stykke af Kinden og øverste Parti af Øret indtoges af en stærkt spændt Hævelse, der paa et enkelt Sted var blaalig misfarvet, hvorhos Huden i Omfanget af Saaret var kontunderet.

Endvidere udtales det i Erklæringen, at Læsionen, der syntes at være tilføjet med et stumt Legeme under Udfoldelse af en ret betydelig Kraft, tillige havde været ledsaget af en Hjernerystelse, der viste sig ved Tab af Bevidstheden og gentagne Opkastninger, og at det ikke var muligt for Øjeblikket at udtale sig om de videre Følger af Læsionen.

Barrett, der, da han blev afhørt til en Politirapport af 13 Oktober, var sengeliggende og meget svag, men dog i Stand til at afgive en nogenlunde sammenhængende Forklaring, erklærede den 30te s. M., da han første Gang blev afhørt i Retten, at det ham tilføjede Saar da endnu ikke var lægt, og at han stadig led under Følgerne af Slaget, idet han altid følte sig svimmel, faldt, naar han bukkede sig, og intet Arbejde kunde foretage.

Om det videre Forløb og Følgerne af Læsionen er der derefter af Distriktslægen efter Forhørsdommerens Begæring afgivet en Erklæring af 5 November, hvoraf fremgaar, at Symptomerne paa den i den førstnævnte Erklæring omtalte Hjernerystelse den 15 Oktober, da Barrett paa ny blev tilset af fornævnte Amanuensis, jævnt havde tabt sig, og at Saaret, der den 25de s. M., da han tredje Gang blev tilset af samme Læge, næsten var lægt, den 3 November, da Distriktslægen personlig undersøgte ham paa sin Bopæl, var lægt, idet der kun fandtes en ringe Hævelse fortil ved den øvre Øjehulerand, hvorhos Barrett ømmede sig noget for Tryk paa dette Parti og angav at føle intermitterende jagende Smertes og en Fornemmelse af Stramning paa Læsionsstedet. Ifølge Erklæringen angav han tillige ved den sidstnævnte Undersøgelse, at han endnu led af Svimmelhed, naar han fra liggende eller siddende Stilling rejste sig og bevægede sig omkring, og at hans Hukommelse var en Del svækket, medens man — som det i Erklæringen hedder — ved Samtalen med ham fik Indtrykket af, at han ræsonnerede normalt. Erklæringen slutter saaledes: »Da alvorligere Komplikationer fra Hjernens Side nu efter saa lang Tids Forløb ikke ere indtraadte, er det sandsynligst, at den omtalte Svimmelhedsfornemmelse og Svækkelsen af Hukommelsen lidt efter lidt vil fortage sig, uden at der dog i Øjeblikket kan udtales noget aldeles bestemt, om eller naar dette vil ske«. Barrett har under Sagen paastaet sig tilkendt hos Tiltalte i Erstatning for Læge og Medicin, for Tab af Arbejdsfortjeneste samt for Svie og Smerte et Beløb af 50 Kr., og denne Paastand, mod hvilken Tiltalte intet har haft at erindre, er ved Underrettsdommen tagen til Følge.

I hvorvel nu Barretts Forklaring om det passerede paa flere væsentlige Punkter afviger fra Tiltaltes og Niels Jensens Fremstilling, idet han navnlig, ogsaa under Konfrontation med disse, har paastaet at være sikker paa, dels at han ikke brugte Ukvemsord mod Jensen og Tiltalte, idet tværtimod Jensen brugte Udtrykkene »Skurk«, »Røver« og lignende mod ham, dels at han, der ganske vist havde en ladt Revolver i sin højre Frakkelomme, ikke havde denne Revolver fremme, idet han

Færdig fra Trykkeriet den 5 Juli 1900.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

44. Aargang.

Højesteretsaaret 1900

Nr. 17.

Torsdagen den 28 Juni.

under Samtalen med Jensen uafbrudt vil have staaet med sine Hænder korslagte over Bøssepipen, findes Tiltaltes og Niels Jensens, som ovenfor meldt, i alt væsentligt overensstemmende Forklaringer angaaende det ved det paagældende Sammenstød passerede at maatte lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, og der maa saaledes navnlig gaa ud fra, at Barrett har haft Revolveren fremme og sigtet med den mod Tiltalte og Jensen, hvad ogsaa bestyrkes ved, at Barrett, da han efter Sammenstødet kom ind paa »Kristianseje«, efter det foreliggende maa antages ikke at have været i Besiddelse af Revolveren, hvilken Jensen efter sin Forklaring derefter fandt i Plantagen paa det Sted, hvor Barrett havde staaet. Ligesom imidlertid Jensen under Forhørene har udsagt, at Barrett, der efter hans Formening havde taget Revolveren frem for at have den som Forsvarsmiddel mod Tiltalte, hvis denne skulde ville angribe ham, ikke sagde et Ord om, at han vilde skyde, eller overhovedet truede med at gaa angrebsvis til Værks, samt at Jensen, der aldeles ikke gjorde sig nogen Tanke om eller nærede nogen Frygt for, at Barrett vilde skyde paa dem med Revolveren, ikke opfattede den i det omhandlede Tilfælde foreliggende Situation saaledes, at der var nogen egentlig Fare eller Anledning til at anvende Nødværge, endsige yderste Nødværge, saaledes har Tiltalte i Slutningen af Forhøret erkendt, at han ikke just bestemt frygtede for, at Barrett vilde skyde paa ham, men at han frygtede for, at han — som Tiltalte har udtrykt sig — skulde skyde, eller at Revolveren skulde gaa af, og at Skudet saa skulde ramme enten Tiltalte eller hans Svoger.

Naar nu derhos henses til, at Tiltalte for at udføre det Ærinde, hvori han var kommen til »Kristianseje«, ikke behøvede at gaa hen til det Sted, hvor Barrett havde stillet sig, idet hans Bolig, til hvilken han skulde tilbage med den paagældende Hest, som ovenfor meldt, laa i modsat Retning, samt at han gik hen til det nævnte Sted, uagtet han, som af ham erkendt, ventede, at Barrett da vilde true med Revolveren, hvorhos han netop medtog den af ham omforklarede Roe for under denne Eventualitet at bruge den mod Barrett, findes Tiltalte ikke ved den omhandlede Lejlighed at have været i Nødværgetilstand, medens dog den af Barrett ved denne Lejlighed — navnlig ogsaa efter, at han, som ovenfor meldt, af Jensen var bleven underrettet om, at Tiltalte var kommen til »Kristianseje« i et lovligt Ærinde, saa at der ikke kunde være Tale om, at han vilde gaa paa ulovlig Jagt — udviste Adfærd og særlig Truslen med Revolveren maa

anses at have været vel egnet til at ægge Tiltalte til den af ham udøvede Voldshandling.

I Henhold til det ovenanførte vil Tiltalte for sit ovennævnte Forhold være at anse efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Ved Underrettsdommen er Tiltalte anset efter den nævnte Lovbestemmelse med samme Slags Fængsel i 4 Gange 5 Dage, og med den heraf følgende Nedsættelse af Straffetiden vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Erstatningen og Aktionens Omkostninger billiges, saaledes være at stadfæste. — — — — —

Under Sagens Behandling i første Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet ulovligt Ophold fundet Sted, hvorhos bemærkes, at ligesom det ved Underrettsdommen rettelig er antaget, at der ikke er Føje til efter en af ovennævnte Barrett i en for Underretten fremlagt Skrivelse derom nedlagt Paastand at idømme Defensor sammesteds Mulkt i Anledning af en nærmere angiven af ham mod Barrett fremsat Beskyldning eller til at mortificere denne, saaledes findes der ej heller Føje til at tage en af Defensor for Overretten nedlagt Paastand om Mortifikation af et af Aktor sammesteds i et Indlæg brugt Udtryk til Følge.

Nr. 114. Brænderiejer **Jørgen Harboe** (Lunn)

contra

Amtmanden over Sorø Amt paa det offentliges Vegne (Ingen),

betr. Overtrædelse af Jagtloven.

Skelskør Købstads Politirets Dom af 1 Maj 1899: Tiltalte, Brænderiejer Jørgen Harboe, Skelskør, bør erlægge en Bøde af 10 Kr. til Skelskør Kommunes Kasse og betale alle af nærværende Sag lovlig flydende Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 December 1899: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 12. Marts 1900 er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

Den fra Fredningsbestemmelserne i Jagtlovens § 17 gjorte

Undtagelse med Hensyn til »de Fugle, som det ifølge § 6 er tilladt enhver at dræbe, maa efter Lovens Indhold i det hele antages at omfatte alle de Fugle, som det paa Grund af deres Skadelighed ifølge samme Lovs § 6 ogsaa er tilladt andre end den jagtberettigede — nemlig dels Jordbrugeren, dels for Hejrens Vedkommende den fiskeriberettigede — at fange og dræbe. Hejren kan som Følge heraf ikke henregnes til de ved Jagtlovens § 17 fredede Vadefugle, og idet Appellanten saaledes ikke har overtraadt Lovens Fredningsbestemmelse ved at nedskyde en saadan Fugl, vil han være at frifinde for det offentlige Tiltale.

Sagens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og for Højesteret findes Indstævnte at burde tilsvare Appellanten med 150 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Brænderiejer Jørgen Harboe, bør for det offentlige Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og Højesteret betaler Indstævnte, Amtmanden over Sorø Amt, Kammerherre Vedel, paa det offentlige Vegne til Appellanten med 150 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses are saalydende: Ved Skelskør Købstads Politirets Dom af 1 Maj d. A. i en af det offentlige mod Appellanten, Brænderiejer Jørgen Harboe af Skelskør, for Overtrædelse af Lov om Jagten af 8 Maj 1894 § 17 anlagt Sag er denne anset efter den nævnte Lovbestemmelse og samme Lovs § 27, jfr. § 29, med en Bøde af 10 Kr. til Skelskør Kommunes Kasse samt paalagt Sagens Omkostninger.

I Henhold til meddelt Bevilling til Sagens Appel, uanset manglende summa appellabilis, har Appellanten efter Stævning til Appelindstævnte, Amtmanden over Sorø Amt paa det offentlige Vegne, indanket bemeldte Dom her for Retten, hvor han har paastaet den forandret derhen, at han frifindes for det offentlige Tiltale, og at Sagens Omkostninger paalægges det offentlige.

Appelindstævnte, har, skønt lovlig varslet, ikke givet Møde her for Retten.

Appellanten har erkendt, at han en Aftenstund i Slutningen af Juli eller i Begyndelsen af August Maaned f. A., o: paa et Tidspunkt, da ifølge Jagtlovens § 17. II. 6 Vadefugle ere fredede, har paa Skelskør Købstads Mark, hvor han var jagtberettiget, nedskudt en Hejre; men han har til Støtte for sin Frifindelsespaastand anført, at da ifølge samme Lovbestemmelse fra den sammesteds paabudte Fredning af Fugle er undtaget »de Fugle, som det ifølge Lovens § 6 er tilladt enhver at dræbe«, og da herved maa være sigtet bl. a. til Hejren, om hvilken det i nysnævnte § 6, 2det Stk., sidste Punktum, udtales, at det er tilladt den fiskeriberettigede at dræbe den i eller ved ferske

Vande, hvori Fiskeri drives, maa det anses som Lovens Mening, at Hejren ikke skal henregnes til de en vis Tid af Aaret fredede Vade-fugle. Heri findes der dog ikke at kunne gives Appellanten Medhold.

Af den fornævnte Henvisning i Lovens § 17 til dens § 6 kan nemlig, for saa vidt angaar den i sidstnævnte Lovbestemmelses 2det Stk., sidste Punktum, den fiskeriberettigede under visse Betingelser indrømmede Jagtret med Hensyn til Hejren og Odderen, i ethvert Fald ikke udledes nogen Hjemmel ogsaa for andre til i den ved § 17 for Vade-fugle foreskrevne Fredningstid at dræbe Hejren, og da Appellanten efter Sagens Oplysninger ikke kan antages under Jagtudøvelsen at have opfyldt Betingelserne for at nyde godt af den den fiskeriberettigede saaledes gjorde Indrømmelse, findes han ved sit Forhold at have overtraadt Fredningsbestemmelsen i Jagtlovens § 17. II Nr. 6. Da den ham ved Politirettens Dom efter Lovens § 27 idømte Bøde udgør Minimum og da der, saaledes som Sagen foreligger indanket, ikke er Spørgsmaal om at forhøje Straffen, vil den indankede Dom, hvis Bestemmelser om Udredelse af Sagens Omkostninger tiltrædes, være at stadfæste, hvorhos Sagens Omkostninger her for Retten efter dette Udfald ville være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Fredagen den 29 Juni.

Nr. 148.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Carl Thomsen Vaad (Def. Salomon),

der tiltales for ulovlig Omløben med Varer.

Langelands Herreders Politirets Dom af 11 December 1899: Tiltalte Carl Thomsen Vaad bør til Langelands Herreders Politikasse bøde 200 Kr. samt betale denne Sags Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 Februar 1900: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Højesteretssagfører Levison og Prokurator Lange, betaler Tiltalte Carl Thomsen Vaad 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Bøden findes at burde forhøjes til 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bøden bestemmes til 300 Kroner. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Thomsen Vaad til Højesteretssagførerne Bagger og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag, der i første Instans er paadømt ved Langelands Herreders Politiret, tiltales Carl Thomsen Vaad for ulovlig Omløben med Varer.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med de i øvrigt foreliggende Oplysninger er det godtgjort, at han i August Maaned f. A. paa Langeland har til Forhandling omført og til forskellige Personer afsat Knive, Gafler og Skeer, som han havde indkøbt hos en handlende i Kjøbenhavn. Tiltalte har ligeledes vedgaaet, at han — som det maa antages i Slutningen af Juli eller Begyndelsen af August f. A. — paa samme Maade har til Forhandling omført lignende Genstande paa Ærø.

Tiltalte er født den 1 Maj 1864 og er mange Gange tidligere straffet, derimellem 13 Gange — nemlig 9 Gange ifølge mindelig Vedtagelse og 4 Gange ifølge Dom — for ulovlig Omløben med Varer. Han er senest anset ved Rudkøbing Købstads Ekstrarets Dom af 21de Juli 1899 efter Straffelovens § 101 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, efter Forordningen 13 Februar 1775 § 4 og Pl. 27 November 1839 § 1 for ulovlig Omløben med Varer, fjerde Gang begaaet, med en Bøde af 100 Kr. til Baag Herreds Politikasse samt efter Lov 4 Februar 1871 § 6 med en Bøde af 10 Kr. til vedkommende Jurisdiktions Politikasse.

For det af Tiltalte nu udviste Forhold er han ved Politiretsdommen rettelig anset efter Pl. 27 November 1839 § 1 for femte Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer, og Straffen findes efter Omstændighederne ved Dommen passende bestemt til en Bøde af 200 Kr. til Langelands Herreders Politikasse.

Nr. 166.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Georg Vilhelm Eduard Olsen (Def. Asmussen),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21 April 1899: De Tiltalte Georg Vilhelm Eduard Olsen og Emil Rudolf Svendsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød hver især i 3 Gange 5 Dage og en for begge og begge for en betale Aktionens Omkostninger, der-

under Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Meyer og Salomonsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Georg Vilhelm Eduard Olsens Vedkommende anførte Grunde vil Dommen være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 4 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler fornævnte Tiltalte til Højesterets-sagførererne Bagger og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Georg Vilhelm Eduard Olsen og Emil Rudolf Svendsen for Vold.

Tiltalte Olsen er født den 1 Juni 1878 og senest anset: ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 12 Juli 1894 efter Straffelovens § 229, 4de Stk., kfr. §§ 54, 37 og 21, samt efter § 5 i Politivedtægt for Kjøbenhavn af 18 Januar 1869 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

En mod denne Tiltalte i 1897 her ved Retten for Fornærmelser mod Politiet indledet Undersøgelse sluttedes uden Tiltale, mod at Tiltalte vedtog en Bøde af 100 Kr. — — — — —

Ved deres egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste ere de Tiltalte overbeviste at have gjort sig skyldige i følgende:

Den 25 Februar dette Aar, da de Tiltalte efter Besøg paa forskellige Beværtninger om Aftenen paa Gaden passerede Arbejdsmand Frederik Christoffer Nielsen og Slagttersvend Johan Frederik Heick, hvilke vare dem ganske ubekendte, skubbede Tiltalte Olsen i Kaadhed til Nielsen, og da denne svarede igen med Skældsord, sprang Olsen ind paa ham, slog ham med knyttet Haand i Ansigtet, og da han af Nielsen blev væltet omkuld og revet i Ansigtet, bed Nielsen i den ene Finger.

Nu kom Tiltalte Svendsen sin Kammerat til Hjælp, slog Nielsen til Jorden ved en »Skalle« og kastede derefter Slagttersvend Heick omkuld ved at tildele ham et Par Skaller, hvorefter han slog løs paa Heick med knyttet Haand.

Efter at Arbejdsmand Nielsen var kommet paa Benene igen, gøttog det samme Optrin sig, at Olsen sprang paa ham, men blev væltet af Nielsen og derpaa undsat af Svendsen, der ved et kraftigt Næveslag igen slog Nielsen til Jorden, og medens Nielsen laa paa Jorden, bibragte Svendsen ham yderligere adskillige Næveslag og Skaller.

Saa snart Nielsen atter havde faaet sig rejst, flygtede han ind i en nærliggende Port, men blev forfulgt af Tiltalte Svendsen, der paa ny

overfaldt ham i Porten, med Slag i Ansigtet, hvorved Nielsen endnu en Gang kastedes omkuld. Derefter gik Olsen ind i Porten og tilføjede Nielsen med Bagen af Haanden et Par Slag i Ansigtet.

Ved den dem saaledes overgaaede Vold bibragtes der Nielsen et trelappet, til Benhinden gaaende Saar ved det indvendige Hjørne af højre Øjes øverste Kant og paa venstre Lillefinger et ubetydeligt Lapsaar, kun gaaende igennem Huden, samt en mindre Hudafskrabning.

Heick erholdt et til Benhinden naaende Lapsaar over højre Øjes øverste Kant af godt en Centimeters Længde.

Saarene, der for Nielsens Vedkommende vare forbundne med et Par Dages Hovedpine og Uarbejdsdygtighed, lægtes dog for begges Vedkommende i det væsentlige i Løbet af en 3—4 Dage.

Som Følge af det anførte ville de Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød hver især i 3 Gange 5 Dage.

Nr. 179.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Nils Nilsson (Def. Asmussen),

der tiltales for Bedrageri eller Overtrædelse af Straffelovens § 248.

Københavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 9 Januar 1900: Nils Nilsson bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og betale Sagens Omkostninger, deriblandt Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Jørgensen og Møller, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 April 1900: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Richter og Prokurator Tvermoes, betaler Tiltalte, Skræddersvend Nils Nilsson, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Nils Nilsson til Højesteretssagførerne Bagger og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Københavns Amts nordre Birks Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Skræddersvend Nils Nilsson, hvis opgivne Alder af 30 Aar er skønnet stemmende med hans Udseende, og som ikke er funden forhen straffet her i Landet, for Bedrageri eller Overtrædelse af Straffelovens § 248.

Det er ved Tiltaltes egen Tilstaaelse, der er bestyrket ved det i øvrigt oplyste, tilstrækkeligt godtgjort, at han, der arbejdede hos Skræddermester Peter Nielsen i Lyngby, da denne en Gang i sidst afvigte Sommer udleverede ham Tøj til Anvendelse som For i en Jakke, undlod at gøre Mesteren opmærksom paa, at han allerede tidligere havde faaet udleveret For til bemeldte Jakke og benyttede sig af Fejltagelsen til at tilegne sig det sidst udleverede Tøj, der er ansat til en Værdi af 4 Kr. At Tiltalte, som af Nielsen forklaret, selv foranledigede den ommeldte Fejltagelse ved for anden Gang at forlange For udleveret, er mod hans Benægtelse ikke bevist.

For sit anførte Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 253 med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Nr. 181. Højesteretssagfører Salomon
 contra
Jens Kristian Jensen (Def. Halkier),
 der tiltales for Tyveri.

Andst-Slaugs Herreders Ekstrarets Dom af 17 April 1900: Arrestanten Jens Kristian Jensen bør straffes med 20 Rotting-slag. Saa bør han og at udrede Omkostningerne ved denne Aktion, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Zabn, 12 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Bennetzen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 Maj 1900: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten bestemmes til 15 Kr. til den første og 12 Kr. til den sidste. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Johnsen, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Kri-

stian Jensen til Højesteretssagfører Salomon og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Jens Kristian Jensen — der er født den 27de September 1883 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — for Tyveri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der den 1 November f. A. var af sin Fader, Gaardejer Thomas Chr Jensen af Smekken i Jerslev Sogn, bleven anbragt i Tjeneste paa Bødkergaarden i Rønnebjerg i Vrejlev Sogn, har Natten mellem den 22de og 23de Februar d. A. omtrent Kl. 2, ifølge sin Forklaring i den Hensigt at forsøge udført en Tanke, han i nogle Dage havde næret om at skaffe sig Penge til at rejse bort for, ved Tyveri i en af en Forbrugsforening benyttet Butik i et Hus i Rønnebjerg, hvor han ca. 8 Dage i Forvejen havde søgt Ly under et Snevejr, begivet sig fra det af ham i hans nævnte Tjeneste benyttede Kammer, hvor han befandt sig alene, til det ommeldte Hus, der var ubeboet, idet Bestyreren for Forbrugsforeningen boede i et andet Hus, hvad Arrestanten efter sin Forklaring nok troede var Tilfældet, uden dog at vide det, samt at han, efter at have skaffet sig Adgang til Huset ved at stige ind gennem et paa dettes Sydside anbragt Vindue, som han aabnede ved at fratage nogle Brædder, der vare fastsømmede paa den indvendige Side af en ituslaaet Rude i samme, og derpaa fra det Rum i Huset, hvortil Vinduet førte, at være gaaet ind i Butiken, har af den derværende Pengeskuffe, som han efter sin Forklaring oprød med sin Kniv, stjaalet de deri beroende Penge paa lidt Smaamønt nær, som han lod blive tilbage, samt et Signet, hvorhos han i Butiken endvidere tilegnede sig en Flaske, der stod i Vinduet, samt af en Tønde lidt Petroleum, som han kom i Flasken, hvorefter han fjernede sig ad samme Vej, ad hvilken han var kommen ind.

Efter hvad Arrestanten har forklaret, viste de stjaalne Penge sig ved en af ham ved hans Tilbagekomst til Gaarden, hvor han tjente, foretagen Eftertælling at udgøre 6 à 7 Kr., som han brugte paa ca. 2 Kr. nær, hvorhos han ifølge sin Forklaring ved Hjemkomsten heldte den tagne Petroleum — der af den oven ommeldte Bestyrer er anslaaet til en Værdi af ikke over 5 Øre, medens han har ansat Værdien af den stjaalne Flaske til 8 Øre — paa sin Lampe, og lagde det stjaalne Signet, der ikke er bragt til Stede under Sagen, men maa antages at have haft et Par Kroners Værdi, bag ved sin Kiste i det ommeldte Kammer.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Arrestanten den 4 Marts d. A., da han med sin Husbonds Tilladelse var gaaet hjem til sin Faders ovennævnte Gaard, hvor han, som det maa antages, ankom ved Et-Tiden om Eftermiddagen, har, ifølge sin Forklaring, i den Hensigt at se, om der ikke paa Hylden i Forældrenes Sovekammer skulde ligge nogle Penge, som han kunde benytte til at rejse bort for, ube-

mærket begivet sig ind i det nævnte i Stuehuset beliggende Kammer, hvortil der var uhindret Adgang, og fra en derværende Hyldte tilvendt sig en hans Fader tilhørende Pung med et deri værende Beløb, som han, efter at være kommen udenfor, talte, og som efter hans Faders Forklaring udgjorde 8 Kr. 80 Øre.

Efter at Arrestanten derpaa havde overnattet i Brønderslev Kro, tog han den næste Dags Morgen med Jernbanen Syd paa, og da han efter samme Dags Aften at være ankommen til Vamdrup, medens han gik omkring her, saa 2 Cykler staa i Porten til et derværende Hotel, tilvendte han sig den ene af disse, hvorpaa han, efter i Kroen samstedes at have afhentet en Pakke Tøj, som han havde lagt fra sig der, gik videre Syd paa, idet han, der ikke kunde ride paa Cyklen, trak denne med sig, og efter at han derpaa ifølge sin Forklaring var gaaet over Grænsen, men den 6 Marts igen var gaaet tilbage paa dansk Grund, blev han samme Dag anholdt.

Den ommeldte Cykle, der tilhørte Arbejdskarl Henrik Jørgensen af Vamdrup Nyskov, saa vel som den Arrestantens Fader frastjaalne Pung, hvilke Genstande Arrestanten ved sin Anholdelse endnu var i Besiddelse af, ligesom han fandtes i Besiddelse af et kontant Beløb af 1 Kr. 86 Øre, samt 60 Pf., ere bragte til Stede under Sagen, hvorhos Cyklen, der er vurderet til 30 Kr., medens Pungen er ansat til en Værdi af 20 Øre, er udleveret til Ejermanden.

Om Erstatning er der ikke Spørgsmaal under Sagen.

For sit anførte Forhold er Arrestanten ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 229 Nr. 4 og § 228, sammenholdt med §§ 37 og 21, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til 20 Rottingslag.

Nr. 158.

Højesteretsadvokat Lunn

contra

Christian Frederik Iishøi (Def. Hindenburg),

der tiltales for Bedrageri.

Assens Købstads Ekstrarets Dom af 19 Januar 1900: Tiltalte Christian Frederik Iishøi eller Iishøi bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og udrede de af Aktionen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Janson, og til Defensor, Kancelliraad Maaløe, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Marts 1900: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Overrettsadvokaterne Tegner og C. A. Olsen for Overretten betaler Tiltalte Christian Frederik Iishøi 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christian Frederik Iishøi til Højesteretssagfører Lunn og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Assens Købstads Ekstraret indankede Sag er Tiltalte Christian Frederik Iishøi, som er født den 2 Oktober 1856 og anset ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 25 Juni 1895 efter Straffelovens § 275, jfr. § 268, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, aktioneret for Bedrageri.

Det fremgaar af Sagen, at Tiltalte under en af hans forhenværende Husbestyrerinde Nelly Svensson mod ham i Juni 1899 anlagt civil Sag til Betaling af 400 Kr. for kontant Laan, har benægtet af Sagsøgerinden at have modtaget mere til Laan end 100 Kr., samt at han, efter at Sagsøgerinden derpaa nærmere havde specificeret forskellige af de Transaktioner, hvorpaa hun støttede sin Fordring, har ladet sin Sagfører benægte Rigtigheden af denne Fremstilling og fastholde Tiltaltes tidligere Erklæring. Under en i Anledning heraf mod Tiltalte indledet kriminel Undersøgelse har han erkendt, at de ommeldte Proceserklæringer ere urigtige og fremsatte mod bedre Vidende for at opnaa delvis Frifindelse under Sagen; han har derhos i det væsentlige, i alt Fald saa vidt angaar Beløb af i alt over 300 Kr., erkendt Rigtigheden af de af Nelly Svensson fremsatte Krav — under Forhøret ubetinget, hvorimod han under Ekstraretssagen med Hensyn til Beløb af i alt 140 Kr. har forklaret, at han ikke erindrer at have modtaget disse, men i øvrigt ikke vil nægte dette.

Som Følge af det anførte er Tiltalte ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 252 med en Straf, som findes efter Omstændighederne passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage; da derhos Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paaagte Tiltalte, billiges, ligesom det tiltrædes, at Dommen ikke har tillagt bemeldte Nelly Svensson nogen Erstatning hos Tiltalte, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Hermed endte den første ordinære Session.

Første Ekstrasession.

Mandagen den 30 Juli.

Nr. 195.

Højesteretssagfører Asmussen

contra

Carl Johan Johansson (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 22 Maj 1900: Arrestanten Carl Johan Johansson og Arrestantinden Carolina Andersson bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Arrestanten i 6 Gange 5 Dage, Arrestantinden i 4 Gange 5 Dage. Saa udrede de og, en for begge og begge for en, Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Meyer og Salomonsen, 5 Kr. til førstnævnte og 20 Kr. til sidstnævnte. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Carl Johan Johanssons Vedkommende anførte Grunde, og idet de tilvejebragte nye Oplysninger om hans mentale Tilstand ikke findes at kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Carl Johan Johansson og Arrestantinden Carolina Andersson, hvis opgivne Aldre af henholdsvis 44 og 39 Aar ere skønnede stemmende med deres Udseende, og som ikke ere fundne forhen straffede ifølge Dom, tiltales under nærværende Sag for Tyveri, og gaar Sigtelsen nærmere ud paa, at Arrestanten efter Aftale med Arrestantinden, med hvem han samlevede paa Nordvestvej Nr. 31, 5te Sal, Natten mellem den 20de og 21 December f. A. skal have begaaet Tyveri i en Urtekramhandel i Stueetagen i den Ejendom, i hvilken de boede.

Efter det oplyste danner nævnte Ejendom det ene Hjørne af Nordvestvej og Skyttegade og bestaar af et Bygningskompleks: Nr. 31 paa Nordvestvej og Nr. 13 og 15 i Skyttegade. Urtekramhandelen er indrettet i Hjørnebutiken med Butiksdør lige i Hjørnet, men desuden har Forret-

ningen Udgang til Hovedtrappen til begge Sider, baade til Hovedtrappen i Nr. 31 med Gadedør til Nordvestvej og til Hovedtrappen i Nr. 13 med Gadedør til Skyttegade, ligesom der paa samme Maade er Udgang til begge Sider til Køkkentrappen, hvilke Køkkentrapper fører til Ejendommens fælles Gaard. Endvidere er der fra Butiken gennem en Lem Nedgang til Kælderen, der igen har Opgang til Nordvestvej. Til Ejendommens Gaard er der endelig Adgang gennem Gadedøren til Skyttegade Nr. 15.

Politibetjent Nr. 433, Hansen, og Privatvægter Daniel Davidsen, der er Vicevært og bor i nævnte Ejendom, have edeligen afgivet Forklaringer, ifølge hvilke følgende er oplyst:

Nævnte Nat Kl. noget over 3 hørte Betjenten under sin Patrouille-tjeneste noget pusle i Urtekrambutiken og gik ind ad Gadedøren Skyttegade Nr. 15 for i Gaarden at undersøge Forholdene. Undervejs mødte han Davidsen, med hvem han, efter at have afsøgt Gaarden, fulgtes ud paa Gaden ad Gadedøren i Nr. 15, som Vægteren aflaaede. De passerede derpaa Gadedøren i Nr. 13, som de fandt aflaaet, og aflaaede derpaa Gadedøren paa Nordvestvej Nr. 31 for saaledes at spærre Udgangene fra Ejendommen. Efter derpaa at have fjernet Dækslet fra Kældernedgangen, hvis Dør de fandt aaben, begave de sig ned i Kælderen, men nu hørte de, at Personen, der rumsterede i Butiken, skyndsomst tog Flugten, sandsynligvis opskræmmed ved, at Betjenten lod Dækslet falde haardt ned mod Jorden. Vidnerne skyndte sig ad Lemmen, der stod aaben, op i Butiken, men hørte, at Personen, der enten var barfodet eller paa Hosesokker, søgte ud til Hovedtrappen, Nordvestvej Nr. 31, og her forfulgte de ham ad Trappen op i Ejendommen. Ved 3dje Sal maatte Betjenten imidlertid standse for at puste, hvorimod Davidsen fortsatte Forfølgelsen og befandt sig imellem 3die og 4de Sal, da den forfulgte naaede 5te Sal, hvor Trappegangen ender med 2 Døre, en til Arrestantens Lejlighed og en til en Nabolejlighed, medens en Lem fører op til Loftet. Paa dette Tidspunkt hørtes et Brag af en Dør, der blev sprængt, og da Vægteren var naaet Reposen mellem 4de og 5te Sal, saa han Lys trænge ud fra Arrestantens Lejlighed og fandt, da han naaede op, Døren paa Klem. Samtidig modtoges han i Entreen af Arrestantinden; iført Nattrøje og Skørt og med en tændt Lampe i Haanden, og bag hende stod Arrestanten, iført Skjorte. Begge bekræftede over for Vægteren og Betjenten, der nu kom til Stede, at en Person maatte være trængt ind i Lejligheden, men erklærede ikke at vide, hvor han var bleven af.

Arrestantens Dør var til at lukke med Smæklaas og bar Mærker af at være sprængt op ved et Tryk ude fra, og efter Vidnernes saa vel som efter Arrestantens og Arrestantindens Forklaring er det uden for al Tvivl, at det var i Arrestantens Lejlighed, at den forfulgte, ved at trykke Døren op, havde søgt ind. I Arrestantens Lejlighed fandtes nu ikke andre Personer end Arrestanten og Arrestantinden, og Lejlighedens Udgang til Køkkentrappen fandtes lukket med Smæklaas, og en Undersøgelse af Køkkentrappen samt Gaarden med dens Omgivelser, fra hvilken alle Udgangene vare spærrede, førte ikke til noget, der kunde vende Mistanken fra Arrestanten,

Alligevel har Arrestanten fastholdt sin Uskyldighed og benægtet

at være identisk med den forfulgte Person, idet han nærmere har forklaret, at han Aftenen forud var gaaet til Sengs sammen med Arrestantinden og først vaagnede ved, at Arrestantinden kaldte paa ham, idet hun sagde, at der var nogen inde i Lejligheden. Hun var den Gang oppe, men stod i bart Linned i Færd med at tænde Lampen, og Arrestanten sprang straks ud af Sengen og løb ud i Entreen, hvor Bejtenen i det samme kom til Stede.

I Overensstemmelse hermed afgav Arrestantinden ogsaa oprindelig, at hun og Arrestanten laa og sov, da hun vækkedes ved, at Døren blev sprængt, at hun derpaa stod op, tændte Petroleumlampen, iførte sig et Skørt og vækkede Arrestanten, i hvem hun maatte ruske flere Gange, og at hun derpaa med Lampen gik ud i Forstuen, hvor hun mødte den indtrædende Vicevært.

Arrestantens nævnte Forklaring er imidlertid ikke afgivet uden Vaklen, idet han — saaledes som det ved hans egen og Privatvægterens samt Arrestantindens senere Forklaring maa anses godtgjort — først over for Vægteren foregav, at han selv havde hørt nogen pusle i Lejligheden, hvad han imidlertid senere har erkendt ikke er Tilfældet; men i Strid med hans Forklaring om umiddelbart forinden at være vækket af Søvne er den Omstændighed, som han vel har benægtet, men som ved Vidnerne og Arrestantindens Forklaring er godtgjort, nemlig, at han, da Vidnerne kom til, var i høj Grad forpustet som efter et hurtigt Løb.

Endvidere godtgjordes det ved de nævnte Vidneforklaringer i Forbindelse med en paa Stedet afholdt Prøve, at Arrestantens og Arrestantindens Forklaringer maatte være ganske løgnagtige, idet der i det korte Tidsrum, som Davidsen brugte til fra Reposen mellem 3dje og 4de Sal, hvor han hørte Døren blive sprængt, at naa op til 5te Sal, umuligt kunde blive Tid for Arrestantinden til at træffe alle de Foranstaltninger, som hun efter Arrestantens og Arrestantindens Forklaringer skulde have truffet, forinden Viceværten kom til Stede.

Arrestantinden har da ogsaa under Undersøgelsens Gang forandret sin Forklaring og afgivet følgende Tilstaaelse:

Da hun Aftenen i Forvejen talte med Arrestanten om, hvorledes han skulde skaffe Penge til Husleje, som de skyldte, erklærede Arrestanten, at der ikke var andet for end at gaa ned og »skaffe noget«. Arrestantinden var paa det rene med, at Arrestanten hermed mente at begaa Tyveri, og hun forstod, at han agtede at gaa indbrudsvis til Værks, og at det var et i samme Ejendom ved Siden af Urtekramhandelen liggende Ismejeri, som han havde udset til Gerningssted. De gik begge i Seng, men ud paa Natten ved Tretiden stode de begge op; Arrestantinden tændte Lampen, og Arrestanten forlod Lejligheden iført Skjorte, Strømper, Benklæder uden Seler og Rem samt Jakke for efter Aftale med Arrestantinden at udføre Tyveriet, men et Kvarters Tid efter blev Døren til deres Lejlighed, som Arrestanten havde lukket med Smæklaasen, sprængt op af Arrestanten, der styrtede forpustet ind, idet han bemærkede, at der var nogen efter ham. Arrestanten kastede hurtigt Jakke og Benklæder og stod saaledes i Skjorte og paa Hosesokker, da Vidnerne kom til. Da Vidnerne derpaa vare gaaede ud ad Køkkendøren for at undersøge Trappen og Gaarden, betydede Arrestanten Arrestantinden, at hvis han blev anholdt, skulde

hun sørge for, at nogle Koster, som han ved sin Tilbagekomst havde gemt i Sengen, kom ud af Huset. Kort efter kom Betjenten tilbage og anholdt Arrestanten, og den følgende Dag kastede hun hele Pakken i Ejendommens Retiradetønde uden nærmere at undersøge dens Indhold, dog vil hun have set, at der i Pakken fandtes Appelsiner, lidt Chokolade og nogle Julelys.

Denne Arrestantindens Forklaring vil være at lægge til Grund ved Paadømmelsen for hendes Vedkommende, men ved denne Forklaring i Forbindelse med, hvad der i øvrigt foreligger, findes det ogsaa for Arrestantens Vedkommende mod hans Benægtelse tilstrækkelig godtgjort, at han nævnte Nat i tyvagtig Hensigt var til Stede i Urtekrambutiken og her blev overrasket af Vidnerne.

Angaaende Maaden, paa hvilken Arrestanten har skaffet sig Adgang til Gerningsstedet, maa det efter det oplyste antages, at det er sket gennem den ovenomtalte Kældernedgang fra Nordvestvej. De to Halvdøre for denne Nedgang vare spærrede ved en Jernstang, der indvendig fra var sat for Døren, men denne lod sig løfte op af sit Leje og derved fjerne uden Anvendelse af Vold ved Hjælp af et Instrument, f. Eks. en Skruetrækker, som kunde føres ind mellem de to Halvdøre.

Da der nu maa gaas ud fra, at Døren er aabnet paa denne Maade, findes Tyveriet ikke at have været forbundet med Indbrud.

Hvad og hvor meget der ved den nævnte Lejlighed er blevet stjålet, er ikke oplyst med Sikkerhed, idet bestjaalne, Urtekræmmer Petersen, forinden han kunde afhøres i Sagen, er afgaaet ved Døden, men under Hensyn til den af ham før sin Død gjorte Anmeldelse og Arrestantindens Forklaring samt til, hvad bestjaalnes Enke har udtalt, maa der gaas ud fra, at Udbyttet af Tyveriet bestod dels i rede Penge, dels i Varer i alt til en Værdi af mellem 10 og 25 Kr.

Der har under Sagen været Spørgsmaal om Arrestantens Tilregnelighed, idet der under hans Fængsling er opstaaet hos ham en Psychose, som har medført hans Indlæggelse paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, men ifølge den af Afdelingens Overlæge afgivne Erklæring maa Arrestanten antages i Gerningsøjeblikket at have været fuldt tilregnelig.

Som Følge af det anførte ville Arrestanten og Arrestantinden være at anse efter Straffelovens § 228, for Arrestantindens Vedkommende sammenholdt med § 54 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød, Arrestanten i 6 Gange 5 Dage, Arrestantinden i 4 Gange 5 Dage.

Tirsdagen den 31 Juli.

Nr. 186.

Højesteretssagfører Jensen
contra

Laurits Peter Marius Hansen (Def. Salomon),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Fredericia Købstads Ekstrarets Dom af 21 April 1900:
Arrestanten Laurits Peter Marius Hansen bør hensættes til Tvangsar-

bejde i 90 Dage. Saa udreder Arrestanten og samtlige Aktionens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor, Sagfører Jacobsen, og Defensor, Prokurator Seidelin, henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 Maj 1900: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Tiltaltes i den indankede Dom gengivne Forklaring om, at han for ca. 6 Aar siden har tilegnet sig et Sølvur, vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, og hans Forhold vil for saa vidt være at henføre under Straffelovens § 228, jfr. § 60. Da der imidlertid efter de ham senere overgaaede Straffedomme og særlig Ulfborg-Hind Herreders Ekstrarets Dom af 16 September 1898 ikke findes at kunne idømmes ham nogen Tiltægsstraf for det nævnte Tyveri, og Dommen for saa vidt angaar Tiltalen for Betleri, billiges, vil det kunne have sit Forblivende ved den ham idømte Straf.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Laurits Peter Marius Hansen til Højesteretssagførerne Jensen og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Laurits Peter Marius Hansen — der er født i Aaret 1858, og som tidligere har været straffet dels ifølge Vordingborg søndre Birks Ekstrarets Dom af 25de Juni 1877 for Tyveri efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, dels gentagne Gange for Forbrydelse mod den offentlige Myndighed og Orden, deriblandt en Gang bl. a. i Forbindelse med Falsk, dels endelig oftere for Løsgængeri eller dermed beslægtede Forseelser og mange Gange for Betleri, senest ifølge Assens Købstads Politirets Dom af 22 Januar d. A. efter Lov 3dje Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 60 Dage — tiltales under nærværende Sag for Tyveri og Betleri.

Færdig fra Trykkeriet den 2 August 1900.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

44. Aargang.

Højesteretsaaret 1900

Nr. 18.

Tirsdagen den 31 Juli.

I sidstnævnte Henseende maa det ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han den 28 Marts d. A. i Fredericia har gaaet fra Dør til Dør og betlet.

Hvad dernæst angaar Sigtelsen for Tyveri, har Arrestanten til en i Anledning af det nævnte Betleri optagen Politirapport af egen Drift afgivet en Forklaring, der senere er bleven ratihaberet inden Retten, og som gaar ud paa, at han for ca. 6 Aar siden har taget et gammelt Sølvur fra en ældre Mand, der laa og sov ved Landevejen lige udenfor Kolding By, og at han noget senere solgte dette Ur til Slagter Bekkes Søn i Ødis, med hvem han den Gang arbejdede sammen ved et Vejanlæg, hvorhos det ligeledes til en Politirapport er forklaret af en nu som Gensdarm ansat Søn af bemeldte Slagter, at han for 5 à 6 Aar siden afkøbte Arrestanten et Sølvur, som han, der herfor gav 1 Kr., straks efter forærede til en af sine yngre Søskende, og af Slagter Bekke selv, at han erindrer, at hans nævnte Søn for ca. 5 Aar siden af Arrestanten købte et Ur, der ikke kunde gaa og derfor var »temmelig værdiløst«. Efter Forkyndelsen af Underrettsdommen, hvorved det er fundet ikke at kunne statueres, at Arrestanten virkelig har gjort sig skyldig i et Tyveri som det af ham omforklarede, lod Arrestanten gennem sin Defensor for Underretten yderligere Underdommen tilflyde en Meddelelse om, at »han kunde skaffe et Vidne paa Rigtigheden af sin Forklaring«, og under et derpaa optaget Reasumtionsforhør har Arrestanten forklaret, at han, da han tog det ommeldte Ur fra den sovende Mand, var i Følge med en Person ved Navn Carl Christian Andresen, til hvem han den følgende Dag gav Uret, og som var den, der solgte det til Slagter Bekkes Søn, ligesom bemeldte Andresen under en i den Anledning stedfunden Afhøring, som han er bleven underkastet, medens han hensad i Tvangsarbejdsanstalten i Odense, til en Rapport har afgivet en Forklaring gaaende ud paa, at han og Arrestanten en Gang — efter hans Formening for ca. 3 Aar siden — i Følge med hinanden et kort Stykke udenfor Kolding By traf paa en gammel Røgter, der laa og sov i Vejgrøften, og som Arrestanten gik hen til for at se, om det var »en af deres Folk«, samt at Arrestanten ved sin Tilbagevenden udtalte, at han ikke kendte Manden, og efter at de vare gaaede et Stykke Vej, trak et gammelt Sølvur op af Lommen og fortalte, at han havde frataget den sovende Mand dette Ur, hvilket Arrestanten, efter hvad Andresen videre har

forklaret, den følgende Dag, idet Andresen til Arrestanten beklagede sig over, at det var »smaat med Penge«, gav Andresen, som derpaa solgte det for 1 Kr. til Sønnen i en Gaard i Ødis, hvor Arrestanten havde faaet Arbejde.

Foruden at det ommeldte Ur nu ikke har kunnet tilvejebringes, maa det efter Sagens Oplysninger antages, at der i Kolding ikke er sket nogen Anmeldelse til Politiet om et Tyveri som det af Arrestanten omfoklarede; men om der end desuagtet efter Arrestantens med det i øvrigt fremkomne i det væsentlige stemmende Forklaring maatte gaas ud fra, at han har tilvendt sig det tidt nævnte Ur paa den af ham angivne Maade, findes det i alt Fald efter det foreliggende ikke med Sikkerhed at kunne antages, at Uret har været en Værdigenstand af en saadan Betydning, at Tilvendelsen deraf kunde paadrage Arrestanten egentlig Tyvsstraf, og det maa derfor — selv bortset fra, at der under en modsat Forudsætning dog i Betragtning af de Arrestanten i de senere Aar overgaaede Straffedomme, deriblandt en inden Ulfborg-Hind Herreders Ekstraret den 16 September 1898 afsagt Dom, hvorved han er anset efter Straffelovens § 100 og Lov 3dje Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ikke vilde være tilstrækkelig Føje til nu at ikende Arrestanten nogen Tillægsstraf for et Tyveri som det omhandlede — have sit Forblivende ved Underrettsdommen, for saa vidt der ikke derved er paalagt Arrestanten noget Ansvar under denne Del af Sagen.

Idet Arrestanten derhos for det af ham begaaede Betleri ved Underrettsdommen rettelig er anset efter Lov 3dje Marts 1860 § 3 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Tvangsarbejde i 90 Dage, vil bemeldte Dom — — — — — saaledes være at stadfæste.

Nr. 196.

Højesteretssagfører Asmussen

contra

Niels Christensen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 26 Juni 1900: Arrestanten Niels Christensen bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Tvermoes og Overretssagfører Bentzen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte

Niels Christensen til Højesteretssagførerne Asmusen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Niels Christensen, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri, er født den 27 December 1842 og anset bl. a. ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 10 September 1869 efter Straffelovens § 232 og Lov af 3dje Marts 1860, kfr. Straffelovens § 14, med Tugthusarbejde i 3 Aar, ved Højesterets Dom af 27 Juli 1886 efter Straffelovens § 230, 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Rettens Dom af 18 Oktober 1887 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., efter dens § 253 samt efter Lov af 3dje Marts 1860 § 3 med Tugthusarbejde i 2 Aar, ved Rettens Dom af 31 Maj 1890, dels i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens §§ 228 og 229, 4de Stk., lempet Tillægsstraf, dels efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet grovt Tyveri med Tugthusarbejde i 3 Aar, ved Rettens Dom af 27 November 1894 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet grovt Tyveri og efter Lov af 3dje Marts 1860 § 1 med Tugthusarbejde i 4 Aar og senest ved Roskilde Købstads Politirets Dom af 27 November 1899 efter Lov af 3dje Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 60 Dage.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Om Eftermiddagen den 6 Marts d. A. blev Arrestanten af Politibetjent Nr. 481, Høje, anholdt paa en Loftgang i en Ejendom i Colbjørnsensgade, til hvilken der fra Stedets Køkkentrappe var uhindret Adgang, og hvor Arrestanten laa tilsyneladende sovende.

Arrestanten har erkendt intet lovligt Ærinde at have haft i den nævnte Ejendom, men han har benægtet at have forbundet noget tyvagtigt Formaal med sin Nærværelse der. Efter sin Forklaring var han samme Dag kommen gaaende fra Rudersdal ad Lyngbyvejen, og da han, der oprindeligt havde haft til Hensigt straks i Overensstemmelse med et ham givet Tilhold at melde sig til Politiets Protokol over mistænkelige Personer, følte sig saa stærkt paavirket af undervejs nydte Drikkevarer, at han ikke fandt det passende at fremstille sig for Politiet, opsatte han at melde sig og gik for at sove sin Rus ud op i den nævnte Ejendom, der i øvrigt var ham ganske ubekendt, og i hvis Loftsetage han lagde sig til at sove, uden at han er i Stand til at erindre, hvorledes han fra Lyngbyvejen var kommen ud paa Vesterbro og hvorledes han naaede op i nævnte Etage, hvor han laa og sov, da ovennævnte Politibetjent Høje vækkede ham.

Ligesom denne Forklaring er lidet sandsynlig og ganske ubestyrket, saaledes er den delvis i Strid med, hvad der i øvrigt foreligger, idet Arrestanten efter det oplyste ikke kan antages under sit Ophold paa Loftet i nogen væsentlig Grad at have været paavirket af Drikkevarer, men desuden afgive Sagens samtlige Oplysninger Støtte for den mod Arrestanten rejste Sigtelse for Tyveri.

Skrædder Peter Christian Petersen har edelig forklaret, at han, der bor i Ejendommens Stueetage, nævnte Eftermiddag fra sit Vindue saa Arrestanten opholde sig et Kvarters Tid i Genboejendommens Gadedør

seende op ad den af Vidnet beboede Ejendom, og derpaa pludselig skraa over Gaden og gaa ned i Kældergennemgangen til Gaarden. Vidnet, der fik Mistanke til Arrestanten, fulgte nu efter ham over Gaarden og op ad Køkkentrappen til Loftsetagen, hvor Vidnet fandt Arrestanten paa Tørreloftet siddende paa Hug og sammenbyltende noget Tøj (en Skjorte, noget Uldtøj og et Kjoleliv), som Arrestanten, paa Vidnets Opfordring om at lade det ligge, paastod tilhørte ham, men af hvilket Arrestanten for øvrigt nu hængte noget op paa en Snor i Loftsrummet. Vidnet gik da ned til Kristine Rasmussen, Christensens Hustru, der boede i Etagen nedenunder, og som paa hans Opfordring løb efter Politi, medens Vidnet paa 4de Sals Trappeafsats afventede hendes Tilbagekomst, idet han bevogtede Nedgangen fra Loftet. Fem à 6 Minutter efter kom Christensens Hustru tilbage med Politibetjent Høje, og efter sin Forklaring er Vidnet fuldstændig overbevist om, at Arrestanten, som de nu fandt liggende paa Loftsgangen uden noget under Hovedet og tilsyneladende sovende, ikke virkelig sov.

Christensens Hustru har edelig forklaret, at Skrædder Petersen nævnte Eftermiddag kom løbende oppe fra ned til hende og fortalte, at der var en Mand oppe paa Loftet i Færd med at stjæle Tøj fra et Tørreloft, hvorfor hun straks løb efter Politi, og godt 5 Minutter efter kom hun tilbage med Politibetjent Høje. Ogsaa dette Vidne vil have haft det bestemte Indtryk af Arrestanten, at han ikke sov, men kun lod saaledes, da han fandtes paa Loftet, og i samme Retning har Politibetjent Høje edelig forklaret.

De tre nævnte Vidner have endvidere overensstemmende forklaret, at da de kom op paa Loftet sammen, fandt de af det ovenomtalte Tøj nogle Stykker hængende paa en Snor paa Tørreloftet og Resten henkastet paa Gulvet, og om disse sidste Stykker have saavel Christensens Hustru som Høje forklaret, at de vare forkrøllede og gjorde Indtryk af at have været byltet sammen.

Da nu Arrestantens Fortid karakteriserer ham som en Person, der ikke ernærer sig paa ærlig Maade og er i høj Grad tyvagtig og navnlig ogsaa tidligere har begaaet Loftstyveri, og Tilliden til Arrestantens Forklaring yderligere svækkes ved, at han i tidligere Sager har nægtet sig skyldig i Forhold, som han senere er bleven overbevist om, findes Skrædder Petersens Forklaring at være bleven saaledes bestyrket ved det i øvrigt oplyste, at den vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse.

Det omtalte Tøj, som Arrestanten efter Petersens Forklaring var ved at sammenbylte, tilhørte Anna Larsen, Magnussens Hustru og er vurderet til i alt 2 Kr.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Nr. 173. Højesteretssagfører Bagger

contra

Niels Christian Hansen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri, Vold og Overtrædelse af Straffelovens § 100.

Kriminal- og Politirettens Dom af 26 Maj 1900: Arrestanten Niels Christian Hansen bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Larsen og Prokurator Kalko, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stånde. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Christian Hansen til Højesteretssagførerne Bagger og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Niels Christian Hansen, som under nærværende Sag tiltales for Tyveri, Vold og Overtrædelse af Straffelovens § 100, er født den 8 Juni 1860 og anset blandt andet ved Rettens Dom af 9 Juli 1892 efter Straffelovens § 100 og 232 for 5te Gang begaaet grovt Tyveri eller i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 6te Gang begaaet Hæleri med Tugthusarbejde i 3 Aar, og senest ved Højesterets Dom af 2 April 1897 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., og § 246 efter dens § 238 som for 7de Gang begaaet Hæleri med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 19 Februar dette Aar Kl. ca. 3³/₄ Eftermiddag blev Politiasistent Maximilian Ernst Vilhelm Tvermoes, der civilklædt befandt sig ved Østerbros Triangel, tilkaldt af Karen Frederichsen, Werners Hustru, til Ejendommen Nr. 127 i Ryesgade, hvor en Tyv skulde have gemt sig i Kælderen efter først at have været oppe i Werners Hustrus Lejlighed paa 4de Sal over Gaarden.

Ved den straks derpaa foretagne Undersøgelse af Kælderen fandtes Arrestanten skjult i et Rum, hvis Dør var taget af Hængslerne og stillet løst hen for Indgangen, der yderligere var skjult ved to Juletræer, der vare stillede hen foran Døren.

Arrestanten, der har nægtet at have haft noget tyvagtigt Formaal med sin Tilstedeværelse i Ejendommen, og som særlig har benægtet at have været oppe i Ejendommens Etager, har til Forklaring af sit Ophold i Kælderen anbragt, at han paa sin Vej ad Østerbrogade til

Trianglen fik Trang til at forrette et nødvendigt Ærinde og derfor søgte ind i Ryesgade og ind i bemeldte Ejendoms Gaard, hvor han aabnede et Par af Retiraderne men opgav at benytte dem, fordi der laa Sne paa Sæderne. Uagtet der var en Del flere Retirader samme Sted, og uagtet flere af disse efter det oplyste ikke vare aflaaede, vil Arrestanten dog ikke have gjort Forsøg paa at komme ind paa nogen af disse, idet han paa Grund af sin stærke Trang foretrak at skynde sig ned i Kælderen, for her at forrette sin Nødtørf. Uagtet Kælderen nu var mørk og uagtet han, som anført, havde Hastværk, søgte han dog, forinden han udførte sit Forehavende, at sikre sig mod Overraskelse ved at anbringe den omtalte Dør og Juletræerne for Indgangen af det Rum, som han var tyet ind i, og til Forklaring af, at Arrestanten her blev funden, uden at have forrettet sin Nødtørf, ja uden at have opknappet sine Benklæder, har han anbragt, at hans Trang, efter at han var naaet saa vidt i sine Forholdsregler, pludselig ophørte.

Medens paa den ene Side denne Arrestantens Forklaring af sin Tilstedeværelse i Kælderen er ganske usandsynlig, er paa den anden Side Sigtelsen mod ham for Tyveri støttet af følgende edelig afgivne Vidneforklaringer.

Werners Hustru har afgivet, at hun nævnte Dag Kl. ca. 3³/₄ Eftermiddag vendte tilbage til sit Hjem, efter kort forinden at have forladt sin Lejlighed og aflaaet begge dens Udgangsdøre, baade den, der fra Trappegangen fører ind i Dagligstuen, og den, der samme Sted fra fører ind til Køkkenet, at en Person inde fra aabnede hendes Køkkendør i det Øjeblik, hun var ved at aabne Døren til sin Dagligstue, og at Personen uden at ændse hendes Spørgsmaal, hvad han havde at bestille i hendes Lejlighed, løb ned ad Trappen og ned i Kælderen, medens Vidnet, der løb efter ham, skyndte sig ud af Porten efter Politi. Vidnet, der i Arrestanten har genkendt den nævnte Person, har endvidere forklaret, at hendes Kommode, der ved hendes Bortgang fra Lejligheden var aflaaet og ligeledes var aflaaet, da hun kom tilbage, af Tyven maa være aabnet og lukket igen ved falsk Nøgle, idet der saas at være rodet rundt i hendes Skuffer, men at der i øvrigt kun er frastjaalet hende to 25 Ører og 10 Øre i Kobber, hvilke laa i en Porcellænsæske, der stod paa Kommoden.

Johanne Beate Haakansson, Jahns Hustru, har forklaret, at hun den paagældende Dag lige havde haft Besøg af Werners Hustru, der bor Dør om Dør med hende, og Kl. ca. 3¹/₂ Eftermiddag havde forladt hende for at udrette et Ærinde i Byen, da hun hørte en Person lukke sig ind ad Dagligstuedøren til Werners Hustrus Lejlighed, at det forekom hende, at Personen havde noget Besvær med at faa lukket op, og at det først lykkedes efter et Par Minutters Forløb. Hun, der først troede, at det var Werners Hustru, der var vendt hjem, gik dog nu ud paa Trappegangen for at se, hvem det var, men hørte i det samme Dagligstuedøren blive lukket til indvendig fra og aflaaet, og da hun derpaa gik til Køkkendøren, blev ogsaa her Nøglen drejet om inde fra. Vidnet, som nu hørte Raslen af Porcellæn, bankede paa, men da alt blev stille, gik Vidnet tilbage til sin egen Lejlighed. Knap 10 Minutter efter hørte hun imidlertid Werners Hustru sige: »Hvem er det, hvad skal De?» og idet Vidnet nu gik ud paa Gangen, saa hun en Person skynde sig ned ad Trapperne, og det stod hende da

straks klart, at det var denne Person, der havde rusteret i Werners Hustrus Lejlighed. Vidnet har i Arrestanten genkendt den ommeldte Person.

Endelig har Karen Olsen, Clausens Enke, med Bestemthed genkendt Arrestanten som en Person, hun omtrent Kl. 3¹/₂ Eftermiddag mødte paa Trappegangen i den omhandlede Ejendom.

Arrestanten, der efter det oplyste har et karakteristisk og let genkendeligt Ydre, og som ved sin Anholdelse fandtes i Besiddelse af Nøgler, der kunde aabne saavel Døren til Werners Hustrus Lejlighed som hendes Kommodeskuffer, findes under Hensyn til det oven anførte og til, at hans Fortid kendetegner ham som tyvagtig og som en ihærdig Benægter af sine Tyverier, der oftere have været begaaede paa ganske lignende Maade som det her omhandlede — at være overbevist om ved nævnte Lejlighed i tyvagtig Hensigt ved Hjælp af falsk Nøgle at have skaffet sig Adgang til Werners Hustrus Lejlighed. Derimod tør det ikke anses for godtgjort, at Arrestanten der har tilegnet sig noget, idet det navnlig ikke er bevist, at de af Werners Hustru savnede Penge ere frakomne hende ved nævnte Lejlighed.

Ifølge de af Politiassistent Tvermoes, Blikkenslagersvend Johan Peter Petersen og af Politibetjentene Nr. 564 Lindholm, Nr. 530 Jerløv og Nr. 350 Veflinge afgivne Forklaringer har Arrestanten endvidere gjort sig skyldig i følgende:

Da Arrestanten i det ovennævnte Kælderrum var bleven sat under Anholdelse af Politiassistenten og godvillig var kommen ud i Kælder- gangen, begyndte han at gøre Modstand mod Anholdelsen og søgte at rive sig løs fra Assistenten, der tog fat i ham. Herved opstod en Brydning, under hvilken de ovennævnte Politibetjente efterhaanden kom til Assistance. Arrestanten slog og sparkede om sig og bed gaa- tagne Gange efter Assistenten, hvem han ved et Bid tilføjede et Saar paa højre Haands Pegefinger, hvilket Saar dog lægtes efter faa Dages Forløb. Under Brydningen fik Lindholm en ubetydelig Hudafskrabning paa venstre Haand, men i øvrigt har Arrestanten, der under idelig Modstand og Trusler blev overmandet, bundet og kørt til Stationen, ikke tilføjet Politimændene nogen Men.

Arrestanten har ikke turdet benægte at have opført sig som anført, og da de nævnte Vidner have beediget deres Forklaringer, ville de være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232, kfr. § 46, for Forsøg paa 6te Gang begaaet grovt Tyveri eller i Medfør af dens § 241 efter dens § 238, kfr. § 46, som for Forsøg paa 8de Gang begaaet Hæleri, samt efter Straffelovens § 100 efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Nr. 171. Højesteretssagfører Lunn

contra

Nelly Svensson, Perssons Hustru (Def. Bagger),

der tiltales for Hæleri og Overtrædelse af Straffelovens § 182.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 Maj 1900: Arrestantinderne Anna Sofie Jørgine Larsen og Nelly Svensson, Perssons Hustru, bør straffes, Arrestantinden Persson med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, Arrestantinden Larsen med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Salomonsen og Overretssagfører Carlsen, 15 Kr. til hver, udredes af Arrestantinden Persson, dog saaledes at Arrestantinden Larsen deraf in solidum med hende udreder $\frac{1}{3}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Nelly Svensson, Perssons Hustrus Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesterets-sagførerne Lunn og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestantinden Anna Sofie Jørgine Larsen for Tyveri, Arrestantinden Nelly Svensson, Perssons Hustru for Hæleri og Overtrædelse af Straffelovens § 182. — — —

Arrestantinden Persson, hvis opgivne Alder af 31 Aar er skønnet stemmende med hendes Udseende, er anset senest ved Rettens Dom af 23 December 1899 efter Straffelovens § 180, jfr. Lov af 10 April 1874 § 4, med Tvangsarbejde i 18 Dage.

Ved deres egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste ere Arrestantinderne overbeviste at have gjort sig skyldige i følgende:

Natten imellem den 28de og 29 Januar dette Aar stjal Arrestantinden Larsen under et Besøg i utugtigt Øjemed hos en herværende Urtekræmmer et Beløb af c. 365 Kroner, som denne i en Tegnebog havde beroende i et Klædningsstykke, der hang i et uaflaaset Klædeskab paa hans Værelse.

Af disse Penge brugte hun 42 Kroner dels til kontant Gave, dels til at indkøbe en Foræring til Arrestantinden Persson, dels til at traktere hende for, og sidst nævnte Arrestantinde modtog alt dette, uagtet hun var bleven gjort bekendt med, at det hidrørte fra Tyveri.

Den 17 Januar dette Aar meddeltes der Arrestantinden Persson til 3dje Politinspektorats Tilholdsprotokol Forbud mod at have Fruentimmere til Huse, om hvilke hun havde Formodning om, at de levede af Utugt, idet hun samtidig blev gjort bekendt med, at Overtrædelse af Forbudet vilde medføre Tiltale og Straf.

Desuagtet har nævnte Arrestantinde i Tiden fra den 28 Januar til den 15 Februar med enkelte mindre Afbrydelser haft til Huse Arrestantinden Larsen, om hvem hun vidste, at hun var indskrevet offentlig Fruentimmer, og som i nævnte Tidsrum med Arrestantinden Perssons Vidende og Vilje benyttede hendes Bolig til Utugt for Betaling med Mandfolk, som Arrestantinden Larsen førte hjem med sig. Efter sidstnævnte Arrestantindes Forklaring har Arrestantinden Persson endog flere Gange selv ført Mandfolk hjem for at give dem Lejlighed til at øve Utugt med Arrestantinden Larsen, men efter Arrestantinden Perssons Forklaring tør der dog ikke gaas ud fra, at dette er sket mere end en Gang. For Benyttelsen af Boligen til Utugt har Arrestantinden Larsen givet Medarrestantinden forskellige Beløb, i alt 20—25 Kroner.

En Aften ved Ellevetiden i Februar Maaned dette Aar kom Arrestantinden Persson tilfældig paa Gaden i Samtale med et 16 Aar og 2 Maaneder gammelt Pigebarn, Petra Oda Jensine Petersen, som var Arrestantinden ganske ubekendt, men som hun paa Grund af hendes unge Alder ansaa for sædelig ufordærvet. Dette Pigebarn formaaede hun til at følge sig hen i en i Kannikestræde værende Dansesalon »Kalkeballen«. Efter Petras Forklaring foregav Arrestantinden, at hun skulde et Ærinde hen i Kannikestræde og bad Petra slaa Følge, idet hun fortiede for hende, der aldrig før havde været til offentlig Dans, at det var til et saadant Sted, hun agtede sig; men overfor Arrestantindens Paastand om straks at have underrettet Petra om, at hendes Maal var »Kalkeballen«, tør Petras Forklaring i saa Henseende ikke lægges til Grund. Da det under deres Ophold i Dansesalonen var blevet saa sent, at Petra ikke turde gaa hjem til sine Forældre, i hvis Hus hun havde at passe sine smaa Søskende, tilbød Arrestantinden hende Husly, og de fulgtes nu hjem sammen med en Mandsperson, Forretningsfører Marius Peter Rosenvinge-Sørensen, som Arrestantinden kendte fra tidligere Tid, og som hun i Aftenens Løb havde gjort Petra bekendt med. Ankommen til sin Bolig lukkede Arrestantinden Rosenvinge-Sørensen og Petra ind i sit Soveværelse, hvor hun i Sørensens Nærværelse opfordrede Pigebarnet til at aflæde sig og gaa i Seng, og hun fremkom med denne Opfordring paa en saadan Maade, at der, som Arrestantinden har erkendt, deri laa en utvetydig Opfordring til Petra om at bedrive Utugt med Sørensen. Idet Arrestantinden derpaa ytrede til sidstnævnte, at det nok var en lille Uskyldighed, han havde faaet fat paa, lod hun dem ene. Petra, der efter sin Forklaring en eller to Gange før det her nævnte Tilfælde havde plejet legemlig Omgang, tilstod nu Rosenvinge-Sørensen Samleje, og Arrestantinden modtog derefter af sidstnævnte en Betaling af 4 Kr., hvoraf en Ubetydelighed skulde bruges til at servere Kaffe for efter Sørensens Bestilling, medens hun modtog Resten af Pengene som Betaling for hans Benyttelse af Lejligheden til Utugt med Petra.

Arrestantinden har paastaet, — og denne Forklaring vil ikke

kunne forkastes — at hun, da hun tilbød Petra Logis, ikke endnu havde utugtige Planer med hende. Hun har derimod erkendt, at hun ved i sin Bolig at arrangere Samlejet med Rosenvinge-Sørensen vel ikke tilsigtede at opnaa direkte og kontant Betaling derfor, men dog gik ud fra, at Sørensen, naar hun viste ham en saadan Tjeneste, vilde traktere paa hende igen, naar de mødtes paa Forlystelsessteder.

Efter det oplyste gav det saaledes passerede Anledning til et fortsat utugtigt Forhold mellem Petra og Sørensen.

Som Følge af det anførte ville Arrestantinderne være at anse, Arrestantinden Larsen — — — Arrestantinden Persson efter Straffelovens §§ 238 og 182, 1ste, 2det og 3dje Led efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Onsdagen den 1 August.

Nr. 191.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Albert Sebaldu Magnus Molin (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 9 Juni 1900: Arrestanten Albert Sebaldu Magnus Molin bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salarer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Lund og Prokurator Lehmann, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter Straffelovens § 230, men Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Albert Sebaldu Magnus Molin bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i seks Gange fem Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesterets-sagførerne Hansen og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Albert Sebaldus Magnus Molin for Tyveri.

Arrestanten er født den 31 Marts 1880 og tidligere anset ved Rettens Dom af 22 Juli 1899 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Ifølge Anmeldelse fra Tømrer Georg Vilhelm Westermann blev han den 14 Februar d. A. om Aftenen, medens han opholdt sig i Spisehuset St. Poulsgade Nr. 6, frastjaalet en Vinterfrakke, som hang frit fremme paa en Knagerække i Spisehusets Korridor. Den 16de s. M. meddelte Pantelaaner Christensen, Adelgade Nr. 93, at en Mandsperson havde indfundet sig i hans Forretning og forlangt Laan paa en Vinterfrakke, der muligvis var den stjaalne, samt at Personen under den Samtale, Christensen havde ført med ham om hans Adkomst til Frakken, var løbet sin Vej efterladende Frakken. Ved Hjælp af nogle Optegnelser i en Bog, som den paagældende Person havde tabt under Flugten, blev Arrestanten udfundet og paagrebet, og har Arrestanten erkendt, at Bogen tilhører ham og forklaret, at han har tabt den i Østersøgade den 14de eller 15de Februar d. A. Derimod nægtede han ved sin Anholdelse at kende noget til den fornævnte Frakke, ligesom han ogsaa nægtede at have forsøgt at laane paa denne hos Pantelaaner Christensen. Disse Nægtelser har han fastholdt under Under søgelsen, idet han med Bestemthed har paastaet, at han ikke har stjaalet Frakken, i hvilken Tømrer Westermann har genkendt den ham frastjaalne.

Da imidlertid Pantelaaner Christensen og dennes Hustru Ane Marie Olsen, edelig have forklaret, at de i Arrestanten genkende den Person, der forsøgte at laane paa Frakken, og da Tømrer Westermann har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til Frakken, der er vurderet til 25 Kr., samt har godtgjort sin Ejendomsret til denne, findes der at være tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. af 8de September 1841 § 6 tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten, hvis Fortid taler imod ham, og som har erkendt at have tilbragt Aftenen den 14 Februar d. A. i Spisehuset St. Poulsgade Nr. 6, for uhjemlet Besiddelse af den stjaalne Frakke, efter de nævnte Omstændigheder som Tyv.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 230 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 185.

Advokat Halkier

contra

Andreas Hansen (Def. Nellemann),

der tiltales for Løsgængereri og Betleri samt for Tyveri.

Esbjerg Købstads og Skads Herreds Politirets Dom af 10 April 1900: Arrestanten Andreas Hansen bør hensættes til Tvangs-

arbejde i 60 Dage og have at udrede denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Maj 1900: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen, betaler Arrestanten 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det i den indankede Dom ommeldte Forhold er Tiltalte rettelig anset efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5. Efter Dommens Afsigelse er det derhos ved Tiltaltes egen Tilstaaelse, der bestyrkes ved det i øvrigt oplyste, godtgjort, at han engang i Efteraaret f. A. har fra et uafklaaset Skur stjaalet 2 Sække med ca. 15 Pd. Uld, tilsammen til en Værdi af ca. 16 Kroner, tilhørende Morten Sillassens Enke, hos hvem han kort forinden havde haft Arbejde. For dette Forhold, som Højesteret ved kongeligt Reskript af 23 Juni d. A. er bemyndiget til at paa-kende i 1ste Instans under nærværende Sag, vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 232, jfr. § 64, for 7de Gang begaaet simpelt Tyveri. Straffen findes at kunne bestemmes under et til Tugthusarbejde i 4 Aar.

Thi kendes for Ret:

Andreas Hansen bør hensættes til Tugthusarbejde i fire Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Advokaterne Halkier og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Andreas Hansen, der er født i Aaret 1835, og som tidligere, foruden gentagne Gange at være særlig straffet for Bedrageri, har været straffet 8 Gange for Tyveri, 2 Gange i Forbindelse med ulovlig Omgang med Hittegods og i øvrigt til Dels i Forbindelse med Bedrageri og Betleri, senest ifølge Højesterets Dom af 4 Oktober 1894 for 6te Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232 med Tugthusarbejde i 4 Aar, hvorefter han har været straffet ifølge Esbjerg Købstads og Skads Herreds Politirets Dom af 1 Februar d. A. efter Lov af 3dje Marts 1860 § 3 for Betleri med Tvangsarbejde i 48 Dage, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Løsgængeri og Betleri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der den 24 Marts d. A. havde udstaaet den sidst nævnte Straf og var bleven anbragt paa Ravnsø Fattiggaard i Grimstrup Sogn, men som samme Dag forlod Fattiggaarden, idet han efter sin Forklaring forinden henvendte sig til

Sogneraadsformanden, til hvem han sagde, at nu gik han sin Vej, og at han vilde til Slesvig, hvorpaa han af Sogneraadsformanden erholdt et Hjemstedsbevis samt 5 Kr. i Rejsepenge, har, siden han saaledes forlod Fattiggaarden og indtil den 6te f. M., da han blev anholdt i Esbjerg, drevet omkring uden Erhverv i de fleste af Byerne i Skads Herred og udelukkende ernæret sig ved at betle i disse Byer, idet han har forklaret, at han — som det i Tilførselen til Politiprotokollen hedder — »hurtigst mulig« drak de ovennævnte Rejsepenge op.

For sit ommeldte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Lov om Straffen for Løsgænger og Betleri af 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Politirettsdommen passende bestemt til Tvangsarbejde i 60 Dage.

Nr. 197. Højesteretssagfører Jensen

contra

Hans Peter Jørgensen (Def. Lunn),

der tiltales for Voldtægt og for Overtrædelse af Straffelovens § 170.

Bjerre Herreds Ekstrarets Dom af 6 Maj 1900: Arrestanten Hans Peter Jørgensen, kaldet Bærentsen, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder samt betale i Erstatning til Niels Jensen, kaldet Murer, af Daugaard Mark 4 Kr. Saa udreder Arrestanten og alle af Aktionen lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Bjerregaard, 12 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Plenge, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 Juni 1900: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 18 Maaneder. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Johnsen, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 170, men da det vil kunne have sit Forblivende ved den ham idømte Straf, vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Peter

Jørgensen til Højesteretssagførerne Jensen og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Hans Peter Jørgensen — der er født i Aaret 1866, og som med Undtagelse af, at han en Gang i sin Militærtjeneste har været straffet arbitrært for en Tjenesteforseelse, ikke ses tidligere at have været kriminaliter tiltalt eller straffet — tiltales under denne Sag for Voldtægt og for Overtrædelse af Straffelovens § 170.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han 2 Gange, nemlig som det maa antages i Eftersommeren 1895 og den 17 Oktober 1898, har skaffet sig legemlig Omgang med den aandssvage Pige Marie Jensen, der maa antages at være født den 14 Februar 1878.

Første Gang havde Arrestanten, der den Gang boede i et tætt ved Marie Jensens Faders Ejendom paa Daugaard Mark beliggende Hus, Omgang med hende midt paa Dagen i sit Kammer, medens der stod nogle Børn udenfor, hvorfor han hængte noget for Vinduet og laasede Døren. Arrestanten har nærmere forklaret, at han for at faa Pigen til at føje sig gav hende Bolscher, hvorpaa hun lagde sig op i Sengen til ham, hvor han havde legemlig Omgang med hende, idet han dog ikke tror, at Sæden gik fra ham i hendes Kønsele.

I saa Henseende har han udsagt, at dersom Samlejet ikke blev fuldbyrdet — hvorom han intet bestemt kan sige — maa det have været, fordi Børnene udenfor have rykket i Døren eller paa anden Maade forstyrret ham.

Marie Jensen har for sit Vedkommende forklaret, at Arrestanten med Magt trak hende ind i Kammeret, kastede hende om paa Gulvet og derefter smed hende op i Sengen, hvor han løftede hendes Klæder op foran og plejede Omgang med hende, hvorhos hun har tilføjet, at han havde sit Lem oppe i hendes Kønsele; men det foreliggende giver dog ikke Føje til at forkaste Arrestantens Forklaring om, at det skete godvillig fra hendes Side.

Med Hensyn til det den 17 Oktober 1898 passerede er det oplyst, at Marie om Aftenen kom til Arrestanten med den Besked fra Enken Karen Andersen af Korshøj, at han skulde følge med Marie over i Enkens Brændehus for efter et af ham givet Løfte at save noget der henliggende Træ. Arrestanten fulgte da ogsaa straks med Pigen, der bar en Lygte, som hun skulde holde for ham, medens han savede Brændet. Saa snart de vare komne ind i Brændehuset, tog Arrestanten imidlertid Lygten fra hende og slukkede den, og om, hvad der derefter passerede, har Marie forklaret, at Arrestanten, efter at have lukket Døren, kastede hende om paa en Bunke Brænde, holdt Haanden for hendes Mund, løftede hendes Klæder op og satte, trods hendes Modstand og Anskrig, sit Lem op i hendes Kønsele, hvorimod hun ikke mærkede nogen Sædudgydelse. Hun har forsikret, at hun græd, raabte og skreg alt, hvad hun kunde, uden at hun dog blev hørt paa Grund af Blæsten, hvorhos hun har udsagt, at hendes Kjole

blev reven itu derved, at Arrestanten kastede hende om paa Brændestykkerne.

Marie Jensens Moder, Ane Kathrine Jensen, har forklaret, at Datteren den paafølgende Morgen fortalte hende det passerede, og at Datteren stadig overfor hende har fastholdt, at Arrestanten tog hende med Vold og dæmpede hendes Skrig ved at holde hende for Munden, hvorhos Ane Kathrine Jensen i Retten har forevist Datterens ommeldte Kjolenederdel, hvori der da forefandtes 7 Flænger, medens den efter hendes Udsagn før det den omhandlede Aften passerede var hel. Efter den af fornævnte Enke Karen Andersen afgivne Forklaring hørte hun ikke Maries Skrig, uagtet hun sad i sin Stue, der kun ved en Væg var skilt fra Brændehuset, men hun har i øvrigt udsagt, at Marie Dagen efter fortalte hende det passerede i det væsentlige som anført, og at hun tror, at det er sandt, hvad Pigen fortalte.

Efter at Arrestanten, der straks under Undersøgelsen indrømmede ved den nævnte Lejlighed at have haft legemlig Omgang med Marie Jensen paa Brændebunken, idet han dog erklærede ikke at kunne huske, om Samlejet blev fuldbyrdet ved Sædudgydelse, først i nogle Forhør havde nægtet, at han havde taget Pigen med Vold eller at hun havde skreget, og at han havde holdt Haanden for hendes Mund, forklarede han i et den 19 Marts d. A. afholdt Forhør, at han den omhandlede Aften var noget beruset, dog ikke i højere Grad end, at han nok vidste, hvad han sagde og gjorde, om end det hele nu stod noget dunkelt for ham, og at der paa Grund af hans af Spiritus ophidsede Tilstand straks paakom ham en stærk Trang til at pleje legemlig Omgang med Pigen, hvad han derfor besluttede sig til, allerede forinden han kom ind i Brændehuset med hende, samt at det var for ubemærket at kunne gøre dette, at han slukkede Lygten. Arrestanten slog derpaa Armen om Livet paa hende, og, efter hvad han videre forklarede, betvivlede han ikke, at han med det samme væltede hende om paa Brændestykkerne, hvorhos han tilføjede, at han ikke huskede, om han i Forvejen havde bedet hende om med det gode at føje ham, men at han var saa ophidset, at han ikke kunde styre sig.

I det paafølgende, den 28de s. M. afholdte Forhør erklærede han, at han ikke vilde benægte at have taget Pigen med Vold, idet han greb hende om Livet og væltede hende om paa Brændebunken samt dæmpede hendes Skrig ved at holde hende for Munden, men han fastholdt i øvrigt, at han var beruset, og at det hele stod uklart for ham.

Under Sagens Behandling ved Ekstraretten erklærede Arrestanten imidlertid, at han ikke kunde huske noget klart om, hvorledes det gik til ved den omhandlede Lejlighed, og at han betvivlede, at han med Magt havde kastet Pigen om, hvorhos han paastod, at han havde afgivet sine nysansførte Forklaringer, fordi han troede at kunne komme løs af Arresten. Men efter sin egen Begæring blev han et Par Dage derefter paany fremstillet i Ekstraretten, og han afgav da en Forklaring, der i det væsentlige stemmer med, hvad han, som anført, har forklaret i Forhørene den 19de og 28de Marts d. A.

Han erkendte saaledes, at han under det paagældende Optrin — hvis Enkeltheder dog nu saa længe efter kun stode uklare for ham — ikke havde mere i Hovedet, end at han meget godt vidste, hvad han

sagde og gjorde, og han erklærede, at han aldeles ikke vilde benægte Rigtigheden af Pigens Forklaring, og at han navnlig nok troede, at hun skreg, og at han holdt hende for Munden. Han vilde — som han udtrykte sig — blive ved sin tidligere aflagte Tilstaaelse og indrømmede altsaa, »at det var imod Pigens Villie, at han forskaffede sig Samleje med hende.«

I øvrigt gjorde han gældende, at han ikke havde haft nogen kraftig Modstand at overvinde, men han indrømmede, at det var fordi Pigen var ude af Stand til at gøre nogen saadan Modstand, idet hun — hvad Retten ogsaa har attesteret — kun har meget ringe fysiske Kræfter. Endelig gentog han i Ekstraretten sin ovenanførte Erklæring om, at han ikke husker, om Samlejet blev fuldbyrdet ved Sædudgydelse.

Med Hensyn til det sidst nævnte Punkt har Distriktslægen i en Erklæring af 14 Marts d. A. udtalt, at Hymen ved den af ham denne Dag foretagne Undersøgelse af Marie Jensens Kønsele fandtes at være til Stede, om den end paa et enkelt Sted syntes noget indreven i Randen, hvad dog ikke med Bestemthed turde paastaas, men at den var saa slap og eftergivende, og Aabningen i den saa stor, at den med største Lethed tillod en tyk Finger at passere, hvorfor Distriktslægen maatte anse det for fuldkommen muligt, at et eller flere Samlejer vare fuldbyrdede med Pigen.

Efter det oplyste er Marie Jensen, der ikke er konfirmeret, i høj Grad aandssvag, hvilket efter Arrestantens Indrømmelse var ham bekendt, da han, som ovenanført, skaffede sig legemlig Omgang med hende, der maa antages ikke at have haft saadan Omgang med andre Mandspersoner. Ifølge en fremlagt Erklæring fra vedkommende Skolekommission har hun efter Lærerens Udsagn ikke haft noget som helst Udbytte af sin Skoleundervisning, og hendes Moder har i saa Henseende forklaret, at Marie, der gik i Skole fra sit 7de til sit 15de Aar, ikke en Gang naaede til at kende Bogstaverne eller Tallene, at hun aldeles ikke kan regne og ikke kender Pengene, og at hun ikke har mindste Begreb om Moral og Religion. Distriktslægen har i en Erklæring af 22 Februar d. A. udtalt, at der hos Pigen, bortset fra, at hun er noget spinkel af Bygning, ikke ellers opdages noget i legemlig Henseende abnormt, men at han ikke tager i Betænkning at betegne hende som Idiot, idet hendes Tale og den Tankegang, denne røber, nærmest kan sammenlignes med den, man finder hos et 4—5-aarigt Barn. Særlig maatte Distriktslægen efter Undersøgelsen, sammenholdt med de ham meddelte Oplysninger, antage, at hun mangler Forstaaelse af endog blot den fysiske Betydning af Samleje og Fødsel, og skønt hun ikke ganske savner moralske Begreber, ere disse dog saa taagede, at han maa anse hende for at være uden Forstaaelse af de nævnte Forholds moralske Betydning.

Under Sagens Behandling ved Ekstraretten have Dommeren og Retsvidnerne bemærket til Retsprotokolten, at Pigen under samtlige

Færdig fra Trykkeriet den 30 August 1900.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

44. Aargang.

Højesteretsaaret 1900

Nr. 19.

Onsdagen den 1 August.

Afhøringer havde gjort bestemt Indtryk af at mangle al Skamfølelse i kønslig Henseende, ikke fordi hun i mindste Maade havde vist sig uanstændig i Tale eller Adfærd, men øjensynlig fordi hun ligesom et lille Barn var uden sædelig Bevidsthed, men at paa den anden Side hendes uafbrudte Forsikringer om, at det ikke var hendes Skyld, paa det klareste godtgjorde, at hun maatte være bleven belært om, at hun ikke maatte indlade sig med Mandfolk paa den Maade. Maries Moder, der aldrig vil have mærket, at Datteren er sanselig anlagt, har da ogsaa udsagt, at hun har gjort Datteren bekendt med, at Samleje med Mandfolk kan faa Svangerskab og Barnefødsel til Følge, og formanet hende til ikke at give sig af med Mandfolk.

Marie Jensens Fader, Niels Jensen, kaldet Murer, af Daugaard Mark, har under Sagen paastaet Arrestanten tilpligtet at betale ham 4 Kr. for den ovennævnte iturevne Kjolenederdel, medens han har frafaldet yderligere Erstatningskrav, og bemeldte Paastand, mod hvilken Arrestanten intet har haft at erindre, er ved Underrettsdommen tagen til Følge.

Arrestanten har under Sagen tillige været sigtet for at have gjort sig skyldig i uterlig Forhold overfor et Pigebarn paa ca. 7 Aar; men selv om dette Forhold kunde falde ind under Aktionsordren, vil der i hvert Fald ikke kunne paalægges ham noget Strafansvar i saa Henseende, da det ikke mod hans Benægtelse kan anses for godtgjort, at han har gjort sig skyldig i saadant Forhold overfor det paagældende Pigebarn.

Naar bortses fra Marie Jensens egne Udsagn, paa hvilke der efter hendes Aandstilstand ikke kan lægges videre Vægt, ere de under Sagen foreliggende Oplysninger vedrørende det af Arrestanten den 17 Oktober 1898 udviste Forhold overfor hende nu ikke af en saadan Betydning, at de kunne komme i afgørende Betragtning, for saa vidt de gaa i en fra Arrestantens Forklaringer afvigende Retning, og om der end her-efter ikke er Føje til at betvivle, at Marie Jensen ved den nysnævnte Lejlighed ikke har givet Samtykke til, at Arrestanten maatte pleje legemlig Omgang med hende, findes det dog paa den anden Side betænkeligt alene paa Grundlag af hans ovenanførte vaklende og paa væsentlige Punkter usikre Forklaringer at antage, at Arrestantens Magt-anvendelse overfor Marie Jensen har haft Karakteren af en saadan Tvang, som maatte være en Forudsætning for, at hans Forhold kunde betragtes som Voldtægt. Idet der derhos ikke efter det foreliggende

med tilstrækkelig Vished kan gaas ud fra, at Arrestantens Samleje med Marie Jensen ved nogen af de ovennævnte to Lejligheder er blevet fuldbyrdet ved Sædudgydelse, er Arrestanten for sit omhandlede Forhold ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 170, sammenholdt med § 46, men Straffen, der er bestemt til Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Art Strafarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 189.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Carl Christian Knigge (Def. Hindenburg),

der tiltales for Vold og Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101.

Kriminal- og Politirettens Dom af 9 Juni 1900: Arrestanten Carl Christian Knigge bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Busch og Levinsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Medens det maa billiges, at Tiltalte for det af ham udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold ligeoverfor Politibetjenten er anset efter Straffelovens §§ 100 og 101, vil han for sit Forhold overfor Værtshusholder Jørgensen og Larsens Hustru være at anse efter Straffelovens § 200, jvfr. Lov 11 Maj 1897 § 1. Straffen vil under et kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Carl Christian Knigge bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i seks Gange fem Dage. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagfører Lunn og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Carl Christian Knigge, der under nærværende Sag tiltales for Vold og Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101, er født den 3 December 1878 og anset bl. a. ved Rettens Dom af 11 Oktober 1898 efter Straffelovens § 203 og Lov af 3 Marts 1860 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 27 Maj 1899 efter Straffe-

lovens § 100 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og senest ved Rettens Dom af 1 Februar 1900 efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 24 Dage.

Ved sin egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Arrestanten overbevist at have Natten mellem den 2den og 3dje April d. A. — da han af 3 uniformerede Politibetjente blev sat under Anholdelse, fordi han havde gjort sig skyldig i Gadeorden og nægtede paa Betjentenes Opfordring at passere Gaden — søgt at modsætte sig Anholdelsen ved at kaste sig ned paa Gaden og slaa og sparke omkring sig. Derved ramte han de paagældende Betjente — Nr. 373, Ourø, Nr. 444, Bentsen, og Nr. 576, Gøtterup — paa Benene og Brystet, ligesom han ved at spænde Ben gentagne Gange fik Politibetjent Ourø til at falde, hvorhos han udskældte Betjentene for Bondekarle, Skurke, Labaner o. l. Det lykkedes dog Betjentene at gennemføre Anholdelsen.

Ifølge de af Værtshusholder Konrad Jacob Jørgensen, Snedkersvend Lorentz Johannes Severin Koch og Sofie Jørgine Schrøder, Larsens Hustru, afgivne Forklaringer har Arrestanten endvidere den 9de s. M. i førstnævntes Beværtning, hvor han var falden i Søvn i en Stilling, der generede Færdselen i Beværtningen, overfaldet Larsens Hustru ved at slaa hende i Ansigtet, fordi denne, der snublede over hans Ben, vækkede ham og bad ham forandre Stilling, samt derpaa bibragt Værtshusholderen tre à fire Slag i Ansigtet, fordi denne bad ham betale sin Fortæring og forlade Beværtningen. Overfaldet paa Larsens Hustru havde Hævelse af hendes Overlæbe til Følge, og Overfaldet paa Jørgensen Hævelse af Kinderne, men samtlige disse Læsioner fortoge sig i Løbet af den følgende Dag.

Ifølge de af Politibetjentene Nr. 448, Jeberg, og Nr. 305, Bugge, afgivne Forklaringer har Arrestanten endvidere, da han i Anledning af det ovennævnte Forhold som anholdt førtes til Stationen, strittet imod af alle Kræfter og slaaet og sparket omkring sig, uden dog at ramme Betjentene, samt udskældt disse, der vare i Uniform, bl. a. for Bondekarle og Pjalte.

Arrestanten har vel ikke bestridt disse Forklaringers Rigtighed, men han har erklæret ikke at kunne huske, hvad der ved de omhandlede Lejligheder passerede. Da imidlertid saa vel de ovennævnte civile Vidner som Betjentene have beediget deres Forklaringer, ville disse være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, ved hvilken der tillige efter det foreliggende maa gaas ud fra, at Arrestanten var fuldt tilregnelig.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 100, 101 og 203 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Hermed endte den første Ekstrasession.

Anden Ekstrasession.

Mandagen den 27 August.

Nr. 199.

Advokat Halkier

contra

Mathias Nicolai Jensen, kaldet Kongsted, Karl Emanuel Johansen og Glob Peter Martinus Milling (Def. Bagger),

der tiltales for Forsøg paa Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 30 Juni 1900: Arrestanterne Mathias Nicolai Jensen, kaldet Kongsted, Karl Emanuel Johansen og Glob Peter Martinus Milling bør straffes: Jensen og Milling med Forbedringshusarbejde hver især i 8 Maaneder, Arrestanten Johansen med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og en for alle og alle for en betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Sinding og Prokurator Tvermoes, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Mathias Nicolai Jensen, kaldet Kongsted, Karl Emanuel Johansen og Glob Peter Martinus Milling, en for alle og alle for en, til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Mathias Nicolai Jensen, kaldet Kongsted, Karl Emanuel Johansen og Glob Peter Martinus Milling tiltales under nærværende Sag for Forsøg paa Tyveri.

Arrestanten Jensen er født den 22 Februar 1873 og anset 7 Gange før sit fyldte 18de Aar for Tyveri, og endvidere bl. a. ved Rettens Dom af 23 Maj 1891 efter Straffelovens § 228 og Lov af 3dje Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Amager Birks Ekstrarets Dom af 29 Marts 1892 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Københavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 4 November 1896 efter Straffelovens § 231, 2det Stk., jfr. § 54, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og senest ved Rettens Dom af 6 August 1898

efter Straffelovens § 232 som for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter § 253 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Arrestanten Johansen er født den 16 November 1875 og anset senest ved Rettens Dom af 13 Januar 1900 efter Straffelovens § 236 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage.

Arrestanten Milling er født den 22 Januar 1875 og anset ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 29 Maj 1895 efter Straffelovens § 228, jfr. § 54, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 10 September 1895 efter Straffelovens § 230, 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder, ved Rettens Dom af 25 Maj 1897 efter Straffelovens § 231, 2det Stk., kfr. til Dels § 46, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og senest ved Rettens Dom af 3dje Oktober 1899 efter Straffelovens § 296 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

I Tiden fra Kl. 9 Eftermiddag den 12 Februar d. A. til Kl. 6 Morgen den næste Dag blev der i Følge Anmeldelse fra Detailhandler Søren Larsen, Sundevedsgade Nr. 12, Kælderen, begaaet Indbrudstyveri i hans Forretning samme Sted, hvorved der blev ham frastjaalet dels Varer, dels Penge. Tyveriet var begaaet ved Indstigning fra Stedets Gaard gennem et Vindue, der var lukket med Hasper og indenfor stænget med Jernstænger, idet Vinduet var brudt op og en af Jernstængerne frabrudt.

Gerningsmanden til dette Tyveri blev ikke opdaget. Arrestanten Milling, om hvem det er oplyst, at han tidligere har tjent hos Larsen, og som ifølge Politibetjent Nr. 278 Christensens edelig afgivne Forklaring af denne nævnte Nat ca. Kl. 4 blev antruffen udenfor Gerningsstedet, har nægtet at have udøvet Tyveriet samt bestridt Betjentens nysnævnte Forklaring, og noget Bevis er der ikke tilvejebragt imod Arrestantens Benægtelse.

Efter Tyveriet lod Detailhandler Larsen sætte en ny Jernstang ind og lod samtlige Jernstænger fæstne ved en Tværstang, lod endvidere Vinduet udvendig beslaa med Trætremmer og Vinduet forsyne med solide Hasper, der bandt stærkt, men om Aftenen den 21de s. M. Kl. ca. 11 blev Politibetjentene Nr. 202 Dahlsgaard og ovennævnte Christensen tilkaldte til Ejendommen af Skomager Niels Frederik Nielsen, der boede ved Siden af Larsens Forretning, og som formodede, at der igen var forsøgt Indbrudstyveri gennem det samme Vindue.

Efter de nævnte Betjentes Forklaring traf de ved deres Ankomst til Ejendommen i Kældergangen, der fra Gaden fører til Gaarden, de tre Arrestanter, som de satte under Anholdelse. De to førtes under nogen Modstand til Stationen, medens den tredje undløb, men to Dage derefter blev han indbragt til Stationen, og ved den af Skomager Nielsen og Detailhandler Larsen straks efter Arrestanternes Anholdelse foretagne Undersøgelse viste det sig ifølge disse to Vidners edelige Forklaring, at to af Trømmerne for Vinduet vare frarevne, at begge Vinduets Ruder vare ituslaaede, og at Vinduet derefter ved Aftagning af Hasperne var aabnet.

Arrestanterne have nu hver for sig nægtet at have itubruds eller

aabnet Vinduet, men de have om deres Færden paa nævnte Tid afgivet indbyrdes uoverensstemmende Forklaringer.

Arrestanten Milling har benægtet overhovedet at have været inde i Ejendommens Gaard; han vil slet ikke have været i Selskab med de to Medarrestanter nævnte Dag, før han om Aftenen, da han passerede den paagældende Ejendom, tilfældig saa dem staa nede i Kældergangen, hvor han gik ned for at tale med dem, men hvor han straks derpaa tillige med Medarrestanterne blev anholdt af de ovennævnte Betjente.

Arrestanterne Jensen og Johansen have derimod forklaret, at de en større Del af Dagen havde været i Selskab med Arrestanten Milling, senest i en Beværtning i Istedgade, at de alle tre i Selskab forlod denne Beværtning Kl. 11 Aften, og de have erkendt, at de derefter alle tre vare inde i den paagældende Ejendoms Gaard, idet de have forklaret, at de selv gik ind først, og at Arrestanten Milling kort efter ogsaa kom ind i Gaarden. Denne Forklaring om Arrestanternes Samvær senest i den ovennævnte Beværtning, som de forlode i Selskab alle tre, er imod Arrestanten Millings Benægtelse ved forskellige Vidnesbyrd godtgjort at være rigtig, og herefter vil der overfor de to Medarrestanters Forklaring ikke kunne tillægges Arrestanten Millings Benægtelse af at have været inde i Gaarden nogen Betydning.

Om Formaalet med deres Tilstedeværelse i den paagældende Gaard have Arrestanterne Jensen og Johansen forklaret, at de gik derind i et nødtørftigt Ærinde, men i øvrigt have de paa forskellige Punkter givet indbyrdes uoverensstemmende Forklaringer om deres Færden i Gaarden, dog have de begge forklaret, at de kort efter at Arrestanten Milling var kommen ind i Gaarden hørte en Rude klirre, og at de, der gik ud fra, at Arrestanten Milling havde slaaet den i Stykker, skyndte sig ud gennem Kældergangen, hvor de imidlertid bleve anholdte alle tre.

Ligesom det nu ved denne Forklaring i Forbindelse med de nedenomtalte Omstændigheder ved Arrestanternes Anholdelse maa anses for godtgjort, at den ene af Vinduets Ruder er ituslaaet under Arrestanternes Ophold i Gaarden, saaledes bringe disse Omstændigheder det udenfor al Tvivl, at ogsaa Frabrydningen af Tremmerne, Ituslagningen af den anden Rude og Vinduets Aabning ved Løsning af Hasperne er sket under Arrestanternes Ophold i Gaarden.

I saa Henseende har Detailhandler Larsens Tjenestekar, Peder Nielsen, edeligen forklaret, at han Aftenen forud, forinden han forlod Forretningen, lukkede Hasperne ved at banke dem ned over Krogene med en Knibtang, og at han ved samme Lejlighed overtlyede sig om, at Tremmerne og Ruderne vare i Orden, og i Overensstemmelse hermed har Larsens Hustru, Petronella Petersen, og dennes Datter, Marie Noline Larsen, edeligen forklaret, at de ved deres Bortgang fra Forretningen Kl. 9 Aften overtlyede sig om, at Vinduet var lukket med begge Hasper paasatte.

Skomager Nielsens Hustru, Maren Kirstine Mortensen, der med sin Mand har Soveværelse ved Siden af det Lokale, til hvilket det oftnævnte Vindue fører, har edeligen forklaret, at hun, som ved 11-Tiden vaagnede ved Lyden af Glas, som faldt klirrende ned, og straks vækkede sin Mand, derefter hørte et Slag paa en Rude og igen Lyden af klirrende Glas og hørte tillige, at Lyden kom i Retning af Larsens

Vindue, at hun, medens hendes Mand tog Klæder paa og løb efter Politi, fra samme Retning hørte en skurrende Lyd og Klirren af Glas mod Stenbroen, ligesom hun gennem sit Vindue saa to eller tre Skygger bevæge sig i Gaarden i Nærheden af Larsens Vindue og hørte dæmpede Stemmer, at Personerne derefter forlod Gaarden ad Kældergangen, idet de nu talte i en kortere og ærgerlig Tone, at hun derefter laa og lyttede og med Sikkerhed kan udtale, at der fra de nævnte Personers Bortgang og til hun siden hørte sin Mand og Larsen i Forening undersøge det omtalte Vindue, ikke har været nogen anden Person ved Vinduet.

Endelig har Skomager Nielsen forklaret, at han straks, da han var bleven vækket af sin Hustru og hørte Folk i Gaarden, var paa det rene med, at det var Tyve, og at han, der øjeblikkelig klædte sig paa og løb efter Politi, antager, at han, allerede 3 eller 4 Minutter efter at være vækket, kom tilbage med de to ovennævnte Politibetjente, der straks gik ned i Kældergangen og anholdt Arresterne, medens Vidnet vækkede Detailhandler Larsen, i Forening med hvem han undersøgte det oftnævnte Vindue og fandt det i den ovenbeskrevne Tilstand.

At det omtalte Vindue paa nævnte voldelige Maade er aabnet af en af Arresterne, maa der efter det saaledes foreliggende gaas ud fra, uden at det kan anses for godtgjort, hvem af Arresterne, der har gjort det, og det maa anses for utvivlsomt, at det er sket i tyvagtig Hensigt.

Arresterne Jensen og Johansen have endvidere erkendt, at de, som vare uden Logis og uden Penge til at skaffe sig saadant, nævnte Nat, efter med Milling at have forladt den ovennævnte Beværtning, af en Tredjemand fik Tilbud om Natteleje hos denne, men afslog Tilbudet for at følges med Milling, og naar nu Hensyn tages til den hele Situation, under hvilken Indbrudsforsøget er forøvet, og til, at ikke blot Millings, men ogsaa Arresterne Jensens og Johansens Forklaringer om, hvad der passerede i Gaarden, efter det ovenanførte maa antages at være løgnagtige, fremdeles til, at Arresterernes Fortid kendetegner Jensen og Milling som i høj Grad tyvagtige Personer, der bl. a. begge have været straffede for Tyveri, udført ved Indstigning gennem Vindue, og Johansen som en mange Gange, ogsaa for Ejendomsindgreb, straffet Person, findes det at maatte statuere, at det heromhandlede Forsøg paa Tyveri er forøvet i Henhold til en mellem samtlige Arrester truffen fælles Overenskomst.

Som Følge af det anførte ville Arresterne være at anse:

Jensen efter Straffelovens § 232, kfr. § 46, for Forsøg paa 5te Gang begaaet groft Tyveri, Johansen efter Straffelovens § 229, 4de Stk., kfr. § 46, og Milling efter Straffelovens § 232, kfr. § 46, for Forsøg paa 4de Gang begaaet groft Tyveri, efter Omstændighederne Jensen og Milling med Forbedringshusarbejde hver især i 8 Maanedere, Johansen med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.‡

Nr. 214.

Advokat Nellemann

contra

Lars Peter Vilhelm Hansen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28 Juli 1900: Arrestanterne Lars Peter Vilhelm Hansen, Niels Christian Frederik Strube og Georg Fabel Christiansen bør straffes: Hansen med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, Strube og Christiansen med Fængsel paa Vand og Brød, Strube i 3 Gange 5 Dage, Christiansen i 4 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Hartmann og Prokurator Kalko, 15 Kr. til hver, udredes af Arrestanten Hansen, dog saaledes, at Arrestanterne Strube og Christiansen deraf in solidum med ham udreder Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Lars Peter Vilhelm Hansens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Lars Peter Vilhelm Hansen for Tyveri, Arrestanterne Niels Christian Frederik Strube og Georg Fabel Christiansen for Hæleri.

Arrestanten Hansen er født den 26 August 1877 og — foruden at være straffet for Tyveri en Gang før sit fyldte 15de Aar — er anset: ved Rettens Dom af 10 September 1898 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 8 Juli 1899 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og senest ved Københavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 18 Oktober 1899 efter Straffelovens § 231 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste ere Arrestanterne hver for sit Vedkommende overbeviste:

Arrestanten Hansen at have den 8de f. M. frastjaalet sin Svoger, Arbejdsmand Hans Andreasen en til 11 Kr. vurderet Jakke, som hang frit fremme i bestjaalnes Værelse, hvor Arrestanten var til Stede i Besøg.

Arrestanterne Strube og Christiansen at have samme Dag tillige-

med Arrestanten Hansen og en fjerde ikke her under Sagen tiltalt Person deltaget i Forbruget af det ved Pantsætning af Jakken indvundne Beløb, 6 Kroner, uagtet de vidste, at Arrestanten Hansen havde stjaalet Jakken.

Som Følge af det anførte ville Arrestanterne være at anse: Arrestanten Hansen efter Straffelovens § 232 for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri — — — — —
 efter Omstændighederne: Hansen med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.
 — — — — —

Nr. 206. Højesteretssagfører Salomon

contra

Niels Christian Viggo Hansen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 Juli 1900: Arrestanterne Anders Andersen og Niels Christian Viggo Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Andersen i 2¹/₂ Aar, Hansen i 18 Maaneder. I Salær til Prokurator Seidelin betaler Arrestanten Andersen 20 Kr., og i Salær til Prokurator Casse betaler Arrestanten Hansen 20 Kr. Aktionens øvrige Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Levinsen, 25 Kr., udredes af Arrestanterne, en for begge og begge for en. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Niels Christian Viggo Hansens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagfører Salomon og Advokat Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanterne Anders Andersen og Niels Christian Viggo Hansen for Tyveri, Arrestanten Hansen tillige for Betleri.

Arrestanten Andersen er født den 1 Juli 1876 og mange Gange straffet, navnlig for Ejendomsindgreb. — — — — —

Arrestanten Hansen er født den 8 December 1876 og anset bl. a.: ved Næstved Købstads Ekstrarets Dom af 2 December 1889 efter

Straffelovens § 233 med 10 Slag Ris, ved Rettens Dom af 11 November 1899 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og senest ved Frederiksberg Birks Politirets Dom af 28 December 1899 efter Lov af 3dje Marts 1860 § 3 med simpelt Fængsel i 8 Dage.

For saa vidt Sigtelsen for Tyveri angaar, ere Sagens Omstændigheder følgende:

Den 10 April d. A. lod Jernhandler Hans Andersen anmelde til Politiet, at der i Ejendommen Oehlenschlägersgade Nr. 42 ved Ituslagning af en Rude og ved Indstigning gennem det paagældende Vindue var forøvet Tyveri i hans Forretningslokale i Stedets Kælder, hvilket Lokale, som han senere har forklaret, var aflaaet, men i øvrigt stod uden Tilsyn, idet han endnu ikke havde aabnet Forretningen og ikke boede i Ejendommen. Ved Tyveriet var ham frastjaalet en Del Sække med Klude og en Bismær.

Arrestanten Andersen, der er en Nevø af nævnte Jernhandler, blev kort Tid efter anholdt som mistænkt for at have begaaet det ommeldte Tyveri og erkendte sig straks skyldig deri, idet han samtidig angav Arrestanten Hansen som medskyldig deri under følgende nærmere Omstændigheder.

Om Eftermiddagen den 9 April d. A. bleve Arrestanterne, efter at have sviret en Del sammen, enige om at skaffe flere Penge til Veje ved Tyveri fra den nævnte Forretning, om hvilken det var dem bekendt, at den stod aflaaet, men uden Tilsyn, og i Henhold til denne Aftale lejede de en Trækkevogn hos en Nr. 8 i Smedegade*) boende Hørkræmmer.

Med denne kørte de til Oehlenschlägersgade Nr. 42, hvor Arrestanten Andersen ventede uden for Ejendommen med Trækkevognen, medens Arrestanten Hansen gik ind i Gaarden for, som han sagde, derfra at se at komme ned i Forretningen gennem et Vindue. Kort efter kom imidlertid Arrestanten Hansen tilbage og hentede Andersen, og da de begge vare komne ind i Gaarden, sprang Hansen ned i Forretningen gennem et Vindue, hvis ene Rude var ituslaet, og langede en Bismær og 6—7 Sække Klude op til Andersen, der stod i Gaarden. Ved fælles Hjælp læssedes derpaa det stjaalne paa Vognen og kørtes bort, og Kludene bleve derefter solgte til en herværende Grosserer for 12 Kr. 39 Øre, hvilke Penge de samme Dag i Forening svirede op. Næste Dag — efter paa Grund af Beruselse at have tilbragt Natten paa Politistationen — aftalte de paany at bestjæle Jernhandleren, og efter først at have hentet Trækkevognen i Sundevedsgade, stjal de fra oftnævnte Forretning 6 à 7 Sække Klude, idet Hansen gennem Vinduet krøb ned i Lokalet og langede Sækkene op til Andersen. Da det imidlertid ikke lykkedes dem at faa disse Koster solgte, kastede de dem fra sig paa en Mark og efterlod Vognen i en Gaard.

Arrestanten Hansen har nu vel erkendt, at han ved nævnte Lejlighed har været Arrestanten Andersen behjælpelig med at sætte sig i Besiddelse af og paa en lejet Trækkevogn at bortfjerne og derefter at afhænde de af Andersen først omtalte Sække med Klude, at Besiddelsestagelsen skete ved Indstigning gennem et Vindue i Gaarden, at

*) Skal være Sundevedsgade.

han derefter har ladet sig traktere af Andersen og den næste Dag paany har hjulpet denne med Bortbringelse af Sække med Klude fra samme Forretning og sammen med Andersen gjort forskellige Forsøg paa at faa Kiude afhændede.

Arrestanten har imidlertid nægtet sig skyldig i noget ulovligt, idet han efter Arrestanten Andersens Udtalelser til ham vil være gaaet ud fra, at Andersen handlede efter Anmodning fra sin Onkel, Jernhand- leren, og solgte Kludene for denne, og medens Arrestanten Hansen i øvrigt i alt væsenligt har forklaret overensstemmende med Arrestanten Andersen, har han navnlig paa følgende Punkter givet en væsenlig af- vigende Forklaring:

Arrestanten har benægtet selv at have været nede i Forretningen, da de første Gang bragte Sække bort derfra; han har paastaet, at det var Andersen, der langede Sækkene op til ham, og at Andersen skaffede sig Adgang til Forretningen gennem et Vindue, der stod paa Klem, idet han foregav, at en Kludesamler, som opbevarede Nøglen, netop var fraværende og havde taget Nøglen med sig. Han har end- videre benægtet, at enten han eller Andersen, der fulgtes ad ind i Ejendommens Gaard, ituslog nogen Rude i Vinduet, der, saa vidt han vil have set, slet ikke var beskadiget. Arrestanten vil fremdeles, da Andersen senere trakterede ham, være gaaet ud fra, at dette ikke skete for de ved Salget af Kludene indbragte Penge, og hvad Bort- bringelsen af Kludene den næste Dag angaar, har han forklaret, at Sækkene stode opstillede i Gaarden, da han og Medarrestanten indfandt sig med Trækkevognen for at afhente dem, og at han, først efter deres forgæves Forsøg paa at faa Kludene solgte, af Medarrestanten fik at vide, at disse saavel som de Dagen i Forvejen solgte Sække vare Tyvekoster.

Denne Arrestanten Hansens fra Arrestanten Andersens Forklaring afvigende Fremstilling er imidlertid i Strid med Sagens øvrige Oplys- ninger, og navnlig bestyrke disse i bøj Grad Andersens Forklaring an- gaaende den første Afhentning af Klude, nemlig at det var Arrestanten Hansen, der gennem Vinduet krøb ned i Forretningslokalet, ligesom de i Forbindelse med Andersens Forklaring tyde hen paa, at Arrestanten Hansen ved nævnte Lejlighed først ituslog Ruden for derved at mulig- gøre Vinduets Aabning.

I saa Henseende har nemlig Urtekræmmer Charles Alfred Jensen edeligen forklaret, at han, der bor i nævnte Ejendom, den 9 April d. A. mellem Kl. 4 og 5 Eftermiddag hørte en Rude blive ituslaaet — som han efter Lyden antog — i et til Gaarden vendende Vindue i Ejendommens Kælderetage, at han derefter bemærkede, at en Person ventede uden for Ejendommen ved en Trækkevogn, mærket »Sunde- vedsgade 8«, og at han, der straks begav sig ud i Gaarden, her saa den i Sagen omhandlede Rude sønderslaet, medens alle andre Ruder i Gaarden vare hele, hvorhos han saa en Person bøje sig ned over Ruden, føre Haanden ind gennem den, aftage Hasperne og stige ind gennem Vinduet, og efter at Vidnet havde været konfronteret med Ar- restanterne om hvem det oplystes, at Arrestanten Andersen ved nævnte Lejlighed var iført blød Filthat, medens Arrestanten Hansen bar en mørk Kasket med Tøjskygge, har Vidnet forklaret, at han ikke med Sikkerhed genkender Arrestanterne som de af ham omtalte Personer,

men at han dog temmelig sikkert tror at genkende Arrestanten Andersen som den Person, der stod ved Trækkevognen, og at han med Sikkerhed kan erklære, at den Person, der aabnede Vinduet og steg ind, og som godt kan være Arrestanten Hansen, var iført Kasket med Tøjskygge, og at det efter hele Situationen var givet, at det var denne Person, der havde ituslaaet Ruden.

Den 13-aarige Bydreng Ernst Frithiof Svensson har forklaret, at han den 9 April om Eftermiddagen saa to Personer køre bort fra Ejendommen med en Trækkevogn, belæst med Sække, og at han kort forinden fra Stedets Køkkentrappe hørte en Rude blive ituslaaet i Gaarden, en Rude, der efter Lyden at dømme netop var en Rude i det her omhandlede Vindue eller et Vindue i Nærheden af dette.

Husejer Hans Petersen har endvidere forklaret, at han med Sikkerhed kan bevidne, at den omtalte Rude endnu den paagældende Dags Middag var ubeskadiget.

Herefter vil Rigtigheden af Arrestanten Andersens Forklaring om, at Arrestanten Hansen var den, der banede sig Adgang til Kælderen, i hvert Fald for det første Tyveris Vedkommende, ikke kunne betvivles, men under denne Forudsætning, og naar Hensyn tages til Arrestanten Hansens Fortid, bl. a. til, at han ogsaa i en tidligere Sag har søgt at unddrage sig Ansvar for Tyveri, begaaet i Fællesskab med en anden, ved at foregive paa Grund af den medskyldiges Udtalelser at have været i god Tro, samt naar Hensyn tages til, at han ifølge sin egen Erkendelse var vidende om Arrestanten Andersens forbryderiske Fortid og om, at Andersen gik under Navnet »Tyve-Anders«, findes Arrestanten Hansens Paastand om ved den her omhandlede Lejlighed at have været i god Tro at maatte forkastes.

Da nu Arrestanten Andersens Forklaring herefter imod Arrestanten Hansens afvigende Fremstilling paa det for Paadømmelsen væsentligste Punkt vil være at tage til Følge, og den i øvrigt stemmer med Sagens Oplysninger, findes den i sin Helhed at maatte lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse.

Det stjaalne maa antages at have haft en Værdi af 30 Kr.

Arrestanten Hansen er endvidere ved sin egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste overbevist at have den 15 April d. A. betlet her i Staden.

Som Følge af det anførte ville Arrestanterne være at anse, Arrestanten Andersen efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet groft Tyveri, Arrestanten Hansen efter Straffelovens § 230, 2det Stk., og efter Lov af 3dje Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne — for Arrestanten Hansens Vedkommende under et — med Forbedringshusarbejde, Andersen i 2¹/₂ Aar, Hansen i 18 Maaneder.

Tirsdagen den 28 August.

Nr. 215.

Advokat Hindenburg

contra

Carl Pedersen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21 Juli 1900: Arrestanten Carl Pedersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Juul og Overretssagfører Salomonson, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det i den indankede Dom fremstillede Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri eller i Medfør af § 241, 2det Stykke efter § 238, som for 6te Gang begaaet Hæleri. Straffen findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Thi kendes for Ret:

Carl Pedersen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i et Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salærer og i Salarium for Højesteret til Advokaterne Hindenburg og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Carl Pedersen, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri, er født den 26 November 1842 og anset bl. a.: ved Slagelse Købstads Ekstrarets Dom af 2 September 1862 efter Frdn. 11 April 1840 § 1 med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, ved Øster Flakkebjerg Herreds Ekstrarets Dom af 7 August 1865 efter Frdn. 11 April 1840 §§ 13 og 60, kfr. § 79, med 4 Aars Forbedringshusarbejde, ved Rudkøbing Ekstrarets Dom af 25 Januar 1871 efter Straffelovens §§ 251, 254 og 238, jfr. § 241, og Frdn. 8 September 1841 § 6 med 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, ved Korsør Købstads Ekstrarets Dom af 10 Marts 1886 efter Straffelovens §§ 228, 240, 247, jfr. 51 og 52, og 185, sammenholdt med §§ 57 og 62, med 18 Maaneders Forbedringshusarbejde, ved Slagelse Købstads Ekstrarets Dom af 1 August 1887 efter Straffelovens § 238, kfr. § 61, 2det Stykke, som for 2den Gang begaaet Hæleri, med 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, ved Korsør Købstads Ekstrarets Dom af 24 Sep-

tember 1888 efter Straffelovens §§ 247 og 230 eller i Medfør af § 241, 2det Stk., efter § 238, som for 3dje Gang begaaet Hæleri, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Antvorskov Birks Ekstrarets Dom af 21 November 1889 efter Straffelovens § 231 eller i Medfør af § 241, 2det Stk., efter § 238, som for fjerde Gang begaaet Hæleri, samt efter § 185, disse §§ sammenholdte med § 62, med Tugthusarbejde i 3 Aar, og senest ved Antvorskov Birks Ekstrarets Dom af 9 Juni 1894 efter Straffelovens § 232, for fjerde Gang begaaet Tyveri, eller i Medfør af § 241, 2det Stk., som for 5te Gang begaaet Hæleri, med Tugthusarbejde i 4 Aar.

Arrestanten sigtes for at have den 14 Marts d. A. Kl. ca. 5^{1/2} Morgen stjaalet en Sæk Brænde af Vægt ca. 100 Pd. og af Værdi 1 Kr., med hvilken han ved nævnte Tid af Politibetjent Nr. 396, Gjørslev, var bleven antruffen i Bangertsgade her i Staden.

Arrestanten har erkendt at være antruffen med den nævnte Sæk paa Ryggen under de anførte Omstændigheder, samt at Brændet ikke tilhørte ham, og om sin Adkomst til det har han forklaret, at han umiddelbart forinden paa Kapelvej fandt Sækken liggende paa Fortovet ud for en nærmere betegnet Kældernedgang, og at han, der antog, at Sækken var falden af en forbiikørende Vogn, netop var i Færd med at bringe den hen til et Sted i Bangertsgade, hvor Færdselen var større end paa Kapelvej, og hvor han derfor mente, at Udsigten vilde være større for Ejermanden til paany at faa Sækken i Hænde.

At Arrestanten nu skulde fjærne den ommeldte meget tunge Sæk fra det Sted, hvor den laa for at Ejermanden lettere skulde finde den, skønnes efter Omstændighederne i og for sig meget usandsynligt, men desuden taler Sagens samtlige Omstændigheder for, at Arrestanten ikke har fundet Sækken paa Gaden, men har tilvendt sig den i den oven omtalte Kældernedgang.

I saa Henseende har Fragtmand Louis Busch edeligen forklaret, at han genkender den ommeldte Sæk med Brænde som en Sæk, han havde at bringe til en Dame i Nabolaget, og som han om Aftenen den 13 Marts d. A. satte ned i den ovennævnte Kældernedgang foran en for Gangen anbragt aflaaet Dør, for at den Dagen efter kunde blive afhentet til sit Bestemmelsessted.

Privatvægter Christian Emil Risbrigh og Politibetjent Gjørslev have edeligen forklaret, at de i den oftnævnte Sæk genkende en Sæk, som de i Nattens Løb oftere havde set staa i bemeldte Kældernedgang op mod Døren. Førstnævnte saa den efter sin Forklaring sidste Gang Kl. lidt over 5 om Morgen. Sidstnævnte har forklaret, at da han endnu Kl. 5^{1/2} om Morgen saa Sækken paa samme Sted, gik han ind i en Beværtning, der har Udgang ved Siden af Kældernedgangen, for at undersøge, hvem Sækken tilhørte, men efter faa Minutters Forløb henedte Opvartningspigen hans Opmærksomhed paa Arrestanten, der i Retning fra Kældernedgangen passerede forbi Vinduerne med en Sæk Brænde paa Ryggen, hvorfor han gik ud og anholdt Arrestanten som anført.

I Overensstemmelse hermed har nævnte Opvartningspige, Marie Jensen, edeligen forklaret, at Politibetjent Gjørslev kun havde opholdt

sig nogle Minutter — ikke over 10 — i Beværtningen, da hun saa Arrestanten gaa forbi Vinduet med en Sæk Brænde og henledte Betsjentens Opmærksomhed derpaa.

Herefter findes det nu godtgjort, at den Sæk Brænde, som Arrestanten blev antruffen med, var den, der faa Minutter forinden henstod i Kældernedgangen, og efter det saaledes foreliggende, samt naar Hensyn tages til Arrestantens Fortid, der kendetegner ham som en i høj Grad tyvagtig Person, der som Regel haardnakket benægter sin Skyld, samt til, at han, som anført, i nærværende Sag har afgivet lidet troværdige og til Dels vaklende Forklaringer, findes der at være tilvejebragt et tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten har tilvendt sig Sækken fra Kældernedgangen, hvor den stod.

Som Følge heraf, og idet Arrestanten under Hensyn til de Omstændigheder, under hvilke han tilegnede sig Sækken, ikkun herved findes at have gjort sig skyldig i ulovlig Omgang med Hittegods, vil han være at anse efter Straffelovens § 247 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Nr. 42. Grosserer **Leopold Danziger** (Selv)

contra

Bygmester **Chr. Jacobsen** (Ingen),

betr. Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til at betale en Provision.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 November 1898: Indstævnte, Bygmester Chr. Jacobsen, bør for Tiltale af Citanten, Grosserer Leopold Danziger, i denne Sag fri at være. I Sagsomkostninger betaler Indstævnte til Citanten 80 Kr. Saa bør Indstævnte og bøde til Justitskassen for unødigt Trætte 20 Kr. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det omhandlede Bevis, der af Citanten er fremlagt under Sagen den 10 Maj 1897, ikke er skrevet paa stemplet Papir.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvortil føjes, at det særlig efter Indholdet af Indstævntes i Dommen ommeldte Paategning af 2 November 1896, hvorved han kun accepterede Laanet — som det hedder — »paa de i nærværende anførte Betingelser«, ikke kan antages at have været Meningen, at Beviset af 15 Oktober 1896 dog fremdeles skulde staa ved Magt, vil den være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Grosserer Leopold Danziger, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at der mellem Citanten, Grosserer Leopold Danziger og Indstævnte, Bygmester Chr. Jacobsen, var ført Forhandlinger om at førstnævnte skulde skaffe sidstnævnte et Prioritetslaan paa 25000 Kr. i hans Ejendom i Valdemarsgade Nr. 29, udstedte Indstævnte den 15 Oktober 1896 til Citanten et saalydende Bevis:

»Saafremt jeg ved Deres Medvirkning faar den søgte 2den Prioritet i min Ejendom Valdemarsgade 29, er jeg villig til at tage denne til en Nettokurs af 95 pCt., saaledes at jeg ved Modtagelsen af Laanet straks udbetaler Dem de 5 pCt. af det fulde Beløb; vedstaas i 14 Dage fra Dato.«

Citanten havde allerede inden Bevisets Udstedelse angaaende Laanet henvendt sig til en herværende Sagfører, og efter at denne havde ført nærmere Forhandlinger saavel med Citanten som med Indstævnte personlig, tilskrev han den 31 Oktober 1896 dem begge, at han nu kunde give Tilsagn om det søgte Laan, og indeholdt begge Brevene endvidere bl. a., at Provisionen for Laanet var 2 pCt., hvoraf Citanten vilde faa $\frac{1}{2}$ pCt. Ved Paategning paa det til Citanten rettede Brev akcepterede Indstævnte den 2 November 1896 at modtage Laanet paa de i Brevet opgivne Betingelser, og den 30 December s. A. fik Citanten, efter at Laanet var blevet udbetalt, gennem Sagføreren betalt den omtalte $\frac{1}{2}$ pCt. Provision af Laanesummen eller 125 Kr.

Citanten søger nu under denne Sag Indstævnte til Betaling af 750 Kr., som han skal skyldte ham som Rest paa Provision for at have skaffet Indstævnte det omhandlede Prioritetslaan, med Renter af Beløbet, 5 pCt. p. a., fra Forligsklagens Dato den 23 Februar 1897, til Betaling sker, og Sagens skadeløse Omkostninger, medens Indstævnte paastaar sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Til Støtte for sin Paastand har Citanten anbragt, at da Indstævnte kun har betalt i alt 2 pCt. i Provision for Laanet, skylder han endnu ifølge Beviset af 15 Oktober 1896 Citanten 3 pCt. af Laanesummen eller det indtalte Beløb, idet den Omstændighed, at Tilsagnet om det ved Citantens Medvirkning skaffede Laan først skete den 31 Oktober 1896, altsaa 2 Dage efter Udløbet af den i Beviset satte Frist, i denne Henseende maa være uden Betydning, da Indstævnte til Trods for, at Fristen var overskredet, akcepterede det tilbudte Laan.

Færdig fra Trykkeriet den 14 September 1900.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

44. Aargang.

Højesteretsaaret 1900

Nr. 20.

Tirsdagen den 28 August.

Citanten har endvidere paaberaabt sig, at Indstævnte ogsaa efter at Laanet var udbetalt til ham, skal have erkendt sin Forpligtelse til at betale ham det indtalte Beløb. Indstævnte, der har benægtet Rigtigheden af Citantens sidstnævnte Anbringende, har dernæst til Støtte for sin Frifindelsespaastand anført, at Citanten inden Bevisets Udstedelse havde forestillet ham, at det var umuligt at skaffe en Laangiver, der vilde yde Laanet til pari Kurs, og at Indstævnte derfor maatte lide et Kurstab, at det var under denne Forudsætning, at Indstævnte i Beviset forpligtede sig til at tage Laanet til en Nettokurs af 95 pCt., men at denne Forudsætning er bristet, da Laangiveren ydede Laanet uden Afkortning. Han har dernæst anbragt, at han i al Fald ikke er bunden ved sit i Beviset indeholdte Tilsagn om at betale Citanten 5 pCt. af Laanesummen, eftersom Citanten ikke skaffede ham Laanet inden den i Beviset satte Fristes Udløb, og at Citanten ogsaa har erkendt dette ved uden Forbehold at modtage Indstævntes Akcept paa det ovenomtalte Brev, hvori Citantens Provision i Anledning af Laanet var sat til $\frac{1}{2}$ pCt.

Mod Citantens Benægtelse kan det nu vel ikke anses godtgjort, at Indstævntes Tilsagn om at betale ham de 5 pCt. var afhængigt af, at Laangiveren ikke vilde yde Laanet uden Afkortning, lige saa lidt som Citanten kan anses at have erkendt, at han ikke har Krav paa yderligere Provision end han har modtaget.

Der findes derimod at maatte gives Indstævnte Medhold i hans Paastand om ikke at være bunden ved sit tidnævnte Tilsagn om at betale Citanten 5 pCt. af Laanesummen, da Løftet om at yde Laanet først fremkom, efter at den for Forpligtelsen i Beviset satte Frist var udløben, og da Citanten ikke mod Indstævntes Benægtelse har godtgjort, at Indstævnte til Trods herfor har vedstaaet denne Forpligtelse, hvilket navnlig ikke kan anses at være sket alene derved, at Indstævnte efter Fristens Udløb accepterede det ovennævnte Tilbud om Laan, da Citanten heller ikke i øvrigt mod Indstævntes Benægtelse har godtgjort, at han har Krav paa større Provision for at have medvirket til at skaffe Laanet, end der alt er betalt ham, vil Indstævntes Paastand om Frifindelse være at tage til Følge.

Da Indstævnte ikke efter Citantens Opfordring har godtgjort at have haft lovligt Forfald for ikke at have givet personligt Møde under Forligsmæglingen i Sagen, vil han i Medfør af Pl. 30 Oktober 1798 og Frd. 11 August 1819 have at godtgøre Citanten Sagens Omkostninger med 80 Kr. samt at bøde til Justitskassen for unødigt Trætte 20 Kr.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det omhandlede Bevis, der af Citanten er fremlagt under Sagen den 10de Maj 1897, ikke er skrevet paa stempelt Papir.

I øvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 210. Højesteretssagfører Salomon
 contra
Lars Peter Larsen (Def. Hansen),
 der tiltales for Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 17 Juli 1900: Arrestanterne Peder Christian Kjær og Lars Peter Larsen bør straffes med Forbedringshusarbejde hver især i 1 Aar og have en for begge og begge for en at udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Kalko og Overretssagfører Paludan, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Lars Peter Larsens Vedkommende anførte Grunde maa det billiges, at han er anset efter de i Dommen anførte Straffebestemmelser, men Straffen findes at kunne nedsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Lars Peter Larsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i seks Gange fem Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Kriminal- og Politirettens Dom, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler nævnte Tiltalte til Højesteretssagførerne Salomon og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Peder Christian Kjær tiltales under nærværende Sag for Tyveri, Arrestanten Lars Peter Larsen for Hæleri.

Arrestanten Larsen er født den 18 Juni 1867 og anset bl. a.: ved Rettens Dom af 5 Maj 1891 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Københavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 18 Juli 1891 efter Straffelovens §§ 230, 1ste Stk., og 203, kfr. § 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange.

5 Dage, ved Rettens Dom af 30 Juli 1895 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Københavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 14 Marts 1898 efter Straffelovens §§ 232, 1ste Stk., for 4de Gang begaaet Tyveri, og efter 253 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og senest ved Københavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 16 September 1899 efter Straffelovens § 232, 1ste Stk., for 5te Gang begaaet Tyveri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Ved Arrestanternes egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste ere de overbeviste at have gjort sig skyldige i følgende:

Natten mellem den 8de og 9de f. M. stjal Arrestanten Kjær i en uafloaset Gaard, hvor han var gaaet ind for at lade sit Vand, et til 8 Kr. vurderet Cyklehjul, som en af Gaardens Beboere ved en Forglemelse havde efterladt der den foregaaende Dag.

Arrestanten Larsen har derefter hjulpet Medarrestanten med at bære Hjulet, uagtet han gik ud fra, at det var stjaalet, og idet han ventede at faa Del i Udbyttet af Tyveriet.

Som Følge af det anførte ville Arrestanterne være at anse:

Arrestanten Larsen i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter § 238, som for 6te Gang begaaet Hæleri, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Onsdagen den 29 August.

Nr. 170.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Jens Mikkelsen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri, Hæleri og Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28 April 1900: Arrestanten Jens Mikkelsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Bentzen og Prokurator Møller, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Mikkelsen til Højesteretssagførerne Jensen og Lunn 120 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Jens Mikkelsen for Tyveri, Hæleri og Bedrageri anlagte Sag har Arrestanten fra først af nægtet sig skyldig i noget som helst ulovligt, men har derefter afgivet følgende Forklaring, hvis Rigtighed han i Hovedsagen gennem en lang Række Forhør bestemt har fastholdt.

I Efteraaret 1897 lærte Arrestanten en svensktalende Person, der opgav at hedde Stenberg, at kende, og kom snart i Forretningsforbindelse med denne paa den Maade, at Arrestanten afkøbte ham brugte Cykler. Arrestanten troede i Begyndelsen, at Cyklerne vare erhvervede paa lovlig Maade; senere nærede han en stærk Formodning om, at de vare stjaalne, men vedblev desuagtet at afkøbe Personen Cykler. Paa denne Maade har han i Tidsrummet fra den 5 Februar 1898 til den 17 Februar 1899 gjort sig skyldig i hælerisk Virksomhed med Hensyn til 23 Cykler, til samlet Værdi 2305 Kr., hvilke Cykler alle ere bragte til Stede under Sagen, og oplyste at være frastjaalne henholdsvis: Premierløjtnant Ivan Carstensen, Kommuelærer Carl Larsen, Bud Niels Ferdinand Nielsen, Overretssagfører Axel Guthmann, Grosserer Harald Cohn, Grosserer Andreas Køedt, Malermester Christian Harald Andersen, Direktør Frederik Kinch, Østasiatisk Kompagni, Grosserer Christian Winther, Ekspedient Søren Caspersen, Maskinlærling Rudolf Emil Ammentorp, Fuldmægtig Sofus Petersen, Murrnester Carl Johan Schmock, Cand. pharm. Christian Nielsen, Volontær Ejnar Thorbjørn Sølling, Kontorist Axel Borchorst, Arkitekt Caspar Lenning Borch, Frk. Julie Rosengren, Legationssekretær Arthur Ponsonby og Kommuelærerinde Petra Svendsen.

Da Arrestanten den 17 Februar f. A. modtog Kommuelærerinde Svendsens Cykle, genkendte han i denne en Cykle, som han havde solgt hende, og fra dette Tidspunkt var han paa det rene med, at »Stenberg« stjal de Cykler, Arrestanten afkøbte ham. Desuagtet traf han i Tiden fra den 17 Februar f. A. og til sin Anholdelse under nærværende Sag den 19 September f. A. mange Gange Aftale med »Stenberg« om, at denne skulde skaffe ham Cykler, idet han gik ud fra, at »Stenberg« vilde stjæle de Cykler, han saaledes skulde skaffe, og i Henhold til disse Aftaler modtog Arrestanten af »Stenberg« 35 tilsammen til 3540 Kr. vurderede Cykler, der alle ere bragte til Stede under Sagen og oplyste at være frastjaalne henholdsvis: Skibsfører S. Laub, Grosserer Emil Herman Meyer, Sukkervarefabrikant Gustav Wesperrmann, Holger Albert Hindenburg, Forvalter Carl Hansen, Gartner Frederik Ludvig Marius Henrik Bagger, Fabrikant Carl Christian Drewsen, Frk. Nelly Brammer, Frk. Julie Johanne Rosengren, Grosserer Julius Valdemar Friis, Ingeniør Aage Bjerre, Cand. polit. Carl Christian Leopold Gether Budde, Kontorchef Emanuel Henriksen, Forvalter Herluf Lauritz Kruse, Maskinkonstruktør Johannes Holm, Snedkersvend Lars Christian Larsen, Porcellænsdrejer Ernst August Andersen, Grosserer Samuel Metz, Stud. polit. Eigel Neergaard, Assistent Carl Herman Christian Løser, Handelsfuldmægtig Peter Petersen, Major i Frelsens Hær Thykjær, Værkfører Niels Peter Petersen, Assistent Vilhelm Foght, Ekspeditionssekretær Christian Castenskjold, Fotograf Sofus Peter Frederik Juncker Jensen, Fuldmægtig Laurentius Petersen, Vandpaafylder

Anders Peter Andersen, Stud. med. Johan Henriksen, Forvalter Francis Walker og Glarmestersvend Ole Peter Olsen.

Der er nu trods de anstillede indgaaende Undersøgelser ikke fremkommet noget, der kunde tyde paa, at Arrestanten i Virkeligheden er kommet i Besiddelse af de stjaalne Cykler gennem den af ham omtalte »Stenberg« eller paa, at en saadan Person overhovedet har eksisteret, og det kan dels henset hertil, dels til den hele nærmere Beskaffenhed af Arrestantens Forklaringer om hans Forhold til »Stenberg«, dels til, hvad der i øvrigt er oplyst under Sagen, ikke anses for usandsynligt, at Arrestanten selv er Gerningsmand til de heromhandlede Tyverier.

Imidlertid findes der ikke mod Arrestantens Benægtelse at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis til, at der kan lægges ham andet og mere til Last end af ham selv erkendt, og den af ham afgivne Tilstaaelse vil derfor i dens Helhed være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse.

Det skal derhos bemærkes, at flere af de heromhandlede Cykler maa antages at være stjaalne indbrudsvis. Navnlig er det for saa vidt angaar de Cykletyverier, som »Stenberg« skal have begaaet efter forudgaaende Aftale med Arrestanten, i saa Henseende oplyst, i to Tilfælde, nemlig med Hensyn til de Cand. polit. Budde, Kontorchef Henriksen og den ene af de Ingeniør Bjerre frastjaalne Cykler, at de have staaet i aflaaede Kælderrum i Ejendommene Forchhammersvej Nr. 22 og Stenstrups Alle Nr. 3, og at Rummenes Hængelaase efter Tyveriernes Udførelse vare borte, i et Tilfælde, nemlig med Hensyn til den anden af de Ingeniør Bjerre frastjaalne Cykler, at den har staaet i et aflaaet Kælderrum i Ejendommen Stenstrups Alle Nr. 3, og at den til Rummet hørende Hængelaas efter Tyveriet fandtes ituklipet, og i 2 Tilfælde, nemlig med Hensyn til de Porcellænsdrejer Andersen og Værkfører Petersen frastjaalne Cykler, at de have staaet i et aflaaet Skur i Ejendommene Henrik Ibsensvej Nr. 51 og Vesterbrogade Nr. 252, og at Skurets Laase efter Tyverierne fandtes fra-brudte.

Da nu Arrestanten udtrykkelig har erkendt, at han antog, at »Stenberg« hyppig stjal Cykler ved Indbrudstyveri fra aflaaede Skure, vil Arrestantens Forhold for saa vidt være at henføre under Straffelovens § 229 Nr. 4, jfr. § 54.

Hvad endelig Sigtelsen for Bedrageri angaar, da er det ved Arrestantens Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste godtgjort, at han har svigagtig pantsat dels den 6 September f. A. en til 100 Kr. vurderet Cykle, som Smedesvend Christen Mikkelsen havde betroet ham til Opbevaring, dels den 8de s. M. en til 100 Kr. vurderet Cykle, som Dameskræderinde Anna Nielsen havde laant ham.

I Henhold til det anførte vil Arrestanten, der er født den 27de Januar 1864, og ikke er funden forhen straffet ifølge Dom, være at anse efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4, disse to Paragrafer sammenholdte med § 54, samt efter dens §§ 239 og 253 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Nr. 49. Dr. med. **C. Christensen** (Jensen)

contra

Gaardejer **Chr. Christensen** (Ingen),

betr. Misligholdelse af en Handel om en fast Ejendom.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Maj 1899: Saafremt Indstævnte, Dr. med. C. Christensen, efter lovlig Omgang inden Retten med Ed bekræfter, at han ikke under de Forhandling, som gik forud for Afslutningen af den ovenomhandlede Handel mellem ham og Citanten, Gaardejer Chr. Christensen af Landerslev, overfor denne har opgivet, at de aarlige Skatter og Afgifter af den ovenomtalte Gaard ikke udgjorde over 444 Kr. eller at der paa Gaarden fandtes 70 Tdr. Rug og var bestilt 3000 Pd. Sædebyg, bør han for Tiltale af Citanten i denne Sag fri at være. Trøster Indstævnte sig derimod ikke til at aflægge saadan Ed, bør han til Citanten betale 1955 Kr. tilligemed Renter heraf 5 pCt. aarligt fra den 20 Juli 1897, indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Som det fremgaar af den indankede Dom, havde Indstævnte efter flere forudgaaende mundtlige Forhandlinger fremsat et udførligt skriftligt Tilbud om Købet af den Appellanten tilhørende Gaard, hvilket Tilbud Appellanten modtog, og i Overensstemmelse med hvilket der derefter blev udfærdiget en skriftlig Købekontrakt, og Formodningen maa herefter i og for sig være imod, at der ved de mundtlige Forhandlinger er givet Tilsagn, der skulde være bindende ved Siden af den skriftlige Overenskomst for de omtvistede Posters Vedkommende, saa meget mere som de ovennævnte Dokumenter, skønt de ikke indeholde nogen Kvantitetsangivelse i saa Henseende, dog omtale baade Køberens Overtagelse af Udredelsen af Skatter og, som Genstande, der skulde følge med Gaarden, nævne bl. a. Sæd. Indstævnte har nu vel ført et Vidne, der skulde bestyrke hans Paastand om, at saadanne Tilsagn desuagtet ere givne, men da dette Vidnes Forklaring kun i Almindelighed gaar ud paa, at de omtvistede 3 Punkter bleve nævnte under en eller flere af de Forhandlinger, som bleve førte — hvilket for øvrigt heller ikke benægtes af Appellanten — men intet udsiger om de nærmere Omstændigheder, hvorunder dette er sket, kan det ikke derved anses bevist eller blot bragt til Sandsynlighed, at Appellanten har givet Indstævnte saadanne bindende Tilsagn i de omhandlede Henseender, som af denne anbragt. Appellanten vil derfor være at frifinde for Indstævntes Tiltale, hvorhos denne vil have at betale Appellanten Processens Omkostninger for begge Retter med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Dr. med. C. Christensen, bør for Tiltale af Indstævnte, Gaardejer Chr. Christensen, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter betaler Indstævnte til Appellanten med 300 Kroner. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Gaardejer Chr. Christensen af Landerslev — saaledes som denne endeligt har formuleret sin Paastand — paastaet Indstævnte, Dr. med. C. Christensen, tilpligtet at betale ham 1955 Kr. som Erstatning for Misligholdelse af forskellige Tilsagn ved en Ejendomshandel, tillige med Renter heraf 5 pCt. aarligt fra Forligsklagens Dato den 20 Juli 1897. Indstævnte procederer til Frifindelse; subsidiært paastaar han Erstatningen fastsat ved uvillige Mænds Skøn.

Det fremgaar af det foreliggende, at Indstævnte ved en Købekontrakt — eller, som Kontrakten i sin Overskrift betegner sig »Transport« — af 13 April 1896 overdrog Citanten sin Ret til en Gaard, Matr. Nr. 9a i Landerslev med Besætning, Inventar m. m. for en Købesum af 40000 Kr. Under Overdragelsen var ifølge Kontrakten bl. a. indbefattet de forefindende Foderstoffer og Sæd, hvorunder »den af mig (Sælgeren) bestilte Saasæd«. Citantens Fremstilling gaar nu ud paa, at Indstævnte under de Forhandlinger mellem Parterne, som gik forud for Handelen, fremkom med efternævnte Opgivender, i Tillid til hvilke Citanten afsluttede Handelen paa de Vilkaar, Kontrakten indeholder, nemlig: at de aarlige Skatter og Afgifter af Ejendommen udgjorde 444 Kr., at der paa Gaarden fandtes 70 Tønder Rug, og at der var bestilt 3000 Pd. Byg til Saaning, men at disse Opgivender vare urigtige, idet de aarlige Skatter og Afgifter i Virkeligheden udgjorde mindst 492 Kr. foruden Kirketienden, der var under Afløsning og paa hvis Afløsningssum der ved Afhændelsen resterede 150 Kr., og idet der ingen Rug fandtes paa Gaarden, og af Sædebyg kun var bestilt og blev leveret 2100 Pd. Paa Grundlag heraf kræver Citanten som Erstatning:

det ovennævnte Beløb af	150 Kr.
det 25-dobbelte af det Beløb af 48 Kr., hvormed de øvrige	
Skatter og Afgifter efter det anførte ere opgivne for lavt	1200 »
Erstatning for 70 Tønder Rug med 8 Kr. pr. Td.	560 »
Erstatning for 900 Pd. Byg med 5 Øre Pundet	45 »
<hr/>	
tilsammen det indtalte Beløb af	1955 Kr.

Foreløbigt bemærkes, at for saa vidt Indstævnte har gjort gældende, at hans Frifindelse allerede maa blive en Følge af, at de paa-beraabte Opgivender eller Tilsagn ikke ere optagne i den ovenomtalte skriftlige Kontrakt, som blev oprettet mellem Parterne den 13 April 1896, saa lidt som i et udførligt skriftligt Tilbud, som Citanten den 28 Marts s. A. afgav til Indstævnte og som denne med forskellige Til-

føjelser samme Dag akcepterede, og paa Grundlag af hvilket den endelige Kontrakt blev udfærdiget, kan heri ikke gives ham Medhold, idet den anførte Omstændighed ikke udelukker, at Indstævnte kan være at anse for bunden ved Udtalelser, han om de omhandlede Punkter maatte have afgivet under de forudgaaende Forhandlinger, og Sagens Afgørelse kommer herefter til at bero paa, om det kan antages, at han har afgivet saadanne bindende Udtalelser, hvad han benægter.

Hvad nu først angaar Citantens Anbringender om Opgivet angaaende Skatter og Afgifter, er der under Proceduren Enighed om, at disse for 1896 have andraget følgende Beløb:

Præstetiende	55 Kr. 83 Øre
Kongelige Skatter	256 » 83 »
Kommuneskat	158 » 8 »
Skoletiene m. v.	22 » » »
tilsammen	492 Kr. 74 Øre

foruden hvad der afdrages paa Afløsningssummen for Kirketienden (se ovenfor) samt et aarligt Beløb af 10 à 12 Kr., som vedblivende bliver at udrede ogsaa efter Afløsningen, men som Citanten ikke har medtaget i sin Beregning. Det maa betragtes som udenfor Tvist, at en Ejendomskommissionær, hvem Indstævnte havde overdraget at udbyde Ejendommen til Salg og igennem hvem Forhandlingerne med Citanten blev indledede, ved Citantens første Henvendelse til ham opgav ham Beløbet af de aarlige Skatter og Afgifter — derunder Tienderne — til ca. 450 Kr. paa Grundlag af en Optegnelse, Kommissionæren havde gjort om, at Skatterne og Afgifterne androg: Kongelig Skat 260 Kr., Kommuneafgift 85 Kr. og Tiende 100 Kr. Nævnte Kommissionær har som Vidne forklaret, at hans nævnte Optegnelse — hvorefter Skatternes og Afgifternes samlede aarlige Beløb blev 445 Kr. — er gjort efter og overensstemmende med, hvad Indstævnte opgav ham, dengang han overgav ham Ejendommen i Kommission, og han har videre forklaret, at Indstævnte ved flere forskellige Lejligheder under de Forhandlinger, som gik forud for Handelens Afslutning, paa Foranledning af Citanten erklærede, at de aarlige Skatter og Afgifter ikke vare over 444 Kr.

Hvad dernæst angaar de paaberaabte Opgiver fra Indstævnte om Rug og Sædebyg, erkender Indstævnte, at han under Forhandlingerne overfor Citanten — der havde været ude at bese Gaarden og angav, at han ikke havde set nogen Rugbeholdning, og at Gaardens Bestyrer havde opgivet, at der kun var bestilt 2100 Pd. Sædebyg — har opgivet, at der efter hans Beregning maatte være et betydeligt Kvantum Rug, mindst 50 Tønder, i Behold, og at han havde bemyndiget Bestyreren til at bestille 3000 Pd. Sædebyg; men han har benægtet at have opgivet positivt, at der fandtes et bestemt Kvantum, særligt 70 Tønder, Rug eller var bestilt 3000 Pd. Byg. Ovennævnte Kommissionærs Vidneforklaring gaar imidlertid ud paa, at Indstævntes Erklæringer under Forhandlingerne gik bestemt ud paa, at de nævnte Kvanta af Rug og Byg henholdsvis forefandtes og var bestilt.

For saa vidt Indstævnte har gjort gældende, at der ikke kan tillægges oftnævnte Kommissionærs Forklaring fuld Troværdighed, er der

intet oplyst om den paagældendes Stilling til Sagen, som findes at kunne berettigede til at sætte hans Forklaring ud af Betragtning. Og naar endvidere Indstævnte, for det Tilfælde, at Forklaringen om hans Opgivender under Forhandlingerne lægges til Grund, har gjort gældende, at han dog ikke ved disse Opgivender har paataget sig nogen Garanti for Rigtigheden af Opgivenderne, som han — hvad heller ikke bestrides af Citanten — har fremsat i god Tro, vil der, efter Vidnets Forklaring om Forhandlingernes Gang, ikke kunne tillægges dette Anbringende nogen Betydning, idet der efter Forklaringen — for saa vidt denne lægges til Grund for Bedømmelsen — maa gaas ud fra, at Opgivenderne have været bestemmende for Citanten med Hensyn til de Vilkaar, hvorpaa han fra sin Side gik ind paa at afslutte Handelen — hvorved endnu bemærkes, at det foreliggende ikke giver Føje til at antage, at Citanten i Virkeligheden har været bekendt med de Forhold, hvorom han modtog Indstævntes Opgivender, eller dog i Besiddelse af saadanne Oplysninger, at han maatte se, at disse Opgivender beroede paa en Fejltagelse. Og heller ikke findes det, at Citanten — saaledes som Indstævnte har villet gøre gældende — ved sit ovenomtalte skriftlige Tilbud af 28 Marts 1896 har afskaaret sig fra at stille Krav om, at der paa Gaarden fandtes en bestemt Kornbeholdning. Vel lyder den herhenhørende Passus i nævnte Tilbud paa, at Citanten med Gaarden overtager »al den paa samme værende Avl og Afrøde, tærsket og utærsket Sæd, om saadan forefindes«; men ovennævnte Kommissionær — der har affattet Tilbudet, som gør Indtryk af at være hastigt nedskrevet, og hvis Affattelse i sproglig Henseende i det hele er lidet nøjagtig — har herom opgivet, at de her fremhævede Ord ere nedskrevne af ham alene med den utærskede Sæd for Øje, idet Citanten, der ikke vidste, om der overhovedet fandtes nogen utærsket Sæd, havde forlangt, at han skulde affatte Tilbudet saaledes, at ogsaa den utærskede Sæd sikredes ham, om nogen saadan forefandtes. Under disse Omstændigheder findes det ikke at kunne udledes af den omhandlede Passus, at Citanten i den omhandlede Henseende ved denne skulde have fraskrevet sig noget Krav, som han ellers maatte findes at have kunnet bygge paa Indstævntes Udtalelser under Forhandlingerne.

I Henhold til det anførte findes Sagens Udfald, overensstemmende med en af Citanten nedlagt subsidær Paastand, at burde gøres afhængig af Indstævntes Ed, saaledes at der vil være at tillægge ham Friiendelse, saafremt han ved sin Ed bekræfter, at han ikke under de Forhandlinger, som gik forud for Afslutningen af Handelen, har opgivet overfor Citanten, at de aarlige Skatter og Afgifter af Gaarden ikke udgjorde over 444 Kr., eller at der paa Gaarden fandtes en Beholdning af 70 Tønder Rug og var bestilt 3000 Pd. Sædebyg. For det Tilfælde at Eden ikke aflægges, vil Indstævnte være at dømme til at betale det indtalte Beløb med Renter som paastaet, hvorved bemærkes, at der allerede af den Grund ikke vil kunne tages Hensyn til en Indsigelse, Indstævnte har fremsat imod, at Erstatningen for Afgifternes Vedkommende fastsættes til det 25-dobbelte af den Forskel, hvormed Skattebeløbet for 1896 oversteg 444 Kr., at han ikke har forelagt Retten et andet Grundlag, paa hvilket Erstatningen vilde kunne afgøres.

Sagens Omkostninger, som begge Parter have paastaet sig tilkendte, ville efter Omstændighederne være at ophæve.
Ingen Stempelovertrædelse ses at foreligge under Sagen.

Hermed endte anden Ekstrasession.

Anden ordinære Session.

Mandagen den 1 Oktober.

Nr. 227.

Advokat Halkier

contra

Hans Valdemar Pedersen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Lunde-Skam Herreders Ekstrarets Dom af 26 Juni 1900: Arrestanten Hans Valdemar Petersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder, og bør han derhos udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger og derunder i Salær til Aktor, Prokurator Kramer, og til Defensor, Sagfører Kiørboe, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 August 1900: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 1 Aar. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Steinthal og Overretssagfører E. Christensen, betaler Arrestanten Hans Valdemar Pedersen eller Petersen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Valdemar Pedersen til Advokaterne Halkier og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Hans Valdemar Pedersen eller Petersen, der er født den 3 December 1880, og ved Odense Købstads Ekstrarets Dom af 1 Juli 1899 anset efter Straffelovens § 228 og efter bemeldte Købstads Politivedtægts § 4 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, tiltales under nærværende fra Lunde-Skam Herreders Ekstraret hertil indankede Sag for Tyveri. Ved hans egen med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse er det godtgjort, at han, der en kort Tid af indeværende Aars Sommer havde tjent hos Gaardejer Jens Andersen i Lumby-Taarup, men nu opholdt sig som arbejdsløs i Odense, Natten mellem 10de og 11te Juni d. A. i den Hensigt at stjæle Køer fra Jens Andersen begav sig ud til dennes Mark, hvor han tilvendte sig to samme Steds tøjrede Køer af Værdi tilsammen 400 Kr., hvilke han forgæves søgte at sælge paa et Marked i Odense.

Som Følge heraf er han ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 230, 2det Led, men Straffen, der er bestemt til Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder, findes at kunne nedsættes til lige Arbejde i 1 Aar.

Nr. 162.

Advokat Nellemann

contra

Søren Hansen (Def. Hansen),

der tiltales for uterligt Forhold.

Lehn Birks Ekstrarets Dom af 17 November 1899: Tiltalte, Gaardmand Søren Hansen af Egense, bør straffes med 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Stürup, og Defensor Overretssagfører Jacobsen, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 April 1900: Tiltalte Søren Hansen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor for Overretten, Overretssagfører Paludan, betaler Tiltalte 25 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler

Tiltalte Søren Hansen til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte Søren Hansen er under nærværende fra Lehn Birks Ekstraret saavel paa Justitiens Vegne som paa Tiltaltes Begæring hertil indankede Sag aktioneret for uterligt Forhold.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han en Dag i Aaret 1898 har udvist uterligt Forhold overfor Petrine Marie Pedersen, Arbejdsmand Rasmus Dinesens Hustru, ved, da han var ene med hende i Foderloen paa en Gaard i Egense, som hun og hendes Mand styrede for Tiltalte, at gribe hende bag fra om Livet og begrænse hende foran paa Underlivet uden paa Klæderne.

Tiltalte har dernæst tilstaaet, at han den 12 Oktober f. A., da han saa Enken Anna Engstrøm — med hvem han en Gang i Sommeren 1898 havde haft Samleje med hendes Villie, men med hvem han i øvrigt ikke havde haft noget usædeligt Samkvem — gaa ind i et af ovennævnte Rasmus Dinesen og Hustru beboet Hus i Egense, fulgte efter hende for at formaa hende til at bedrive Utugt, og at han derpaa i Dinesens Lejlighed i den anførte Hensigt begræmsede hende paa Underlivet udenpaa Klæderne, væltede hende om i en Seng, lagde sig ovenpaa hende og til Trods for, at hun gjorde Modstand og at han forstod, at hun ikke vilde have med ham at gøre, vedblev med sin uterlige Adfærd, indtil han hørte en gammel Mand, som boede i samme Hus, fra Forstuen, der stødte op til det Værelse, i hvilket Tiltalte og Enken Engstrøm opholdt sig, spørge, hvad der gik for sig.

Denne Tiltaltes Tilstaaelse, der til Dels stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, vil i sin Helhed være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, og der vil intet Hensyn kunne tages til, at han under et paa Foranledning af Overretten optaget Reassumptionsforhør maa anses at have fragaaet sin tidligere Tilstaaelse og har erklæret, at han intet husker om, hvad han ved den paagældende Lejlighed gjorde ved Anna Engstrøm.

Det maa efter det oplyste antages, at Tiltalte ved de under Sagen omhandlede Lejligheder har været noget paavirket af nydt Spiritus, men dog ikke i højere Grad end, at han maa anses at have været fuldt tilregnelig.

Tiltalte, der er født den 20 Oktober 1841, og som er anset ved Lehn Birks Ekstrarets Dom af 2den Februar 1894 efter Straffelovens § 143, jfr. § 144, med en Bøde til Statskassen af 10 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 3 Dage, vil for sit overfor de 2 ovennævnte Kvinder udviste Forhold være at anse efter Straffelovens § 185 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte efter samme Lovbestemmelse er anset med lige Fængsel i 5 Dage for sit overfor Dinesens Hustru udviste Forhold, men ved hvilken hans Forhold

overfor Enken Anna Engstrøm er anset for ustrafbart, vil være at forandre overensstemmende hermed.

Tirsdagen den 2 Oktober.

Nr. 222.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Jørgen Laurits Nielsen og Ole Nielsen (Def. Hansen),

der tiltales for Vold.

Bjerre Herreds Ekstrarets Dom af 16 Maj 1900: Arrestanten Jørgen Laurits Nielsen og Tiltalte Ole Nielsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød: førstnævnte i 6 Gange 5 Dage og sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage. I Erstatning for hafte Udgifter til Sygehus, Læge og Medicin betaler Arrestanten til Tjenestekarl Jens Pedersen af Hornumkær 7 Kr. 54 Øre, og i Erstatning for andre Helbredelsesudgifter, Næringstab, Lidelse, Ulempe, Lyde og Vansir betaler Arrestanten og Tiltalte, en for begge og begge for en, til bemeldte Pedersen 1000 Kr. Saa udreder Arrestanten og Tiltalte og in solidum alle af Aktionens lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Plenge, og Defensor, Prokurator Bjerregaard, 12 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 Juli 1900: I Henseende til de idømte Straffe bør Underretsdømmen ved Magt at stande. I Erstatning til Tjenestekarl Jens Pedersen betaler Arrestanten Jørgen Laurits Nielsen 800 Kr. Saa udrede og Arrestanten og Tiltalte Ole Nielsen, en for begge og begge for en, Aktionens Omkostninger (og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor samme Steds 10 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden for Ole Nielsen efter Omstændighederne findes at burde forlænges til 4 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Ole Nielsen bestemmes til

fire Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte, en for begge og begge for en, til Højesteretssagførerne Bagger og Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Jørgen Laurits Nielsen og Tiltalte Ole Nielsen for Vold.

Efter Sagens Oplysninger havde Tjenestekarlene Jens Pedersen og Oluf Johansen, begge af Hornumkær, den 22 Marts d. A. om Aftenen, hver medbringende en Flaske Brændevin, indfundet sig paa Gaarden Borchsminde for at besøge de Tiltalte, der tjente paa denne Gaard, og alle 4 gave sig da til at drikke Brændevinen i Gaardens Folkestue, hvorved Oluf Johansen blev saa beruset, at han maatte lægges over i et af Udhusene, hvorhos ogsaa de tre andre bleve berusede, uden at der dog er Føje til at antage, at de Tiltalte bleve det i en saadan Grad, som kunde have Indflydelse paa deres Tilregnelighed. Da Jens Pedersen omtrent Kl. 10 forlod Gaarden, fulgte de Tiltalte ham udenfor, og ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at de efter at være komne ud paa Marken have overfaldet Jens Pedersen, hvilket efter dennes Forklaring skete uden mindste Anledning fra hans Side, idet han navnlig har benægtet, at han, som Arrestanten har paastaet, før Overfaldet slog dennes Hat af.

Efter det oplyste var det Arrestanten, der begyndte Overfaldet, og begge de Tiltalte have forklaret, at Arrestanten lige før dette rettede det Spørgsmaal til Tiltalte Ole Nielsen: »Skal jeg?« Efter Arrestantens Forklaring svarede Tiltalte herpaa: »Ja, det er da klart«, og Arrestanten har tilføjet, at Overfaldet altsaa skete efter fælles Overenskomst, men at der dog ikke var truffet nogen Aftale derom, førend de vare komne ud paa Marken. Dette sidste er ogsaa bekræftet af Tiltalte, og denne, der, som han har udsagt, selvfølgelig nok forstod, at Meningen med det nævnte Spørgsmaal var, om Arrestanten skulde slaa, har ikke villet benægte — skønt han paa Grund af sin Beruselse ikke vil kunne huske det — at han ved sit Svar tilskyndede Arrestanten til at tage fat paa Pedersen. Arrestanten angreb nu denne, dels ved at slaa ham med Haanden, dels ved at give ham »Skaller«, idet han 3 a 4 Gange slog sin Pande mod Pedersens, hvorhos han, efter at have slaaet denne omkuld, sparkede ham, navnlig over Ryggen, med Siden af sine Træsko.

Efter Pedersens Forklaring blev han kastet omkuld 2 Gange, idet han efter det første Overfald igen kom paa Benene og forsøgte at undløbe, men derpaa — som det efter det oplyste maa antages — af Arrestanten atter blev slaaet ned og, som han har udsagt, overdænget med Slag. Tiltalte Ole Nielsen, der har udsagt, at Enkelthederne kun staa dunkelt for ham, maa anses at have indrømmet, at han, da Pedersen vilde undløbe, stillede sig i Vejen for ham, og at han havde fat i Pedersens Bryst, samt at han, da Arrestanten anden Gang havde

faaet fat i Pedersen, og denne var falden omkuld, gav ham en Lussing eller et Slag med den flade Haand oven i Hovedet.

Tiltalte har i øvrigt forklaret, at han, der nok hørte, at Arrestanten var meget voldsom i sit Overfald paa Pedersen, sagde til Arrestanten, at nu skulde han holde op, og dette har Arrestanten ogsaa bekræftet, hvorhos begge de Tiltalte have udsagt, at Arrestanten saa ogsaa holdt op med at øve Vold mod Pedersen.

Da Pedersen den 23 Marts blev tilset af en Læge, fandtes begge Ben i højre Underarm fuldstændig ude af Led i Albuen. Han blev da indlagt paa Hornsyld Sygehus, hvor — ifølge en af bemeldte Læge senere til Distriktslægen givne Meddelelse — Luksationen saa vidt gørligt blev reponeret, hvorhos der blev anlagt en Forbinding. Den 25de s. M. blev han undersøgt af Distriktslægen, der i sin Erklæring af s. D. udtalte, at der i højre Tinding fandtes et hævet og ømt Parti, hvorpaa saas et ærtestort, skorpedækket Saar, at der bag venstre Øre fandtes en lignende øm Hævelse og paa Hagen et ærtestort overfladisk Saar, at der i øverste Del af Lænderegionen midt over Rygraden fandtes to skorpedækkede Saar, det største af en 2-Øres Størrelse, hvorhos Partiet her omkring var meget ømt, at hele Partiet bag venstre Hofte var hævet og ømt, samt at højre Arm, efter at den ovennævnte Forbinding var fjernet, saas i hele Udstrækningen fra lidt neden for Skulderen til lidt oven for Haandleddet, meget hævet, især om Albueledet, hvor Huden ogsaa var blaalig dekoloreret, hvorhos Armen her var meget øm ved Tryk og smertefuld ved den mindste Bevægelse. Af Underarmens to Ben fandtes Ulna i sit naturlige Leje, hvorimod øvre Ende af Radius ikke var og ikke kunde holdes nøjagtigt i Led.

Det udtaltes endvidere i Erklæringen, at, medens de øvrige Læsioner maatte antages snart at ville svinde uden Følger, er Læsionen af Albuen af meget alvorlig Natur, idet en saadan Luksation ikke kan finde Sted, uden at Ledenes Ligamenter sønderrives, og for det meste ogsaa Ledendernes Benkanter afbrækkes i en saadan Grad, at fuldstændig Helbredelse næppe nogensinde indtræder. Den 20 April blev Pedersen paa ny undersøgt af Distriktslægen, hvis Erklæring af s. D. gaar ud paa, at medens de øvrige Læsioner da vare helbredede uden Følger, var Albuens Tilstand i det væsentlige den samme som beskrevet i Erklæringen af 25 Marts, om end Dekolorationen af Huden var forsvunden og Hævelsen af Armen meget aftagen, hvorfor Bevægeligheden af Underarmen var noget tiltagen. Radius var med sin øvre Ende endnu ude af Led, og vil, som det hedder i Erklæringen, vistnok altid vedblive at være det. Underarmen kunde bøjes, indtil den dannede en Vinkel af noget over 90 Gr. med Overarmen, og strækkes til en Vinkel af noget mindre end 135 Gr., saa at Bevægeligheden ikke var stort over Fjerdedelen af den normale, hvorhos ogsaa Drejningen af Underarmen var betydelig indskrænket. Erklæringen slutter med en Udtalelse om, at om man end kan antage, at Bevægeligheden med Tiden vil blive større, er der dog lidet eller intet Haab om, at Pedersen nogensinde vil faa fuld Brug af Armen, hvorimod Sandsynligheden er for, at dens Brugbarhed vil blive endog stærkt formindsket.

Ligesom Arrestanten, der ikke vil have tænkt over Følgerne af Overfaldet, har udsagt, at det laa udenfor hans Tanke og Hensigt, at

hans Voldsgerninger skulde faa saa alvorlige Følger, som de nævnte Lægeerklæringer udvise, saaledes har Tiltalte Ole Nielsen til sin Undskyldning anført, at det laa ganske uden for hans Hensigt, at Arrestanten skulde gaa saa vidt i sine Voldsgerninger, som han gjorde, hvorhos han har tilføjet, at hvis han ikke havde været beruset, vilde han ikke have stillet sig i Vejen for Pedersen, da denne vilde undløbe.

I et den 2 April d. A. afholdt Forhør paastod Jens Pedersen sig tilkendt hos de Tiltalte, en for begge og begge for en, Erstatning for Helbredelsesudgifter, Næringstab, Lidelse, Ulempe, Lyde og Vansir. I et senere Forhør er der imidlertid fremlagt en den 17de s. M. dateret Erklæring fra Pedersen, hvori han fremsatte Begæring om, at Tiltalen mod Ole Nielsen for dennes Delagtighed i det under Sagen omhandlede Overfald bortfaldt, »mod at han til Statskassen bøder 50 Kr. og betaler sin Del af Sagens Omkostninger«, og i en derefter fremlagt Erklæring af 28de s. M. har Pedersen, der i samme har opgivet Helbredelsesudgifterne, nemlig Betalingen for hans Behandling paa Hornsyld Sygehus, samt for Lægehjælp og Medicin, til i alt 19 Kr. 68 Øre, begært sig disse Udgifter erstattede af Arrestanten J. L. Nielsen.

Efter Indholdet af disse Erklæringer maa det nærmest antages, at Pedersen ikke har villet fastholde sin Erstatningspaastand, for saa vidt den, som meldt, ogsaa var rettet mod Tiltalte Ole Nielsen, og den Erstatning, der bliver at tilkende ham, vil derfor alene være at paalægge Arrestanten. Denne har erklæret intet at have at erindre mod Pedersens fornævnte Erstatningspaastand, og han har derhos før Sagens Paadømmelse ved Underretten af det nys nævnte Beløb af 19 Kr. 68 Øre betalt Pedersen 12 Kr. 14 Øre.

Medens Arrestanten J. L. Nielsen, der er født i Aaret 1878, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, har Tiltalte Ole Nielsen, der er født i 1877, tidligere været straffet ifølge Hatting Herreds Ekstrarets Dom af 6 Marts 1894 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med 10 Slag Rotting, ifølge Kjøbenhavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 19 December s. A. efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4, jfr. §§ 37 og 21, med 20 Slag Rotting, ifølge Korsør Købstads Sorets Dom af 28 April 1897 efter Sølov af 1 April 1892 § 298 med simpelt Fængsel i 14 Dage, ifølge Vor og Nim Herreders samt Stensballegaards Birks Ekstrarets Dom af 13 November 1897 efter Straffelovens § 296 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage, ifølge Kolding Herreds Ekstrarets Dom af 25 August 1898 efter Straffelovens § 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge Hobro Købstads Ekstrarets Dom af 16 Januar f. A. efter Straffelovens § 228, jfr. § 241 2det Stykke, med samme Slags Fængsel i 3 Gange 5 Dage, ifølge bemeldte Købstads Politirets Dom af 15 Februar f. A., dels for Betleri efter Lov 3dje Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage, dels for Overtrædelse af

Færdig fra Trykkeriet den 11 Oktober 1900.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

44. Aargang.

Højesteretsaaret 1900

Nr. 21.

Tirsdagen den 2 Oktober.

Købstadens Politivedtægt med en Bøde til Politikassen af 100 Kr. og ifølge Horsens Købstads Ekstrarets Dom af 3 Oktober f. A. efter Straffelovens § 228 i Henhold til § 64 med en Tillægsstraf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

For deres ovennævnte Forhold ville de Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203 med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemte til Fængsel paa Vand og Brød for Arrestanten J. L. Nielsen i 6 Gange 5 Dage og for Tiltalte Ole Nielsen i 2 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom vil derfor for saa vidt være at stadfæste.

Arrestanten J. L. Nielsen vil derhos være at tilpligte at udrede en Erstatning til Tjenestekarl Jens Pedersen, der findes at kunne fastsættes til i det hele 800 Kroner.

Nr. 178.

Advokat Halkier

contra

Jens Hansen (Def. Hansen),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Maribo Birks Ekstrarets Dom af 12 December 1899: Tiltalte, Gaardejer Jens Hansen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og udrede alle af Aktionen lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Koefoed i Saks-købing, og Defensor, Sagfører Gulmann i Maribo, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 April 1900: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Seidelin og Overretssagfører Skibsted, betaler Tiltalte, Gaardejer Jens Hansen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Hansen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Maribo Birks Ekstraret hertil indankede Sag aktioneres Tiltalte, Gaardejer Jens Hansen, der er født den 27 November 1848 og ikke fundet forhen straffet, for bedrægeligt Forhold, og ere Sagens Omstændigheder efter Tiltaltes egen med det i øvrigt under Sagen oplyste stemmende Tilstaaelse — som han vel efter Sagens Indankning for Overretten har tilbagekaldt, men til hvilken ganske ubestyrkede Tilbagekaldelse der i Henhold til D. L. 1—15—1 intet Hensyn kan tages — følgende:

Den 20 Januar 1898 blev der for Forligskommissionen i Maribo Forligskreds indgaaet et Forlig mellem Tiltalte og Gaardfæster Jens Hansen Myss, der skyldte Tiltalte 400 Kr., men havde til Gode hos denne ifølge Regning: for 1 Vogn til Arbejdsbrug Kr. 35.00, for 1 Læs Tækkehalm Kr. 25.00, for 203 Pd. Rug à $3\frac{3}{4}$ Øre Kr. 7.61, for 30 Pd. Ost à 8 Øre Kr. 2.40, tilsammen Kr. 70.01, hvorefter Jens Hansen Myss kontant betalte Tiltalte ved Forligets Underskrift 400 Kr., medens Tiltalte forpligtede sig til at tilbagelevere Myss »en Vogn m. m.«, hvorved sigtedes til den paa den ovennævnte Regning opførte Vogn og det samme Steds opførte Læs Tækkehalm. Parterne vare derhos blevne enige om, at Myss for det nævnte Parti Rug skulde have en Tiltalte tilhørende Frakke, og at Tiltalte skulde betale de resterende 2 Kr. 40 Øre kontant. Jens Hansen Myss kvitterede derefter sin Regning og leverede den til Tiltalte. Da denne imidlertid ikke leverede Myss Vognen og Tækkehalmen, søgte Myss ham ved Maribo Birketing til Udlevering af disse Genstande, men under denne Sag paastod Tiltalte sig frifunden, idet han anbragte at have betalt Myss 60 Kr. for Vognen og Halmen, og til Bevis herfor fremlagde han den fornævnte ham af Myss leverede kvitterede Regning, hvorefter han ved ovennævnte Birketings Dom af 25 Juli 1899 blev frifunden for Myss' Tiltale. Gaardfæster Myss begærede derefter kriminel Undersøgelse indledet mod Tiltalte for dette hans Forhold, og under denne Undersøgelse har Tiltalte erkendt ikke at have betalt Myss de 60 Kr. og at have benyttet Kvitteringen for at unddrage sig Opfyldelsen af Forliget. For det anførte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Analogien af Straffelovens § 252, og da den ved Underrettsdommen fastsatte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage efter Omstændighederne findes passende, — — — — vil bemeldte Dom saaledes i det hele være at stadfæste.

Onsdagen den 3 Oktober.

Nr. 141.

Højesteretssagfører Salomon

contra

Peter Jacobsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 Marts 1900: De Tiltalte Peter Jacobsen og Anton Karl Jensen med Tilnavnet Dahlsgaard bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød hver især i 6 Gange 5 Dage og, en for begge og begge for en, udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Lange og Overretssagfører Paludan, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Peter Jacobsens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesterets-sagfører Salomon og Advokat Hindenburg 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Peter Jacobsen, der er født den 3 Februar 1862 og ikke funden forhen straffet ifølge Dom, og Anton Karl Jensen med Tilnavnet Dahlsgaard, der er født den 16 December 1873 og ikke fundet forhen straffet, for Vold.

Sagens Omstændigheder ere følgende: Den 17 November forrige Aar om Aftenen opholdt Slagtersvend Ludvig Nielsen sig i en i Ejendommen Sønder Boulevard Nr. 62 værende Beværtning, som den Aften i dens Indehavers Sygdomsforfald blev passet af Tiltalte Jacobsen, der boede i samme Ejendom, og som var økonomisk interesseret i Beværtningens Drift. I Beværtningen var blandt andre Tiltalte Dahlsgaard, der da var Betjent i Kjøbenhavns Politi, civilklædt til Stede, og han, Tiltalte Jacobsen og Nielsen havde taget Plads ved et Bord tæt ved en Dør, der fra Sønder Boulevard førte lige ind i Beværtningen. Henimod Tolvtiden blev denne Dør aabnet af Nielsens Hustru, Caroline Olsen, og hendes Broder, Formand Villiam Petersen, der begge opfordrede Nielsen til at forlade Beværtningen. Dette vilde Nielsen ikke, og han svarede sin Hustru, der i djærve Udtryk bebrejdede ham, at han brugte sine Penge paa Beværtninger, paa en grov Maade. Under disse Ordvekslinger havde Tiltalte Jacobsen rejst sig op fra sin Plads

og nærmet sig Døren, idet han opfordrede Nielsens Hustru og hendes Broder til at forføje sig bort. Efter Jacobsens Forklaring gav Nielsens Hustru, medens hun opfordrede sin Mand til at gaa hjem, denne et Nakkedrag, og hun tildelte straks efter Jacobsen selv med knyttet Haand et Slag, der ramte ham paa Næseryggen. Nielsens Hustru har vel bestridt Rigtigheden af denne Forklaring, men efter hvad der i øvrigt foreligger oplyst, maa der dog ved Sagens Paadømmelse gaas ud fra, at hun har givet Jacobsen et saadant Slag, der i øvrigt ikke kan antages at have været af nogen Betydning.

Om hvad der derefter passerede, har Nielsens Hustru givet følgende edelige Forklaring.

Medens hun, efter at være traadt ned ad et Trin fra Gaden op til Beværtningsdøren, stod paa Fortovet lige udenfor Beværtningen, saa hun, at hendes fornævnte Broder, der stod i Beværtningsdøren, fik af Tiltalte Jacobsen et Slag eller Stød et Sted foran paa den øverste Del af Kroppen, saa kraftigt, at Broderen, der vendte Ryggen mod Gaden, faldt baglænds ned ad Trinet og et godt Stykke ud paa Fortovet, hvor han blev liggende. Hun raabte paa Politi, og Jacobsen, der var kommet udenfor Beværtningsens Dør, for nu hen mod hende, og gav hende med knyttet Haand et Slag i Ansigtet, saa kraftigt, at hun faldt om paa Gaden. Medens hun laa ned, tilføjede Jacobsen hende med Hænderne flere Slag paa Armene og rundt paa Kroppen samt sparkede hende mindst en Gang og ramte hende derved paa højre Overarm. Ved hendes Skrig kom hendes Mand ud af Beværtningen, og idet han raabte: »Hvad, slaar du min Kone«, foer han henimod Jacobsen paa en saadan Maade, at det saa ud, som om han vilde slaa ham. Jacobsen kom ham imidlertid i Forkøbet og gav ham et Slag, saa han faldt om paa Fortovet. Tiltalte Dahlsgaard kom nu ud fra Beværtningen og for hen mod hendes Mand og gav ham vistnok et Slag, men løb saa med Udraabet: »lad mig faa min Stok«, ind i Beværtningen, hvorfra han straks efter kom ud med en Stok, hvormed han slog løs paa hendes Mand, der laa paa Gaden, idet han udtalte: »Jeg skal lære ham at slaa en Betjent.« Da hun rejste sig op og raabte paa Politi, langede Dahlsgaard efter hende med Stokken og ramte hende mindst en Gang over Armen. Endvidere tilføjede Jacobsen hendes Mand endnu nogle Slag med Hænderne, medens han laa nede paa Gaden. Hendes Mand fik imidlertid rejst sig og nærmede sig Døren til Beværtningen, og begge de Tiltalte trak ham nu ind i Beværtningen. Staaende paa Gaden udenfor Beværtningen saa hun paa Skyggen paa Rullegardinet, at en Stok blev løftet og brugt til Slag, og hun hørte sin Mand raabe om Hjælp. Hun gik nu ind paa Ejendommens Trappegang og slog en Rude i en fra Trappen til en Korridor bag Beværtningsstuen førende Dør itu, for ad denne Vej at komme sin Mand til Hjælp. Hun kom imidlertid først ind i Beværtningen, da der kom Politi til Stede, og hun saa da, at hendes Mand, der var meget beruset, var blodig i Ansigtet; han skældte ud og sagde, at de andre havde taget hans Penge fra ham. Politiet førte nu hendes Mand ud af Beværtningslokalet ad samme Vej, hun var kommen ind. Hun fulgte bag efter, og da hun paa Trappegangen sagde til sin Mand, at der kunde han se, hvad der kom ud af at gaa paa saadan en Snask, fik hun af Jacobsen, der var fulgt med ud paa Trappen, et

Spark i Mellemgulvet, der bevirkede, at hun faldt sidelænds ned ad nogle Trappetrin og blev liggende paa Gulvet nedenfor. Hun mærkede straks en stærk Smerte i venstre Arm, men det var først i Løbet af Natten, at hun opdagede, at hun havde faaet en betydeligere Læsion af Armen, der bag efter viste sig at være brækket lige oven for Haandleddet. Hun fulgte imidlertid med paa Politistationen, hvortil hendes Mand blev ført af Politiet, og da hun gik derfra til sit Hjem, saa hun udenfor sit Hjem, at hendes Mand, der havde forladt Politistationen før hun, atter var Genstand for Vold fra Dahlsgaards Side. Hun saa saaledes, at Dahlsgaard dels paa Kørebanen og Cyklestien udenfor Sønder Boulevard Nr. 64, dels indenfor Gadedøren i defne Ejendom, slog ham med en Stok, medens han saa godt som hele Tiden laa ned. Hun saa endvidere, at Jacobsen var til Stede, og at han en Gang løb over mod Cyklestien, og, saa vidt hun kunde se, sparkede eller slog hendes Mand, ligesom han løb efter hende, da hun løb hen til Hjørnet af Saksogade og kaldte paa Politi, og gav hende to Slag, hvorved hun faldt. Til sidst fik hun sin Mand med op i deres Lejlighed i Ejendommen Sønder Boulevard Nr. 64, men da var han overordentlig udmattet og betydelig blodig, navnlig bag i Hovedet og i Ansigtet.

Den 19 November forrige Aar blev saavel Slatgersvend Nielsen som dennes Hustru undersøgte af en Læge, og de fandtes da lidende af følgende Læsioner:

Nielsen Hustru havde paa højre Overarm en 6 Tommer lang og 4 Tommer bred Blodsvulst samt et Brud paa venstre Spoleben lige oven for Haandleddet.

Slatgersvend Nielsen havde adskillige blaalige og blodige Mærker, Hudafskrabninger samt Saar dækkede af indtørret Blod i Hovedbunden, i Ansigtet, paa begge Overarme og Knoer, samt en Affektion i venstre Lændeflanke, som hindrede ham i at gaa. Endvidere følte han Smerter, naar han trak Vejret.

Disse Læsioner vare for saa vidt angaar Slatgersvend Nielsen fuldstændig hævede den Gang, han gav Møde i Retten den 21 December forrige Aar, derimod led han den Gang af Angstfornemmelser, Hovedpine og Svimmelhed, og er der Sandsynlighed for, at disse Under skyldes Læsionerne i Hovedet.

Nielsen Hustrus Læsioner vare endnu ikke hævede den 9 Januar dette Aar, og maa det antages, at hun i et Aarstid som Følge af Brudet vil lide dels af Kraftesløshed i Armen, dels af Gene ved Bevægelser i det venstre Haandledd.

Saavel Slatgersvend Nielsen som dennes Hustru have forklaret, at de fornævnte Læsioner ere Følger af de af de Tiltalte ved den paa-gældende Lejlighed mod dem udøvede Voldshandlinger; derimod har Slatgersvend Nielsen angaaende de nærmere Omstændigheder indskrænket sig til at erklære, at han nok kan huske, at han den paagældende Aften var paa den fornævnte Beværtning, og at han blev overfaldet saavel paa Gaden som i Beværtningen og senere, da han havde været paa Politistationen, af Jacobsen og af en ham ubekendt Mand, men at han paa Grund af sin berusede Tilstand ikke kan mindes Sagenst Enkeltheder.

Den af Nielsen Hustru afgivne Vidneforklaring stemmer i de

væsentlige med det under Sagen i øvrigt oplyste og de afgivne Vidneforklaringer, i hvilken Henseende særlig fremhæves.

Formand Villiam Petersen har edelig forklaret, at han sammen med sin Søster gik ind i Beværtningen og anmodede sin Svoger Nielsen om at forlade Beværtningen og lade være at drikke sine Penge op, at Nielsen besvarede disse Anmodninger benægtende paa en grov Maade, hvorefter Tiltalte Jacobsen slog Vidnet saaledes, at han faldt baglænds ud paa Gaden. I Faldet forstuvede han sin venstre Tommelfinger, hvilket smertede ham i den Grad, at han ikke lagde Mærke til, hvad der passerede umiddelbart efter, at han var faldet. Han saa senere, at hans Søster laa i Rendestenen raabende paa Politi, og at hans Svoger laa ovre ved Cyklestien, hvor begge de Tiltalte opholdt sig, Dahlsgaard med en Stok i Haanden. Derefter saa han, at de alle tre vare komne ind i Beværtningen, at forskellige Personer forsøgte paa at trænge ind i Beværtningen, at Døren blev presset op paa Klem, at Dahlsgaard stod med Stokken i Haanden og gjorde nogle truende Bevægelser, hvorefter Døren atter blev smækket i og laaset indvendig fra. Han hørte derefter et forfærdeligt Spektakel inde i Beværtningen og hørte sin Svoger skringe derinde. Efter nogen Tids Forløb kom 2 Politibetjente til Stede, og han hørte sin Søster skringe inde i Gadedøren.

Angaaende Læsionen af Tommelfingeren har han nærmere forklaret, at denne vel ikke har været saa betydelig, at han paa Grund af samme har været udelukket fra at arbejde, men at endnu ca. 4 Uger efter var Tommelfingeren ikke fuldt bevægelig.

Formand Petersens Hustru, Astrid Rasmussen, har om det hendes Mand af Tiltalte Jacobsen tilføjede Slag edelig forklaret overensstemmende med sin Mand, idet hun yderligere har forklaret, at hun saa, at Jacobsen, efter at have slaet hendes Mand for ud paa Gaden og med knyttet Haand rettede et Slag mod Nielsens Hustru, der faldt til Jorden, og at Nielsen derefter for ud og kom i Slagsmaal baade med Jacobsen og Dahlsgaard, der ogsaa var kommen ud og raabte om sin Stok.

Syerske Emma Carlsen har edelig forklaret, at hun den fornævnte Nat saa Nielsen og Dahlsgaard i Slagsmaal udenfor Gadedøren i Ejenommen Søndre Boulevard Nr. 64, hvorunder Dahlsgaard løftede sin Stok til Slag. Da Nielsens Hustru fik revet Stokken fra ham, skubbede han Nielsen ind indenfor Gadedøren og kom kort efter ud og fik overleveret sin Stok, vistnok af Jacobsen, og løb ind igen, og hun hørte derpaa, at der blev slaet indenfor med en Stok.

Maskinarbejder Georg Emil Wilhelm Lander har edelig forklaret, at han, som ved tilfældigt at passere forbi saa, at der havde samlet sig en Del Mennesker udenfor Beværtningen i Nr. 62, hvorfra der hørtes høje Raab, fra Gaden, ved at kigge ind ad en Sprække mellem Vindueskarmen og Kanten af Gardinet, saa Dahlsgaard med en Stok slaa Nielsen inde i Beværtningen, medens Nielsen laa ned. Vidnet og en anden Person forsøgte at aabne Beværtningsdøren, men Jacobsen holdt den til, og Dahlsgaard, der nu var henne ved Døren, truede med Stokken mod dem, der vilde ind. Endvidere har han forklaret, at han noget senere, da 2 tilstedekomne Politibetjente førte Nielsen

paa Politistationen, saa, at Jacobsen inde paa Trappegangen sparkede Nielsens Hustru omkuld.

Cyklereparatør Charles Hørringsen har edelig forklaret, at han den paagældende Nat saa Nielsen gaa i Saksogade i Retning mod Sønder Boulevard kendelig beruset, blodig og forslaaet i Ansigtet. Nielsen gik og mumlede noget om Bondefangere og Tyveknægte og sagde til Vidnet, om han ogsaa var Bondefanger. Da Vidnet svarede, at han tog fejl, fortalte Nielsen noget om, at han havde været paa Politistationen, fordi der var nogle Bondefangere, der havde slaaet ham. Paa Hjørnet af Sønder Boulevard og Saksogade gik de forbi de Tiltalte og hen til Gadedøren i Nr. 64. Tiltalte Dahlsgaard gik fra Hjørnet af Saksogade langs med Træerne paa Boulevarden et Stykke i Retning af Oehlenschlägersgade, hvorfra han gik over paa Fortovet ved Husrækken og vendte om, saa han kom forbi det Sted, hvor Vidnet og Nielsen stod. Nielsen stod stadig og vrøvlede om Bondefangere og Tyveknægte, og Dahlsgaard sagde saa til ham, om det var ham, han mente, hvortil Nielsen svarede Nej, han talte til sin Hund. Der blev nu et Mundhuggeri mellem Dahlsgaard og Nielsen, under hvilket Nielsen, der i Begyndelsen vist ikke havde kendt Dahlsgaard, udbrød henvendt til Dahlsgaard »Det er jo en af Bondefangerne.« Dahlsgaard og Nielsen skændtes nu nogen Tid, under hvilket Dahlsgaard sagde til Nielsen, at han skulde skrubbe af, og gav ham et Skub. Nielsen svarede hertil: »Hvem skubber De til« og for ind paa Dahlsgaard, og de fik saa fat i hinanden. Under Slagsmaalet slog Dahlsgaard Nielsen med sin Stok og kaldte Jacobsen til Hjælp. Da Jacobsen kom til, slog Dahlsgaard med sin Stok Nielsen saa kraftigt i Hovedet, at han faldt om, og medens han laa ned, slog Dahlsgaard ham paa ny med Stokken, medens Jacobsen flere Gange sparkede ham. Da Nielsen fik rejst sig op, skubbete og stødte Jacobsen ham flere Gange op mod Træerne. Begge de Tiltalte trak derefter Nielsen, der »tog imod al Ting« og var saa fuld, at han ikke kunde gøre nogen Modstand, over til Gadedøren i Nr. 64. Nu var Nielsens Hustru kommet til og tog Stokken fra Dahlsgaard. Medens Dahlsgaard var henne for at faa sin Stok, stødte Jacobsen gentagne Gange Nielsens Hoved ind imod Muren. Da Nielsen var kommen indenfor Gadedøren, og medens han laa ned, blev han dels slaaet af Dahlsgaard med Stokken, dels slaaet og sparket af Jacobsen.

Gas- og Vandmester Carl Lauritz Sørensen har edelig forklaret, at han den paagældende Nat saa, at Tiltalte Jacobsen sparkede en Mand, der laa paa Cyklestien udenfor Beværtningen, at Manden derpaa kom ind i Beværtningen, hvorefter Beværtningens Dør blev lukket af Jacobsen og derefter aflaaet. Af hvad han ude paa Gaden saa og hørte, sluttede han, at den Mand, der var bleven sparket, var Genstand for en brutal Mishandling inde i Beværtningen. Senere, da der kom Politi til Stede, saa han, at Jacobsen inde paa Trappegangen enten sparkede eller skubbete til Overfaldnes Hustru saaledes at hun faldt. Endelig hørte han om Natten ved Totiden, at Overfaldnes Hustru raabte op om, at hendes Mand blev slaaet ihjel og saa, at Jacobsen derefter for hen imod hende og skubbete eller slog hende, idet han raabte saadan noget lignende som: »Skrub af med dig, din forbandede Kælling.«

Elisabeth Nielsen, Hørringsens Hustru, har edelig forklaret, at hun fra sin Lejlighed i Sønder Boulevard Nr. 64 saa, at Tiltalte Dahlsgaard og Nielsen den paagældende Nat mellem Kl. 1 $\frac{1}{2}$ og 2 stod nede paa Gaden og talte sammen. Hun hørte derpaa Dahlsgaard sige, at Nielsen ikke skulde gøre Nar ad ham, fordi han var Jyde, hvorefter de kom i Slagsmaal med hinanden. Under Slagsmaalet kaldte Dahlsgaard paa Jacobsen, som derefter kom Dahlsgaard til Hjælp. Da Dahlsgaard flere Gange havde slaaet Nielsen med en Stok, kom Nielsens Hustru til Stede og tog Stokken fra Dahlsgaard, i hvilken Anledning han løb efter hende. Jacobsen slæbte nu Nielsen over imod Gadedøren i Sønder Boulevard Nr. 64, og herunder satte han ham flere Gange op mod Muren. Da Dahlsgaard var kommet tilbage med Stokken, slæbte han og Jacobsen Nielsen indenfor Gadedøren, og Vidnet hørte Tummel derfra og at Nielsen skreg.

Tiltalte Dahlsgaard har forklaret, at da Slagtersvend Nielsen blev ført paa Stationen, saa han, at Tiltalte Jacobsen sparkede Nielsens Hustru foran paa Kroppen, hvorefter hun trimlede ned ad nogle Trappetrin. Denne Tiltalte har for øvrigt under Forhørene afgivet tilbageholdne, til Dels løgnagtige Forklaringer. Under de første Forhør forklarede han saaledes, at han havde været sammen med Nielsen den paagældende Nat og haft Sammenstød med ham baade i Beværtningen og udenfor denne, og senere paa Natten udenfor hans Bopæl, samt at han ogsaa nok havde slaaet ham, men at dette var sket i Selvforsvar, og at han ikke havde slaaet med nogen Stok. Senere har han erkendt, at han har slaaet ham med en Spadserestok ved 3 forskellige Lejligheder, nemlig dels ude paa Gaden udenfor Beværtningen, hvor Nielsen, »saa vidt han tror«, stod op, den Gang Tiltalte slog ham med Stokken, i Anledning af, at Nielsen kort i Forvejen havde slaaet ham, dels inde i Beværtningen, hvor han slog ham, medens han laa ned, i Anledning af, at Nielsen kort i Forvejen havde slaaet ham og søgt at slaa ham, dels paa Trappegangen i Sønder Boulevard Nr. 64, hvor han slog ham, der laa ned, af Harme over, at Nielsen kort i Forvejen havde slaaet ham ude paa Gaden. Tiltalte Dahlsgaard har endvidere forklaret, at han ikke vidste, hvor han ramte med sin Stok, men at han er sikker paa, at han ikke ramte Nielsens Hoved. Han har endelig med Bestemthed fastholdt, at han ikke har udøvet anden og videre Vold.

Tiltalte Jacobsen har nægtet at have gjort sig skyldig i Vold, idet han stadig har fastholdt, at Nielsen, hans Hustru og Formand Petersen bevirkede Uorden i den tidnævnte Beværtning, og at han som Følge heraf har taget fat i dem for at skaffe Ro og Fred, uden at han dog derved har udvist Vold imod dem. Han har særlig benægtet at have sparket Nielsens Hustru paa Trappegangen, hvor han har erkendt at have været sammen med hende.

Endelig har han benægtet at have øvet Vold mod Nielsen og dennes Hustru, da de ved Totiden kom tilbage fra Politistationen, og har forklaret, at han da kun søgte at berolige Nielsen, der havde overfaldet Dahlsgaard, og herunder maaske satte ham op mod Muren.

Ved alt det ovenfor anførte findes det imidlertid at være bevist, at de Tiltalte have øvet Vold mod Slagtersvend Nielsen, dennes Hustru og Formand Petersen, uden at disse have givet skellig Grund dertil, og

herved have tilføjet dem de ovennævnte Læsioner. Særlig er det saaledes bevist, at Tiltalte Jacobsen har slaaet Formand Petersen til Jorden, saaledes at denne i Faldet forstuede sin ene Tommelfinger, at Tiltalte Jacobsen inde paa Trappegangen til Ejendommen Sønder Boulevard Nr. 62 har sparket Niensens Hustru og derved har bevirket, at hun faldt og brækkede den venstre Arm, og at begge de Tiltalte i Forening have mishandlet Slagtersvend Nielsen — Dahlsgaard særlig med Stokkeslag — baade i og udenfor Beværtningen ved Sønder Boulevard Nr. 62 og baade inde i og udenfor Ejendommen Sønder Boulevard Nr. 64.

I Henhold til foranstaaende ville de Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød hver især i 6 Gange 5 Dage.

Nr. 188. Højesteretssagfører Salomon

contra

Anesine (eller **Hansine**) **Bolette Jensen**, Hansens forladte Hustru, og **Nicoline Andersson**, Jensens, kaldet Roses, Enke (Def. Jensen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 235.

Hørsholm Birks Politirets Dom af 3 Februar 1900: De Tiltalte Anesine Bolette Jensen, Vilhelm Hansens forladte Hustru, og Nicoline Jensen, født Andersson, Jens Jensen, kaldet Roses Enke, bør hensættes i simpelt Fængsel hver især i 1 Maaned, og bør de, en for begge og begge for en, udrede alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, hvorhos de i Erstatning til Statsskovvæsenet, en for begge og begge for en, bør betale 2 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 3 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Maj 1900: Politiretsdommen og det i Politiretten i Sagen siden dens Slutning den 15 November 1899 passerede annulleres. Sagens Omkostninger i 1ste Instans og Salær til Prokurator Wolff og Overretssagfører Levinsen for Overretten, henholdsvis 20 og 30 Kr., udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillæg-

ges der Højeretssagførerne Salomon og Jensen hver 30 Kroner, som udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Hørsholm Birks Politiret hertil indankede Sag ere de Tiltalte Anesine (eller Hansine) Bolette Jensen, Hansens forladte Hustru, der er født den 21 Juli 1854 og senest anset ved Højesterets Dom af 12te Oktober 1898 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og Noline Andersson, Jensens, kaldet Roses, Enke, der er født den 29 Januar 1834 og anset ved nærværende Rets Dom af 27 Juli 1877 efter Straffelovens § 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og efter Frdn. 27 November 1839 § 1, kfr. Frdn. 13 Februar 1775 §§ 4 og 7, med en Bøde af 15 Kr. samt ved Kjøbenhavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 13 Juni 1891 efter Straffelovens § 235 med simpelt Fængsel i 14 Dage, sigtede for Overtrædelse af Straffelovens § 235. Sagens Omstændigheder ere i Følge de Tiltaltes egen Erkendelse og det i øvrigt oplyste følgende:

Ved at fremsende en Rapport fra Skovfogden i Rudeskov, ifølge hvilken de Tiltalte den 26 August 1899 vare trufne i bemeldte Skov i Færd med at afskære Egekviste og Blade, anmodede 1ste Kjøbenhavns Skovdistrikt i Skrivelse af 10 September s. A., efter Paalæg af 2den Overførster-Inspektion, Hørsholm Birk, om, at der maatte blive rejst Tiltale mod de paagældende i Henhold til Straffelovens § 235. Under den derefter ved bemeldte Birks Politiret mod de Tiltalte indledede Undersøgelse erkendte Tiltalte Anesine Hansen, at hun i Forening med Medtiltalte den 26 August 1899 i oftnævnte Skov havde afskaaret en Tøndesækfuld af Egekviste og Blade, og tilbød i Retsmødet den 5 Oktober s. A. at afgøre Sagen i Mindelighed ved senest den 1 December s. A. at erlægge en Statskassen tilfaldende Bøde af 20 Kr. og erstatte Værdien af det stjaalne Egeløv — der i øvrigt efter det fremkomne maa antages at bero hos fornævnte Skovfoged — med 2 Kr. I samme Retsmøde tilbød Tiltalte Noline Jensen at afgøre Sagen i Mindelighed ved senest den 1 December s. A. at erlægge en Statskassen tilfaldende Bøde af 10 Kr. samt ved in solidum med Medtiltalte at tilsvare Erstatningsbeløbet paa 2 Kr.

Efter at Underdommeren derpaa havde tilskrevet fornævnte Skovdistrikt angaaende Tilbudene, meddelte Skovdistriktet ham i Skrivelse af 3 November 1899, at disse Tilbud modtoges af Overførster-Inspektionen paa Betingelse af, at de Tiltalte yderligere forpligtede sig til, naar de næste Gang maatte træffes i Statsskovene uden for offentlige Veje og Stier, at erlægge en Bøde til Skovkassen af 10 Kr. hver for uberettiget Færden paa 1ste Kjøbenhavns Skovdistrikts Grund, uanset om det ved denne Lejlighed af de Tiltalte udviste Forhold for øvrigt maatte paaføre dem Straf efter Straffeloven. Sidst nævnte Skrivelse foreholdtes dernæst de Tiltalte i Retsmødet den 15de s. M., i hvilket de indgik paa den nævnte yderligere Forpligtelse, hvorpaa Sagen i samme Retsmøde sluttedes for at indsendes til Frederiksborg Amt, der under 21de s. M. meddelte Birket, at der intet havdes imod, at der

ikke foretoges videre fra det offentlige Side, saafremt de Tiltalte senest den 1 December s. A. paa Politistationen i Lyngby indbetalte 2 Kr. i Erstatning til Stats-Skovvæsenet og henholdsvis 20 Kr. og 10 Kr. i Bøde til Statskassen samt de af Sagen flydende Omkostninger. Da dette Vilkaar om Betaling senest den 1 December s. A. ikke opfyldtes af de Tiltalte, af hvilke i øvrigt Nicoline Jensen den 4de eller 5te s. M. tilstillede Birket den af hende vedtagne Bøde, 10 Kr., der imidlertid tilbagebetales hende, tilskrev Amtet under 12te s. M. Birket, at de Tiltalte vilde være at drage til Ansvar ved Politiretten i Henhold til Straffelovens § 235. Under de derpaa ved Politiretten over de Tiltalte afholdte Forhør erkendte Nicoline Jensen sig skyldig i det hende paa-sigtede Forhold, hvorefter de Tiltalte ved oftnævnte Birks Politirets Dom af 3 Februar 1900 efter Straffelovens § 235, sammenholdt med § 57, hver især ansaas med simpelt Fængsel i 1 Maaned, hvorhos de in solidum tilpligtedes at betale Værdien af de stjaalne Skoveffekter med 2 Kr. og Sagens Omkostninger.

Da Straffelovens § 235 imidlertid bestemmer, at offentlig Paatale kun finder Sted, naar den forurettede — her Skovvæsenet — begærer det, og da Skovvæsenet er gaaet ind paa det af de Tiltalte gjorte Tilbud med fornævnte af dem tiltraadte yderligere Forpligtelse, er nærværende Sag, uanset at de Tiltalte ikke inden den foreskrevne Frist have betalt Bøderne og Erstatningen, uhjemlet paataalt af oftnævnte Amt, hvorfor saavel Politiretsdommen som det i Politiretten i Sagen siden dens Slutning den 15 November 1899 passerede vil være at annullere.

Nr. 219.

Højesteretssagfører Salomon

contra

Johann Wilhelm Friederich Tretow (Def. Asmussen),

der tiltales i Henhold til Lov af 15 Maj 1875.

Kolding Købstads Politirets Dom af 7 Juli 1900: Arrestanten Johann Wilhelm Friederich Tretow bør hensættes til Tvangsarbejde i 180 Dage og udrede alle af Sagen flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 Juli 1900: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hindberg og Justitsraad Neckelmann, betaler Arrestanten 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Lven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Johann Wil-

helm Friederich Tretow til Højesteretssagførerne Salomon og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Arrestanten Johann Wilhelm Friederich Tretow — der er født i Mecklenburg-Schwerin, som det maa antages i Aaret 1823, og ikke har vundet Forsørgelsesret her i Landet, og som tidligere har været straffet her mangfoldige Gange for Betleri, til Dels i Forbindelse med Løsgænger, samt mange Gange tillige for Overtrædelse af Tilhold, givne ham i Henhold til § 2 i Lov 15 Maj 1875 om Tilsynet med fremmede og rejsende m. m., senest ifølge Højesterets Dom af 31 Juli f. A. efter nysnævnte Lovs § 22 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 180 Dage — tiltales under nærværende Sag paa ny i Henhold til Lov af 15 Maj 1875.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der efter Udtaaelsen af den ham ved den fornævnte Højesteretsdom ikendte Straf under 24 Februar d. A. inden Horsens Købstads Politiret erholdt Tilkendegivelse om, at han den nævnte Dag vilde blive udvist af Riget, hvorhos der i Henhold til Lov 15 Maj 1875 § 2 meddeltes ham Tilhold om ikke oftere at indfinde sig i Riget, idet Straffen for Overtrædelse af Tilholdet blev ham betydet, har overtraadt dette Tilhold, idet han ifølge sin Forklaring, efter derpaa at have opholdt sig paa Fattiggaarden i Haderslev, den 30 Juni d. A. forlod denne og tog med Jernbane til Kolding, hvor han efter det oplyste den følgende Dag blev af 2 Politibetjente truffen liggende ved en Vej udenfor Byen. Arrestanten, der, som han har udtrykt sig, vilde se, hvordan Danmark tog sig ud, har i øvrigt udsagt, at det var hans Mening at tage til en Gaard ved Hillerød, hvor han for mange Aar siden har tjent, men han har erkendt, at han ikke havde Penge til at rejse for.

For sit anførte Forhold er Arrestanten ved Politiretsdommen rettelig anset efter den ovennævnte Lov af 15 Maj 1875 § 22 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Tvangsarbejde i 180 Dage, og bemeldte Dom, ved hvilken det ligeledes rettelig er paalagt Arrestanten at udrede Sagens Omkostninger, vil saaledes være at stadfæste, hvorhos Arrestanten vil have at betale i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 10 Kr. til hver.

Med Hensyn til Sagens Behandling bemærkes, at det ikke kan billiges, at der af de Arrestanten vedrørende ældre Akter, der ifølge Politiretsaktens Indhold have været fremlagte for Politiretten og ere vedkendte af Arrestanten, ikkun er forelagt Overretten Højesteretsdomsaktens i den ovennævnte den 31 Juli f. A. af Højesteret paa-dømte Sag, medens der i øvrigt for Overretten er fremlagt en Pakke ældre Akter, der ere Arrestanten uvedkommende. Da der imidlertid efter Indholdet af den nys nævnte Højesteretsdomsakt maa anses at foreligge tilstrækkelig Oplysning om Arrestantens tidligere Liv og de ham her i Landet overgaaede Straffe, findes det ikke fornødent at op-holde Sagen for at søge de ommeldte ældre Akter bragte til Stede.

Endvidere maa det misbilliges, at det ikke af Politiretsakten kan ses, om Bestemmelsen i den gennemsete Grundlovs § 80, 1ste Punktum, har været iagttagen, men der findes dog ikke tilstrækkelig Anledning til af denne Grund at paalægge Politiretsdommeren Ansvar. I øvrigt har med Hensyn til Sagens Behandling ved Politiretten og den befalede Sagførelse for Overretten intet ulovligt Ophold fundet Sted.

Fredagen den 5 Oktober.

Nr. 150.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Hans Vissing Udesen (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Næringsloven.

Kriminal- og Politirettens Dom af 27 Februar 1900: Tiltalte Jørgen Sørensen, kaldet Bøgh, og Hans Vissing Udesen bør til Københavns Kommunes Kasse bøde, Sørensen 100 Kr. og Udesen 400 Kr. samt betale Sagens Omkostninger hver for sit Vedkommende. De idømte Bøder at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Hans Vissing Udesens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, for saa vidt paa-anket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagførerne Hansen og Asmussen 100 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Jørgen Sørensen, kaldet Bøgh, og Hans Vissing Udesen, der ere fødte henholdsvis den 29 November 1854 og den 29 Maj 1862, for Overtrædelse af Næringsloven.

Førstnævnte er ikke funden forhen straffet.

Sidstnævnte har den 20 Juli og 9 September 1896 inden Rettens 3dje Afdeling for offentlige Politisager i Mindelighed vedtaget at erlægge Bøder for uberettiget Næringsbrug — i Anledning af Handel med Varer, som hans daværende Borgerskab ikke berettigede ham til at forhandle — store henholdsvis 4 Kr. og 10 Kr., hvilke Bøder han har betalt.

Han er derhos ved nærværende Rets Dom af 28 November 1896 for Overtrædelse af Næringslovens § 34 anset efter sammes § 75 dels for første, dels for anden Gang begaaet uberettiget Næringsbrug med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde stor 30 Kr.

For Tiltalte Jørgen Sørensens Vedkommende ere Sagens Omstændigheder følgende:

Tiltalte
 har siden 1884 drevet Handelsforretning en detail med Smør, Fedt, Margarine og Æg fra Butik paa Vesterbrogade her i Staden, nemlig indtil den 1 Oktober 1893 i Ejendommen Nr. 33 og efter den Tid i Ejendommen Nr. 43.

Han har derhos siden 1892 drevet lignende Forretning fra Butik i Ejendommen Værnedamsvej Nr. 11 paa Frederiksberg. I Foraaret 1899 ophørte han med at drive de to Forretninger, idet han ved Kontrakt af 15 Marts 1899 overdrog dem til Medtiltalte Udesen.

Tiltalte sigtes nu for samtidig med, at han drev de nys nævnte Forretninger, at have været den virkelige Indehaver af efternævnte 7 Forretninger af ganske tilsvarende Art med Butiker i Kjøbenhavn eller paa Frederiksberg, hvilke Forretninger bleve drevne paa de nedenfor nævnte Personers Borgerskaber, indtil de ved den foran nævnte Kontrakt af 15 Marts 1899 i Forening med de tvende foran ommeldte Forretninger af Tiltalte bleve overdragne til Medtiltalte Udesen, nemlig:

en Forretning med Butik Vesterbrogade Nr. 71, der har været drevet siden April 1896 paa Tiltaltes Svoger, Dekorationsmaler Jens Jacob Petersen Dues Borgerskab af 9de s. M. som Høker her i Staden;

en Forretning med Butik H. C. Ørstedesvej Nr. 42, der har været drevet siden September 1897 paa Dekorationsmaler Dues Næringsbevis af 17de s. M. som Høker paa Frederiksberg;

en Forretning med Butik Værnedamsvej Nr. 4, der har været drevet siden September 1898 paa Tiltaltes Bogholder Axel Erhard Valdemar Madsens Borgerskab af 29 Juni 1897 som Høker her i Staden;

en Forretning med Butik Nørrebrogade Nr. 40, der har været drevet siden Juli 1898 paa Tiltaltes Svigerinde Johanne Jørgine Dues Næringsbevis af 5te s. M. som Høkerske her i Staden;

en Forretning med Butik Vesterbrogade Nr. 90, der har været drevet siden Efteraaret 1894 paa Tiltaltes Broder, daværende Færgekarr, nu Manufakturhandler Anders Bøgh Sørensens Borgerskab af 18 April 1893 som Høker her i Staden;

en Forretning med Butik Falkonerallé Nr. 66, der har været drevet siden November 1897 paa Færgekarr Sørensens Næringsbevis af 25 November 1897 som Høker paa Frederiksberg;

samt en Forretning med Butik Østerbrogade Nr. 58, der har været drevet siden Februar 1899 paa Gartner Peter Mathias Vilhelm Eistrups Borgerskab af 2den s. M. som Høker her i Staden.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse og det i øvrigt oplyste er følgende godtgjort:

Tiltalte, der i alle Tilfældene paa eet nær, hvor den paagældende tilfældig selv var i Besiddelse af Borgerskab, havde foranlediget Borgerskabernes Erhvervelse og udlagt Pengene dertil, havde selv lejet de Butiker, hvor Forretningerne bleve drevne, og atter fremlejet disse til Borgerskabernes Indehavere. I eet Tilfælde var dog Indehaveren af

Borgerskabet selv Lejer, men Tiltalte, der havde foranlediget Lejemaalets Indgaaelse, var da Kautionist for Lejeren. I 4 Tilfælde havde der i Butikerne forinden været drevet anden Smør- eller Mejeriforretning og Tiltalte havde i den Anledning til de tidligere Indehavere af Forretningerne betalt forskellige Afstaaelsessummer.

Ikke desto mindre havde i disse Tilfælde Indehaverne af Borgerskaberne ikke betalt noget Vederlag til Tiltalte for Forretningernes Overtagelse.

Tiltalte havde overfor Indehaverne af Borgerskaberne sikret sig Ret til at opsigte Fremlejemaalene med 3 Maaneders Varsel til den 1ste i en hvilken som helst Maaned samt paalagt dem Forpligtelse til kun at forhandle Varer, som vare købte hos Tiltalte eller ved dennes Bistand.

En lignende Forpligtelse som den sidst nævnte havde ogsaa den Borgerskabsindehaver, der selv var Lejer af sin Butik, paataget sig overfor Tiltalte.

Indehaverne af Borgerskaberne, der paa en enkelt Undtagelse nær vare ganske ubekendte med Forretningsvirksomheden og derhos alle havde anden Beskæftigelse, have næsten alle omtrent intet haft at gøre med Forretningsvirksomheden. Tiltalte har ledet Forretningens Drift. Han har bestemt, hvilke Varer der skulde forhandles i Forretningerne, samt Udsalgspriserne for Forretningernes Varer. Han har selv leveret alle Varer og andre Genstande af nogen Betydning, der ere benyttede i Forretningerne, til disse. Folkene i Forretningerne bleve antagne og afskedigede af Tiltalte eller dog efter forudgaaende Raadførsel med ham.

Forretningernes Bøger bleve førte af hans Bogholder. Varerne m. v. bleve af Tiltalte leverede paa Kredit, men til Gengæld blev Kassebeholdningen i Forretningerne hver Aften afleveret til Tiltalte, der lod den indflyde i sin egen Kasse.

Ingen af Indehaverne af Borgerskaberne har indskudt nogen Kapital i Forretningerne. Tiltalte har i eet Tilfælde, og det endda ikke for hele Tiden, aflagt Regnskab til Indehaverne af Borgerskabet. I øvrigt har han ikke aflagt noget Regnskab til Indehaverne af Borgerskaberne.

Ved Salget af Forretningerne har Tiltalte vel indhentet Samtykke fra Indehaverne af Borgerskaberne, men disse, der overhovedet intet have haft med Salget at gøre, have ikke af Tiltalte modtaget nogen Opførelse i Anledning af dette.

Efter Salget har Tiltalte i de Tilfælde, hvor han havde noget til Gode hos Indehaverne af Borgerskaberne, givet Afkald paa dette Tilgodehavende.

I de Tilfælde, hvor Forholdet var det omvendte, dels er, dels vilde efter nærmere Overenskomst blive udbetalt — dog som det maa antages kun mindre Beløb — de paagældende noget. Der er ikke tillagt Indehaverne af Borgerskaberne nogen Andel i den Tiltalte tilkommende Købesum for alle de 9 Forretninger, hvilken udgør i alt 50000 Kr.

Tiltalte har ikke for sin Virksomhed ved de 7 Forretninger oppebaaret nogen Løn af disse.

Han har imidlertid af de af ham til Forretningerne leverede Varer

beregnet sig en Avance. Om denne Avance har Tiltalte, der efter sin Overenskomst med Indehaverne af Borgerskaberne var berettiget til selv at bestemme deres Størrelse, forklaret — og hans Forklaring i saa Henseende findes at maatte lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse — at han i den første Tid efter Forretningernes Aabning har beregnet sig ingen eller dog kun en ringe Avance, men at han, efterhaanden som Forretningerne bleve indarbejdede, forhøjede Avancen, samt at han, naar Forretningerne vare fuldt indarbejdede, beregnede sig en Avance af gennemsnitlig 2 pCt. af Indkøbsprisen for de leverede Varer.

Herved bemærkes, at efter det oplyste vare de nystiftede Forretninger Værnedamsvej Nr. 4 og Østerbrogade Nr. 58 de eneste, ved hvilke Tiltalte, da Salget fandt Sted, endnu ingen eller saa godt som ingen Avance beregnede sig. Af de andre Forretninger beregnede han sig paa een Undtagelse nær 2 pCt. eller dog omtrent den nævnte Procent.

Det aarlige Gennemsnitsbeløb af Prisen for de Varer, der af Tiltalte bleve leverede til Forretningerne, maa efter det oplyste antages at have andraget fra ca. 40000 Kr. til 120000 Kr.

Indehaverne af Borgerskaberne have i den Tid, Forretningerne have bestaaet, enten intet erholdt udbetalt eller dog kun Smaabeløb, der i intet Tilfælde have oversteg ca. 270 Kr. aarlig. Tvende under Sagen afhørte Detaillister have forklaret, at Forretninger af den i Sagen omhandlede Art under i øvrigt normale Forhold pleje at give Ejerne et Nettoudbytte af fra 3 til 5 pCt. af Omsætningen, alt efter dens Størrelse.

Baade Tiltalte og Indehaverne af Borgerskaberne have nu vel forklaret, at disse sidste ere berettigede til Overskudet af de paa deres Borgerskaber drevne Forretninger og forpligtede til at bære Forretningernes Underskud. Efter alt det ovenfor anførte findes imidlertid Tiltalte at have været paa en saadan Maade interesseret i de nævnte 7 Forretninger, at han ved sit Forhold til dem samtidig med, at han som ovenfor omhandlet drev Forretning fra aaben Butik andet Steds paa Frederiksberg og i Kjøbenhavn, maa anses at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af Bestemmelsen i § 34 i Næringsloven af 29de December 1857, hvorefter ingen Handlende er berettiget til at have Butik paa flere Steder i samme Kommune.

For Tiltalte Hans Vissing Udesens Vedkommende ere Sagens Omstændigheder følgende:

Tiltalte, der bl. a. under 4 Oktober 1887 har erhvervet Borgerskab som Høker her i Staden og under 24 Oktober 1888 Næringsbevis som Høker paa Frederiksberg, hvilke Næringsadkomster han respektive under 10 September 1896 og under 17 December 1889 ombyttede med Borgerskab og Næringsbevis paa Detailhandel, har i Henhold til disse Næringsadkomster drevet og driver vedblivende Forretninger

Færdig fra Trykkeriet den 18 Oktober 1900.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

44. Aargang.

Højesteretsaaret 1900

Nr. 22—23.

Fredagen den 5 Oktober.

en detail med Smør, Fedt, Margarine og Æg fra Butik, dels her i Staden, nemlig bl. a. fra Januar 1896 til April 1898 i Blaagaardsgade Nr. 4 og fra Oktober 1898 i Østerbrogade Nr. 50, dels paa Frederiksberg i Smallegade Nr. 1 siden Oktober 1891.

Tiltalte sigtes nu for, samtidig med at han har drevet de nysnævnte Forretninger, at have været den virkelige Indehaver af efternævnte 14 Forretninger af ganske tilsvarende Art med Butiker i Kjøbenhavn eller paa Frederiksberg, hvilke Forretninger ere drevne enten paa andre Personers Næringsadkomster eller paa Aktieselskabers Næringsadkomster eller Navn, nemlig:

1) en Forretning med Butik i Vesterbrogade Nr. 37, der siden Januar 1899 har været drevet paa Tiltaltes Broder, Maskinarbejder af Aarhus Vilhelm Udesens Borgerskab af 19 Maj 1896 som Høker her i Staden.

Inden denne Forretnings Startning har der paa samme Borgerskab i Tiden fra Vinteren 1896 til September 1898 været drevet en Forretning i Ryesgade Nr. 60, men dette Forhold foreligger ikke til Paadømmelse under nærværende Sag;

2) en Forretning med Butik i Istedgade Nr. 51, der har været drevet siden December 1896 paa Tiltaltes Broder, Murersvend af Vejle Niels Peter Udesens Borgerskab af 5 December 1895 som Høker her i Staden.

Forretningen har i Tiden fra December 1895 til December 1896 været drevet paa samme Borgerskab i Istedgade Nr. 49, men dette Forhold, der blev paakendt ved den foran nævnte Dom af 28 November 1896, foreligger ikke til Paadømmelse under nærværende Sag;

3) en Forretning med Butik Lille Torvegade Nr. 14, der har været drevet siden Maj 1896 paa Tiltaltes Svoger, tidligere Skrådersvend, nu Detailhandler af Kolding Morten Sartows Borgerskab som Høker her i Staden af 28de s. M.;

4) en Forretning med Butik Nørrebrogade Nr. 42, der har været drevet siden Maj 1896 paa Tiltaltes Moder, Enken Anne Margrethe Hansen, født Andersens Næringsbevis af 28de s. M. som Høkerske her i Staden;

5) en Forretning med Butik Frederiksborggade Nr. 14, der har været drevet siden Efteraaret 1898 paa et Høkerborgerskab af 8 September s. A. for Bagersvend Henrik Kampmann Hansen, der er Onkel til en i Tiltaltes Forretning ansat Dame;

6) en Forretning med Butik Vesterbrogade Nr. 43, der har været

drevet siden Marts 1899 paa et Borgerskab paa Detailhandel her i Staden af 23de s. M. for Aktieselskabet »Odin«;

7) en Forretning med Butik Ørstedesvej Nr. 42, der har været drevet siden Marts 1899, og for hvilken der under 22 April s. A. erhvervedes Næringsbevis paa Detailhandel i Frederiksberg Kommune for det under 6 nævnte Aktieselskab;

8) en Forretning med Butik Vesterbrogade Nr. 71, der har været drevet siden Marts 1899 i Aktieselskabet »Solen«s Navn, men uden Borgerskab;

9) en Forretning med Butik Falkonerallé Nr. 66, der har været drevet siden Marts 1899 i Navn af det under 8 nævnte Aktieselskab, der under 27 Juni s. A. har vundet Næringsbevis paa Detailhandler-næring i Frederiksberg Kommune;

10) en Forretning med Butik Vesterbrogade Nr. 90, der har været drevet siden Marts 1899 i Aktieselskabet »Balder«s Navn, men uden Borgerskab;

11) en Forretning med Butik Gl. Kongevej Nr. 121, der har været drevet siden August 1899 i Navn af det under 10 nævnte Aktieselskab, der under 17 Juli s. A. har vundet Næringsbevis paa Detailhandler-næring i Frederiksberg Kommune;

12) en Forretning med Butik Nørrebrogade Nr. 40, der har været drevet siden Marts 1899 i Aktieselskabet »Ceres« Navn, men uden Borgerskab;

13) en Forretning med Butik Østerbrogade Nr. 58, der har været drevet siden Marts 1899 i Aktieselskabet »Ydun«s Navn, men uden Borgerskab;

14) en Forretning med Butik Vænedamsvej Nr. 4, der har været drevet siden Marts 1899 i Navn af Aktieselskabet »Gylfe«, der under 27 Juli s. A. har vundet Borgerskab paa Detailhandel her i Staden.

Hvad angaar de under 1—5 nævnte Forretninger er Tiltaltes Forhold til disse følgende:

I de 4 Tilfælde er han selv Lejer af de Butiker, hvori Forretningerne drives, og har fremlejet disse til Indehaverne af Borgerskaberne paa lignende Vilkaar, som ovenfor angivet for Tiltalte Sørensens Vedkomme, dog at Opsigelsesvarslet i et af Tilfældene kun er en Maaned og i et andet Tilfælde $\frac{1}{2}$ Aar til en Flyttedag.

Af den femte Butik er Tiltaltes Moder selv Lejer. Hun er ikke ved noget Dokument bundet til at købe sine Varer hos Tiltalte eller dog ved dennes Bistand. Tiltaltes Moder er imidlertid en gammel Kone, der i et og alt har overladt sine Anliggender til Tiltaltes Bestyrelse. Tiltalte er derhos Kautionsist for Lejemaalet.

Tiltalte har ikke i noget Tilfælde betalt Afstaaelsessummer for Overtagelse af ældre Forretninger af samme Art i de paagældende Butiker.

I øvrigt har Tiltaltes Forhold til de her omhandlede 5 Forretninger og de Personer, paa hvis Borgerskab Forretningerne ere drevne, været ganske som Sørensens ovenfor skildrede Forhold ved de 7 Forretninger, dog at nærværende Tiltalte i intet Tilfælde har aflagt Regnskab til Indehaverne af Borgerskaberne, og disse, hvoraf de 3 bo udenfor Kjøbenhavn, slet ikke have haft noget personligt at gøre med Forretningerne.

Hvad angaar den af Tiltalte beregnede Avance af de til Forretningerne leverede Varer, hvis Pris efter det oplyste have udgjort et aarligt Gennemsnitsbeløb fra ca. 50000 Kr. til ca. 120000 Kr., har Tiltalte derhos forklaret — og denne hans Forklaring maa lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse — at han lige fra Forretningernes Aabning har beregnet sig i Avance gennemsnitlig ca. 5 pCt. af sin Indkøbspris for de leverede Varer. Borgerskabernes Indehavere have i den Tid, Forretningerne have bestaaet, enten intet erholdt udbetalt af Forretningerne, eller dog kun Smaabeløb, i intet Tilfælde ud over ca. 200 Kr. aarlig.

Hvad angaar de under 6—14 nævnte Forretninger, der drives i forskellige Aktieselskabers Navne, er Tiltaltes Forhold til disse følgende:

De under 6—10 og 12—14 nævnte Forretninger samt den foran nævnte Forretning Værnedamsvej Nr. 11, bleve af Tiltalte Sørensen overdragne til nærværende Tiltalte ved den ligeledes foran nævnte Kontrakt af 15 Marts 1899 for en Købesum af 50000 Kr.

Henholdsvis den 18de, 24de og 28de s. M. blev der derpaa afholdt 6 Generalforsamlinger, hvorved der under Navnene »Odin«, »Solen«, »Balder«, »Ceres«, »Ydun« og »Gylfe« blev stiftet 6 Aktieselskaber med Aktiekapitaler, der varierede i Størrelse fra 3000 til 35000 Kr. og som tilsammen udgjorde 70000 Kr.

Til hvert af disse Aktieselskaber overdrog Tiltalte samtidig en af de under 6, 8, 10 og 12—14 anførte københavnske Forretninger og til hvert af Aktieselskaberne »Odin« og »Solen« tillige en af de under 7 og 9 anførte frederiksbergske Forretninger mod, at han som Vederlag for Forretningernes Afstaaelse skulde have Aktiekapitalernes fulde Beløb. Denne Ordning skete ganske formløst, og navnlig ogsaa uden at der derom blev oprettet noget skriftligt Dokument.

Af Aktiekapitalerne tegnede Tiltalte sig selv for Aktier til et samlet Beløb 57600 Kr. (i hvert af Aktieselskaberne langt over Halvdelen af Aktierne). Tiltaltes fornævnte Moder blev derhos Aktionær i alle Selskaberne paa eet nær. Resten af Aktierne bleve tegnede af 3 af Tiltaltes bekendte.

Paa Generalforsamlingerne blev der for hvert af Selskaberne valgt en Bestyrelse paa 2 Medlemmer, hvoraf Tiltalte var det ene. I Lovene for Selskaberne blev det bl. a. bestemt, at hver Aktie paa Generalforsamlingen gav en Stemme og at alle Anliggender med Undtagelse af Forandringer i Selskabernes Love, derunder Forøgelse af Aktiekapitalen eller Selskabets Opløsning, skulde afgøres ved simpel Stemmefflerhed.

Med Hensyn til Indbetalingen af Aktiekapitalerne er det — uden at der dog derom foreligger nogen Generalforsamlingsbeslutning — blevet bestemt, at der straks kun skal indbetales 25 pCt., medens Resten først bliver indkaldt efter nærmere Bestemmelse af Bestyrelsen.

Efter Generalforsamlingerne blev der indgivet Firmaanmeldelse og søgt Næringsadkomst for Aktieselskaberne. Medens der ikke for de frederiksbergske Forretninger i den Anledning opstod Vanskeligheder, blev i Kjøbenhavn alene Firmaanmeldelse antagen og Næringsbevis udstedt for Selskabet »Odin«.

Med Hensyn til de 5 andre Selskaber nægtede derimod Magistraten i Kjøbenhavn, efter at Indenrigsministeriet under 25 Maj f. A. paa Magistratens Forespørgsel havde resolveret, at der under de foreliggende

Omstændigheder havdes Hjemmel til at nægte at meddele de paa-gældende Selskaber Næringsadkomst, at registrere de indgivne Firma-anmeldelser, og disse Selskaber erholdt herefter ej heller Næringsadkomst.

Aktionærerne i de 5 Selskaber blev derefter enige om at ophæve Selskaberne og træde tilbage fra Aktietegningen. Denne Beslutning blev ikke taget paa nogen Generalforsamling, men skete ganske formløst.

Samme Dag som Opløsningen af de 5 Selskaber fandt Sted, henholdsvis under 24 Maj, 21 Juni og 14 Juli f. A., stiftedes der derpaa 5 nye Aktieselskaber under de samme 5 Navne, i hvilke Tiltalte vedblivende var Hovedaktionær, medens hans Moder og de 3 ovenomhandlede Personer samt en 4de Person — ligeledes en personlig bekendt af Tiltalte — vare de andre Aktionærer. Aktierne blev dog fordelte paa en noget anden Maade end i de ældre Selskaber, og til Bestyrelse i hvert af Selskaberne valgtes ikke Tiltalte selv, men en af de andre Aktionærer. Aktieselskaberne skulde drive de samme Forretninger som hvert af de tidligere Aktieselskaber af samme Navn, dog at Aktieselskabet »Balder«, hvis Aktiekapital blev forøget fra 3000 til 6000 Kr., tillige skulde drive den under Nr. 11 omhandlede Forretning med Butik i Gl. Kongevej Nr. 121.

Aktieselskaberne overtog derhos de ældre Selskabers Aktiver og Passiver, uden at der i øvrigt derom foreligger nogen Generalforsamlingsbeslutning.

I Aktieselskabernes Love findes ganske tilsvarende Bestemmelser som de ovenfor anførte for de ældre Selskaber, ligesom der ogsaa for de nye Selskaber er truffet ganske de samme Bestemmelser som de ovenfor anførte med Hensyn til Indbetalingen og Anvendelsen af Aktiekapitalerne i de ældre Selskaber.

Der blev derefter indgivet Firmaanmeldelser til Københavns Magistrat for de 5 nystiftede Aktieselskaber. »Gylfe«s Anmeldelse blev antagen, og dette Aktieselskab erholdt derpaa Næringsadkomst her i Staden. Anmeldelserne for de andre Selskaber henligge derimod ueks-pederede i Københavns Magistrat, og disse Selskaber have saaledes ikke erholdt Næringsadkomst her i Staden.

Aktieselskabet »Balder«, for hvis Vedkommende der tillige blev indgivet Anmeldelse til Frederiksberg Birk, fik denne Anmeldelse antagen, og erholdt derpaa Næringsadkomst paa Frederiksberg.

Af Aktiekapitalerne i samtlige Selskaber er der kun i et Par af Selskaberne indbetalt 25 pCt., hvilke Beløb derpaa i Overensstemmelse med det ovenfor anførte ere udbetalte til Tiltalte.

I de andre Selskaber ville de 25 pCt. først blive udbetalte, naar Næringsadkomst m. v. for vedkommende Selskab er endelig berigtiget. Kun de Aktionærer, der have indbetalt de 25 pCt., have erholdt deres Aktier udleverede.

Det er Tiltalte, der har formaaet samtlige de andre Aktionærer til at indtræde i Aktieselskaberne. Han har udlagt Pengene til Næringsadkomsternes Erhvervelse. Hvad 3 af Butikerne angaar, er Tiltalte Sørensen endnu den, der staar som Lejer af dem.

Af de 6 andre Butikker er derimod de vedkommende Aktieselskaber Lejere, i 3 Tilfælde dog mod Kautions af Tiltalte Udesen.

De andre Aktionærer (og Bestyrelsesmedlemmer for Selskaberne)

have intet med Forretningsvirksomheden at gøre, alene med den Undagelse, at Tiltalte stundom konfererer med en bestemt af Aktionærerne, tnavnlig med Hensyn til vigtige Indkøb.

Tiltalte leder Forretningernes Drift. Han bestemmer, hvilke Varer der skal forhandles i Forretningerne samt Udsalgspriserne for disse Varer. Han leverer selv alle Varer og andre Genstande af nogen Betydning, der benyttes i Forretningerne, til disse. Han antager, lønner og afskediger Folkene i Forretningerne og hæfter selv for Lønnen. Varerne m. v. blive af Tiltalte leverede paa Kredit, men til Gengæld bliver Kassebeholdningerne i Forretningerne hver Aften afleverede til Tiltalte, der lader dem indflyde i sin egen Kasse. Da hele Aktiekapitalen i Selskaberne skal anvendes som Vederlag til Tiltalte for Forretningernes Overdragelse, have Selskaberne slet ikke selv nogen Kapital staaende i Forretningerne.

Der skal efter Selskabernes Love aflægges aarligt Regnskab. Tiltalte modtager ikke nogen Løn af Selskaberne for sin Virksomhed, og han beregner sig efter sin Forklaring — der maa lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse — ikke nogen Avance paa de Varer, han leverer til Selskabernes Forretninger, men leverer dem til sin egen Indkøbspris. Der er mellem Tiltalte og samtlige Aktionærer i Selskaberne truffet den Overenskomst, at den nu bestaaende Ordning mellem ham og Selskaberne altid skal forblive uforandret.

Overenskomsten foreligger ikke i skriftlig Form, men Aktionærerne ere pligtige til ved eventuelle Overdragelser af Aktierne at sætte Erhververen i Kundskab om Overenskomsten.

Tiltalte har erkendt, at han har foranlediget Aktieselskabernes Oprettelse, fordi han paa Grund af Bestemmelsen i Næringslovens § 34 ikke kan drive de paagældende Forretninger paa sine egne Næringsadkomster.

Saa vel for de Forretninger, der drives paa de 5 private Personers Borgerskaber, som for de Forretninger, der drives paa Aktieselskabernes Navne, have Tiltalte og de andre Vedkommende forklaret, at det er respektive vedkommende private Personer, respektive Aktieselskabet, der hæfter for Forretningens Underskud og har Ret til dens Overskud.

Efter alt foreliggende findes imidlertid Tiltalte at være paa en saadan Maade interesseret i samtlige 14 Forretninger, at han ved sit Forhold til dem samtidig med, at han, som ovenfor omhandlet, driver Forretninger fra aaben Butik andet Steds i Kjøbenhavn og paa Frederiksberg, maa anses at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af den for anførte Bestemmelse i Næringslovens § 34.

Som Følge af det anførte ville de Tiltalte være at anse efter oft-nævnte Lovs § 75, Tiltalte Sørensen for første Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og Tiltalte Udesen dels for anden, dels for tredje Gang begaaet uberettiget Næringsbrug efter Omstændighederne først-nævnte med en Bøde til Kjøbenhavns Kommunes Kasse, stor 100 Kr., og sidstnævnte med en Bøde til samme Kasse, stor 400 Kr., samt have hver for sit Vedkommende at betale Sagens Omkostninger.

Nr. 190.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Skjalm Bang (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri og Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 8 Maj 1900: Tiltalte Skjalm Bang bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Wolff og Overretssagfører Tegner, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Skjalm Bang til Højesteretssagførererne Bagger og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Tiltalte Skjalm Bang for Tyveri og Falsk anlagte Sag er det ved hans egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Tiltalte har den 21 December f. A. frastjaalet Inkassator Johannes Hansen en til 40 Kr. vurderet Cykle, der beroede frit fremme i et Kælderrum, hvortil Adgangen var uhindret. Umiddelbart efter, at han havde begaaet Tyveriet, indfandt han sig hos Cyklehandler William Vieth, hos hvem han tidligere havde købt en Cykle, og efter Arrestantens Anmodning udfærdigede Vieth angaaende denne Cykle et saalydende Dokument:

Den ²¹/₁₂ 1899.

Hr. S. Bang har hos mig i Forsommer købt og betalt en Metropole-Cykle med Kr. 110,00.

W. Vieth.

som han overleverede Tiltalte.

Tiltalte forandrede derpaa i sit Hjem falskelig dette Dokuments Indhold ved Udradering og Tilføjelser saaledes, at der kom til at staa i Stedet for »Bang« »Bing« og i Stedet for »110.00« »80.00«, hvorefter han samme Dag afleverede det saaledes forfalskede Dokument til Pantelaaner Andersen, Viktoriagade Nr. 4, som Bevis for, at han var Ejer af den stjaalne Cykle, som han samtidig pantsatte hos Andersen for 15 Kr., hvilket Beløb Andersen udbetalte i Tillid til, at Dokumentet var ægte og havde Hensyn til den pantsatte Cykle.

Medens Tiltalte i Januar Maaned d. A. boede i et Pensionat paa Østergade har han derhos begaaet 3 simple Tyverier.

Han har saaledes den 11 Januar frastjaalet Landmand Lars Andreasen en til 5 Kr. vurderet Laaneseddel og en Tikroneseddel, hvilke Genstande laa i Lommen paa en Frakke, der hang frit fremme i Entreen.

Endvidere har han den 30 Januar frastjaalet Maskintegner Michael Marius Nielsen et til 6 Kr. vurderet Par Benklæder, der hang i et uafaalet Klædeskab i et af Pensionatets Værelser, hvortil Tiltalte havde uhindret Adgang.

Endelig har han en Dag i samme Maaned stjaalet en Portemonnæ, der laa i Lommen paa en Frakke, der hang frit fremme i en Korridor i Pensionatet. I Portemonnæen, der var værdiløs, beroede 50 Øre i kontante Penge og nogle tilsammen til 17 Kr. vurderede Laanesedler, og tilhørte det stjaalne Tilskærer Johannes Carl Wegener.

Endelig har Tiltalte den 5 Februar d. A. frastjaalet cand. theol. William Johannes Hoff en til 8 Kr. vurderet Frakke, der hang frit fremme i Entreen i et Pensionat paa Vesterbrogade, hvor Tiltalte den Gang boede.

Da der under Sagen har været Spørgsmaal om Tiltaltes mentale Tilstand, har Tiltalte været udlagt til Observation. Overlægen for Kommunehospitalets 6te Afdeling har i den Anledning udtalt, at Tiltalte er en degenereret, en aandelig Undermaaler, der kan betegnes som i let Grad imbecil, og at han af den Grund saa vel som paa Grund af den hysteriske Tilstand, hvori han i den senere Tid har befundet sig, formentlig ikke kan siges fuldt ud at være i Besiddelse af den Modstandsevne overfor Indskydelser og Tilskyndelser, som forudsættes hos ganske normale Personer.

I Henhold til foranstaaende vil Tiltalte, der er født den 13 Februar 1878, og som ikke er funden forhen straffet, være at anse efter Straffelovens § 228 og efter dens § 274, jfr. § 270, disse §§ sammenholdte med § 39, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Mandagen den 8 Oktober.

Nr. 139. Godsejer **L. Ekberg** af Dagsnäs i Sverig (ingen)

contra

Handelsfirmaet **Herklotz, Corn & Co.** af New York (Rée),

betr. Betaling af 28948 Rmk. 93 Pf. m. m.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Oktober 1899: Indstævnte, Godsejer L. Ekberg af Dagsnäs i Sverig, bør til Citanterne, Handelsfirmaet Herklotz, Corn & Co. i New-York, betale de paastævnte 28948 Rmk. 93 Pf. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 16 Februar 1897, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 200

Kroner. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører Wittrup en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 1 August 1898 fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

Da Kontraappellanten, Handelsfirmaet Herklotz, Corn & Co., efter at Hovedappellanten, Godsejer L. Ekberg, havde udtaget Stævning, hvorved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Oktober 1899 paaankedes til Højesteretsaaret 1901, har ifølge dertil meddelt Antecipationsbevilling kontrapaaanket bemeldte Dom til Stadfæstelse, og Hovedappellanten ikke har givet Møde ved Sagens Foretagelse i Højesteret, vil Dommen efter den derom nedlagte Paastand være at stadfæste, hvorhos Hovedappellanten bliver til tilpligte at betale Kontraappellanten Processens Omkostninger for Højesteret med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Hovedappellanten, Godsejer L. Ekberg, til Kontraappellanten, Handelsfirmaet Herklotz, Corn & Co., med 200 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Nr. 213. Højesteretssagfører Salomon

contra

Ane Cathrine Bendtsen, kaldet **Skaarup** (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 182 og af Næringsloven.

Esbjerg Købstads Ekstrarets Dom af 29 Maj 1899: Arrestantinden Ane Cathrine Bendtsen, kaldet Skaarup, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og til Esbjerg Købstads Kæmnerkasse bøde 1200 Kr. Saa udreder hun og Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne E. Hansen og A. Harck, 25 Kr. og 20 Kr. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 Juli 1900: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Bøden for den af Arrestantinden Ane Cathrine Bendtsen, kaldet Cathrine Skaarup, begaaede Overtrædelse af Næringsloven bestemmes til 1000 Kr. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hindberg og

Justitsraad Neckelmann, betaler Arrestantinden 20 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes, at Straffetiden findes at burde nedsættes til 8 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til otte Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Ane Cathrine Bendtsen til Højesteretssagfører Salomon og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Ane Cathrine Bendtsen, kaldet Cathrine Skaarup — der er født i Aaret 1842, og som, efter gentagne Gange, dels ifølge Forlig, dels efter Dom, at have erlagt Bøder for Overtrædelse af Næringslovens §§ 75 og 78, ifølge Højesterets Dom af 3 Oktober 1895 er anset efter Næringslovens § 78 for ulovlig Brændevinsudskænkning 3dje Gang begaaet eller efter samme Lovs § 75 som for 5te Gang begaaet ulovlig Næringsbrug med en Bøde til Ribe Amts Fattigkasse af 150 Kr. samt i Medfør af Lov af 2 Juli 1870 § 7 dømt til at have sin Næringsret som Høkerske forbrudt, hvorhos hun har været straffet dels ifølge Skads Herreds Ekstrarets Dom af 13 August 1897 efter Straffelovens § 182 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og efter Næringslovens §§ 75 og 78 med en Bøde til Amtsfattigkassen af 400 Kr. for ulovlig Brændevinsudskænkning 4de Gang begaaet og for ulovlig Næringsbrug 6te Gang begaaet, dels ifølge Overrettens Dom af 31 Maj 1898 efter den samme Paragraf i Straffeloven med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og efter de nævnte Bestemmelser i Næringsloven med en Bøde til Amtsfattigkassen af 600 Kr. for ulovlig Næringsbrug 7de Gang begaaet og for ulovlig Brændevinsudskænkning 5te Gang begaaet — er under nærværende Sag paa ny sat under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens § 182 og af Næringsloven.

For saa vidt angaar Sigtelsen for Overtrædelse af Straffelovens § 182, er der, idet Sagen ikkun er appelleret efter Arrestantindens Begæring og ikke tillige paa det offentliges Vegne, her ved Retten alene Spørgsmaal om, hvorvidt Arrestantinden, som ved Underrettsdommen antaget, har gjort sig skyldig heri ved det Forhold, hun har udvist Natten mellem den 3dje og 4de Januar d. A., ved hvilken Lejlighed Fruentimmeret Mette Christine Jensen under et Besøg hos Arrestantinden havde Samleje med Slagter Erich Hestbech og Kreaturhandler Niels Korsgaard Nybo, som bemeldte Nat havde indfundet sig

i Arrestantindens Bolig i Murer Jensens Ejendom paa Strandbygade i Esbjerg.

Efter Sagens Oplysninger tog Arrestantinden, som, efter at have udstaaet den hende ved Overrettens fornævnte Dom af 31 Maj 1898 idømte Straf, midlertidigt havde opholdt sig i Varde, hvor hun havde gjort Bekendtskab med det ovennævnte Fruentimmer Mette Jensen, midt i August Maaned f. A. sammen med denne Bopæl i Norgesgade i Esbjerg, men snart efter — som det maa antages i Begyndelsen af September eller Oktober Maaned — flyttede Arrestantinden ind i sin ovenomtalte Bolig paa Strandbygade, idet hun af fornævnte Murer Jensen lejede en Lejlighed i Stueetagen, der bestod af 2 Værelser foruden et Køkken og et Brændselsrum, hvorhos hun, efter at et Loftsværelse i samme Ejendom var blevet ledigt ca. 1 Maaned efter hendes Indflytning, ogsaa tog dette i Besiddelse, navnlig ved dersteds at anbringe et Sengested, uden at Ejeren modsatte sig dette. Mette flyttede med Arrestantinden til denne Lejlighed, i hvilken Arrestantinden aabnede et Brøudsalg, der dog aldrig fik mere end et yderst ringe Omfang, men kort efter brød hun med Arrestantinden og rejste tilbage til Varde.

Om sit Forhold til Arrestantinden og særligt angaaende det den ovennævnte Nat i Arrestantindens Bolig passerede har oftnævnte Mette Christine Jensen — der maa antages at være frasepareret Hustru og at føre et løsagtigt Levnet — afgivet en Forklaring, der i det væsentlige gaar ud paa følgende:

Grunden til, at hun rejste med Arrestantinden til Esbjerg, var den, at Arrestantinden havde foreslaaet hende, at de i Kompagni skulde drive en lille Handel med Grøntsager i bemeldte By. I Norgesgade fik de ogsaa en lille Butik samt 2 Værelser, men det blev ikke til Alvor med Grønhandelen, hvorimod det, da deres Penge begyndte at slippe op, gik op for Mette, at det var Arrestantindens Mening, at hun skulde skaffe Penge ved at øve Utugt, idet Arrestantinden, om hun end aldrig direkte udtalte sig herom, fremkom med saadanne Udtalelser som »At man maatte være en ringe Pige, naar man ikke kunde tjene noget i Esbjerg« og lignende. Som ovenfor berørt, skiltes Arrestantinden og Mette kort efter, at Arrestantinden var indflyttet i Murer Jensens Ejendom, i Uvenskab, og efter Mettes Udsagn hidrørte dette netop fra, at hun nægtede at rette sig efter Arrestantindens Antydninger, men da de i Julen traf sammen i Varde, blev de atter forsonede, og da Arrestantinden ved denne Lejlighed havde inviteret hende til at besøge sig, rejste Mette den 2 Januar d. A. hen til Arrestantinden i den Hensigt at tilbringe nogle Dage hos hende, og hun fik da af Arrestantinden anvist Sengen paa Loftsværelset — som i denne Anledning var bleven opredt med Dynen — til Natteleje, idet Arrestantinden dog paa hendes derom fremsatte Anmodning gav hende Lov til at sove hos sig i Lejligheden nedenunder. Efter at Mette og Arrestantinden den følgende Dags Aften vare gaaede til Ro i Arrestantindens Seng, blev der vistnok ca. Kl. 1 om Natten banket paa Vinduet til Soveværelset, og medens Arrestantinden, efter at den paagældende havde tilkendegivet sig, gik ud for at lukke op, tog Mette sit Tøj og gik op paa Loftsværelset, men nogle Minuter efter kom Arrestantinden op til hende og sagde, at hun skulde skynde sig at komme ned, da der var

fremmede, og da disse, af hvilke hun navngav den ene som Hestbech, medens hun sagde, at hun ikke kendte den anden, nok vilde give noget ud, hvorhos hun, da Mette tøvede med at efterkomme Opfordringen, tilføjede, at det manglede bare, at hun skulde være bange. Mette gik derpaa med ned, og efter at have paaklædt sig i Arrestantindens Dagligstue gik hun ind i Soveværelset, hvor hun da traf de ovennævnte Mandspersoner, Slagter Hestbech og Kreaturhandler Nybo, for hvem Arrestantinden, der ligeledes var til Stede i Soveværelset, imidlertid havde serveret Smørrebrød, Snaps og Bajerskøl. De sad derefter alle 4 i længere Tid sammen inde i Soveværelset, hvorunder der blev drukket en halv Flaske Portvin, og førte en gennemgaaende liderlig Samtale, hvorhos Nybo gentagne Gange spurgte Mette, om han maatte gaa med hende op paa hendes Værelse, og efter at Arrestantinden derpaa — efter Mettes Formening for ikke at være Vidne til, hvad der derefter vilde passere — var gaaet ud i Køkkenet sammen med Hestbech, samtykkede hun heri, og de havde derefter Samleje oppe paa Loftsværelset, i hvilken Anledning Nybo gav hende 2 Kr. Straks efter vendte de tilbage til Soveværelset, hvor Arrestantinden og Hestbech begge befandt sig, og Nybo ytrede da til denne sidste, men saa højt, at alle tilstedeværende, som ogsaa derefter gav sig til at le, kunde høre det, at Mette »gjorde det Fanden gale ham godt«, og efter at Hestbech hertil havde svaret »Ja, saa kan vi jo bytte, saa kan Du faa den gamle«, og Arrestantinden i denne Anledning havde sagt »Ja, det kan I jo gøre, som I synes«, gik Hestbech og Mette sammen op paa Loftsværelset, hvor hun nu ogsaa havde Samleje med ham, der ligeledes herfor betalte hende 2 Kr. Ved deres Tilbagekomst til Soveværelset viste det sig, at Nybo var gaaet, og Arrestantinden, som nu var gnaven, vilde ikke indlade sig videre med dem, ligesom hun, uagtet hun tidligere paa Aftenen, da der var Tale om Betaling til hende, vistnok overfor Nybo havde udtalt, at det kunde de jo selv bestemme, eller at det vidste de jo nok eller noget ganske lignende, nu ikke vilde modtage nogen Betaling af Hestbech, hvorhos hun, efter at hun havde lukket Hestbech ud, laasede Døren for Mette, saaledes at hun maatte gaa op og sove paa Loftsværelset. Næste Morgen var Mette efter sin videre Forklaring lige bleven lukket ind af Arrestantinden, da Politiet kom for at afhente dem, og Arrestantinden spurgte hende da straks om, hvorvidt hun havde faaet Penge af »Herrerne«, hvorhos Arrestantinden, medens de efter Politiets Opfordring tog deres Tøj paa, hviskede til hende, at hun ikke maatte sige for Retten, at hun var gaaet op med nogen Mandsperson.

Saa vel Slagter Hestbech som Kreaturhandler Nybo have om det, der passerede i Soveværelset, inden Nybo gik ovenpaa med Mette, forklaret i Overensstemmelse med dennes ovenfor fremstillede Forklaring desangaaende, og navnlig have de begge udsagt, at Arrestantinden ikke kan have undgaaet at høre, at Nybo inden dette Tidspunkt og i Udtryk, hvis Mening umuligt kunde misforstaas af Arrestantinden, anmodede Mette om Lov til at gaa op med hende eller om Samleje med hende. Ligesom derhos Nybo har forklaret, at Arrestantinden paa hans Forespørgsel om den hende tilkommende Betaling forlangte 3 Kr. for Portvinen — hvoraf der efter Nybos og Hestbechs Formening muligt var blevet drukket 2 halve Flasker — og »Ulejligheden«,

saaledes har Hestbech med Hensyn hertil afgivet en Forklaring, der gaar ud paa, at han, efter at ogsaa han havde haft Samleje med Mette, spurgte Arrestantinden, om Nybo havde betalt, og at han, da hun benægtede dette, lagde 3 Kr. paa Bordet, i hvilken Henseende han nærmere har udsagt, at Arrestantinden vel efter Sædvane sagde, at hun ingenting vilde have, men at dette »altid« blev forstaaet saaledes, at man blot skulde lægge Pengene hen, saaledes at hun senere kunde tage dem.

Endelig have Patrouillebetjentene Petersen og Lauridsen, der saa, at Hestbech og Nybo bleve lukkede ind af Arrestantinden, og som derpaa stillede sig udenfor Vinduet til hendes Soveværelse, overensstemmende forklaret, at Arrestantinden, da hun efter Hestbechs og Nybos Ankomst til Stedet kom ud, raabte til en Pige, at hun skulde skynde sig at komme ned, at Nybo, efter at være kommen ned med Mette, fremkom med den ovenfor citerede Udtalelse, hvorpaa Hestbech svarede omtrent som ovenfor angivet, at Nybo derefter spurgte Arrestantinden, hvormeget de skyldte, og at hun opgav Beløbet til 3 Kr.

Arrestantinden har erkendt, at hun har taget de 3 Kr., som Hestbech havde lagt paa Bordet, til sig, idet hun betragtede dem som Betaling for de nydte Spise- og Drikkevarer, men derimod har hun, som ikke vil have vidst, at Mette var løsagtig, vedholdende nægtet at have været vidende om, at Nybo og Hestbech havde Samleje med Mette oppe paa Loftsværelset, idet hun har paastaet, at det først, efter at Hestbech og Mette vare komne sammen tilbage til Soveværelset, gik op for hende, hvad de havde haft for, i hvilken Anledning hun skældte dem ud, uden at hun dog vil kunne huske, hvad hun sagde til dem. Særligt har Arrestantinden anbragt, at hun ikke, da hun kaldte Mette ned fra Loftsværelset, har talt om, at der var kommet Folk, som nok vilde give noget ud, eller sagt til hende, at hun ikke skulde være bange, at hun ikke har hørt Nybo anmode Mette om Samleje eller om Lov til at gaa op med hende, at hun ikke, da hun efter fra Køkkenet at være vendt tilbage til Soveværelset sammen med Hestbech, saa, at Nybo og Mette vare borte, har tænkt sig, at de vare gaaede op paa Loftsværelset for at øve Utugt, at hun ikke har hørt eller deltaget i den Samtale, som efter Mettes og Betjentenes Forklaringer fandt Sted, da Nybo og Mette vare vendte tilbage til Soveværelset, at hun ej heller, da Hestbech og Mette sammen forlod Soveværelset, har tænkt sig, at det var for at øve Utugt, at hun ikke har forlangt nogen bestemt Betaling af Hestbech og Nybo, og at hun ikke den følgende Morgen har udtalt sig til Mette som af denne forklaret.

Da samtlige de fornævnte 5 som Vidner afhørte Personer edelig have bekræftet de af dem afgivne Forklaringer, findes det imidlertid at maatte anses tilstrækkelig godtgjort, at Arrestantinden, forinden hun fra Soveværelset gik ud i Køkkenet, tilfulde har forstaaet, at Nybo agtede at øve Utugt med Mette oppe paa Loftsværelset, samt at hun ligeledes, da Hestbech senere forlod Soveværelset sammen med Mette, har indset, at han gjorde dette i tilsvarende Hensigt, og der findes derhos efter det foreliggende ikke at kunne være nogen Tvivl om, at Arrestantinden havde kaldt Mette ned, for at Hestbech og Nybo kunde faa Lejlighed til at øve Utugt med hende. Idet det nu endvidere maa antages, at Arrestantinden ved saaledes at lade de nævnte Personer

øve Utugt i et faktisk til hendes Lejlighed hørende Værelse, har haft det Formaal at skaffe sig pekuniær Fordel og virkelig ogsaa har oppebaaret saadan, i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at hun maa antages at have indkøbt Portvinen for 50 Øre pr. Halvflaske, vil hun for sit heromhandlede Forhold være at anse efter Straffelovens § 182.

Ved Arrestantindens egen Tilstaaelse i Forbindelse med det i øvrigt oplyste maa det dernæst anses tilstrækkelig godtgjort, at hun ogsaa ved andre Lejligheder end den oven omtalte har mod Betaling udøvet Beværtning, derunder med Brændevin, og for sit i saa Henseende udviste Forhold vil hun være at anse efter Næringslovens §§ 75 og 78 for ulovlig Næringsbrug 8de Gang begaaet og for ulovlig Brændevinsudskænkning 6te Gang begaaet.

De af Arrestantinden i Henhold til de citerede Lovbestemmelser forskyldte Straffe findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og til en Bøde til Esbjerg Købstads Kæmmerkasse af 1000 Kr. Da Underrettsdommen har samme Resultat, kun at Bøden er bestemt til 1200 Kr., vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Aktionens Omkostninger billiges, saaledes være at stadfæste med den af det anførte følgende Nedsættelse af Bøden for den af Arrestantinden begaaede Overtrædelse af Næringsloven.

Nr. 218.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Hans Jørgensen (Def. Bagger),

der tiltales for Betleri.

Langelands Herreders Politirets Dom af 3 Juli 1900: Arrestanterne Hans Martin Hermansen og Hans Jørgensen bør hen sættes hver til Tvangsarbejde i 90 Dage samt udrede in solidum denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 August 1900: Politiretsdommen bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Prokurator Leth og Overretssagfører Busch for Overretten betaler Arrestanten Hans Jørgensen til hver 15 Kr. og i Godtgørelse for Udlæg til førstnævnte 35 Øre. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler

Tiltalte Hans Jørgensen til Højesteretssagførerne Hansen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Langelands Herreders Politiret hertil indankede Sag, der i første Instans tillige angik en Medtiltalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, er Arrestanten Hans Jørgensen, der er født den 15 August 1838 og mange Gange straffet, senest ved nærværende Rets Dom af 2 November 1897 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage, ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 14 Januar 1899 efter samme Lovbestemmelse med lige Straf og ved Odense Købstads Ekstrarets Dom af 3 Marts 1900 efter Straffelovens § 282, jfr. § 23, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage, sigtet for Betleri.

Da det ved Arrestantens egen Tilstaaelse, der stemmer med det i øvrigt oplyste, er godtgjort, at han den 27 Juni d. A. har indfundet sig hos 2 forskellige Personer, der boede i Longelse og anmodet dem om »Laan«, samt af dem modtaget henholdsvis 50 Øre og 10 Øre, maa det, idet der efter Omstændighederne intet Hensyn vil kunne tages til hans Forklaring om, at det var hans Hensigt at tilbagebetale »Laanene«, billiges, at han ved den indankede Dom er anset efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Straf af Tvangsarbejde i 90 Dage.

Tirsdagen den 9 Oktober.

Nr. 169. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Julius Frederik Nielsen (Def. Jensen),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 16 Januar 1900: Julius Frederik Nielsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale Sagens Omkostninger, deriblandt Salær til Aktor, Prokurator Møller, 25 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 April 1900: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor for Overretten, Overretssagfører Sally, betaler Tiltalte, Slagtermester Julius Frederik Nielsen, 25 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom omhandlede Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 278, 1ste Stkykke. Straffen findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Julius Frederik Nielsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i fem Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Asmussen og Jensen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Københavns Amts nordre Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Slagtermester Julius Frederik Nielsen, aktioneret for bedrægligt Forhold, og gaar den imod Tiltalte rejste Sigtelse nærmere ud paa, at han, der i ca. 3 Aar, indtil Slutningen af September f. A. har drevet Slagteriforretning paa Utterslev Mark, Frederikssundsvej Nr. 11, har falskelig forsynet det af ham forhandlede Kød med et blaat Stempel, der skuffende ligner det blaa Stempel, hvormed ifølge de i København gældende Regler alt Kød, der forhandles til Menneskeføde, forsynes, naar Kødet ved den stedfundne offentlige Undersøgelse ubetinget findes skikket til Menneskeføde, og som saaledes afgiver Garanti for Varens Godhed.

Ifølge det under Sagen oplyste bestilte Tiltalte i Februar 1897 hos en Stempelfabrikant i København et Stempel i 2 Eksemplarer, med hvilket det af ham slagtede og fra den nævnte Forretning forhandlede Kød derefter er stemplet, stedse med blaa Farve. I Begyndelsen foretoges Stemplingen af Dyrlæge Følger, der undersøgte det Kød, som Tiltalte selv slagtede, men da Følger, efter nogle Gange at have benyttet det af Tiltalte anskaffede Stempel, tilkendegav Tiltalte, at han ikke vilde benytte Stemplet paa Grund af dets Lighed med det af Københavns Kødkontrol benyttede blaa Stempel, stemplede Tiltalte selv Kødet, ogsaa efter at hans Forbindelse med Følger var ophørt.

Tiltalte har forklaret, at Grunden til, at han anskaffede det omtalte Stempel, uagtet der ikke paa Utterslev Mark findes Bestemmelser om Kødkontrol og Stempling af det der forhandlede Kød, var, at hans Kunder oftere havde besværet sig over, at hans Kød ikke var stemplet, og ønskede at se Kødet forsynet med et blaat Stempel. Efter at han først under Forhøret havde udsagt, at han nok indsaa, at Kunderne hermed mente et offentligt Stempel, har han senere forklaret, at det alene var Kundernes Ønske at have Garanti for, at Kødet var undersøgt af en sagkyndig, og endelig har han, efter at have erkendt, at denne Garanti ikke opnaaedes ved den af ham selv foretagne Stempling,

forklaret, at han anbragte Stemplet paa Kødet, for at Kunderne, der vidste, at han kun førte godt Kød, derved kunde se, at Kødet var fra ham. Han har imidlertid erkendt, at han ikke ved af nogensinde at have gjort Kunder opmærksom paa, at Stemplet, der ikke henpegede paa hans Forretning, var hans eget.

Under Sagen er der fremlagt Aftryk saa vel af det af Tiltalte anskaffede Stempel — af hvilke begge Eksemplarer efter Tiltaltes Forklaring ere forkomne for ham, forinden Undersøgelsen i nærværende Sag paabegyndtes — som af det af Kjøbenhavns Kødkontrol benyttede blaa Stempel. Begge Stempler ere af samme ovale Form og paa det nærmeste af samme Størrelse, og paa begge findes paa samme Sted anbragt Bogstaverne K S (Kødstempel) af samme Størrelse og Form. Imellem disse Bogstaver er paa begge Stempler vist en Bygning omtrent af samme Størrelse, paa Kødkontrollens Stempel de 3 Taarne i Staden Kjøbenhavns Vaaben, paa Tiltaltes et Taarn i Midten og to ikke med Taarne forsynede Sidesløje, hvorhos der endnu findes nogle mindre Forskelligheder. En Sammenligning af de nævnte Aftryk viser, at Ligheden imellem dem er betydelig, og naar tillige henses til de til Dels beedigede Forklaringer, der under Sagen ere afgivne af sagkyndige Vidner, nemlig Overdyrlæge ved Kjøbenhavns offentlige Slagtehus Møller, Overbetjent ved Kjøbenhavns Sundhedspoliti Collatz og de ved Kjøbenhavns Kødkontrol tjenestegørende Politibetjente Jens Peter Christensen, Johan Gottlieb Jensen, Martin Christensen Dam og Anders Andersen Treden, kan det ikke betvivles, at Forveksling mellem de 2 Stempler, hvis mindre Detailler ifølge de afgivne Forklaringer let ville udviskes, naar de anbringes paa blødt og fugtigt Kød, vanskelig vil kunne undgaas.

Tiltalte har imidlertid gjort gældende, at han ikke har tilsigtet at efterligne Kødkontrollens blaa Stempel, og at han ikke har set den tilstedeværende Lighed mellem de to Stempler. Han har i saa Henseende dels anbragt, at han ved sin Tegning til den paa Stemplet værende Bygning sigtede til det af ham benyttede Forretningslokale paa Frederikssundsvej Nr. 11, dels henvist til, at han — som det er oplyst under Forhøret — da han bestilte sit Stempel, til Stempelfabrikanten sagde, at Stemplet ikke maatte ligne Kjøbenhavns Kødkontrols Stempel og navnlig ikke maatte have spidse Taarne, men mere skulde ligne en Bygning.

Ligesom det imidlertid under Sagen er oplyst, at der ikke er eller har været nogen Lighed mellem den paa Tiltaltes Stempel viste Bygning og Tiltaltes nævnte Forretningslokale, saaledes kan heller ikke den af Tiltalte til Stempelfabrikanten brugte Udtalelse efter dennes Beskaffenhed og de Omstændigheder, hvorunder den fremkom, indicere, at Tiltalte, der selv havde givet Tegningen til Stemplet, og derved frembragt Ligheden, har været i god Tro. Tværtimod kan det, naar henses til den efter det foranførte tilstedeværende paafaldende Lighed mellem de tvende Stempler, til de af Tiltalte under Sagen afgivne ovenanførte modstridende og ufyldstgørende Forklaringer om Grunden til og Øjemedet med Stemplets Benyttelse samt særlig til, at Tiltalte har erkendt, at saa vel Dyrlæge Følger som en hos Tiltalte arbejdende Lærling hver for sig til ham har udtalt sig om Ligheden imellem Stemplerne og om, at det var betænkeligt at bruge Tiltaltes Stempel,

ikke betvivles, at Tiltalte, naar han stemplede Kødet med sit Stempel, har været paa det rene med, at dette Stempel let vilde blive antaget for Kjøbenhavns Kødkontrols Stempel, med hvis Karakter som afgivende Borgen for de stemplede Varers Godhed Tiltalte har erkendt at være velbekendt, og at det netop har været for at frembringe denne Skuffelse, at Tiltalte har indrettet og gjort Brug af Stempleet.

Samtlige de under Sagen i saa Henseende førte Vidner have forklaret, at det Kød, som de fik hos Tiltalte, var godt, og det er ikke imod Tiltaltes Benægtelse oplyst, at noget af det af Tiltalte stemplede Kød har været af ringere Beskaffenhed end Kød, som af Kjøbenhavns Kødkontrol forsynes med blaat Stempel.

Tiltalte er født den 15 Oktober 1840; foruden 2 Gange at være straffet arbitrært under sin Militærtjeneste, har han under en imod ham i Aaret 1891 ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret for Overtrædelse af § 32 i den af Justitsministeriet under 15 Juni 1886 stadfæstede Sundhedsvedtægt for Kjøbenhavn og af Straffelovens § 290 indledet Undersøgelse vedtaget for den af ham begaaede Forseelse at erlægge en Bøde af 1000 Kr., hvorhos han ved samme Rets Dom af 2 Juli 1892 for Overtrædelse af nævnte Sundhedsvedtægts §§ 32 og 34 er anset efter Lov 12 Januar 1858 § 2, jfr. Lov 28 Marts 1868, med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 100 Kr.

For sit ovenanførte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Analogien af Straffelovens § 278, 1ste Led, og da den ved den indankede Dom i Henhold til samme Bestemmelse fastsatte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage findes passende, vil nævnte Dom i det hele være at stadfæste.

Onsdagen den 10 Oktober.

Nr. 225.

Advokat Hindenburg

contra

Fanny Groth (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 August 1900: Arrestantinden Fanny Groth bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Juel og Overretssagfører Sinding, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte

Fanny Groth til Advokat Hindenburg og Højesterets- sagfører Jensen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Fanny Groth, som under nærværende Sag tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold, er født den 15 Januar 1877 og — foruden en Gang før sit 18de Aar at være straffet for Tyveri og Bedrageri — er anset: ved Rettens Dom af 30 Juni 1896 efter Straffelovens §§ 228, 253, 275, kfr. § 268, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Rettens Dom af 2 April 1898 efter Straffelovens §§ 230, 1ste Stk., 253 og 275, kfr. § 268, samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og ved Rettens Dom af 9 Januar 1900 efter Lov 3dje Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 18 Dage.

Ved sin egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Arrestantinden overbevist at have overtraadt et hende til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, bl. a. gaaende ud paa, at hun hver Tirsdag skulde melde sig til Protokollen for at give Oplysning om sit Erhverv, idet hun i Tiden fra den 27 Januar d. A., da hun modtog Tilholdet, og til hun den 11te April d. A. blev anholdt under nærværende Sag, har undladt at afgive de befalede Meldinger.

Sigtelsen mod Arrestantinden for Tyveri angaar dels nogle Beklædningsgenstande m. m., som ifølge Anmeldelse fra forskellige Fabrikarbejdersker paa en herværende Chokoladefabrik den 1 Februar d. A. skulle være dem frastjaalne fra Fabrikens Garderobeværelse, dels nogle Beklædningsgenstande, som ifølge Anmeldelse fra Forretningsfører Carl Vilhelm Butzkowskys Hustru i Tiden fra den 11 Februar d. A. om Eftermiddagen til den næste Dags Morgen skal være stjaalne fra et af Anmelderinden forestaaet Strygeri, hvor de hang frit fremme.

Arrestantinden har nægtet sig skyldig i Tyveri eller Hæleri med Hensyn til de som stjaalne anmeldte Genstande, i hvilken Henseende der imidlertid er oplyst følgende:

Hvad det først nævnte Tyveri angaar, er der — særlig ved den af Pantelaaner Christiansens Hustru afgivne Forklaring — tilvejebragt nogen Formodning om, at Arrestantinden samme Dag, Tyveriet skal være begaaet, hos nævnte Pantelaaner har pantsat en Kaabe og en Nederdel, der hørte til de som stjaalne anmeldte Genstande, men mod Arrestantindens Benægtelse af at være Pantsættersken er der ikke tilvejebragt fyldestgørende Bevis.

Derimod er der efter hendes Anholdelse i nærværende Sag i Arrestantindens Besiddelse fundet en Hat og en Nederdel, som af en af de nævnte Fabrikarbejdersker, Betty Petersen, ere blevne genkendte som hende frakomne ved det ommeldte Tyveri.

Om disse Genstande, der i alt ere vurderede til 8 Kr., har Arrestantinden forklaret, at hun har købt Hatten hos Hattfabrikant Børresen i Silkegade og Nederdelen i en Marskandiserforretning Kapelvej Nr. 17, men da denne Forklaring er ubestyrket, og da Betty Petersen har ført Bevis for sin Ejendomsret og aflagt Tilhjemlingsed, og Arre-

stantindens Fortid i det hele kendetegner hende som tilbøjelig til Ejendomsindgreb, findes der med Hensyn til de sidst nævnte Genstande, i Medfør af D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Forordningen 8 September 1841 § 6 at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestantinden for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster, efter Omstændighederne dog kun som Hælerske, idet Sagens Oplysninger ikke med tilstrækkelig Sikkerhed pege paa hende som den, der har stjaalet Genstandene.

Hvad det andet Tyveri angaar, er der ligeledes — særlig ved den af Pantelaaner Rasmussens Ekspeditrice, Kirstine Hansen — afgivne Forklaring, tilvejebragt nogen Formodning for, at Arrestantinden den 12 Februar d. A. har pantsat en ved det nævnte Tyveri som stjaalen anmeldt Kjole, men overfor Arrestantindens Benægtelse af at være Pantsættersken er der i saa Henseende ikke tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis. Derimod er Arrestantinden efter sin Anholdelse her under Sagen fundet i Besiddelse af en Kaabe, som Butzkowskys Hustru har genkendt som hende ved nævnte Tyveri frakommen og som stjaalen anmeldt.

Arrestantinden har nu vel paastaet at have købt bemeldte Kaabe hos en herværende Marskandiser, men da hun ikke har kunnet paa-vise den paagældende Marskandiser, og hendes Forklaring i saa Henseende i øvrigt ikke er bestyrket, og da Butzkowskys Hustru har bevist sin Ejendomsret til Kaaben og aflagt Tilhjemlingsed, findes der ogsaa med Hensyn til den heromhandlede Kaabe, der er vurderet til 12 Kr., i Medfør af de ovennævnte Bestemmelser at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestantinden for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Da Arrestantinden endvidere efter det oplyste var i bestjaalnes Tjeneste, da Kaaben blev stjaalet, og havde uhindret Adgang til det Sted, hvor den hang, og da Arrestantinden samme Morgen, paa hvilken Tyveriet opdagedes, uden Varsel forlod sin nævnte Tjeneste, findes Omstændighederne tilstrækkeligen at pege paa hende som den, der har stjaalet Kaaben.

Som Følge af det anførte vil Arrestantinden være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og i Medfør af dens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238, som for 3dje Gang begaaet Hæleri, samt efter Lov 3dje Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne under et med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Fredagen den 12 Oktober.

Nr. 9. Fisker **Johannes Christiansen** (Nellemann)

contra

Gaardejer **Jens Olsen** (Shaw),

betr. Retten til en Del af Magle Sø.

Sorø Birketings Dom af 5 August 1897: Citanten, Fisker Johannes Christiansen af Krøjerup, bør efter Udløbet af 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse være berettiget til ved tvende af Retten dertil udmeldte uvillige og sagkyndige Mænd at lade afsætte Skellinie i Marken mellem den Indstævnte, Gaardejer Jens Olsen af Krøjerup, tilhørende Ejendom, Matr.-Nr. 3 af Krøjerup, og den udfor samme beliggende, Citanten tilhørende Del af Magle Søes Grund i Overensstemmelse med den den 27 Juli 1893 under Sagen fremlagte Kopi af Matrikulkortet. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 Januar 1898: Citanten, Gaardejer Jens Olsen af Krøjerup, bør være uberettiget til at fiske i den udfor hans Ejendom, Matr.-Nr. 3 af Krøjerup, liggende Del af Magle Sø indtil Midtstrøms, men bør i øvrigt for Tiltale af Indstævnte, Fisker Johannes Christiansen af Krøjerup, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Højesterets Dom.

Som i den indankede Dom anført, overdroges der ved Skødet af 22 December 1777, hvorfra Appellanten udleder sin Ret, udtrykkelig kun den Kongen »forbeholdne Andel i Fiskeri« i Maglesø, og da det ikke ved de i øvrigt fremkomne, i Dommen i det væsentlige gengivne Oplysninger kan anses tilstrækkelig godtgjort, at der derved er tillagt Køberen en videre gaående Ret, end Ordene hjemle, vil Dommen være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, Fisker Johannes Christiansen, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne Sag, der er indanket for Overretten fra Sorø Birketing, har Indstævnte, Fisker Johannes Christiansen af Krøjerup — som gør Paastand paa at være Ejer af en Del af en i Sorø Amt liggende Sø, Maglesø, derunder den Del af nævnte Søes Grund, som ligger udfor Citantens, Gaardejer Jens Olsen af Krøjerups Ejendom, Matr.-Nr. 3 af Krøjerup — principalt paastaaet sig kendt berettiget til ved to af Retten udmeldte sagkyndige og uvillige Mænd at lade afsætte Skellinie mellem Citantens ovennævnte Ejendom og Søens tilstødende Grund overensstemmende med en under Sagen fremlagt Kopi af Matrikulkortet. Subsidiært paastod Indstævnte Citanten som Ejer af den ovennævnte Ejendom i Krøjerup kendt ube-

rettiget til at fiske, jage og skære Rør i den udfor denne Ejendom liggende Del af Maglesø eller paa dennes Grund indtil Midtstrøm. Citanten — der besidder sin oftnævnte Ejendom ifølge et Skøde af 30te December 1854, læst den 8 Marts 1855, fra Kirke- og Undervisningsministeriet som Overbestyrelse for Sorø Akademi, under hvis Fæstegods Ejendommen hidtil havde henhørt — procederede i første Instans principalt til Frifindelse, idet han bestred, at Indstævnte har nogen Ret over den paagældende Del af Søens Grund, hvilken derimod efter hans Anbringende skal indtil Midtstrøms tilhøre ham som tilgrænsende Lodsejer overensstemmende med den almindelige Regel i D. L. 5--10—42. Ved Underretsdommen er Indstævntes ovenanførte principale Paastand tagen til Følge, medens Sagens Omkostninger, som begge Parter have paastaet sig tilkendte, ere ophævede. Citantens Paastand her for Retten gaar ud paa, at Underretsdommen forandres overensstemmende med hans Paastand for Underretten. Indstævnte har, skønt lovligt stævnet, ikke givet Møde for Overretten.

Af de foreliggende Oplysninger fremgaar det, at Kronen i tidligere Tid har været Ejer saavel af den Del af Maglesø, af hvilken Indstævnte paastaar at være Ejer, som af det Bøndergods, der stødte til denne Del af Søen, derunder de Jorder, som nu tilhøre Citanten. Ved en Fundats af 31 Maj 1586, hvorved Kong Frederik den Anden oprettede Sorø Skole, blev det nævnte Bøndergods — der udgjorde en Del af det Jordegods, som tidligere havde henligget under Sorø Kloster — tillige med det øvrige tidligere Klostergods henlagt til den nævnte Skole. I Slutningen af den Del af Fundatsen, der indeholder Overdragelsen — hvilken Del er affattet i den sædvanlige i Overdragelsesdokumenter brugte Form — indeholdes to Forbehold. Ved det første af disse forbeholder Kongen sig og efterfølgende Konger Jagten paa Skolegodset.

Det andet Forbehold — der angaar den her under Sagen omhandlede Sø — lyder saaledes: »Vi ville ogsaa os og vore Efterkommere, Konger udi Danmark, have forbeholdt en Sø liggende imellem fornævnte Skoles og vort Slot Antvorskovs Gods, kaldet Magle Sø, at den altid herefter skal være og blive en fri Enemærke Sø til fornævnte vort Slot Antvorskov, og Forstanderen for fornævnte Skole, eller nogen paa Skolens Vegne, ikke skulde have demnem dermed at befatte, eller have demnem derudi nogen Rettighed at tilholde«.

Sin formentlige Adkomst til den paagældende Del af Søen støtter nu Indstævnte paa en Række fremlagte Overdragelsesdokumenter, af hvilke det første er et Skøde fra Kronen til Forvalter Hans Larsen Fogh af 22 December 1777, læst paa Sjællands Landsting den 7 Januar 1778. I dette Skøde — hvorved Liselund Hovedgaard tilskødedes Fogh — nævnes ifølge en fremlagt Udskrift af samme, som overdraget sammen med den nævnte Hovedgaard »den Magle Sø Hans Majestæt forbeholdne Andel i Fiskeri, for saa vidt Sorø Akademis Grunde støder derpaa«. Ved de følgende af de fremlagte Overdragelsesdokumenter indtil og med et Arveudlægsskøde af 22 April 1875 er, efter hvad der er udenfor Tvist den ved Skødet af 1777 overdragne Ret over Maglesø sammen med Liselund eller — som den senere blev kaldet — Frederikslund Hovedgaard gaaet over fra Besidder til Besidder af denne Gaard. I det første af disse Overdragelsesdokumenter — et Skøde af

1783 — er den ommeldte Rettighed særskilt nævnt i selve Skødet under den almindelige Betegnelse »Rettighed i Maglesø«; i den Jordebog, som fulgte med dette Skøde saa vel som i de Jordebøger — paa en enkelt nær, hvor Rettigheden ikke særskilt er nævnt — hvortil der i de paafølgende Overdragelsesdokumenter er henvist med Hensyn til Opregningen af det overdragne Jordegods, er den opført som »Fiskeriet i Maglesø« eller »Maglesø Fiskeri«. Ved et Skøde af 10 Oktober 1883, tinglæst den 1 November s. A. er Rettigheden af den daværende Ejer af Frederikslund overdraget til Købmand V. Jensen; den kaldes deri »min Fiskeriret, Jagtrettinghed og Rørskærret i den Del af Magle Sø . . . og mulig anden Rettighed til eller i nævnte Sø, saaledes som disse Rettigheder hidtil have tilhørt Overdrageren efter hans Skøde og ældre Adkomster, navnlig det kongelige Skøde af 1777«; men der tilføjes et udtrykkeligt Forbehold om, at Overdrageren intet Ansvar overtager med Hensyn til Udstrækningen og Udøvelsen af de betegnede Rettigheder til og i Maglesø. I lignende Udtryk, og til Dels med lignende Forbehold, er den overdragne Rettighed betegnet i tre paafølgende Adkomstdokumenter, af hvilke det sidste er et Skøde til Indstævnte af 5 Februar 1892 tinglæst den 11te s. M.

Indstævnte gør nu gældende, at ved det ovenomtalte Forbehold i Fundatsen af 1586 er Maglesø blevet gjort til en særskilt Ejendoms-genstand og som saadan forbleven under Kronen, uden at Sorø Skole eller dennes Fæstebønder fik nogen Rettighed over Søen.

Han gør videre gældende, at Ejendomsretten over Søen, for saa vidt angaar den Del af denne, som ligger ud for Jorder, der ved Overdragelsen fra Kronen i 1777 henlaa under Sorø Akademi, ved denne Overdragelse er gaaet over til Køberen af det daværende Liselund og siden igennem de ovenfor nævnte Overdragelser naaet til ham.

Af Ordlyden af det Forbehold, som indeholdes i Fundatsen af 1586, findes der imidlertid ikke med Sikkerhed at kunne udledes videre, end at Kongen vilde have sig forbeholdt de Rettigheder over Søen, der saavel den Gang som senere — jfr. navnlig D. L. 3—13—20 — vare reserverede Godsejeren og unddragne Fæstebønderne, og som, hvis Forbeholdet ikke var blevet taget, vilde være tilfaldne Sorø Skole som Godsejer, saaledes at der for saa vidt vilde være fremkommet et Fællesskab mellem den og Kongen som Ejer af Antvorskov Slots underliggende Gods, der grænsede til den modsatte Side af Søen. Og der foreligger heller ikke under Sagen nogen anden Oplysning, som kunde lede til at antage, at Forbeholdet har været bestemt til at have, eller er blevet forstaaet som havende nogen videre rækkende Virkning. Den eneste Oplysning, der overhovedet foreligger under Sagen om Forholdet i den følgende Tid indtil Overdragelsen i 1777, er en Forpagtningskontrakt af 23 April 1701, hvorved Fiskeriet i Maglesø og en anden, nærliggende Sø paa Kronens Vegne bortforpagtedes for en aarlig Afgift, og hvorved der tillige tillagdes Forpagteren Ret til at skære Rør og Siv i Søen. Der mangler herefter Føje til at antage, at der ved Skødet af 1777 skulde være hjemlet Køberen og dennes Eftermænd anden Ret over Maglesø end en udelukkende Ret til Fiskeri i den Del af Søen, som stødte til Sorø Akademis Grunde. Særligt give de foreliggende Oplysninger heller ikke Føje til at antage, at der ved den nævnte Overdragelse skulde — saaledes som Indstævnte subsidiært har

gjort gældende — foruden Retten til Fiskeri, være hjemlet Køberen enten Jagtret eller udelukkende Ret til Rørskær paa den paagældende Del af Maglesø. Hvad Jagtretten angaar maa det overensstemmende med det foran anførte antages, at denne er forbleven hos Kronen i Kraft af det første af de ovenomtalte to Forbehold i Fundatsen af 1586 — jfr. ogsaa hermed den almindelige Regel i den efterfølgende Tids Jagtforordninger om Kongens Jagtret paa Skolens Gods — og er vedbleven at være hos Kronen ogsaa efter Overdragelsen i 1777. Og hvad angaar Retten til at skære Rør paa Søen, bemærkes, at om det end følger af sig selv, at der med Retten til, med Udelukkelse af andre, at bruge den paagældende Del af Søen til Fiskeri, ogsaa maatte følge en vis Raadighed over Plantevæksten i Søen og navnlig ogsaa Udelukkelse af de tilstødende Lodsejere fra at øve nogen Raadighed over Plantevæksten deri, som vilde forstyrre Søens Brug som Fiskevand, savnes der derimod Føje til at antage, at der til Fiskeriretten skulde knytte sig Ret til overhovedet at formene de tilstødende Lodsejere at foretage Rørskær paa Søen ud for deres Ejendomme, naar dette sker til saadan Tid og paa saadan Maade, at det ikke skader Fiskeriet.

Der er heller ikke fra Indstævntes Side oplyst noget andet Grundlag, hvorpaa der kunde støttes en videregaaende Ret for ham over Søen end den, der er hjemlet ved det kongelige Skøde af 1777. Vel fremgaar det af de Forklaringer, som forskellige Vidner have afgivet under Sagen, at Fiskeriejerne i en længere Aarrække, i alt Fald fra Tid til anden, have ladet skære Rør i Søen, og at de navnlig ogsaa have ladet skære Rør ud for Citantens Ejendom. Men dels er allerede det Tidsrum, i hvilket det saaledes er oplyst, at de have brugt Rørskær i Søen, ikke tilstrækkeligt langt til, at der herpaa vil kunne støttes nogen Ret for dem, dels er det ved Vidneforklaringer for det samme Tidsrums Vedkommende oplyst, at ogsaa Citanten har øvet Rørskær i Søen ud for sin Ejendom.

Som Følge af det anførte vil Citanten alene være at kende uberegtiget til at fiske i den ud for hans ovennævnte Ejendom liggende Del af Maglesø indtil Midtstrøms, men vil i øvrigt være at frifinde for Indstævntes Tiltale. Sagens Omkostninger, som Citanten har paa-staaet sig tilkendte ogsaa her for Retten, ville efter Omstændighederne være at ophæve for begge Retter.

Ingen Stempelovertrædelse ses at foreligge for Overretten.

Mandagen den 15 Oktober.

Nr. 216.

Højesteretssagfører Lunn

contra

August Modra Larsen (Def. Salomon),

der tiltales for Forsøg paa Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28 Juli 1900: Arrestanten August Modra Larsen bør straffes med Fængsel paa Vand og

Brød i 4 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Meyer og Prokurator Gottschalck, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte August Modra Larsen til Højesteretssagførerne Lunn og Salomon 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten August Modra Larsen, der under nærværende Sag tiltales for Forsøg paa Tyveri, er født den 15 September 1879 og 2 Gange før sit 15de Aar straffet for Tyveri, samt anset ved Rettens Dom af 10 Juni 1899 efter Straffelovens § 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Sagens Omstændigheder ere følgende:

Natten mellem den 21de og 22 Marts d. A. blev Arrestanten under mistænkelige Omstændigheder antruffen af 2 Renovationsmænd i Gaarden til Ejendommen Klosterstræde Nr. 4, hvis Kælderetage benyttes dels til Maattevæveri, dels til Beboelse i Forbindelse med et Strygeri, og hvis Stueetage optages af et Arbejdskontor og en Frimærkehandel.

Arrestanten, der blev fundet i Besiddelse bl. a. af et Stemmejern, en Knibtang og et Svingbor, forklarede oprindeligt, at han samme Nat havde tilvendt sig disse Genstande fra en ved en Gadedør paa aaben Gade henstaaende Sæk, og som Grund til sin Tilstedeværelse i den nævnte Gaard, hvortil Adgangen var uhindret, angav han, efter ved Syvtiden om Aftenen at være gaaet hjemme fra og derefter at have sviret med en ham ubekendt Person, hen ad Natten at være kommen i Lag med et Fruentimmer, der imidlertid løb fra ham ind i den nævnte Gaard, hvor Arrestanten derefter gik ind for at søge hende.

Efter at det imidlertid ved de paagældende Renovationsmænds og ved forskellige Politibetjentes Forklaringer var bleven oplyst, at Arrestantens Foregivende om et Fruentimmer, der skulde være løben ind i Gaarden, ikke kunde være rigtigt, og efter at Arrestantens Moder, Mine Larsen, Thomsens Hustru, havde forklaret, at Arrestanten den paagældende Aften havde opholdt sig i Hjemmet og var gaaet til Sengs mellem Kl. 8 og 9, men var staaet op igen og gaaet ud mellem Kl. 11 og 12, afgav Arrestanten følgende ny Forklaring, som han siden har fastholdt.

Angaaende det i hans Besiddelse fundne Værktøj har han forklaret, at han har bragt det alt med sig hjemme fra, og at Knibtangen tilhører hans Moder, medens det øvrige er hans lovlige Ejendom, og da denne Forklaring for Knibtangens Vedkommende er bekræftet af Arrestantens Moder, og der intet foreligger til Bestyrkelse af hans oprinde-

lige Tilstaaelse om Ejendomsindgreb med Hensyn til det øvrige Værktøj, vil hans seneste Forklaring, for saa vidt Værktøjet angaar, være at lægge til Grund.

Med Hensyn til sin Tilstedeværelse i den oftnævnte Gaard og Grunden til, at han hjemme fra havde taget Værktøj med sig, har han erkendt, at han befandt sig i Gaarden i den Hensigt at skaffe sig Adgang til Ejendommens Kælder, at det var hans Hensigt, hvis Kældereren skulde vise sig at være aflaaet, da voldeligen ved Hjælp af Værktøjet at skaffe sig Adgang til den, og at det var i dette Øjemed, at han havde medbragt Værktøjet hjemme fra.

Arrestanten har imidlertid benægtet, at have forbundet noget tyvagtigt Forsæt med denne hans paatænkte Indtrængen i Kældereren, og har nærmere forklaret, at han, som boede hos sin Moder og af denne var truet med den 1 April d. A. at ville blive jaget hjemme fra, i Tide vilde sikre sig et fremtidigt Natteophold, og at han, der af en Person, kaldet Peter Gyldenlak, havde hørt, at der i bemeldte Ejendom skulde være en dertil egnet ubenyttet Kælder, den paagældende Nat var gaaet hjemme fra for at undersøge Forholdene i nævnte Kælder, dog ikke for straks at tage Natteophold der, men for, efter Undersøgelsen, at vende hjem og gaa til Sengs.

Denne Forklaring er imidlertid dels ganske ubestyrket — i hvilken Henseende bemærkes, at ommeldte Peter Gyldenlak er afgaaet ved Døden i afvigte Foraar — dels usandsynlig. Særlig findes det usandsynligt, at Arrestanten, hvad han har erkendt, uagtet han var arbejdsløs og ledig, ikke, forinden den anstillede natlige Undersøgelse, om Dagen skulde have taget Forholdene i Ejendommen i Øjesyn, hvorved han efter det oplyste vilde have erfaret, at Ejendommens Kælder ikke henlaa ubenyttet, at han 9 à 10 Dage, forinden han tænkte paa at tage Ophold i Kældereren, skulde opbryde den med Vold, og derved sandsynliggøre, at den vilde blive forsvarligere spærret, forinden han fik Brug for den, samt at han skulde indlade sig paa det her omhandlede vovelige Foretagende, forinden han havde Sikkerhed for, at han vilde faa Brug for Kældereren til Natteophold.

Desuden modsiges denne Arrestantens Forklaring ved, hvad hans Moder har forklaret, nemlig at hun maaske nok har truet Arrestanten med at jage ham hjemme fra til den 1 April, men at Arrestanten meget vel vidste, at hun aldrig vilde bringe denne Trusel til Udførelse, og Betydningen af Arrestantens Forklaring om manglende Tyvshensigt svækkes yderligere ved hans Holdning under Sagen, idet den af Arrestanten oprindelig afgivne urigtige Forklaring, hvorunder han endog tilstod sig skyldig i et Ejendomsindgreb, tyder paa, at den er afgivet for at skjule en større Forbrydelse eller et Forsøg paa en saadan.

Naar nu hertil kommer, at Arrestantens Fortid kendetegner ham som en tyvagtig Person, der tidligere har forøvet Indbrudstyveri, findes det at maatte statuere, at Arrestantens Hensigt ved den paagældende Lejlighed var den, at søge at trænge ind i det nævnte Hus — eventuelt ved Anvendelse af Vold — for at se Lejlighed til at stjæle, i hvilket Forehavende han imidlertid, som det maa antages, forstyrredes ved de ovennævnte Renovationsmænds Tilstedekomst.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 229, Nr. 4, kfr. § 46, eller i Medfør af Straffelovens § 241,

2det Stk., efter dens § 238, kfr. § 46, som Forsøg paa anden Gang begaaet Hæleri, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Nr. 209. Højesteretssagfører Jensen

contra

Albert Viggo Ipsen, Peter Christian Nielsen og Hansine Christine Madsen (Def. Salomon),

der tiltales: førstnævnte for Voldtægt og for ved uterligt Forhold at have krænket Blufærdigheden, de to sidstnævnte for sidstnævnte Forbrydelse.

Bornholms Sønder Herreds Ekstrarets Dom af 14 Juli 1900: Arrestanten Albert Viggo Ipsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i et Aar, Tiltalte Hansine Christine Madsen til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og Tiltalte Peter Christian Nielsen til simpelt Fængsel i 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Janus Olsen, 25 Kr., og til Defensor, Sagfører Carl Petersen, 20 Kr., udreder Arrestanten og de Tiltalte hver for sit Vedkommende, de Tiltalte en for begge og begge for en. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af de Tiltalte udviste, i den indankede Dom i det væsentlige fremstillede Forhold ville de være at anse, Albert Viggo Ipsen efter Straffelovens § 174, jfr. § 210, og de tvende andre Tiltalte efter Straffelovens § 185, for Peter Christian Nielsens Vedkommende sammenholdt med §§ 37 og 21. Medens det vil kunne have sit Forblivende ved de Ipsen og Hansine Christine Madsen idømte Straffe, findes Straffen for Nielsen at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage.

Thi kendes for Ret:

Peter Christian Nielsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i ti Dage. I øvrigt bør Herredstingsdommen ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte, en for alle og alle for en, til Højesteretssagførerne Jensen og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Albert Viggo Ipsen, der er født den 29 Marts 1879, og de Tiltalte Peter Christian Nielsen samt Hansine Christine

Madsen, der ere fødte henholdsvis den 5 Maj 1883 og den 7 Oktober 1877, og af hvilke ingen forhen er kriminaliter tiltalt eller straffet, Arrestanten for Voldtægt samt for ved uterligt Forhold at have krænkede Blufærdigheden, og de Tiltalte for sidstnævnte Forbrydelse, og er det ved Forhøret oplyste følgende:

Efter at Arrestanten og Tiltalte Nielsen om Aftenen den 24 Maj d. A. i noget beruset, men dog tilregnelig Tilstand fra Neksø havde begivet sig ud til en i Byens Nærhed liggende Bondegaard for at komme ind til den der tjenende Tiltalte Hansine Madsen, forblev Arrestanten foreløbig udenfor Gaarden, medens Tiltalte Nielsen bankede paa Pige-kammervinduet, og blev han kort efter af Tiltalte Hansine Madsen lukket ind ad Vinduet. Efter at være kommen ind i Kamret, afførte han sig en Del af sine Klæder og lagde sig i Seng til Hansine Madsen, der delte Seng med den paa Gaarden ligeledes tjenende Hansine Vilhelmine Larsen, der er født den 12 Maj 1887, saaledes at Barnet laa nærmest Væggen, og lagde Tiltalte Nielsen sig yderst i Sengen.

Efter omtrent et Kvarters Forløb bankede Arrestanten paa Vinduet og blev lukket ind af Tiltalte Nielsen, som derefter atter lagde sig ved Siden af Hansine Madsen, medens Arrestanten satte sig paa en Stol. Efter at have ligget en lille Tid ved Siden af Pigen, lagde Tiltalte Nielsen sig oven paa hende og forsøgte at faa Samleje med hende, hvilket hun forhindrede ham i, og da han forgæves havde forsøgt at overtale hende til at tilstaa sig Samleje, rejste han sig efter nogle Minuters Forløb, hvorpaa han og Hansine Madsen forlode Kamret og gik ind i et tilstødende Værelse, hvor han havde Samleje med hende.

Da de Tiltalte havde forladt Pige-kamret, lagde Arrestanten sig i Sengen hos Barnet, som han først befølte, idet han stak en Finger op i hendes Kønnsdele, og derefter lagde han sig imellem hendes Ben, som han fik fra hinanden ved at sætte sit ene Knæ imellem dem. Han førte derefter sit Lem, som var fuldstændig stift, op i hendes Kønnsdele, dog at han kun fik Hovedet paa Penis ind, fordi Barnets Kønnsdele vare for snevre til, at hans Lem kunde komme længere ind, og forsøgte han ikke at støde Lemmet ind, som han har forklaret, for ikke at mishandle Barnet. Efter at have ligget saaledes nogle Minuter og uden at foretage Samlejebevægelser, rejste han sig op, efter sin Forklaring, fordi han indsaa, at han ikke kunde fuldbyrde Samlejet, og har han fastholdt, at hans Kønnsdrift ikke blev tilfredsstillet. I det samme kom de Tiltalte atter ind i Kamret, hvor disse og Arrestanten forbleve nogle Timer, idet de fordreve Tiden med liden Snak, og hørte Barnet, der hele Tiden var vaagen, paa Samtalen.

Medens Barnet, der maa anses som sædelig ufordærvet, har forklaret, at hun, da Arrestanten med sit ene Ben tvang hendes Ben fra hinanden, [og at hun da] gjorde saa megen Modstand, som hun formaaede, at han, da han laa oven paa hende, holdt hendes Hænder ved at ligge paa dem, og at han, da hun straks, da de Tiltalte havde forladt Kamret, gav et Skrig fra sig, stak sin ene Haand knyttet i hendes Nund, saa fast, at hun hverken kunde skribe eller bide ham i Haanden, har Arrestanten vedblivende paastaet, at hun vel gjorde nogen, men kun ringe Modstand, da han skilte hendes Ben fra hin-

anden, at han hverken har holdt hendes Hænder eller stukket sin Haand i hendes Mund eller holdt for denne, og at hendes Modstand, da han laa paa hende, indskrænkede sig til, at hun søgte at skubbe ham fra sig samt sige, at han skulde lade hende være.

Ved sagkyndig Undersøgelse af den Særk, Barnet havde været iført, er det godtgjort, at der paa samme fandtes talrige Sædpletter, og har Arrestanten i den Anledning erklæret ikke at turde benægte, at Naturen er gaaet paa ham, men han har dog fastholdt, at dette ikke er ham bevidst.

Ifølge den udstedte Lægeattest fandtes Barnets Kønsele fjerde Dagen efter det passerede noget svulne og ømme, der fandtes ingen Sprængning af Hymen, men kun en Udvidning, der tillod en lille Finger med Lethed at passere ind i Vagina, og hun har forklaret, at det, da Arrestanten stak sit Lem op i hendes Kønsele, gjorde noget, men ikke meget ondt, samt at hun næste Dag følte nogen, men ikke megen Svie og Smerte i Kønsele.

Barnets Moder har paa egne og sin Mands Vegne paastaaet Arrestanten straffet for hans udviste Forhold, men erklæret ikke at ønske Erstatningskrav gjort gældende mod Arrestanten.

Under Hensyn til at Barnet ikke straks, da de Tiltalte atter kom tilbage til Pigeamret, for dem omtalte noget om, hvad der var passeret, men først næste Dag meddelte sin Madmoder dette, skønnes det betænkeligt mod Arrestantens Benægtelse at gaa ud fra, at Barnet gjorde stærk Modstand, og at han forhindrede hende i at tilkalde Hjælp, og hans Forhold formenes derfor ikke at kunne henføres under Straffelovens Bestemmelser om Voldtægt, ligesom han ved at tale liderligt i Barnets Paahør ikke formenes at have krænket dets Blufærdighed paa nogen strafbar Maade, men derimod findes hans Forhold at maatte falde ind under Straffelovens § 210, sammenholdt med Analogien af § 174, kfr. § 46 — hvilket ikke kan antages at være i Strid med Aktionsordren — og skønnes Straffen passende at kunne fastsættes til Forbedringshusarbejde i et Aar.

De Tiltalte ville være at anse efter Straffelovens § 185 med en Straf, der findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage for Tiltalte Hansine Madsen og for Tiltalte Nielsen til simpelt Fængsel i 5 Dage.

Tirsdagen den 16 Oktober.

Nr. 136. Højesterets sagfører Salomon
contra

Marius Victor Andersen og Hans Peder Andersen
(Def. Nellemann),

der tiltales førstnævnte for falsk Forklaring for Retten og sidstnævnte for Forledelse hertil.

Lolland's Nørre Herreds Ekstrarets Dom af 18 November 1899: De Tiltalte, Bagerlærling Marius Victor Andersen og Møller-

svend Hans Peder Andersen, bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød hver især i 2 Gange 5 Dage. Saa bør de og, en for begge og begge for en, udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Sagfører Brun, og Defensor, Overretssagfører Zwick, med henholdsvis 15 Kr. og 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 Marts 1900: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Nyholm og Olsen, betale de Tiltalte, Marius Victor Andersen og Hans Peder Andersen, en for begge og begge for en, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har Tiltalte Hans Peder Andersen tilbagekaldt den af ham afgivne Tilstaaelse, men til denne Tilbagekaldelse, der er ganske ubestyrket, vil der intet Hensyn kunne tages.

I Henhold til de i Dommen anførte Grunde, og idet bemærkes, at Tiltalte Marius Victor Andersen som Lærling maa antages at have staaet i Afhængighedsforhold til Tiltalte Hans Peder Andersen som Svend, vil Dommen være at stadfæste, dog at Straffetiden for sidstnævnte Tiltaltes Vedkommende findes at burde forlænges til 3 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Hans Peder Andersen bestemmes til tre Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte, en for begge og begge for en, til Højesteretssagfører Salomon og Advokat Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Lollands Nørreherreds Ekstraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte Marius Victor Andersen, der er født den 6 Maj 1878 og ikke funden forhen straffet, og Hans Peder Andersen, der er født den 27de Juli 1868 og ved Højesterets Dom af 28 Marts 1898 i Henhold til Lov 8 Maj 1894 § 23, 1ste og 4de Stykke, anset med en Bøde af 90 Kr., men i øvrigt ikke ses at være straffet ifølge Dom, aktionerede henholdsvis for falsk Forklaring for Retten og for Forledelse hertil.

Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at de have gjort sig skyldige i de dem paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder.

Da Tiltalte Marius Victor Andersen den 19 September f. A. paa

Foranledning af Tjenestekarl Carl Nilsson, som havde anlagt en privat Politisag mod Tiltalte Hans Peder Andersen for Vold, blev afhørt som Vidne inden Lollands Nørreherreds Politiret, anstillede han sig, efter at den befalede Formaningstale var oplæst for ham, som om han intet kunde huske, men afgav derefter, idet han søgte at dække Hans Peder Andersen, en Forklaring, der gik ud paa, at Hans Peder Andersen, der kom til Stede, medens Marius Victor Andersen var i Skænderi med Carl Nilsson i Anledning af en Urhandel, paalagde dem at passe deres Arbejde, og i øvrigt ved den nævnte Lejlighed kun havde taget Carl Nilsson med Hænderne paa Skuldrene, hvorpaa denne havde trukket sig baglænds tilbage, hvorved han faldt over en Sækkevogn, paa hvilken han holdt med Hænderne, og styrtede ned paa et lavere liggende Gulv, til hvilket der var lagt et Skraabrædt, idet han traadte fejl af Skraabrædtet. Derimod forklarede han, at han ikke havde lagt Mærke til, at Hans Peder Andersen stødte Carl Nilsson i Hovedet eller for Brystet med knyttet Haand, og at Hans Peder Andersen heller ikke satte Carl Nilsson ud af Døren. Da Dommeren antog, at den saaledes aflagte Forklaring var urigtig, lod han Tiltalte Marius Victor Andersen sætte under Anholdelse, og denne kom saaledes ikke til at beedige Forklaringen.

Under den derefter indledede kriminelle Undersøgelse har Tiltalte Marius Victor Andersen tilstaaet, at den af ham afgivne Vidneforklaring er urigtig, idet han med Bestemthed ved, at Hans Peder Andersen ikke paalagde ham at gaa til sit Arbejde, men straks, da han kom til, tog fat i Carl Nilsson og sagde, at han skulde levere Marius Victor Andersen det Ur, hvorom de stredes; derefter tog Hans Peder Andersen efter Carl Nilssons Urlomme, som denne holdt Haanden for, samt tog fat i Carl Nilssons Arme og vilde trække disse, som Carl Nilsson holdt for Brystet, til Side; senere tog Hans Peder Andersen Carl Nilsson med den ene Haand i Siden og puffede ham med den anden Haand saaledes, at han, der stod med den ene Haand paa en Sækkevogn, faldt med Vognen ind over et Skraabrædt, der førte fra Møllen ind i et ved Siden af værende Magasin. Bemeldte Tiltalte har derhos forklaret, at han har afgivet de urigtige Forklaringer imod bedre Vidende efter Instruktion af Tiltalte Hans Peder Andersen, der saavel samme Dag som Vidneforklaringen fandt Sted, som Søndagen forud, havde paalagt ham, hvad han skulde sige, og hvad han skulde sige Nej til, og navnlig havde paalagt ham, hvis han blev spurgt, om Hans Peder Andersen havde slaaet Carl Nilsson, da at benægte dette, ligesom han ogsaa har forklaret, at det var under Paavirkning af disse Overtalelser fra Hans Peder Andersens Side, at han under Vidneforklaringen anstillede sig, som om han intet kunde huske.

Tiltalte Hans Peder Andersen har tilstaaet, at han, som af Marius Victor Andersen forklaret, baade Søndagen før og samme Dags Morgen, som denne skulde afgive sin Vidneforklaring i Retten, har søgt at instruere ham om, hvad han skulde forklare i Retten, og navnlig, at han har paalagt Marius Victor Andersen at sige Nej, naar denne blev spurgt om, hvorvidt han havde slaaet Carl Nilsson, og han har erkendt, at den af Marius Victor Andersen afgivne Vidneforklaring, der skulde give det Udseende af, at han ikke var traadt Carl Nilsson for nær, stemmer med den Instruktion, han havde givet Marius Victor

Andersen og i alt Fald til Dels er urigtig, idet han straks blandede sig i Striden mellem Marius Victor Andersen og Carl Nilsson og i ethvert Tilfælde en Gang puffede Carl Nilsson med knyttet Næve. Derimod har heromhandlede Tiltalte fastholdt, at han virkelig har paalagt Carl Nilsson og Marius Victor Andersen, at de skulde passe deres Arbejde, hvad dog er i Strid saavel med Marius Victor Andersens som de under Sagen afhørte Vidners Forklaringer.

For deres saaledes udviste Forhold ville de Tiltalte være at anse, Marius Victor Andersen efter Straffelovens § 146 og Hans Peder Andersen efter samme Paragraf, sammenholdt med § 52, med en Straf, der for hver især findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 252.

Højesteretssagfører Asmussen

contra

Noah Hilmar Petersen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 18 September 1900: Arrestanten Noah Hilmar Petersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Olsen og Prokurator Lange, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Noah Hilmar Petersen til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Noah Hilmar Petersen, der er født den 19 September 1878 og ikke funden forhen straffet, for Tyveri anlagte Sag er det ved hans egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste godtgjort, at han den 22 Juli d. A. om Aftenen ved Nitiden i tyvagtig Hensigt ved Indstigning gennem et Vindue har skaffet sig Adgang til Hørkræmmer Herman Martin Frederik Christensens Forretningslokaler i Ejendommen Nørrebrogade Nr. 54, hvor han stjal et kontant Pengebeløb af 3 Kr., der laa i en uafaalet Skuffe.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 229 Nr. 4 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Onsdagen den 17 Oktober.

Nr. 175.

Advokat Hindenburg

contra

Søren Hansen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster samt for Overtrædelse af Polititilhold.

Roskilde Købstads Ekstrarets Dom af 23 Januar 1900: Arrestanten Søren Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder samt udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører N. C. P. Petersen, 25 Kr., og til Defensor, Sagfører J. P. Nielsen, 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Maj 1900: Arrestanten Søren Hansen bør straffes med Tvangsarbejde i 30 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hartmann og Prokurator Wolff, betaler Arrestanten 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse er det ved Tiltaltes Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste godtgjort, at han i Sommeren 1899 dels i tre Gange har om Natten i tyvagtig Hensigt ved Indstigning gennem et Vindue skaffet sig Adgang til den i Dommen nævnte Købmand Sangills Forretningslokaler og der stjaalet Beklædningsgenstande m. m. til Værdi i alt c. 250 Kr., dels i to Gange har frastjaalet den ligeledes i Dommen nævnte Skrædder Hansen Beklædningsgenstande af Værdi c. 200 Kr., hvilke han tilvendte sig fra bestjaalnes Butik, hvortil han havde uhindret Adgang. Paa samme Maade er det godtgjort, at han i 1892 i tre Gange har frastjaalet Møller Schmidt, Kapelsmøllen ved Roskilde, et Pengebeløb af i alt mellem 14 og 24 Kroner samt en

Færdig fra Trykkeriet den 25 Oktober 1900.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

44. Aargang.

Højesteretsaaret 1900.

Nr. 24.

Onsdagen den 17 Oktober.

Slangering af Værdi c. 10 Kroner og Møller Adolf Lassen, Strandmøllen ved Roskilde, et Pengebeløb af c. 3 Kroner, i 1893 Detailhandler Jens Christoffersen i Nykøbing paa Falster en Overfrakke af Værdi 35 Kroner, i April 1898 Marskandiser Niels Hansen og Kompagnon i Kjøbenhavn en Frakke og nogle Ure af Værdi tilsammen 45 Kroner og et Pengebeløb af c. 6 Kroner, i Maj eller Juni 1899 en Købmandsforretning mellem Holbæk og Nykøbing et Pengebeløb af 4 til 6 Kroner samt en Flaske Sodavand af Værdi 20 Øre og Urmager Søren Larsen Damsgaard i Gørlev et Ur af Værdi 22 Kroner. Disse sidste Tyverier, som ikke have foreligget for de tidligere Instanser, og hvilke Højesteret ved kongeligt Reskript af 26 September 1900 er bemyndiget til at tage under Paakendelse, uanset at de ikke tidligere have været paakendte af nogen Ret, ere udførte fra Steder, hvortil Tiltalte havde uhindret Adgang. Endelig har han gjort sig skyldig i den i Dommen fremstillede Overtrædelse af Polititilhold.

Som Følge af det anførte vil Tiltalte, der efter sit 18de Aar er anset ved Ramsø-Tune Herreders Ekstrarets Dom af 7 August 1895 efter Straffelovens §§ 228, 229 Nr. 4 og 243, 1ste Del, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved Vallø Birks Ekstrarets Dom af 17 September 1896 efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Led, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og ved Lejre Herreds Ekstrarets Dom af 26 August 1898 som anført i Dommen, være at anse efter Straffelovens § 228, jfr. § 37, og efter dens § 231 1ste Led, sammenholdte med § 64, efter § 232 for 4de Gang begaaet simpelt og groft Tyveri samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1. Straffen findes at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar. Han vil derhos efter derom nedlagt Paastand have at betale i Erstatning til Urmager Damsgaard 22 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Søren Hansen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i tre Aar og i Erstatning til Urmager Søren Larsen Damsgaard betale 22 Kroner. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Lands- over- samt Hof- og Stadsrettens Dom bestemte Salarier og i Salarium for Højesteret til Advokaterne Hindenburg og Nellemann 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Roskilde Købstads Ekstraret hertil indankede, mod Arrestanten Søren Hansen for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster samt Overtrædelse af Polititilhold anlagte Sag er det ved Arrestantens med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han har overtraadt et ham den 6 Maj 1899 ved hans Bortrejse fra Kjøbenhavn til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold om at melde sig ved den nævnte Protokol, naar han atter vendte tilbage til Kjøbenhavn for at tage Ophold, idet han efter paa ny at have taget Ophold her, som det maa antages i August s. A., ikke havde meldt sig til Protokollen, da han blev anholdt den 12 September næstefter.

Arrestanten sigtes endvidere for i Sommeren 1899 at have begaaet forskellige, navnlig natlige Indbrudstyverier fra Skrædder Peter Thorvald Marius Hansens og Købmand Jacob Christian Nielsen Sangills Butiker i Roskilde, ved hvilke der er stjaalet Klædningsstykker m. m., og det er godtgjort, at Arrestanten har været i Besiddelse af en Del Koster af samme Slags som de, der ere anmeldte at være bortkomne ved disse Tyverier, hvorhos de respektive bestjaalne have aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til nogle af disse Koster, Hansen for Genstande til samlet Værdi 62 Kr., Sangill for Genstande vurderede til i alt 18 Kr. 62 Øre. Arrestanten har ikke kunnet paavise de af ham for disse Tings Vedkommende paaberaabte Hjemmelsmænd, og hans Forklaringer have været indbyrdes modstridende, til Dels usandfærdige; men da Bevis for de bestjaalnes Ejendomsret til nys nævnte Koster ikke er tilvejebragt, findes han ikke at kunne dømmes enten som Tyv eller som Hæler med Hensyn til nogen af Kosterne.

Arrestanten, der er født den 8 August 1876 og bl. a. efter det fyldte 18de Aar dømt 3 Gange for Tyveri, senest ved Lejre Herreds Ekstrarets Dom af 26 August 1898 efter Staffelovens § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, vil nu være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 2, efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 30 Dage.

Overensstemmende hermed bliver den indankede Dom, hvorved Arrestanten er anset efter Staffelovens §§ 238 og 241 samt Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 2, jfr. Staffelovens § 62, under et med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, være at forandre.

Nr. 65. **Overretssagfører Conrad Holm** (selv)

contra

Grosserer Rudolph Schrader (ingen),

betr. Spørgsmaalet om Citantens Berettigelse til en Provision.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 Juni 1899: Indstævnte, Grosserer Rudolph Schrader af Charlottenlund, bør

for Tiltale af Citanten, Overretssagfører Conrad Holm, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Ifølge Forholdets Natur maatte det være en Forudsætning for Appellantens Ret til at erholde den ham tilsagte — som det i hans daværende Fuldmægtigs Vidneforklaring hedder — sædvanlige Salgsprovision 1 pCt. af Købesummen, at Salg bragtes til Veje ved udvist Virksomhed fra hans Side, men da han ikke har været medvirksom ved det i den indankede Dom ommeldte Salg til Fru Haas, og dette Salg heller ikke har staaet i en saadan Forbindelse eller Sammenhæng med Appellantens tidligere Forhandlinger om Salg med Sekretær Polack, at det kunde anses at være sket i Fortsættelse af disse, er hans Krav paa at erholde Salgsprovision i Anledning af det skete Salg ubeføjet. Indstævnte vil derfor være at frifinde, og den indankede Dom, der har samme Resultat, vil saaledes kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne Sag søger Citanten, Overretssagfører Conrad Holm, Indstævnte, Grosserer Rudolph Schrader af Charlottenlund, ved nærværende Ret som vedtaget Værneting til Betaling af 1150 Kr. 71 Øre, som Indstævnte skal være skyldig i Salær for Afslutningen af Salget af Ejendommen Nr. 70 i Store Kongensgade her i Staden, med Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 16 August 1898, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte paastaar sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger.

Det fremgaar af Sagen, at Citanten i Januar 1898, i Anledning af Forhandlinger med Sekretær Polack om Køb af en Ejendom, ved sin Fuldmægtig henvendte sig til Indstævnte med Forespørgsel, om den fornævnte ham tilhørende Ejendom var til Salg, og at Indstævnte gav et bekræftende Svar herpaa og samtidig gav Fuldmægtigen forskellige skriftlige Oplysninger om Ejendommen, derunder at denne kunde købes for 121000 Kr. Paa Anledning lovede han derhos Citanten en Salgsprovision af 1 pCt. af Købesummen.

Indstævnte fik derefter Meddelelse om, at Polack søgte en Ejendom som den ommeldte, og i den følgende Tid indfandt Polack, hvem de fornævnte Optegnelser maa antages at være blevne overleverede, sig nogle Gange paa Citantens Kontor i den omspurgte Anledning. Da Polack under Henvisning til, at Ejendommen tidligere havde været udbudt af Indstævnte til en lavere Pris, beklagede sig over den forlangte

Købesums Størrelse, forhandlede Citanten herom med Indstævnte, hvem han raadede til at nedsætte Prisen, hvad Indstævnte dog ikke den Gang fandt sig foranlediget til, og efter at Polack derpaa en Dag i den sidste Halvdel af Februar Maaned havde meddelt Citantens Fuldmægtig, at han nok troede, det blev til Handel, hvorpaa Fuldmægtigen opfordrede ham til at gøre et Bud, hørte Citanten ikke mere til Sagen. Da Indstævnte den 1 Marts s. A. var til Stede paa et Hotel her i Staden, hvor der af en Tredjemand i Polacks Overværelse og, som det maa forudsættes, paa Anledning af denne, blev rettet nogle Spørgsmaal til ham om Prisen paa den paagældende Ejendom, opgav Indstævnte imidlertid en lavere Pris, og ved Telefon blev der derpaa et Par Dage efter mellem bemeldte Tredjemands Kontor, hvor enten denne eller Polack betjente Telefonen, og Indstævnte ført Forhandling om Køb af Ejendommen, hvorved der i det væsentlige blev opnaaet Enighed om Vilkaarene. Indstævnte fik nu Meddelelse om, at Enkefru Emma Haas, der samtidigt opgaves ham som Polacks Svigermoder, var den eventuelle Køber, og den 4de samme Maaned blev der dernæst mellem Indstævnte og Enkefru Haas afsluttet en endelig Handel, hvorved Ejendommen solgtes hende for en Sum af 117750 Kroner, idet den virkelige Købesum, efter hvad Parterne ere enige om, dog kun androg 115070 Kroner 75 Øre.

Vel maa der efter det foreliggende gaas ud fra, at Citanten har foranlediget, at Indstævnte kom i Forbindelse med Polack, og derved givet Anledning til, at han senere solgte den ovennævnte Ejendom til Polacks Svigermoder, men da Indstævnte udtrykkelig havde opgivet til Citanten, hvad han forlangte for Ejendommen, og følgelig ikke har givet Citanten Bemyndigelse til at sælge den for en lavere Pris end den opgivne, men endog som ommeldt har undslaaet sig ved at følge Citantens Raad om at nedsætte Prisen, hvorfor denne maatte sælge Ejendommen, maa det antages, at han, der efter det oplyste ved det af ham foretagne Salg af Ejendommen til en lavere Pris ikke har haft nogen Salgsprovision at udrede, ikkun, som af ham hævdet, har tilsagt Citanten den ommeldte Provision under Forudsætning af, at han erholdt den af ham til Citanten opgivne Købesum for Ejendommen af en ham af Citanten opgivne Køber.

Som Følge heraf vil Indstævnte være at frifinde, medens Sagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 200.

Advokat Nellemann

contra

Rasmus Rasmussen, ogsaa kaldet Rasmus Rasmussen Sørensen, med Tilnavn **Vægter** (Def. Lunn),

der tiltales for Vold og Legemsbeskadigelse, jfr. Lov Nr. 80 af 11te Maj 1897.

Mols og en Del af Sønder Herreds Ekstrarets Dom af 22 Marts 1900: De Tiltalte Rasmus Rasmussen, kaldet Vægter, Laurits Rasmus Sørensen, kaldet Vægter, og Carl Sørensen, kaldet Vægter, bør straffes med Tvangsarbejde, den førstnævnte i 1 Maaned og de to sidstnævnte hver især i 3 Maaneder. Saa bør de Tiltalte, en for alle og alle for en, udrede alle af denne Aktion flydende Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Eykens, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Nees, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Juni 1900: Tiltalte Rasmus Rasmussen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger i 1ste Instans bør Underrettsdommen, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger for Overretten, og derunder i Salær til Aktor og Defensor samme Steds, Overretssagfører Hindberg og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 203, jfr. Lov indeholdende nogle Bestemmelser om Vold mod sagesløs Person af 11 Maj 1897 § 3, efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 2 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Rasmus Rasmussen, ogsaa kaldet Rasmus Rasmussen Sørensen, med Tilnavn Vægter, bør hensættes til Tvangsarbejde i to Maaneder. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag, der i 1ste Instans tillige angik tvende medtiltalte, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket for Overretten, tiltales Arbejdsmand Rasmus Rasmussen, ogsaa kaldet Rasmus Rasmussen Sørensen, med Tilnavn Vægter, som det i Aktionsordren hedder, for Vold og Legemsbeskadigelse, kfr. Lov Nr. 80 af 11 Maj 1897.

Tiltalte er født i Aaret 1839 og har tidligere — foruden at han inden sit fyldte 18de Aar har været straffet for Tyveri og som Soldat dels arbitrært, dels ifølge Krigsretsdom for Tjenesteforseelser, samt flere Gange har erlagt Bøder for Politiforseelser — været anset ifølge Rougsø m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 11 April 1868 efter Straffelovens § 228, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ifølge Nørre- og en Del af Sønder Herreders Politirets Dom af 6te

December 1871 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med samme Art af Fængsel i 4 Dage og ifølge samme Herreders Ekstrarets Dom af 3dje November 1874 efter Straffelovens §§ 100 og 296 med samme Art af Fængsel i 2 Gange 5 Dage, hvorhos han endelig har været straffet 4 Gange for Overtrædelse af Straffelovens § 178, senest ifølge Højesterets Dom af 16 Januar 1882 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Ifølge Sagens Oplysninger indfandt Tiltalte, der i en Aarrække har samlevet med Fruentimmeret Sara Laursen, og med denne avlet flere Børn, hvoriblandt de tvende i 1ste Instans medtiltalte, Laurits Rasmus Sørensen og Carl Sørensen, sig den 1 Januar d. A. sammen med Sara i Holme paa Besøg hos Sønnen Carl, hos hvem de tillige traf Sønnen Laurits. Den følgende Dag begave de fire Personer sig, efter fra Morgenstunden i Forening at have drukket henved 2 Potter Brændevin, ved Middagstid til Fuglslev, hvor de efter Laurits's og Carls Forklaring omtrent ved 2-Tiden yderligere drak ca. 3 Pægle Brændevin, hvorimod Tiltalte efter sin Forklaring ikke ved, om den her nydte Brændevin var den fra Holme medbragte Rest af de 2 Potter eller en ny Forsyning. Paa Grund af de nydte Drikkevarer vare Tiltalte og hans Sønner komne i en ophidset Tilstand, og da de ca. Kl. 3 om Eftermiddagen under Raaben og Skrigen passerede ad den offentlige Vej mellem Fuglslev og Tirstrup og her mødte Jernbanearbejderne Christen Andersen Traberg og Rudolf Martinus Rasmussen, gave Tiltaltes Sønner sig uden nogen fra de nævnte Personers Side dertil given rimelig Anledning til at øve Voldsomheder mod disse, idet bl. a. Carl greb Traberg i Brystet og spændte Ben for ham, saaledes at han faldt omkuld, hvorhos Laurits med sin Stok slog løs paa ham, hvor han bedst kunde træffe ham.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste, maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at han, da Traberg for at unddrage sig Laurits's Angreb løb ind paa en til Vejen stødende Mark, i Forening med Laurits forfulgte Traberg herind, hvor de begge sloge løs paa denne, medens han laa ned paa Jorden, idet Tiltalte herved benyttede sig af sin Stok, der er bragt til Stede under Sagen og befunden at være en almindelig Egetræs Stok med krummet Haandtag, 37 Tommer lang og $\frac{5}{8}$ til $\frac{6}{8}$ Tommer tyk. For saa vidt Tiltalte har villet paa-staa, at han kun angreb Traberg for at komme Laurits til Hjælp, idet denne inde paa Marken var faldet omkuld og kommet under Traberg, der laa og slog løs paa ham, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til denne Forklaring, der er benægtet af Traberg og staar i Strid med, hvad Laurits har forklaret om, at han, da Traberg trak sig ind paa Marken, her paa ny angreb denne og brødes med ham, samt derefter i Forening med den tilstedekomne Tiltalte kastede Traberg omkuld, hvorpaa de begge sloge ham med deres Stokke.

Samtidig med at dette passerede havde Carl Sørensen tilføjet Rudolf Martinus Rasmussen forskellig Overlast; men efter at have fortsat Voldshandlingerne en Stund, forlode Tiltalte og hans Sønner Stedet, hvorpaa de overfaldne kom ind til en i Nærheden boende Husmand Niels Chr. Nielsen, der i nogen Afstand havde iagttaget det passerede, uden at turde komme de overfaldne til Hjælp, eftersom han, der kendte Voldsmændene, nærrede Frygt for disse.

I Nielsens Hjem fik de overfaldne Blodet vasket af sig, og ifølge sin Forklaring saa Nielsen da, at Traberg oven i Hovedet hen ad Nakken havde et blødende Saar af Størrelse mellem en Enkrone og en Tokrone, hvorhos hans venstre Arm og Haand var opsvulmet, og det venstre Ben under Knæet paa Siden ligeledes bar stærke Spor af Slag, ligesom endelig hans Næse var blodig.

I en af vedkommende Distriktslæge, der den 9 Januar d. A. undersøgte Traberg, afgiven Erklæring udtales det, at der da paa højre Side af Hovedet paa Issebenet fandtes en mindre Knude med et Saar af Størrelse omtrent som en 25 Øre; paa venstre Skinneben lidt over Fodledet og paa højre Underekstremitet lidt under Knæet fandtes tydelige Spor af Slag, idet Huden paa disse Steder var noget misfarvet og Genstand for nogen Hævelse og Ømhed. Endelig var Trabergs venstre Haandryg betydelig svullen og misfarvet, og han ømmede sig en Del for Tryk, særlig over 2det og 3dje Mellemhaandsben, ligesom det ogsaa smertede ham at bøje Pegefingeren. Det hedder sluttelig i Erklæringen, at der formentlig vilde hengaa 2 à 3 Uger, forinden Traberg atter vilde faa Haandens fulde Brug, men at de øvrige Læsioner ikke vilde medføre nogen Men for ham. Ved sit Møde i Retten den 24 Januar erklærede Traberg, at hans venstre Haand, der endnu var noget svullen, ikke var fuldstændig helbredet.

Medens Tiltalte efter de Omstændigheder, under hvilke det ovenbeskrevne Overfald paa Traberg fandt Sted, maa være ansvarlig som Gerningsmand for den hele herved bevirkede Skade, bliver der derimod, for saa vidt han endvidere har været sigtet for ved den paagældende Lejlighed ogsaa at have øvet Vold mod Rudolf M. Rasmussen, ikke her for Retten Spørgsmaal om hans Forhold i denne Henseende, idet han ikke ved Underretsdommen er funden skyldig heri, og bemeldte Dom ikkun er appelleret efter hans Begæring og ikke tillige paa det offentlige Vegne. Erstatningskrav er frafaldet under Sagen.

For det af Tiltalte overfor Chr. A. Traberg udviste Forhold vil han, der ved den omhandlede Lejlighed vel maa antages at have været en Del beruset, men dog ikke i en saadan Grad, at det har paavirket hans Tilregnelighed, være at anse efter Straffelovens § 203, jfr. § 23, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

Nr. 242.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Kirsten Marie Lauridsen, Husmand Morten Nielsens Hustru
(Def. Nellemann),

der tiltales for bedrageligt Forhold og Tyveri.

Lemvig Købstads Ekstrarets Dom af 3 Maj 1900: Tiltalte Kirsten Marie Lauridsen, Husmand Morten Nielsens Hustru af S. Omme, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage og

betale denne Aktions Omkostninger, Salær til Aktor, Prokurator Raunholdt, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator, Kaptajn Harpøth 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 Juli 1900: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Johnsen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Lven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Kirsten Marie Lauridsen, Husmand Morten Nielsens Hustru, til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Kirsten Marie Lauridsen, Husmand Morten Nielsens Hustru, der er født i Aaret 1873 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under denne Sag for bedrægeligt Forhold og Tyveri, og ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Den 12 Marts d. A. var Tiltalte, der bor i Sønder Omme, men som dengang var i Besøg hos sin i Lomborg boende Moder, fra det sidst nævnte Sted rejst til Lemvig for gennem det derværende Herredskontor at erholde et Beløb af 22 Kr. 50 Øre, som hun havde til Gode ifølge en Resolution angaaende Alimentationsbidrag til et af hende udenfor Ægteskab født Barn. Da hun ved sin Henvendelse til Herredskontoret ikke, som hun havde ventet, med det samme fik Beløbet udbetalt, følte hun sig efter sin Forklaring skuffet, idet hun vilde have brugt nogle af Pengene til forskellige Indkøb, og hun, for hvem det, som hun har udsagt, stod, som om hun maatte have nogle Ting med sig hjem fra sit Besøg hos Moderen, fik da den Tanke at tage nogle Varer paa Gaardejer af Lundsby i Lomborg, Cecilius Jensens Navn, hos hvilken Mand hun for ca. 4 Aar siden havde været Husholderske i en Maanedstid. Da hun kendte Købmand Andreas Christensen i Lemvig, der havde to Brødre boende i Lomborg i Nærheden af det Sted, hvor hun havde tjent i flere Aar, gik hun da ind i Christensens Butik, hvor hun, der ikke traf Christensen, handlede med en Læredreng og købte Varer paa Kredit for i alt 19 Kr., idet hun uden at give nogen Forklaring om, hvem hun selv var, sagde til Læredrengen, at Cecilius Jensen — af hvem hun ikke havde erholdt nogen Bemyndigelse til at købe paa hans Regning — skulde skrives for Varerne. Endvidere købte Tiltalte, der efter sit Udsagn, da hun havde

faaet Varerne hos Christensen, syntes, at nu kunde det være det samme, hvordan det gik, samme Dag paa Kredit paa Gaardejer i Lom-borg Jens Peder Østergaards Regning, uden nogen hende dertil af denne meddelt Bemyndigelse, dels hos Slagter C. Christensen i Lemvig, hvem hun ikke kendte, en Kalvesteg for 4 Kr., dels hos Farver Nielsen samme Steds, hvem hun ej heller kendte, 5 Pd. Garn for 15 Kr. Da Tiltalte, der efter sin Forklaring egentlig ikke kendte Jens Peter Østergaard videre, ved den sidst nævnte Lejlighed af Farver Nielsen blev spurgt, om hun var Østergaards Kone, svarede hun Nej, men foregav, at hun var en Søster til Konen, hvorhos hun svarede bekræftende paa et yderligere Spørgsmaal af Nielsen, om hun skulde blive der i Gaarden.

Endelig har Tiltalte den nævnte Dag i Købmand Aasteds Butik i Lemvig tilvendt sig en til 50 Øre vurderet Spyttbakke, idet hun, der var kommen ind i Butiken for til sin Moder at købe for 10 Øre Søm, under sit Ophold samme Steds saa Lejlighed til at bukke sig ned og tage Spyttbakken, der laa paa Gulvet udenfor Disken, og som hun derpaa stak ned i en Taske, hun havde med sig, uden at Tyveriet blev bemærket.

Samtlige de købte Genstande og Spyttbakken bragte Tiltalte samme Dags Eftermiddag til Jernbanestationen i Lemvig, hvor hun, der ikke turde tage dem med til sin Moder, lod dem indskrive til Forsendelse til den, som det maa antages, i Nærheden af hendes Hjem beliggende Troldhede Station, idet det efter hendes Forklaring var hendes Agt at foregive for sin Mand, at hendes Moder havde givet hende Sagerne

Forinden disse imidlertid vare afgaaede fra Lemvig, blev Tiltalte anholdt af Politiet samme Steds, for hvilket Købmand Andreas Christensen, der af Cecilius Jensen havde faaet Underretning om, at denne ikke havde sendt nogen til Lemvig for at købe Varer til sig, havde anmeldt det mod ham udøvede Bedrageri. Samtlige de oven ommeldte Genstande ere bragte til Stede under Sagen og udleverede til vedkommende besvegne og bestjaalne, der have frafaldet Krav paa videre Erstatning.

For sit oven ommeldte Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens §§ 251 og 228, men Straffen, der ved Dommen er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Slags Fængsel i 2 Gange 5 Dage.

Torsdagen den 18 Oktober.

Nr. 226.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Jens Christian Jacobsen (Def. Bagger),

der tiltales for Vold.

Andst m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 19 Januar 1900:
Tiltalte Jens Christian Jacobsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og

Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa bør han og at betale i Erstatning til Snedker Alfred Carl Johansen 50 Kr., samt at udrede Omkostningerne ved denne Aktion, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Seidelin, 15 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Bennetzen, 12 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 Juni 1900: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Jørgensen, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Christian Jacobsen til Højesteretssagførerne Lunn og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arbejdsmand Jens Christian Jacobsen — der er født i Aaret 1867, og som med Undtagelse af, at han inden sit fyldte 18de Aar har været mulkteret for Brugstyveri og senere i Militærtjenesten 3 Gange har været straffet arbitrært for Tjenesteforseelser, ikke findes tidligere at have været tiltalt eller straffet — er under nærværende Sag sat under Tiltale for Vold.

Natten mellem den 9de og 10de September f. A., da Tiltalte, der den foregaaende Dag havde været til Marked i Grindsted, var under Vejs til sit Hjem i Stilbjerg, indfandt han sig ved Midnatstid i Billund Kro, hvor flere andre Markedsgæster, saavel som nogle af Omegnens Beboere, deriblandt Snedkersvend Alfred Carl Johansen, paa samme Tid vare til Stede. Efter Sagens Oplysninger, der til Dels ere tilvebragte under et efter Overrettens Kendelse optaget yderligere Forhør, forefaldt der nu ved denne Lejlighed et Mundhuggeri mellem Tiltalte og bemeldte Johansen inde i Kroens Skænkestue, uden at det af det foreliggende med Sikkerhed fremgaar, hvad der oprindeligt gav Anledning dertil, idet Johansen har forklaret, at han og en ham ubekendt Person sad og »gjorde Grin« med hinanden, og at Tiltalte da blandede sig deri og knækkede en Tommestok, som Johansen havde fremme, hvorover denne, som han har udtrykt sig, blev gal i Hovedet, medens Tiltaltes Forklaring paa den anden Side gaar ud paa, at han ikke kan huske noget herom, men at derimod Johansen i Forening med en i

Selskab med ham værende Snedkersvend Erik Eriksen væltede sig ind paa ham og navnlig, da Tiltalte sammen med en anden Person sad ganske roligt ved et Bord og spiste Smørrebrød, kom hen til dem og sagde, at de skulde være rolige, samt truede dem med at blive »smidt ud«, hvorhos 3 andre Personer have forklaret, at Johansen optraadte chikanøst og udfordrende over for de Tilstedeværende, deriblandt Tiltalte, til hvem han, efter hvad der særlig er forklaret af den ene af disse Personer, talte om, at de skulde udenfor og slaas, ligesom han ogsaa tog fat i Tiltalte. Mellem Johansen og Tiltalte — der i øvrigt ikke havde noget Kendskab til hinanden — kom det dog ikke til noget Haandgemæng, idet Tiltalte forlod Skænkestuen og gik uden for, som det maa antages paa Foranledning af Sadelmager Jens Brodersen af Billund, der har forklaret, at han, som opholdt sig i Kroen og hørte, at der var Spektakler i Skænkestuen, gik herind og, da Tiltalte var blandt dem, der vare i Klammeri, fik ham med ud i Gaarden for at stille ham tilfreds. I Gaarden gave nu Tiltalte og Brodersen sig til at »skubbes«, hvilket efter Brodersens Forklaring blot var for »Narreværk«, medens Tiltalte har forklaret, at det — hvad dog Brodersen ikke har villet erkende — skete efter dennes Opfordring for at give det Udseende af, at de vare uenige, og for herved at faa »de andre« ud.

Endvidere er det af Snedkersvend Johansen forklaret, at han lidt efter, at han havde været i Strid med Tiltalte, hørte Ordet »Slagsmaal« og saa denne og Sadelmager Brodersen gaa ud af Døren, samt at han, der heraf vil have draget den Slutning, at der skulde være almindeligt Slagsmaal, paa Grund heraf sagde til ovennævnte Erik Eriksen, om de skulde gaa ud og passe paa, at Brodersen ikke fik for mange Prygl, hvorhos det fremgaar af det oplyste, at Johansen paa den Tid, da Tiltalte og Brodersen, som meldt, opholdt sig ude i det fri, traadte ud af Kroens Indgangsdør, og at der da blev bibragt ham et Slag i Ansigtet, hvorpaa det, uagtet der ifølge hans Forklaring var en, som trak ham i Frakkeskøderne, lykkedes ham at trække sig tilbage ind i Kroen, hvor han, der efter sin Forklaring faldt i Afmagt under sit Forsøg paa at standse den ved Slaget fremkaldte Blødning, blev bragt til Sengs. Ved Middagstid den paafølgende Dag blev Johansen, der den Gang endnu laa til Sengs i Kroen, tilset af en Læge, som i en under 24 April d. A. afgiven Erklæring har udtalt, at Johansen fandtes at have et temmelig dybt Snitsaar, strækkende sig fra et Par Ctm. under venstre Øje ned over venstre Kind og venstre Overlæbe samt gaaende ned i venstre Underlæbe og tabende sig paa Hagespidsen, at Saaret gabede og var tilklistret af størknet Blod i Bunden og Omgivelserne, at det var ca. 1 Ctm. dybt og var ved Læberanden gaaet igennem hele Læbens Tykkelse, at Saarrandene vare noget ujævne, men at Saaret dog bar Præg af at være tilføjet med en skarp Genstand, at der under Desinfektionen af Saaret opstod lidt Blødning, men kt der i øvrigt ikke var noget Tegn paa stærkt Blodtab, at der lagdes 6 Suture, og at Johansen var noget fortumlet i Hovedet. Foruden den saaledes beskrevne Læsion blev der efter Johansens i Politiretten den 30 Oktober f. A. afgivne Forklaring ved det ommeldte Slag bibragt ham et Saar ved det venstre Øje og et lille Saar paa Kinden, hvilket efter hans Formening tydede paa Muligheden

af, at Slaget kunde være tilføjet med en Ting, der har haft flere skarpe Kanter. I øvrigt forklarede Johansen ved samme Lejlighed, at han havde forvundet Følgerne af den ham tilføjede Overlast, uden for saa vidt som det endnu smertede ham i Overlæben, naar han kom ud i Kulde, og at han havde været uarbejdsdygtig i ca. 12 Dage. En under Sagen tilvejebragt Erklæring fra vedkommende Distriktslæge gaar dernæst ud paa, at han ved en den 5 Maj d. A. foretagen Undersøgelse af tid nævnte Johansen fandt, at Arret efter det i den ovennævnte Lægeerklæring af 24de næst forhen omtalte Saar saas paa venstre Side af Ansigtet, strækkende sig fra en god halv Tomme neden for Øjet ned ad Kinden, gennem Mundvigen og ned ad Hagen til Underkæbens nedre Rand, i alt i en Længde af ca. 3 Tommer, og at Arret, der er omtrent retliniet, smalt, glat og let rødlig farvet, ikke kan ventes nogen Sinde at ville forsvinde, men dog vistnok med Tiden vil blive helt hvidt og ikke særdeles iøjnefaldende, hvorhos Distriktslægen, over for hvem Johansen har angivet, at han, naar han er ude i Kulde, har en Fornemmelse af, at Underlæben er stiv og haard, »som om det var Brusk«, har tilføjet, at dette tør forventes efterhaanden at ville tabe sig, og at han næppe kan ventes at ville faa anden varig Men af Læsionen end Arret.

Medens nu Snedkersvend Johansen har forklaret, at det ommeldte Slag i Ansigtet blev bibragt ham af Tiltalte, der, da Johansen traadte ud af Kroens Indgangsdør, stod med Ansigtet vendt mod Johansen, og at Slaget blev ført omkring den venstre Side af Brodersen, der stod mellem Tiltalte og Johansen med Ansigtet bortvendt fra denne, afgav Tiltalte oprindeligt under Undersøgelsen i Sagen en Forklaring, der gik ud paa, at efter hans og Sadelmager Brodersens ovennævnte Skubben til hinanden forsvandt Tiltalte, fordi han var utilpas af Drikkevarer, og at han ikke vidste af at have slaaet Johansen, men at han, om han end paa Grund af sin beskænkede Tilstand ikke huskede alle Enkelthederne af det forefaldne, dog var sikker paa, at han ikke uden for Kroen havde Kniv eller noget af en Flaske eller lignende i Haanden, og at han derfor ikke kunde have tilføjet Johansen de Saar, som denne havde faaet. Senere har Tiltalte imidlertid erklæret, at han — der, som han selv har udsagt, er noget rask paa Haanden, naar han har faaet noget i Hovedet, og om hvem Ejeren af Fiilskov Kro til en Politirapport har forklaret, at han er bekendt som en slem Slagsbroder — ikke længere vilde fastholde sin bestemte Benægtelse af at have haft noget i Haanden, være sig Kniv eller noget af en Flaske eller lignende, og saaledes at have bibragt Johansen de Saar, som denne fik, og som »jo« ikke kunde være blevne bibragte ham med de blotte Hænder, men at Tiltalte fremdeles ikke kunde huske at have slaaet Johansen og ingen Erindring havde om, hvorledes han kunde være kommen til den Ting, hvormed han havde slaaet Johansen.

Af Sadelmager Brodersen er det derhos edelig forklaret, at der, da han og Tiltalte ved den omhandlede Lejlighed gik og skubbedes uden for Kroen, ud af Indgangsdøren kom en Person, som Brodersen, der stod med Ryggen til, ikke saa, og at Tiltalte, lige da Personen var kommen ud, førte et Slag om ved Brodersens venstre Skulder og derefter forsvandt, samt at Brodersen, der ikke ved, hvad Tiltalte slog med, derpaa gik ind i Kroen og da saa, at Johansen stod og blødte

af den venstre Kind, og forstod han, at det var Johansen, som Tiltalte havde slaaet. Endvidere fremgaar det af det oplyste, at Tiltalte forsvandt straks efter, at Snedkersvend Johansen havde faaet det tidt-nævnte Slag, og at han derpaa lagde sig i en Vejgrøft, hvorfra han, da en Mand, med hvem han efter Aftale skulde køre fra Kroen, et Par Timers Tid senere passerede det paagældende Sted med sin Befordring, sprang op og tog Plads paa Vognen, samt at han, da Befordringen nu blev eftersat af nogle Personer, igen sprang ned af Vognen og søgte at undløbe, men blev indhentet og ført tilbage til Kroen, hvorfra han, efter at have navngivet sig, begav sig til Fods paa Vejen hjemad. Under Vejs til sit Hjem var han i Følge med Tjenestekarl Niels Peter Lauridsen, der edelig har forklaret, dels at Tiltalte da ytrede til ham, at han havde slaaet Johansen, dels at han nok tror, at han saa, at Tiltaltes ene Haand blødte, hvorhos Ole Jensen af Elkær Mark, hos hvem Tiltalte var inde om Morgen den 10 September f. A., inden han naaede hjem, ligeledes har afgivet en edelig Forklaring, der gaar ud paa, at Tiltalte under sit Ophold inde hos Ole Jensen gik op og ned ad Gulvet og saa til sin Haand, og at Jensen, efter at han af Tiltaltes Ytringer havde forstaaet, at han var bleven sigtet for at have slaaet en Person i Billund Kro, lagde nøjere Mærke til Haanden, som formentlig var den højre, og iagttog, at Tiltalte havde en ca. 1 Tomme lang Ridse, der saa ud til at være et friskt Saar, og, som saa vidt Jensen husker, fandtes paa den indvendige Haandflade. Tiltalte har imidlertid paastaet, at Blødningen hidrørte fra en meget lille Rift, som han allerede førend Markedet i Grindsted havde faaet paa den højre Haand, hvad en af hans Hustru afgiven Forklaring dog nærmest taler imod.

Til det anførte kan endnu føjes, at Tiltalte dels har erklæret, at han ikke ved af at have sagt til Niels Peter Lauridsen, at han havde slaaet Johansen, men at han ikke vil benægte Lauridsens Forklaring i saa Henseende, dels at han har erkendt, at han straks efter sin Hjemkomst den 10 September har, som af hans Hustru forklaret, ytret til hende, at han havde været i Spektakel, og at det vilde vist gaa ham galt, og idet der derhos mangler Føje til at antage, at Tiltalte, om han end ved den omhandlede Lejlighed var en Del beskænket, skulde have været i en Tilstand af Beruselse, der kunde influere paa hans Tilregnelighed, maa der ved det, som meldt, i det hele foreliggende og selv bortset fra, at en Forklaring, som Tiltalte har afgivet under det efter Sagens Indbringelse for Overretten optagne Reassumptionsforhør, uden videre gaar ud fra Forudsætningen om, at han har slaaet Snedkersvend Johansen, anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte har tilføjet denne det omhandlede Slag og derved gjort Brug af et eller andet skarpt Redskab, som det nærmest maa antages, et Flaskskaar, idet Bunden af en Halvflaske den 10 September fandtes henliggende uden for Kroen i Nærheden af Indgangsdøren.

Snedkersvend Johansen har paastaet sig hos Tiltalte tilkendt en Erstatning af 25 Kr. for Helbredelsesudgifter og Næringstab samt en passende Godtgørelse for Lidelse og Vansir, og denne Paastand er ved Underrettsdommen tagen til Følge saaledes, at der er tilkendt Johansen en Erstatning af i alt 50 Kr.

For sit ommeldte Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rette-

lig anset efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Mandagen den 22 Oktober.

Nr. 149.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Charles Henry Augustus Strandgaard (Def. Lunn),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

St. Thomæ Bytings Ekstrarets Dom af 26 Oktober 1899: Tiltalte Charles Henry Augustus Strandgaard, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i et Aar, og bør han derhos udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 1 Februar 1900: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden fastsættes til otte Maaneder. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det i den indankede Dom under Nr. IV omhandlede Forhold vil Tiltalte være at anse efter Forordning 11 April 1840 § 76, jfr. § 41. Med denne Bemærkning og i øvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, mod hvilke intet væsentligt findes at erindre, vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Charles Henry Augustus Strandgaard til Højesteretssagførerne Bagger og Lunn 25 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende i 1ste Instans ved St. Thomæ Bytings Ekstraret paadømte Sag er forhenværende Bestyrer af »Bank of St. Thomas« Charles Henry Augustus Strandgaard aktioneret for bedrageligt Forhold.

Den nævnte Bank, i hvis Tjeneste Tiltalte indtraadte i Aaret 1854 som Kontorist, fra hvilken Stilling han senere forfremmedes til Bogholder (accountant), og i Midten af Aaret 1881 til Bestyrer (manager), med en aarlig Løn af Doll. 2500, og som havde sit Hovedsæde paa St. Thomas og en Filial paa St. Croix, var ifølge Statutterne, hvoraf

et Eksemplar er fremlagt under Sagen, et Aktieselskab, grundet paa 1205 Aktier lydende paa Doll. 500 hver; heraf var dog kun 50 pCt. indbetalt, men vare Aktionærerne ifølge særlige af dem udstedte Gældsfor skrivninger, pligtige til eventuelt at indbetale de resterende 50 pCt., og blev ved Aktietransporter nye Gældsfor skrivninger udstedte af Transporthaverne. Med Aktionærernes Samtykke var det derhos Banken tilladt selv at gøre Indkøb af egne Aktier, som da skulde annulleres, og fremgaar det af det under Sagen oplyste, at Antallet af Aktierne paa denne Maade indtil Aaret 1895 var nedbragt til 750. Bankens Forretninger udførtes af en Bestyrer under Ledelse af 5 ulønnede Direktører, som valgtes af Aktionærerne, og som af deres egen Midte valgte en Formand, der førte Forsædet i deres Møder og derved blev Bankens Præsident, men ses det af den ved Direktørmøderne førte Forhandlingsprotokol, at det var kommet i Brug ogsaa at vælge en Vicepræsident. Det paahvilede Direktørerne at indkalde Aktionærerne til halvaarlige Generalforsamlinger og til Eftersyn paa disse at fremlægge en klar og kortfattet Fremstilling af Bankens Forretninger, udvisende hele Beløbet af Aktiverne og Passiverne samt Beløbet af Bankens cirkulerende Pengesedler; og skulde de samtidig erklære, hvilken Dividende de paatænkte at udbetale til Aktionærerne. I Praksis blev dette udført saaledes, at der paa Generalforsamlingerne fremlagdes dels en af Bestyreren udgjort og af Direktørerne underskreven Rapport, der angav Beløbet af Pengesedlerne og Bankens Nettoudbytte i det forløbne Halvaar samt indeholdt Forslag om en Dividendeudbetaling, og dels en af Bestyreren forfattet og af ham og Bogholderen underskreven Generalstatusopgørelse, som Direktørerne gav en Paa tegning om at have revideret (audited), og som ved en Angivelse af Aktivernes og Passivernes Hovedsummer viste Bankens Status ved Halvaarets Slutning. Med Hensyn til den af Direktørerne foretagne Revision af Regnskaberne maa dog bemærkes, at den altid havde været meget overfladisk, idet man stolede paa, at Bestyreren havde udfærdiget Regnskaberne i Overensstemmelse med Bankens Bøger, og at disse vare rigtig førte.

Medens Bankens Bestyrer ledede de daglige Forretninger, dog saaledes, at det var ham forment paa egen Haand at gøre større Udlaan end Doll. 1000 ad Gangen, skulde alle Sager af væsentligere Betydning afgøres i Direktørmøderne; men dette blev dog ikke altid overholdt, og ses det saaledes af det under Sagen oplyste, at Direktørerne jævnlig bleve holdte i Uvidenhed om ret betydelige Dispositioner over Bankens Midler, som bleve foretagne saa vel af Tiltalte som navnlig af Agenten for et fransk Dampskibsselskab, S. Luchetti, i det Antal Aar, i hvilke han — indtil han den 4 Marts 1897 forlod St. Thomas — var Bankens Præsident.

Som Følge af de betydelige Tab, som den i en længere Aarrække havde lidt, var Banken efterhaanden kommen i Pengetrang, og blev Stillingen navnlig vanskelig i Efteraaret 1897, da en Kreditor forlangte en større Afbetaling; men blev ikke desto mindre et af Direktørerne stillet Forslag om en Dividende-Udbetaling til Aktionærerne af 1 pCt. for det forløbne Halvaar vedtaget paa Generalforsamlingen den 16de Marts 1898, som var den sidste, Banken afholdt. I de paafølgende Maaneder bleve Forholdene nemlig saa kritiske, at en Del af Bankens

Kreditorer og Aktionærer paa et den 15 Juni s. A. afholdt Møde besluttede at lade dens Status undersøge af Købmand A. Sasso og Overretsprokurator Jørgensen, og blev det, efter at disse under 27 Juni havde afgivet en Beretning, paa et andet den 4 Juli næstefter afholdt Møde vedtaget, at de nævnte to Mænd indtil videre skulde overtage Administrationen af Banken med det Formaal at likvidere den, dog saaledes at Direktørerne samtidig skulde forblive i Funktion, men blev denne Ordning uholdbar, da en af Kreditorerne forlangte Betaling af sin Fordring, og blev Bankens Bo derfor den paafølgende 27 Oktober overgivet til St. Thomæ Skifteret til Fallitbehandling. Efter at Skifteretten havde overdraget Købmændene A. Sasso og J. R. Long det Hverv at foretage en Revision af Bankens Bøger, blev den af disse to Mænd under 26 Januar 1899 indgivne Revisionsberetning af Skifteretten indsendt til Guvernementet for de dansk vestindiske Øer, som foranledigede, at en offentlig Undersøgelse foretoges ved St. Thomæ Politiret til Oplysning om de med Bankens Bestyrelse formentlig forbundne Misligheder, og derpaa, efter Undersøgelsens Afslutning, beordrede Aktionen mod Tiltalte.

Ved den offentlige Undersøgelse, for hvilken Revisorernes Indberetning har været Grundlaget, maa det nu ogsaa anses som tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte, der var medansvarlig for Førelsen af Bankens Bøger, ikke alene har gjort sig skyldig i urigtig Bogføring og i urigtige Regnskabsaflæggelser, men ogsaa i ulovlige Dispositioner over Bankens Pengemidler til egen og andres Fordel, ligesom han endvidere er sigtet for ogsaa paa andre Maader at have gjort sig skyldig i Misligheder.

I. Hvad saaledes for det første Bankens Bøger og de i Henhold til dem udgjorte Regnskaber angaar, er det oplyst, at Bankens Status i disse er bleven fremstillet som langt gunstigere, end den i Virkeligheden var. Af de paa Generalforsamlingen den 16 Marts 1898 producerede Regnskaber, der under nærværende Sag ere fremlagte in originali, skrevne med Tiltaltes egen Haand, og hvortil Revisorerne og den offentlige Undersøgelse nærmest har holdt sig, ses det saaledes for Rapportens Vedkommende, at Bankens Nettoudbytte for Halvaaret fra 1 August 1897 til 31 Januar 1898 deri angives til Doll. 3527 12, uagtet det i Virkeligheden kun udgjorde Doll. 1527 12, og fremgaar det af Tiltaltes Forklaring, at han, for at give det Udseende af, at Udbyttet havde andraget Doll. 3527 12, efter Samraad med Bankens Præsident havde overført Doll. 2000 til Gevinst- og Tabs-Kontoen fra den saakaldte Suspensionskonto, som var dannet af Dividendebesparelserne paa de af Banken indkøbte Aktier og var bestemt til Afskrivning af daarlige Fordringer.

Tiltalte har erkendt, at det ved Overførelsen af de nævnte Doll. 2000, hvorom Regnskabet ikke gav nogen som helst Oplysning, var tilsigtet at sætte Direktørerne i Stand til at foreslaa Generalforsamlingen

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

44. Aargang.

Højesteretsaaret 1900.

Nr. 25—26.

Mandagen den 22 Oktober.

en Dividendeudbetaling af 1 pCt. — hvortil vilde udfordres Doll. 1875, altsaa mere end det virkelige Udbytte androg — idet det nemlig ansaas for i høj Grad ønskeligt, at en Dividendeudbetaling kunde finde Sted for at forhindre, at Aktionærerne skulde blive misfornøjede, og at der hos de i Banken interesserede skulde opstaa Mistanke om, at Bankens Stilling var mindre god. For saa vidt Tiltalte, der har indrømmet, at der under de foreliggende Omstændigheder ikke burde være udbetalt nogen Dividende, til sin Undskyldning har paaberaabt sig, at Forslaget om Dividendeudbetalingen var blevet forhandlet og vedtaget i et Direktørmøde, vil dette ikke kunne diskulperer ham, da han ved sin urigtige Rapport havde ført Direktørerne eller dog flere af dem bag Lyset med Hensyn til Nettoudbyttets virkelige Beløb.

Af den paa Generalforsamlingen fremlagte Generalstatusopgørelse ses det, at Antallet af Bankens Aktier deri staaar opført med 750, svarende til en indbetalt Aktiekapital af Doll. 187500, uaet Banken, som det under Sagen er oplyst, i Tiden fra den 14 September 1895 til 28 December 1897 af disse 750 Aktier selv havde indkøbt 106 for et Beløb af Doll. 11205. Da der ikke i Opgørelsen findes nogen Bemærkning herom, blev Aktionærerne og Kreditorerne holdt i Uvidenhed om disse Indkøb, der navnlig for saa vidt vare af ikke ringe Betydning, som den Sikkerhed, Banken havde i de af Aktionærerne udstedte Gældsfor skrivninger for den ikke indbetalte Del af Aktiernes Paalydende, derved var bleven forringet. Tiltalte har i øvrigt med Hensyn til denne Aktiepostering anført, at Direktørerne — hvad ogsaa ses at have været Tilfældet — vare bekendte med dens Ukorrekthed, og har han endvidere forment, at den regnskabsmæssigt lod sig forsvare, hvilket Revisorerne ogsaa til en vis Grad have erkendt.

Paa Generalstatusopgørelsen er endvidere Bankens udestaaende Fordringer og den kontante Beholdning tilsammen opført med et Beløb af Doll. 675044 55, og findes Bankens Akkumulationsfond samme Steds opført med Doll. 22447 15, Reservefondet med Doll. 30000, Suspensionsfondet med Doll. 2107 09 og Gevinst- og Tabsfondet med Doll. 24971 43. Af Revisorerne er det imidlertid gjort gældende, at et uforholdsmæssig stort Antal af de udestaaende Fordringer — formentlig til et Beløb af Doll. 290525 67 — vare værdiløse, og have de til Skifteretten indgivet en af dem forfattet Opgørelse over Bankens virkelige Status den 31 Januar 1898, ifølge hvilken ikke alene hele Aktiekapitalen og de ovennævnte særlige Fonds skulde være

gaaet fuldstændigt tabt, men Banken desuden have en Underbalance af Doll. 23500.

Tiltalte har nu ogsaa erkendt, at en stor Del af de udestaaende Fordringer vare tabte, og at det havde været hans Pligt at foreslaa Direktørerne en Afskrivning af disse i Bøgerne, da deres Opførelse blandt Aktiverne væsentlig bidrog til at give Bankens Status et Udseende, som ikke stemmede med Virkeligheden; men han har derhos, og, som det maa antages, med Grund paastaet, at Direktørerne vare vel bekendte med Sagen og saaledes bl. a. ogsaa vidste, at de ovennævnte særlige Fonds i de senere Aar faktisk ikke havde eksisteret.

Fremdeles er det under Sagen godtgjort, at Tiltalte i Bankens Bøger og i sine Regnskaber havde opført forskellige Poster, som vare ligefrem urigtige. Foruden at have indrømmet, at han saaledes, for at give det Udseende af, at Banken havde et Driftsoverskud, i længere Tid havde undladt paa de halvaarlige Regnskaber at opføre en Del Rentebeløb, som skyldtes udenlandske Kreditorer, har han derhos tilstaaet, at han, for at give Bankens Status et bedre Udseende, forsætlig og uden at andre end Bankens Præsident, Luchetti, og dens Bogholder, Danielsen, vare vidende derom, havde bogført Firmaet Morgan & Co. i New York som Kreditor for et Beløb, der var ca. Doll. 12000 mindre, end der i Virkeligheden skyldtes Firmaet, ligesom han endvidere har erkendt, at han i flere Aar — indtil en af Bankens Direktører kort før Betalingsstandsningen blev opmærksom paa Sagen — havde opført »Union Bank« i England som Debitor til Banken for ca. Doll. 2000, uagtet dette Beløb forlængst var blevet betalt.

For saa vidt dernæst Firmaet Schröder & Co. i Hamborg i Bøgerne og Regnskaberne fandtes opført som Debitor, uagtet Firmaet i Virkeligheden var Bankens Kreditor, har Tiltalte forklaret, at dette til Dels hidrørte derfra, at Banken i Luchettis Funktionstid som Præsident havde afkøbt en Købmand Behn en Veksel for Doll. 1987 97, som af Banken sendtes til Schröder & Co. til Inkassation, men returneredes som protesteret, og havde Luchetti da, for at dække Behn, anmodet Tiltalte om at lægge Skjul paa Sagen ved at opføre Schröder & Co. i Bøgerne som Debitor for Beløbet, idet han samtidig udlod sig med, at han vilde være ansvarlig for samme. Tiltalte havde opfyldt Luchettis Anmodning og havde ogsaa efter dennes Bortrejse fra St. Thomas ladet Posten henstaa saaledes, uagtet han var sig bevidst, at han handlede urigtigt.

Med Hensyn til en særlig Klasse udestaaende Fordringer, de saakaldte »Bills receivable« (betalbare Veksler), er det derhos godtgjort, at Bankens virkelige Beholdning af dem var betydelig mindre end i Bøgerne og Regnskaberne opført. I en af Tiltalte den 16 Juni 1898 efter Bankens Protokol over disse Veksler udgjort Ballance-Opgørelse, som han afleverede til Købmand Sasso og Overretsprokurator Jørgensen, findes de saaledes opført med en Hovedsum af Doll. 266050 83, medens en af ham samme Dag udfærdiget detailleret Fortegnelse over dem kun udviser en virkelig Beholdning af Doll. 237229 96, og ses det saaledes, at Beløbet i Bøgerne var angivet Doll. 28820 87 for højt.

Om denne Uoverensstemmelse har Tiltalte forklaret, at den hidrørte fra nogle i den ommeldte Veksel-Protokol indløbne Fejl, som

allerede havde været til Stede, før han blev Bestyrer af Banken, og som den tidligere Bestyrer forgæves havde forsøgt at udfinde, og til at forkaste denne Forklaring findes der efter Omstændighederne ikke tilstrækkelig Anledning; men ligesom dette ikke kan diskulpere Tiltalte for urigtig Regnskabsaflæggelse, saaledes ses det ogsaa af det oplyste, at han havde søgt at skjule Forholdet for Direktørerne.

Som af ham indrømmet havde han nemlig i April 1897 paa disses Forlangende, om end kun modstræbende, leveret dem en detailleret Fortegnelse over den virkelige Beholdning af betalbare Veksler, men havde han forsætlig undladt at opsummere de derpaa opførte Specialbeløb, for at det ikke skulde falde Direktørerne i Øjnene, at den i Veksel-Protokollen opførte Hovedsum ikke stemmede med Fortegnelsens, og var det ogsaa paa denne Maade lykkedes ham at skjule Uoverensstemmelsen, idet Direktørerne, der havde forlangt Fortegnelsen i et andet Øjemed og ingen Mistanke havde om, at der forelaa noget urigtigt, undlod selv at foretage en Sammentælling.

Da det af det foranstaende fremgaar, at Tiltalte ved den urigtige Bogføring og sine urigtige Regnskaber i alt væsentligt havde forbundet den retsstridige Hensigt at skjule Bankens uheldige Status for de i samme interesserede — Direktører, Aktionærer, Kreditorer og overhovedet alle, som maatte ønske at træde i Forretningsforhold til Banken — hvorved han opnaaede, at Dividender udbetaltes til Aktionærerne, og at Bankens Virksomhed opretholdtes, hvad selvfølgelig paa Grund af hans Stilling som lønnet Bestyrer maatte være i hans egen Interesse, vil han for sit saaledes udviste svigagtige Forhold ikke kunne undgaa at anses efter Bestemmelsen i Frdn. 11 April 1840 § 76, jfr. § 41.

II. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse er det dernæst godtgjort, at han til egen Fordel havde disponeret over Bankens Midler, og har han i saa Henseende forklaret, at han allerede fra den Tid, han blev Bestyrer, begyndte at laane Penge af Banken. Til nogle af disse Laan havde han erhvervet Direktørernes Samtykke, men havde han tilstaaet sig de fleste paa egen Haand. Disse sidste havde han dog ogsaa i Begyndelsen bogført, ligesom han havde stillet delvis Sikkerhed i Værdipapirer; men da Laanene efterhaanden bleve for store, indførte han dem ikke længere i Bøgerne, men lagde Anfordringsbeviser under skrevne af ham (Goods on demand), i Kassen i Stedet for de Penge, han udtog.

For at skjule dette ved de Kasseundersøgelser, Direktørerne nu og da foretog, brugte han, der altid vidste, naar Kasseundersøgelserne skulde finde Sted, den Fremgangsmaade, at han i »Kolonial Bank« skaffede sig kortvarige Laan, hvormed han indløste Anfordringsbeviserne, hvorpaa han efter Kasseundersøgelserne atter tog Pengene ud af Kassen og lagde Anfordringsbeviserne tilbage.

Laanene fra »Kolonial Bank« erholdt han i Begyndelsen ved at benytte en ham af en bortrejst Mand given Fuldmagt til at skrive dennes Navn som Sikkerhed paa de af ham til »Kolonial Bank« udstedte Gældsbeviser, men opnaaede han dem senere ved at stille nogle ham tilhørende Værdipapirer som Sikkerhed.

Om Størrelsen af Tiltaltes Gæld til Banken er det oplyst, at han ifølge sin egen Statusopgørelse af 16 Juni 1898 skyldte Doll. 5743 03,

ifølge Fortegnelsen af samme Datum over betalbare Veksler (Bills receivable), Doll. 4490, og ifølge Anfordringsbeviser, som Købmand Sasso og Overretsprokurator Jørgensen den 16 Juni 1898 forefandt i Kassen, et Beløb af Doll. 1060, samt at han paa anden Maade skyldte Doll. 200, altsaa i det hele et Beløb af Doll. 11493 03; men hvor meget han heraf har laant sig selv uden Direktørernes Samtykke, har han ikke været i Stand til at forklare. Da han ikke har tilbagebetalt noget af Gælden og derhos har erkendt, at den Sikkerhed, han havde givet Banken i Værdipapirer, bestaaende af 15 Bank of St. Thomas Aktier og tvende Livsforsikringspolicer for henholdsvis Kr. 20000 og Lst. 400, var ganske utilstrækkelig, vil han — som ogsaa af Skifteretten som behandlende Bankens Bo paastaet — i alt Fald for saa vidt hans Omgang med de ommeldte Anfordringsbeviser angaar, være at anse som for ulovlig Tilegnelse af Midler, han havde under sin Bestyrelse, i Henhold til Frdn. 11 April 1840 § 43, jfr. § 44.

For saa vidt det under Sagen er oplyst, at der ved Kassens Overgivelse den 16 Juni 1898 til Købmand Sasso og Overretsprokurator Jørgensen manglede et Beløb af Doll. 5966 78, har Tiltalte ikke været i Stand til at give nogen Oplysning om Grunden dertil, idet han har paastaet, at Kassen ved den sidste Opgørelse den 12 Juni 1898 var rigtig, og han har forment, at der paa Grund af den Forvirring, som fandt Sted i Banken i de sidste Dage, før Sossos og Jørgensens Undersøgelse af Bøgerne begyndte, maa være indløbet Fejl ved Bogføringen af nogle større Poster. Da Muligheden heraf, ogsaa ifølge Revisorerne Sossos og Longs Formening, ikke kan anses som udelukket, findes der ikke tilstrækkelig Grund til at forkaste Tiltaltes Benægtelse af at have tilegnet sig det ommeldte Beløb.

III. Tiltalte har fremdeles indrømmet, at han havde tilladt Bankens Bogholder, Danielsen, som senere har forladt St. Thomas, og ligeledes S. Luchetti, medens denne var Bankens Præsident, at tilvende sig Penge af Kassen, og har han i saa Henseende forklaret, at Danielsen uden at spørge om Tilladelse, men dog med Tiltaltes stiltiende Samtykke, oftere havde laant Penge af Kassen og lagt Anfordringsbeviser i Stedet, lige som han, paa samme Maade som Tiltalte selv, naar Kasseundersøgelse forestod, temporært havde indløst sine Anfordringsbeviser. Af disse blev der af Sasso og Jørgensen i Juni 1898 i Kassen forefundet et Antal til Beløb Doll. 400, uden at de vare indførte i Bankens Bøger, og uden at Danielsen havde stillet nogen Sikkerhed for dem. For Lucchettis Vedkommende har Tiltalte forklaret, at han — foruden paa regelmæssig Maade at gøre Laan i Banken, der til Dels dækkedes ved Realisationen af en Livsassurancepolice — i de senere Aar oftere havde benyttet sin Stilling som Bankens Præsident til at laane sig selv Penge mod, lige som Tiltalte og Danielsen, at lægge Anfordringsbeviser i Kassen, og at han endvidere som Agent for et fransk Dampskibsselskab fra Aaret 1895 stadig havde overtrukket Selskabets Konto i Banken.

De saaledes overtrukne Beløb, som Lucchetti efter Tiltaltes Overbevisning selv forbrugte, androg, ifølge det under Sagen oplyste, den 29 Januar 1897 et Beløb af Doll. 11824 71, men blev saa vel dette Beløb som, hvad Lucchetti i øvrigt ifølge Anfordringsbeviserne skyldte Banken, umiddelbart før hans Afrejse fra St. Thomas i Marts 1897,

dækket ved et Laan paa Doll. 20000, som han uden de andre Direktørers Vidende og Villie optog i Banken mod en Gældsfor skrivning, for hvilken han gav 1 Gasaktie af Værdi Doll. 100, 1 Marine-Slip-Aktie af Værdi Doll. 40 og 1 Bank of St. Thomas Aktie til Sikkerhed.

Tiltalte har indrømmet, at han altid havde haft Betænkelighed ved at lade Lucchetti faa saa mange Penge uden Sikkerhed, og at han havde været sig bevidst, at han handlede urigtigt og strafbart ved at tilstede disse Transaktioner, men har han til sin Undskyldning anført, at han ikke turde modsætte sig Lucchettis Forlangender eller indvise de andre Direktører i Sagen, da han frygtede for, at Lucchetti i saa Fald paa Grund af sin store Indflydelse i Direktionen skulde udvirke hans Afskedigelse fra Banken.

Da Tiltalte havde Bestyrelsen af Bankens Kasse og skulde paase, at ingen uretmæssige Udbetalinger fandt Sted, vil han ikke kunne undgaa Strafansvar for at have tilladt Danielsen og Lucchetti uden Hjemmel at udtage Penge af Kassen, for hvilke ikke en Gang Sikkerhed var givet, og som han, Tiltalte, i alt Fald for Lucchettis Vedkommende, vidste vare tabte for Banken, og findes hans Forhold i saa Henseende at burde tilregnes ham efter Bestemmelsen i Forordning 11te April 1840, §§ 77 og 21, sammenholdt med § 43.

IV. Da Firmaet Schröder & Co. i London i Begyndelsen af Juni Maaned 1898 telegrafisk havde forlangt Betaling af Doll. 4000, som Banken skyldte Firmaet, anmodede Tiltalte den 9de i s. M. ved Telegram Firmaet Marcuard Krauss & Co. i Paris, som allerede var Bankens Kreditor for et større Beløb, om at tilstille Schröder & Co. de Doll. 4000, idet han samtidigt lovede med første Post at afsende Remisser til Dækning deraf. I Henhold hertil efterkom Marcuard Krauss & Co. Anmodningen og gav den paafølgende Dag Tiltalte telegrafisk Meddelelse derom, men bleve de lovede Remisser ikke afsendte.

Tiltalte har herom forklaret, at da Banken ved Modtagelsen af Telegrammet fra Schröder & Co. var i store Vanskeligheder og faktisk var insolvent, vidste han ingen Udvej til at betale det affordrede Beløb. Bogholderen, Danielsen, havde da foreslaaet Henvendelsen til Marcuard Krauss & Co., men havde Tiltalte haft store Betænkeligheder derved, da Banken manglede Midler til at dække dette Firma, og vil han endog til Danielsen have ladet sig forlyde med, at en saadan Handling kunde have kriminelle Følger. Han lod sig imidlertid overtale til at affatte det ommeldte Telegram til Marcuard Krauss & Co., men har dog paastaet, at han ikke afsendte det, før Bankens fungerende Præsident — hvad denne dog har benægtet Rigtigheden af — havde givet sit Samtykke dertil.

Da Tiltalte saaledes paa et Tidspunkt, da han var sig Bankens Insolvens bevidst, har begunstiget en af dens Kreditorer paa en andens Bekostning, vil han være at anse herfor efter Frdn. 11 April 1840 § 76, sammenholdt med Grundsætningen i § 55.

V. For saa vidt Tiltalte er sigtet for at have gjort sig skyldig i ulovligt Forhold med Hensyn til 35 »Bank of St. Thomas« Aktier, som Bankens Præsident, Købmand Ch. Delinois, havde foretaget Skridt til at tiltransportere ham, og for hvilket Forhold han i Underrets-

dommen er anset efter Frdn. 11 April 1840 § 42, jfr. § 80, har han forklaret, at Delinois en Gang i Oktober Maaned 1897 — paa en Tid, da en af Bankens Kreditorer havde forlangt en større Afbetaling og derved bragt Banken i Vanskeligheder — havde indfundet sig hos ham i Banken med 35 ham tilhørende Bankaktier, som han sagde, han vilde forære ham. Tiltalte havde ikke straks forstaaet Grunden til Delinois' Liberalitet, men da denne, efter at have overrakt ham Aktierne og anmodet ham om at udfærdige de nye Aktiebrev, tilføjede, at han, i Fald der blev udbetalt Dividender paa Aktierne, forbeholdt sig disse, begyndte Tiltalte at forstaa, at det var Delinois' Hensigt at lade Aktierne gaa over paa Tiltaltes Hænder for selv at fri sig for alt Ansvar i det Tilfælde, at den ikke indbetalte Del af Aktiernes Paalydende skulde blive indkaldt. Tiltalte udlod sig dog ikke hermed til Delinois og begyndte at udfærdige de nye Aktiebrev til sig selv, men da Bankens Vice-Præsident vægrede sig ved at underskrive disse, indfandt Delinois sig atter hos Tiltalte og fik de 35 Aktier tilbage.

Uagtet Fuldbyrdselen af den ommeldte Aktieoverdragelse — om hvilken Delinois i øvrigt i en for Overretten fremlagt Skrivelse til Byfogden paa St. Thomas, dateret Hamborg den 21 September 1899, har givet en fra Tiltaltes afvigende Fremstilling — ved en eventuel Indkaldelse af den resterende Del af Aktiernes Paalydende vilde have medført Tab for Banken, eftersom Tiltalte intet ejede, medens Delinois var en velhavende Mand, findes Tiltalte dog ikke ved sin Deltagelse i denne Transaktion at have gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold, da han ikke kan antages at have handlet i retsstridig Hensigt, og vil han af samme Grund ikke heller, saaledes som i Underrettsdommen statueret, kunne anses med Straf, fordi han efter Delinois' Anmodning i Bankens Bøger havde noteret en Del Aktieporter, som Delinois, kort før han den 26 April 1898 forlod St. Thomas, selv havde udfærdiget, og hvorved han havde transporteret 25 af sine Aktier til sin mindreaarige Datter, 17 til sin Broder, Louis Delinois, hvis Formuesomstændigheder vare mindre gode, og 17 til sin Fuldmægtig, D. Pretto, der intet som helst ejede.

I Henhold til de i det foranstaaende anførte Straffebestemmelser, vil Tiltalte, som har angivet at være født i Frederiksted paa St. Croix den 25 April 1821, hvilken Aldersangivelse er skønnet at stemme med hans Udseende, og ikke forhen er funden tiltalt eller straffet, nu være at anse med en Straf, som findes passende at kunne fastsættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og vil Underrettsdommen, der væsentligt i Henhold til de samme Bestemmelser har idømt ham Forbedringshusarbejde i 1 Aar, saaledes hvad Straffens Størrelse angaar være at forandre.

Nr. 220.

Højesteretssagfører Asmussen

contra

Christian Schwencke Uhrbrand (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 31 Juli 1900: Arrestanten Christian Schwencke Uhrbrand bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Sælærer til Aktor og Defensor, Prokurator Lassen og Overretssagfører Lund, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det væsentlige kunne tiltrædes,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christian Schwencke Uhrbrand til Højesteretssagførerne Asmussen og Lunn 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Christian Schwencke Uhrbrand for Tyveri.

Arrestanten er født den 18 Januar 1876 og tidligere anset bl. a.: ved Rettens Dom af 5 Januar 1895 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 5 Oktober 1895 efter Straffelovens § 230, 2det Stk., og § 238 med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder og senest ved Rettens Dom af 5 Marts 1898 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., jfr. til Dels § 64, og efter § 231, 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 2½ Aar.

Sagens Omstændigheder ere følgende: Den 20 December f. A. om Morgenen Kl. 8¼ anmeldte Børstenbindermester Hans Frederik Prehn, at der siden den forudgaaende Aften var begaaet Indbrudstyveri i hans Forretning, Nygade Nr. 2, Stuen, idet Tyven ved Indstigning gennem et Vindue havde skaffet sig Adgang til Forretningen og der havde stjaalet et Anmelderens Søn, Børstenbindersvend Hans Heinrich Emil Prehn tilhørende Ur med vedhængende Kæde, nogle Smaapenge samt nogle Cigarer og Cigaretter. Efter hvad der er oplyst under Sagen, beroede samtlige de stjaalne Genstande i et til Forretningen hørende Kontor, hvortil det paagældende Vindue hører. Uret med Kæde hang frit fremme over et Skrivebord. Smaapengene, der maa antages at have andraget omkring 50 Øre, laa i en uaflaaset Skuffe i Skrivebordet. Cigarerne, der vare af to forskellige Sorter, og Cigaretterne beroede henholdsvis i 2 Kasser og i en Æske. Angaaende Tidspunktet for Tyveriets Begaaelse har forannævnte Børstenbindersvend

Prehn under Sagen forklaret, at Tyveriet maa være begaaet efter Kl. 11 Aften, idet han først da forlod Forretningen. Det er fremdeles under nærværende Sag oplyst, at der samme Nat fra et Spiseværelse, der hørte til Ugebladet »Hver 8 Dag«s Kontor paa 1ste Sal i samme Ejendom, er stjaalet dels en Portemonnæ, indeholdende 10 à 12 Øre, og en Kam, dels 2 Nøgler, hvilke Genstande tilhørte henholdsvis Frøkerne Dagny Hummel Jensen og Emilie Jensine Voss.

Arrestanten, der blev anholdt den paagældende Nat mellem Kl. 3 og 4 i Skindergade, sigtes nu for at have gjort sig skyldig i disse 2 Tyverier, hvilket han gentagende og med stor Bestemthed har nægtet at have gjort.

Ved sin Anholdelse fandtes Arrestanten bl. a. i Besiddelse af følgende Genstande: et Ur med vedhængende Kæde til samlet Værdi 18 Kr., 8 Stk. Cigarer af to forskellige Sorter, 2 af den ene Sort af Værdi 10 Øre Stk. og 6 af den anden Sort af Værdi 4 Øre Stk., en ny Kam i Étui, mærket Hans Prehn, af Værdi 20 Øre, en til 50 Øre vurderet Portemonnæ, indeholdende 76 Øre, en Kam af Værdi 10 Øre og to Nøgler af Værdi tilsammen 20 Øre.

Arrestanten har derhos — efter først at have benægtet dette — erkendt, at han samme Nat yderligere har været i Besiddelse af 5 Cigaretter, som dog ikke ere komne til Stede under Sagen, samt 4 Cigarer, hvoraf han selv vil have røget den ene, medens han har bortgivet de tre til nogle Personer, han traf paa Gaden den paagældende Nat. Af de tre Cigarer er den ene kommen til Stede under Sagen, idet den ene af de ommeldte Personer blev anholdt sammen med Arrestanten, og ved sin Anholdelse endnu var i Besiddelse af den Cigar, han havde faaet.

Af de tilstedekomne Genstande har Børstenbindersvend Prehn genkendt Uret og Kæden som det ham ved det fornævnte Tyveri frastjaalne, og Frøken Jensen har genkendt Portemonnæen som den hende frastjaalne. De have endvidere aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til disse Genstande, og Frøken Jensen har paa sædvanlig Maade godtgjort sin Ejendomsret til Portemonnæen. Hvad Uret og Kæden angaar, findes der derhos ved de under Sagen afgivne, til Dels beedigede Forklaringer at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for Børstenbindersvend Prehns Ejendomsret til disse Genstande.

Det er endvidere oplyst:

Med Hensyn til Cigarerne, at de i Arrestantens Besiddelse forefundne ere af de to samme Sorter som de Prehn frastjaalne, samt at den ovenfor nævnte ene Cigar ligeledes er en af de samme Sorter, nemlig af den til Værdi 10 Øre pr. Stk.,

med Hensyn til Kammen i Étui, at den er ganske Mage til et Parti Kamme, der beroede i Prehns Kontor,

med Hensyn til den anden Kam, at den er ganske Mage til den Frøken Jensen frastjaalne, og

med Hensyn til Nøglerne, at de fuldstændig ligne de Frøken Voss frastjaalne, og passe til de Skuffer i »Hver 8 Dag«s Lokaler, til hvilke de stjaalne Nøgler hørte.

Det findes ved det ovenfor anførte tilstrækkelig godtgjort, at samtlige disse Effekter ere stjaalne ved de to Tyverier.

Med Hensyn til sin Adkomst til de omhandlede Genstande har Arrestanten forklaret, at han den Nat, han blev anholdt Kl. ca. 2 $\frac{1}{2}$, har fundet samtlige disse Genstande med Undtagelse af Cigaretterne, de 4 Cigarer og de 76 Øre i en Gadedør i en Ejendom i Klosterstræde, hvor han var gaaet ind for at tænde en Cigar, og har han yderligere forklaret, at disse Genstande, den Gang, han fandt dem, laa indsvøbte i et Lommetørklæde, som han ligeledes fandtes i Besiddelse af ved sin Anholdelse. Bortset fra, at denne Forklaring lyder usandsynlig, er den i Strid med den af Pigen Laura Therkelsen afgivne beedigede Forklaring, der gaar ud paa, at hun, der har staaet i Kæreste-forhold til Arrestanten, bestemt genkender det paagældende Lommetørklæde, som et Lommetørklæde, hun har laant Arrestanten et Par Dage, forinden han blev anholdt.

Arrestanten har nu vel benægtet Rigtigheden af denne Forklaring og anført, at det Lommetørklæde, Laura har laant ham, ikke er det her omhandlede, men et andet, hvoraf han efter sin Forklaring ogsaa var i Besiddelse ved sin Anholdelse. Laura har imidlertid bestemt fastholdt, at hun ikke har laant ham det andet Lommetørklæde, der i øvrigt ej heller er et virkeligt Lommetørklæde, men kun en Linnedklud, der ikke vil kunne tænkes forvekslet med et Lommetørklæde, og Rigtigheden af den af hende afgivne Forklaring om det af hende genkendte Lommetørklæde er i den Grad bestyrket ved, hvad der i øvrigt er oplyst om dette Lommetørklæde, at det maa anses for godtgjort, at Arrestanten ikke har fundet det som af ham forklaret, men at han er kommen i Besiddelse af det paa den af Vidnet omforklarede Maade.

Naar Arrestanten endelig under et i Sagen afholdt Reassumptionsforhør har forklaret, at han nærer Tvivl, om ikke Genstandene, da han fandt dem, vare indsvøbte i Linnedkluden og altsaa ikke i Lommetørklædet, samt at han allerede under Hovedforhøret har udtalt denne Tvivl, vil der intet Hensyn kunne tages hertil, idet det af ham til Støtte for dette Anbringende — der i øvrigt er i Strid med Arrestantens eget ovenfor anførte Anbringende om, hvorledes han har faaet Linnedkluden — anførte maa anses som usandfærdigt.

Som Følge heraf maa det anses for bevist, at Arrestanten ikke er kommen i Besiddelse af de her omhandlede stjaalne Genstande paa den af ham omforklarede Maade.

Angaaende sin Adkomst til de 76 Øre har Arrestanten, der har erkendt, at han, da han den paagældende Aften gik hjemme fra, kun havde 10 Øre, afgivet den efter det i øvrigt oplyste lidet sandsynlige Forklaring, at han har faaet de 65 Øre af det nedenfor omhandlede løsagtige Fruentimmer. Ogsaa hans Forklaringer om hans Adkomst til Cigaretterne og de 4 Cigarer ere i og for sig selv mindre sandsynlige. Særlig bemærkes, at den Cigar, der fandtes i den sammen med Arrestanten anholdte Persons Besiddelse, efter det oplyste overhovedet ikke føres i den Butik, hvor den efter Arrestantens Opgivende skulde være købt.

Arrestanten har dernæst under Sagen afgivet forskellige paa flere Punkter løgnagtige Forklaringer, navnlig for saa vidt angaar, hvorledes han har tilbragt Aftenen den 19 December f. A. Hans oprindelige Forklaring gik i saa Henseende ud paa, at han fra om Eftermiddagen

ved Sekstiden til ca. Kl. 2¹/₂ om Natten — altsaa omtrent lige indtil det Tidspunkt, da han vil have fundet Genstandene — havde været sammen med et løssagtigt Fruentimmer, hvis Navn han, skønt han efter sin Forklaring et Par Gange havde været sammen med hende, ikke kendte, og som ikke har kunnet findes paa den af ham opgivne Bopæl.

De ovenfor nævnte Personer, med hvilke Arrestanten traf sammen den paagældende Nat, have imidlertid forklaret, at Arrestanten traf sammen med dem allerede Klokken godt 1¹/₂ og derefter var i Følge med dem. Arrestanten har derhos selv, efter at dette under Sagen paa anden Maade var blevet oplyst, maattet erkende, at han havde været sammen med forannævnte Laura Therkelsen hos Arrestantens Søster i dennes Plads i Ejendommen Helmerhus ved Vestervold den paagældende Aften i Tiden fra Kl. ca. 7¹/₂ til ca. 9¹/₂ à 10, og Arrestanten har derefter afgivet den i høj Grad usandsynlige Forklaring, at Fruentimmeret stod nede paa Trappegangen og ventede paa ham, medens han opholdt sig hos sin Søster det fornævnte Tidsrum. Arrestanten har derpaa forklaret, at han og Fruentimmeret var sammen paa en Beværtning og derefter drev rundt paa Kjøbenhavns Gader, indtil de en Timestid, forinden han blev anholdt skiltes paa Hjørnet af Vimmelskafte og Klosterstræde. Under denne Driven rundt har Arrestanten erkendt, at han har gaaet gennem Skovbogade, hvorfra der er Adgang til Ejendommen Nygade Nr. 2.

Da Arrestanten saaledes har erkendt at have den paagældende Nat været i Nærheden af Gerningsstedet, da han har afgivet forskellige usandsynlige Forklaringer om, hvorledes han har tilbragt denne Nat og den forudgaaende Aften, da det med Hensyn til samtlige de ved de to Tyverier stjaalne Effekter enten ligefrem er godtgjort — hvad der er Tilfældet for den langt overvejende Del af Effekterne — eller dog gjort overvejende sandsynligt, at disse Effekter have været i Arrestantens Besiddelse, og det allerede paa et Tidspunkt, der maa antages at ligge ganske kort efter Tyveriernes Begaaelse, da Arrestanten intet Erhverv har haft, siden han har udstaaet den ham sidst idømte Straf, da han tidligere flere Gange har været straffet for Tyveri, da en under Sagen afhørt Person — der dog som tidligere straffet ikke har kunnet edfæstes, og hvis Forklaringes Rigtighed er benægtet af Arrestanten — har forklaret, at Arrestanten nogle Dage før Tyveriets Begaaelse har foreslaaet ham at deltage i et Tyveri, der efter den af Arrestanten da afgivne Skildring af Lokalteterne m. m., synes at kunne være Tyveriet hos Prehn, og da Arrestanten i det hele taget har afgivet forskellige hinanden modsigende Forklaringer under Sagen, findes han, der ikke kan antages at være kommen i Besiddelse af de stjaalne Genstande paa den af ham omforklarede Maade, at være overbevist om at være kommen i Besiddelse af Genstandene ved Tyveri.

Medens efter de derom tilvejebragte Oplysninger den Mulighed ikke kan anses for udelukket, at Tyven har haft uhindret Adgang til »Hver 8 Dag«s Lokaler, og dette Tyveri derfor vil være at tilregne Arrestanten som simpelt, maa det anses for bevist, at Tyveriet fra Prehn er begaaet ved Indstigning gennem et Vindue, i hvilken Henseende særlig fremhæves: Børstenbindersvend Prehn har edelig forklaret, at han var den, der sidst forlod Lokalerne den 19 December

f. A. om Aftenen ved Ellevetiden, og at han ved sin Bortgang aflaaede Døren, der førte ind til disse.

Frøken Johanne Frederikke Andersen har edelig forklaret, at hun, der den Gang var Ekspeditrice i Prehns Forretning, var den første, der den 20 December om Morgenen indfandt sig i Forretningen. Hun oplukkede Indgangsdøren, der var aflaaet, og da hun kom ind i Kontoret, der vender ud til Gaarden, saa hun, at det i dette anbragte »Vippevindue« stod aabent, at den dertil hørende Snor var knækket, at en Stol stod oppe i Vindueskarmen, og at udenfor Vinduet stod en i Gaarden anbragt Stige.

Ved den af Politiet straks efter Anmeldelsen foretagne Undersøgelse konstateredes, at der var sat en Stige hen til det fornævnte Vindue, og at Snoren til dette var itubruddt.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt og groft Tyveri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Nr. 35. Overretssagfører **V. Richter** (selv)

contra

Grosserer **L. C. A. Sommer** (ingen),

betr. Spørgsmaalet om Retten til nogle Vejafgifter.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 Februar 1899: Indstævnte, Overretssagfører V. Richter, bør til Citanten, Grosserer L. C. A. Sommer, betale 730 Kroner 50 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 22 Februar 1897, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Indstævnte en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at forsyne det af ham den 11 Oktober 1897 fremlagte Indlæg med behørigt Stempel.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Overretssagfører V. Richter, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Paa en den 4de Oktober 1886 afholdt Tvangsauktion over den Etatsraad, Overretsprokurator C. Juel tilhørende Ejendom »Nygård«, Matr. Nr. 164 Lod 3

og 164 Lod 24 & 25 A, Matr. Nr. 380 og Matr. Nr. 1337 i udenbys Klædebo Kvarter her i Staden blev Citanten, Grosserer L. C. A. Sommer, højstbydende, og hans Aktionsskøde paa Ejendommen blev tinglæst den 29 November 1886. Ved en den 5 Juli 1888 paabegyndt, den 24de s. M. fortsat Fogedforretning gjorde Indstævnte, Overretssagfører V. Richter, Eksekution hos fornævnte Etatsraad Juel og begærede Udlæg i »de Rekvisitus tilkommende Vejafgifter (forfaldne og forfaldende)« af en Del nærmere opgivne Ejendomme i samme Kvarter, hvilken Begæring toges til Følge, efter at Etatsraad Juel under Forretningen havde ladet tilføre, at det ikke var ham bevidst, at de paa pegede Objekter tilhørte ham. Indstævnte har derefter, indtil Citanten i 1891 gjorde Indsigelse derimod, oppebaaret de omhandlede Afgifter med i alt 830 Kr. 50 Øre. Citanten formener, at Indstævnte har været uberettiget hertil, eftersom det ved Frasalg af forskellige Parceller fra »Nygaard« — blandt hvilke efter Proceduren maa antages at henhøre de Ejendomme, hvoraf Vejafgifterne ved Eksekutionsforretningen udlagdes til Indstævnte — var paalagt Parcellerne at svare disse Vejafgifter til Hovedejendommen som Vederlag for en dennes Ejer paahvilende Forpligtelse til at vedligeholde visse Veje. I Henhold hertil har Citanten under nærværende Sag paastaet Indstævnte tilpligtet at betale ham det ommeldte Beløb, hvilket han under Sagen har nedsat med 100 Kr., efter at Indstævnte havde opgivet at have anvendt denne Sum til de paagældende Vejes Vedligeholdelse og Istandsættelse. Citantens endelige Paastand gaar saaledes ud paa Betaling af 730 Kr. 50 Øre med Renter 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 22 Februar 1897 og Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte paastaar sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han benægter, at Citanten er bleven berettiget til at oppebære de omhandlede Vejafgifter, da den Eksekution, i Henhold til hvilken Tvangsauktionen over »Nygaard« den 4 Oktober 1886 fandt Sted, ikke omfattede Retten til at oppebære disse Afgifter, der hverken omtales i Eksekutionsforretningen, Vurderingsforretningen, Auktionskonditionerne eller Auktionsskødet.

Da det imidlertid efter det foreliggende maa antages, at Afgifterne ere tillagte »Nygaards Ejer« som saadan som Vederlag for den omhandlede Vejvedligeholdelsespligt, følger det heraf, at Retten til at oppebære dem ved det stedfundne Tvangssalg er gaaet over til Citanten, selv om hans Adkomstdokumenter ikke særlig nævne denne Ret, og Indstævnte vil derfor være at dømme efter Citantens Paastand.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at opheve.

Der vil være at forelægge Indstævnte en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at forsyne det af ham den 11 Oktober 1897 fremlagte Indlæg med behørigt Stempel. I øvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Tirsdagen den 23 Oktober.

Nr. 20. **Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse** (Shaw)

contra

Den kongelige Landsover- samt Hof- og Stadsrets Skiftekommission, der behandler Dødsboet efter Partikulier Christian Theodor Joseph Greiffenberg, samt Bundtmager Christian Petersen Grønfeldt i Ægteskab med Caroline Marie Wilhelmine Christine, født Hansen, m. fl. (ingen).

betr. Spørgsmaalet om Forstaaelsen af et Testamente.

Den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets Skiftekommissions Decision af 9 November 1899: Den ovenfor omtalte Kapital vil være at fordele mellem afdøde Christian Theodor Joseph Greiffenbergs Arvinger efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Decision anførte Grunde kendes for Ret:

Skiftekommissionens Decision bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse, 10 Kroner.

Den indankede Decisions Præmisser ere saalydende: Ved et den 26 Juli 1867 oprettet Testament med Kodiciel af 15 August 1873 bestemte Ægtefællerne Fabrikør Carl Nicolai Rudolphi og Anna Marie, født Soherr, der ikke af deres Ægteskab havde Børn, medens Hustruen af et tidligere Ægteskab havde en Søn, Christian Theodor Joseph Greiffenberg, i Testamentets § 4, at Fællesboets beholdne Formue, for saa vidt Hustruen blev den længstlevende, skulde indsættes i Kjøbenhavns Overformynderi til livsvarig Rentenydelse for denne, saaledes at saavel Kapitalen som Renten skulde være undtaget fra hendes Raadighed og fra Kreditorers Forfølgning, samt i Tilfælde af nyt Ægteskab være udenfor det ægteskabelige Formuefælleskab.

I Testamentets § 5 a, jfr. ovennævnte Kodiciel, bestemtes det, at fornævnte Greiffenberg efter Enkens Død skulde arve den i Overformynderiet indestaaende Kapital — for saa vidt angik 2000 Rdlr., der skulde udsættes til livsvarig Rentenydelse for Poulina Olsen, dog først efter Rentenyderskens Død — saaledes at Kapitalen skulde forblive i Overformynderiet til livsvarig Rentenydelse for Greiffenberg paa samme Vilkaar, hvorunder den i Følge Testamentets § 4 havde været indsat for Hustruen som Enke, og saaledes, at for saa vidt den i Testamentet indsatte Eksekutor ikke forment at kunne betro Greiffenberg dertil,

skulde Eksekutor og efter hans Død en anden navngiven Mand oppebære de aarlige Renter og i mindre Partier udbetale disse til Rentebyderen; der tillagdes derhos Greiffenbergs eventuelle Enke livsvarig Rentenydelse af Kapitalen, saa længe hun levede som hans Enke.

Endelig bestemtes det, at Kapitalen efter Rentenydelsernes Ophør skulde tilfalde Greiffenbergs Børn eller Livsarvinger, men at den, for saa vidt han ikke efterlod sig saadanne, skulde indbetales til Kommunalbestyrelsen eller Kjøbenhavns Magistrat som et Ægtefællernes Navn bærende Legat i et nærmere angivet Øjemed.

I Aaret 1878 døde Fru Rudolphi, der som Enke efter sin afdøde Mand havde nydt Renten af de i Overformynderiet indsatte Kapitaler efter Testamentets Bestemmelse, uden at efterlade sig andre Livsarvinger end fornævnte Greiffenberg, og under 28 April 1879 blev Ægtefællernes testamentariske Dispositioner forsynede med kongelig Konfirmation, som det hedder i Konfirmationen »for saa vidt angaar de i Testamentets § 5 a og ovennævnte Kodiciel indeholdte Bestemmelser om, at de fornævnte Anna Marie Rudolphi, født Soherr's Søn af tidligere Ægteskab Christian Theodor Joseph Greiffenberg tilfaldende Arvemidler skulle baandlægges under Overformynderiet for hans Livstid, saa vel som Bestemmelsen om, at det ham saaledes tilfaldende vil være at holde udenfor Formuefællesskabet imellem ham og hans eventuelle Ægtefælle, dog at det forbeholdtes ham selv at oppebære Renterne af den ham efter Moderen tilfaldende Tvangslod, ligesom ogsaa hans Testamentsret samt hans eventuelle Ægtefælles Arveret efter ham skal være forbeholden med Hensyn til denne Lod.«

Fællesboets Beholdning blev derefter af den i Testamentet indsatte Eksekutor indbetalt i Overformynderiet til Rentenydelse efter Testamentets Bestemmelse.

Efter at C. T. J. Greiffenberg den 17 August 1897 var afgaaet ved Døden uden at have været i Ægteskab og uden at have oprettet nogen testamentarisk Disposition, medens foran omtalte Rentenbyderske Poulina Olsen den Gang alt var død, blev hans Bo taget under Behandling af nærværende Skiftekommission.

Under Behandlingen af Boet har Overretssagfører Heide, der er mødt som Repræsentant for forskellige af Greiffenbergs Instestatarvinger, nedlagt Paastand paa, at den Del af den til Rentenydelse for Greiffenberg i Overformynderiet indsatte Kapital, der udgør hans Tvangsarv efter Moderen, ifølge Opgørelse pr. 11 November 1898 Kr. 36646,54 Øre, fordeles mellem hans Arvinger efter Loven, medens Højesteretssagfører Shaw for Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse har paastaaet den omtalte, afdøde tilhørende Tvangslod udlagt til nævnte Kommunalbestyrelse i det i Testamentet nævnte Legatøjemed.

Twisten mellem Parterne drejer sig først om, hvorvidt de Bestemmelser i Rudolphi og Hustrus testamentariske Bestemmelser, hvorved Testatorerne have fastsat, hvorledes der efter Universalarvingens Død skulde forholdes med deres Efterladenskaber, ere stadfæstede ved den ovennævnte kongelige Konfirmation. Medens Højesteretssagfører Shaw hævder, at Konfirmationen ogsaa omfatter disse Bestemmelser, bestrides dette af Overretssagfører Heide, og heri findes der ogsaa at maatte gives ham Medhold. Naar der nemlig henses til Karakteren af Konfirmationen som en Akt, der stadfæster Bestemmelser, som, bortset fra

Stadfæstelsen, vilde være ugyldige som stridende mod den almindelige Lovgivning, kunne slige Bestemmelser ikke antages at være stadfæstede i videre Omfang, end Konfirmationen med Nødvendighed hjemler. At det foreliggende Testamente i og for sig er ugyldigt, for saa vidt Testatorerne have truffet Bestemmelserne om, hvorledes der skulde forholdes med den Greiffenberg tilkommende Tvangsarv efter hans Moder, er givet. Den udfærdigede kongelige Konfirmation bestemmer nu, som ovenfor anført, at Testamentets § 5 a og Kodiccillen stadfæstes, for saa vidt angaar Bestemmelser om Baandlæggelse af Greiffenbergs Arv for hans Livstid og om det baandlagtes Unddragelse fra ægteskabeligt Formuefællesskab, men herved ses det ikke, at ogsaa Bestemmelserne om, hvorledes der skal forholdes med Testatorernes Efterladenskaber efter hans Død, ere stadfæstede. Vel har nu Højesteretssagfører Shaw henvist til de i Konfirmationen tagne Forbehold om Greiffenbergs Testationsret og hans eventuelle Hustrus Arveret efter ham, hvilke Forbehold efter Højesteretssagfører Shaws Mening med Nødvendighed skulle vise, at ogsaa hine Bestemmelser ere stadfæstede. Ligesom imidlertid disse Forbehold ere knyttede som Indskrænkninger til de tidligere Bestemmelser om Baandlæggelse i Greiffenbergs Levetid, saaledes kunne disse Forbehold vel forstaaes som sigtende til at bestemme, hvor vidt og i hvilket Omfang Greiffenberg skulde være indskrænket i sin Raadighed over det baandlagte. Forbeholdet angaaende Greiffenbergs Testationsret viser, at han ikke ved Bestemmelserne om Baandlæggelsen skulde være afskaaren fra mortis causa at raade over den baandlagte Tvangslod, og Forbeholdet om hans Hustrus Arveret efter ham viser, at hans Ret til at raade mortis causa over sin Tvangsarv dog ikke skulde være ubegrænset. Rigtigheden af den angivne Fortolkning af Konfirmationen bestyrkes derved, at Konfirmationen derefter utvivlsomt er meddelt i fuld Overensstemmelse med Frdn. 21 Maj 1845 § 28, og at der efter samme ikke er gjort noget Indgreb i Greiffenbergs Udarvingers Arveret efter ham, hvilken Arveret lige saa vel som hans Livsarvingers og Ægtefælles Arveret er hjemlet ved Loven.

Højesteretssagfører Shaw har imidlertid endvidere gjort gældende, at afdøde Greiffenberg, om han end ikke direkte har godkendt, at der med Hensyn til den omtalte Tvangslod forholdes i Overensstemmelse med de af Testatorerne truffene Bestemmelser, dog ved sin senere Oprædten indirekte har afgivet en saadan Godkendelse. Han har i saa Henseende henvist dels til, at Greiffenberg uden Indsigelse har overværet en den 25 Januar 1879 afholdt Skiftesamling i Enkefru Rudolphis Bo, om hvilken det i Skifteprotokollen hedder, at nogle indkøbte Effekter vilde være at indsætte i Overformynderiet til Rentenydelse for ham i Overensstemmelse med Testamentet, samt at han den 10 Oktober s. A. har været til Stede ved en Skiftesamling i nævnte Bo, hvor Repartitionen fremlagdes, med hvilken han blev gjort bekendt, og hvori Testamentets § 5 a fandtes indført, uden at der af ham blev fremsat anden Indsigelse end, at han ikke vilde respektere den fornævnte Bestemmelse om, at Renten af den baandlagte Kapital, skulde oppebæres af Eksekutor, dels til, at Greiffenberg i omtrent 20 Aar har oppebaaret Renten af den i Overformynderiet indsatte Kapital uden at have oprettet noget Testamente med Hensyn til Tvangslodden,

hvad der vilde have været naturligt, saafremt han havde en fra Testatorerne afvigende Villie med Hensyn til denne Lod.

Selv om det imidlertid efter det foreliggende antages, at Greiffenberg har været bekendt med Testamentet, findes det dog betænkeligt af de af Højesteretssagfører Shaw anførte Omstændigheder at udlede, at der fra Greiffenbergs Side har foreligget nogen Raaden over Tvangsarvelodden Fordel for det af Testatorerne oprettede Legat eller noget bindende til Samtykke til, at Testamentets Bestemmelser ogsaa skulde være gældende med Hensyn til den nævnte Lod.

Som Følge af det anførte findes den af Overretssagfører Heide nedlagte Paastand at maatte tages til Følge.

Der foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 177. Højesteretssagfører Hansen
 contra
 Jens Jensen (Def. Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 98 og 210.

Nørvang-Tørrild Herreders Ekstrarets Dom af 1 Marts 1900: Tiltalte Jens Jensen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage samt udrede Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Gyntelberg, 12 Kr. og Defensor, Prokurator Seidelin, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 April 1900: Tiltalte Jens Jensen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Jørgensen og Hindberg, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Jensen til Højesteretssagførerne Hansen og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Bødker Jens Jensen sat under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens §§ 98 og 210.

Den 1 September f. A. blev der efter Rekvisition af Sagfører Haastrup i Vejle som Sagfører for en Mand, hvem Tiltalte skyldte et Beløb af 27 Kr. 99 Øre, paa Tiltaltes Bopæl i S. Kollemorten afholdt en Fogedforretning, under hvilken der af den fungerende Foged, Herredsfuldmægtig Lund-Andersen, efter at Tiltalte forgæves var afkrævet nævnte Fordrings Beløb med paaløbne Omkostninger i alt til Beløb 58 Kr. 12 Øre, til Fyldestgørelse af samme med yderligere paaløbende Omkostninger dekretederes Udlæg til Forauktionering i tvende til 40 Kr. vurderede Svin, der forefandtes i Tiltaltes Svinestald. Da Tiltalte, hvem Dekretet og dets Retsvirkning var betydet, lod sig forlyde med, at han ikke agtede at beholde Svinene, som han angav at have købt paa Kredit, men at han vilde levere dem tilbage til den Mand, af hvem han havde købt dem, begærede Sagfører Haastrup dem udleverede for senere at lade dem forauktionere, hvilken Begæring toges til Følge til Fogedprotokollen, hvorefter Haastrup anmodede Tiltaltes Nabo, Husmand Jens William Nielsen, der tilligemed Vognmand Vilhelmsen i Vejle — som det efter det foreliggende maa antages — i Egenskab af Fogedvidner vare til Stede under Forretningen, om at Svinene maatte blive førte til hans Bopæl og forblive der indtil Tvangsauktionen, hvad Nielsen indvilgede i. Det fremgaar nu af Sagens Oplysninger, at Tiltalte, der har erkendt, at det var ham bevidst, at det var den fungerende Fogeds Mening og Bestemmelse, at Svinene skulde udleveres efter Sagfører Haastrups Begæring, men som vil have forment, at denne Udlevering var i Strid med Tredjemands Ret — med hvilken Formening han dog efter det foreliggende ikke kan antages at have ladet sig forlyde under Forretningen — har modsat sig og hindret, at Svinene bleve udleverede saaledes som af Haastrup begært.

I saa Henseende maa det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger, derunder en af Fuldmægtig Lund-Andersen i Henhold til en under Sagen fremlagt Rapport i Retten afgiven Forklaring, anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte, da Svinene skulde drives ud af Stalden — idet han erklærede ikke at ville udlevere dem — stillede sig i Stalddøren, fra hvilken han, da han ikke efterkom Fogdens Paabud om at flytte sig, under nogen Modstand — efter Tiltaltes Forklaring dog ikke videre, end at han til Fogden sagde, at denne ikke havde noget med Svinene at gøre, men kun havde at føre Protokollen — blev sat til Side af Fogden. Da Vilhelmsen derpaa — som det maa antages efter Fogdens Anmodning — gik ind i Stalden for at drive Svinene ud, fulgte Tiltalte med ind i Stalden og forsøgte at holde dem tilbage, hvorefter han, da det var lykkedes Vilhelmsen — der efter det foreliggende maa antages inde i Stalden i Forening eller afvekslende med Haastrup at have tumlet en Del med Tiltalte for at holde paa ham, medens Svinene bleve lukkede ud — at drive disse ud af Gaarden hen imod Nielsens Ejendom, løb efter Vilhelmsen og fik Svinene drevne tilbage. Under et gentaget Forsøg, som Vilhelmsen lidt senere gjorde paa at føre Svinene hen til Nielsens Ejendom, løb Tiltalte atter efter ham for at hindre dette, men blev denne Gang indhentet af Haastrup, og mellem denne og Tiltalte opstod der nu et Sammenstød, under hvilket Haastrup bl. a. skubbede til Tiltalte, saa at han faldt omkuld, medens Tiltalte kradsede Haastrup paa Haanden og tildelte ham et saa kraftigt Slag i Ansigtet, som

han kunde, samt rev i hans Urkæde, saa den gik i to Stykker, hvilke Tiltalte kastede hen ad Marken, hvorefter han, medens Haastrup samlede Stykkerne op, saa Lejlighed til at drive Svinene hjem igen.

Paa samme Maade maa det anses godtgjort, at Tiltalte, der hele Tiden havde været meget hidsig og bl. a. var fremkommen med en Udtalelse om, at han i hvert Fald ikke vilde udlevere Svinene, uden at det skulde koste Blod, og som under og efter Sammenstødet med Haastrup maa antages at være bleven mere og mere ophidset, nu gik ind i Huset og hentede en i en Bordskuffe beroende Kniv, der efter det derom oplyste maa antages at have været en Tollekniv med et rundt Træskaft og et spidst, lidt over 2 Tommer langt Blad, der ikke var til at lukke, og med denne Kniv i sin højre Haand — samt idet han ifølge Haastrups og Fuldmægtig Lund-Andersens Forklaringer, hvis Rigtighed dog for saa vidt er modsagt af Tiltalte, samtidig havde en Sten i den anden Haand — gik han tæt ind paa Haastrup, hvem han flere Gange truiede paa Livet, idet han bl. a. udtalte: »Øvrigheden vil jeg agte, men saadan en Prokurator, der gør sort til hvidt og hvidt til sort, og som vil slaa mig ihjel paa min egen Mark, maa jeg væрге mig imod, selv om det skal koste Livet«.

Da derhos Nielsen, der medens det ovennævnte Sammenstød mellem Haastrup og Tiltalte fandt Sted, var hjemme for at hente en Vogn til derpaa at bortkøre Svinene, kom tilbage med Vognen, sagde Tiltalte til ham, at han havde ikke noget her at gøre, men kunde gaa sin Vej, og stillede sig derpaa, da Nielsen gjorde Mine til at tage Svinene, op imod ham med Kniven i Haanden, men fremførte dog, efter hvad Nielsen har forklaret, egentlig ikke Truselsord imod ham.

Med Hensyn til de Trusler, som Tiltalte, som meldt, fremsatte mod Sagfører Haastrup, har han forklaret, at han var kommen i en saa ophidset Tilstand, at han ikke tør indestaa for, at han ikke vilde have gjort Alvor af Truslerne, ligesom Vilhelmsen har forklaret, at han antog, at Tiltalte, der efter hvad der under Sagen er oplyst er bekendt for at være af en hidsig og opfarende Karakter, ved den ommeldte Lejlighed godt kunde faa i Sinde at stikke Haastrup med Kniven, hvorhos Tiltalte under Forhøret har udsagt, at, hvis han under Sammenstødet med Haastrup havde haft sin Kniv hos sig, vilde han have stukket ham med den eller, som han har udtrykt sig, »skulde Haastrup have haft den efter Skaftet«.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Sagfører Haastrup paa Grund af Tiltaltes ophidsede Tilstand og hele hans støjende og truende Adfærd opgav at lade Svinene føre hjem til Nielsen, hvorimod den fungerende Foged henvendte sig til Sognefoged Hansen i Vange, som derefter indfandt sig hos Tiltalte, der nu ikke var hjemme, og i Fogdens Overværelse fik Svinene udleverede, hvorefter Sognefogden kørte disse til Mølleren i Vange, ca. $\frac{3}{4}$ Mil fra Tiltaltes Bopæl.

Nysnævnte Sognefoged Hansen har dernæst under Sagen afgivet en Forklaring, hvis Rigtighed Tiltalte maa anses at have erkendt, og som gaar ud paa, at Tiltalte, da Sognefogden den 2 Oktober f. A. indfandt sig hos ham for efter Ordre at tilsige ham til Møde i Politiretten i Anledning af nærværende Sag, udlod sig med, at Sognefogden havde været, eller at han havde hørt, at Sognefogden havde været med Øvrigheden og stjaalet hans Svin, hvorhos han udtalte, at Sogne-

fogden havde stjaalet hans »Kradser«, og en Tiltalte tilhørende svensk Harve, i hvilken Sognefogden tidligere havde foretaget Udpantning for resterende Brandpenge, men dette Forhold, der ikke er paakendt ved Underretten, vil i alt Fald som Følge heraf — selv om det kunde anses indbefattet under Aktionsordren — ikke af Overretten kunne tages under Paakendelse under nærværende Sag.

For sit ovenommeldte under Fogedforretningen udviste Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1834 og som ved Nørvang-Tørrild Herreders Ekstrarets Dom af 20 Juni 1873 har været anset for Tyveri efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage, være at anse efter Straffelovens § 98, 2det Led, og § 210, jfr. § 23, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

Nr. 235.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Carl Valdemar Henriksen (Def. Hansen),

der tiltales for Vold og Overtrædelse af Straffelovens § 100.

Vejle Købstads Ekstrarets Dom af 11 Juni 1900: Tiltalte Carl Valdemar Henriksen bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Saa udreder han og i Erstatning til Væver Herman Stefensen 40 Kr., samt betaler Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Gyntelberg, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Møhl, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 Juli 1900: Tiltalte Carl Valdemar Henriksen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. I Henseende til den idømte Erstatning samt Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Johnsen, i Salær hver 15 Kr., bør Underretsdommen ved Magt at stande. Det idømte Erstatningsbeløb udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Valdemar Henriksen til Højesteretssagførerne Bagger og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Cigarmagersvend Carl Valdemar Henriksen, der er født i Aaret 1879, og som, foruden at han flere Gange har erlagt Bøder for Gadeorden m. m., ifølge Vejle Købstads Ekstrarets Dom af 15 Marts 1897 har været anset efter Straffelovens § 203, sammenholdt med § 37, med en Bøde til Statskassen af 30 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 8 Dage, tiltales under nærværende Sag for Vold og for Overtrædelse af Straffelovens § 100.

Natten mellem den 5te og 6te Maj d. A. fandt der, efter at et Bal, som afholdtes i Gæstgivergaarden »Jylland« i Vejle, og i hvilket Tiltalte havde deltaget, var afsluttet omtrent Kl. 3, paa Gaden udenfor bemeldte Gæstgivergaard et Sammenstød Sted mellem Tiltalte og Væver Hermann Steffensen, i hvilken Henseende sidstnævnte har afgivet en Forklaring, der gaar ud paa, at han, der ikke havde deltaget i Ballet, tillige med tvende andre Vævere, som han havde tilbragt Aftenen og Natten sammen med, ved Tretiden, da de passerede Gaden i Nærheden af den nævnte Gæstgivergaard, mødte flere Personer i Følge med hverandre, blandt hvilke ogsaa Tiltalte befandt sig, og at denne da udtalte: »Der har vi Væverne«, hvortil Steffensen blot svarede »Ja« og hilste »Godaften«, men at Tiltalte, da Steffensen og hans Ledsagere vare naaede hen til Gæstgivergaarden, kom efter dem og nu uden nogen som helst yderligere Ordveksling, og uden at Steffensen gav ham mindste Anledning dertil, tilføjede Steffensen et Slag med knyttet Næve i Ansigtet, saaledes at hans Næse sprang op at bløde, samt derpaa, efter paa Steffensens Spørgsmaal om, hvorfor han slog ham, der jo ikke havde fornærmet ham, kun at have svaret, at det vilde han ikke diskutere om, paany bibragte Steffensen et Slag med knyttet Haand i det højre Øje, hvorefter en Patrouillebetjent kom til og anholdt Tiltalte.

Af den nævnte Patrouillebetjent C. Petersen er det derhos forklaret, at Tiltalte efter Anholdelsen først gik godvillig med ham, indtil de kom til Vissingsgade, hvor Tiltalte standsede og udtalte Ønske om at tale med en i det samme fra den modsatte Side kommende Skræddersvend, hvilket Betjenten ogsaa tillod ham. Da Samtalen imidlertid trak ud, opfordrede Betjenten Tiltalte til at bryde af og paany følge med, men Tiltalte nægtede nu at gaa med, og satte sig, da Betjenten tog fat i ham, saa kraftig til Modværge, at Betjenten ikke, trods al sin Umage, var i Stand til at transportere ham videre, hvorfor han ved Signal i sin Fløjte maatte hidkalde Assistance. Efter at en anden Patrouillebetjent herefter var kommen til Stede, fortsatte Tiltalte dog med sin Modstand mod Transporten og arbejdede sig efterhaanden op til et fuldstændigt Raseri, hvorunder han kastede sig ned og forsøgte at sparke Betjenten i Hovedet og andre Steder, idet han samtidig »brølede som et vildt Dyr« og »skabede sig«, saa at Folk rundt i Husene kom til Vinduerne. Tiltalte fik dog ikke Lejlighed til at tilføje Betjenten nogen Skade udover, at han sparkede Patrouillebetjent Petersen noget paa Benene, hvorved der dog ikke paaførtes denne nogen Skade, hvorhos Tiltalte, ved at spænde Ben for bemeldte Betjent, gentagne Gange fik denne til at falde, dog ligeledes uden at Betjenten derved tog Skade. Da de to Betjente havde faaet Tiltalte transporteret

et Stykke Vej, kom der flere Betjente til, og Tiltalte maatte til Slut ligefrem bæres til Politistationen.

Medens Tiltalte i det første over ham afholdte Forhør forklarede, at han slet intet kunde huske af det ved den ommeldte Lejlighed passerede, eftersom han havde været overvættets fuld, afgav han senere, under den fortsatte Undersøgelse Forklaringer, der gaa ud paa, at han nok kan huske, at han uden for Gæstgiveriet kom i Klammeri med og slog en Mand, som han ikke kendte, uden at han kan mindes, hvad Anledningen til deres Uenighed var, at han ingen Erindring har om, hvorledes han opførte sig overfor Betjenten, om han end nok kan huske, at der kom en Politibetjent til Stede i samme Øjeblik, som han havde slaæet »Væveren«, hvorimod han slet ikke mindes, hvad der derefter passerede, alene med Undtagelse af, at han fulgte med Betjenten et Stykke op ad Gaden, hvortil han har føjet, at han ikke kan forklare sig Grunden til, at han pludselig satte sig til Modværge mod Betjenten paa anden Maade, end at han er blevet ægget hertil ved Tilraab fra forskellige tilstedeværende Personers Side, samt at han den paagældende Nat var i høj Grad beruset, idet han, efter at have spist til Aften og hertil drukket 3 Snaipse, senere hos en bekendt, som han besøgte, nød 2 a 3 halve Bajere og derpaa begav sig til Ballet, ved hvilket han, der ikke deltog synderligt i Dansen, i Nattens Løb konsumerede en Mængde Drikkevarer, navnlig Kaffe med Kognak, Soda-vand med Kognak og bajersk Øl, saaledes at han efter sin Formening mindst har faaet 20 »Genstande«.

I saa Henseende bemærkes, at det ikke med Nøjagtighed har kunnet oplyses, hvad og hvor meget Tiltalte i Løbet af Aftenen og Natten har konsumeret af Drikkevarer, men ligesom det af Værten i fornævnte Gæstgiveri, efter hvis Formening Tiltaltes Angivelse af at have faaet hen imod en Snes »Genstande« er overdreven, er forklaret, at Tiltalte hele Natten opførte sig pænt og ordentlig, hvilket ogsaa er bekræftet af den tilsynsførende ved Ballet, saaledes har bemeldte Gæstgivers Gaardskarl, der forestod en Buffet ved Ballet, forklaret, at Tiltalte vel ved Ballets Ophør var en Del beruset, men dog kunde klare sig uden Hjælp. Endvidere er det af en Cigarmagersvend, der paa Ballet havde nydt nogle Drikkevarer sammen med Tiltalte, og som overværede Tiltaltes Overfald paa Steffensen, forklaret, at Tiltalte, der ganske vist ikke var ædru, dog efter hans Formening ingenslunde var helt utilregnelig, hvorhos endelig Patrouillebetjent Petersen har forklaret, at det er utvivlsomt, at Tiltalte ikke var saa lidt paavirket af, hvad han havde nydt, men at han dog, medens han fulgte med til Vissingsgade, talte helt fornuftigt og gik uden Hjælp og uden at dingle. Herefter og efter det i øvrigt foreliggende, mangler der imidlertid Føje til at antage, at Tiltalte skulde have været i en saa beruset Tilstand, at den kunde influere paa hans Tilregnelighed.

Idet derhos Rigtigheden af Steffensens Forklaring paa alle væsentlige Punkter er bleven bekræftet ved en Række af Vidneforklaringer, der navnlig alle overensstemmende gaa ud paa, at Tiltalte bibragte Steffensen de forommeldte to Slag, uden at denne havde givet ham mindste Anledning dertil, ligesom ogsaa Rigtigheden af Patrouillebetjent Petersens Forklaring, der er tiltraadt af den oven omtalte anden Betjent, er bekræftet ved forskellige Vidneforklaringer, maa det anses til-

strækkelig godtgjort, at Tiltalte har gjort sig skyldig i det ham paa-sigtede Forhold under de af Steffensen og Betjent Petersen omforkla-rede nærmere Omstændigheder.

Med Hensyn til de Steffensen ved de ham af Tiltalte bibragte Næveslag tilføjede Læsioner har Distriktslægen i en den 7 Maj d. A. afgiven Attest erklæret, at Steffensen ved en samme Dag stedfunden Undersøgelse frembød Hævelse af højre Kind, begge højre Øjes Øjen-laag og højre Side af Næsen med Blodudtrædning i Øjenlaagene og Ømhed af hele det læderede Parti, medens selve Øjæblet ikke var læderet, om det end voldte ham nogen Smerte at bruge Øjet. Det ud-tales derhos i Attesten, at Læsionen under passende Behandling næppe kunde antages at ville medføre blivende skadelige Følger for skade-lidtes fremtidige Helbred. I Forhøret den 7 Maj, hvor det tilførtes Protokollen, at Steffensen fremviste sit Øje, der viste sig stærkt rødt, hvorhos Regionerne deromkring vare ophovnede og blodunderløbne, er-klærede Steffensen, at han endnu havde ikke saa faa Smertes, men dog havde været paa Arbejde, hvilket imidlertid havde anstrængt ham en Del, og i Forhøret den 19 Maj forklarede han, at »Saaret« ved Øjet nu var lægt, og at han ingen Smerte havde i Øjet, hvorhos han tilføjede, at han ikke nogen Dag siden Overfaldet helt havde forsømt sit Arbejde, men at han i den første Uge ikke havde kunnet arbejde saa vedholdende som ellers, hvorfor hans Ugeløn blev 8 Kr. mindre end sædvanlig. I Erstatning i denne Anledning saa vel som for, at hans Klæder ved Overfaldet bleve besudlede af Blod og delvis øde-lagte, samt for Svie og Smerte har Steffensen nedlagt Paastand om hos Tiltalte at tilkendes et Beløb af 40 Kr., og denne Paastand, mod hvilken Tiltalte intet har haft at erindre, er tagen til Følge ved Un-derrettsdommen.

For sit Forhold i de ovennævnte Henseender vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 100, jfr. § 98, og § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Onsdagen den 24 Oktober.

Nr. 247.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Heinrich Villiam Niels Gotlieb Nissen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri og Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 25 August 1900: Arre-stanterne Heinrich Villiam Niels Gotlieb Nissen og Peter Sofus Jensen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Nissen i 18 Maaneder og Jensen i 2 Aar. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Lund og Prokurator Casse, 15 Kr. til

hver, udredes af Arrestanten Jensen, dog at Arrestanten Nissen deraf in solidum med ham udreder Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Heinrich Villiam Niels Gotlieb Nissens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesterets-sagførerne Jensen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanterne Heinrich Villiam Niels Gotlieb Nissen og Peter Sofus Jensen for Tyveri, Arrestanten Nissen tillige for Hæleri.

Arrestanten Nissen er født den 22 Januar 1882 og er — foruden at han har været straffet for Tyveri fire Gange forinden sit 18de Aar — anset ved Rettens Dom af 31 Marts 1900 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Arrestanten Jensen er født den 15 Januar 1880 og er — foruden at han er straffet 2 Gange forinden sit 18de Aar, dels for Tyveri og Hæleri, dels for Forsøg paa Tyveri — anset ved Rettens Dom af 13 Februar 1900 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 54 og 237, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Ved Arrestanternes egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Arrestanten Jensen har den 16 Juni d. A. om Eftermiddagen mellem Kl. 4 og 5 i tyvagtig Hensigt ved Hjælp af en falsk Nøgle skaffet sig Adgang til Direktør Martin Ludvig Meyers Lejlighed i Ejendommen Østerbrogade Nr. 22, hvor han stjal en Kontrabog med Bikuben, hvorpaa indestod 25 Kr. 96 Øre, en Kontrabog med Sparekassen, hvorpaa indestod 22 Kr. 49 Øre, en Jubilæums-Tokrone og en Del Linned, Sølvtøj, nogle Ure m. m. til samlet Værdi 310 Kr. 25 Øre.

Af de ved dette Tyveri stjaalne Genstande har Arrestanten Nissen udvist hælerisk Virksomhed med Hensyn til følgende, nemlig nogle til sammen til 2 Kr. vurderede Servietter, idet han har modtaget dem i Foræring, et til 8 Kr. vurderet Ur, idet han har pantsat dette for Arrestanten Jensen, den fornævnte Jubilæums-Tokrone og et til 5 Kr. vurderet Ur, idet han har deltaget i Forbruget af de ved Salget af Tokronen og ved Pantsætningen af Uret indvundne Penge — og det endskønt han var vidende om, at samtlige disse Genstande vare stjaalne.

Næste Dag om Eftermiddagen ved Femtiden skaffede begge Arrestanter sig i Forening i tyvagtig Hensigt ved Hjælp af den samme

Nøgle Adgang til den fornævnte Lejlighed, hvor de stjal en Del Linned, Beklædningsgenstande, Vin, Tegnebøger m. m. til samlet Værdi 189 Kr. 25 Øre.

Den 27de s. M. om Eftermiddagen mellem Kl. 3 og 4 skaffede Arrestanten Jensen sig paa ny i tyvagtig Hensigt med den samme Nøgle Adgang til den fornævnte Lejlighed, hvor han stjal nogle Tæpper, Gardiner, Malerier m. m. til samlet Værdi 279 Kr.

Den 29de s. M. om Eftermiddagen mellem Kl. 5 og 6 indfandt Arrestanten Jensen sig atter i fornævnte Ejendom for at begaa Tyveri fra Direktør Meyers Lejlighed. I denne Hensigt oplukkede Arrestanten med den tidt nævnte falske Nøgle Døren, der førte ind til Lejligheden, men da han skulde til at gaa ind i Lejligheden, opdagede han, at der var nogen derinde, hvorfor han opgav sit forbryderiske Forsæt og løb sin Vej. Arrestanten blev imidlertid indhentet og kort efter anholdt.

I Henhold til foranstaaende ville Arrestanterne være at anse: Nissen efter Straffelovens § 230, 2det Stk., samt i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238, som for 2den Gang begaaet Hæleri, og Jensen efter Straffelovens § 230, 2det Stk., til Dels jfr. med § 46, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde, Nissen i 18 Maaneder og Jensen i 2 Aar.

Nr. 236.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Otto Møller Jørgensen (Def. Lunn),

der tiltales for Vold og Legemsbeskadigelse.

Lysgaard m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 22 Juni 1900: Tiltalte Otto Møller Jørgensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale i Erstatning til Tjenestedreng Johannes Emanuel Carlsen af Avnsbjerg 30 Kr., samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Vilstrup, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Kjær, 10 Kr. Det idømte at udrede inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 Juli 1900: Tiltalte Otto Møller Jørgensen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Dage, samt i Erstatning til Johannes Emanuel Carlsen betale 15 Kr. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerene Johnsen og Rye, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det i den indankede Dom fremstillede Forhold er Tiltalte rettelig anset efter Straffelovens § 203, men Straffen findes passende at kunne bestemmes, saaledes som ved Underrettsdommen sket, til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og da ligeledes Underrettsdommens Fastsættelse af Erstatningens Størrelse til 30 Kroner billiges, vil denne Dom i det hele kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium for Overretten betaler Tiltalte Otto Møller Jørgensen til Overretssagførerne Johnsen og Rye 15 Kroner til hver og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Jensen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tjenestekarl Otto Møller Jørgensen, der er født i Aaret 1881, og om hvem det ikke er oplyst, at han tidligere har været tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag for Vold og Legemsbeskadigelse.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder:

Da Tiltalte den 26 Maj d. A. om Eftermiddagen sammen med den 16-aarige Tjenestedreng Johannes Emanuel Carlsen harvede paa Avnsbjergs Marker, spyttede han for Spøg i Tjenestedrengens Træsko, som vare hensatte paa Marken, og da Tjenestedrengen i den Anledning kastede en Jordknold efter Tiltalte, dog uden at ramme denne, blev Tiltalte vred og løb hen til Tjenestedrengen, hvem han først 2 Gange slog i Ansigtet med den knyttede Næve, saaledes at Drengens Næse blødte stærkt, hvorpaa han kastede Drengen omkuld og med Foden, der var beklædt med en Gymnastiksko, tilføjede ham et Spark i Hovedet, uden at det dog, efter hvad Tiltalte har forklaret, var hans Hensigt at tilføje ham en saadan Skade, som blev afstedkommet.

Da Tjenestedrengen samme Dag blev undersøgt af en Læge, fandtes der ifølge dennes under Sagen fremlagte Erklæring dels en blodunderløben Svulst af Bløddelene omkring venstre Øje, der var saa betydelig, at Øjet var fuldstændig tillukket af den, dels to lineære, lidt over 1 Ctm. lange, ret stærkt blødende Saar, hvoraf det ene forløb hen over Midten af øverste venstre Øjenhulerand og det andet hen over Midten af nederste venstre Øjenhulerand, og tilføjer Lægen derhos, at Læsionerne, der saa ud til at være frembragte ved et kraftigt Slag med en eller anden haard Genstand, neppe kunde antages at ville efterlade varige, skadelige Følger for den overfaldnes Helbred, hvilket, efter hvad der under Sagen foreligger, heller ikke kan antages at have

været Tilfældet. Johannes Emanuel Carlsens Fader og Værge har paa Sønnens Vegne nedlagt Paastand paa en Erstatning af i alt 30 Kr., dels for Udgifter til Læge, dels for Skade, Ulempe og Vansir, men da Tiltalte har gjort Indsigelse mod denne Erstatningspaastand, vil han her under Sagen ikkun være at tilpligte at betale overfaldne Erstatning for hans Helbredelsesudgifter samt for Lidelser, hvilken Erstatning findes at kunne bestemmes til 15 Kr.

For sit omhandlede Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Dage.

Nr. 161. Højesteretssagfører Lunn
 contra
Kort Andersen (Def. Jensen),
 der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21 April 1900: Tiltalte Kort Andersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Sally og Prokurator Meyer, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Kort Andersen til Højesteretssagførerne Lunn og Jensen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Kort Andersen for Vold.

Tiltalte er født den 19 April 1841 og tidligere anset: ved Københavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 3 Maj 1875 efter Straffelovens § 203 og efter dens § 210, jfr. §§ 212 og 46, med simpelt Fængsel i 8 Dage, og ved Rettens Dom af 21 September 1886 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Endvidere har han under forskellige mod ham her ved Retten

indledede Undersøgelser vedtaget Bøder, blandt hvilke fremhæves: en Bøde, stor 100 Kr., vedtaget af ham den 26 April 1890 for Fornærmelser mod Politiet, en Bøde, stor 100 Kr., vedtaget af ham den 27de December 1894 for Værtshusuorden, en Bøde, stor 500 Kr., vedtaget i en mod ham den 20 August 1895 for Pengeafpresning indledet Undersøgelse, en Bøde, stor 200 Kr., vedtaget af ham den 30 Oktober 1896 for Vold, og en Bøde, stor 400 Kr., vedtaget af ham den 1 December 1897, for Vold.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Medens Drejersvend Thorvald Christensen og Snedkersvend Valdemar Jens Würtz den 5te Januar dette Aar om Aftenen mellem Kl. 11 og 12 opholdt sig i Tiltaltes Søns Beværtning i Selskab med en Del andre Personer, opstod der Skænderi med Tiltaltes Søn i Anledning af, at 2 Stole, som Würtz havde siddet paa, vare gaaede itu.

Under Skænderiet kom Tiltalte, der boede sammen med Sønnen, til Stede, ligesom hans og hans Søns Navne blev nævnet i Forbindelse med Betegnelsen »Bondefanger«. Herover blev Tiltalte opbragt, og da han spurgte, hvad det skulde betyde, sagde en af Selskabets Deltagere, Snedkersvend Ferdinand Jensen: »Det skal Du ikke bryde Dig om, for det var ikke ment, som det var sagt.« Tiltalte svarede hertil: »Du skal al Tid komme med Dit Sludder,« og gav ham en Lussing og et Slag i Hovedet med en i Beværtningen staaende Træstol uden Ryg, idet han fattede om Kanten af Sædet. Christensen greb nu fat i Tiltalte og satte ham op imod Væggen; men Tiltalte fik Hjælp af en anden af Selskabet, der slog Christensen, saa at han blødte. Endvidere faldt Christensen over imod et Bord og kom til at ligge paa Gulvet, og medens han laa der, sparkede Tiltalte, der bar Træfodtøj, ham flere Gange i Siden. Tiltalte gik derefter ud i den til Beværtningen hørende Have, og da han saa Würtz, som sammen med forskellige andre af de i Beværtningen til Stede værende Personer var kommen der ud, ligge der paa Jorden, sparkede han ham et Par Gange i Siden, hvorefter han tog fat i ham og slæbte ham ud af Haven; herunder fik Würtz fat i Tiltaltes Ben, og det endte med, at de begge tumlede ned i den uden for Haven værende Grøft.

Medens Voldshandlerne mod Jensen ingen anden Følge havde end en øjeblikkelig Smertefornemmelse, tilføjedes der Würtz et Saar paa højre Skinneben af Størrelse omtrent som en Bønne og nogle Hudafskrabninger paa højre Hofte, hvilke Læsioner i det væsentlige vare hævede, da han gav Møde i Retten den 30 Januar d. A.

Hvad endelig angaar de Spark, Tiltalte tilføjede Christensen, havde de til Følge, at Christensen fik en Hævelse i venstre Lyskereion, som dels bevirkede, at han var uarbejdsdygtig til den 8 Januar, dels forvoldte ham en Del Smerter i længere Tid.

Det kan dog ikke antages, at denne Læsion vil efterlade nogen varig Skade.

I Henhold til foranstaaende vil Tiltalte værs at anse efter Straffelovens § 200, jfr. Lov Nr. 80 af 11 Maj 1897 § 1, og efter dens

§ 203 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Torsdagen den 25 Oktober.

Nr. 53. Frøken **Eleonore Eschemoes** (Jensen e. O.)

contra

Direktionen for det kgl. Vajsenhus (Liebe),

betr. Spørgsmaalet om Anerkendelse af Citantindens Ejendomsret til en fast Ejendom m. m.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 Februar 1899: De Indstævnte, Direktionen for det kgl. Vajsenhus, bør for Tiltale af Citantinden, Frøken Eleonore Eschemoes, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, imod hvilke intet væsentligt findes at erindre, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve, og det Appellantindens befalede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellantinden 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Jensen 100 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende: Den 9 April 1838 blev der paa Ejendommen Matr.-Nr. 339 i Sect. Annæ Vester Kvarter, Dronningens Tværgade Nr. 43 her i Staden, dens Folio tinglæst en Separationsbevilling for Fri-Urmagermester Christian Jensen og Hustru Ane Kirstine Jensen, hvorved bl. a. er bestemt, at Boets Ejendom, Matr.-Nr. 339 i Sect. Annæ Vester Kvarter, forbliver som en urokkelig Ejendom, hvorpaa hverken af bemeldte Ægtefolk, deres sammen avlede Datter, Marie Vilhelmine Leopoldine, ej heller af dennes mulige Livsarvinger eller af Mandens Fader kan gøres nogen Gæld, lige saa lidt som Ejendommen kan sælges eller paa anden Maade afhændes eller

overdrages til andre, men at derimod Indtægterne af Huset alene skal anvendes til Konens Underholdning, saa længe hun lever. Naar Konen ved Døden er afgaaet, tilfalder Indtægterne af Huset deres Datter og efter hendes Død hendes Livsarvinger, men dør hun eller Livsarvinger før Manden, tilfalde de ham, og efter hans Død hans ovennævnte Fader, saafremt han da lever. Efter hans Død, eller naar alle de foran nævnte Personer ere døde, skal Huset tilhøre Vajsenhuset i Kjøbenhavn, mod at der ikke disponeres over Ejendommens Proprietet, anderledes end foran bestemt, og saaledes at Overskudet af Ejendommen anvendes til Opdragelse af fattige Borgerbørn, som i Vaisenhusets Skole derved kunne indtages.

Den skriftlige Forening imellem nævnte Urmager Chr. Jensen og Hustru, i Henhold til hvilken Separationsbevillingen blev udfærdiget den 23 Januar 1838, indeholder foruden den ovenciterede Bestemmelse, der er tinglæst den 9 April 1838, tillige den Klausul, at en Panteobligation, stor 4500 Rdlr. Sølv, udstedt af Signe Margrethe Marie Maribo, født Sehusen, skal tilhøre Hustruen, men saaledes at »denne Obligation . . . ikke hverken af mig (Urmager Jensen), min Hustru, vor ovennævnte Datter, hendes mulige Livsarvinger, eller min, Urmager Jensens, Fader, kan sælges, transporteres, bortgives eller paa anden Maade disponeres over, hvorimod Renterne af samme fortrinligen tilfalder min Hustru til hendes Underholdning, saa længe hun lever, og skal Obligationen leveres til hende, til hvem Renten erlægges i Kjøbenhavn . . .«. Det siges senere i bemeldte Forening, »at vi (Parterne) ere enige om, at naar min (Jensens) Hustru ved Døden er afgaaet, skal samtlige ovennævnte Indtægter af Huset og de udsatte 4500 Rdlr. tilfalde vor ovennævnte Datter (Marie Vilhelmine Leopoldine) og efter hendes Død hendes Livsarvinger, men dør hun eller Livsarvinger før jeg, Urmager Jensen, tilfalder de mig, og efter min Død min ovennævnte Fader, om han mod Forventning skulde overleve alle«. Og der fortsættes: »Naar saaledes jeg (Jensen), min Hustru, Datter og hendes Livsarvinger samt min Fader alle ere døde, skal den faste Ejendom saa vel som Obligationen tilhøre Vajsenhuset i Kjøbenhavn, mod at de ikke disponerer over Ejendommens Proprietet eller Obligations-Kapitalen anderledes, end vi selv have forbeholdt os i denne Forening, og at saaledes Renterne af Kapitalen og Overskudet af Ejendommen, efter Fradrag af nødvendige Udgifter, alene anvendes til Opdragelse af fattige Borgerbørn, som i Vajsenhusets Skole derved kunde indtages.«

Den 7 Juni 1841 opløstes Ægteskabet aldeles mellem Urmager Jensen og Hustru ved allerhøjeste Resolution, og hedder det i den af Hustruen den 27 April 1841 til Kjøbenhavns Magistrat afgivne Skrivelse, med hvis Indhold Manden erklærer sig enig, at hun (Hustruen) ved Delingen af det fælles Bo i Anledning af Separationen erholder Huset i Dronningens Tværgade og en Panteobligation, stor 4500 Rdlr., samt at hun over hele denne sin samlede Formue har disponeret til Fordel for Datteren Marie Leopoldine Vilhelmine, men saaledes at . . . og der nævnes saa de Indskrænkninger til Fordel for Vaisenhuset, hvilke ovenfor ere citerede.

Den 3 Maj 1866 foretoges i nævnte Urmagermester Chr. Jensens afdøde fraskilte Hustrus Bo Session i den kgl. Landsover- samt Hof-

og Stadsrets Skiftekommission her i Staden, ved hvilken Citantindens Fader, Urtekræmmer N. B. H. Eschemoes, mødte og begærede sig som gift med Afdødes eneste Barn og Livsarving Marie Leopoldine Vilhelmine Jensen, der altsaa er Citantindens Moder, Boet ekstraderet, hvilket derpaa fandt Sted, idet han modtog Panteobligationen paa de 4500 Rdlr. og Ejendommen i Dronningens Tværgade med de fornævnte Indskrænkninger, og ses saa vel Udskriften af Skifteprotokollen som Skilsmissebevillingen at være tinglæste den 11 Juni 1866.

Den 29 Januar 1875 fremlagdes i Boet efter Citantindens den 24de s. M. afdøde Fader en Erklæring fra hendes Moder om, at denne i Henhold til Testament agtede at sidde i uskiftet Bo med sit og Mandens Fællesbarn og eneste Livsarving, Citantinden.

Citantindens Moder ægtede senere Jordbruger Hans Chr. Nicolai Hansen af »Lille Godthaab«, og denne, Citantindens Stedfader, erholdt de foromtalte 4500 Rdlr. — 9000 Kr. — til Laans af hendes Moder, imod at han efter dennes Ønske den 26 December 1887 for Beløbet udstedte Obligation til Citantinden i Stedet for til Citantindens Moder med Pant i fornævnte hans Ejendom, skyldsæt under Matr.-Nr. 39 og 61, henholdsvis Jordebogs-Nr. 87 og 81 af Helsingørs Overdrevsjorder, Matr.-Nr. 72, Jordebogs Nr. 12, af Helsingørs Indmarksjorder, Matr.-Nr. 62, Jordebogs-Nr. 11, af Helsingørs Inddæmningsjorder og Matr.-Nr. 70, Jordebogs-Nr. 15, af »Marienlyst Dam« kaldet, men i øvrigt ganske paa de i Skilsmissevilkaarene imellem Citantindens Bedsteforældre angivne Betingelser, altsaa med Indskrænkningen i Citantindens Ret af Hensyn til Vajsenhuset.

Den 21 Oktober 1897 afgik Citantindens Moder ved Døden, og den 13 November s. A. erklærede Citantindens fornævnte Stedfader til Helsingørs Skifteprotokol, at han med Citantindens Samtykke forblev hensiddende i uskiftet Bo efter hendes Moder, og har Citantindens Stedfader ved Paategning paa Forligsklagen i nærværende Sag overdraget Citantinden al Ret, ogsaa Paataleret, med Hensyn til de her ommeldte to Aktiver, for saa vidt det imod hans Formening maatte antages, at han som siddende i uskiftet Bo efter Citantindens Moder skulde have nogen Ret i saa Henseende.

Idet Citantinden nu formener, at de foran citerede Bestemmelser i hendes Bedsteforældres Separationsvilkaar om, at den oftomtalte faste Ejendom og Panteobligation ikke maatte sælges eller paa anden Maade være Genstand for Disposition, idet disse Aktiver, dersom hun ikke maatte efterlade Livsarvinger, efter hendes Død skulde tilfalde Vaisenhuset paa de ommeldte Vilkaar, stride imod hendes Arveret som Tvangsarving efter sin Moder, der var eneste Tvangsarving efter sine Bedsteforældre*), eftersom den fideikommissaiske Substitution til Fordel for Vaisenhuset er stiftet uden Iagttagelse af testamentariske Former, uden særlig kgl. Konfirmation og berøver hende den almindelige Raaden over disse Aktiver, som hun qua Tvangsarving maa have Ret til efter almindelige Regler, har hun, hvem der er meddelt fri Proces, men for hvem der dog ikke er beskikket nogen Sagfører, under nærværende Sag paastaet sig overfor de Indstævnte, Direktionen for det kgl. Vaisenhus, kendt berettiget til, uanset de foranførte Bestemmelser i Separation-

*) Skal være Forældre.

tionsvilkaarene, uden Indskrænkning at raade over Ejendommen Matr.-Nr. 339 i Kjøbenhavns Sct. Annæ Vester Kvarter samt over den ovennævnte af hendes Stedfader, Proprietær Chr. Nicolai Hansen, den 26 December 1887 til hende for 9000 Kr. udstedte Obligation med Pant i Debtors ovennævnte Ejendom »Lille Godthaab«, saa har hun og paastaet de Indstævnte tilpligtede at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager.

De Indstævnte have procederet til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Nærværende Sags Afgørelse beror væsentlig paa, om paagældende til Fordel for Vaisenhuset i Citantindens Bedsteforældres Separationsvilkaar angaaende de tidnævnte tvende Aktiver truffne Bestemmelser retteligen er at anse som en dispositio mortis causa — hvad Citantinden formener — eller — hvad de Indstævnte antage — som en dispositio inter vivos, idet det kun er under den førstnævnte Forudsætning, at der bliver Spørgsmaal om til sammes Gyldighed at fordrø, at den skulde være truffen under Iagttagelse af testamentariske Former og forsynet med kgl. Konfirmation, og overhovedet om, at den skulde være i Strid med Citantindens Ret som Tvangsarving.

Det skønnes nu efter det Foreliggende ikke rettere, end at vedkommende Bestemmelse som medførende den Indskrænkning i Ægtefællerne Jensens Dispositionsret allerede i levende Live, at hver især af disse hindredes i at træffe nogen Disposition, der stred imod den til Fordel for Vaisenhuset i Separationsvilkaarene truffne, er en dispositio inter vivos.

Hertil kan endnu føjes, at Gyldigheden af den paagældende Bestemmelse ikke blot maa anses anerkendt af Citantindens Forældre derved, at hendes Fader paa hendes Moders Vegne, som ovenmeldt, har ladet sig Boet efter Citantindens ovennævnte Bestemoder ekstrahere af ovenmeldte Skiftekommission, hvorunder de her omhandlede to Aktiver og for disses Vedkommende — som det ses af den fremlagte Udskrift af det da passerede — kun til Indtægts- og Rentenydelse og saaledes, at han forpligtede sig til at lade de fornævnte Separations- og Skilsmisdedokumenter tinglæse som Indskrænkninger i Raadigheden over den faste Ejendom, men ogsaa til Dels af Citantinden selv, for saa vidt hun har modtaget — og oppebaaret Rente af — den til hende, som ovenberørt, af hendes Stedfader den 26 December 1887 for Obligationsbeløbet udstedte nye Panteobligation, uden at hun ses nogensinde at have taget nogen Reservation i Anledning af sammes Bestemmelse i Overensstemmelse med Separationsvilkaarene til Fordel for det kgl. Vaisenhus.

Som Følge af det foranførte ville de Indstævnte overensstemmende med deres Paastand blive at frifinde for Citantindens Tiltale i denne Sag.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Overtrædelse af Stempelovgivningen foreligger ikke under Sagen.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

44. Aargang.

Højesteretsaaret 1900.

Nr. 27.

Fredagen den 26 Oktober.

nos Naboerne, og at han navnlig den 6 Marts d. A., da hun, som tidligere samme Dag af Frygt for Manden havde forladt Hjemmet, vendte tilbage, greb fat i hende og trykkede hende ned mod Gulvet, samt med knyttet Haand slog hende i Hovedet. Ved den mod Hustruen saaledes udøvede Vold kan der ikke antages at være tilføjet hende Saar eller anden Skade.

For det anførte Forhold er Tiltalte ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 202, og da den ved Dommen fastsatte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage efter Omstændighederne findes passende, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Nr. 160.

Advokat Halkier

contra

Andreas Andersen, Poul Jensen og Jens Jep Jensen
(Def. Lunn),

der tiltales for Vold og Legemsbeskadigelse.

Randers Købstads Ekstrarets Dom af 12 Marts 1900: De Tiltalte, Andreas Andersen, Poul Jensen og Jens Jep Jensen, bør hensesættes til Fængsel paa Vand og Brød hver i 4 Gange 5 Dage. Saa udrede de og, en for alle og alle for en, i Erstatning til Snedker og Opvarter Houlberg Kr. 19,50 samt betale paa samme Maade samtlige de af Aktionen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Buhl, 20 Kr., og til Defensor, Prokurator Langballe, 15 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 April 1900: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage for hver af de Tiltalte. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Rye, betale de Tiltalte, en for alle og alle for en, 20 Kr. til hver.

Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte, en for alle og alle for en, til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Droskekuskene Andreas Andersen, Poul Jensen og Jens Jep Jensen, der ere fødte henholdsvis i Aaret 1870, 1849 og 1858, og af hvilke ingen ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag for Vold og Legemsbeskadigelse.

Snedker og Opvarter Søren Peter Houlberg har afgivet en edelig Forklaring, der gaar ud paa følgende.

Søndagen den 14 Januar d. A. havde han og Skomager Carl Henrik Frederiksen, der ligeledes tillige er Opvarter, om Aftenen mellem Kl. 11 og 12 indfundet sig i Traktørstedet »Marienlund« i Randers, hvor der nævnte Aften afholdtes Bal af en Forening, af hvilken hverken han eller Frederiksen er Medlem, og efter at de her havde nydt nogle Spise- og Drikkevarer, var det længere ud paa Natten blevet dem betydet, at de skulde forlade Lokalerne. Ikke desto mindre havde Houlberg — efter sin Forklaring paa Opfordring af en tilstedeværende — begivet sig fra Skænkestuen ind i den tilstødende Dansesal, og herfra blev han nu af en ham ubekendt Person — efter det i øvrigt oplyste nedennævnte Gjødese — ved Armen ført ud i Skænkestuen, hvor han fik fat i sin Hat, og hvor Tiltalte Andersen tillige tog fat i ham og var behjælpelig med at føre ham videre hen til Udgangsdøren. Ved denne, der fra en lille mellem Skænkestuen og Gaarden værende Gang fører ud til Gaardspladsen, bibragte Tiltalte Andersen ham et Stød med knyttet Næve i Nakken, hvorved han gik paa Hovedet ud af Døren.

Da han atter var kommen paa Benene og var naaet fra Gaarden gennem Porten ud paa Vejen, kom Tiltalte Andersen og muligen endnu en Person bag efter ham, og Andersen tilføjede ham nu et lignende Stød bag i Nakken, hvorved han atter faldt til Jorden. Efter paa ny at have rejst sig, gav han sig til — uden at sige noget eller i hvert Fald alene med en Ytring som »Kan man ikke faa Lov at gaa« eller »Vil De overfalde mig«, men under alle Omstændigheder uden at slaa igen — at gaa videre, men blev forfulgt af Andersen, og paa Hjørnet af en nær ved »Marienlund« anlagt ny Vej blev han for tredje Gang paa lignende Maade slaet omkuld, som han antager, ligeledes af Tiltalte Andersen.

Da han var kommet op igjen og havde faaet sin Hat samlet op, kom Tiltalte Jep Jensen til og bibragte ham, idet han ytrede noget lignende som »Skal der slaas«, med knyttet Næve et Slag mellem Næse og Mund, saa at han faldt bag over, og medens han laa i denne Stilling, gav Tiltalte Andersen med et Udbrud som »Tju« ham et stærkt Spark over Lænden, der voldte ham betydelig Smerte. Idet han derpaa rejste sig og spurgte, om han ikke maatte faa Lov at gaa, kom Tiltalte Poul Jensen til, hvem han bad om at hjælpe sig, men i Stedet herfor og uden at svare, bibragte Poul Jensen ham nu et Slag med knyttet Haand mellem Næse og Mund eller over Næsen, hvorved han paa ny faldt bag over, og medens han nu laa paa Jorden og alle tre Tiltalte vare til Stede, fik han forskellige Spark og Slag paa Kroppen, hvorunder han tabte sin Portemonnæ, og idet han derefter krøb hen for at tage den op, blev der paa ny tilføjet ham et Spark, uden at han dog ved af hvem. Da han derpaa vilde have fat i sin Hat, der laa paa Vejen, sparkede en af de Tiltalte til Hatten, som han dog fik taget op og vilde sætte paa Hovedet, men i det samme bibragte Tiltalte Poul Jensen ham med knyttet Haand et Slag i højre Øje, hvorved det, som han har udtrykt sig, sortnede for ham, der atter faldt om.

Da saa vidt var passeret, tilkendegav han de Tiltalte, at hvis de nu ikke lod ham gaa, brugte han sin Kniv, hvilken han samtidig tog op af Lommen, idet han holdt den, der i lukket Tilstand er knap 3 Tommer lang, i denne Tilstand inden i Haanden, saaledes at højst $\frac{1}{2}$ Tomme af Kniven ragede udenfor, og samtidig løftede han Haanden i Vejret. Han fik da igen flere Slag med knyttet Næve paa Siden af Hovedet, som han antager, af de Tiltalte Poul Jensen og Jep Jensen, medens han ikke erindrer, om Tiltalte Andersen deltog heri, og ved denne Lejlighed er Kniven efter hans Antagelse falden ham ud af Haanden, idet den siden har været borte. Han løb nu, medens de Tiltalte udskældte ham og Frederiksen — der var kommen til Stede lidt efter, at Tiltalte Jep Jensen havde slaaet ham — for »Pjalte« og »Opvarterskidt«, ind mod Byen, forfulgt af Tiltalte Poul Jensen, hvem han kunde høre ytre noget om, at han skulde have »Tærsk«, men som ved at falde blev forhindret i at indhente ham, der, efter ved Lorentzgade at have truffet Frederiksen, med denne gik til Politistationen, hvor de anmeldte det passerede.

Noget senere paa Natten kom han og Frederiksen paa Østergade i Samtale med Skomager Bach, og Tiltalte Jep Jensen kom da hen til dem og blandede sig i Samtalen samt tildelte, da Frederiksen havde spurgt, om de ikke havde Lov at staa og tale sammen, Frederiksen et Stød, saa at han faldt omkuld, hvorpaa Houlberg, der frygtede for ogsaa at blive slaaet, løb ud ad Vejen, forfulgt af Tiltalte Jep Jensen, der truede ham med flere »Tærsk«, men dog opgav Forfølgelsen, hvorefter han og Frederiksen først gik ud ad »Marienlund« til for at søge efter Frederiksens Sko og derefter fulgtes ad hjem. I Forbindelse hermed har Houlberg udsagt, at han ikke har givet de Tiltalte fjerneste Anledning til deres Overfald paa ham, der hidtil kun har kendt lidt til den ene af dem, nemlig Poul Jensen, men altid har holdt sig paa Afstand fra ham, da han ikke syntes om ham.

Ovennævnte Frederiksen har derhos edelig forklaret, at han vel

ikke den ommeldte Aften har set Tiltalte Andersen puffe Houlberg fra Skænkestuen ud i Gaarden, men at han, da han kom udenfor »Marienlund«s Port, saa Houlberg ligge paa Jorden, medens de tre Tiltalte foruden 3 à 4 andre Personer vare til Stede, hvorimod han ikke saa, at de Tiltalte slog Houlberg. Da han imidlertid gik ud herfra, fordi Houlberg skreg og bad om Tilladelse til at gaa, spurgte han de Tiltalte, hvorfor de slog Houlberg, men fik, i Stedet for Svar, af en af dem, uden at han dog ved af hvem, et Slag foran paa Brystet, hvorved han faldt om. Efter at være kommen paa Benene løb han og Houlberg ad Byen til, men blev ved Lorentzgade indhentede af de Tiltalte eller i hvert Fald to af dem, der, som han har udtrykt sig, nu igen »vare efter« Houlberg, og da han atter spurgte, om de ikke kunde lade Houlberg gaa, fik han af en af de Tiltalte, formentlig Jep Jensen, et Slag over Munden, hvorved han tumlede bag over.

Efter at han og Houlberg vare komne op, løb Houlberg ind ad Byen til, medens han selv løb tilbage til »Marienlund« raabende om Hjælp, og paa Vejen hertil mødte han sin Broder, der nu ligeledes blev »budt op til Klø« af de Tiltalte. Medens han stod med sin Broder, kom Houlberg tilbage, og de fulgtes nu ind til Byen og anmeldte Sagen paa Politistationen, hvorpaa de atter gik samme Vej tilbage, idet han vilde søge efter en Arbejdssko, som han havde tabt. I Østergade mødte de den ovennævnte Bach, og under en Samtale med ham om det passerede kom Tiltalte Jep Jensen til og spurgte i en brøsig Tone om, hvad de stod der efter, samt bibragte paa Frederiksens Svar, at de vel havde Lov at staa og tale sammen, denne et Stød foran i Brystet, hvorved han faldt om, hvorpaa Jep Jensen gav sig til at forfølge Houlberg, der løb ud ad »Marienlund« til. Noget efter kom Tiltalte Jep Jensen imidlertid tilbage og passerede ham nu uden at fortrædige ham, og lidt efter kom ogsaa Houlberg tilbage, hvorpaa han og Houlberg fulgtes ad til »Marienlund«. Frederiksen har derhos erklæret, at han ikke havde givet de Tiltalte mindste Anledning til deres Adfærd mod ham, i alt Fald ikke paa anden Maade end, at han søgte at forsvare Houlberg.

Medens Frederiksen ikke vil have haft anden Ulempe af den ham overgaaede Medfart end nogen Ømhed i Hofterne og lidt Vanskelighed ved at hæve den venstre Arm i Skulderleddet, hvorfor han ej heller har søgt Lægehjælp, har Houlberg derimod som Følge af de ham ved de Tiltaltes Mishandling tilføjede Læsioner maattet holde Sengen i noget over en Uge, og i en den 16 Januar paa Grundlag af en s. D. foretagen Undersøgelse udstedt Lægeerklæring beskrives de nævnte Læsioner som en blodunderløben Hævelse af det højre Øjes Omgivelser, hvor der tillige var Ømhed for Tryk, et haandfladestort ømt Parti paa venstre Hofte med en ret betydelig Svulst, fremkaldt ved Sprængning af et Blodkar under Huden, og endelig et ømt Parti paa Lænden, hvorhos det i Erklæringen udtales, at Læsionerne, der maatte antages frembragte ved Slag eller Stød førte med ret betydelig Kraft, og som vare meget smertefulde ved Bevægelse, vilde nødvendiggøre nogle Dages Sengeleje, men næppe vilde medføre Fare for Helbredet. I en senere Lægeerklæring af 24de s. M. udtales det derhos, at Læsionerne havde været alvorligere, end fra først af antaget, hvorfor Houlberg indtil nævnte Dag havde maattet holde Sengen og først vilde kunne give

Møde i Retten den 27de s. M., paa hvilken Dag Houlberg endelig i Retten erklærede, at han nu ingen Men havde af den lidte Overlast med Undtagelse af, at han følte nogen Smerte i den nederste Del af Ryggen, naar han skulde rejse sig.

Tiltalte Jep Jepsen, der ligesom de to andre Tiltalte under den mod dem indledede Undersøgelse en Tid lang har været belagt med Varetægtsarrest, har erkendt, at han, der den ommeldte Aften var til Stede i »Marienlund« for at køre for nogle af Deltagerne i det der Steds afholdte Bal, under det af Houlberg omforklarede Optrin udenfor »Marienlund« ved den ny Vej har, som af Houlberg forklaret, med knyttet Haand tildelt denne et Slag mellem Næse og Mund, efter sin Forklaring fordi han vilde komme Tiltalte Poul Jensen, som han havde hørt var bleven angrebet, til Hjælp.

Jep Jensen har endvidere erkendt, at han senere har stødt til Frederiksen, saa at denne, hvem han derimod ikke kan mindes at have bibragt et Slag paa Munden, faldt om, og at han har forfulgt Houlberg og derunder er fremkommen med den af denne omforklarede Ytring, og han har derhos indrømmet, at han, efter den nævnte Aften at være kommen ud fra »Marienlund«, har øvet Vold mod Houlberg, hvorved han har tilføjet, at han har gjort saadant uden foregaaende Aftale med de medtiltalte og alene, fordi han troede, at Tiltalte Poul Jensen var bleven angrebet, hvad han dog ikke vil have søgt nærmere Oplysning om, før han slog Houlberg. I et senere Forhør har Tiltalte Jep Jensen endvidere indrømmet, at det godt kan være, at han, som af Houlberg forklaret, har slaet denne to Gange, og at sidste Gang i saa Fald var, da Houlberg havde Kniven fremme, og han har i Forbindelse hermed forklaret, at han, efter at han første Gang havde slaet Houlberg, saa, at Tiltalte Andersen bibragte Houlberg det af denne omforklarede Spark, hvorimod han ikke vil have set, at Tiltalte Poul Jensen, der efter hans Forklaring den Gang var til Stede, umiddelbart efter Tilføjelsen af det nævnte Spark slog Houlberg.

Tiltalte Andersen har erkendt, at han, der, efter at Houlberg af ham og nedennævnte Gjødesen var bleven ført ud af »Marienlund«s Lokaler, var kommen ud paa Vejen udenfor »Marienlund«, her har bibragt Houlberg et Stød foran, saa at han faldt bagover, hvorhos han har tilføjet, at han ogsaa nok tror, at han, da Houlberg vilde rejse sig op, paa ny har stødt ham overende. Derimod har denne Tiltalte benægtet at have foretaget andet ulovligt overfor Houlberg eller Frederiksen eller set saadant foretaget af andre, og denne Benægtelse har han fastholdt under hele Undersøgelsen.

Tiltalte Poul Jensen — der i de første Forhør bestemt benægtede, at der fra hans eller de to medtiltaltes Side var forøvet noget Angreb paa Houlberg, hvorimod han søgte at give det Udseende af, at han, efter tilfældig at være kommen udenfor »Marienlund«, var bleven overfaldet af Houlberg og Frederiksen, uden dog at kunne give en nærmere Fremstilling af dette Overfald ud over, at saa vel han som Houlberg kom til at ligge paa Jorden — har i et senere Forhør paa Spørgsmaal om, hvor vidt han fastholdt at være bleven overfaldet, udsagt, at han »ikke rigtig vidste, hvad han skulde sige hertil,« idet han kun vidste, at han laa paa Vejen sammen med Houlberg og Frederiksen uden at kunne mindes, hvorledes de vare faldne omkuld og

uden at kunne erindre at have bibragt Houlberg det af denne omfklarede Slag i Øjet, hvilket sidste han dog paa den anden Side ikke vilde benægte, idet han i det hele ikke kunde huske videre fra den ommeldte Aften, da han var fuld.

I samme Forhør erkendte han dog, at han senere havde forfulgt Houlberg paa Gaden, og at han, efter hvad Tiltalte Jep Jensen bagefter havde fortalt ham, men hvad han dog ikke selv vil kunne huske, havde ligget paa Hjørnet af Lorentzgade med Houlberg og Frederiksen hver paa sin Side, men her udover har denne Tiltalte ikke villet erkende Rigtigheden af Houlbergs og Frederiksens Forklaringer.

Skønt der nu, uagtet de Tiltalte saaledes delvis have erkendt sig skyldige i det dem paasigtede Forhold, ikke er tilvejebragt fuld Overensstemmelse mellem de af Houlberg og Frederiksen og de af de Tiltalte afgivne Forklaringer — hvorved bemærkes, at navnlig de Tiltalte Andersen og Poul Jensen have været meget forbeholdne i deres Forklaringer, uden at der efter det i øvrigt oplyste er Føje til at antage, at de, som de have paaberaabt sig, ved den paagældende Lejlighed have været i en saadan Grad berusede, at de have været ude af Stand til at huske det passerede — findes der dog ikke at kunne være nogen Tvivl om, at Sagen i Virkeligheden i det væsentlige er gaaet til paa den af Houlberg og Frederiksen under Ed omfklarede Maade, hvilket ogsaa for flere Enkeltheters Vedkommende findes bestyrket ved de af forskellige Vidner afgivne Forklaringer.

I saa Henseende er det navnlig af fornævnte Skomager Bach forklaret, at han den ommeldte Aften udenfor »Marienlund«, hvor foruden Houlberg to Droskekuske, hvoraf den ene var Tiltalte Poul Jensen og den anden Tiltalte Andersen, samt et Par Karle vare til Stede, saa Houlberg blive stødt eller væltet om, uden at han dog lagde Mærke til af hvem, og at han senere paa Natten traf Houlberg og Frederiksen i Østergade, hvor da en Droskekusk, hvis Navn han ikke kender, kom til og var »utilladelig grov« samt, efter en eller anden Ytring af Frederiksen, bibragte denne et Stød for Brystet, saa at han faldt bagover, ligesom han bagefter, da han fulgtes fra Stedet med Vidnet, udtalte, at det var et Par Gadedrenge, som skulde have »Tærsk«.

Endvidere har Tjenestekarl Lauritz Nikolaj Jensen, der som Deltager i det ommeldte Bal var til Stede i »Marienlund«, forklaret, at han, der var gaaet udenfor paa Vejen, hvor han stod og talte med Tiltalte Andersen og den nævnte Gjødesen, saa Houlberg, hvem han kort i Forvejen havde set rejse sig op som fra et Fald, komme hen imod dem tilsyneladende med en blank Genstand i Haanden, og at Andersen nu, idet Vidnet tilraabte ham en Advarsel mod Houlberg, hurtigt vendte sig om og med Foden tildelte Houlberg et Stød eller Spark foran, saa at han faldt, hvorpaa han, da Houlberg havde rejst sig og atter gik frem imod ham, paa ny sparkede ham omkuld.

Endelig har Træhandler Niels Hansen Gjødesen forklaret, at han, der i Egenskab af Formand for den Forening, som den ommeldte Aften holdt Bal i »Marienlund«, havde ført Houlberg, der vilde deltage i Dansen, ud af Lokalet, noget efter, at dette var sket, kom ud

paa Vejen udenfor »Marienlund« og her saa Houlberg, der opholdt sig paa Vejen sammen med Tiltalte Andersen, faldt et Par Gange, uden at han dog ved, om han faldt af sig selv eller blev slaet omkuld af Andersen, og dette Vidne har derhos videre forklaret, at Houlberg derefter gik lidt hen ad Vejen, men kort efter kom tilbage og med højre Haand løftet samt med en glinsende Genstand i Haanden gik hen imod Tiltalte Andersen, som derpaa efter et advarende Raab fra en af de tilstedeværende vendte sig rask omkring og sparkede til Houlberg, saaledes at denne faldt over mod Frederiksen, hvorved de begge faldt omkuld, samt at Houlberg straks rejste sig igen, og at Tiltalte Andersen nu paa ny sparkede til ham, saa han faldt til Jorden, hvorefter Houlberg, da han var kommen op, sammen med Frederiksen gik hen ad Vejen.

Idet herefter de Tiltalte, uanset deres mangelfulde Tilstaaelse, maa anses overbeviste om ved den ommeldte Lejlighed at have i For- ening øvet Vold saa vel mod Houlberg som mod Frederiksen under de af disse beskrevne Omstændigheder, maa det derhos efter det fore- liggende anses for givet, at der ved den saaledes mod Houlberg ud- øvede Vold er tilføjet denne de ovenfor anførte Læsioner, hvorimod det ikke kan anses oplyst, af hvem af de Tiltalte og paa hvilken Maade hver enkelt af Læsionerne er tilføjet ham, ligesom det ej heller er oplyst, i hvilken Grad hver af de Tiltalte har været delagtig i den mod Frederiksen udøvede Vold — dog at Tiltalte Jep Jensen alene maa blive ansvarlig for den mod Frederiksen under Sammenstødet i Østergade udviste voldelige Fremfærd — og samtlige de Tiltalte ville derfor med den nævnte Undtagelse være at anse som meddelagtige i og ansvarlige for de overfor begge de anførte Personer udøvede Volds- handlinger.

Houlberg har til Udgifter til Lægebehandling og til Anskaffelse af en ny Hat paastaet sig hos de Tiltalte tilkendt en Erstatning af 19 Kr. 50 Øre, og denne Erstatningspaastand, imod hvilken de Tiltalte intet have haft at erindre, er ved Underrettsdommen tagen til Følge, saaledes at de Tiltalte ere tilpligtede in solidum at udrede det nævnte Beløb.

Som Følge af det anførte maa det billiges, at de Tiltalte ved Un- derrettsdommen for det overfor Houlberg udviste Forhold ere ansete efter Straffelovens § 203, jfr. § 47, 1ste Punktum, og for deres Ad- færd overfor Frederiksen efter samme Lovs § 200, jfr. § 1 i Lov indeholdende nogle Bestemmelser om Vold mod sagesløs Person af 11 Maj 1897, men Straffen, der er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage for hver af de Tiltalte, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Art Fængsel i 2 Gange 5 Dage for hver af de Tiltalte.

Mandagen den 29 Oktober.

Nr. 241.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Thorvald Peder Johansen (Def. Hansen),

der tiltales for Vold og Opsætsighed mod Politiet.

Kriminal- og Politirettens Døm af 25 August 1900: Arrestanterne Alfred Marius Christian Hansen og Thorvald Peder Johansen bør straffes: Johansen med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og Hansen med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, og, en for begge og begge for en, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salarer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Bentzen og Prokurator Meyer, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han rettelig anset efter Straffelovens § 100, men Straffen findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Thorvald Peder Johansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i seks Gange fem Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Lunn og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanterne Alfred Marius Christian Hansen og Thorvald Peder Johansen for Vold og Opsætsighed mod Politiet.

Arrestanten Johansen er født den 25 Maj 1879 og blandt andet anset ved Rettens Dom af 21 Maj 1898 efter Straffelovens §§ 100 og 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 17 December 1898 efter Straffelovens § 203, kfr. Lov Nr. 80 af 11 Maj 1897, med Tvangsarbejde i 180 Dage, ved Rettens Dom af 28 Oktober 1899 efter Straffelovens § 100 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og senest ved Rettens Dom af 19 Maj 1900 efter Straffelovens §§ 100, 101 og 228 med lige Straf.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 17 Juli d. A. om Aftenen henad Kl. 11 gjorde Arrestanterne, der vare paavirkede af nyde Drikkevarer, men, som det maa antages,

i fuldt tilregnelig Tilstand, sig skyldige i Gadeuorden i Fredensgade, hvor de sang og samlede Opløb, hvorfor Politibetjentene Nr. 552, Brylle, og 595, Toxværd, der vare iførte Uniform, efter forgæves at have opfordret Arrestanterne til at forholde sig rolige, anholdt dem, for at føre dem til Politistation Nr. 6.

Arrestanten Johansen har under Sagen paastaet, at han paa Grund af Beruselse ikke kan erindre ved den paagældende Lejlighed at have gjort sig skyldig i noget ulovligt, men ved de af de fornævnte Politibetjente Brylle og Toxværd samt Politibetjent Nr. 355, Burgwaldt, afgivne beedigede Forklaringer er det bevist, at han satte sig til Modværge mod Politibetjent Brylle, da denne vilde transportere ham til Politistationen, og at han vedblev med sin Modstand, efter at Politibetjent Toxværd var kommen Brylle til Hjælp, idet han, efter at være kastet omkuld, sparkede og slog om sig, hvorved han, der havde Læderfodtøj paa, bl. a. ramte Brylle paa Arm og Knæ og Toxværd i Skridtet og paa Benene, saaledes at han tilføjede de paagældende en øjeblikkelig Smerte, samt endvidere Brylle en Hudafskrabning paa det ene Knæ, der dog lægedes i Løbet af et Par Dage.

De nævnte Betjente bandt nu Arrestantens Fødder sammen med en Rem, som de dog atter løste, efter at have faaet Assistance af Politibetjent Burgwaldt, der ligeledes var iført Uniform. Under den videre Transport til Stationen gjorde Arrestanten af og til Modstand mod at føres afsted, idet han greb fat i, hvad der fandtes paa Vejen.

I Henhold til det foranstaaende ville Arrestanterne være at anse efter Straffelovens § 100, efter Omstændighederne: Johansen med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 194. Højesteretssagfører Lunn

contra

Hans Thomas Bendixen (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 263.

Øster og Vester Herreders Ekstrarets Dom af 26 Marts 1900: Tiltalte Hans Thomas Bendixen bør straffes med simpelt Fængsel i 14 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Harck af Varde og Hansen af Esbjerg, med henholdsvis 12 og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 Maj 1900: Tiltalte Hans Thomas Bendixen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor for Underretten i Salær 15 Kr., Defensor samme Steds 12 Kr. samt Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Rye, hver 15 Kr., udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Lunn og Hansen hver 40 Kroner, som udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det : Hans Thomas Bendixen, der er født i Aaret 1873 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag for Overtrædelse af Straffelovens § 263.

Efter Sagens Oplysninger begyndte Tiltalte, der i 7 Aar havde været henholdsvis Lærling og Kommis i en Manufakturforretning i Ribe og derefter i ca. 4 Aar rejsende for et Manufakturfirma, i September Maaned 1898, i Henhold til et ham under 24de s. M. meddelt Næringsbevis paa Detailhandel, en Handel udelukkende med Manufakturvarer i Ølgod, idet han i den første Tid benyttede en Sal i den derværende Gæstgivergaard til Butik og derpaa i Oktober s. A. flyttede ind i en lige overfor Gæstgivergaarden opført ny Bygning, hvor Butiken aabnedes.

Tiltalte, der i August Maaned s. A. havde giftet sig, og som havde anvendt de Penge, han var raadig over, nemlig dels 400 Kr., som han selv ejede, dels 1200 Kr. og 600 Kr., som han fik henholdsvis af sin Svigermoder og af sin Fader, altsaa i alt 2200 Kr., til Anskaffelse af Udstyr m. m., var saaledes, da han og hans Hustru kom til Ølgod, ikke i Besiddelse af nogen Kapital, men efter sin Forklaring skaffede han sig ved Forretningens Begyndelse paa Kredit hos forskellige Firmaer et Varelager til en Indkøbspris af 12 à 14000 Kr., der i de fleste Tilfælde skulde afgøres ved maanedlige Afdrag, hvorhos han, der tillige anskaffede sig Butiks- og Kontorinventarium m. m. for 8 à 900 Kr., senere gjorde yderligere Vareindkøb mod Betalingsterminer paa 30 Dage eller 3 Maaneder. For at faa Forretningen i Gang — hvorved bemærkes, at der, efter hvad Tiltaltes Defensor for Underretten har oplyst, allerede fandtes 3 Manufakturhandlere ved Ølgod Station, da Tiltalte begyndte sin Forretning — anvendte Tiltalte, efter hvad han videre har forklaret, navnlig to Midler, nemlig dels Reklamering i temmelig stort Omfang, særlig ved trykte Plakater, som han sendte om til Skoler og andre Steder, hvortil han vil have forbrugt ca. 600 Kr., dels Salg til meget billige Priser. Da han imidlertid ikke var i Stand til at opfylde sine Forpligtelser, efterhaanden som Kreditiden udløb, saa han sig, som det efter det oplyste maa antages, allerede i Begyndelsen af Juli Maaned f. A. nødsaget til at standse sine Betalinger, og han henvendte sig da gennem »Foreningen af københavnske Manufaktur-Grossisters Akkord- og Konkurs-Afdeling« til sine Kreditorer med et Forslag til en Akkord.

Forinden Udsendelsen af dette Forslag lod den nævnte Afdeling optage en detaljeret Status over Tiltaltes Aktiver og Passiver, hvilken Status udviste Aktiver til Beløb af 10461 Kr. 34 Øre, nemlig Varelageret, beregnet efter Indkøbspris til 9189 Kr. 90 Øre, og Inventar, udestaaende Fordringer m. m. til en Værdi af 1271 Kr. 44 Øre, medens Kreditorerne opførtes med et Tilgodehavende af i alt 20720 Kr. 95 Øre. Saa godt som alle Kreditorerne nægtede imidlertid at gaa ind paa Akkordforslaget, hvorved der tilbødes dem 51 $\frac{1}{2}$ pCt. af deres Fordrings Beløb, og Tiltaltes Bo blev derpaa efter Begæring af nogle af dem den 16 August f. A. taget under Konkursbehandling, hvilket dog efter Indholdet af den af Kuratorerne i Boet i Henhold til Konkurslovens § 79 til Skifteretten afgivne Indberetning af 16 Oktober f. A. først skete, efter at den foran nævnte Akkord- og Konkursafdeling i Henhold til den af Tiltalte meddelt Bemyndigelse havde realiseret hans Varelager og Inventar ved — som det maa antages, uden at der blev foretaget nogen anden Registrering og Vurdering deraf end den alt i Anledning af Akkordforslaget stedfundne — efter modtagne Tilbud fra forskellige Sider at overdrage disse Genstande til den højstbydende, en Manufakturhandler i Skive, for 70 pCt. af Indkøbsprisen, i hvilken Henseende Kuratorerne i bemeldte Indberetning have udtalt, at denne Betaling, »især da Fallenten i de fleste Tilfælde havde købt Varerne for dyrt, maa anses for en fuldt ud forsvarlig Pris«. Om Boets Status under Konkursbehandlingen foreligger der i øvrigt ingen anden Oplysning under Sagen end en Opgivelse af Aktor for Underretten, der tillige er en af Kuratorerne i Boet, om, at dette, naar alle Aktiver, derunder Tiltaltes i Boet inddragne Indbo, medregnes, kun vil give Kreditorerne en Dividende af ca. 25 pCt.

Efter at Kuratorerne i Boet havde afgivet den nævnte Indberetning, fremkom der gennem bemeldte Akkord- og Konkurs-Afdeling fra 4 Firmaer i Kjøbenhavn, der ere Kreditorer i Boet, en den 30te Oktober f. A. dateret Begæring om, at der maatte blive rejst Tiltale mod Fallenten i Henhold til Straffelovens § 263 eller til dens Analogi.

Under de i Henhold hertil optagne Forhør har Tiltalte som de vigtigste Aarsager til Falliten efter sit bedste Skønnende opgivet, at han uden at være i Besiddelse af Kapital begyndte sin Forretning i saa stor Maalestok, som han gjorde, at han ved selve Etableringen paadrog sig en for stor Gæld, at han i saa vidt Omfang som sket har solgt under Indkøbspris, og at han og hans Hustru have brugt »betydelig flere Penge, end de efter deres virkelige Formueforfatning burde have gjort«.

Med Hensyn til de to førstnævnte Omstændigheder kan henvises til, hvad der alt foran derom er anført. Hvad angaar Salget under Indkøbspris, gaar Tiltaltes Forklaring ud paa, at han, som han har udsagt, ikke saa meget for at skaffe sig kontante Penge mellem Hænder som for at skabe sig en Kundekreds, i Begyndelsen »for en Del« solgte under Indkøbspris, eller at der, som han ogsaa har udtrykt sig, blev tabt paa »en stor Del« af de daglig solgte Varer, i hvilken Henseende han har anført, at der i større Omfang blev solgt Bomuldstøj for 20 Øre og Twistlærred for 15 Øre pr. Alen, hvilket var under

at han havde tjent som Premierløjtnant i den russiske Marine fra den 1 Januar 1897 til Midsommeren 1899 — han maa antages som saadan i 1897 at have været om Bord i den ovennævnte Dampers »Rossia« — Protest imod, at han tilpligtedes overhovedet at aflægge Vidneforklaring i det foreliggende Tilfælde og særlig at besvare forskellige af de fremlagte Spørgsmaal, da det formentlig vilde staa i Strid med de Pligter og Hensyn, der maatte paahvile ham som forhenværende russisk Officer, og som den, der i nævnte Egenskab havde aflagt russisk Faneed.

Kaptajn Hansen fastholdt imidlertid ved sin Sagfører Begæringen om hans Afhøring, og der blev derpaa fra begge Sider æsket Kendelse af Retten i saa Henseende, efter at der af denne paa begges Vegne og efter Aftale med dem var indhentet Oplysning om den russiske Lovgivnings Bestemmelser derom.

Retten, der, som allerede omtalt, maa anse sig som kompetent med Hensyn til Spørgsmaalet om Vidneafhøringen i nærværende Tilfælde, finder nu ikke, at Premierløjtnant Mygind under Hensyn til det foreliggende i og for sig kan undslaa sig fra at afgive Vidneforklaring, idet der intet er fremkommet om, at der paa dette Omraade gælder Forskrifter i russisk Ret, der ere forskellige fra de her i Landet gældende, og Spørgsmaalet bliver saaledes kun, om Besvarelsen af de enkelte fremlagte Spørgsmaal maa siges at ville komme i Strid med den Pligt, der ifølge de almindelige Retsregler maa paahvile ham til ikke at udtale sig om, hvad han kun har erfaret i Embedsmedfør og som Embedshemmelighed.

Dette skønnes nu at gælde om det fremlagte 5te Spørgsmaal, der gaar ud paa at faa at vide, hvorvidt Løjtnant Mygind, da han efter Skibenes Sammenstød var om Bord i »Kali-Maas«, fremkom med noget Tilbud fra Chefen for »Rossia« om Erstatning, og hvorpaa det da gik ud, samt hvad der blev svaret derpaa.

Derimod skønnes Løjtnant Mygind ikke med Føje at kunne undslaa sig for at besvare de øvrige fremlagte 4 Spørgsmaal, nemlig 1) om han efter Sammenstødet var om Bord i »Kali-Maas« og da fremkom med en Anmodning om at faa 2 af dette Skibs Mandskab med om Bord i »Rossia«, hvad der blev besvaret med Nej, 2) om han, da han senere igen var om Bord i »Kali-Maas«, gennemlæste, hvad der i dens Journal var anført om Sammenstødet, og deri saa angivet, at »Rossia« ved dette havde gaaet med $12\frac{1}{4}$ Knobs Fart, samt derefter paa Spørgsmaal om, hvorfra man vidste det, havde faaet det Svar af Kaptajn Hansen, at en anden tilstedeværende Officer fra »Rossia« havde sagt det, hvad denne saa erkendte for rigtigt, 3) om han paa Spørgsmaal af Kaptajn Hansen, hvorvidt man paa »Rossia« havde hørt »Kali-Maas«s Taagelur, havde svaret, at den var hørt een Gang, samt 4) om han havde anmodet om at faa en Afskrift af »Kali-Maas«s Logbog, men faaet Afslag, fordi han ikke vilde forpligte sig til omvendt at levere Kaptajn Hansen en Afskrift af »Rossia«s Journal om Sammenstødet, idet Besvarelsen af disse 4 Spørgsmaal ikke findes at staa i Strid med hans Pligt til ikke at udsige, hvad han kun har erfaret i Embedsmedfør.

Nr. 238.

Advokat Halkier

contra

Niels Hans Lorentzen Tagmose (Def. Hindenburg),

der tiltales for Bedrageri eller svigagtigt Forhold.

Bølling Nørre Herreders Ekstrarets Dom af 10 Maj 1900: Tiltalte Niels Hans Lorentzen Tagmose, nu af Moselund, bør til Statskassen bøde 50 Kr. eller, i Mangel af Bødens fulde og prompte Betaling, hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. I Erstatning til Husmand Christen Mikkelsen af Videbæk bør Tiltalte derhos betale 11 Kr. 80 Øre, hvorhos han bør udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Kiær, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Jensen, 10 Kr. Den idømte Bøde og Erstatningen at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 Juli 1900: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Rye, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde og Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Betaling regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Hans Lorentzen Tagmose til Advokaterne Halkier og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Niels Hans Lorentsen Tagmose, der er født i Aaret 1854, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Bedrageri eller svigagtigt Forhold.

Efter Sagens Oplysninger solgte Tiltalte, der den Gang var Ejer af et Hus i Herborg, i Begyndelsen af Februar Maaned d. A. til Husmand Christen Mikkelsen af Videbæk 1600 Pd. Rughalm for en Købesum af 26 Kr. 25 Øre. Tiltalte leverede dog ikke Halmen straks ved Handelens Afslutning, idet det blev aftalt, at Mikkelsen senere skulde hente Halmen hos Tiltalte, og Købesummen blev ej heller straks erlagt, hvorimod Tiltalte, der var gaaet ind paa, at et Beløb af 10 Kr., som

han fra tidligere Tid skyldte Mikkelsen, skulde afgaa i Købesummen, fire Dage efter Handelen af Mikkelsen fik udbetalt et Forskud af 4 Kr. 50 Øre og atter nogle Dage senere fik et yderligere Forskud af 7 Kr. 30 Øre udbetalt for dermed at betale sin Kommuneskat. Endvidere er det oplyst, at Tiltalte den 26 Februar, paa hvilket Tidspunkt Mikkelsen endnu ikke havde afhentet den købte Halm, til en Tredjemand solgte sin Ejendom i Herborg med Besætning, Avl og Afgrøde — derunder ogsaa den paa Ejendommen værende Beholdning af Halm, hvoraf de til Mikkelsen solgte 1600 Pd. skulde have været leverede — for en Købesum af 3575 Kr., og at denne Handel den paafølgende 2den Marts hos en Sagfører i Skjern blev fuldbyrdet ved Udfærdigelse af Skøde til Køberen, ved hvilken Lejlighed Købesummen berigtigedes saaledes, at Køberen overtog den paa Ejendommen hvilende Prioritetsgæld til Beløb 3200 Kr., og ved en kontant Udbetaling af et mindre Beløb og Overtagelse af nogle Tiltalte paahvilende Gældsforpligtelser fyldestgjorde denne for 205 Kr., samt endelig for Restbeløbet 170 Kr. udstedte et Gældsbevis til Tiltalte lydende paa Beløbets Betaling den førstkomende 12 Marts, hvilket sidste Beløb Køberen dog efter Tiltaltes Anmodning udbetalte ham den 4 Marts.

Ved Tiltaltes egen med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte ved det nævnte Salg af sin Ejendom har undladt at gøre Køberen opmærksom paa, at en Del af den paa Ejendommen værende og sammen med denne afhændede Halm alt i Forvejen af ham var solgt til Mikkelsen, og at Tiltalte ved dette Dobbelt salg af Halmen har afskaaret sig selv fra at opfylde den med Mikkelsen indgaaede Handel, hvorpaa han havde modtaget Forskud, og vel har Tiltalte paaberaabt sig, at den nævnte Undladelse alene skyldes en Forglemmelse fra hans Side, men, selv om det ikke kan anses udelukket, at Tiltalte under de den 26 Februar stedfundne Salgsforhandlinger ikke har husket paa Salget af Halmen til Mikkelsen, uagtet han har erkendt, at der ved Køberens Eftersyn af Ejendommen ogsaa blev talt om den tilstedeværende Furage, maa det dog anses for hævet over enhver Tvivl, at Tiltalte ved den i Skjern den 2 Marts stedfundne Fuldbyrdelse af Ejendomshandelen har haft Salget af Halmen i Erindring, idet det af Tiltalte er erkendt, at Mikkelsen en af Dagene mellem den 26 Februar og 2 Marts ved Budsendelse havde ladet ham tilkendegive, at Halmen vilde blive afhentet, ligesom Tiltalte har indrømmet, at han havde baaret sig urigtigt ad ved ikke i Skjern at omtale Salget af Halmen, hvad han vil have undladt, fordi han mente, at han nu en Gang var bunden ved Ejendoms-handelen, og fordi han haabede, at det skulde lykkes ham at faa Sagen ordnet med Mikkelsen.

Efter at Tiltalte, som meldt, den 4 Marts var kommen i Besiddelse af et kontant Beløb af 170 Kr., undlod han imidlertid at tilbagebetale de af Mikkelsen ydede Forskud paa Købesummen for den solgte

Færdig fra Trykkeriet den 15 November 1900.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

44. Aargang.

Højesteretsaaret 1900.

Nr. 28.

Tirsdagen den 30 Oktober.

Halm, ligesom han ej heller paa anden Maade affandt sig med Mikkelsen, hvorimod han af Beløbet anvendte 100 Kr. til Udbetaling paa Købesummen for et af ham den 2 Marts købt Hus ved Moselund Station, og brugte 57 Kr. til Fødevarer og Ekvipering af nogle af hans Børn, der i den nærmest paafølgende Tid skulde ud at tjene, saaledes at han, da en Politibetjent den 9 Marts indfandt sig hos ham sammen med Mikkelsen, der havde gjort Anmeldelse til Politiet om Tiltaltes Forhold, kun havde ca. 13 Kr. i Behold, hvorfor han, da han havde Brug for dette Beløb til Bestridelse af Udgifterne ved sin og sin Families forestaaende Flytning til Moselund, erklærede sig ude af Stand til at tilbagebetale de af Mikkelsen ydede Forskud. Saadan Tilbagebetaling har efter det oplyste ej heller senere fundet Sted, om end Tiltalte Dagen efter Politibetjentens og Mikkelsens Tilstedeværelse hos ham henvendte sig til Mikkelsen og tilbød denne, der havde erklæret sig tilfreds med en Udbetaling af 11 Kr. 80 Øre eller 14 Kr. i det hele, 10 Kr. straks og Resten til 1ste Maj, hvilket Tilbud Mikkelsen, der efter sin Forklaring ikke stolede paa Tiltaltes Løfte om senere Betaling, dog ikke vilde gaa ind paa.

Medens Tiltalte saaledes har erkendt, at han, uagtet Mikkelsen, som meldt, forinden det endelige Salg af Ejendommen havde sendt Bud til ham angaaende Halmen, hverken sørgede for, at Mikkelsen fik Halmen udleveret, eller foranledigede, at Mikkelsen paa anden Maade blev holdt skadesløs, har han dog ved Siden heraf vedblivende fastholdt, at det ikke har været hans Hensigt at bedrage Mikkelsen, og at han — skønt han, efter hvad han har erkendt, til forskellige Personer har en Gæld af godt 200 Kr. — nok skulde have tilbagebetalt de af Mikkelsen forskudsvis modtagne Beløb, og denne Forklaring findes efter Omstændighederne ikke at kunne forkastes. Men om der end herefter maa gaas ud fra, at Tiltalte ikke har handlet i egentlig bedragerisk Hensigt, findes Tiltalte dog efter alt det foreliggende, navnlig naar Hensyn tages til hele hans øjensynlig slette økonomiske Stilling, ved sin Adfærd overfor Mikkelsen at have gjort sig skyldig i et svingagtigt Forhold, der maa paadrage ham Straf efter Bestemmelserne i Straffelovens § 257.

Mikkelsen har under Sagen paastaat sig hos Tiltalte tilkendt en Erstatning af 21 Kr. 80 Øre, men heraf er der ved Underrettsdommen kun tilkendt ham det Beløb 11 Kr. 80 Øre, som han kontant har udbetalt til Tiltalte som Forskud paa Købesummen for Halmen.

I Henhold til det anførte maa det billiges, at Tiltalte ved Underrettsdommen er anset efter den nysnævnte Bestemmelse i Straffeloven med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til en Bøde til Statskassen af 50 Kr. eller, i Mangel af fuld Betaling heraf, simpelt Fængsel i 8 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 202.

Advokat Halkier

contra

Friederich Rudolph Wiemann (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Odense Købstads Ekstrarets Dom af 10 April 1900: Tiltalte Friederich Rudolph Wiemann bør straffes med simpelt Fængsel i 14 Dage samt udrede Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Rasmussen, 16 Kr. og til Defensor, Sagfører Jørgensen, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Juni 1900: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Overretssagfører William Lund og Overretsprokurator Lehmann for Overretten betaler Tiltalte Friederich Rudolph Wiemann 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Friederich Rudolph Wiemann til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Odense Købstads Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Friederich Rudolph Wiemann, der er født den 27 Februar 1885 og som ved Justitsministeriets Resolution af 30 November 1898 er fritaget for Tiltale for Tyveri mod Tildelelse af en legemlig Revselse i Hjemmet, men ikke funden forhen straffet efter Dom, aktioneret for Tyveri, og ere Sagens Omstændigheder ifølge Tiltaltes egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste følgende:

I December Maaned 1899 stjal Tiltalte fra en Kasse med Duer, som beroede i et aabentstaaende Halvskur, i en Ejendom paa Nørregade i Odense, hvortil han havde uhindret Adgang, 2 Duer af Værdi ca. 1 Kr. 50 Øre, hvorefter han anbragte Duerne i en til 25 Øre vurderet Kasse, som han samtidig stjal i Skuret. De stjaalne Genstande tilhørte Købmand Knutzen.

En Aften i den første Halvdel af Januar Maaned 1900 gik han, i den Hensigt at stjæle Duer, ind i en til en Ejendom ved Middelfart Landevej hørende Gaard, til hvilken Gaard han havde uhindret Adgang, gik derefter op ad en til et Vindue i Ejendommens Bagbygning opstillet Stige, aabnede Vinduet, der kun var tillukket med en Hvirvel, og stjal, ved at række Armen ind i det indenfor Vinduet værende Dueslag, 2 Enken Nielsen tilhørende Duer af Værdi 1 Kr. 50 Øre.

Den 22de og den 25 Januar 1900 om Aftenen stjal Tiltalte henholdsvis fra et Loft paa Vesterbro i Odense 2 Duer af Værdi 10 Kr. og fra samme Loft samt fra et afskildret Rum paa dette i alt 4 Duer af Værdi tilsammen 16 Kr. og en Kasse af Værdi 25 Øre. Tiltalte havde uhindret Adgang til det stjaalne, der tilhørte Arbejdsmand Uhrhammer.

Den 3 Februar 1900 stjal Tiltalte i Forening med en anden, ikke tiltalt Dreng en Detaillist Andresen tilhørende Kasse med 33 Cigarer af Værdi ca. 1 Kr. 40 Øre, hvilken Kasse stod frit fremme i Andresens Butik, i hvilken Drengene vare gaaede ind for at stjæle.

Endelig stjal Tiltalte omtrent midt i Februar 1900, antagelig den 16de, en Bog af anslaaet Værdi 15 Øre fra en Butik paa Vesterbro i Odense, i hvilken han var gaaet ind for at udføre Tyveriet. Bogen tilhørte Bogbinder Christensen.

Som Følge af foranstaaende vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 233 efter Omstændighederne med simpelt Fængsel i 14 Dage.

Onsdagen den 31 Oktober.

Nr. 243.

Højesteretssagfører Asmussen

contra

Karl Emil Ferdinand Pedersen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 25 August 1900: Arrestanten Karl Emil Ferdinand Pedersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Richter og Overretsprokurator Kalko, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ingen Indflydelse kunne faa paa Sagens Udfald,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Karl Emil Ferdinand Pedersen til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Karl Emil Ferdinand Pedersen for Tyveri eller Hæleri.

Arrestanten, der er født den 14 Januar 1877, er anset ved Københavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 25 Juni 1896 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved samme Rets Dom af 24 Oktober 1896 efter Straffelovens §§ 230, 1ste og 2det Stk., sammenholdt med § 54, og Lov 3dje Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og senest ved den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets Dom af 13 Juli 1897 efter Straffelovens § 228, jfr. § 64, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Arrestanten sigtes nu under denne Sag for at have gjort sig skyldig i Tyveri eller Hæleri med Hensyn til et Smed Svend Johansen tilhørende, til 8 Kr. vurderet Ur, og ere Sagens Omstændigheder følgende:

Arrestanten har erkendt, hvad der stemmer med det i øvrigt oplyste, at han om Formiddagen den 6 Maj d. A. har været i Besiddelse af det nævnte Ur, og at han har faaet en Arbejdsmand Martin Bentzen til at pantsætte det for sig.

Arrestanten har imidlertid bestemt fastholdt, at han ikke har fra-stjaalet Johansen Uret, men i god Tro har modtaget det af en ham ubekendt Person, og Arrestanten har herom afgivet følgende nærmere Forklaring:

Medens han den 6 Maj opholdt sig i det til Logishuset Farvergade Nr. 12 hørende Beværtningslokale, kom han i Selskab med den nævnte ubekendte Person. Efter at de derpaa havde siddet noget og drukket, spurgte den ubekendte Person ham, om han vilde pantsætte et Ur for ham, og da Arrestanten ikke tvivlede om, at Uret tilhørte den ubekendte, paatog han sig Pantsætningen og lod derefter Uret pantsætte ved Martin Bentzen. Efter dernæst at have givet Bentzen 25 Øre af Pantsætningssummen, 2 Kr. 50 Øre, gav Arrestanten Resten til den ubekendte, og han og denne drak derpaa Pengene op i For-ening.

Smed Johansen har om Maaden, hvorpaa han formener at have mistet Uret, afgivet følgende beedigede Forklaring:

Om Formiddagen den 6 Maj opholdt han sig i stærkt beruset Tilstand i det ovennævnte Beværningslokale og satte sig, efter Anvisning af Værten, hen i en Krog af Lokalet, hvor han faldt i Søvn. Da han noget efter vaagnede, savnede han sit Ur, medens den Kæde, hvortil Uret havde været fastgjort, hang løst ned. Han er derfor fast overbevist om, at Uret er blevet ham frastjaalet, medens han sad og sov, skønt han, der ogsaa den 5 Maj var svirende, ikke er sikker paa, at han har set Uret senere end godt hen paa Eftermiddagen sidst nævnte Dag.

Offentligt Fruentimmer Ane (Anna) Marie Rasmussen har under Sagen forklaret, at hun om Formiddagen den 6 Maj sad i det nævnte Beværningslokale sammen med Smed Johansen, Arrestanten og en Person ved Navn Albert Petersen. Medens de sad her, faldt Johansen i Søvn, og hun saa da, at Albert Petersen løste Uret, som Johansen bar, fra den Kæde, hvortil det var fastgjort, og tog Uret til sig. Hun har videre forklaret, at Arrestanten saa Albert Petersen tage Uret, og at Albert Petersen nogle faa Minutter efter gav Uret til Arrestanten, som umiddelbart derpaa gik hen til Martin Bentzen og fik denne til at pantsætte Uret.

Arrestanten har nu ogsaa erkendt, at han ved nævnte Lejlighed sad sammen med Johansen, Ane Marie Rasmussen og Albert Petersen, men har i øvrigt benægtet Rigtigheden af Ane Marie Rasmussens Forklaring. Han vil saaledes ikke have set Albert Petersen tage Uret fra Johansen, og gør ganske særlig gældende, at det ikke var Albert Petersen, men en anden ham ganske ubekendt Person, af hvem han modtog Uret til Pantsætning.

Nævnte Albert Petersen, der har siddet arresteret under Sagen, men for hvis Vedkommende Sagen er blevet sluttet uden Tiltale, har i Overensstemmelse hermed forklaret, at han ikke har taget Uret fra Johansen og heller ikke har haft dette i sin Besiddelse eller set det i Arrestantens Besiddelse.

Da nu Ane Marie Rasmussen er straffet for Tyveri, vil der ikke kunne tillægges den af hende afgivne Forklaring nogen Beviskraft, men da Arrestantens Forklaring om Maaden, hvorpaa han vil være kommen i Besiddelse af Uret, baade i sig selv har været vaklende og derhos er ganske ubestyrket, og da Johansen har aflagt Tilhjemlingsed og har ført Bevis for sin Ejendomsret til Uret, findes der desuagtet at være tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Forordningen 8 September 1841 § 6 tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af Uret, efter Omstændighederne dog kun som Hæler.

I Henhold til ovenstaaende vil Arrestanten være at anse i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238, som for 3dje Gang begaaet Hæleri, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Nr. 224.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Christen Hauge Christensen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Sallinglands Herreders Ekstrarets Dom af 12 Maj 1900: Tiltalte Christen Hauge Christensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, betale i Erstatning til Tjenestekarl Peter Christian Christensen af Lem 3 Kr. og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Pasbjerg og Overretssagfører Borch Jacobsen, henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 Juni 1900: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Hindberg, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christen Hauge Christensen til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Christen Hauge Christensen — der er født i Aaret 1875, og som tidligere, foruden at han har været anset ved Overrettens Dom af 7 Maj d. A. for Overtrædelse af Værnepligtsloven med simpelt Fængsel i 8 Dage samt en Bøde til Statskassen af 30 Kr., har været straffet for Tyveri ifølge Holsteinborg Birks Ekstrarets Dom af 20 December 1895 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage — tiltales under denne Sag paany for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han en Dag i September f. A., da han, der den Gang tjente som Karl paa Hovedgaarden Hostrup, var beskæftiget med et Arbejde paa Loftet i Gaardens vestre Udhus, har tilvendt sig et Par Fedtlæders Støvler, der hang paa et Søm paa Skorstenen samme Steds, hvor Ejeren af Støvlerne, Peder Christian Christensen, der samtidig tjente paa den nævnte Gaard, efter sin Forklaring

i Maj Maaned f. A. havde hængt dem uden at tænke videre paa dem, da han først skulde bruge dem den paafølgende Vinter. Tiltalte har i øvrigt forklaret, at han ikke vidste, hvem Støvlerne tilhørte, da han satte sig i Besiddelse af dem, og navnlig troede, at de vare kasserede, idet Saalerne vare opslidte, men han har dog erkendt, at Støvlerne ingenlunde vare værdiløse. De stjaalne Støvler, som Tiltalte bortbyttede til sin Broder for et andet Par Støvler, ere bragte til Stede under Sagen og vurderede til 10 Kr. Bestjaalne, til hvem Støvlerne maa antages at være blevne udleverede, har i Erstatning for Afsavn og Forringelse paastaet sig tilkendt 3 Kr. hos Tiltalte, og denne Paastand, mod hvilken Tiltalte intet har haft at erindre, er ogsaa tagen til Følge ved Underrettsdommen.

For sit anførte Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 230, 1ste Led, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 231. Højesteretssagfører Hansen
 contra
 Slagtermester **Anders Jensen** (Def. Asmussen),
 der tiltales for Overtrædelse af Næringsloven.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 August 1900: Tiltalte Anders Jensen bør for det offentlige Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 11 September d. A. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Hansen og Asmussen hver 40 Kroner, som udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Slagtermester Anders Jensen, der er født den 29 Juli 1861 og ikke funden forhen straffet, for Overtrædelse af Næringsloven.

Ifølge Tiltaltes egen Erkendelse og det i øvrigt oplyste ere Sagens Omstændigheder følgende:

I Slutningen af Aaret 1899 lejede Oscar Oluf Jepsen en Række Lokaler i Ejendommen Østergade Nr. 61 for der at drive Restaurationsvirksomhed, men da han i Februar d. A. fra Københavns Magistrat modtog Afslag paa sit Andragende om Næringsadkomst, henvendte Tiltalte, der havde laant ham 2000 Kr., og som havde paatget den med Ejendommens Ejer indgaaede Lejekontrakt som Kautionist og Selvskyldner, sig til ham med Forespørgsel, om han mod et aarligt Vederlag af 5000 Kr. foruden Kost for ham og Familie vilde overtage Stillingen som Bestyrer af Forretningen, hvilken da skulde drives i Henhold til et Tiltaltes Fader, Jens Nielsen, den 22 August 1882 meddelt Borgerskab som Værtshusholder her i Staden. Da Jepsen, der i øvrigt ikke kendte noget til Nielsen, gik ind paa dette Forslag, indløste Tiltalte sin Faders nævnte Borgerskab, paa hvilket der hvilede en Afgiftsrestance af 100 Kr., hvorhos der blev oprettet en ny, den 9de Maj d. A. dateret Lejekontrakt, lydende paa Nielsen som Lejer af Lokalerne og medunderskrevet af Tiltalte som Kautionist og Selvskyldner. Fremdeles oprettedes ved Tiltaltes Foranstaltning og efter hans Anvisning en, ligeledes den 9de Maj dateret, men først senere underskrevet, saakaldet Bestyrerkontrakt, efter hvilken Nielsen antog Jepsen og dennes Hustru som Bestyrere af Forretningen mod det forannævnte Vederlag. Forretningen, i hvilken der har fundet Brændevinsudskænkning Sted, aabnedes den 11te s. M. under Navnet »Café Royal« og er siden den Tid fortsat i Henhold til det saaledes truffne Arrangement. Lejen af Lokalerne med det dertil hørende, af Husejeren anskaffede Inventar fastsattes til 17500 Kr. aarlig, dog med en Reduktion for det første Aar.

Fornævnte Jens Nielsen, der har erklæret, at han ikke forstaaer sig paa Driften af en Forretning som ovennævnte, har nærmere forklaret, at det er paa Tiltaltes Foranledning, at han har sat sit Navn under Leje- og Bestyrerkontrakterne af 9 Maj d. A., hvis Indhold han dog ikke brød sig om, idet han, som han har udtrykt sig, mente, at Tiltalte nok havde lavet det, som det skulde være. Han har derhos intet som helst haft at gøre med Forretningens Drift og har ej heller kunnet udøve nogen Kontrol med Regnskabsførelsen, men har indladt sig i Forholdet i Tillid til Tiltalte, der sagde ham, at han — Tiltalte — nok skulde betale, hvad der skulde betales.

Under Sagen har Tiltalte erkendt, at det er Mening, at den Gæld, som Forretningens Drift maatte have til Følge, ikke skal komme hans Fader til Skade, idet han, saa vidt hans Betalingsevne strækker, vil skadesløsholde Faderen. Tiltalte har derhos forklaret, at Grunden til, at han indlod sig paa det hele Arrangement, var den, at han fra Begyndelsen havde paataget sig Kautionsforpligtelse for Huslejen, men har dog samtidig erkendt, at han har forudsat, at han efter sin Stilling til Forretningen vilde blive eneste Leverandør af Kød til denne.

Efter Tiltaltes Forklaring, som efter det foreliggende ikke vil kunne forkastes, er det imidlertid Mening, at hele det Overskud, som For-

retningen maatte give, skal tilfalde hans Fader, og herefter findes det ikke at kunne statures, at Tiltalte, der ikke har Borgerskab paa Bøværternæring her i Byen, er Indehaver eller i alt Fald Medindehaver af Forretningen. Tiltalte vil derfor være at frifinde for det offentlige Tiltale i denne Sag.

Torsdagen den 1 November.

Nr. 232.

Højesteretssagfører Salomon

contra

Johannes Sørensen (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Sølovens § 304.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28 Juli 1900: Tiltalte Johannes Sørensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Meyer og Overretssagfører Busch, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Johannes Sørensen til Højesteretssagførerne Salomon og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Johannes Sørensen, der under nærværende Sag tiltales for Overtrædelse af Sølovens § 304, er ifølge sit Opgivende 37 Aar gammel, hvilken Alder er skønnet stemmende med hans Udseende, og er anset senest ved Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 9 Januar 1880 efter Straffelovens § 228, kfr. til Dels § 51 og § 54, samt § 238, jfr. i det hele § 37 og § 21 samt § 62, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage.

Ved de af 1ste Styrmand paa det her hjemmehørende Dampskib »Thingvalla«, Christian Abraham Svane, af 2den Styrmand samme Steds, Peter Andreas Hansen, af 3dje Styrmand samme Steds, Axel Julius Schmidt, af 1ste Maskinmester samme Steds, Chr. Hansen, og Fyrbøderne Holger Jørgensen og Niels Rasmussen, Koksmat Henry Vilhelm Banck, samt af Styrmand paa Dampskibet »Texas«, Ove Høeg Dreyer, afgivne edelige Forklaringer i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er Tiltalte overbevist at have gjort sig skyldig i følgende:

Efter at Tiltalte, der var forhyret som Baadsmand med ovennævnte Dampskib »Thingvalla«, om Morgen den 26 April d. A., medens Skibet befandt sig i New York, uden Tilladelse havde forladt Skibet og var gaaet i Land og atter et Par Timer efter var kommen om Bord i en af Drikkevarer paavirket Tilstand, blev det ham af første Styrmand betydet, at han ikke mere maatte gaa i Land den Dag. Omtrent en halv Times Tid derefter forsøgte Tiltalte ikke desto mindre at skubbe anden Styrmand til Side, da denne vilde hindre ham Adgang til Landgangen. Det lykkedes dog denne Gang at bevæge Tiltalte til at forblive om Bord, men nogen Tid efter søgte han paa ny at komme i Land, og da nu tredje Styrmand, ovennævnte Schmidt, søgte at spærre ham Adgangen til Landgangen ved at stille sig i Vejen for ham, trængte han sig frem og skød paa denne Maade Schmidt foran sig ned ad Landgangen ned paa Kajen. Da Schmidt her for-gæves havde søgt at bevæge ham til at blive ved Skibet, til 1ste Styrmand havde givet ham Tilladelse til at fjærne sig, kastede han Tiltalte omkuld og holdt ham nede med Hænderne, idet han stod skrævende over ham, afventende Assistance fra Skibet; men liggende paa Jorden bibragte Tiltalte Styrmanden 3 Spark med Foden, hvoraf de 2 ramte Schmidt i Skridtet og et paa Brystet, og først efter at Styrmanden havde tildelt ham et Par Slag med knyttet Haand i Ansigtet, opgav Tiltalte videre Modstand.

Tiltalte, der dels har erkendt, dels ikke turdet benægte Rigtigheden af de ovennævnte Forklaringer, har gjort gældende, at han paa Grund af Beruselse ved den paagældende Lejlighed ikke mindes Begivenheden i sine Enkeltheder.

Efter det foreliggende maa der dog gaas ud fra, at Tiltalte var fuldt tilregnelig.

Den Schmidt overgaaede Vold havde blot en forbigaaende Smerte i Brystet til Følge, en Dekoloration af højre Laars Inderside og en Ømhed i Skridtet, der dog fortog sig i Løbet af et Par Dage.

Tiltalte fik ved Styrmandens Slag i Ansigtet Kontusioner af Næsen og det ene Øjes Omgivelser, medens det ikke har kunnet oplyses, om han, som af ham gjort gældende, ved samme Lejlighed ved Styrmandens Behandling af ham paadrog sig en Broksskade.

Som Følge af det anførte vil Tiltalte være at anse efter Sølovens § 304, 2det Stk., efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 248.

Advokat Nellemann

contra

Jørgen Christiansen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Tybjerg Herreds Ekstrarets Dom af 12 Maj 1900: Tiltalte Jørgen Christiansen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2

Gange 5 Dage samt udrede de med Sagen lovligt forbundne Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Thomsen, og til Defensor, Sagfører Hansen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 August 1900: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Overretssagfører Sally og Prokurator Lassen for Overretten betaler Tiltalte Jørgen Christiansen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jørgen Christiansen til Advokat Nellesmann og Højesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Tybjerg Herreds Ekstraret indankede Sag er Tiltalte Jørgen Christiansen, som er født den 3dje September 1868 og anset ved Vordingborg søndre Birks Ekstrarrets Dom af 2 Juni 1886 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 21 og 37, med 10 Rottingslag samt ved Holsteinborg Birks Ekstrarrets Dom af 7 September 1887 efter Straffelovens § 177, jfr. § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, aktioneret for Tyveri.

Som Sagen foreligger for Overretten, for hvilken den alene er indanket efter Tiltaltes Begæring, bliver der kun Spørgsmaal om følgende Forhold:

Tiltalte har under Forhøret afgivet en ved det i øvrigt oplyste bestyrket Tilstaaelse om at have i Løbet af Januar og Februar d. A., medens han havde Arbejde ved Skovning i Herlufsholms Skov, i flere forskellige Gange der stjaalet frisk Brænde, hvilket han saa Lejlighed til at save af de fældede Træer, i alt ansat til en Værdi af 4 Kr.

Som Følge af det anførte og med Bemærkning, at der i Medfør af D. L. 1—15—1 ikke vil kunne tages Hensyn til en af Tiltalte for Ekstraretten fremsat ganske ubestyrket Tilbagekaldelse af Tilstaaelsen, er Tiltalte ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 228, og da Straffen findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage — — — — — vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Fredagen den 2 November.

Nr. 180.

Advokat Nellemann

contra

Niels Carl William Bentzen (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Lov om Tilsyn med Dampfartøjer af 24 Marts 1875 og de i Medfør af denne Lovs § 4 trufne Bestemmelser.

Kriminal- og Politirettens Dom af 10 April 1900: Tiltalte Niels Carl William Bentzen bør for det offentlige Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Lunn hver 60 Kroner, som udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende efter Justitsministeriets Ordre anlagte Sag tiltales Skibsfører Niels Carl William Bentzen for Overtrædelse af Lov Nr. 22 om Tilsyn med Dampfartøjer af 24 Marts 1875, og ere Sagens Omstændigheder ifølge Tiltaltes egen Erkendelse og det i øvrigt oplyste følgende:

Tiltalte, der i en Aarrække har været Fører af det »Det forenede Dampskibsselskab« tilhørende, i Aarhus hjemmehørende Skruedampskib »Esbjerg« af Drægtighed 280 Reg. Tons, har paa en med bemeldte Skib i Dagene fra den 1ste til den 6 Juli f. A. foretagen Rejse fra Libau gennem Nord-Østersø-Kanalen til London medtaget et Antal af 81 Passagerer — hvoraf dog 33 vare mellem 2 og 18 Aar og 7 under 2 Aar — uanset, at det ved den senest forud, nemlig den 27de Oktober 1898, over Skibet i Medfør af fornævnte Lov af 24 Marts 1875 afholdte Synsforretning var fastsat, at Skibet uden Dækslast ikkun kunde indtage et Antal af 36 Passagerer, og uanset, at der paa Hoveddækket tillige medtoges 89 Stykker Heste. Af Passagererne havde de 4 Plads i Kahytten, medens Resten havde Soveplads paa Hoveddækket i et overbygget Rum, beliggende umiddelbart ved Siden af det, hvori Hestene vare opstaldede, og ikkun adskilt fra dette ved et af løst sammenføjede Brædder bestaaende midlertidigt Skillerum, der ikke forhindrede, at Uddunstningerne fra Hestene trængte ind i Passagerrummet, hvis Kubikindhold kun udgjorde ca. 3500 Kubikfod.

Under Sagen er det oplyst, at Dampskibet »Esbjerg« i Aaret 1899

af »Det forenedø Dampskibsselskab« har været benyttet ikke til at besørge en eller flere faste Ruter, men til forskellige Farter, hvor der efterhaanden var Brug for det, og har gjort disse Farter — hvorunder det bl. a. ogsaa anløb danske Havne — i Henhold til successivt modtagne Ordre fra Rederiet i København. Det er saaledes bl. a. oplyst, at »Esbjerg« den 16 Juni f. A. gik fra Newcastle via Aalborg til Libau, hvortil det ankom den 29 Juni, og at Skibet derpaa gjorde den ovennævnte Rejse fra Libau til London.

Efter Indholdet af § 1 i Lov Nr. 22 af 24 Marts 1875 findes Loven imidlertid ikke at have forordnet offentlig Tilsyn med Skibe, der fare mellem to udenlandske Havne, hvad enten saadanne Skibe — saaledes som »Esbjerg« — ere hjemmehørende i Danmark eller ej, og hvad enten de gaa i fast Fart mellem de paagældende udenlandske Havne eller ej, og den Omstændighed, at Skibet faktisk har været Genstand for et Skibssyn af den Art, som Loven har anordnet til Effektivering af det offentlige Tilsyn, findes ikke at kunne udvide dette offentlige Tilsyn til ogsaa at gælde Farter, som ikke ifølge det ovenanførte er underkastet saadant Tilsyn.

Tiltalte vil derfor være at frifinde for det offentlige Tiltale i denne Sag, og Sagens Omkostninger ville være at udrede af det offentlige.

Nr. 174.

Advokat Nellemann

contra

Peder Østergaard Hansen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Vold og Legemsbeskadigelse.

Han Herredernes Ekstrarrets Dom af 17 Januar 1900: Tiltalte Peder Østergaard Hansen af Mølgaard bør hensættes til simpelt Fængsel i 3 Maaneder, og udreder han til Chr. Martin Christensen dels 24 Kr. 66 Øre, dels i Erstatning 300 Kr. Saa udreder han de af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Nyegaard, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Mønsted, 10 Kr. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter lovlig Forkyndelse af denne Dom, som i det hele efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 April 1900: Tiltalte Peder Østergaard Hansen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til den idømte Erstatning samt Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Rye, i Salær hver 15 Kr., bør Underrettsdommen ved Magt at stande. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne faa nogen Indflydelse paa Sagens Udfald,

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peder Østergaard Hansen til Advokaterne Nellemann og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Peder Østergaard Hansen, der er født den 27 April 1882 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Den 28 Oktober f. A., da Tiltalte, der havde været paa Besøg paa en Gaard, hen paa Natten forlod denne i Følge med Chr. Martin Christensen og to andre Karle, der ligeledes havde været i Besøg paa Gaarden, opstod der et Mundhuggeri mellem ham og Christensen, hvem Tiltalte derpaa bibragte et Slag med knyttet Haand i Ansigtet, i hvilken Henseende Tiltaltes Forklaring gaar ud paa, at Christensen og den ene af de to medfølgende Karle, da de vare komne ud af Karlekammeret i den ommeldte Gaard, begyndte at drille og skubbe til ham, samt at han, der blev fortrydelig herover, blev yderligere vred, da Christensen udtalte, at han nok skulde Tiltalte. Det saaledes modtagne Slag gengældte Christensen straks med et lignende, der ramte Tiltalte i Hovedet eller paa Brystet, hvorhos han, da Tiltalte umiddelbart derefter, ifølge sin Forklaring, som Følge af dette Slag, faldt til Jorden, lagde sig oven paa ham og holdt ham nede, dog uden at slaa ham, hvorimod han efter Tiltaltes Forklaring stødte dennes Hoved et Par Gange mod Jorden, hvad Christensen dog ikke vil kunne mindes, og i ethvert Fald ikke vil have gjort med Forsæt. Efter at de derpaa begge havde rejst sig op, fortsatte de deres Vej, idet de vedbleve at skændes, og det maa nu ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han — efter hans Forklaring, da Christensen kom med en Udtalelse om, at Tiltalte nok skulde faa, inden de skiltes, hvorved Tiltalte ansaa sig for truet med Overlast — har med et Træskobeslag af Jern, som han ifølge sin Forklaring tilfældig havde i Lommen, tilføjet Christensen et Slag i Ansigtet, hvorved han, der, efter hvad han har forklaret, idet han slog, holdt Beslaget inden i sin højre Haand, som han antager saaledes, at et Stykke deraf har raget noget frem, ramte Christensen i højre Øje.

Ifølge en af Distriktslægen, der den 1ste November f. A. undersøgte Christensen, afgiven Erklæring, viste den ham herved tilføjede Beskadigelse sig at bestaa i et urent, uregelmæssigt udrevet Saar i højre Øje, øjensynlig tilføjet med et stumpt Vaaben, der var ført med

stor Kraft. Der var derhos voldsomme Blodudtrædninger i hele Øjet samt Betændelse i Saaret, og bemeldte Erklæring — der i øvrigt indeholder en Bemærkning af Lægen om, at Christensen først 4 Dage efter Beskadigelsen havde søgt Lægehjælp, og at hele Sygdommens Forløb sandsynligvis vilde være bleven langt lettere, dersom han straks havde faaet en passende Behandling af Beskadigelsen — gaar derhos ud paa, at det var meget tvivlsomt, om Christensen vilde kunne beholde Øjet, og i saa Fald atter tvivlsomt, om han vilde kunne faa Synet igen med dette Øje.

Endvidere har Læge L. Lorentzen i Aalborg, der maa antages at være Specialist i Øjensygdomme, i en den 26de f. M. afgiven Erklæring udtalt, at der da saas i Ciliarregionen af Øjet et cikatriceret Saar af et Par Liniers Længde, samt at der fandtes Blod i Øjet og en Betændelse af de indre Hinder i dette, hvorhos det i denne Erklæring videre hedder, at der ingen Lyssans var, og at Synet ikke mere vil vende tilbage paa dette Øje, og Christensen har ved sit Møde i Retten den 13 December f. A. udsagt, at han vedblivende aldeles ikke kan se med Øjet.

Under et paa Foranledning af Overretten optaget yderligere Forhør har Christensen derhos ved sit Møde i Retten den 21 Marts d. A. forklaret, at han fremdeles intet kan se med Øjet, hvorhos den af ham i dette Forhør afgivne Forklaring videre gaar ud paa, at Grunden til, at han først den 1 November f. A. søgte Lægehjælp for den ham tilføjede Beskadigelse i Øjet, var den, at han ikke ansaa Tilfældet for saa farligt og derfor nødigt vilde omtale det for sine Forældre, men at han, efter den nævnte Dag at have henvendt sig til Distriktslægen, har fulgt dennes Anvisning med Hensyn til Øjets Behandling, navnlig ogsaa efter at han, som meldt, havde raadspurgt Læge Lorentzen, der paalagde ham vedblivende at følge Distriktslægens Forskrifter i saa Henseende, og i en den 2 April d. A. afgiven Erklæring har Distriktslægen, efter særlig dertil i Overrettens Kendelse given Anledning, udtalt, at Chancerne for at bevare Synet paa det beskadigede Øje ikke vilde have været bedre, selv om Christensen straks havde søgt Lægehjælp, samt at Tabet af Synsevnen paa dette Øje saaledes udelukkende maa tilskrives det Christensen bibragte Slag.

Det af Tiltalte til dette benyttede Træskobeslag, hvilket han ifølge sin Forklaring derefter bortkastede paa Vejen, da han ikke vilde beholde det efter den Brug, han havde gjort deraf, er ikke bragt til Stede under Sagen, men under det ommeldte yderligere Forhør har Tiltalte udsagt, at det i alt væsentligt svarede til et af Forhørsdommeren tilvejebragt Træskobeslag, der derefter er vedlagt Sagen, og som viser sig at være en 3 à 4 Tommer lang og ca. 1 Tomme bred Jernring uden særlig fremspringende Spidser eller Kanter.

Tiltalte har erkendt, at han ved den paagældende Lejlighed slog efter Christensens Ansigt, men han, der i øvrigt efter sin Forklaring ikke vilde have slaet Christensen, hvis denne ikke var vedbleven at true ham, har paastaet, at det ikke var hans Mening at ramme Christensen i Øjet, hvorhos han under det tidt nævnte yderligere Forhør har udsagt, at han, i hvor vel han, da han slog med Træskobeslaget, sigtede efter Christensens Hoved eller Ansigt, ikke havde dannet sig nogen Forestilling om, at Slaget kunde medføre den indtraadte Følge.

Vel mangler der nu Føje til at gaa ud fra, at det har været Tiltaltes Hensigt at tilføje Christensen en Skade som den, der er paa draget ham ved Tiltaltes Voldshandling, men da Tiltalte dog maa antages at have maattet forudse denne Skade som en rimelig eller ikke usandsynlig Følge af det ham med det ovennævnte Træskobeslag mod Christensens Ansigt eller Hoved rettede Slag, idet han navnlig paa Grund af Mørket maa forudsættes end ikke at have kunnet nærmere beregne, hvor han vilde komme til at ramme, vil han, der derhos efter Sagens Oplysninger ikke kan antages ved den omhandlede Lejlighed at have haft skellig Grund til at anse sig truet med Overlast fra Christensens Side, for sit anførte Forhold være at anse efter Straffelovens § 204, jfr. § 37, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Idet det derhos findes at burde have sit Forblivende ved, at Tiltalte efter den af Christensen under Sagen nedlagte Paastand, ved Underrettsdommen er tilpligtet at betale ham i Erstatning, dels for Helbredelsesudgifter 24 Kr. 66 Øre, dels i øvrigt i Henhold til Straffelovens § 301 300 Kr., vil bemeldte Dom — — — i disse Henseender være at stadfæste.

Mandagen den 5 November.

Nr. 187.

Advokat Halkier

contra

Anders Jensen (Def. Nellemann),

der tiltales for Bedrageri.

Randers Købstads Ekstrarets Dom af 18 April 1900: Tiltalte, Gæstgiver Anders Jensen, bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage samt have den ham under 14 April 1896 meddelte Næringsadkomst som Gæstgiver forbrudt. Saa betaler han og samtlige af hans Arrest og Aktionerne i øvrigt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Buhl, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Langballe, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 Maj 1900: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Færdig fra Trykkeriet den 22 November 1900.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

44. Aargang.

Højesteretsaaret 1900.

Nr. 29—30.

Mandagen den 5 November.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anders Jensen til Advokaterne Halkier og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Gæstgiver Anders Jensen, der er født i Aaret 1864 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for Bedrageri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han — der den 18 Oktober 1897, da han savnede Midler til at betale sin forfaldne Husleje og saaledes var udsat for at blive sat paa Gaden, foruden at han løb Fare for at miste en ham i Henhold til en Bestemmelse i hans Lejekontrakt hos Husværten paa Grund af stedfunden Opsigelse fra dennes Side tilkomende Godtgørelse af 1000 Kr., havde formaaet sin daværende Tjenestekarl Andreas Andersen til at yde sig et kontant Laan af 300 Kr. for dermed at betale Huslejen, uden at han for dette Laan, der ikke blev ham ydet i Overværelse af Vidner, havde udstedt noget skriftligt Bevis — har under en af bemeldte Andersen mod ham i Slutningen af afvigte Aar anlagt Retssag til Betaling af 770 Kr. 90 Øre, derunder indbefattet det nævnte Laan af 300 Kr., i et under Sagen den 5te Februar d. A. i Retten fremlagt, af en Sagførerfuldmægtig konciperet, men af Tiltalte selv underskrevet Indlæg mod bedre Vidende benægtet at have modtaget det ommeldte kontante Laan af Andersen og fordret dets Beløb fradraget i dennes Krav paa ham.

Tiltalte har særlig erkendt, at han underskrev det paagældende Indlæg med Bevidsthed om, at det indeholdt en urigtig Benægtelse angaaende Laanet, og i den Forventning, at det ikke skulde lykkes Andersen at føre Bevis for at have ydet ham Laanet, saaledes at han kunde undgaa at tilsvare dette. Den ovennævnte Sagførerfuldmægtig har derhos forklaret, at han forinden Affattelsen af Indlægget konfere-rede med Tiltalte om Sagen og herunder udtrykkelig spurgte, om Til-

talte havde modtaget de 300 Kr. til Laans af Andersen, samt da Tiltalte benægtede dette, foreholdt ham, at han i sin Proceserklæring maatte holde sig til Sandheden, og imod Rigtigheden af denne Forklæring har Tiltalte intet haft at erindre, idet han har tilføjet, at han paa det Tidspunkt, da Indlægget blev affattet, var i Pengetrang, og at det var denne Omstændighed, der førte ham ind paa at benægte Modtagelsen af Laanet.

For sit ommeldte Forhold er Tiltalte ved Underretsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 252, men Straffen, der er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Art Fængsel i 3 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom — ved hvilken Tiltalte, hvem der ifølge Sagens Oplysninger under 14 April 1896 er meddelt Borgerskab som Gæstgiver i Randers, derhos i Henhold til Bestemmelsen i § 9 i Lov af 23 Maj 1873 om Forandring i og Tillæg til Lov om Haandværks- og Fabrikdrift m. m. af 29 December 1857 rettelig er dømt til at have bemeldte sin Næringsadkomst forbrudt, — — — vil saaledes med den nævnte Forandring i Henseende til Straffetiden være at stadfæste.

Nr. 159. Grosserer **Axel Nygaard** (Ingen)

contra

Handelsfirmaet **Nartigue & Bigourdan** i Bordeaux ved dets herværende Repræsentant, Overretssagfører Carl Meyer (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Grosserer Axel Nygaard, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 193. Urmager **C. F. V. Andersen** (Selv)

contra

Handelsfirmaet **Valdemar Holst** (Asmussen),

betr. Betaling af et Vekselbeløb og Stadfæstelse af en Arrestforretning.

Kjøbenhavns Fogedrets Dekret af 28 April 1900, hvorved ifølge Rekvisition af Indstævnte er forkyndt Rettens Arrest i nogle

Appellanten tilhørende Effekter til Sikkerhed for et Beløb af 427 Kr. 46 Øre.

Sø- og Handelsrettens Kendelse af 8 Juni 1900: Den nedlagte Afvisningspaastand kan ikke tages til Følge. Der bevilges Indstævnte Anstand til Torsdag den 14 Juni d. A. for at give Tilsvar i Realiteten.

Sø- og Handelsrettens Dom af 21 Juni 1900: Den ovennævnte Arrestforretning bør, for saa vidt angaar de deri under Nr. 2 opførte 12 Ure, ved Magt at stande, men i øvrigt være ophævet. Mod Udlevering af den ovennævnte paastævnte Veksel i kvitteret Stand med tilhørende Protest bør Indstævnte, Urmager C. F. V. Andersen, til Sagsøgeren, Handelsfirmaet Vald. Holst, betale dens Paalydende, 386 Kr. 35 Øre med Renter deraf 6 pCt. aarlig fra den 20 April d. A., til Betaling sker, 7 Kr. 41 Øre i Protestomkostninger, 2 Kr. 58 Øre i Provision og 20 Øre i Porto. Saa betaler han endvidere 27 Kr. 66 Øre i Arrestomkostninger og denne Sags Omkostninger skadesløst. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Kendelse og Dom anførte Grunde, ville de efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte skadesløst. Appellanten findes derhos at maatte anses med en Bøde af 200 Kroner for unødigt Trætte.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Kendelse og Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Urmager C. F. V. Andersen, til Indstævnte, Handelsfirmaet Valdemar Holst, skadesløst. I Mulkt for unødigt Trætte betaler Appellanten 200 Kroner til Justitskassen og endvidere til samme Kasse 10 Kroner.

Den indankede Kendelses Præmisser ere saalydende: Ved den 2den Maj d. A. at paastævne nærværende Sag har Handelsfirmaet Vald. Holst paastaet Indstævnte, der er betegnet som Urmager og handlende C. F. V. Andersen, dømt til at indfri en af ham den 20 Januar d. A. til Sagsøgeren udstedt 3 Maaneders egen Veksel, stor 386 Kr. 35 Øre, ved at betale dens Beløb med forskellige paaløbne Omkostninger osv. samt at høre en hos ham den 28 April for Vekslens Beløb m. m. foretagen Arrestforretning stadfæstet.

Indstævnte har under af ham forlangt særskilt Procedure af Sagens

Formalitet paastaet denne afvist her fra Retten med Tillæg af Kost og Tæring.

Den saaledes nedlagte Afvisningspaastand kan dog ikke tages til Følge. For saa vidt Indstævnte har støttet samme paa, at, medens han vel har Forretningslokale her i Byen paa et Sted, hvor Stævningen er forkyndt for ham med 8 Dages Varsel, bor og har han i lang Tid boet under Kjøbenhavns Amts nordre Birk (i Hellerup), der altsaa er hans rette Værneting, samt paa, at han under Hensyn dertil ikke har faaet behørigt Varsel, kan der nemlig ikke tillægges dette nogen Betydning. Vel kan Sagsøgeren nemlig ikke med Føje, som sket, deroverfor paaberaabe sig, at han desuagtet i Medfør af § 20 i Sø- og Handelsretsloven og § 34 i Firmaloven — det bemærkes, at der intet er oplyst om, at Indstævnte har foretaget nogen Firmaanmeldelse — har været berettiget til at stævne Indstævnte her for Retten med det ham givne Varsel. Berettigelsen dertil følger derimod ligefrem af, at Indstævnte, hvad der er givet, ved at underskrive den paastævnte Veksel har tilføjet: »Nansensgade Nr. 4« (∴ hans daværende Forretningslokale) idet han ifølge § 4 i Vekselloven derefter har maattet antages at bo paa det nævnte Sted her i Byen og altsaa ogsaa har kunnet stævnes med Varsel som indenbys Mand til Betaling af Vekslen m. m. og til Stadfæstelse af den for samme, i øvrigt ogsaa i hans Forretningslokale her foretagne Arrestforretning.

Naar Indstævnte dernæst endvidere har gjort gældende, at Sagen i alt Fald ikke hører under nærværende Ret, da han ikke som anført er handlende, kan der heller ikke tillægges dette nogen videre Betydning. Selv om han nemlig ikke maatte være handlende — hvad der ikke findes Grund til at komme ind paa — hører Sagen dog efter det foreliggende her under Retten, idet han efter sin egen Fremstilling har modtaget de Varer, for hvis Betaling Vekslen er udstedt, hvad enten det har været Ure eller, som af ham anbragt, Urdele m. m., i en gros Partier til Brug i sin Forretning som Urmager, ∴ som Haandværker, jfr. § 13 Nr. 2 i Sø- og Handelsretsloven, og uden at det i saa Fald gør nogen Forskel, om han forhandler disse Ure eller kun, som af ham anført, bruger dem til Udlejning.

Der vil derimod blive at bevilge Indstævnte den af ham, for det Tilfælde, at hans Afvisningspaastand forkastedes, begærte Anstand for at give Tilsvaret i Realiteten, dog kun til Torsdag den 14 Juni, og saaledes at Forsvarsskriftet selvfølgelig som sædvanlig vil være at forkynde forud paa behørig Maade.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende: Under nærværende Sag har Handelsfirmaet Vald. Holst paastaet Indstævnte, Urmager og Handlende C. F. V. Andersen, tilpligtet at indfri en af ham den 20de Januar d. A. fra hans tidligere Forretningslokale Nr. 4 i Nansensgade her i Byen til Firmaet udstedt 3 Maaneders Solaveksel, stor 386 Kr. 35 Øre, der har været bortendosseret til Landmandsbanken, men er indfriet af Firmaet, efter at Banken den 23 April d. A. havde ladet den protestere de non solutione, med Renter, Protestomkostninger, Provision osv., og har Firmaet derhos paastaet en den 28 April d. A.

hos Indstævnte i hans nuværende Forretningslokale Nr. 150 i Gotersgade for Vekselbeløbet med Omkostninger etc. foretagen Arrest i 12 større og mindre Ure, vurderede til 270 Kr., og i en til 200 Kr. ansat Ponyvogn og Hest stadfæstet samt sig derhos tilkendt Arrestforretningens Omkostninger og Sagens Omkostninger skadesløst.

Under Sagen er en af Indstævnte særskilt fremsat og procederet Afvisningspaastand bleven forkastet ved Rettens Kendelse af 8 Juni d. A., idet Indstævnte, skønt bosat i Hellerup, betragtedes som bosat her i Henhold til Veksellovens § 4, og idet Sagen, da Vekslen var udstedt som Betaling for Varer leverede til Indstævnte, som det maa antages i alt Fald delvis i en gros, til Brug i hans Forretning som Urmager, maatte anses for hørende under nærværende Ret, selv om Indstævnte ikke tillige var handlende.

Indstævnte har derefter under Realitetsproceduren dels fordret Vekselbeløbet betydelig nedsat paa Grund af Mangler m. m. ved de leverede Varer, dels protesteret mod de forskellige Omkostningspaastande m. m., dels endelig fordret Arresten i alt Fald delvis ophævet.

De af Indstævnte mod Vekselbeløbet fremsatte Indsigelser kunne imidlertid i alt Fald ikke komme i Betragtning under nærværende i Medfør af Loven af 28 Maj 1880 paastævnede Vekselsag, og af Indstævntes Indsigelser mod Omkostninger kan der kun tages Hensyn til hans Indsigelse mod beregnede Befordringsomkostninger paa 2 Gange 1 Kr. 50 Øre.

Derimod kan Arresten kun blive at stadfæste, for saa vidt angaar de ovennævnte Ure, ikke derimod med Hensyn til Ponyvognen og Hest, da det mod Indstævntes Benægtelse ikke er oplyst, at de vare til Stede her i Jurisdiktionen, da Arrestforretningen iværksattes, idet denne ikke ses at være foretagen paa det Sted, hvor disse to Genstande opgaves at hero, men hvor de da slet ikke skulle have befundet sig, idet de den Gang vare i Hellerup.

Indstævnte vil derefter have at betale Veksels Beløb mod dens Udlevering i kvitteret Stand med tilhørende Protest samt Renter deraf, 6 pCt. aarlig fra den 20 April d. A., Protestomkostninger med 7 Kr. 41 Øre, $\frac{2}{3}$ pCt. Provision med 2 Kr. 58 Øre og Porto 20 Øre.

Saa vil han og have at betale Arrestforretningens Omkostninger med 27 Kr. 66 Øre og denne Sags Omkostninger, derunder Udgifterne til Arrestaktens Beskrivelse m. m. 3 Kr. 12 Øre, skadesløst.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Tirsdagen den 6 November.

Nr. 230.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Halldor Bjarnarson (Def. Hindenburg),

der tiltales for legemlig Overlast og Beskadigelse.

Tingø Syssels Ekstrarets Døm af 5 April 1899: Tiltalte, Pastor Halldor Bjarnarson paa Prestholar, bør udrede 200 Kr.s Bøde

til Landskassen, men i Tilfælde af, at den hele Bøde ikke erlægges inden fastsat Tid, skal han straffes med simpelt Fængsel i 60 Dage. Lægeomkostninger og Næringsstab skal Tiltalte endvidere godtgøre Bonde Thorarinn Benjaminsson paa Efriholar med 120 Kr. Ligeledes bør han betale alle de af denne Sag lovlige flydende Omkostninger. Dommen at efterkommes inden 15 Dage efter dens lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Den islandske Landsoverrets Dom af 6 November 1899: Ekstrarettens Dom bør ved Magt at stande. Tiltalte, Provst Haldor Bjarnarson skal derhos udrede alle af Sagens Appel flydende Omkostninger, deri indbefattet Sagførersalær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretsprokuratorerne Einar Benediktsson og Oddur Gislason, 10 Kr. til hver især. Dommen at efterkommes inden 8 Uger efter dens lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte for det af ham udviste, i Dommen fremstillede Forhold er anset efter den islandske Straffelovs § 205, men efter samtlige foreliggende Omstændigheder findes Straffen at kunne bestemmes til en Bøde af 100 Kroner, subsidiært simpelt Fængsel i 20 Dage. I Henseende til den idømte Erstatning og Bestemmelsen om Sagens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste. Salærerne for Højesteret findes at burde udredes af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Halldor Bjarnarson bør til Landskassen bøde et Hundrede Kroner og, saafremt Bøden ikke betales inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, hensættes i simpelt Fængsel i tyve Dage. I øvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. ISalarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Jensen og Advokat Hindenburg hver 50 Kroner, som udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved en Dom, afsagt af Tingø Syssels Ekstraret den 5 April d. A., er Tiltalte, Provst Halldor Bjarnarson paa Prestholar idømt efter den almindelige Straffelov af 25 Juni 1869 § 205 en Bøde af 200 Kr. til Landskassen eller subsidiært simpelt Fængsel i 60 Dage. Endvidere skulde han udrede til Bonden Thorarinn Benjaminsson paa Efriholar i Lægeomkostninger og Erhvervstab 120 Kr. og udrede alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger. Denne Dom er ifølge Tiltaltes Ønske og paa Justitiens Vegne bleven indanket for Landsoverretten.

Det bemærkes, at for saa vidt den beskikkede Defensor har paa-staaet, at Assessor Kristjan Jonsson viger Sæde som Dommer i denne

Sag paa Grund af, at han er Broder til Underdommeren, saa finder Overretten det ingenlunde nødvendigt at tage denne Paastand til Følge efter Sagens Beskaffenhed, da der ikke er Tale om noget Ansvar for Underrettsdommerens Vedkommende.

Tiltalte er i denne Sag bleven beskyldt for at have udøvet legemlig Vold og Overlast imod Bonde Thorarinn paa Efriholar, og ere Sagens Omstændigheder, efter hvad der er oplyst ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og andre Sagens Bevisligheder, følgende:

Den 23 August 1897 blev Thorarinn Benjaminsson tillige med 6 andre Personer indvarslet til et Forligsmøde paa Prestholar, Tiltaltes Bopæl, for at der ved en lovlig beskikket Forligskommission kunde prøves Forlig i nogle Injurieprocesser, Tiltalte havde anlagt imod dem. Forligsmødet blev holdt i en Stue paa den sydlige Side af Indgangsdøren, og de Indstævnte bleve en for en indkaldte i Stuen til Forligsmæglingen. Medens den, der som Nr. 2 var bleven indkaldt, opholdt sig i Stuen, gik de øvrige Indstævnte, som havde ventet paa Pladsen foran Gaarden, ind i Indgangen til Gaarden, hvor Tiltalte før havde forbudt dem at komme paa Grund af, at man der kunde høre, hvad der blev talt paa Forligsmødet. Tiltaltes Broder, Páll, kom hen til de Indstævnte i Indgangen og vilde jage dem ud af Døren, men Thorarinn, som stod inderst, stødte da til Páll, saa at han snublede imod Døren til Stuen, hvorved den sprang op. Da Tiltalte, som befandt sig inde paa Forligsmødet, hørte Støjen i Indgangen af Páls og de Indstævntes Klammeri, greb han en Ridepisk, som fandtes i Stuen, og sprang op med den i løftet Haand, saaledes at han holdt om Skaftets nederste Del (hvor Remmen er fastgjort), og kom han hen til Stuedøren i det Øjeblik, den sprang op. Thorarinn Benjaminsson stod da lige over for Døren, og slog Tiltalte ham med Piskeskaflet saaledes, at Slaget traf Thorarins højre Haandled og til Dels Bagen paa hans venstre Haand, thi han værgede for sig med begge Hænder, samt ogsaa berørte ubetydelig hans venstre Tinding. Tiltalte har fastholdt, at han befalede de Indstævnte at gaa ud af Indgangen, inden han slog Thorarinn, men at de kun have besvaret det med Skældsord og ærerørige Udtryk og endog gjort Mine til at overfalde ham, og at han først da greb Pisken og slog dem over de udstrakte Hænder. Denne Tiltaltes Fremstilling stemmer ikke overens med andre Forklaringer i Sagen, hvoraf det synes at fremgaa, at Tiltalte har ladet Slaget falde straks, da han kom ud af Stuen, ej heller har nogen af Vidnerne hørt Tiltalte befale Folkene at gaa ud før senere hen. Paa den anden Side er det ikke godtgjort imod Tiltaltes Benægtelse, at han har rettet Slaget imod Thorarins Hoved, som Thorarinn har villet paastaa, og til nogen Undskyldning maa det tjene Tiltalte, at han var bleven drillet af de Indstævnte, og at de imod hans Befaling vare komne ind i hans Hus.

Ifølge Attest fra en Læge, som undersøgte Thorarinn Dagen efter, at han fik Slaget, og ligeledes den 7de og 8de September og 3dje November næstfølgende, som og andre derhen hørende Forklaringer, var der Dagen efter kun lidt at se paa Tindingen, men venstre Haand var en Del ophovnet, hvilket varede 2—3 Uger. Hovedbeskadigelsen var dog paa højre Haandled, som var temmelig stærkt ophovnet, og Armen smertede meget ved Berøring, særlig udvendig paa Albuebenet

oven for Haandledet. Thorarinn kunde længe ikke bevæge Haanden, og den var ham ubrugbar i lang Tid, saa at han ikke kunde arbejde med den ved Snedkeri, som han ellers var vant til, førend i Begyndelsen af November, og mente Lægen, da han sidst undersøgte Haanden, at Slaget havde foraarsaget Brud paa Benet lige oven for Haandledet, thi han mærkede en Fortykkelse af Benet, efter at Hævelsen var gaaet bort.

Tiltalte er langt over kriminel Lavalder og har ikke før været domfældt for nogen Lovovertrædelse. Den Misgerning, som han nu er tiltalt for, er af Underretsdommeren rigtig bleven henført under den almindelige Straffelovs § 205, og synes Straffen for den af Underretsdommeren passende fastsat til en Bøde af 200 Kr. til Landskassen eller subsidiært simpelt Fængsel i 60 Dage. Angaaende Skadeserstatning og Sagens Omkostninger bifalder Overretten ogsaa Ekstraretsdommens Bestemmelser, og bør den derfor stadfæstes i sin Helhed.

Fredagen den 9 November.

Nr. 84. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Carl Christian Mortensen (Def. Salomon),

der tiltales for Pengeafpresning, Bedrageri og Falsk.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 27 Februar 1899: Arrestanten Carl Christian Mortensen, Arrestantinden Juliane Marie Hahn, Mortensens Hustru, og Tiltalte Jens Peder Hansen bør straffes, de to førstnævnte med Forbedringshusarbejde henholdsvis i 2 Aar og i 3 Aar, og sidstnævnte med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage. Arrestanten og Arrestantinden ville derhos, en for begge og begge for en, have at udrede Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Møller, og Defensor, Overretssagfører Deichmann, 50 Kr. til hver, dog at Arrestanten ikke vil have at udrede noget Defensionsalær. In solidum med Arrestanten og Arrestantinden udreder Tiltalte en Sjettedel af Omkostningerne. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 August 1899: Arrestanten Carl Christian Mortensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være og fritages for at deltage i Udredelsen af Aktionens Omkostninger. I Salær til Aktor for Overretten, Overretsprokurator Lehmann, betaler det offentlige 60 Kr. Til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse bøder Overretsprokurator Lassen 50 Kr. og lige saa meget til Justitskassen. De idømte Bøder at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og med Bemærkning, at de Højesteret forelagte nye Oplysninger bestyrke det i Dommen antagne Resultat, vil den være at stadfæste, dog at der vil være at tillægge Overretsprokurator Lassen efter hans derom for Overretten nedlagte Paastand et Salær af 60 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at der tillægges Overretsprokurator Lassen i Salarium for Overretten 60 Kroner, der udredes af det offentlige. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Asmussen og Salomon hver 200 Kroner, som ligeledes udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Carl Christian Mortensen, der er født den 11 August 1860, og som ikke er funden forhen straffet, tiltales under nærværende fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil indankede Sag — der i 1ste Instans tillige angik 2 Medtiltalte, for hvis Vedkommende Sagen ikke er paaanket, nemlig Arrestantens Hustru, Juliane Marie, født Hahn, og Jens Peder Hansen — for Pengeafpresning, Bedrageri og Falsk.

Med Hensyn til Sigtelsen for at have gjort sig skyldig i Bedrageri og Falsk er følgende oplyst.

Arrestanten blev i August Maaned 1894 gift med sin ovennævnte Hustru, der i Januar s. A. var bleven Enke efter en Papirarbejder Petersen, og som allerede inden sin Forlovelse med Arrestanten havde omtalt for denne, at hun havde en større Arv i Vente. Efter at hun havde ægtet Arrestanten, fortalte hun ham, at en Greve — hun angav senere for Arrestanten, at Grevens Navn var Moltke — havde testamenteret hende en betydelig Kapital, som hun dog først vilde komme i Besiddelse af, naar hans Hustru var død, og efter Arrestantens Forklaring angav hun som Grund til, at hun vilde faa denne Arv, at hun var Grevens uægte Datter.

Allerede forinden sit Giftermaal havde Arrestanten, der drev Pante-laanerforretning, laant Penge af fhv. Proprietær Johannes Madsen, hvem han havde fortalt, at han stod i Begreb med at gøre et rigt Parti, og efter Giftermaalet vedblev Madsen at forstrække ham med Penge, idet saavel Arrestanten som hans Hustru fortalte ham om hendes ovenomtalte Arveudsigter. Efter at Arrestanten i Tiden til Juni Termin 1895 havde af Madsen laant i alt 3 à 4000 Kr., ønskede han ved denne Tid at faa aabnet en Kassekredit i en Bank, og opfordrede sin Hustru til at skaffe en skriftlig Erklæring til Bevis for, at hun havde den omhandlede Arv i Vente, for ved Hjælp af en saadan Erklæring at bevæge Madsen til at kavere for Kassekrediten. Arrestanten, hvem hans Hustru havde fortalt, at Oberstløjtnant Hirsch var kendt med Arveforholdene, modtog derefter med Posten en Erklæring, hvori atte-

steredes, overensstemmende med, hvad Arrestantens Hustru havde meddelt Arrestanten, at der ifølge lovformeligt Testamente efter en Grevinde M.'s Død vilde tilfalde Arrestantens Hustru en Arv paa over 200000 Kr., hvorhos det i Erklæringen bl. a. udtaltes, at det var hende forbudt at forevise Dokumenter vedrørende Arven, da dette vilde have dens Fortabelse til Følge. Denne Erklæring, der var underskrevet »J. C. W. Hirsch, Oberstløjtnant«, foreviste Arrestanten for Madsen, der i Tillid til dens Ægthed og Rigtighed kaverede for den omhandlede Kassekredit, der blev ydet af en herværende Bank og havde en Størrelse af 10000 Kr.

I Tiden efter Juni Termin 1895 og til ind i Maj Maaned 1898 have Arrestanten og hans Hustru i Forening i mange Gange af Madsen laant i alt mindst 21000 Kr., og have de, for at bevæge ham til at yde Laanene, ladet ham forstaa, at hun snart vilde faa den omtalte Arv udbetalt, samt ved forskellige Lejligheder forevist ham skriftlige Udfærdigelser — Breve og Erklæringer — der vare underskrevne med Navnet Hirsch og som omtalte Arven og dens nærforestaaende Udbetaling, hvorhos de i Begyndelsen af 1898, efter at Arrestantens Hustru havde fortalt, at »Grevinden« nu var afgaaet ved Døden, foreviste Madsen en den 20 Januar 1898 dateret, »C. Liebe Højesteretssagfører, Bredgade 30« undertegnet Erklæring, som Arrestantens Hustru havde bragt Arrestanten, og i hvilken attesteredes, at Arven vilde blive udbetalt i April Maaned 1898, og ved Hjælp af denne Erklæring bevægede Madsen, der stolede paa, at den var ægte og rigtig, til at endosere en Veksel paa 1000 Kr. for Arrestanten.

Det er endvidere oplyst, at Arrestanten har den 16 Maj f. A. formaaet Jessine Kathrine Marie Ibsen, født Frimann, til at yde ham et Laan paa 200 Kr. ved for hende, hvem han tidligere havde forevist den ovenfor nævnte med Navnet Liebe undertegnede Erklæring, at foregive, at hans Hustrus Arv snart skulde udbetales, og den 10de s. M. ved Foregivender af samme Indhold formaaet Slagtermester Søren Nielsen, da en af Arrestanten til denne udstedt Veksel paa 200 Kr. var forfalden, til at nøjes med et Afdrag paa 100 Kr. og at tage en ny Veksel for det resterende Beløb.

Det er under Sagen godtgjort, at Arrestantens Hustrus Fortælling om Arven var ren Opdigtelse, og at samtlige de omhandlede skriftlige med Navnet Hirsch undertegnede Udfærdigelser vare falske og skrevne af den i 1ste Instans medtaltale Jens Peder Hansen efter Opfordring af Arrestantens Hustru, og at ligeledes den C. Liebe underskrevne Attestation var falsk, hvilken Attestation Arrestantens Hustru har opgivet selv at have skrevet. Ved Navnene Hirsch og C. Liebe sigtedes henholdsvis til Oberstløjtnant Johan Christian Valdemar Hirsch og Højesteretssagfører Carl Julius Otto Liebe.

Sigtelsen mod Arrestanten gaar nu — for saa vidt Sagen, der er paaanket alene efter Arrestantens Begæring, foreligger Overretten til Paakendelse — ud paa, at han siden Eftersommeren 1895 har været paa det rene med, at hans Hustrus Beretning om sine Familieforhold og Arven var usand, og at de omhandlede af ham benyttede Dokumenter vare falske, og at han ved desuagtet efter dette Tidspunkt at benytte de tidt nævnte Foregivender og Dokumenter har gjort sig skyldig i Bedrageri og Falsk ved sine ovenfor beskrevne Handlinger overfor

fhv. Proprietær Madsen — af hvem han siden Eftersommeren 1895 har laant i alt ca. 20000 Kr. — og overfor Jessine Ibsen og Slagtermester Søren Nielsen.

Arrestanten har under Sagen vedblivende benægtet, at han, forinden hans Hustru, der den 17 Maj 1898 hemmelig forlod ham, ved et Brev, som han modtog Dagen efter, meddelte ham, at hendes Beretning om Arven var usand, og at de med Navnet Hirsch underskrevne Breve vare falske, har været paa det rene hermed, idet han har hævdet, at han lige til da har haft Tro til, at hans Hustru vilde faa Arven, og at de af dem benyttede Breve og Erklæringer vare ægte.

Arrestantens Hustrus Forklaring gaar ud paa, at Arrestanten utvivlsomt fra først af var i god Tro saavel med Hensyn til, at hendes Beretning om Arven var sandfærdig, som med Hensyn til, at de med Navnet Hirsch underskrevne Dokumenter vare ægte, men at hun er vis paa, at Arrestanten siden Eftersommeren 1895 har været paa det rene med det sande Forhold. Ved dette Tidspunkt opdagede Arrestanten nemlig efter hendes Forklaring, at et af de omtalte Breve var underskrevet »Hirtsch« og ikke som tidligere »Hirsch« og gjorde hende opmærksom herpaa, idet han samtidig udtalte, at »det skulde den gamle (o: Madsen) blot se«. Hun har endvidere forklaret, at han efter den Tid, naar der fandt hæftige Scener Sted mellem dem, eller naar han var nedbøjet, lod hende forstaa, at han godt kendte Sandheden, men at, bortset herfra, saavel han som hun ikke alene overfor fremmede, men ogsaa overfor hinanden, gav det Udseende af, at alt vedrørende Arven og Dokumenterne var i bedste Orden, hvilket Arrestantens Hustru efter sit Anbringende vil have gjort, fordi hun forstod, at Arrestanten ikke ønskede ren Besked af Hensyn til, at han, naar Sandheden kom frem, kunde paaskyde, at han havde været i god Tro.

Denne Arrestantens Hustrus Forklaring, som Arrestanten bestemt har benægtet Rigtigheden af, findes der ikke at kunne tillægges nogen Vægt, da det af Sagen fremgaar, at den paa væsentlige Punkter er i Strid med det i øvrigt fremkomne, i hvilken Henseende det særligt bemærkes, at hun, efter hvad der er oplyst, flere Gange paa Tider, da Arrestantens gode Tro efter hendes Anbringende skulde være ophørt, har, for at faa tilfredsstillet rent personlige Ønsker eller for at dække over Handlinger, med hvilke hun ikke ønskede, at Arrestanten skulde vide Besked, overfor denne benyttet sig af Foregivender, der forudsatte, at han havde Tillid til hendes Fortællinger om hendes Familieforhold og om Arven.

De øvrige Oplysninger, Sagen indeholder til Belysning af Spørgsmaalet, om Arrestanten kan have været i god Tro med Hensyn til de tidt nævnte Forhold, gøre det nu vel sandsynligt, at han, navnlig i Slutningen af det Tidsrum, her er Tale om, maa have næret Mistanke til, at hans Hustrus ogsaa i og for sig lidet rimelige Beretning om den Arv, hun havde i Vente, ikke var rigtig, men overfor hans vedholdende Benægtelse findes det dog betænkeligt at gaa ud fra, at han paa noget Tidspunkt af den omhandlede Periode har antaget Beretningen om Arven for usand og de af ham benyttede Dokumenter for falske. Herefter, og da der ikke — for saa vidt Sagen foreligger Overretten til Paadømmelse — i øvrigt er oplyst noget af Arrestanten udvist Forhold,

der vil kunne tilregnes ham som Bedrageri eller Falsk, vil Arrestanten være at frifinde, for saa vidt han er sigtet for at have gjort sig skyldig i disse Forbrydelser.

Hvad angaar den mod Arrestanten rettede Sigtelse for at have gjort sig skyldig i Pengeafpresning, er følgende oplyst.

Arrestantens Hustru havde af den i 1ste Instans medtiltalte Jens Peder Hansen i mange Gange laant i alt ca. 5800 Kr., hvilke Laan vare stiftede væsentlig i Aarene 1892 og 1893, medens hun var gift med den tidligere omtalte Papirarbejder Petersen, og kun for et mindre Beløbs Vedkommende, efter at hun havde indgaaet Ægteskab med Arrestanten. I 1896 udstedte Arrestanten, der af sin Hustru var bleven underrettet om denne Gæld, til Hansen et Gældsbevis lydende paa 4000 Kr., mod at denne frafaldt yderligere Krav, men da Beviset ikke blev rettidig stemplet, udstedte Arrestanten den 26 Juli 1897 et nyt Bevis til Hansen, hvori Arrestanten forpligtede sig til afdragsvis at betale denne 4000 Kr. samt at forrente dette Beløb med 3 pCt. aarlig. Arrestanten opfyldte sine Forpligtelser efter Gældsbeviset indtil Juni 1898, til hvilket Tidspunkt han i Afdrag og Renter havde erlagt ca. 600 Kr. Den 20 Juni fik Arrestanten af sin Hustru at vide, at Hansen havde skrevet de falske med Navnet Hirsch undertegnede Breve og Erklæringer, og umiddelbart efter at han havde faaet denne Meddelelse, foranledigede han et Møde med Hansen, ved hvilket han i 2 Vidners Overværelse foreholdt denne, at han havde skrevet de omtalte falske Dokumenter — hvilket Hansen ogsaa vedgik — og derved været medvirkende Aarsag til, at Arrestanten i Tillid til disses Ægthed havde paataget sig Forpligtelser langt ud over, hvad han nu saa sig i Stand til at opfylde, hvorhos Arrestanten samtidig udtalte, at han kunde lade ham anholde og tiltale, for hvad han saaledes havde gjort, og at han kunde komme i Forbedringshuset for sine Handlinger. Af Frygt for, at Arrestanten ellers skulde gøre Anmeldelse til Politiet, og at han skulde blive tiltalt og straffet, indgik Hansen paa en af Arrestanten til ham stillet Fordring om at kvittere Gældsbeviset af 26 Juli 1897 og tilbagebetale de erlagte Afdrag og Renter, og et Par Dage efter underskrev Hansen paa en herværende Sagførers Kontor en Gældsbevis her given Paategning, der indeholdt, hvad Hansen som ovenfor fremstillet var indgaaet paa.

Arrestanten har erkendt — hvilken Erkendelse han vel senere under et paa Foranledning af nærværende Ret optaget Reassumptionsforhør har taget tilbage, men til hvilken ganske ubestyrkede Tilbagekaldelse intet Hensyn kan tages — at han under det ovenomtalte Møde med Hansen mærkede, at denne paa Grund af de Udtalelser, Arrestanten fremkom med, blev bange, og at Arrestanten da benyttede sig af denne Frygt til at bevæge ham til at give Afkald paa sin Fordring og til at love at betale de erlagte Afdrags- og Rentebeløb tilbage.

Efter hvad der ovenfor er fremstillet, maa der ved Paadømmelsen gaas ud fra, at Arrestanten, den Gang han udstedte de omhandlede Gældsbreve til Hansen, nærede Tillid til Ægtheden af de ham da tilstillede, med Navnet Hirsch undertegnede Skrivelser, og til at hans Hustru virkelig vilde faa Arven, og der maa endvidere efter det foreliggende gaas ud fra, at Arrestanten, som af ham anbragt, i Tillid

hertil er indgaaet paa at udstede Beviserne og derhos har antaget, som ogsaa i det senest udstedte Gælds-brev udtalt, at han ikke, bortset fra Gælds-brevene, havde nogen Forpligtelse til at svare til sin Hustrus omhandlede Gæld. Under disse Omstændigheder findes Arrestanten ikke ved sin beskrevne Handlemaade at have overfor Hansen gjort sig skyldig i noget Forhold, der kan tilregnes ham til Straf.

I Henhold til det anførte vil Arrestanten i det hele være at fri-finde for Aktors Tiltale og som Følge heraf være at fritage for at del-tage i Udredelsen af Aktionens Omkostninger. I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken Arrestanten er anset i Med-før af Straffelovens §§ 251, 270, jfr. § 47 og for førstnævnte §'s Vedkommende til Dels § 55, og § 245 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar — — — for Arrestantens Vedkommende være at forandre.

Der vil være at tillægge Aktor for Overretten i Salær 60 Kr. hos det offentlige, medens der ikke vil være at tillægge Defensor for Over-retten noget Salær, da han ikke har nedlagt Paastand herom. . . .

Da Overretsprøkorator J. L. Lassen, der har været beskikket til at varetage Arrestantens Forsvar her for Retten, i de af ham irette-lagte Indlæg ved forskellige ubeføjede og fornærmelige Bemærkninger om den konstituerede Dommer, der har afholdt Forhør over Arrestan-ten, og om den under dette anvendte Fremgangsmaade findes at have gjort sig skyldig i usømmelig Skrivemaade, vil han i Medfør af Fvr. 3 Juni 1796 § 35 være at anse efter Omstændighederne med en Kjø-benhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 50 Kroner og lige saa meget til Justitskassen.

Mandagen den 12 November.

Nr. 256.

Advokat Hindenburg

contra

Hans Christensen (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri.

Lehn Birks Ekstrarets Dom af 16 Juni 1900: Tiltalte, Murer Hans Christensen af Belvedere bør straffes med 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Jacobsen, og Defensor, Prokurator Stürup, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31 August 1900: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 8 Dage I Salær til Prokurator Steinthal og Overrets-sagfører M. A. Meyer for Overretten betaler Tiltalte Hans Christensen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Christensen til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Lehn Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Hans Christensen, der er født den 6 Marts 1860, og som — foruden 2 Gange at være straffet arbitrært under sin Militærtjeneste og flere Gange at have vedtaget at erlægge Bøder dels for Politiforseelser, dels for Overtrædelse af Jagtloven — er anset ved nærværende Rets Domme af 10 April 1888 og 23 Februar 1892 henholdsvis efter Straffelovens § 203 med simpelt Fængsel i 14 Dage og efter Lov 4 Februar 1871 § 6, jfr. Politivedtægt for Svendborg Købstad af 23 December 1871 § 33 med Bøde af 15 Kr. til bemeldte Købstads Politikasse, aktioneret for Tyveri, og ere Sagens Omstændigheder ifølge Tiltaltes egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste følgende:

Da Tiltalte, der den 14 Maj d. A. havde været til Stede under Branden af Niels Hansens Gaard i Sørup, gik derfra gennem den ved Gaarden liggende Sofielund Skov, saa han i en der Steds værende Dam 3 Ænder, som han godt indsaa vare tamme Ænder, og som han antog hørte til i bemeldte Gaard, hvad de, der plejede at opholde sig i Dammen, ogsaa gjorde, idet de tilhørte Hansen. Han kastede nu Sten efter dem, hyssede og klappede ad dem, samt stjal, efter at de i den Anledning havde søgt Land, de 2 Ænder, der ere vurderede til 4 Kr.

Som Følge af foranstaaende vil Tiltalte — idet der ikke kan tages noget Hensyn til, at han i en af hans Defensor her for Retten fremlagt Skrivelse i Overensstemmelse med en af Tiltalte for Underretten, før han tilstod Tyveriet, afgiven Forklaring gør gældende, at han, først efter at have tilvendt sig Ænderne, blev opmærksom paa, at det var tamme Ænder —, være at anse efter Straffelovens § 228 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage. Den indankede Dom, ved hvilken Tiltalte er anset med samme Art Fængsel i 5 Dage, vil være at forandre i Overensstemmelse hermed.

Nr. 201.

Advokat Hindenburg

contra

Thue Laurids Nathkjær Valdemar (Def. Jensen),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 22 Maj 1900: Tiltalte Thue Laurids Nathkjær Valdemar bør for det offentlige Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 257, og Straffen findes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage. Han vil derhos efter derom nedlagt Paastand have at udrede i Erstatning til Statsbanerne 40 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Thue Laurids Nathkjær Valdemar bør hensættes i simpelt Fængsel i otte Dage og betale i Erstatning til Statsbanerne 40 Kroner. Saa udreder han og Sagens Omkostninger, derunder i Salarium for Højesteret til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Thue Laurids Nathkjær Valdemar, der er født den 4 Juli 1871 og ikke er funden forhen straffet, for bedrægeligt Forhold.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 26 Juni f. A. blev Tiltalte ansat som Depotarbejder ved Statsbanedriften med en fast maanedlig Løn, som skulde udbetales ham forud den 1ste i hver Maaned. Efter at Tiltalte nu den 1ste Marts d. A. havde faaet udbetalt sin Maanedsløn for Marts med 62 Kr. 43 Øre, forlod han den 12te s. M. Arbejdet uden Tilladelse og efter sin Forklaring, fordi han var ked af dette. Tiltalte, der, før han forlod Arbejdet, havde brugt hele den ham den 1ste Marts udbetalte Løn — bl. a. havde han saaledes betalt 40 Kr. for Kost og Logis i Marts Maaned — har nu vel forklaret, at det, da han forlod Arbejdet, ikke var hans Hensigt at betale nogen Del af Lønnen tilbage, men samtidig gaar hans Forklaring, der vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, ud paa, at han, da han den 1ste Marts modtog Lønnen, ikke havde tænkt paa at forlade Arbejdet i Utide.

Efter hvad der saaledes foreligger, findes Tiltalte nu ikke at have gjort sig skyldig i noget strafbart bedrægeligt Forhold, og han vil derfor være at frifinde for det offentlige Tiltale i denne Sag. Sagens Omkostninger ville være at udrede af det offentlige.

Nr. 260.

Advokat Nellemann

contra

Viggo Marius Nielsen (Def. Salomon),

der tiltales for at have bedrevet Utugt med et Pigebarn under 12 Aar.

Kriminal- og Politirettens Dom af 25 September 1900: Arrestanten Viggo Marius Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 4 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Sally og Prokurator Møller, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Viggo Marius Nielsen til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Viggo Marius Nielsen for at have bedrevet Utugt med et Pigebarn under 12 Aar.

Arrestanten er født den 12te August 1879 og anset blandt andet ved Grenaa Købstads og Nørre- og en Del af Sønder-Herreds Ekstrarets Dom af 16 August 1897 efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4, jfr. §§ 37 og 61, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og senest ved Rettens Dom af 17 December 1898 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med simpelt Fængsel i 8 Dage.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Den 4de forrige Maaned midt paa Dagen indlod Arrestanten sig i Samtale med et ham ubekendt, den 7 November 1888 født Pigebarn, som han mødte i Lille Torvegade. Under Samtalen blev han sanselig stemt, og i det Øjemed at faa Lejlighed til at faa Samleje med Barnet, formaaede han hende til at gaa med ud paa Kløvermarksvej, ved at foregive, at hun der kunde hjælpe ham med at bære nogle Pakker, han skulde hente. Da de naaede til den saakaldte »Kløvermark« fik han hende til at gaa med sig ind paa denne, og fik hende derpaa ved at foregive, at han var træt, til at sætte sig ved en Grøftkant. Da de havde sat sig ned, tog Arrestanten Pigebarnet paa Skødet og kyssede hende nogle Gange, endskønt hun forbød ham det. Derefter sendte Arrestanten Barnet op paa et Dige, for at hun kunde se efter, om der kom nogen, idet han som Grund til denne Anmodning angav ligeoverfor hende, at man ikke havde Lov til at sidde, hvor de sad, og da

hun var kommet tilbage med den Besked, at der ingen var at se, og Arrestanten som Følge heraf var sikker paa ikke at blive overrasket, bad han hende, om han maatte føle paa hendes Kønsele. Da hun nu gav sig til at skribe, sagde han »hold Kæft Tøs«, og holdt hende paa Munden med den ene Haand, medens han med den anden gav hende »et Tjat« i Ansigtet. Pigebarnet vilde nu løbe sin Vej, og under hendes Forsøg derpaa kom de op at brydes. Arrestanten væltede hende derpaa ned i Grøften, hvor han afførte hende Sko og Benklæder. Af Frygt for, at Arrestanten skulde slaa hende, modsatte hun sig ikke dette og skreg heller ikke, ligesom hun af samme Grund efterkom hans Ordre om at skille Benene fra hinanden. Arrestanten lagde sig derpaa ovenpaa hende, som fremdeles ikke gjorde nogen Modstand, og plejede legemlig Omgang med hende, endskønt han var klar over, at Barnet alene fandt sig i denne Behandling af Frygt for ham.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 173, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 4 Aar.

Nr. 253.

Advokat Halkier

contra

Henrik Christian Sallingboe (Def. Salomon),

der tiltales for Vold og Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 September 1900: Arrestanten Henrik Christian Sallingboe bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Christensen og Prokurator Steinthal, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Henrik Christian Sallingboe til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Henrik Christian Sallingboe for Vold og Tyveri.

Arrestanten er født den 9 December 1878 og anset ved Amager Birks Ekstrarets Dom af 19 September 1899 efter Straffelovens § 228, jfr. § 47, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og

ved Rettens Dom af 12 Juni d. A. efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

I Tiden fra den 7de til den 13de Juli d. A. har han begaaet 3 Tyverier, ved hvilke han har stjaalet Klædningsstykker, der have hængt som Skilt udenfor de bestaaendes Forretninger.

Paa denne Maade har han frastjaalet Marskandiser Hans Rasmussen en til 12 Kr. vurderet Frakke, Ekviperingshandler Willum Petersen en til 28 Kr. vurderet Frakke og Ekviperingshandler Andreas Petersen et til 30 Kr. vurderet Sæt Tøj.

Endelig har Arrestanten gjort sig skyldig i Vold under følgende nærmere Omstændigheder:

Den 13 Juli d. A. om Aftenen ved Ellevetiden stod Arrestanten i Adelgade og saa paa, at en Herre og en Dame steg ud af en Droske for at gaa op i den Ejendom, udenfor hvilken Drosken holdt. Da Arrestanten stod i Vejen for Herren, Grosserer Johan Adolf Neiiendam, gav denne ham et lille Skub, saa at han, der var en Del paavirket af Spiritus, men dog i fuldt tilregnelig Tilstand, faldt. Af Harme herover gik Arrestanten nu efter Neiiendam ind paa Ejendommens Trappegang og tildelte ham der med knyttet Haand et Slag i Ansigtet.

Ved Slaget tilføjedes overfaldne dels en ret betydelig Blodudtrædning omkring og under venstre Øje, dels en stærk Blodudtrædning i conjunctiva fra Hornhinden og helt ud til ydre Øjekrog.

Disse Læsioner vare fuldstændig hævede den 28 Juli d. A.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 203 og 231, 1ste Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Tirsdagen den 13 November.

Nr. 249. Højesteretssagfører Salomon

contra

Jens Andersen Skødt (Def. Hansen),

der tiltales for Vold.

Nørvang-Tørrild Herreders Ekstrarets Dom af 9 Juli 1900: Tiltalte Jens Andersen Skødt bør hensættes i simpelt Fængsel i 20 Dage samt betale til Husmand Jens Jacob Henriksen, Alsted Mark, 25 Kr., og endelig udrede Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Møhl, 12 Kr., og Defensor, Sagfører Gyntelberg, 10 Kr. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 August 1900: Tiltalte Jens Andersen Skødt bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2

Gange 5 Dage samt i Erstatning til Husmand Jens Jacob Henriksen betale 50 Kr. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Hindberg, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse er Husmand Henriksen paa ny bleven underkastet Lægeundersøgelse, og har det derved vist sig, at Bruddet af Næsebenet har medført en kronisk karrhalsk Tilstand i Næse- og Pandehuler, hvilken Tilstand vel kan ventes bedret, men næppe nogensinde vil kunne hæves ganske. Med denne Bemærkning og i øvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter Straffelovens § 203, men Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Gange 5 Dage. Med den heraf følgende Forandring vil Dommen, hvis Bestemmelse om den Tiltalte paalagte Erstatning tiltrædes, være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Andersen Skødt til Højesteretssagførererne Salomon og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Gaardejer Jens Andersen Skødt, der er født i Aaret 1870 og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, medens det er oplyst, at der i afvigte Efteraar har været indledet en Undersøgelse mod ham som sigtet for uterligt Forhold, bl. a. overfor en Svigerinde af ham, hvilken Undersøgelse dog ikke førte til, at der blev dekretet Aktion i Sagen, tiltales under nærværende Sag for Vold.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger, maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder.

Den 8 April om Aftenen ved Titiden var Tiltalte — efter sin Forhøring for at søge efter en Tjenestedreng, der uden Tilladelse havde forladt Tiltaltes Gaard — gaaet hen til sin Svigerfader, Husmand Jens Jacob Henriksens i Alsted beliggende Hus, men da der samme Steds var nogle fremmede til Stede, vilde han ikke gaa ind, men blev staaende udenfor Huset, efter hans Forklaring for at høre, om Tjenestedrengen var inde i Huset. Da Henriksen, der havde mærket, at der gik nogen udenfor Huset, og som af sin Datter, med hvis ældre

Søster Tiltalte er gift, havde erfaret, at det var Tiltalte, i denne Anledning gik ud, gik Tiltalte bort fra Huset og hen bag et Dige paa Naboens Mark, og da Henriksen derefter bebrejdede Tiltalte, at han gik uden for Huset og kiggede ind af Vinduerne ved Nattetid, kom de i Mundhuggeri og Skænderi med hinanden, hvorunder Henriksen, efter hvad Tiltalte har forklaret, gentagne Gange svingede en Stok, som han havde med, foran Tiltaltes Ansigt, eller, som Tiltalte ogsaa har udtrykt sig, i Luften, hvad Henriksen imidlertid under det optagne Forhør har benægtet at have gjort. Under Skænderiet gik de sammen tilbage til Huset, og udenfor dette greb de efter Henriksens Forklaring fat i hinanden, uden at han med Bestemthed har kunnet udtale sig om, hvem af dem der først tog fat i den anden. Henriksens Hustru kom nu til, og efter hendes Forklaring slog Tiltalte derpaa, straks efter at hun havde grebet fat i dem for at skille dem fra hinanden, med en tyk Stok, som han havde i Haanden, hendes Mand, saa at denne faldt omkuld, og Blodet løb ham ud af Næsen og ned ad Ansigtet. Tiltalte har ogsaa erkendt, at han med sin Stok tilføjede Henriksen et Slag lige i Ansigtet, men han har ved Siden deraf paastaet, at han rettede det ommeldte Slag mod Svigerfaderen, dels fordi denne havde svunget med sin Stok, dels fordi begge hans Svigerforældre, og særlig hans Svigermoder, havde grebet saa stærkt fat i ham, at han ikke kunde slippe fra dem.

Ifølge en af praktiserende Læge Fryd, der den 10 April d. A. undersøgte Jens Jacob Henriksen, samme Dag udstedt Erklæring, fandtes hans Næse at være ophovnet og Sæde for mindre Hudafskrabninger, hvorhos Næsebenet, særligt det venstre, var hævet og ømt, ligesom der var Brud af dette Ben, og Næsen derhos tilstoppet. De højre Øjenlaag vare blodunderløbne og Overlæben var hævet og blodunderløben paa Mundsiden, hvor der ogsaa fandtes Smaasaar. Det tilføjes derhos, at det efter al Sandsynlighed vilde tage en Maanedstid, inden Ømheden af Næsebenet vilde være forsvunden, men at Læsionen i øvrigt ikke vilde efterlade nogen blivende Skade, og i en yderligere Attest af 1 Maj d. A. fra samme Læge hedder det, at Henriksen da led af Ansigtsneuralgi efter det ham tilføjede Slag, samt at Næsebenet vel var lægt, men at Næsen stadig var tilstoppet. Jens Jacob Henriksen har i et den 30 April d. A. afholdt Forhør forklaret, at han i flere Dage, efter at han den 11 April d. A. havde anmeldt Sagen for Politiet, havde ligget til Sengs og i længere Tid havde haft Smerter i Hovedet, samt at han i ca. 14 Dage ikke havde kunnet forrette sit daglige Arbejde, og endnu af og til havde Smerter i Hovedet, og ikke havde rigtig Luft i Næsen, medens der ikke længer fandtes noget ydre Spor af den ham tilføjede Vold, hvorhos han paastod sig hos Tiltalte tilkendt en Erstatning for Udgifter til Lægebehandling og Attester samt for Svie og Smerter og for Næringstab af i alt 50 Kr., hvorimod Tiltalte kun har erklæret sig villig til at betale ham 25 Kr.

Idet nu bemærkes, at Tiltalte, selv om den af ham afgivne Forklaring lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, ikke findes at have haft nogen rimelig Anledning til Udøvelsen af en saadan Voldshandling overfor sin Svigerfader, som foran beskrevet, vil han for dette sit Forhold være at anse efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til

Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorhos han vil have at betale Jens Jacob Henriksen den af denne paastaede Erstatning, samt at udrede Aktionens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten 15 Kr. til hver, medens der ikke vil kunne tilkendes Defensor for Underretten noget Salær under denne Sag, idet han ikke har nedlagt Paastand herom.

Nr. 208.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Niels Peder Andersen Nielsen (Def. Salomon),

der tiltales for Tyveri.

Skive Købstads og Sallingland Herreders Ekstrarets Dom af 12 Maj 1900: Tiltalte, Indsidder af Ilbjerg, Niels Peder Andersen Nielsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Borch-Jacobsen og Prokurator Pasbjerg, henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 Juni 1900: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Johnsen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da det er om Natten mellem Klokken 12 og 1 og i nogen Afstand, at Vidnerne mene at have genkendt Tiltalte, og da de efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger noget svække Betydningen af de ovennævnte Vidners Forklaringer, findes det betænkeligt mod Tiltaltes Benægtelse at anse det for bevist, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Tyveri. Han vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale.

Thi kendes for Ret:

Niels Peder Andersen Nielsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom bestemte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesterets-sagførerne Bagger og Salomon, 30 Kroner til hver, udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Indsidder Niels Peder Andersen Nielsen — der er født i Aaret 1862, og som — foruden at han som Soldat 3 Gange har været straffet arbitrært for Tjenesteforseelser — har været anset ifølge Skive Købstads og Sallinglands Herreders Ekstrarets Dom af 2 Juni 1891 efter Straffelovens § 248 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage — er under nærværende Sag sat under Tiltale for Tyveri.

Under en mod Tiltalte indledet Undersøgelse i Anledning af, at han sigtedes for Natten mellem den 14de og 15de Marts d. A. at have stjaalet Kul fra Kirkeby Andelsmejeris Kulbeholdning, der var anbragt ved Sydenden af Mejeribygningen paa Mejeriets Plads ud mod Landevejen, have Tjenestekarl Jens Jensen Tang og Smedelærling Niels Christian Rasmussen afgivet edelige Forklaringer, der i det væsentlige gaar ud paa følgende.

Bemeldte Nat mellem Kl. 12 og 1 stod Vidnerne sammen ved Kirkeby Smedies Beslagskur, der ifølge et under Sagen fremlagt Rids er beliggende i det Hjørne, som dannes mod Nordvest ved Krydsningen af den fra Øst til Vest gaaende Rybjerg-Yttrup Landevej og Roslev-Fursund Landevej, som gaar fra Syd til Nord; ved den sidstnævnte Landevejs østlige Side ligger ifølge Ridset den ovennævnte Mejeribygning, og Afstanden mellem Beslaghuset og Bygningens nordlige Ende er angivet at være ca. 80 Alen.

Ifølge Vidnerens videre Forklaring kom Tiltalte, hvem de tydeligt kunde se, idet det var maaneklart, og som de, der forud kendte ham, med Sikkerhed genkendte, til det fornævnte Tidspunkt gaaende forbi Beslaghuset ad Yttrup-Vejen, hvorefter han, der ifølge Rasmussens Forklaring havde en Sæk under den ene Arm, hvilket Tang imidlertid ikke vil have bemærket, drejede om ad Vejen til Mejeriet. Da Tiltalte, som efter Rasmussens Forklaring til en Politirapport stadig saa sig om, uden dog at faa Øje paa Vidnerne, var kommen hen til Mejeriet, tabte de ham af Syne, og de gik derfor sammen hen imod Mejeriet i den Hensigt at se, hvad han foretog sig. De saa derefter begge, at Tiltalte stod ved Kulbunken, og at han — efter Rasmussens Udsagn med Hænderne — øste Kul derfra op i en Sæk. Rasmussen rettede derefter et Spørgsmaal til Tiltalte, men denne besvarede det ikke, hvorimod han greb Sækken og fjernede sig ad Vejen hen imod Roslev, idet han, da Vidnerne gav sig til at løbe efter ham, ogsaa selv satte i Løb. Tang opgav dog, efter at være naaet til en Købmands Hus i Ilbjerg — i hvilken By Tiltalte efter det oplyste er bosat — at forfølge Tiltalte, som forinden havde kastet Sækken med Kullene fra sig paa Vejen, medens Rasmussen fulgte noget længere efter ham, men da Tiltalte derpaa standsede, turde Rasmussen efter sin Forklaring ikke gaa helt hen til ham og sagde kun, at Tiltalte godt kunde følge med tilbage, da de havde set, hvem han var. Da Tiltalte imidlertid ikke svarede herpaa, men atter gav sig paa Vej, vendte Rasmussen om, og efter at han paany var truffen sammen med Tang, gik de efter deres overensstemmende Forklaringer i Forening tilbage til Mejeriet og stillede Sækken, som de undervejs havde taget op, hen ved Kulbunken, hvorpaa de efter i nogen Tid forgæves at have ventet paa, at Tiltalte skulde komme igen, gik hjem.

Bestyrelsen for Mejeriet har under Sagen afgivet en Erklæring, der

gaar ud paa, at Mejeriet ikke har nogen Erstatning at fordre i Anledning af Tyveriet af Kullene, som efter Rasmussens Forklaring vejede godt 30 à 40 Pd., medens Tang har anslaaet deres Vægt til 40 à 50 Pd., og hvis Værdi af Retsvidnerne er ansat til 1 $\frac{1}{2}$ Øre pr. Pd.

Tiltalte har nu vel nægtet at have gjort sig skyldig i Tyveriet af Kullene og paastaaet, at Vidnerne, da han den omhandlede Nat slet ikke har været ved Kulbunken og overhovedet ikke har været hjemme fra — hvorom dog kun han og hans Hustru, efter hvad han har udsagt, kunne give nogen Forklaring — maa have forvekslet ham med en anden Person; men ikke desto mindre maa det ved de foranførte samstemmende Vidneforklaringer, forud for hvis Beedigelse Vidnerne under en Konfrontation med Tiltalte bestemt fastholdt, at det var ham, som de havde set ved den omfoklarede Lejlighed, anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold, uden at det herimod kan komme i Betragtning, at det ikke har kunnet oplyses, at Tiltalte har været i Besiddelse af en saadan Sæk som den ovenomhandlede, der i øvrigt nærmere er beskrevet som en Gødnings-sæk af den Slags, som Fabrikerne udsende Kunstgødning i.

Som Følge af det anførte maa det billiges, at Tiltalte ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 228 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 254.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Carl Christian Johansen (Def. Bagger),

der tiltales for uterligt Forhold imod et Pigebarn under 12 Aar.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 September 1900: Tiltalte Carl Christian Johansen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Carlsen og Prokurator Seidelin, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Christian Johansen til Højesteretssagførerne Hansen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Carl Christian Johansen, der er født den 10 Maj 1855 og ikke funden forhen straffet ifølge Dom, for uterligt Forhold mod et Pigebarn under 12 Aar anlagte Sag er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste godtgjort, at han i forrige Maaned 2 Gange har udvist et saadant Forhold lige over for et den 31 Maj 1895 født Pigebarn.

I Henhold til foranstaaende vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 176, jfr. § 173, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Nr. 255. Højesteretssagfører Hansen

contra

Georg Joachim Ludvig Brockdorff (Def. Bagger),

der tiltales for uterligt Forhold imod et Pigebarn under 12 Aar.

Kriminal- og Politirettens Dom af 8 September 1900: Tiltalte Georg Joachim Ludvig Brockdorff bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører M. A. Meyer og Prokurator Gottschalk, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Georg Joachim Ludvig Brockdorff til Højesteretssagførerne Hansen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Georg Joachim Ludvig Brockdorff, der er født den 24 Oktober 1836 og ikke funden forhen straffet, for uterligt Forhold mod et Pigebarn under 12 Aar anlagte Sag er det ved hans egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste godtgjort, at han den 30 Juli d. A. har udvist et saadant Forhold lige over for et den 26 Maj 1895 født Pigebarn.

I Henhold til foranstaaende vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 176, jfr. § 173, disse Paragrafer sammenholdte med § 23, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Onsdagen den 14 November.

Nr. 21. Liggistefabrikant **J. F. R. Semler** og Materialist **C. S. Juel-Bruun** i deres Egenskab af efter hinanden følgende Formænd for Grundejernes Renovations-Aktieselskab (Bagger)

contra

Politidirektør i København **Eugen Petersen** paa det offentliges Vegne og Københavns Magistrat ved Etatsraad Borgmester **Ølgaard** (Shaw e. O.),

betr. Overtrædelse af Sundhedsvedtægten for København af 15 Juni 1886 § 18.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 August 1899: De Tiltalte Jacob Frederik Rudolph Semler og Christian Søren Juel-Bruun bør til Københavns Kommunes Kasse bøde, Semler 100 Kr. og Bruun 50 Kr. samt udrede Sagens Omkostninger hver for sit Vedkommende. De idømte Bøder at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 7 November 1899 er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger nærmest bestyrke det i Dommen antagne Resultat, vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanterne at maatte tilsvare efter Reglerne for beneficerede Sager.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Til det offentlige betale Appellanterne, Fabrikant J. F. R. Semler og Materialist C. S. Juel-Bruun, en for begge og begge for en, det Retsgebyr, som skulde have været erlagt, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Københavns Magistrats Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret, samt i Salarium for Højesteret til Højesterets-sagfører Shaw 100 Kroner. Saa betale Appellanterne og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag tiltales Ligkistefabrikant Jacob Frederik Rudolph Semler og Materialist Christian Søren Juel Bruun, der ere fødte henholdsvis den 12 August 1858 og den 29 September 1864 og som ikke ere fundne forhen straffede, for Overtrædelse af Sundhedsvedtægten for Kjøbenhavn af 15 Juni 1886 § 18.

Ved de Tiltaltes egne Erkendelser og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at Aktieselskabet Grundejernes Renovations-Aktieselskab, for hvis Bestyrelse Tiltalte Semler har været Formand i Tiden fra Selskabets Stiftelse den 22 December 1897 til Marts d. A., medens Tiltalte Bruun efter den Tid har været dens Formand, har i Tiden fra 1 Januar 1898 indtil den 1 August 1899 besørget Udførslen af Natrenovationen fra et Antal københavnske Ejendomme, uanset, at Københavns Magistrat har nægtet Selskabet Tilladelse til at besørge den omhandlede Udførsel.

Og da nu Sundhedsvedtægtens § 18, 1ste Stykke, efter Rettens Formening maa anses at indeholde et ubetinget Forbud mod, at Udførsel af Natrenovation fra københavnske Ejendomme foretages af Personer eller Selskaber, der ikke have Magistratens Tilladelse, og da det herefter maa være uden Betydning, at Selskabet, saaledes som af de Tiltalte anført, har indskrænket sig til at bortføre Natrenovation fra saadanne københavnske Ejendomme, hvis Ejere ere Aktionærer i Selskabet, samt ved Bortførslen i øvrigt har holdt sig Sundhedsvedtægtens Forskrifter efterrettelig, ville de Tiltalte for det af dem udviste Forhold være at anse efter den nævnte Bestemmelse i Sundhedsvedtægten, jfr. Lov om Tilvejebringelse af Sundhedsvedtægter af 12 Januar 1858 § 2 og Lov om Forandringer heri af 28 Marts 1868, efter Omstændighederne, Semler med en Bøde til Københavns Kommunes Kasse, stor 100 Kr., og Bruun med en Bøde til samme Kasse, stor 50 Kr. De ville derhos hver for sit Vedkommende have at udrede Aktionens Omkostninger.

Torsdagen den 15 November.

Nr. 258.

Højesteretssagfører Salomon

contra

Peter Edvard Christensen og Petra Emilie Mary Petersen
(Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Baag Herreds Ekstrarets Dom af 9 Juli 1900: Arrestanten Peter Edvard Christensen og Arrestantinden Petra Emilie Mary Petersen bør hver især straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar samt, en for begge og begge for en, udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Kancelliraad Maaløe, 20 Kr. og til Defensor, Sagfører Janson, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 September 1900: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Tiltalte, Forbedringshusfange Petra Emilie Mary Petersen, forhøjes til 3 Aar. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Møller og Kalko, betaler Arrestanten Peter Edvard Christensen og fornævnte Tiltalte, en for begge og begge for en, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Peter Edvard Christensen og Petra Emilie Mary Petersen til Højesteretssagførerne Salomon og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Baag Herreds Ekstraret hertil indankede Sag ere Arrestanten Peter Edvard Christensen, der er født den 29 Maj 1873 og som er straffet ifølge Sunds-Gudme Herreders Ekstrarets Dom af 21 December 1894 efter Straffelovens § 228 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og ifølge Hatting Herreds Ekstrarets Dom af 9 Juli 1897 efter Straffelovens § 236 med simpelt Fængsel i 8 Dage, og Tiltalte, Forbedringshusfange Petra Emilie Mary Petersen, der er født den 1 Januar 1878 og som er straffet ifølge Odense Købstads Ekstrarets Dom af 30 December 1895 efter Straffelovens § 228, jfr. § 37, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 24 Dage, ifølge Horns Herreds Ekstrarets Dom af 24 November 1896 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge Baag Herreds Ekstrarets Dom af 16 Juli 1897 efter Straffelovens § 230, 1ste Led, jfr. § 63, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 4 Dage og ifølge nærværende Rets Dom af 27 April d. A. efter Straffelovens §§ 231, for 3dje Gang begaaet simpelt Tyveri, og 253, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, aktionerede for Tyveri, og ifølge deres egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

I Midten af Marts Maaned d. A. blev Tiltalte Petra Emilie Mary Petersen, der ved Odense Købstads Ekstrarets Dom af 3dje s. M. var anset med Straf af 8 Maaneders Forbedringshusarbejde, men havde begært Dommen appelleret, løsladt af Arresten i Odense. Forinden sin Anholdelse i den nævnte Sag havde hun samlevet med Arrestanten, medens de nu havde hver sin Lejlighed, dog at de daglig besøgte hinanden. Da Arrestanten var uden Beskæftigelse og forgæves vil have søgt Arbejde, blev de enige om ved Tyveri at skaffe sig det for-

nødne til Livets Ophold og have indtil deres Anholdelse den 16 April d. A. begaaet nedennævnte Tyverier:

1. Efter fælles Aftale forlode de Odense, som det maa antages, den 21de eller 24de Marts d. A. i den Hensigt at begive sig til Aborre for at stjæle Fødevarer hos Gaardejer Chr. Lysholdt, hos hvem de begge tidligere havde tjent, men ifølge en under Vejs fattet Beslutning vendte de om, og om Aftenen gik Arrestanten, medens Tiltalte Petra forblev paa Landevejen, over et Hegn ind i en Have paa Bellinge Mark, hvor de paa Udvejen havde set nogle Lagener hænge til Tørring. Disse Lagener, 3 Par, der tilhørte Stedets Ejerinde, Dorthea Marie Larsen, Hansens Enke, stjal han, og nogle Dage efter deres Tilbagekomst til Odense pantsatte han dem til 2 Pantelaanere, efter at Tiltalte paa et af Parrene havde afklippet en Hulsøm og Navnet. To af de stjaalne Par Lagener ere komne til Stede under Sagen og vurderede til henholdsvis 7 Kr. og 6 Kr. pr. Par.

2. Nogle Dage senere begave de sig i Forening til Mosegaard i Hauerslev Sogn, hvor Arrestanten tidligere havde tjent, ligeledes i den Hensigt at stjæle, og efter at de om Natten vare gaaede ind i et uaf-laaset Kammer, stjal de fra en der staaende Seng en Dyne, en Pude og et Par Lagener, tilhørende Gaardens Ejer, Anders Andersen, hvilke Genstande de solgte til en Marskandiser i Odense. Samtlige de nævnte Genstande ere under Sagen vurderede til i alt 15 Kr.

3. Som det maa antages, den 4 April d. A. forlod Arrestanten og Tiltalte omtrent Kl. 3 om Eftermiddagen Odense for at begive sig til Aborre ved Assens og begaa Tyveri hos ovennævnte Gaardejer Lysholdt. Efter at de sent paa Aftenen vare naaede til Stedet, tyede de, da der endnu var Lys i Lysholdts Gaard, ind i Kostalden, til hvilken der var uhindret Adgang, og hvor de lagde sig paa et Knippe Halm, som Arrestanten hentede i Foderloen. Efter at de havde ligget en Stund, gik Arrestanten, efter forgæves at have søgt at skaffe sig Adgang over Høloftet, hvor han ikke kunde komme frem for Høet, til Stuehusets Loft, ind i Bryggerset, og ad Trappen her steg han op paa Loftet, til hvilket han maa antages at have haft uhindret Adgang, hvor han stjal 3 Par Lagener, som hang paa en Snor, hvorhos han endvidere fra en Salteballie, der henstod i et til Bryggerset stødende lille uaf-laaset Kammer, stjal en Rullepølse, 2 Medisterpølser og 1 And, medens Tiltalte paa samme Tid fra Stedets Have stjal 3 Skjorter. Efter at være vendt tilbage til Odense pantsatte de Lagenerne og solgte Skjorterne. Disse Koster ere under Sagen vurderede til i alt 28 Kr. 50 Øre. Fødevarerne, der ere ansatte til en Værdi af 3 Kr., for-tærede de.

4. Den 11 April d. A. ca. Kl. 4 om Eftermiddagen forlod Arrestanten atter Odense for at gaa til Assens, hvor det var hans Hensigt at stjæle hos Roeforvalter Hans Jørgen Hansens Enke, hos hvem Tiltalte Petra som Barn havde været i Pleje, og i hvis Hus han havde været nogle Gange. Efter henved Midnat at være naaet til Assens, steg han gennem et Vindue, der ikke var ordentligt lukket, men kun klemt til, ind i et Rum, som benyttedes til Vask, og efter at han havde afført sig sin Jakke og taget en Maske paa, som han i Odense havde lavet sig af et Stykke sort Shirting, gik han ind i det tilstødende uaf-laasede Kammer, hvor ovennævnte Enke, Husets eneste Be-

boer, sov. Arrestanten, der formodede, at hun havde Penge liggende i Skuffen i et ved Siden af Sengen staaende Bord, gik hen til dette, hvor han straks, da han rørte ved dette, fik et Ur i Hænderne, hvilket han puttede i sin Bukselomme. Han aabnede derefter Bordets 2 Skuffer, og i den ene af disse fandt han en Pengepung, som han lagde oven paa Bordet, men da Enken i det samme vaagnede og ragede omkring paa Bordet, som han antog for at faa fat paa nogle Tændstikker, greb han fat i hende i den Hensigt at kneble hende ved Hjælp af en Klud, som han havde medbragt i dette Øjemed. Imidlertid lykkedes det Enken at komme ud af Sengen og op paa Gulvet, hvor hun brødes med ham, og da hun, som under sin Kamp med Arrestanten fik en Tand slaet løs, skreg højt, blev han bange og forlod skyndsomst Huset, uden at faa Tid til at medtage den ommeldte Pengepung, der indeholdt ca. 1 Kr.

Bestjaalne har ansat Værdien af Uret, der var et Sølv Cylinderur, til ca. 10 Kr.

Medens Tiltalte Petra ikke deltog i selve Iværksættelsen af dette Tyveri, men forblev i Odense, idet det den Dag, Arrestanten begav sig til Assens, var stærkt Regnvejr, har hun derimod erkendt, at der forinden Udførelsen flere Gange mellem hende og Arrestanten har været Tale om, at han ved et Tyveri fra hendes Plejemoder skulde se at tilvejebringe Penge til dermed at betale Husleje, hvorfor hun har givet ham Anvisning paa, at han kunde stige gennem Vinduet i Vaskerummet, og gjort ham bekendt med, at Plejemoderen plejede at gemme sine Penge i Bordskuffen.

Hun har fremdeles vedgaaet, at det oprindeligt var aftalt mellem dem, at hun skulde følge med ham, og at han da skulde kneble Plejemoderen og holde hendes Hænder, medens hun undersøgte hendes Gemmer, og hun har erkendt, at Arrestanten maatte faa det Indtryk, at hun var enig med ham i Tyveriets Udførelse, hvilket Arrestanten ogsaa gik ud fra; naar hun tillige har anbragt, at det var hendes Hensigt ikke at lade Tyveriet komme til Udførelse, idet hun, der hele Tiden vil være gaaet ud fra, at hun sammen med Arrestanten vilde tage til Assens, naar hun kom til Plejemoderen, vilde vække denne, idet Tyveriet blev begaaet, og bede hende om de fornødne Penge til Husleje, vil dette, selv Rigtigheden af denne Forklaring forudsat, ikke kunne diskulperer hende, der, da Arrestanten begav sig til Assens for at begaa det planlagte Tyveri, ikke fraraadede ham dette, men kun bad ham om ikke at gøre Plejemoderen nogen Fortræd, naar han puttede hende Kluden i Munden for at kneble hende eller bandt hendes Hænder med en Strimmel Linned, som han i dette Øjemed medtog.

5. Endelig er det godtgjort, at Arrestanten og Tiltalte i Slutningen af Marts og i Begyndelsen af April d. A. i Odense have forøvet 5 Tyverier af Brændsel, nemlig 1 Gang fra Grosserer P. Simonsens Oplagsplads ved Havnen, 2 Gange fra sammes Plads ved Kanalvejen og 2 Gange fra Grosserer C. C. Jervelunds Plads ved samme Vej. Medens Simonsens Plads ved Havnen ikke var indhegnet, var hans Plads paa Kanalvejen, paa hvilken der findes en Beboelsesbygning, og Jervelunds Plads samme Steds derimod omgivne af et ca. 2 Alen højt Plankeværk.

Arrestanten og Tiltalte vare forud enige om Tyveriernes Udførelse, men Tiltalte deltog kun i Iværksættelsen af 2 af Tyverierne, et fra hver af de 2 Pladser paa Kanalvejen, hvor hun blev staaende paa Vagt udenfor, medens Arrestanten, ligesom ved de andre Tyverier fra disse 2 Pladser, steg over Plankeværket. Tyverierne udførtes om Aftenen mellem Kl. 9 og 11, og tog Arrestanten hver Gang fra Simonsens Pladser ca. 50 Pund kløvet Bøgebrænde, hvilket han bragte bort i en Sæk, som han fandt paa Pladsen ved det første Tyveri og derefter medbragte ved de følgende Tyverier, medens han ved de 2 Tyverier fra Jervelunds Plads hver Gang tilvendte sig noget over en Skæppe Kul, som han bar bort i en Kurv, som han havde med sig. Det stjaalne Brændsel blev forbrugt i Arrestantens Lejlighed i Odense. Simonsen har ansat Værdien af Bøgebrændet til 65 Øre pr. 50 Pd., medens Kullet efter Arrestantens og Tiltaltes Forklaring paa den Tid betales med 50 Øre pr. Skp.

For deres saaledes udviste Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stykke, og Tiltalte for 4de Gang begaaet simpelt og groft Tyveri efter Straffelovens § 232, til Dels sammenholdt med § 54, med Forbedringshusarbejde, Arrestanten i 2 Aar og Tiltalte i 3 Aar og Underrettsdommen, der har samme Resultat for Arrestantens Vedkommende, medens Tiltalte er anset med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, — — vil herefter med den fornævnte Forhøjelse af Straffetiden for Tiltaltes Vedkommende være at stadfæste.

Nr. 32. Ejeren af Villestrup Hovedgaard, Hofjægermester C. Sehestedt Juul (Nellemann)

contra

Gaardejer Hans Jochumsen (Ingen),

betr. Spørgsmaalet om Appellantens Berettigelse til at træffe Foranstaltninger til Forhindring af Fiskenes Opgang i nogle fra Villestrup Aa udgaaende Engvandinggrøfter.

Landvæsenskommissions Kendelse af 25 Juni 1898: Gaardejer Jochumsen som Ejer af Frembjerggaard er uberettiget til under nogen som helst Form at fiske i de ovenfor ommeldte Landgrøfter. Inden 3 Maaneder fra Dato foranstalter Ejeren af Villestrup, Hofjægermester Sehestedt-Juul, paa egen Bekostning de ovenfor nævnte Indretninger ved Landgrøfterne, hvilke Indretninger han vedligeholder paa egen Bekostning, medens den eventuelle Rensning af Risterne paahviler Jochumsen i nævnte hans Egenskab. De oven ommeldte Omkostninger, 183 Kr. 84 Øre, udredes inden 15 Dage efter denne Kendelses lovlige Forkyndelse med Halvdelen af Ejeren af Villestrup Gaard og Halvdelen af Gaardejer Jochumsen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Overlandvæsenskommissions Kendelse af 29 September 1899: For saa vidt det ved Landvæsenskommissionens Kendelse er

statueret, at Klageren, Gaardejer Hans Jochumsen som Ejer af Frembjerggaard er uberettiget til under nogen som helst Form at fiske i de ovenfor nævnte Vandledningsgrøfter, afvises Sagen fra Landvæsenkommissionen. Inden 4 Uger efter denne Kendelses lovlige Forkyndelse vil Indklagede, Ejeren af Villestrup Hovedgaard, Hofjægmester Sehestedt-Juul, have at fjerne de af ham i Henhold til Landvæsenkommissionens Kendelse ved de paagældende Grøfter anbragte Gitre med Tilbehør, idet i modsat Fald Klageren skal være berettiget til at foranstalte dem fjernede, saaledes at de dertil benyttede Materialier henlægges til Disposition for Indklagede. Indklagede tilsvarende Klageren Halvdelen af Sagens Omkostninger for Overlandvæsenkommissionen efter nærmere Opgørelse af Formanden for Overlandvæsenkommissionen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret er der kun Spørgsmaal, om Overlandvæsenkommissionen har været kompetent til at afgøre Sagen, for saa vidt angaar Anbringelse af Indretninger til at hindre Fiskenes Indtrængen i Indstævntes Vandingsgrøfter fra Villestrup Aa.

Ved den af Landvæsenkommissionen afsagte Kendelse har Appellanten, for saa vidt og i det Omfang denne Kendelse efter den da bestaaende Lovgivning og det i øvrigt foreliggende af Overlandvæsenkommissionen maatte anses velbegrundet, erhvervet en Ret til Anbringelse af de paagældende Indretninger, og denne Ret kan ikke betages Appellanten som Følge af Bestemmelserne i den nye Fiskerilov af 26 Marts 1898, idet denne Lov først er traadt i Kraft efter Afsigelsen af fornævnte Kendelse, og der paa det Omraade, hvorom her er Spørgsmaal, ikke er tillagt dens Bestemmelser tilbagevirkende Kraft. Overlandvæsenkommissionens Kendelse, ved hvilken Sagen er paadømt paa Grundlag af nys nævnte Lov, vil derfor efter Appellantens Paa-stand være at ophæve, medens der, saaledes som Sagen er forelagt Højesteret, ikke bliver Spørgsmaal om at træffe Bestemmelse om dens fornyede Foretagelse for Overlandvæsenkommissionen.

Sagens Omkostninger for denne Kommission og for Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

For saa vidt angaar Spørgsmaalet om Bortfjelsen af de under Sagen omhandlede Gitre med Tilbehør ophæves den indankede Kendelse. Sagens Omkostninger for Overlandvæsenkommissionen og for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte, Gaardejer Hans Jochumsen, 10 Kroner.

Den indankede Kendelses Præmisser ere saalydende: Efter derom under 16 August 1898 fremsat Begæring af Gaardejer Hans Jochumsen

af Frembjerggaard i Rostrup Sogn har Indenrigsministeriet ved Skrivelser af 27 September 1898 og 2 August d. A. beordret undertegnede Landvæsenskommissærer, Godsejer C. Branth, Klarupgaard, Kroejer Gr. Andersen, Bælum, Godsejer F. Dahl, Buderupholm, og Gaardejer N. S. Poulsen, Øster Uttrup, til i Forbindelse med undertegnede Amtmand over Aalborg Amt som Formand at sammentræde i en Overlandvæsenskommission til Prøvelse af en af Landvæsenskommissionen under 25 Juni 1898 afsagt Kendelse i en af Ejeren af Villestrup Hovedgaard, Hofjærgermester Sehestedt-Juul, mod fornævnte Gaardejer Hans Jochumsen rejst Sag angaaende dennes Forpligtelse til at finde sig i Anbringelsen af saadanne Indretninger for sine Vandledningsgrøfter, at Fiskenes Indtrængen i disse fra Villestrup Aa forhindres.

Ved Landvæsenskommissionens Kendelse blev det bestemt, at Gaardejer Hans Jochumsen som Ejer af Frembjerggaard skulde være uberettiget til under nogen som helst Form at fiske i de under Sagen omhandlede Vandledningsgrøfter, og at Ejeren af Villestrup Hovedgaard, Hofjærgermester Sehestedt-Juul, inden 3 Maaneder fra Kendelsens Afsigelse at regne havde at foranstalte paa egen Bekostning anbragt de i Kendelsen nærmere beskrevne Indretninger ved Grøfterne, om hvilke Indretninger det derhos endvidere fastsattes, at han har at vedligeholde dem paa egen Bekostning, medens den eventuelle Rensning af de paa Indretningerne anbragte Rister paahviler Jochumsen.

Ved Overlandvæsenskommissionens Møde paa Aastedet fandtes de paagældende Indretninger anbragte i Vandledningsgrøfterne paa Klagerens Eng, hvor disse have Tilløb fra Villestrup Aa.

Om den forefundne Situation bemærkes i øvrigt, at der tværs over Villestrup Aa var anbragt en Dæmning af Træ, Sten og Jord, der efter Overlandvæsenskommissionens Skøn maatte forhindre Fiskens Passage op og ned ad Aaen, at Risterne eller Gitrene paa de i Grøfterne anbragte Indretninger maatte holdes omhyggelig rensede for ikke at lægge Hindringer i Vejen for Vandets fri Gennemgang til Grøfterne, og at disse ende blindt i Engen.

For Overlandvæsenskommissionen har Klageren, Gaardejer Hans Jochumsen, nu gjort gældende, at Landvæsenskommissionen har været uberettiget til at sentere over, hvor vidt han har Ret til at fiske i de paa hans Ejendom værende Vandledningsgrøfter; en saadan Ret har efter hans Paastand i umindelige Tider været udøvet af Brugerne af den paagældende Ejendom, og i det under 14 Juni 1870 tinglæste Skøde, hvorved Ejeren af Villestrup Hovedgaard bortsolgte en Del Gods fra samme og deriblandt Frembjerggaard, har denne ogsaa kun forbeholdt sig Fiskeriretten i selve Villestrup Aa, men derimod ikke i Vandledningsgrøfterne, der eksisterede længe forinden. Da Fiskeretten i disse Grøfter herefter maatte tilkomme Klageren, maatte han bestride, at Ejeren af Villestrup i Henhold til § 55 i Lov om Fiskeriet i Danmark af 5 April 1888 kunde være berettiget til at anbringe saadanne

Færdig fra Trykkeriet den 29 November 1900.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

44. Aargang.

§ Højesteretsaaret 1900.

Nr. 31.

Torsdagen den 15 November.

Indretninger foran Grøfterne, som forhindrede ham i at udøve den ham samme Steds tilkommende Fiskeriet.

Han har derfor nedlagt Paastand paa, at Sagen afvises fra Landvæsenskommissionen, for saa vidt angaar Spørgsmaalet om hans Ret til som Ejer af Frembjerggaard at fiske i Grøfterne, at Indklagede, Hofjægermester Sehestedt-Juul som Ejer af Villestrup kendes uberettiget til at anbringe Indretninger, der forhindre Fiskenes Gang fra Villestrup Aa ned i de paagældende Grøfter, samt tilpligtes at fjerne de i Henhold til Landvæsenskommissionens Kendelse anbragte Indretninger, og at det paalægges Indklagede at udrede de med Overlandvæsenskommissionens Afholdelse forbundne Omkostninger, derunder Godtgørelse for Udlæg, Tidsspilde og Ulejlighed efter Kommissionens Skøn.

Subsidiært har han paastaaet, at det i alt Fald paalægges Indklagede at besørge Rensningen af de ved Grøfterne anbragte Indretninger eller at yde Klageren aarlig Godtgørelse derfor efter Kommissionens Skøn.

Indklagede har paa sin Side benægtet, at Brugeren af Frembjerggaard kan have erhvervet Hævd paa Fiskeretten i Grøfterne, idet Villestrup Gods, hvorunder Frembjerggaard hørte, først er bortsolgt ved Skøde læst 14 Juni 1870, og Fiskeriet indtil den Tid som en Herlighed hørte under Hovedgaarden; han har derfor nedlagt Paastand paa, at Landvæsenskommissionens Kendelse stadfæstes, hvorhos han under alle Omstændigheder har protesteret mod, at nogen Del af Omkostningerne ved Overlandvæsenskommissionen paalægges ham.

Det er in confesso mellem Parterne, paa den ene Side, at Fiskeretten i Villestrup Aa, hvor Klagerens Ejendom tilgrænser samme, udelukkende tilkommer Ejeren af Villestrup, paa den anden Side, at Klageren som Ejer af Frembjerggaard har Ret til at opdømme Vandet i Villestrup Aa, saaledes at det ledes ind i Vandledningsgrøfterne, dog at det fra Indklagedes Side er hævdet, at det kun er til Vanding, at denne Indledning af Vandet maa finde Sted, men derimod ikke til Brug for Fiskeriet i Grøfterne.

Angaaende dette Fiskeri bemærkes i øvrigt, at det blev oplyst for Overlandvæsenskommissionen, at det har haft meget ringe Betydning, og at det hidtil væsentlig har indskrænket sig til, at Klageren, naar Vandtilførselen til Grøfterne standses og Vandstanden i samme synker, har tilegnet sig de Fisk, der ere blevne tilbage i Grøfterne, som ende blindt.

Hvad da nu angaar Spørgsmaalet om Klagerens Ret til dette

Fiskeri, skønner Overlandvæsenskommissionen ikke, at dette Spørgsmaals Afgørelse staar i uløselig Forbindelse med Spørgsmaalet om, hvorvidt Ejeren af Villestrup, som eneberettiget til Fiskeriet i Villestrup Aa, har haft Ret til at træffe Foranstaltninger til at forhindre, at Fisken i Villestrup Aa gaar ind i Vandledningsgrøfterne; den Omstændighed, at Klageren maatte have Ret til at tage de Fisk, der findes i de paa hans Ejendom liggende Vandledningsgrøfter, udelukker ikke, at Ejeren af Villestrup har Ret til at værne om de Fisk, der findes i Aaen, og anbringe Hindringer for, at de forlade den.

Nogen Nødvendighed for det omhandlede Spørgsmaals Afgørelse under nærværende Sag har saaledes ikke foreligget, og da under alle Omstændigheder en saadan Afgørelse henhører under Domstolene, har Landvæsenskommissionen ikke været kompetent til i al Almindelighed at udtale, at »Gaardejer Jochumsen, som Ejer af Frembjerggaard er uberettiget til under nogen som helst Form at fiske i de ovenfor ommeldte Landgrøfter.«

Klagerens Paastand om, at Sagen for saa vidt afvises fra Landvæsenskommissionen, vil derfor være at tage til Følge.

Tilbage bliver herefter Spørgsmaalet om Gaardejer Jochumsens Forpligtelse til at taale, at der ved Indløbet til Vandledningsgrøfterne anbringes Indretninger til at forhindre, at Fisken fra Villestrup Aa trænger ind i samme.

Denne Forpligtelse er støttet paa Bestemmelsen i § 55 i Lov Nr. 56 af 5 April 1888, der gaar ud paa, at naar nogen af de fiskeriberettigede vil gøre Paastand paa, at Engvandings- og lignende Anlæg indrettes saaledes, at Fiskenes Indtrængen i samme forhindres, bliver Spørgsmaalet herom at indbringe for Landvæsenskommissionen, der, saafremt Paastanden ganske eller til Dels tages til Følge, tillige har at afgøre, om og, i bekræftende Fald, hvilken Godtgørelse, der i den Anledning skal ydes, samt af hvem, saa vel som til hvem, den skal erlægges.

Efter at Landvæsenskommissionens Kendelse er afsagt, er imidlertid Lov Nr. 63 af 26 Marts 1898 om Fiskeriet i ferske Vandtraadt i Kraft, og denne har hævet alle om Ferskvandsfiskeriet hidtil gældende almindelige Bestemmelser, derunder og § 55 i Loven af 5te April 1888 tilligemed de øvrige i denne Lovs Afdeling II indeholdte Bestemmelser.

Loven af 26 Marts 1898 har i det hele givet nye Regler for, hvorledes der, naar der i et Vandløb er anbragt ældre Stemmeværker eller lignende, skal forholdes for at værne om Ferskvandsfiskeriet og om de fiskeriberettigedes Interesser. Foruden at der ifølge Lovens § 2 altid skal forefindes Aalepas, ere de fiskeriberettigede efter nærmere Bestemmelse af de i Lovens § 3 nævnte Myndigheder (Vandsynsmænd, Landvæsenskommission og Overlandvæsenskommission) berettigede til at forlange, at der ved Stemmeværkerne anlægges Fisketrapper. Hvad derimod angaar saadanne Indretninger, som de under Sagen her omhandlede, er det alene i Lovens § 9 fastsat, at der ved Regulativ kan træffes: »Bestemmelse om Anbringelse af Gitre til Forhindring af Fiskenes Opgang i Render og Grøfter ved Engvandings- eller andre Anlæg«, hvorhos Anbringelsen under alle Omstændigheder er betinget af, at: »Overenskomst kan naas med de i Vandets Benyttelse interesserede

Jordbrugere eller dog med et saadant Antal af disse, der repræsenterer mindst Halvdelen af det paagældende Areal. <

Foreløbig bemærkes, at i hvorvel der i Følge den nugældende Lovgivning, jfr. Lovens § 3, maa gaas ud fra, at alene Afgørelsen af Spørgsmaal vedrørende Lovens § 2 henhører under Vandløbsretterne, hvorimod Spørgsmaal om videregaaende Foranstaltninger til Beskyttelse af de fiskeriberettigedes Interesse ikke som tidligere kunne indbringes for disse Retter, maa Overlandvæsenskommissionen dog i nærværende Tilfælde, hvor Lovforandringen er foregaaet under Sagens Gang, anse sig for kompetent til i Realiteten at paakende denne Sag; der efter den tidligere Lovgivning rettelig har været indbragt for, og er bleven paakendt af Landvæsenskommissionen, og som ogsaa rettelig er paaanket for Overlandvæsenskommissionen, uanset at Paaanken først er iværksat, efter at den ny Lov er traadt i Kraft. Om end muligen Klageren paa det omhandlede Tidspunkt til sin Raadighed havde andre Retsmidler, ved hvilke han kunde have søgt gennemført sin Paastand angaaende de ved hans Vandledningsgrøfter anbragte Fiskegitre, kan det dog ikke antages, at den stedfundne Lovændring har medført, at vedkommeade Part ikke, naar han foretrækker saadant, skulde kunne benytte den lovhjemlede Adgang til at indbringe den af Landvæsenskommissionen afsagte Kendelse til Prøvelse for Overlandvæsenskommissionen, som alene er kompetent til at omstøde denne Kendelse, og det saa meget mindre, som Forholdet meget vel kunde være saaledes, at Parten havde Interesse i just at gaa denne Vej, som for Eksempel, hvor der ved Kendelsen tillige er afgjort andre Spørgsmaal, der vedblivende henhøre under Vandløbsretterne, og som altsaa af den misfornøjede Part under alle Omstændigheder maatte indankes for Overlandvæsenskommissionen.

Da nu den Forpligtelse, der tidligere i Henhold til § 55 i Lov af 5 April 1888 har paahvilet Ejerne af Engvanding- og lignende Anlæg, til efter nærmere Bestemmelse af Landvæsenskommissionen at taale, at disse Anlæg indrettes saaledes, at Fiskenes Indtrængen i samme forhindres, ikke er bleven opretholdt ved Loven af 1898 og altsaa nu er bortfalden, og da Betingelserne for de paagældende Indretningers Anbringelse efter den nugældende Lovgivning ifølge det foranførte ikke ere til Stede, maa Overlandvæsenskommissionen holde for, at Klageren kan forlange, at Indklagede skal bortfjerne de her under Sagen omhandlede Indretninger ved de paa Klagerens Ejendom beliggende Vandledningsgrøfter. Sker dette ikke inden en passende Frist, der efter Omstændighederne findes at kunne fastsættes til 4 Uger efter denne Kendelses Forkyndelse, skal Klageren være berettiget til at fjerne Indretningerne, saaledes at de dertil benyttede Materialier henlægges til Disposition for Indklagede.

Sagens Omkostninger for Overlandvæsenskommissionen findes at burde deles lige mellem Parterne, og da Klageren har forudbetalt disse, vil Indklagede have at godtgøre ham Halvdelen af Omkostningerne efter nærmere Opgivelse af Formanden for Overlandvæsenskommissionen. Derimod er der ikke fundet nogen Anledning til endvidere at paalægge Indklagede at yde Godtgørelse til Klageren for øvrige Udlæg og for Tidsspilde og Ulejlighed.

Det bemærkes, at der af Overlandvæsenskommissionen forgæves blev forsøgt Forlig mellem Parterne.

Nr. 259.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Marinus Andersen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Gjerlev-Onsild Herreders Ekstrarets Dom af 27 April 1900: De Tiltalte bør straffes: Arrestanten Anders Johan Ludvig Simonsen med 8 Maaneders Forbedringshusarbejde, Arrestanten Marinus Andersen med 12 Slag Rotting, Fisker Niels Malling Rank af Øster Tørslev med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og Marie Pedersen samme Steds med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage. En Tredjedel af de af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Bredstrup, 15 Kr., og Defensor, Sagfører Buemann, 10 Kr., udredes af samtlige de Tiltalte in solidum, medens de to Tredjedele af de nævnte Omkostninger udredes in solidum af de Tiltalte Anders Johan Ludvig Simonsen, Marinus Andersen og Niels Malling Rank. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 Juli 1900: Tiltalte Marie Pedersen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte Anders Johan Ludvig Simonsen og Niels Malling Rank bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, førstnævnte i 3 og sidstnævnte i 8 Dage. Tiltalte Marinus Andersen bør straffes med 10 Slag Rotting. I øvrigt bør disse Tiltalte for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. De sidstnævnte tre Tiltalte udrede hver for sit Vedkommende Omkostningerne ved deres Anholdelse og Arrest under Sagen. Af Aktionens øvrige Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor for Underretten i Salær 15 Kr., Defensor samme Steds 12 Kr. samt Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Rye, hver 20 Kr., udredes en Tredjedel in solidum af alle fire Tiltalte, en Tredjedel in solidum af de Tiltalte Marinus Andersen, Anders Johan Ludvig Simonsen og Niels Malling Rank samt en Tredjedel in solidum af de to sidstnævnte Tiltalte. Det idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Som Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen for Marinus Andersens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret be-

taler fornævnte Tiltalte til Højesteretssagførerne Jensen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Anders Johan Ludvig Simonsen, Marinus Andersen, Niels Malling Rank og Marie Pedersen — der ere fødte henholdsvis den 1 Februar 1882, den 23de Maj 1884, i Aaret 1852 og i Aaret 1855, og af hvilke Marinus Andersen ifølge Rougsø med flere Herreders Ekstrarets Dom af 12 April 1898 har været anset efter Straffelovens § 233, til Dels sammenholdt med § 46, med 15 Slag Ris, medens i øvrigt ingen af dem ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — tiltales under nærværende Sag de tvende førstnævnte for Tyveri, Niels Malling Rank for Tyveri og Hæleri og Marie Pedersen for Hæleri. Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Omstændigheder er der i saa Henseende oplyst følgende:

Efter at Tiltalte Marinus Andersen, der var Tjenestedreng hos Gaardejer Jens Christian Jensen af Øster Tørslev, hos hvem Tiltalte Anders J. L. Simonsen tjente som Karl, en Dag, som det maa antages i Ugen fra den 11te til den 17de Marts d. A., havde i noget Foder i et Hjørne af hans Husbonds Lo fundet en Hønserede, hvori der var 2 à 3 Æg, fortalte han samme Dags Aften dette til Anders, med hvem han delte Kammer paa Gaarden, og de bleve da enige om at tilegne sig disse Æg, samt hver især at stjæle nogle flere Æg, og derpaa sælge den samlede Beholdning til fælles Fordel, hvorefter de samme Aften gik ind i Loen, hvor Marinus efter Aftale med Anders tildækkede Reden med Halm for at skjule Æggene.

I de paafølgende 2 Dage tilegnede Marinus sig fra sin Husbonds paa Gaarden værende Hønsehus, hvor han ikke havde noget at gøre, men hvortil der var fri Adgang gennem en uafloaset Dør, i to Gange, hver Gang 2 à 3 Hønseæg, som han henlagde i den før omtalte Rede, hvilken han nu afdækkede, for at Hønsene kunde vedblive at lægge Æg i den, hvad de ogsaa gjorde, idet de efter hans Forklaring lagde en Del Æg i Reden, uden at han vil vide, hvor mange. Endvidere henlagde Marinus i Reden 7 Æg, som han den 24 Marts d. A. om Eftermiddagen havde tilvendt sig i den Gaardejer Jens Christian Christensen tilhørende Nabogaard, i hvilken Henseende han nærmere har forklaret, at han, der var kommen ind i bemeldte Gaard for at passiare lidt med en der tjenende Karl, og som, da han efter at have talt lidt med denne, var i Færd med at forlade Gaarden, hørte Hønsene gøre et stærkt Spektakel i Gaardens Hønsehus, da fattede det Forsæt at søge at stjæle nogle Æg der Steds, hvortil der, da Folkene den Gang var i Færd med at spise Mellemmad, maatte være god Lejlighed, samt at han straks udførte dette Forsæt, idet han gik ind i Hønsehuset, hvortil der var fri og uhindret Adgang, og her af forskellige Reder udtog det nævnte Antal Æg, som han puttede i sin Lomme. Antallet af de Æg, som Marinus saaledes har frastjaalet dels sin Husbond, dels Jens Christian Christensen, overstiger efter hans Opgivende ikke 25, og deres Værdi maa antages at have udgjort ca. 1 Kr.

I Henhold til den ovennævnte Aftale stjal derhos Tiltalte Anders — der jevnlig kom i Øster Tørslev Præstegaard, idet han passede de derværende Kreaturer for sin Husbond, der forestod Driften af Præstegaardens Avling, som sidstnævntes Fader havde i Forpagtning — 4 à 5 Gange i de paafølgende Dage Æg i Præstegaardens Hønsehus, der efter det oplyste findes i Staldlængen og ikke var indbefattet under hemeldte Forpagtning, men benyttedes af Sognepræsten N. H. G. Nielsen, hvem samtlige i Præstegaarden værende Høns tilhørte. Ved en af Retten under Undersøgelsen foretagen Besigtigelse af det paagældende Sted befandtes det, at der i Loftet over bemeldte Hønsehus var et Hul, der var fremkommet ved, at to af Loftbrædderne vare frabrudte i en Længde af henholdsvis $2\frac{1}{2}$ og 2 Alen, samt at der under Hullet, der var ca. 14 Tommer bredt og stort nok til, at en Mand med Lethed kunde komme igennem det, var mod Væggen anbragt flere Hønsereder i Brædderum over hinanden, hvorhos der i Hønsehuset, i hvilket Afstanden fra Gulv til Loft var ca. $3\frac{1}{4}$ Alen, fandtes et Bræddestillads til Sæde for Hønsene. Tiltalte Anders har nu indrømmet, at han udførte de nysnævnte Tyverier paa den Maade, at han, naar han var oppe paa Loftet, hvor hans Husbond havde sit Hø liggende, for at slaa saadant ned til Kreaturerne, paa det paagældende Sted fjernede Høet og nogle løse Bræddestumper, der vare lagte over bemeldte Hul, og derpaa steg ned gennem dette i Hønsehuset, hvor han da af de der værende Hønsereder udtog hver Gang 3 à 4 Æg, hvorefter han ved at træde paa det forannævnte Bræddestillads igen forlod Huset gennem Hullet, som han da paa ny dækkede med Bræddestumperne og med Hø. Tiltalte, der som Grund til, at han ikke gik igennem den, som det maa antages, uafslåede Indgangsdør til Hønsehuset, har anført, at det, da denne Dør vender ud mod Gaarden, vilde kunne ses, naar han gik derind gennem Døren, har indrømmet, at han, der vidste, at der var et Hul i Loftet over Hønsehuset, hver Gang, inden han begav sig op paa Loftet for at hente Foder, havde bestemt sig til at benytte Lejligheden til at stjæle Æg som anført, og han har derhos udsagt, at han alt den Aften, da han traf Aftale med Tiltalte Marinus om Tyveri af Æg, erklærede, at han vilde udføre Tyveriet paa den foran angivne Maade, hvilket ogsaa er erkendt af Marinus, der efter sit Udsagn den Gang var bekendt med Tilstedeværelsen af det omhandlede Hul i Bræddeloftet over Hønsehuset. Foruden de Æg, som Anders paa den nys anførte Maade har stjaalet, og som han hver Gang førte med sig hjem til sin Husbonds Gaard, hvor han gemte dem i sin Kiste, som han derefter aflåede, har han endvidere tilvendt sig 7 Æg, som han en Dag fandt i en Krybbe i den i Præstegaarden værende Hestestald, til hvilken han havde fri og uhindret Adgang. Med Hensyn hertil bemærkes, at der efter det oplyste i den fra Gaardspladsen til Stalden førende Dør forneden ved Jorden var et lille, firkantet Hul, gennem hvilket Hønsene af og til gik ind i Hestestalden, og at Sognepræst Nielsen for at forhindre dette plejede at sætte en løs Bræddestump udvendig for Hullet. Tiltalte Marinus har imidlertid indrømmet, at han — dog uden nogen herom med Anders truffen Aftale — to Gange har fjernet dette Lukke, for at Hønsene gennem Hullet kunde gaa ind og lægge Æg i Stalden, og Anders da kunde tilægge sig disse. Anders, der har benægtet at have taget Æg andet

Steds end i Præstegaarden, mener i det hele at have tilvendt sig omtrent en Snes Æg til en Værdi af 80 à 85 Øre.

En Dag, som det maa antages, i Ugen fra den 18de til den 24de Marts d. A. bleve de Tiltalte Anders og Marinus — der efterhaanden i det væsentlige havde underrettet hinanden om de forskellige af dem udøvede Tyverier af Æg — enige om at ville faa nogle af Æggene kogte og da fortære dem. De udtog da hver for sig nogle Æg af Beholdningen, henholdsvis i Anders Kiste og i den ovennævnte Hønse-rede, som det maa antages i det hele ca. en halv Snes, og gik med dem om Aftenen hen til Tiltalte Niels Malling Rank, der boede i Nærheden af deres Husbonds Gaard, og hvem de godt kendte. Efter deres Anmodning kogte Ranks Husholderske, Tiltalte Marie Pedersen, Æggene, som derpaa bleve fortærede af alle 4 Tiltalte samt en 3-aarig Søn af Rank og Marie, medens Rank trakterede med Smørrebød og efter Maaltidet med Kaffe-punsch. Ved denne Lejlighed udtalte Anders og Marinus, at de havde fundet Æggene i Præstens Stald, og Rank og Marie have indrømmet, at de efter denne Ytring — der dog efter deres Udsagn først fremkom under selve Maaltidet og efter Ranks Formening først i Slutningen af dette — vare paa det rene med, at Æggene vare stjaalne, hvorom navnlig Rank, før bemeldte Ytring faldt, ikke vil have gjort sig nogen Tanke. Anders og Marinus have derhos forklaret, at Rank ytrede: »Tag I bare alle Præstens Æg, I kan godt faa dem kogt her«; men medens Rank, der maa antages ved den paagældende Lejlighed at have været noget beruset, har erkendt, at han, efter at Anders og Marinus, som meldt, havde erklæret at have fundet Æggene i Præstens Stald, sagde til dem, at de godt kunde faa Æg kogte hos ham, vil han derimod ikke kunne huske at have sagt, at de bare skulde tage af Præstens Æg. I de følgende Dage indtil den 25de Marts, da Anders og Marinus bleve anholdte, indfandt de sig endvidere to Aftener hos Rank, hver Gang medbringende af de af dem stjaalne Æg en Del, som blev fortæret i hans Hus efter at være kogt af Tiltalte Marie Pedersen, og Rank og Marie, der ligeledes ved det første af disse Maaltider sammen med de medtiltalte deltog i Fortæringen af Æggene, have indrømmet, at de da vare paa det rene med, at disse vare stjaalne. Derimod deltog Rank ikke i det sidste Maaltid, idet han, efter at Anders og Marinus vare komne med Æggene, før Maaltidets Begyndelse gik bort og først kom tilbage, efter at Æggene vare fortærede. Heller ikke Marie deltog i dette Maaltid, hvorimod hun fik to af de kogte Æg og et raat Æg, som Marinus havde hos sig, og hun har indrømmet, at hun ej heller ved denne Lejlighed var i Tvivl om, at Æggene vare stjaalne. Det maa antages, at Anders og Marinus — der i øvrigt endnu en 4de Aften indfandt sig ved Ranks Bopæl for at faa Æg kogte, uden at de imidlertid den Gang bleve indladte, idet de medtiltalte vare gaaede til Sengs — paa den anførte Maade have bragt i alt 20 à 30 Æg til en Værdi af 80 à 85 Øre pr. Snes til Ranks Hjem. Resten af de stjaalne Æg solgte de den 24de Marts om Aftenen til en Købmand i Øster Tørslev for 1 Kr., hvoraf Marinus fik 60 Øre og Anders 40 Øre, hvilke Beløb de samme Aften forbrugte til Indkøb af Hvedebød og Slikkeri.

Efter at Tiltalte Anders en Gang i December Maaned f. A. havde tilbudt Tiltalte Rank, hvem han kort Tid forud havde hørt for-

gæves rette Anmodning til hans Husbond om Halm, ved Lejlighed at ville skaffe ham en Brynning Halm, kom Tiltalte Marinus, hvem Anders havde fortalt dette, en Dag i Skumringen, som det maa antages i den nævnte Maaned, hen til Rank og opfordrede ham til at følge med sig hen til Præstegaarden for at faa nogle Brynninger Halm, som Marius havde slaaet ned i »Nødset«. Rank fulgte da ogsaa med Marinus til Præstegaarden, hvor denne gik ind i Kostalden og rakte ham et Knippe Halm, som han bragte til sin Bolig, hvorhos Marinus selv fulgte efter med et andet Knippe, der ligeledes blev bragt til Ranks Bolig. For at vise sin Erkendtlighed, lovede Rank da Marinus et Maaltid stegte Aal, og Marinus deltog ogsaa senere sammen med Anders i et saadant hos Rank. Efter at denne havde modtaget de nævnte to Knipper Halm, der maa antages tilsammen at have haft en Værdi af 50 à 60 Øre, og af hvilke han benyttede det ene til Sengehalm, medens det andet til Dels er brugt til at tænde op med, spurgte han ved en senere Lejlighed Marinus, om denne ikke yderligere kunde skaffe ham en Brynning Halm, idet han lovede ham stegte Aal, naar han fik Halmen. Marinus skaffede imidlertid ikke mere Halm.

Alle de bestjaalne have frafaldet Krav paa Erstatning hos de Tiltalte.

De ovenommeldte Tyverier af Æg findes nu efter Omstændighederne at maatte henføres under Straffelovens § 235, og da de bestjaalne, Gaardejer Jens Christian Jensen og Jens Christian Christensen samt Sognepræst N. H. G. Nielsen, under et i Henhold til Overrettens Kendelse optaget yderligere Forhør alle have erklæret, at de ikke forlange de Tiltalte Anders og Marinus straffede for bemeldte Tyverier og de Tiltalte Rank og Marie Pedersen for deres Medskyld i samme, ville samtlige Tiltalte for saa vidt være at frifinde for Aktors Tiltale Tiltalte Marie Pedersen i det hele at frifinde for Aktors Tiltale

Derimod ville de øvrige 3 Tiltalte med Hensyn til de foran nævnte Tyverier af Halm være at anse, Anders J. L. Simonsen efter Straffelovens § 228, jfr. til Dels § 51, og i det hele sammenholdt med § 37, Marinus Andersen efter § 228, jfr. §§ 37 og 21, og Niels Malling Rank efter § 228, jfr. til Dels § 52, sidste Punktum, samt efter § 238 med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes for Simonsen og Rank til Fængsel paa Vand og Brød henholdsvis i 3 Dage og i 8 Dage og for Marinus Andersen til 10 Slag Rotting.

Mandagen den 19 November.

Nr. 263.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Carl Alfred Hansen (Def. Hansen),

der tiltales for Betleri.

Maribo Købstads Politirets Dom af 13 September 1900: Arrestanten Carl Alfred Hansen bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage og betale alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 Oktober 1900: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Overretssagførerne Edgar Nyholm og Sinding for Overretten betaler Arrestanten Carl Alfred Hansen 15 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Alfred Hansen til Højesteretssagførerne Lunn og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Maribo Købstads Politiret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Carl Alfred Hansen, som er født den 2 Maj 1860 og som mange Gange har været straffet, deriblandt ofte for Løsgængeri og Betleri, senest ved Lollands Nørre Herreds Politirets Dom af 5 Juni d. A. efter Lov 3dje Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage, paa ny for Betleri.

Ved Arrestantens Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han, som efter Udtaaelsen den 6 September d. A. af den ham senest idømte Straf var bleven hjemsendt til Skørringe, har den paafølgende Dag betlet forskellige Steder i Maribo.

For sit anførte Forhold er Arrestanten ved den indankede Dom rettelig anset efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, som findes passende bestemt til Tvangsarbejde i 90 Dage, og bemeldte Dom . . . vil derfor være at stadfæste.

Nr. 157.

Advokat Hindenburg

contra

Carl Frederik Østberg (Def. Nellemann),

der tiltales for Overtrædelse af Lov Nr. 52 af 11 April 1890 og af Lov Nr. 170 af 19 December 1898, samt for Overtrædelse af Lov Nr. 70 af 27 April 1894.

Kriminal- og Politirettens Dom af 3 April 1900: Tiltalte Carl Frederik Østberg bør til Københavns Kommunes Kasse bøde 500 Kr. og betale Sagens Omkostninger. Saa bør han og inden en Frist af 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under en Københavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 5 Kr. for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, fjærne de ulovlig anbragte Mærker og Navne paa de i hans Besiddelse værende eller i øvrigt til hans Raadighed staaende Varer af den foran omhandlede Art. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ingen Betydning kunne have for Sagens Udfald

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Fjærnelsen af de ulovlig anbragte Mærker og Navne regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Frederik Østberg til Advokaterne Hindenburg og Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Grosserer Carl Frederik Østberg, der er født den 19 Maj 1855, og som — bortset fra, at han under en mod ham ved Rettens 6te Kriminelkammer B i Aaret 1899 indledet Undersøgelse for Overtrædelse af Anordning Nr. 106 af 18 Juni 1897 har vedtaget og betalt en Bøde til bemeldte Kammers Fattigkasse af 50 Kr. — ikke er funden forhen straffet, for Overtrædelse dels af Lov Nr. 52 af 11te April 1890 og Lov Nr. 170 af 19 December 1898, dels af Lov Nr. 70 af 27 April 1894, og ere Sagens Omstændigheder ifølge Tiltaltes egen Erkendelse og det i øvrigt oplyste følgende:

Tiltalte, der i Henhold til Grossererborgerskab driver Vinhandel her i Staden som eneste Indehaver af Firmaet Carl Østberg & Sønner, har i en længere Aarrække tilberedt og forhandlet Likører, der betegnes henholdsvis som Chartreuse — gul og grøn — og som Cacao-Chouva.

Den førstnævnte Likør har han ladet aftappe paa Halvflasker hidrørende fra Fabriken La Grande Chartreuse ved Voiron i Frankrig og forsynede med et for dette Firma i Henhold til Anmeldelse af 14 Oktober 1881 her i Landet registreret og fra den 25 Oktober 1891 fornyet Varemærke, der bl. a. indeholder Fabrikens Navn og er anbragt saaledes i Glasset, at Mærket ikke kan borttages. Han har derhos indtil Foraaret 1899 forsynet Flaskerne, hvori det af ham fremstillede Produkt forhandlede, med Etiketter, der i alt væsentligt var af samme

Form, Farve og Udseende som de for Firmaet La Grande Chartreuse, samtidig med det fornævnte Mærke, her indregistrerede Varemærker, dog at det paa det franske Eirmas Etiketter anbragte Navn L. Garnier var ombyttet med Navnet C. F. Lassen jun., henholdsvis Firmabetegnelsen C. F. L. j.

Paa den af Tiltalte anvendte Hovedetikette fandtes navnlig en til Inskriptionen paa det franske Firmas Hovedetikette ganske svarende Betegnelse af Fabrikationsstedet, idet begge Etiketter vare paatrykte Liqueur fabriquée à la Gde. Chartreuse.

Tiltalte har forklaret, at han ikke selv har ladet disse af ham benyttede Etiketter trykke, men i sin Tid erhvervet et Oplag af dem fra et nu ophævet Vinfirma. Efter i Foraaret 1899 at have opbrugt dette Oplag, har han — samtidig med at han er vedbleven at lade sin nævnte Likør aftappe paa det franske Firmas originale Flasker — anvendt et andet Sæt Etiketter, der i Henseende til Form og Farve i det væsentlige svarer til de for det franske Firma her indregistrerede, men hvis Inskription alene indeholder Ordene: »Liqueur Chartreuse, l'Etoile, l'Etoile«, grupperede om 3 Stjerner, til hvilke der ikke findes tilsvarende i de indregistrerede Varemærker. Tiltalte har af den af ham fremstillede Likør efter sin Forklaring kun solgt ca. 25 Halvflasker om Aaret, og Prisen i Detailsalg har af Tiltalte været ansat 1½ Kr. lavere pr. Halvflaske end den tilsvarende franske Likør.

Den anden fornævnte som Cacao-Chouva betegnede Likør har Tiltalte i en længere Aarrække tilberedt og forhandlet, for en stor Del aftappet paa originale Flasker fra Firmaet Alex Droz & Co. i Bordeaux, hvis Firmanavn var indstøbt i Glasset. Som Etikette benyttedes af det nævnte franske Firma til dets tilsvarende Produkt et ifølge Anmeldelse af 20 Juni 1883 her i Landet indregistreret, fra den 22 Juni 1893 fornyet Varemærke, bl. a. indeholdende Varebetegnelsen »Crème de Cacao-Chouva à la Vanille«, medens Tiltalte til sit Produkt har benyttet en her i Landet efter hans Anvisning trykt Etikette af tilsvarende Form og Størrelse og lige som det franske Firmas trykt i stærke Farver og i Midterfeltet forsynet med Varebetegnelsen »Crème de Cacao-Chouva à la Vanille«. Indehaveren af Firmaet Alex Droz & Co. har i Henhold til Anmeldelse af 26 Maj f. A. her i Landet tillige erholdt indregistreret, som sigtende til dets her omhandlede Produkt, Ordet »Cacao-Chouva« for en Likør under Angivelse af, at Mærket agtedes benyttet som en særlig opfunden Benævnelse for denne Vareart. Uanset, at Tiltalte efter hans egen Erkendelse har haft Kundskab om dette Mærkes Indregistrering, er han vedbleven at sælge sin her omhandlede Likør under den foran angivne Benævnelse. Forhandlingen af Tiltaltes Kakaolikør — til hvis Fremstilling benyttes Caracas- og Trinidad-Kakao — har efter hans Forklaring omfattet 16 á 1800 Helflasker aarlig, og Detailprisen har været sat til 2 Kr. pr. Helflaske, medens den tilsvarende franske Likør sælges for 4 Kr. 50 Øre pr. Helflaske.

Medens Ligheden mellem de for Firmaet La grande Chartreuse indregistrerede, til Paaklæbning paa Flaskerne bestemte Varemærker og de af Tiltalte til hans Chartreuselikører senest anvendte Etiketter ikke findes at være en saadan, at Benyttelsen af de sidstnævnte Etiketter kan siges at være stridende mod det franske Firmas ved Indregistre-

ringen erhvervede Eneret, og medens noget tilsvarende gælder om Udseendet af den af Tiltalte til hans Kakaolikør anvendte Etikette i Forhold til Udseendet af det for Firmaet Alex Droz & Co. oprindelig indregistrerede Varemærke, findes derimod de af Tiltalte indtil Foraaret 1899 til hans Chartreuselikør benyttede Etiketter — uanset den ommeldte Forskel mellem de Varemærkerne paatrykte Person- og Firmnavne og nogle andre, mindre iøjnefaldende Forskelligheder — at frembyde en saadan Lighed med Firmaet »La grande Chartreuse«s indregistrerede Varemærke, at Mærkerne i deres Helhed let kunne forveksles, og Tiltalte vil saaledes for dette sit Forhold være at anse efter Lov Nr. 52 af 11 April 1890 § 13, jfr. § 12, uden at der herimod kan komme i Betragtning, at der til den af ham fremstillede Likør er benyttet Chartreuse-Essents fra Fabriken La grande Chartreuse i et Kvantum af 2 à 3 pCt., eller at Tiltalte, der først har erkendt, at han havde været bekendt med Indregistreringen, senere har ændret denne sin Forklaring derhen, at han ikke mindes at have set nogen Bekendtgørelse om den her stedfundne Indregistrering af Firmaet »La grande Chartreuse«s Varemærker.

Fremdeles maa det anses for stridende mod den af Firmaet Alex Droz & Co. ved den i 1899 stedfundne Indregistrering af Mærket »Cacao-Chouva« erhvervede Ret, at Tiltalte efter Indregistreringen er vedbleven at benytte denne Betegnelse for sit Produkt, hvorved bemærkes, at der efter det oplyste ikke findes Føje til at betvivle, at Betegnelsen er en saadan, at den i Medfør af Lov Nr. 170 af 19 December 1898 § 1 kan være Genstand for Indregistrering som Varemærke.

For denne uhjemelede Benyttelse af oftnævnte Varebetegnelse vil Tiltalte være at anse efter fornævnte Lov af 11 April 1890 § 12, jfr. Lov Nr. 170 af 19 December 1898 § 1.

Endvidere har Tiltalte været uberettiget til at forhandle de af ham tilberedte Likører paa Flasker, forsynede henholdsvis med Firmaet »La grande Chartreuse«s indregistrerede Mærke og med Firmaet Alex Droz & Co.s Firmanavn, og han vil saaledes ogsaa herfor være at anse efter Lov Nr. 52 af 11 April 1890 § 12.

Endelig vil Tiltalte for paa de til hans Chartreuselikør oprindelig benyttede Etiketter i bevidst Strid med Sandheden at have angivet, at Varen var fabrikeret paa Fabriken La grande Chartreuse, være at anse efter Lov Nr. 70 af 27 April 1894 § 1.

Straffen for samtlige de nævnte Lovovertrædelser findes efter Omstændighederne under eet at burde bestemmes til en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 500 Kr.

Efter derom af Firmaerne La grande Chartreuse og Alex Droz & Co. nedlagt Paastand vil Tiltalte derhos være at tilpligte inden en Frist, der findes at kunne bestemmes til 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, under en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 5 Kr. for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, at fjerne de ulovlig anbragte Mærker og Navne paa de i hans Besiddelse værende eller i øvrigt til hans Raadighed staaende Varer af den foran omhandlede Art.

Tirsdagen den 20 November.

Nr. 198. Højesteretssagfører Asmussen
contra

Rasmus Green (Ulf Hansen som privat engageret Defensor),
der tiltales for Overtrædelse af Næringsloven.

Kriminal- og Politirettens Dom af 22 Maj 1900: Tiltalte Rasmus Green bør til Københavns Kommunes Kasse bøde 200 Kr. og betale Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Rasmus Green til Højesteretssagfører Asmussen 60 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Detailhandler Rasmus Green, der er født den 22 Januar 1854 og anset ved Rettens Dom af 23 April 1897 efter Næringslovens § 34, jfr. § 75, med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 15 Kr., for Overtrædelse af Næringsloven.

Ifølge Tiltaltes egen Erkendelse og det i øvrigt oplyste ere Sagens Omstændigheder følgende:

Tiltalte, der bl. a. i Henhold til Borgerskab som Detailhandler her i Staden af 14 August 1890 i en Aarrække har haft og fremdeles har Detailudsalg af Smør, Margarine og Æg fra aaben Butik, Nørrebrogade Nr. 41, sigtes for, samtidig med, at han har drevet den nævnte Forretning, at have været den virkelige Indehaver af nedennævnte 5 Forretninger af ganske tilsvarende Art med Detailudsalg her i Staden, nemlig:

1) en Forretning med Butik, Elmegade Nr. 8, der i Tiden fra Foraaret 1898 til Midten af Januar d. A. under Navnet »Frem« har været drevet i Direktrice Dorothea Andrea Caroline Knudsens Navn, fra den 25 August 1898 i Henhold til et paa sidstnævnte lydende Næringsbevis paa Høkerhandel af samme Dato,

2) en Forretning med Butik Nørrebrogade 55, der siden Slutningen af September 1897 under Navnet »Smørhuset« har været drevet i Husmand Niels Olsens Navn i Henhold til et paa denne lydende Borgerskab som Høker af 30te s. M.

3) en Forretning med Butik, Vesterbrogade Nr. 38, der siden den

12 Maj f. A. har været drevet i »Aktieselskabet Greens Smørforsyning«s Navn, fra den 16de s. M. i Henhold til et paa dette Aktieselskab lydende Borgerskab paa Detailhandel af samme Dato,

4) en Forretning med Butik Østerbrogade Nr. 29, der siden den 17 Oktober f. A. har været drevet i Aktieselskabet »Dansk Smørlager«s Navn, fra den 2 November s. A. i Henhold til et paa dette Aktieselskab lydende Borgerskab paa Detailhandel af samme Dato, og

5) en Forretning med Butik Østerbrogade Nr. 23, der i Tiden fra Midten af November f. A. til Midten af Januar d. A. har været drevet i Aktieselskabet »Smørhuset«s Navn uden Næringsadkomst og fra sidstnævnte Tidspunkt i fornævnte Dorothea Knudsens Navn i Henhold til dennes ovennævnte Næringsbevis paa Høkerhandel.

Samtlige de nævnte Forretninger ere etablerede efter Tiltaltes Initiativ og ved Udlæg gjorte af ham, samt i Lokaler, af hvilke Tiltalte enten selv er Lejer eller som dog ere lejede saaledes, at han hæfter som Kautionist for Lejemaalene. I 3 Tilfælde har derhos Tiltalte selv til tidligere Indehavere af Forretningerne udredet Afstaelsessummer, henholdsvis 500 Kr., 5000 Kr. og 23 à 2400 Kr. Aktieselskaberne ere dannede efter Tiltaltes Initiativ, og han, der er den største Aktieholder i Selskaberne, er valgt til administrerende Direktør i dem alle. Hverken Dorothea Knudsen, der er lønnet Direktrice for den i Tiltaltes eget Navn drevne Forretning, Nørrebrogade 41, eller Niels Olsen, der er Husmand et Sted paa Sjælland, og som er ganske formueløs, have indskudt Penge i de i deres Navn drevne Forretninger. Hvad Aktieselskaberne angaar, ere af Aktiekapitalerne — i hvert af Selskaberne 5000 Kr. — de Beløb, der ere indbetalte af de andre Aktionærer, anvendte som Vederlag til Tiltalte for Overdragelse af de tilsvarende Andele af Forretningerne.

Af Aktieselskaberne blev Selskabet »Smørhuset«, i hvis Navn, som foran anført, Forretningen Østerbrogade Nr. 23 blev drevet, ophævet i Midten af Januar d. A. Grunden dertil var den, at Københavns Magistrat under 12te s. M. afslog at modtage Selskabets Firmaanmeldelse og at meddele det Næringsadkomst. Efter at Tiltalte derpaa havde indløst alle de Aktier, der ikke vare paa hans egen Haand, blev Selskabet ganske formløst ophævet. Tiltalte overdrog derefter den i Selskabets Navn drevne Forretning til fornævnte Dorothea Knudsen for en Vederlagssum af 3000 Kr., hvoraf en Del blev afgjort paa den nedenfor angivne Maade, medens hun for Resten, 2000 Kr., udstedte et Gældsbevis til Tiltalte. Samtidig overdrog Dorothea Knudsen paa Tiltaltes Foranledning den hidtil i hendes Navn førte Forretning, Elmegade 8, til en af Aktionærerne i det opløste Aktieselskab for et Beløb, der blev afskrevet paa Vederlagssummen for Forretningen paa Østerbrogade.

Tiltalte har gjort gældende, at han ved Etableringen af Forretningerne i Elmegade Nr. 8 og paa Nørrebrogade 55 har haft for Øje at skaffe henholdsvis Dorothea Knudsen og Niels Olsen en forøget Indtægt, men han har erkendt, at Hensynet til egen Fordel ved disse Lejligheder har spillet en Rolle, og med Hensyn til Aktieselskaberne har han om sit Motiv til deres Dannelse forklaret, at han, der vidste, at han ikke i eget Navn kunde have mere end et Detailudsalg, mente ved Driften af de i Aktieselskabernes Navn aabnede Detailudsalg at

kunne forøge sin Indtægt, særlig ogsaa ved at sikre sig Vareleverancerne til disse.

Tiltalte har da ogsaa selvstændig med Bistand af et Personale, som han selv har antaget, og som har faaet sin Løn udbetalt af ham, forestaaet og ledet Driften af alle de nævnte 5 Forretninger, saaledes at de andre Bestyrelsesmedlemmer i Aktieselskaberne samt Husmand Olsen aldeles intet og Dorothea Knudsen saa godt som intet have haft med Driften at gøre. Han har selv truffet Bestemmelse om, hvilke Varer der skulde forhandles i og anskaffes til Forretningerne, og har selv fastsat Udsalgspriserne, ligesom han har været eneste Leverandør af Varer og efter eget Skøn fastsat Leveringsprisen, idet han har beregnet sig en Avance i Forhold til sin egen Indkøbspris. Trods indgaaende Eksamination har Tiltalte erklæret sig ganske ude af Stand til at give Oplysning om Størrelsen af sin Fortjeneste ved Vareleverancerne. Niels Olsen og Dorothea Knudsen have i den Tid, Forretningerne Nørrebrogade Nr. 55 og Elmegade Nr. 8 have bestaaet, hver af Tiltalte erholdt udbetalt nogle mindre Beløb, for Niels Olsens Vedkommende i alt 750 Kr., for Dorothea Knudsens Vedkommende 200 Kr. For Aktieselskabernes Vedkommende er der endnu ikke uddelt Udbytte.

Kontrollen med samtlige Forretninger er ført af Tiltaltes Bogholder, der udelukkende staar i Tiltaltes Tjeneste og varetager hans Interesser, og Kassebeholdningerne ere med højst en Uges Mellemlum blevne afleverede til Tiltalte og ere indflydte i hans Kasse.

Herefter, og efter hvad der i øvrigt foreligger, findes Tiltalte at have været paa en saadan Maade interesseret saa vel i de nysnævnte 2 Forretninger som i de i de 3 Aktieselskabers Navn drevne Forretninger, at han ved sit Forhold til disse 5 Forretninger samtidig med, at han, som ovenfor omhandlet, har drevet Forretning fra aaben Butik andet Steds her i Staden, har gjort sig skyldig i Overtrædelse af Bestemmelsen i § 34 i Næringsloven af 29 December 1857 om, at ingen handlende er berettiget til at have Butik paa flere Steder i samme Kommune.

Som Følge heraf vil Tiltalte være at anse efter Næringslovens § 75 for anden Gang begaaet uberettiget Næringsbrug efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 200 Kr.

Nr. 257.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Karen Marie Nielsen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Merløse-Tudse Herreders Ekstrarets Dom af 23 August 1900: Arrestantinden Karen Marie Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og bør til Merløse-Tudse Herreders Politikasse bøde 4 Kr. I Erstatning til Gartner Poulsen betaler hun 26 Kr.; saa

betaler hun og Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Svantemann, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Springborg, 10 Kr. Den idømte Bøde og Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 September 1900: Underrettsdommen bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Overretssagførerne Hartmann og Tegner for Overretten betaler Arrestantinden Karen Marie Nielsen 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Karen Marie Nielsen til Højesterets-sagfører Lunn og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved Merløse-Tudse Herreders Ekstrarets Dom af 23 August d. A. blev Arrestantinden Karen Marie Nielsen, der var sat under Tiltale for Tyveri og Overtrædelse af Tyendelovens § 60 anset for 4de Gang begaaet Tyveri efter Straffeloven § 232 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og i Medfør af Tyendelovens § 61 med en Bøde af 4 Kr. til nævnte Herreders Politikasse samt tilpligtet at betale i Erstatning til Gartner N. Poulsen af Ladegaardshusene 26 Kr. samt Aktionens Omkostninger.

Denne Dom er nu — alene ifølge Arrestantindens Begæring — indanket her for Retten, dog, som det efter det foreliggende maa antages, kun for saa vidt angaar Sigtelsen for Tyveri, og er det i denne Henseende under Sagen ved Arrestantindens egen, af det i øvrigt oplyste bestyrkede Tilstaaelse bevist, at hun fra Steder, hvortil hun havde uhindret Adgang, har stjaalet i sidst afvigte April, Maj og Juni Maaneder i 4 forskellige Gange 13, ovennævnte Gartner Poulsen tilhørende Høns, af Værdi i alt 26 Kr., og den 7 Juli d. A. to til 2 Kr. vurderede Høns, der tilhørte Gaardmand Jens Christensens Enke i Maarsø.

Arrestantinden, der er født den 30 December 1857, er tidligere straffet ifølge Merløse-Tudse Herreders Ekstrarets Domme af 17 Juni

Færdig fra Trykkeriet den 6 December 1900.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

44. Aargang.

Højesteretsaaret 1900,

Nr. 32.

Tirsdagen den 20 November.

1886 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage og af 26 Januar 1893 efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Led, og § 225, 2det Led, kfr. § 62, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ifølge Kjøbenhavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 5 Juni 1895 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, og efter samme Lovs § 238, jfr. § 241, 1ste Led, i det hele sammenholdt med § 62, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder samt ifølge Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 17 Juni 1898 efter Straffelovens § 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

For Arrestantindens under nærværende Sag omhandlede Forhold, der maa tilregnes hende som 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, er hun ved den indankede Dom retteligen anset efter Straffelovens § 232, og da den valgte Straf findes passende, og Dommens Bestemmelser med Hensyn til Erstatningen og Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil bemeldte Dom være at stadfæste, for saa vidt den er paaanket.

Tirsdagen den 27 November.

Nr. 69. Skovfoged **Perret Gentil** som Værge for sine umyndige Børn Henry og Viggo Perret Gentil (Oct. Hansen e. O.)

contra

Slagelse Hospital ved dets Forstander, Sagfører Anders Helmer (Halkier e. O.),

betr. Spørgsmaalet om et Hospitalslems Berettigelse til at disponere over en Sparekassebog.

Sorø Birks ordinære Rets Dom af 11 August 1898: Indstævnte, Skovfoged Perret Gentil af Gyrstinge som Værge for hans umyndige Børn Henry og Viggo Perret Gentil bør for Tiltale af Citanterne, Slagelse Hospital, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Citanternes beskikkede Sagfører, Prokurator Deichmann i Slagelse, et Salær af 30 Kr., der udredes af det offentlige.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 Oktober 1899: Appellindstævnte, Skovfoged Perret-Gentil af Gyrstinge

som Værge for sine umyndige Børn Henry og Viggo Perret-Gentil bør til Appellanterne, Slagelse Hospital, betale de paastævnte 246 Kr. 59 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 19 November 1896 indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Prokurator Deichmann for Underretten og Prokuratorerne Steinthal og Wolff for Overretten tillægges der i Salær, den førstnævnte 30 Kr. og de to sidstnævnte hver 50 Kr., hvilke Salærer tillige med den Prokurator Steinthal tilkommende Godtgørelse for Udlæg, 1 Kr. 50 Øre, udredes af det offentlige. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms Iovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne faa nogen Indflydelse paa Sagens Udfald, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve, og de Parternes beskikkede Sagførere for Højesteret tilkommende Salærer at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Hansen og Advokat Halkier hver 100 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende: Efter at Frøken Frederikke Marie Honemann den 9 Marts 1896 var død som Lem paa Slagelse Hospital, modtog Appelindstævnte, Skovfoged Perret-Gentil af Gyrstinge, paa hendes Begravelsesdag af en Dame i Slagelse Kontrabogen Nr. 7646 med Sparekassen for Slagelse og Omegn, som den afdøde nogle Dage før sin Død havde overgivet bemeldte Dame med det Paalæg at levere den til ham, naar hun var død, fordi hans to Sønner, Henry og Viggo Perret-Gentil, skulde have, hvad der stod paa Bogen. Den paagældende Sparekassekonto lød paa »Drengene Henry og Viggo Perret-Gentil« og havde følgende Paategning: »Tanten, Frøken Honemann i Slagelse, har Dispositionsret.«

Skovfoged Perret-Gentil, der ikke tidligere havde haft Kundskab om, at der for hans fornævnte umyndige Sønner var indsat Penge i Sparekassen, hævdede den 1 April 1896 som deres fødte Værge Kontrabogens Paalydende, der med paaløbne Renter udgjorde 246 Kr. 59 Øre.

I denne Anledning anlagde Appellanterne, Slagelse Hospital, efter erhvervet Bevilling til fri Proces, ved Sorø Birketing nærværende Sag mod Appelindstævnte, Skovfoged Perret-Gentil, som Værge for hans umyndige Børn Henry og Viggo Perret-Gentil, idet de paastod Appel-

indstævnte i denne sin Egenskab dømt til at betale Slagelse Hospital det oppebaarne Beløb, 246 Kr. 59 Øre, med Renter 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato, den 19 November 1896, og Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til deres befalede Sagfører, Prokurator Deichmann.

Appelindstævnte paastod sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, og da denne Paastand ved Birketingets Dom toges til Følge, dog at Sagens Omkostninger ophævedes, og at der tillagdes Prokurator Deichmann i Salær 30 Kr. hos det offentlige, have Appellanterne indanket Sagen hertil, hvor der er bevilget dem fri Proces, og hvor deres Paastand gaar ud paa, at Dommen forandres i Overensstemmelse med deres i forrige Instans nedlagte Paastand, og at Appelindstævnte tilpligtes at betale Appellens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder til deres beskikkede Sagfører, Prokurator Steinthal, Salær og i Portogodtgørelse 1 Kr. 50 Øre.

Appelindstævnte, der ligeledes har erholdt fri Proces for Overretten, procederer til Underrettsdommens Stadfæstelse og paastaar Appellanterne dømte til at udrede Sagens Omkostninger i begge Instanser, for Overretten efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til hans beskikkede Sagfører, Prokurator Wolff.

Appellanternes Paastand er støttet paa, at det omhandlede Sparekassebeløb tilhørte Frøken Honemann og ved hendes Død er tilfaldet Slagelse Hospital i Medfør af L. 2—19—13 og Kap. 2 § 8 i Hospitalets Fundats af 17 September 1751, der bestemmer, at et Hospitalslem ikke uden Forstanderens Samtykke kan afhænde eller bortgive sine i Hospitalet indbragte eller under Opholdet samme Steds arvede Ejendele, og at Hospitalet er dets rette Arving efter Loven.

Appelindstævnte benægter, at Beløbet er indsat i Sparekassen af Frøken Honemann, og at det hidrørte fra Midler, hun havde indbragt i Hospitalet eller arvet under sit Ophold der. Han formener, at den afdøde, saafremt Beløbet tilhørte hende, ved at levere Bogen til den ommeldte Dame fuldbyrdede en Livsgave til hans Sønner, og at han i alt Fald som den, der i god Tro, uden Kundskab om Bestemmelserne i Hospitalets Fundats, har modtaget Bogen og hævet dens Paalydende, ikke kan være pligtig til at lægge dette fra sig.

Da Appelindstævnte ikke har kunnet opgive, hvem anden end Frøken Honemann der skulde have anlagt Sparekasse-Kontoen, og da hun var dispositionsberettiget over den og havde Kontrabogen i sit Værge, lige indtil hun gav den fra sig, for at den efter hendes Død kunde leveres til Appelindstævnte, som ikke var underrettet om Kontoens Eksistens, maa det, toens Hensyn til, at Beløbet var indsat paa Børnenes Navne, statueres, at hun indtil sin Død var Ejerinde af Beløbet, og at den af hende truffne Disposition var en Dødsgave. Selv om det maatte kunne antages, at Hospitalets Arveret ikke omfatter alle et Lems efterladte Ejendele, uden Hensyn til Oprindelsen, er det ikke mod Appellanternes Benægtelse bevist, at det her omhandlede Beløb er erhvervet paa en Maade, der udelukker det fra at falde ind under den i Loven og Hospitalets Fundats hjemlede Arveregel. Beløbet maa følgelig anses at være faldet i Arv til Hospitalet, til hvilket Appelindstævnte, der uden lovlig Adkomst har ladet sig det udbetale, vil have at tilbagebetale det.

Appellanternes Paastand bliver saaledes at tage til Følge, dog at Sagens Omkostninger for begge Retter efter Omstændighederne blive at ophæve, og det Prokurator Deichmann ved Underretsdommen tilkendte Salær saa vel som de Prokuratorerne Steinthal og Wolff tilkommende Salærer, der bestemmes til 50 Kr. for hver, samt den Prokurator Steinthal tilkommende Portogodtgørelse, 1 Kr. 50 Øre, at udrede af det offentlige.

Sagens Behandling i 1ste Instans, for saa vidt den har været beneficeret, og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 74. Gaardejer **Anders Christian Knudsen** for sin Hustru Sørsine, født Frandsen (Høgsbro)

contra

Sognefoged **P. Frandsen** (Ingen),

betr. Spørgsmaalet om en Kurators Erstatningsansvar.

Grenaa Købstads og Nørre- og en Del af Sønder Herreds ordinære Rets Dom af 24 Januar 1898: Indstævnte, Sognefoged P. Frandsen af Skiffard, bør til Citanten, Gaardejer Anders Christian Knudsen af Dørup som Mand og Værge for sin Hustru Sørsine, født Frandsen, betale 1700 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra den 10de Oktober 1896 til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 30 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 September 1898: Citanten, Sognefoged P. Frandsen, bør for Tiltale af Indstævnte, Gaardejer Anders Christian Knudsen som Værge for sin Hustru, Sørsine Frandsen, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Sørsine Frandsen, der nu er gift med Indstævnte, Gaardejer Anders Christian

Knudsen af Dørup, i Januar Maaned 1892 var bleven 18 Aar gammel, og Citanten, Sognefoged P. Frandsen af Skiffard, der er hendes Farbroder, og som hidtil havde været hendes Værge, nu var bleven beskikket til Kurator for hende, blev i Juni Termin s. A. den hende efter hendes tidligere afdøde Forældre tilfaldne Arv, der i alt udgjorde 12338 Kr. 98 Øre, udbetalt af Overformynderiet og derefter anbragt saaledes, at der indkøbtes Kreditforeningsobligationer til et Paalydende af 7300 Kr., der bleve noterede paa hendes Navn med Kurator, og et Beløb af 5000 Kr. indsattes paa Kontrabog i et Pengeinstitut i Grenaa, idet vedkommende Værdipapirer bleve tagne i Bevaring af Citanten, medens Resten af Formuen overgaves til den mindreaarige til eget Forbrug. Efter at hun senere havde taget Ophold hos sin afdøde Moders efterladte anden Mand paa en Gaard i Nærheden af Skanderborg, fik hun efter sin Anmodning i April Maaned 1893 af Citanten tilsendt foruden sidst forløbne Halvaars Rente, 88 Kr. 14 Øre, endvidere 300 Kr., der maa antages hævdede paa Kontrabogen med det nævnte Pengeinstitut, hvorefter hun i Maj Maaned s. A. endvidere efter sit Forlangende erholdt udleveret af Citanten saavel Kreditforeningsobligationerne som den nævnte Kontrabog, og i Midten af August Maaned s. A. sendte hun derpaa Citanten Kontrabogen med Anmodning om at erholde dens Paalydende hævet og tilsendt, efter Citantens Fremstilling under Opgivende af, at hun kunde faa højere Rente i Skanderborg end i Grenaa, og at hun ønskede at spare ham for Ulejligheden med at forsende Penge, naar hun skulde bruge dem.

Citanten hævdede derpaa Bogens Paalydende, der med paaløbne Renter udgjorde 4800 Kr., og sendte hende Beløbet, der, med Fradrag af 200 Kr., den 29 August 1893 blev indsat paa 2 Kontrabøger med Spare- og Laanekassen for Skanderborg By og Omegn, hvor der — som det ses af fremlagte Ekstrakt-Afskrifter af vedkommende Kontrabøger — derefter efterhaanden er blevet hævet forskellige Beløb, en Gang 500 Kr., men ellers ca. 200 Kr. ad Gangen, saaledes at der paa det Tidspunkt, da Sørsine Frandsen indgik i Ægteskab med Indstævnte, nemlig den 18de September 1895, ifølge Bøgernes Udvisende i nævnte Sparekasse indestod til Rest med Tillæg af et mindre Rentebeløb 3305 Kr. 16 Øre.

Under Anbringende af, at Citantens Tilsyn med Sørsine Frandsens Arvemidler fuldstændig ophørte fra det Tidspunkt, da han sendte hende Resten af det i Pengeinstituttet i Grenaa henstaaende Beløb, og at der af hendes Formue, der i det paafølgende Tidsrum, indtil Indgaaelsen af Ægteskabet, er nedbragt til et Beløb, der i Henhold til foranstaaende er opgjort til i alt 10605 Kr. 16 Øre foruden de indvundne Renter, er gaaet over 1700 Kr. tabt derved, at Summen til et saadant Beløb paa Foranledning af hendes ovennævnte Stedfader, der har maattet gaa fra Hus og Hjem, ere blevne hævdede af hende i Sparekassen og anvendte alene til Fordel for Stedfaderen, der ikke er i Stand til at tilbagebetale noget af Beløbet, samt under Paaberaabelse af, at dette Tab maa tilskrives Citantens Tilsidesættelse af den ham som Kurator paahvilende Pligt til at forhindre, at den mindreaarige satte sine Midler over Styr, har Indstævnte som Værge for sin ommeldte Hustru under nærværende Sag i 1ste Instans paastaet Citanten tilpligtet at betale ham paa hans Hustrus Vegne en Erstatning,

som han har ansat til 1700 Kr., tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 10 Oktober 1896, indtil Betaling sker, og da Citanten ved Underrettsdommen er dømt overensstemmende med denne Indstævntes Paastand samt til at betale ham Processens Omkostninger for Underretten med 30 Kr., har Citanten nu indanket Sagen for Overretten, hvor han ligesom for Underretten har paastaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale, hvorimod denne procederer til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Citanten har anbragt, at Grunden til, at der ikke, da Indstævntes Hustrus Formue udbetaltes af Overformynderiet, indkøbtes Obligationer for et større Beløb end 7300 Kr., var den, at det var en Aftale mellem ham og hende, at hun til sin Uddannelse paa en Højskole eller andet Steds skulde have 5000 Kr. staaende saaledes, at der let kunde hæves af dette Beløb, samt at han gik ud fra, at hun, der ifølge hans Fremstilling, da hun i April Maaned 1893 fik tilsendt 300 Kr. foruden den ovennævnte Rente, havde opgivet som Grund til sin Begæring herom, at disse Beløb skulde anvendes til Indkøb af Klæder, Sengklæder og andre Nødvendighedsartikler, ikke — navnlig ikke i den første Tid — kunde leve som paatænkt uden at angribe sin Kapital, hvad han intet havde at indvende mod, og idet han dernæst har benægtet, at der til Fordel for Stedfaderen er blevet anvendt i alt Fald saa store Summer, som af Indstævnte anført, og endvidere har gjort gældende, dels at der ingen beføjet Indsigelse kan rejses mod, at hun muligen har anvendt noget af sine Indtægter til at understøtte sin i Trang værende Stedfader, i hvis Hus hun var, dels at et saadant Forbrug af Penge, som der her er Tale om, formentlig ikke overstiger, hvad der efter hendes Formueforhold kan anses for at have været rimeligt, har han som Grund til sin Frifindelsespaastand paaberaabt sig, at der, efter at Indstævntes Hustru havde erholdt sin Formue udleveret af ham, hvad han formener ikke at have kunnet nægte hende, derefter overhovedet intet Ansvar vil kunne gøres gældende mod ham, og at der i alt Fald ikke kan siges at foreligge nogen saadan Forøvelse af Formuen, der kunde give ham, der ikke vil have tabt hendes Færd af Syne, og som, efter sit Anbringende, om hende havde indhentet Oplysninger, der gik ud paa, at hun ikke ved ødselt Levned eller paa anden Maade satte sin Formue over Styr, nogen skellig Grund til at gribe ind, hvorfor der formentlig ikke fra hans Side foreligger nogen saadan Forsømmelighed, at han kan blive erstatningspligtig overfor hende.

Indstævntes Fremstilling gaar derimod ud paa, at hans Hustru vel i det heromhandlede Tidsrum har anvendt ca. 200 Kr. til et Ophold paa en Højskole og 300 Kr. til Anskaffelsen af en Cykle, men at hun, der under sit Ophold i Stedfaderens Hus gjorde Tjenestepige-gerning, i øvrigt saa godt som intet har anvendt paa sin egen Person, og at næsten hele det øvrige Beløb af de forbrugte Penge er medgaaet til Gaver eller Laan til Stedfaderen, der tilmed efter hans Formening intet virkeligt Udbytte har haft deraf, da hans Affærer, allerede før han begyndte at laane af Indstævntes Hustru, vare saa derangerede, at han ikke kunde hjælpes paa Fode ved de Beløb, hvorom her er Tale.

Der maa nu vel efter det foreliggende gaas ud fra, at Citanten

ikke efter August Maaned 1893 har ført noget virksomt Tilsyn med de af Indstævntes Hustru trufne Dispositioner over hendes Midler, eller, for saa vidt angaar de af det ovennævnte Pengeinstitut i Grenaa udtagne og til den mindreaarige oversendte kontante Penge, draget Om-sorg for, at han vedblivende var i Stand til at føre Kontrol med deres Anvendelse, hvad uanset, at hun ifølge D. L. 3—17—34 har været berettiget til selv at komme i Besiddelse af sin Formue, maatte vedblive at paahvile ham, og vel maa det antages, at de omhandlede 1700 Kr. i Forbindelse med de oppebaarne Renter af den mindreaariges Kapitalformue udgør mere, end der efter hendes Stilling fornuftigvis kunde anvendes til hendes eget Forbrug i det paagældende Tidsrum af noget over 3 Aar, hvorom der er Spørgsmaal; men, om der end gaas ud fra, at hun — som af Indstævnte anbragt — har anvendt den væsentligste Del af det af hende saaledes udgivne Kapitalbeløb til at støtte sin Stedfader, hos hvem hun havde Ophold, kan det dog ikke uden videre antages, at hun ved saadan Anvendelse af disse Penge har handlet paa en Maade, der kunde betragtes som en unyttig Bortsættelse eller Bortødslen af hendes Gods, som Citanten i sin Egenskab af hendes Kurator ubetinget havde været pligtig at hindre, og som maatte medføre en Forpligtelse for ham til at betale Indstævnte den af ham fordrede Erstatning, og Citanten vil som Følge heraf være at frifinde for Indstævntes Tiltale i Sagen.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Onsdagen den 28 November.

Nr. 203.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Laurids Kristian Bertelsen, Jens Madsen, Niels Berthel Berthelsen, Peder Christian Bertelsen, Sti, ogsaa kaldet Stig, Kirkegaard Jensen og Søren Pedersen (Def. Salomon),

der tiltales: førstnævnte for Bedrageri, Overtrædelse af Konkurslovens § 148 og uberettiget Næringsbrug og de 5 sidstnævnte for Meddelagtighed i Bedrageri.

Hjerm-Ginding Herreders Ekstrarets Dom af 14 Oktober 1899: De Tiltalte: Nr. 1, Arrestanten Laurids Kristian Bertelsen bør hensættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 130 Dage, hvorhos han til Amtsfattiggassen bør bøde 10 Kr. De Tiltalte Nr. 2, Niels Berthel Berthelsen, og Nr. 3, Jens Madsen, bør hensættes hver især til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, Tiltalte Nr. 4, Peder Chr. Bertelsen, bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, Tiltalte Nr. 5, Sti Kirkegaard Jensen, bør hensættes til Fæng-

sel paa Vand og Brød i 5 Dage, Tiltalte Nr. 6, Søren Pedersen, bør hensættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage. Arrestanten Laurids Kr. Bertelsen bør udrede alle af Aktionens flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Aggerholm 40 Kr., og til Defensor, Sagfører Falbe-Hansen, 30 Kr., medens de Tiltalte Nr. 2, 3, 4, 5 og 6 bør udrede in solidum med ham henholdsvis $\frac{1}{3}$, $\frac{1}{3}$, $\frac{1}{6}$, $\frac{1}{12}$ og $\frac{1}{12}$ af disse Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 26 Marts 1900: Tiltalte Søren Pedersen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte Laurids Kristian Bertelsen, Jens Madsen, Niels Berthel Berthelsen, Peder Christian Bertelsen og Sti Kirkegaard Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i henholdsvis 6 Gange 5 Dage, 3 Gange 5 Dage, 3 Gange 5 Dage, 2 Gange 5 Dage og 2 Gange 5 Dage. Derhos bør Tiltalte Laurids Kristian Bertelsen til Amtets Fattigkasse bøde 10 Kr. Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Jørgensen og Rye, 50 Kr. til hver, udredes af Tiltalte Laurids Kristian Bertelsen, dog saaledes at der in solidum med ham deraf tilsvares af Tiltalte Jens Madsen 2 Ottendedele, af Tiltalte Niels Berthel Berthelsen 2 Ottendedele, af Tiltalte Peder Christian Bertelsen 1 Ottendedel og af Tiltalte Sti Kirkegaard Jensen 1 Ottendedel. Den idømte Bøde udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og det idømte i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For saa vidt Tiltalte Laurids Kristian Bertelsen er sigtet for uberettiget Næringsbrug, bliver Sagen som manglende summa appellabilis at afvise fra Højesteret. I øvrigt vil den indankede Dom i Henhold til de i den anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

For saa vidt Sigtelsen for uberettiget Næringsbrug angaar, afvises Sagen. I øvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførererne Hansen og Salomon hver 80 Kroner, som udredes af de Tiltalte Laurids Kristian Bertelsen, Jens Madsen, Niels Berthel Berthelsen, Peder Christian Bertelsen og Sti Kirkegaard Jensen paa den med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Laurids Kristian Bertelsen, der er født den 19 August 1872, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, samt Gaardejer Jens Madsen, Bols-

mand Niels Berthel Berthelsen, Arbejdsmand Peder Christian Bertelsen, Husmand Sti, ogsaa kal det Stig Kirkegaard Jensen og Smed Søren Pedersen, der ere fødte henholdsvis i Aaret 1863, 1858, 1863, 1865 og 1870, og af hvilke ej heller nogen ses forhen at have været tiltalt eller straffet, naar undtages, at Peder Christian Bertelsen i Militærtjenesten har været straffet arbitrært for en Tjenesteforseelse, ere under nærværende Sag satte under Tiltale, førstnævnte for Bedrageri, Overtrædelse af Konkurslovens § 148 og uberettiget Næringsbrug, og de 5 sidstnævnte for Meddelagtighed i Bedrageri.

Efter at Tiltalte Laurids Kristian Bertelsen, der ejede en Ejendom i Klejnstrup, hvori der indestod en Prioritetsgæld af 2000 Kr., ved Optagelse af et Laan havde forøget denne Gæld til 2600 Kr., etablerede han, der manglede merkantil Uddannelse og ikke ejede andre Pengemidler end de 600 Kr., som han saaledes havde forskaffet sig, i Januar Maaned 1897 en Handelsforretning i Agerfeldt i Vinding Sogn, hvor han, som det fremgaar af Sagens Oplysninger, derpaa drev Høkerhandel, indtil han under 15 November 1897 efter opnaaet Fuldmyndighedsalder erhvervede Næringsbevis paa Detailhandel, hvorefter han, der nu udvidede sin Forretning til, som han har udtrykt sig, Handel med alle Slags Varer, fortsatte denne, først paa samme Sted som hidtil og senere paa en anden Ejendom i Agerfeldt, hvor han i Sommeren 1898 havde købt en Jordlod for 1000 Kr. og herpaa ladet opføre Bygninger, som han tog i Brug i November Maaned s. A. Bemeldte Tiltalte, hvem Opførelsen af disse Bygninger kostede henved 3600 Kr., og hvis Handel efter hans Forklaring har været ganske ubetydelig og givet Underskud, paadrog sig som Følge heraf en stadig stigende Gæld, og da et Laan, der af en Kreditforening var tilsagt ham mod Panteret i Ejendommen i Agerfeldt, paa Grund af, at der paa denne hvilede forskellige Forhæftelser, ikke kom til Udbetaling, maatte han paa anden Maade rejse Laan bl. a. til Betaling af Købesummen for den nævnte Jordlod. Efter at Tiltalte derpaa i Marts Maaned f. A. havde solgt sin Ejendom i Klejnstrup, der fra Januar Maaned 1897 havde været bestyret af hans medtiltalte Broder Peder Christian Bertelsen, med Besætning og Inventarium for en Købesum af 3365 Kr., hvoraf han imidlertid kun erholdt udbetalt 610 Kr., medens Resten dels skulde berigtiges ved Overtagelse af Prioritetsgælden, 2600 Kr., dels blev likvideret i en Fordring, som Køberen havde paa Tiltalte, og endelig, for saa vidt angik et Beløb af 85 Kr., blev tilbageholdt af Køberen til Sikkerhed for, at der vilde blive givet ham rent Skøde paa Ejendommen, rettede han, som det maa antages i Midten af April Maaned f. A., forgæves en Henvendelse til en Sagfører om at være ham behjælpelig med at opnaa en Akkord med sine Kreditorer, og hans Bo blev derpaa taget under Konkursbehandling efter en af ham til Skifteretten herom indgiven Begæring af 9 Maj f. A., hvori han opgav Boets Aktiver at bestaa af den af ham, som meldt, i Aaret 1898 erhvervede Ejendom i Agerfeldt, som han ansatte til en Værdi af 5000 Kr., og af udestaaende Fordringer af Værdi højst 100 Kr. samt af Varelager og Indbo til en Værdi af ca. 400 Kr., medens Passiverne opgaves at bestaa af forskellige Gældsposter til et samlet Beløb af 7559 Kr. 14 Øre, derunder indbefattet en Vekselgæld af 1950 Kr. samt en Gæld til Købmændene Kragh og Schou i Holstebro paa hen-

holdsvis 3352 Kr. 78 Øre og 1325 Kr. 36 Øre, hvilke 2 sidste Kreditorer — hvem Tiltalte havde lovet at betale Afdrag paa deres Tilgodehavende ved Hjælp af det Prioritetslaan, hvorom han, som meldt, i December Termin 1898 havde faaet Tilsagn, og Købesummen for Ejendommen i Klejnstrup, og af hvilke Kragh derhos, førend Tiltalte, som ovenanført, søgte Bistand til Opnaelse af en Akkord, havde forlangt Betaling af sit Tilgodehavende — eller i alt Fald Kragh den 1ste og 2den Maj f. A. havde ladet afholde en Arrestforretning hos Tiltalte for deres Fordringer. Ved den derefter paa Tiltaltes Bopæl den 12 Maj f. A. afholdte Begyndelses- og Registreringsforretning, under hvilken Tiltalte, skønt den midlertidige Bestyrer i Boet forud havde underrettet ham om dens Afholdelse, var fraværende, blev der registreret dels den Tiltalte tilhørende Ejendom i Agerfeldt, som vurderedes til 5000 Kr., dels Tiltaltes Varebeholdning og forskellige andre rørlige Effekter, der ansattes til en Værdi af i alt 431 Kr. 95 Øre, medens Tiltaltes tilstedeværende Hustru erklærede, at der ikke fandtes kontante Penge i Huset, og at hun ikke vidste, om hendes Mand havde Kontanter.

Det er nu ved Tiltalte Laurids Kristian Bertelsens egen med det i øvrigt foreliggende stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han, der til Felding Sparekasse skyldte et Beløb af 114 Kr., hvorfor 3 af hans Naboer havde kaveret, efter Tilskyndelse af dem har paa en Tid, da det stod ham klart, at han maatte gaa fallit, betalt denne Gæld, som det maa antages ved Hjælp af de Penge, som han ved det ovenommeldte Salg af sin Ejendom i Klejnstrup var kommen i Besiddelse af; men medens Tiltalte derved maa anses at have gjort sig skyldig i et Forhold, der maa paadrage ham Ansvar efter Straffelovens § 261, findes det samme ikke at kunne statueres, for saa vidt han efter sin Forklaring tillige har, ligeledes ved Hjælp af Købesummen for den nysnævnte Ejendom, betalt sin Fader, Bertel Christoffersen, et denne skyldigt Beløb af 100 Kr., idet Faderen har forklaret, at han allerede ved Jule- eller Nytaarstid 1898—99 modtog dette Beløb og ikke siden har modtaget Penge af Tiltalte, naar undtages at denne, dog ikke paa een Gang, men sidste Gang før Paaske, har tilbagebetalt et Par Smaabeløb, som Faderen, der i det sidste halve Aar forud for Falliten boede hos Tiltalte i Agerfeldt, i Løbet af Vinteren havde laant Tiltalte, og det herefter maa anses for uvist, om Tiltaltes ovenanførte Forklaring, navnlig ogsaa for saa vidt Betalingen af de 100 Kr. først skal have fundet Sted efter Salget af Ejendommen i Klejnstrup, er rigtig.

Foruden at Tiltalte Laurids Kristian Bertelsen, efter hvad der ligeledes paa den anførte Maade er godtgjort, dels i Tidsrummet indtil 15 November 1897 har drevet den ovennævnte, i Januar Maaned s. A. paabegyndte Høkerhandel uden dertil at have haft nogen Næringsadkomst, dels ingensinde i den Tid, i hvilken han efter det ovenanførte har udøvet Handelsvirksomhed, og saaledes navnlig heller ikke i det Tidsrum af ca. 18 Maaneder, i hvilke han har drevet Detailhandel, har opgjort Status, idet han vil have været ubekendt med, at der paahviledes ham nogen Forpligtelse hertil, er det ved tidnævnte Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han til Dels under Medvirkning af de medtiltalte —

efter hvad der paa lignende Maade for deres Vedkommende er bevist — har til egen Fordel unddraget eller søgt at unddrage sit Konkursbo forskellige Ejendele og Fordringer under følgende nærmere Omstændigheder.

I. I Foraaret 1899 forinden Konkursens Indtræden lod Tiltalte Laurids Kristian Bertelsen forskellige ham tilhørende Effekter og saaledes navnlig en Decimalvægt, en Hakkelsemaskine, nogle til hans Varebeholdning hørende Arbejdsredskaber, 2 Sække med Indpakkingspapir og gamle Aviser, et Skrivebord, en Kommode, et Klædeskab, nogle Beklædningsgenstande, noget uforarbejdet Tøj og en Kasse med Lervarer henbringe til sin Svoger, Tiltalte Jens Madsens Bopæl i Vind, og disse Effekter, som Tiltalte Madsen efter Tiltalte Bertelsens Anmodning i alt Fald for Størstedelen selv transporterede hjem til sig ved Lejligheder, da han var kørende til Bertelsens Bopæl, blev derfor først inddragne under Konkursboet, efter at det under den i Juli Maaned f. A. indledede Undersøgelse i nærværende Sag var oplyst, at de vare forstukne. Tiltalte Madsen, der efter Tiltalte Bertelsens egne Udtalelser til ham vidste, at Bertelsen maatte vente at gaa fallit, og til hvem denne for nogle af de omhandlede Genstandes Vedkommende havde ytret, at han ønskede dem gemte, for at de ikke skulde blive skrevne, indsaa som Følge heraf, at Tiltalte Bertelsen tilsigtede at unddrage disse Genstande — som ved den af Skifteretten foretagne Registrering af samme ere vurderede til i alt 168 Kr. 88 Øre — fra hans Kreditorers Forfølgning, og særligt var det for Hakkelsemaskinens Vedkommende aftalt mellem dem, at de, hvis der maatte blive Spørgsmaal om denne Maskine, i Strid med Sandheden skulde foregive, at Bertelsen havde solgt den til Madsen for 35 Kr., og at dette Beløb var betalt ved Levering af Tørv.

Endvidere lod Tiltalte Laurids Kristian Bertelsen i April Maaned f. A. en Gris bringe hen til Tiltalte Madsen, og denne, der indsaa, at det ogsaa var Hensigten derved at forhindre, at Grisen blev »skreven«, lod derpaa efter Aftale med Tiltalte Bertelsen Grisen fede og i Juni eller Juli Maaned f. A. sælge til et Slagteri, af hvilket den blev betalt med 42 Kr., hvoraf Tiltalte Madsen betalte Tiltalte Bertelsen Halvdelen.

Fremdeles solgte Tiltalte Laurids Bertelsen i April Maaned f. A. til Tiltalte Madsen 2 Køer for 200 Kr., som Madsen, der indsaa, at Tiltalte Bertelsen ved Salget tilsigtede at unddrage Køerne fra Konkursboet, først skulde betale det paafølgende Efteraar, og denne Fordring, der i øvrigt var bleven nedbragt med 6 Kr. 50 Øre derved, at Tiltalte Bertelsen beholdt en Kalv, som den ene af Køerne fødte, forinden de bleve afleverede til Tiltalte Madsen, fordulgte Tiltalte Bertelsen for Skifteretten, idet han og Tiltalte Madsen dels i dette Øjemed, dels for at give det Udseende af, at Bertelsen til Madsen havde betalt en Del af det Beløb, som han ved Salget af Ejendommen i Klejstrup havde faaet i Hænde efter Konkursens Indtræden, paa Forslag af Tiltalte Bertelsen bleve enige om, at de, skønt Tiltalte Madsen i Virkeligheden ikke skyldte Tiltalte Bertelsen mere end 65 Øre, overfor Øvrigheden skulde forklare — hvad de under Undersøgelens Begyndelse ogsaa i det væsentlige gjorde — at Bertelsen af Madsen havde laant et Beløb af 335 Kr. som var bleven afgjort ved Betaling af 175 Kr. samt ved

Levering af Køerne og Grisen til en Pris af henholdsvis 150 Kr. og 10 Kr., og endelig har Tiltalte Madsen af de Penge, som Tiltalte Bertelsen, efter hvad der var Madsen bekendt, endnu havde til overs fra Salget af Ejendommen i Klejnstrup, efter Bertelsens Fallissement modtaget et Laan af 200 Kr., hvoraf han senere har tilbagebetalt Bertelsen 20 Kr.

II. I April Maaned f. A. blev der mellem Tiltalte Laurids Kristian Bertelsen og hans Broder, Tiltalte Niels Berthel Berthelsen, indgaaet en Handel, hvorved førstnævnte, der ejede 2 russiske Heste, bortbyttede disse til sidstnævnte mod 2 danske Heste, for hvilke Tiltalte Laurids Bertelsen desuden betalte en Byttesum af 300 Kr., som blev afgjort derved, at deri likvideredes et Beløb af 60 à 70 Kr., som Niels Berthelsen skyldte Laurids Bertelsen, og at denne betalte Resten kontant; men medens de russiske Heste nogle Dage efter Handelens Indgaaelse bleve af Tiltalte Laurids Bertelsen bragte til Tiltalte Niels Berthelsens Bopæl i Nørre Omme, lod han derimod de danske Heste forblive henstaaende her Steds, for at de, som af Tiltalte Niels Berthelsen overensstemmende med Tiltalte Laurids Bertelsens egen Fremstilling forklaret, ikke skulde komme ind i Boet, naar Laurids gik fallit. Senere blev der imidlertid, som det maa antages efter Konkursens Indtræden, forhandlet mellem de 2 nævnte Tiltalte om Tilbagegang af denne Handel, saaledes at Tiltalte Niels Berthelsen skulde beholde de danske Heste og godtgøre Tiltalte Laurids Bertelsen den nævnte Byttesum, samt at sidstnævnte Tiltalte derhos skulde have, hvad de 2 russiske Heste ved Salg kunde udbringes til, og uden at der endnu var truffen nogen endelig Aftale herom, bortbyttede Tiltalte Niels Berthelsen derpaa disse Heste med 2 Stude, som han atter ved Salg udbragte til henholdsvis 122 Kr. 50 Øre og 132 eller 133 Kr. Samtidig med de 2 russiske Heste blev der endvidere af Tiltalte Laurids Bertelsen til Tiltalte Niels Berthelsens Bopæl henbragt en Arbejdsvogn og et Sæt Seletøj, som Niels Berthelsen modtog, uagtet det efter hans og Broderens samstemmende Forklaringer var Mening, at disse Genstande blot skulde forvares, indtil Broderen kunde faa dem solgte til egen Fordel. Overensstemmende med en mellem dem truffen Aftale foregav de imidlertid begge, da der efter Boets Overgivelse til Konkursbehandling blev inkvireret om disse Genstande, at Tiltalte Niels Berthelsen havde afkøbt Tiltalte Laurids Bertelsen de 2 russiske Heste og Seletøjet for 140 Kr. og Vognen for 50 Kr., og at disse Købesummer vare bleve afgjorte ved kontant Betaling af 40 Kr. og ved Likvidation med 150 Kr., som Tiltalte Niels Berthelsen angaves at have laant Tiltalte Laurids Bertelsen.

Inden Konkursens Indtræden lod Tiltalte Laurids Bertelsen fremdeles til Tiltalte Niels Berthelsens Bopæl henbringe 9 Kasser, indeholdende navnlig Handelsvarer, Beklædningsgenstande og Sengklæder, hvilke Genstande, som Tiltalte Niels Berthelsen, der efter sin Forklaring indsaa, at Kasserne skulde gemmes for at undrages Boet, til Dels selv transporterede til sit Hjem og gemte her, tilligemed Vognen og Seletøjet ved en den 14 September f. A. foretagen Kontinuationsregistrering ere inddragne under Boet og vurderede til i alt 280 Kr. 42 Øre, hvorimod Tiltalte Laurids Bertelsens fra Transaktionerne ved-

rørende de ovennævnte Heste hidrørende Fordring paa Tiltalte Niels Berthelsen ikke ses endnu at være indgaaet i Boet.

Endelig solgte Tiltalte Laurids Bertelsen i April Maaned f. A. til Tiltalte Niels Berthelsen en Harve for 8 Kr. og 2 Tdr. Havre for 14 Kr., men disse Beløb blev ikke betalte, idet Tiltalte Laurids Bertelsen efter sin Forklaring sagde til Tiltalte Niels Berthelsen — der har erkendt, at han godt vidste, at Broderen vilde sælge Harven og Havren for at unddrage Boet disse Ting, — at det ikke hastede med Betalingen, fordi han vilde have noget, naar Falliten var forbi.

III. Som det fremgaar af det foranførte var Tiltalte Laurids Bertelsen ved Overgivelsen af sit Bo til Konkursbehandling i Besiddelse af i alt Fald en Del af de ham ved Salget af hans Ejendom i Klejnstrup udbetalte Penge, hvad han — der efter sin Forklaring opgav for Boets Bestyrelse ikke at have flere Kontanter end 2 Kr. — imidlertid holdt skjult, uden at Størrelsen af det forfulgte Beløb dog er oplyst under Sagen. Efter at der, som ovenanført, var afholdt Arrestforretning hos Tiltalte Laurids Bertelsen, men, som det maa antages, før Konkursens Indtræden, opfordrede han Tiltalte Peder Christian Bertelsen til overfor Øvrigheden i Strid med Sandheden at forklare, at han af Laurids Bertelsen havde faaet 100 Kr. for Tørv, og i Henhold til den Aftale, som de Tiltalte derpaa traf med hinanden herom, afgave de begge ved Undersøgelsens Begyndelse i det væsentlige en saadan Forklaring, der var overensstemmende med, hvad Tiltalte Laurids Bertelsen allerede tidligere havde opgivet for Kuratorerne i Boet, og som — hvad de Tiltalte vare i Forstaaelse med hinanden om — tilsigtede at skjule, at Tiltalte Laurids Bertelsen havde Penge i Behold fra den nævnte Handel.

Nogle Dage forud for den 1 Maj f. A. sagde Tiltalte Laurids Bertelsen til Tiltalte Peder Bertelsen, som paa den Tid boede hos ham, at Retten vilde komme og skrive hos ham, hvorhos han anmodede Tiltalte Peder Bertelsen om, saafremt dette skulde ske paa en Tid, da han ikke selv var hjemme, at tage 3 i hans Besiddelse værende Kontrabøger, som han havde henholdsvis med Tiltalte Peder Bertelsen selv, Julius Eriksen af Vinding og Ole Brunsgaard af Nørre Omme, og hvorefter Laurids Bertelsen maa antages at have haft til Gode hos Eriksen nogle og tyve Kroner og hos Brunsgaard 75 Kr., medens det er uoplyst, hvor meget Tiltalte Peder Bertelsen skyldte efter sin Kontrabog, og lægge dem til Side, hvad Tiltalte Peder Bertelsen ogsaa lovede at gøre, og da Fogedretten den 1 Maj f. A. indfandt sig paa Tiltalte Laurids Bertelsens Bopæl, tog Tiltalte Peder Bertelsen derfor de 3 nævnte Kontrabøger og lagde dem ind i sit Værelse, hvorhos han — der har forklaret, at det selvfølgelig var Meningen, at de paagældende Fordringer ikke skulde skrives — paa Tilspørgsel af Fogden og en under Arrestforretningen mødende Sagfører, om han ikke vidste, hvor Broderen havde sine Bøger, erklærede slet ikke at kende noget hertil. Disse Kontrabøger, som Tiltalte Peder Bertelsen vil have tilbageleveret Broderen efter Arrestforretningens Afholdelse, blev ej heller afgivne til Konkursboet, idet Tiltalte Laurids Bertelsen agtede til egen Fordel at holde de nævnte Fordringer paa Eriksen og Brunsgaard saa vel som et yderligere Tilgodehavende hos sidstnævnte paa

14 Kr., som han ligeledes fortav for Skifteretten og Kuratorerne i Boet, udenfor dette, hvorhos Tiltalte Peder Bertelsen — der efter det foreliggende maa forudsættes ikke at være i Stand til at betale, hvad han maatte skyldte efter sin egen Kontrabog — efter Konkursens Indtræden har haft en Samtale med Julius Eriksen, hvorunder Tiltalte antydede, at Eriksen, da hans Kontrabog ikke var afleveret til Retten, kunde »slippe nok saa billigt«.

IV. En Dag i April Maaned f. A. solgte Tiltalte Laurids Bertelsen til sin Svoger Sti Kirkegaard Jensen en Vogn paa Vilkaar, at Købesummen, 100 Kr., skulde betales det paagældende Efteraar, fordi Tiltalte Laurids Bertelsen, som af ham forklaret, selv ønskede at hæve Pengene, naar hans forestaaende Fallit var overstaet, og af denne Grund undlod han ogsaa at opgive Fordringen i Boet. Fra anden Side kom det imidlertid til Kuratorernes Kundskab, at Tiltalte Jensen, til hvem Bopæl i N. Felding Vognen nogle Dage efter Handelen var bleven henbragt, skulde skyldte Konkursboet et Beløb som det nævnte, og den ene af Kuratorerne tilskrev derfor under 22 Juli f. A. Tiltalte Jensen, at denne, efter hvad der var ham meddelt, skyldte Konkursboet et Beløb af 100 Kr., som Kurator bad indbetalt til sig inden 8 Dage; men forinden Tiltalte Jensen — der efter sin Forklaring, som der ikke er Føje til at forkaste, ved Købet af Vognen ikke vidste noget om, at Svogeren skulde gaa fallit, og ikke havde Udsigt til at kunne betale Vognen førend til Efteraaret — besvarede denne Skrivelse, henvendte han sig desangaaende til Tiltalte Laurids Bertelsen, der opfordrede ham til at svare, at han ikke skyldte noget, og da han, som han har forklaret, dels hellere undte Laurids end Boet Pengene, dels efter sin Formening ved at erkende Gælden udsatte Laurids for at blive arresteret, gik han ind derpaa og tilbagesendte Skrivelsen med en af ham underskreven Paategning saalydende: »De maa Undskyldte Jeg Skylder ikke L. Chr. Bertelsen Vinding nogen som helst Beløb«. For saa vidt Tiltalte Jensen, der efter sin Forklaring tænkte paa, at han nu egentlig kunde blive helt fri for at betale de 100 Kr., men dog havde til Hensigt at betale Laurids Bertelsen dette Beløb om Efteraaret, derhos har tilføjet, at han ikke tænkte over, at det var ulovligt at unddrage Fallitboet Pengene, om han end nok vidste, at det var mere passende at lade Boet faa dem, vil dette ikke kunne komme i nogen Betragtning til at befri ham for Ansvar.

V. Tiltalte Laurids Bertelsen, der i sin Forretning ikke førte andre Bøger end 2 saakaldte Kladder for Debitorer, havde i den ene af disse Bøger en Konto for Tiltalte Søren Pedersen, med hvilken Konto der, som det efter Konkursens Indtræden viste sig, af Tiltalte var forholdt paa den Maade, at Kontoen var opgjort og overstreget indtil et Beløb af 51 Kr. 18 Øre, men derpaa dog fortsat med forskelligt, til Dels efter Kontoens Overføring til et andet Folio opførte Debetposter, der vare sammentalte med det nysnævnte Beløb til i alt 52 Kr. 95 Øre, hvorefter der endnu var opført 2 Poster paa henholdsvis 4 Øre og 15 Øre, og under en Gennemgang af de nævnte Bøger, som den ene af Kuratorerne efter Konkursens Indtræden foretog i Forening med Tiltalte Laurids Bertelsen, erklærede denne, at den nysnævnte Fordring i det hele var betalt, og at Tiltalte Søren Pedersen ikke skyldte mere end 2 Kr. 90 Øre, hvorfor han fandtes debiteret

andet Steds i Bøgerne. Under Sagen er det imidlertid oplyst, at Tiltalte Laurids Bertelsens nævnte Foregivende med Hensyn til de 53 Kr. 14 Øre var urigtigt, men at han derimod en Gang i April Maaned f. A. havde truffet en Aftale med Tiltalte Søren Pedersen om, at hele denne Fordring skulde betragtes som afgjort, naar han inden Maanedens Udlob betalte et Beløb af 30 Kr., og skønt Tiltalte Søren Pedersen ikke betalte noget til denne Tid eller overhovedet inden Konkursens Indtræden, foretog Tiltalte Laurids Bertelsen dog Overstregningen i Kladden og fremkom med de nævnte urigtige Opgivender overfor Boets Bestyrelse i den Hensigt at holde sit Krav paa Tiltalte Søren Pedersen udenfor Boet.

Med Hensyn til, hvad der i øvrigt angaaende den saaledes for-
dulgte Fordring er passeret mellem Tiltalte Laurids Bertelsen og Tiltalte Søren Pedersen, har nu denne afgivet en Forklaring, der for hans Vedkommende maa blive at lægge til Grund ved Sagens Paa-
dømmelse, uagtet den ikke i det hele er samstemmende med, hvad der er forklaret af Tiltalte Bertelsen, og som gaar ud paa, at han, da han traf Aftale med Laurids Bertelsen om Eftergivelse af en Del af Fordringen paa Betingelse af, at Resten blev betalt inden April Maanedes Udgang, ikke havde nogen Tanke om, at Tiltalte Bertelsen var i Færd med at gaa fallit, at han efter at bemeldte Aftale var truffen, en Dag gik hen til Tiltalte Laurids Bertelsen for at købe Varer, men da fandt Butiksdøren lukket, at han alligevel skaffede sig Indgang i Butikken og her traf Tiltalte Bertelsens Hustru, som sagde, at Kragh havde ladet »skrive« Dagen i Forvejen, at han til Tiltalte Bertelsen, der ogsaa kom til Stede, ved samme Lejlighed sagde, at det var kedeligt, for nu kom han til at betale »hver Gran«, at Tiltalte Bertelsen hertil svarede, at han fremdeles kunde slippe med 30 Kr., da Bertelsen havde slettet Fordringen i Bogen, saa at Øvrigheden ikke kunde se den, at Tiltalte Bertelsen, da Tiltalte Søren Pedersen derpaa ytrede, om det kunde gaa, hertil svarede: »Ja, for det var slettet i Bogen«, og at det ikke blev aftalt, naar Tiltalte Bertelsen skulde have de 30 Kr., idet denne blot sagde, at dem kunde han altid betale, hvortil han svarede, at det var godt eller lignende. Der findes imidlertid ikke paa Grundlag af denne sidste Samtale, der maa forudsættes alene at have haft Hensyn til den alt afholdte Arrestforretning, at kunne statueres, at Tiltalte Pedersen skulde have gjort sig skyldig i en strafbar Medvirkning til Tiltalte Bertelsens under den senere indtraadte Konkurs stedfundne Fordølgelse af den ommeldte Fordring, eller at han har paadraget sig Medansvar for den Fortielse af Fordringen, som havde fundet Sted under Arrestforretningen, for hvis Vedkommende der i øvrigt ikke foreligger fyldestgørende Oplysning om, hvad der under samme er passeret, og idet det ej heller kan tillægges nogen afgørende Betydning i saa Henseende, at Tiltalte Pedersen, efter at han var bleven indkaldt til Forligskommissionen for det ovennævnte Beløb af 2 Kr. 90 Øre, ved sit Møde for Kommissionen indskrænkede sig til at anerkende denne Gæld uden at omtale, hvad han i øvrigt skyldte Tiltalte Laurids Bertelsen, vil der ikke kunne paalægges ham noget Strafansvar for Delagtighed i den af denne i den omhandlede Henseende begaaede Besvigelse.

VI. Foruden de Fordringer, som Tiltalte Laurids Bertelsen ifølge

det foregaaende har søgt at unddrage sit Konkursbo, har han endvidere overfor dette lagt Skjul paa et ikke ringe Antal andre udestaaende Fordringer af forskellig Størrelse til et samlet Beløb af 140 à 150 Kr., af hvilke Fordringer nogle ikke vare optegnede i de 2 nævnte Kladder, medens Tiltalte om andre af disse Fordringer, som vare opførte i Kladderne, men dog af Tiltalte forinden Konkursen til Dels overstregede i disse, til Kuratorerne i Boet opgav, at de vare betalte, hvorhos Tiltalte endelig ogsaa i April Maaned f. A. havde overstreget en i den ene Kladder opført udestaaende Fordring paa 34 Kr. 15 Øre i den Hensigt at unddrage sine Kreditorer samme, men dog allerede under den 2den Maj f. A. stedfundne Continuation af den foregaaende Dag paabegyndte Arrestforretning opgav samme, idet han havde Anledning til at antage, at den under Forretningen mødte Sagsfører kunde have faaet Underretning om Fordringens Eksistens.

Medens Tiltalte Søren Pedersen som Følge af, hvad foran for hans Vedkommende er anført, bliver at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag, ville de øvrige Tiltalte for deres Forhold i de ovenomhandlede Henseender — hvorved bemærkes, at der ikke findes Føje til at ikende særligt Strafansvar for den Fordølgelse af Aktiver, som har fundet Sted ved den tid nævnte Arrestforretning, allerede som Følge af, at denne Fordølgelse maa betragtes som en Konsekvens af det videregaaende Formaal at holde de paagældende Aktiver udenfor den da forudsætte Konkursbehandling af Tiltalte Laurids Kristian Bertelsens Bo — være at anse efter Straffelovens § 260, sammenholdt for Jens Madsens, Niels Berthel Berthelsens, Peder Christian Bertelsens og Sti Kirkegaard Jensens Vedkommende med § 47, og Laurids Kristian Bertelsen endvidere efter § 261 og § 262, 2det Stykke, jfr. Konkurslovens § 148, samt Næringslovens § 75, og findes de forskyldte Straffe efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes for Tiltalte Laurids Kristian Bertelsen til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og en Bøde til Amtets Fattiggasse af 10 Kr. samt for de Tiltalte Jens Madsen, Niels Berthel Berthelsen, Peder Christian Bertelsen og Sti Kirkegaard Jensen til den nævnte Art Fængsel, de 2 førstnævnte hver i 3 Gange 5 Dage og de 2 sidstnævnte hver i 2 Gange 5 Dage.

Færdig fra Trykkeriet den 13 December 1900.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolssekretærer.

44. Aargang.

Højesteretsaaret 1900.

Nr. 33.

Mandagen den 3 December.

Nr. 23. Firmaet **C. K. Hansen** (Halkier)

contra

Grosserer **Ole Lund** (Arntzen),

betr. Ansvar for Skade paa Stykgods under Søtransport.

Sø- og Handelsrettens Dom af 17 Maj 1899: Sagsøgeren, Firmaet C. K. Hansen som Agent for Dampskibet »Hasland«, bør til Indstævnte, Grosserer O. Lund, betale 1530 Kr. 20 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 5 April 1898 til Betaling sker, og 150 Kr. i Sagsomkostninger. Det idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter Sagens Oplysninger maa det antages, at Beskadigelsen af de i den indankede Dom omhandlede Varer kun kan være foranlediget enten ved en paa Grund af haardt Vejr stødfulden Forskydning af Lasten under Rejsen eller ved daarlig Stuvning, mulig i Forbindelse med utilstrækkelig Styrke af Emballagen, eller ved disse Omstændigheder i Forening. Da nu det for Varerne udstedte Konnossement, hvis Bestemmelser i det væsentlige ere angivne i Dommen, hjemler Rederen Ansvarsfrihed med Hensyn til Godsets Beskadigelse af de nævnte Grunde, og da det efter de foreliggende, til Dels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger maa antages, at der efter den engelske Lovgivning, som i nærværende Tilfælde kommer til Anvendelse, intet er til Hinder for i et Konnossement at træffe Bestemmelser, hvorved Rederens Ansvarsfrihed udstrækkes udover det efter Lovgivningen almindelige, og navnlig deri at indføre Bestemmelser som de oven antydede, vil Appellanten være at frifinde for Indstævntes Tiltale, hvorimod Indstævnte vil have at betale til Appellanten den betingede Fragt, 164 Kroner 45 Øre med Renter som paastaet.

Processens Omkostninger for begge Retter vil Indstævnte derhos have at tilsvare Appellanten med 500 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Firmaet C. K. Hansen som Agent for den engelske Damper Hasland, bør for Tiltale af Indstævnte, Grosserer O. Lund, i denne Sag fri at være, hvorimod Indstævnte til Appellanten bør betale 164 Kroner 45 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 19 Marts 1898, til Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter betaler Indstævnte til Appellanten med 500 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Firmaet C. K. Hansen som Agent for den engelske Damper »Hasland« har under nærværende Sag paastaet Indstævnte, Grosserer O. Lund, dømt til at betale Kr. 164,45 i skyldig Fragt for 55 Fustager amerikansk »pickled« Laks, der ankom til ham med den nævnte Damper i Oktober Maaned 1897, med 5 pCt. aarlig Rente deraf fra Stævningens Dato den 19de Marts 1898 foruden Sagsomkostninger. Indstævnte har vel erkendt, at der for de nævnte, til ham med »Hasland« ankomne 55 Fustager Laks skulde betales 164 Kr. 45 Øre i Fragt, men han har anbragt, at 27 af Fustagerne ved Ankomsten vare saa beskadigede, at der derved blev tilføjet ham et Tab af 2025 Kr., og han, der har udtaget Kontrastævning i Sagen af 5 April 1898, har derfor paastaet sig fri-funden for at betale det anførte Fragtbeløb og sig tilkendt 1860 Kr. 55 Øre, $\text{c}:$ 2025 Kr. \div 164 Kr. 45 Øre, med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 5 April f. A. samt tillagt Sagsomkostninger.

Efter hvad der foreligger, blev de omtalte 55 Fade Laks, hvis samlede Fakturabeløb udgjorde Lst. 298,15, idet de 20 Fade vare beregnede til 115 Shill. og de 35 Fade til 105 Shill. pr. Styk, hvortil blev at lægge Told m. m., afskibede af Sælgeren fra Liverpool med Damperen »Hasland« sammen med en stor Mængde andet i dette Skib indladet Gods, saaledes at der for Laksefadene udfærdigedes tvende, den 29 September 1897 daterede, til Ordre udstedte, enslydende Konnossementer paa henholdsvis 44 og 11 Fade. I disse to Konnossementer, der bestode af en udfyldt trykt engelsk Tekst, hed det, at Skibet havde modtaget i tilsyneladende god Orden og Kondition de omhandlede Fade med Laks, som de forpligtede sig til at aflevere her i samme Orden og Kondition. I den trykte Tekst udtaltes det endvidere, at Skibet ikke skulde være ansvarlig for nogen som helst Skade, der hidrørte fra forskellige nævnte Farer, hvad enten disse vare foraarsagede ved Forsømmelse, Fejl eller i andre Maader af Skipper, Stuverer, Matroser eller andre af Mandskabet eller Personer, anvendte paa eller ved Skibet, deriblandt Stuvning, utilstrækkelig Styrke af Emballage, Lækning, beskadiget Indpakning, brudte Tøndebaand osv. osv., eller fra andre Genstande, som til nogen Tid førtes om Bord i Skibet, eller enhver anden Fare, fra Sø osv. af hvilken som helst Art eller noget Tab eller Skade af nogen Aarsag under Rejsen. Derhos udtales det, at Godsets

Vægt og Indhold m. m. var ubekendt, og at det skulde tages fra Skibssiden af Modtageren saa hurtigt, som Skibet kunde levere det efter Ankkomsten, idet det ellers vilde blive bragt i Land og paa Pakhus af Skibets Agent for Modtagerens Regning og Risiko, saa at Rederens Ansvar i alle Tilfælde ophørte, saa snart Godset forlod Skibets Dæk. Fremdeles udtaltes det, at Afskiberen eller anden Repræsentant for Godset, gav udtrykkelig Tilslutning til alle Konnossementets Vilkaar ved at modtage samme, og at Overenskomsten ifølge dette skulle bedømmes efter Lovene fra det Land, hvis Flag Skibet førte, o: i nærværende Tilfælde Englands Love, da »Hasland« var hjemmehørende der.

Den 2 Oktober 1897 var »Hasland« færdig med at indtage sin Last, der ifølge en beediget Erklæring fra den ene Deltager i det Firma, der havde forestaaet Indladningen, var besørget forsvarlig, saaledes at ifølge samme særlig de 44 Laksefade — de 11 nævnte Erklæringen ikke — vare anbragte foran i Forlasten oven over noget Rujern etc. og nogle Fade med Fedt og Palmeolie ved Mellemdæksbjælkerne i $\frac{2}{3}$ af Rummets Højde med Spunsene opad, og at der oven over dem var anbragt en Del store tynde Blikplader (Jernplader). I Følge en under Sagen fremlagt Ladeplan var der dog tillige oven paa disse Plader anbragt en Del Sække med Græsfrø, medens det derhos i en af Skibets Kaptajn og 1ste Styrmand for en Notar i England afgiven edelig Erklæring er omtalt, at der umiddelbart over Laksefadene for at støtte disse, altsaa under de omtalte Plader, var lagt Skibets 3" tykke Slingreskot.

»Hasland« afgik den 2 Oktober fra Liverpool nord om Skotland og ankom den 8de s. M. hertil. Ifølge Skibets Dagbog, hvoraf en bekræftet Genpart er fremlagt, og de omtalte beedigede Erklæringer af Kaptajnen og 1ste Styrmand havde »Hasland« paa Rejsen meget haardt Vejr med Storm, særlig den 5te og 6te Oktober og tog stærke Søer over, hvorunder ikke alene Dækket blev beskadiget over Lasterummet Nr. 2, saa at der gik Vand ned i samme, men Skibet tillige den 5te om Aftenen fik en svær Slagside til Bagbord, hvad der viste, at Ladningen maatte have forskudt sig. Under Losningen her, der varede fra den 9de til den 16de Oktober 1897, da Skibet gik videre til Stettin, fandtes da ogsaa den 10 Oktober i Forlastens Agterdel 6 der lastede Kasser indeholdende Daaser med Hummer at have aabnet sig, og den 14 Oktober adskillige Fade med Laks at være beskadigede, saa at Lagen var løben ud, hvorhos Bunden endog var slaaet ud paa 6 af dem, hvad der formentlig alt hidrørte fra, at Ladningen under det haarde Vejr havde forskudt sig, hvorved den omtalte Slagside var opstaaet.

Da »Hasland« var ankommen hertil, blev der, som det maa antages paa Foranledning af Skibets daværende Repræsentant, af tvende frit dertil valgte forhenværende Skibsførere foretaget en Lugebesigtigelse, og udtaltes det i den af dem den 12 Oktober afgivne skriftlige Beretning derom, at Lugerne — disse maa antages ikke at have været aabnede paa Rejsen — vare i alle Henseender godt og forsvarlig skalkede og forsynede med gode Presenninger, og at der ikke ved deres Aabning var nogen Lækage at mærke, men at der under Lugerne i Lastrummene Nr. 1 og 2 fandtes stærk Sved, hvoraf en Del af Lad-

ningen der var bleven fugtig, medens derimod et Par Fade paa Dækket (med Sirup etc.) fandtes ødelagte som Følge af Vejret. Mændene tilføjede derhos, at de ved senere Møde om Bord i Skibet havde fundet en Del Klid og Græsfrø i Sække samt Piasava i Rummene agten for Nr. 1 vaade som Følge af, at Dækket i det haarde Vejr havde faaet Lækage. Den ene af disse Mænd har derhos senere under Sagen som Vidne forklaret, at »Hasland« vel, da de først kom om Bord, havde Slagside, men kun ubetydelig, højst paa $\frac{1}{2}$ Fod til Bagbord, hvorfor der ikke var blevet taget Notiits af samme, og at han vel ikke bestemt kunde sige, om Ladningen da havde været forskudt, men ansaa det for usandsynligt, da de, hvis de havde bemærket det, ogsaa vilde have omtalt det. Han forklarede i Forbindelse dermed, at der i Lasterummet Nr. 1 laa en Del Laksefade under Lugen, saaledes at de gik lidt agten for den, fra Bunden op efter i et Par Lag, formentlig i en Højde af en 5 Fod, uden at han kunde sige i hvor mange Rækker, saaledes at der næppe laa nogen Ladning under dem, men derimod laa nogle tynde Jernplader og nogle Sække med Græsfrø og Klid og Oliekager over dem, samt at det under Losningen opdagedes, at Stavene vare trykkede noget ind paa adskillige af dem, hvilke straks bleve reparerede, uden at han kunde sige, om de vare helt fyldte.

Den Lods, der kom om Bord i »Hasland« den 8 Oktober 1897 uden for Trekroner for at lodse Skibet herind, har forklaret som Vidne, at der ikke da var nogen synlig fremtrædende Slagside, hvilket dog ikke udelukkede, at der mulig da havde været en Slagside paa $\frac{1}{2}$ à 1°, da det ikke uden videre kunde ses. Endvidere har den Stuver, der forestod Losningen af »Hasland« her, som Vidne, næst at fremhæve, at han ikke havde nogen stærk Hukommelse, udsagt, at han ikke mindes, om Skibet ved Ankomsten havde Slagside, men at han ikke troede, at Ladningen havde forskudt sig, og at der var en Del Fade med Laks om Bord, der vare stuvede fast, hvoraf adskillige havde givet sig, grundet paa, at de ikke havde kunnet taale Vægten af hinanden indbyrdes og af den øvrige Last ovenpaa, hvad der efter hans Erfaring dog godt kunde have hidrørt fra, at Pakningen i Fadene ikke havde været helt fast. Hvor dybt Fadene laa, huskede han ikke, men de laa baade under og over Mellemdæksbjælkerne.

Efter Begæring af den daværende Agent for Skibet af 13 Oktober var der i Anledning af, at der fandtes beskadiget Last om Bord, samme Dag af Retten blevet udmeldt to Mænd (en Skibsbygger og en forhenværende Skibsfører) til at besigtige Skaden og udtale sig om, hvorfra den hidrørte. Ifølge den af dem den 15de s. M. afgivne Forretning havde de, da de den 13 Oktober kom om Bord, i Lastrummet Nr. 1 fundet et Parti tynde Jernplader beskadiget af Rust og i Rum Nr. 2 en Del Sække med Klid og Oliekager samt et Parti galvaniserede Plader vaade og beskadigede, medens de, da de igen kom om Bord den 14de, ikke saa mere beskadiget Last, hvorimod de den 15 Oktober fik forevist 27 Fade med Laks i Lage, der da vare oplossede og allerede reparerede af en Bødker, men som angaves at have været i Lastrum Nr. 1, og der alle vare beskadigede og helt eller delvis udlækkede. De udtalte derhos i Forretningen, at Skaden paa Varerne i Rum Nr. 2 skønnedes at hidrøre fra Lækage i Dækket, der formentlig var en Følge af, at dette havde begivet sig under det haarde Vejr,

som Skibet ifølge dets foreviste Logbog havde haft den 5te og 6te Oktober, men at Skaden paa Pladerne i Rum Nr. 1 derimod antagelig hidrørte fra at de havde været fugtige, da de kom om Bord, medens Skaden paa Laksefadene skønnedes at hidrøre dels fra daarlig Stuvning, dels fra, at der havde været anbragt for stor Vægt oven paa dem. Den 16 Oktober tilføjede de to Mænd imidlertid til deres Forretning, at deres Opmærksomhed efter dennes Afslutning var bleven henledet paa, at det i Logbogen var anført, at Skibet den 5 Oktober, efter at have taget en svær Sø over, havde faaet stærk Slagside, der tydede paa, at Ladningen havde forskudt sig, og at 6 Kasser med Hummerdaaser den 10 Oktober vare fundne aabne, hvad der mentes at hidrøre fra Tryk som Følge af den stærke Slagside, og de udtalte derhos, at Beskadigelsen af de 27 Fade Laks under Hensyn dertil ogsaa kunde hidrøre fra, at Ladningen havde forskudt sig.

Da Mændenes Forretning senere under Sagen blev afhjemlet, udtalte de, idet de i øvrigt henholdt sig til samme, at ved deres Besigtigelse havde Skibet, der da allerede var delvis losset, om end intet Rum endnu var helt udlosset, ingen Slagside, og at det ikke da var blevet nævnt for dem, at Skibet havde haft Slagside, eller at Ladningen havde forskudt sig, hvad intet da tydede paa, samt at de ikke af Øjesyn vidste, hvorledes Laksefadene havde været anbragte, og hvor stor Vægt der havde været oven paa dem, men at der, da de først vare komne om Bord, i Lastrum Nr. 1 var oplosset til en lille Smule under Dæksbjælkerne (der var intet Mellemdæk), uden at de da havde kunnet se, om der laa noget under de tynde Jernplader, der laa lige under Lugen.

Under Sagen foreligger der intet om, naar og hvorledes Indstævnte kom til Kundskab om »Hasland's Ankomst, men det ses kun, at Laksefadene lige efter Losningen, af Skibets daværende Agent bleve overgivne til Toldvæsenet og af dette oplagte paa Toldboden, samt at der den 17 Oktober 1897 fra Indstævnte fremkom Begæring til Retten om Udmeldelse af 2 Mænd til at skønne over de oplagte 27 Fade Laks, der vare beskadigede. Det af de dertil udmeldte 2 Fiskehandlere den 18de samme Maaned foretagne og afgivne Skøn, der senere blev afhjemlet, gik ud paa, at Lagen var løben bort i de 27 Fade, og at Laksen som Følge deraf var bleven tør og havde faaet et gulligt Udseende, samt at de 27 Fade derfor i Sammenligning med de tætte Fade — der i fortoldet Stand ansattes til 150 Kr. pr. Fad — kun kunde sættes til halv Værdi, d: til 75 Kr. pr. Fad, hvorefter Tabet paa dem altsaa ansloges til i alt 2025 Kr., som tidligere anført.

Sagsøgeren har overfor Indstævntes Erstatningspaastand væsentlig gjort gældende, dels at den ved de 27 Fade fundne Skade for de 21 Fades Vedkommende formentlig kun hidrørte fra, at de ikke ved Indladningen havde været tilstrækkelig stærke og tilbørlig fyldte, og kun for de 6 Fade, hvorpaa Bunden var slaet ud, kunde antages at skyldes Rejsen, men derhos i alt Fald for alle Fadenes Vedkommende udelukkende hidrørte fra det haarde Vejr paa Rejsen med deraf følgende Slagside og Forskydning af Lasten, medens derimod saavel Stuvningen som Behandlingen i øvrigt fra Skibets Side havde været fuldt ud behørig, dels at der, selv om der i øvrigt havde kunnet med Føje rejses nogen Anke i saa Henseende, dog efter Konnossementernes

ovenfor anførte Indhold overhovedet ikke kunde blive Spørgsmaal om, at Skibet skulde bære noget Ansvar derfor. Sagsøgeren har derhos tillige gjort gældende, at Erstatningskravet i ethvert Fald var for højt ansat. Indstævnte har derimod i Modsætning dertil hævdet, at Skaden paa samtlige 27 Fade ikke skyldtes haardt Vejr paa Rejsen og Følger deraf, men udelukkende urigtig Behandling, særlig Stuvning af Fadene, for hvilken Skibet ubetinget, uanset de paaberaabte Konnossements-klausuler, maatte bære Ansvar, ligesom han endvidere har hævdet Berettigelsen af Erstatningskravets Størrelse. Begge Parter have derhos til Støtte for deres Paastande gensidig paaberaabt sig og bestridt Rigtigheden af forskellige af de ovenfor anførte Anbringender i Logbogen, Erklæringer, Vidneforklaringer og Besigtigelses- og Skønsforretninger, men derhos subsidiært henstillet Fastsættelsen af Størrelsen af den omstridte Erstatning til Rettens Afgørelse.

Foreløbig bemærkes det, at den Omstændighed, at det i de to paagældende Konnossementer hedder, at Overenskomsten efter samme skal beherskes ved Skibets Flags Love, og i nærværende Tilfælde skal afgøres efter engelsk Ret, ikke faar nogen Betydning, da det ikke under Sagen er oplyst, at der i engelsk Ret gælder andre Regler paa dette Omraade end de, der indeholdes i den danske Sølvs § 142, og som maa siges i det hele at stemme med Forholdets Natur og i alt Fald ikke at være strengere over for Skibet, end hvad der almindelig gælder i andre Lande. Ej heller findes det at kunne faa nogen Betydning, at det i Konnossementerne hedder, at Skibets Ansvar ophører, naar Godset forlader dets Dæk, da dermed fornuftigvis kun kan antages at være ment, at Skibet ikke er ansvarligt for derefter indtrædende Skade, derimod ikke at Skibet skulde være ansvarsfrit for Skade, der er indtraadt om Bord, men som først, saaledes som i nærværende Tilfælde, skal være opdaget efter Ilandbringningen.

Ved hvad der under Sagen er fremkommet, er det aldeles ikke oplyst eller endog blot gjort sandsynligt, at de 27 beskadigede Fade ikke ved Indladningen vare helt fyldte eller i behørig og stærk Stand, idet det i Konnossementerne tværtimod hedder, at de bleve modtagne i tilsyneladende god Orden og Kondition. Om der derhos end efter det fremkomne gaas ud fra, at »Hasland« havde haft haardt Vejr paa Rejsen, særlig den 5te og 6te Oktober, og forudsættes, at Skibet derved havde faaet en Del Slagside, skønt dette sidste slet ikke stemmer med, hvad der blev iagttaget ved og efter Skibets Ankomst hertil faa Dage efter, kan det dog ingenlunde siges at være gjort antageligt, at Skaden paa de 27 Fade med Laks hidrørte derfra og fra en ved det haarde Vejr opstaaet Forskydning af Lasten, som i Virkeligheden slet ikke er konstateret, og det maa i alt Fald falde Skibet til Last, at der ikke fra dets Side er truffet omhyggeligere Foranstaltninger til at godtgøre Rigtigheden af dets Anbringender i saa Henseende. Der kan derfor under disse Omstændigheder i alt Fald heller ikke i dette Tilfælde lægges nogen videre Vægt paa den ovenfor anførte, af Sagsøgeren paaberaabte omfattende Passus i Konnossementerne, hvorefter Skibet ikke skulde være ansvarligt for nogen Skade af nogen Aarsag under Rejsen, selv om den skyldtes Forsømmelse eller Fejl fra nogen af Besætningen, hvilken Passus i og for sig er saa lidet klar og saa lidet stemmende baade med almindelig Ret

(— common law —) og med den i Konnossementerne udtalte Forpligtelse til at aflevere Varerne i samme Orden og Kondition, hvori de modtoges, at dens Anvendelse i alt Fald maa betinges af, at Skibet skaffer Forholdene nøjagtig oplyste.

Indstævnte vil følgelig være berettiget til Erstatning for de 27 Fade, men, da der i Mangel af anden Oplysning maa gaas ud fra, at de alle hørte til de (35) Fade, som kun havde kostet Indstævnte 105 Shill. pr. Fad, og da der derhos i Mangel af tilstrækkelig Oplysning kun kan gaas ud fra, at de have staaet Indstævnte i dette Beløb, ∴ efter den vedtagne Kurs 94 Kr. 50 Øre med Tillæg af Told og andre Omkostninger, ∴ 28 Kr. 04 Øre + 2 Kr. 99 Øre, eller i alt i 125 Kr. 53 Øre pr. Fad, altsaa tilsammen i 125 Kr. 53 Øre \times 27 = 3389 Kr. 31 Øre, samt da deres Værdi efter Skønnet kun var forringet til det halve, ∴ til 1694 Kr. 65 Øre, vil der altsaa i alt kun tilkomme Indstævnte dette Beløb i Erstatning ÷ den skyldige Fragt: 164 Kr. 45 Øre, ∴ 1530 Kr. 20 Øre med Renter. Sagsøgeren vil derhos have at godtgøre ham 150 Kr. i Omkostninger.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 46. Enkefru **Johanne Madsen** (Ingen)

contra

Snedker **J. A. Grønvaldt** og dennes Hustru **Sofie Martine Vilhelmine Grønvaldt**, født **Johansen**, med hendes nævnte Mand og Værg (Winther).

Højesterets Dom.

Appellantinden, Enkefru Johanne Madsen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades hende med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt hun ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør hun have tabt Sagen, og hende ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør hun og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Kost og Tæring betaler hun til Indstævnte, som har ladet møde, 200 Kroner.

Nr. 275.

Advokat Nellemann

contra

Alexander Lauritz Otto Ottesen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Betleri.

Holsteinborg Birks Politirets Dom af 21 September 1900: Arrestanten Alexander Lauritz Otto Ottesen bør hensættes til Tvangsarbejde i 90 Dage og betale de af denne Sag flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Oktober 1900: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokurator Meyer og Overretssagfører V. Lund for Overretten betaler Arrestanten Alexander Lauritz Otto Ottesen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Alexander Lauritz Otto Ottesen til Advokaterne Nellemann og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Holsteinborg Birks Politiret hertil indankede, mod Arrestanten Alexander Lauritz Otto Ottesen for Betleri anlagte Sag er det ved hans egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste godtgjort, at han i September Maaned d. A. har betlet i fornævnte Jurisdiktion. Det maa derfor billiges, at Arrestanten, der er født den 9 Januar 1851 og oftere forhen straffet, bl. a. ogsaa for Betleri og Løsgængereri, senest ved denne Rets Dom af 10 April 1896 efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Tvangsarbejde i 120 Dage, og ved Nysted Birks Politirets Dom af 5 September 1899 efter samme Lovs § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage, ved den indankede Dom paa ny er anset efter den sidst anførte Lovbestemmelse. Den valgte Straf af Tvangsarbejde i 90 Dage findes passende.

Nr. 271.

Advokat Hindenburg

contra

Niels Christian Anton Hansen (Def. Nellemann),

der tiltales for Røveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 13 Oktober 1900: Arrestanten Niels Christian Anton Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Meyer og Prokurator Salomonsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Christian Anton Hansen til Advokaterne Hindenburg og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Niels Christian Anton Hansen, der tiltales for Røveri, er født den 29 Marts 1877 og ikke funden forhen straffet. I Aarene 1891, 1893 og 1895 har Arrestanten i alt 3 Gange hensiddet som Arrestant her ved Retten, som sigtet for Tyveri eller Forsøg derpaa, sidste Gang tillige for Vold, men alle 3 Gange er Arrestanten, der tilstod sig skyldig, bleven løsladt uden Tiltale.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplvste er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold: Den 9de f. M. fik Arrestanten i Beværtningen i Store Vibenshus, under sit Samvær med den 76-aarige Arbejdsmand Lars Petersen, Lyst til dennes Sølvur, der er vurderet til 10 Kr., og flere Gange under deres Ophold i Beværtningen fulgte Arrestanten med, naar Petersen i et nødvendigt Ærinde gik ud i Gaarden, for at se Lejlighed til at tilvende sig det. Da der imidlertid ingen gunstig Lejlighed frembød sig, fulgte Arrestanten med Arbejdsmanden ved dennes Bortgang fra Beværtningen Kl. ca. 8 $\frac{1}{2}$ Aften, og da de paa Vejen til Arbejdsmandens Hjem var naaet til en Del af Haraldsgade, der ikke var oplyst med Lygter, greb Arrestanten pludselig Arbejdsmanden i Brystet, kastede ham baglæns til Jorden og slog løs paa ham med knyttede Hænder baade i Hovedet og paa Kroppen, sparkede ham med sine med Lædersko beklædte Fødder samt greb ham i Halsen og holdt ham for Munden for at hindre ham i at skrike.

Under Udøvelsen af denne Vold fratog Arrestanten den overfaldne, der laa stille uden at gøre Modstand, det nævnte Ur, der beroede i

overfaldnes Vestelomme, og som var fastgjort ved et Bændel, som Arrestanten iturev, ligesom Arrestanten ud af overfaldnes Lomme tilvendte sig noget over 13 Kr. i rede Penge.

Arrestanten, der efter Overfaldet tog Flugten med de nævnte Koster, har erkendt, at han udøvede den nævnte Vold for uhindret af overfaldne at kunne berøve ham hans Ejendele og hindre ham i at raabe om Hjælp og, naar Arrestanten fjernede sig, at løbe efter ham.

Ved Overfaldet bibragtes der Petersen Hævelser i Ansigtet, paa Næsen og det højre Øje, forbundne med Blodudtrædninger og Ekskorationer, Blødning i Næsen og Øjnenes Bindehinder samt Ømhed i Nakken.

Petersen maatte en Dags Tid efter Overfaldet holde Sengen og var uarbejdsdygtig til den 14de f. M., men i Løbet af en halv Snes Dage fortog dog de nævnte Følger sig.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 243 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Tirsdagen den 4 December.

Nr. 176. Højesteretssagfører Shaw

contra

Flora Nathalia Kamph, Jensens Hustru, og **Julius Nafthali Giuseppe Jensen** (Def. Hansen),

der tiltales for Fornærmelser imod Politiet.

Kriminal- og Politirettens Dom af 6 Februar 1900: Tiltalte Nr. 1 Flora Nathalia Kamph, Jensens Hustru, bør til Statskassen bøde 40 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 6 Dage. Saa bør hun og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Mundt og Overretssagfører Olsen, 15 Kr. til hver. Tiltalte Nr. 2 Julius Nafthali Giuseppe Jensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være: Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det væsentlige tiltrædes,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Betaling regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Flora Nathalia

Kamph, Jensens Hustru, til Højesteretssagførerne Shaw og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Flora Nathalia Kamph, Jensens Hustru, og Julius Nafthali Giuseppe Jensen, der ere fødte henholdsvis den 13 Februar 1853 og den 7 April 1878, og af hvilke ingen er funden forhen straffet, for Fornærmelser mod Politiet.

Efter det oplyste ere Omstændighederne følgende:

I Oktober Maaned f. A. indleverede Stationskarl Mogens Peter Petersen Munksgaard et Par Støvler til Reparation til Skomager Willibald Jensen, i hvis Fraværelse Tiltalte Flora Jensen, hans Hustru, modtog dem, og efter at Munksgaard derpaa i den følgende Tid flere Gange havde henvendt sig i Skomagerbutikken, hvor han hver Gang forhandlede med Jensens Hustru, uden at kunne faa Støvlerne tilbageleverede, og da han heller ikke paa sit Forlangende kunde faa Lejlighed til at forvise sig om, at Støvlerne endnu vare i Skomagerens Besiddelse, anmeldte han den 6 November f. A. paa Politistation Nr. 1, at han ansaa sig bedragen for de nævnte Støvler.

I denne Anledning begav Politibetjent Nr. 535, Restrup, sig efter Ordre og i civil Paaklædning til Skomagerbutikken for at søge at formaa Skomageren til at udlevere Støvlerne, og da der efter Politiets Mening var Grund til at befrygte Fornærmelser fra Jensens Hustrus Side, ledsagedes Restrup af den uniformerede Politibetjent Nr. 322, Mouritsen, som Vidne, ligesom Munksgaard fulgte med.

Om hvad der passerede i Butiken har Politibetjent Restrup nu afgivet følgende beedigede Forklaring:

Saa snart Vidnet i en høflig Tone havde tilkendegivet Tiltalte, Jensens Hustru, at han var sendt fra Politistationen for at faa Støvlerne udleverede, sagde nævnte Tiltalte, at hendes Mand ikke var hjemme, men senere vilde komme hjem, at hun ikke kendte noget til Støvlerne, og at det ikke vedkom Vidnet, som hun vilde lade arrestere, hvis han ikke forlod Forretningen. Vidnet viste hende nu sit Politiskilt og spurgte, om hun vilde respektere det, men Tiltalte erklærede ikke at bryde sig om Skiltet og ikke at kende noget til Støvlerne, hvorfor Vidnet erklærede, idet han med Spidserne af to Fingre stødte ned i Disken, at han ikke gik, før han havde set Støvlerne. Med Ytringen: »Det manglede bare, at saadan en Dreng skulde komme ned og være rask«, gik Tiltalte ind i et tilstødende Værelse, men kom lidt efter tilbage og truede Vidnet med at lade ham arrestere, spurgte, om han og hans Kollega bleve betalte for at gaa omkring og skaffe Folk deres Fodtøj tilbage, og ytrede, at det var noget, Vidnet var for grøn til, ligesom hun affordrede ham hans Navn og erklærede at ville klage over ham, hvad Vidnet kom til at le af, og hvortil Vidnet bemærkede: »Kom ikke for sent med Deres Klage«. Da Vidnet imidlertid ikke kunde komme nogen Vej med den nævnte Tiltalte, der under hele Optrinnet var i hæftig Vrede og bestandig brugte Mund, og da hun tilmed lukkede Døren op og betydede ham og hans Ledsagere,

at de skulde gaa, forlod de Butiken, men paa Vejen op ad Trappen blev Vidnet, der under hele Oprinet var optraadt med Ro og havde søgt at undgaa, hvad der kunde irritere Tiltalte, endnu af denne udskældt for »Grønskolling« og »grøn«.

Om Tiltalte II, en Søn af fornævnte Tiltalte, har Vidnet forklaret, at han, der ved nævnte Lejlighed var til Stede i Butiken, umiddelbart efter at Vidnet havde forevist sit Politiskilt, i en haanlig Tone udtalte, at Vidnet og hans Kollega intet havde dernede at gøre, »aller mindst en simpel Gadebetjent som Nr. 322«.

Denne Politibetjent Restrups Forklaring har Tiltalte Jensens Hustru paa samtlige Punkter bestridt, idet hun navnlig har benægtet at have brugt andre for Politibetjent Restrup fornærmelige Udtryk end Betegnelsen »grøn«, og idet hun har gjort gældende, at denne Betjent paa forskellig nærmere betegnet Maade udviste uhøflig og fornærmelig Adfærd overfor hende, men efter de af Politibetjent Mouritsen og Stationskarl Munksgaard edelig aflagte Vidneforklaringer findes Politibetjent Restrups Fremstilling af det passerede i sin Helhed at maatte lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse for saa vidt Tiltalte Nr. I angaar.

Tiltalte II har benægtet at have udtalt sig som af Politibetjent Restrup anført, men ogsaa for hans Vedkommende findes den nævnte Forklarings Rigtighed godtgjort ved Mouritsens og Munksgaards Vidneforklaringer.

Da nu imidlertid den af sidstnævnte Tiltalte brugte Udtalelse, at Betjentene intet havde at gøre i Forretningen, ikke indeholder nogen Fornærmelse, men kun en Protest mod Betjentenes Tilstedeværelse i Butiken, og da Udtrykket »simpel« Gadebetjent ikke med Nødvendighed indeholder andet end en Betegnelse af Politibetjent Mouritsens Stilling som menig Betjent — i hvilken Henseende bemærkes, at det ikke tør anses for bevist, at den paagældende Tiltalte med Forsæt har brugt en haanlig Tone, vil denne Tiltalte være at frifinde.

Hvad Tiltalte Jensens Hustru angaar, maa der vel gives hende Medhold i, at hun — hvem der efter det foreliggende ikke var Tale om at anholde som sigtet for Bedrageri med Hensyn til Støvlerne, der Dagen efter bleve sendte Munksgaard fra Forretningen — var berettiget til at nægte Politiet Tilladelse til at opholde sig i Butiken, og at Politibetjentens Erklæring om ikke at ville forlade Butiken, før han fik Støvlerne at se, var uberettiget, men da dette ikke vil kunne diskulperer hende med Hensyn til de af hende mod Betjenten brugte fornærmelige Udtryk »Dreng«, »Grønskolling« og »grøn«, vil hun være at anse efter Straffelovens § 101 efter Omstændighederne og under Hensyn til § 102 med en Statskassen tilfaldende Bøde af 40 Kroner, subsidiært simpelt Fængsel i 6 Dage.

Nr. 233.

Advokat Hindenburg

contra

Hans Christian Andersen (Def. Salomon),

der tiltales for Falsk.

Vends Herreds Ekstrarets Dom af 21 Marts 1900: Tiltalte Hans Christian Andersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og bør han derhos betale Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Ph. Hansen og Brandt, henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 Juli 1900: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Ch. Skibsted og Prokurator Gottschalch, betaler Tiltalte Hans Christian Andersen 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Christian Andersen til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Hans Christian Andersen, der er født den 4 Oktober 1878 og ikke funden forhen straffet ifølge Dom, tiltales under nærværende i 1ste Instans ved Vends Herreds Ekstraret behandlede Sag for Falsk.

Da Vognmand Anders Jørgensen af Hølse en Dag i Februar Maaned d. A. i Forening med en anden Vognmand afhentede en for et Mejeri bestemt Vognladning Kul, som var ankommen til Ejby Jernbanestation, anmodede han Tiltalte, der var ansat som Portør ved Stationen, om at indløse Fragtbrevet og overgav ham i dette Øjemed et Beløb af 15 Kr.

Tiltalte udførte Hvervet og betalte ved denne Lejlighed 11 Kr. 40 Øre i Fragt.

Det er nu ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med det i øvrigt oplyste tilstrækkeligt godtgjort, at han, efter at han havde faaet udleveret Fragtbrevet, har givet det Udseende af, at han i Virkeligheden havde betalt 1 Kr. mere i Fragt, idet han til den Ende forvanskede de paa Fragtbrevet tegnede Angivelser af Fragtbeløbet, nemlig dels den paa Afsenderstationen med Blæk under Rubriken: »At opkræve hos Modtageren« skrevne Hovedsum, 11 Kr. 40 Øre, dels det

af en Funktionær paa Ejby Station med Blaaekridt baade paa selve Fragtbrevet og paa den dertil hørende Kvitteringskupon skrevne Tal 11.40, ved henholdsvis med Blæk og med Blaaekridt at forandre det sidste Ettal til et Total, samt at han, da han derpaa leverede Jørgensen Fragtbrevet, kun tilbagebetalte denne 2 Kr. 60 Øre og saaledes tilvandt sig 1 Kr. af det ham leverede Beløb af 15 Kr.

Det fremgaar i øvrigt af det foreliggende, at den før omtalte Vognmand, der deltog med Jørgensen i Afhentningen af Kullene, havde lovet Tiltalte 1 Kr. i Drikkepenge under visse Forudsætninger, og det synes, at Tiltalte har forvansket Fragtbrevet for at sikre sig dette Drikkepengebeløb, hvilket Jørgensen imidlertid udbetalte ham af de tilbageleverede 2 Kr. 60 Øre.

Medens Tiltaltes anførte Forhold, da de paagældende henholdsvis med Blæk og med Blaaekridt gjorde uunderskrevne Fragtangivelser ikke kunne antages at have skullet tjene som og ej heller have været egnede til at afgive Bevis overfor Jernbanevæsenet eller Modtageren for Størrelsen af det erlagte Fragtbeløb, ikke vil kunne tilregnes Tiltalte som Dokumentforfalskning, vil han, idet Aktionsordren ikke skønnes at være til Hinder derfor, være at anse for Bedrageri efter Straffelovens § 251 med en Straf, som efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Onsdagen den 5 December.

Nr. 183.

Advokat Hindenburg

contra

Rasmus Sørensen (Def. Salomon),

der tiltales for Bedrageri.

Ribe Købstads Ekstrarets Dom af 27 Marts 1900: Den af Arrestanten, Handelsrejsende Rasmus Sørensen udstaaede Varetægtsarrest bør træde i Stedet for den Straf, som han har forskyldt her under Sagen. I Erstatninger bør han udrede til Gæstgiver Müller, Ribe, 2 Kr. 25 Øre og til Hotelkarl Christian Johansen samme Steds 80 Øre. Endelig bør han betale samtlige af hans Anholdelse og Varetægtsarrest samt Aktionen lovligt flydende Omkostninger, og derunder i Salærer til Aktor, Prokurator Bøggild, 30 Kr. og til Defensor, Sagfører Therkildsen, 25 Kr. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 Maj 1900: Arrestanten Rasmus Sørensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Rye, 30 Kr. til hver, udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Salomon hver 50 Kroner, som udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det : Arrestanten Rasmus Sørensen, der efter sin Forklaring er født i Aaret 1862 og ikke ses tidligere at være tiltalt eller straffet, hvorimod han ses at have været arresteret i København fra den 5te til den 10de August f. A. som sigtet for Bedrageri — hvilken Sag imidlertid blev sluttet med Politidirektørens Samtykke — er under nærværende Sag sat under Tiltale for Bedrageri.

Den 27 November f. A. anmeldte Detailhandler Haagensen i København for Politiet, at Arrestanten — der efter at have drevet Købmandsforretning i forskellige jydsk Byer, i de sidste 5 à 6 Aar har ernæret sig som Handelsrejsende — den 16 August f. A. havde indfundet sig hos ham for at søge Beskæftigelse som Agent i Olie, hvad han efter det foreliggende ogsaa opnaaede, hvorefter han, der foregav at ville rejse i en Del sjællandske Byer, paa sit Forlangende derom modtog 50 Kr. som Forskud paa Provision af hvad han solgte for Haagensen, hvilken Provision skulde udgøre 10 à 15 pCt. af Salgsbeløbene. Anmeldelsen gik derefter ud paa, at Arrestanten, der kort Tid efter var afrejst til Roskilde, fra denne By vel havde indsendt tre Ordre, men at de to af disse senere viste sig at være falske eller fingerede, medens den tredje angik et Salgsbeløb af ca. 40 Kr., saaledes at hans Provision kun beløb sig til 4 Kr., og at Arrestantene der ikke senere havde ladet høre fra sig, overfor Haagensen, da denne nogen Tid før Anmeldelsen traf ham paa Gaden, havde vedgaaet, at han fra Roskilde var rejst tilbage til København, hvor han havde forbrugt Resten af de 50 Kr.

Under den paa Grundlag af denne Anmeldelse indledede Undersøgelse, under hvilken de til Haagensen af Arrestanten indsendte Bestillingssedler ere bragte til Stede, have de handlende eller Fabrikanter, med hvis Navne Bestillingssedlerne vare underskrevne, nemlig D. H. Plambeck's Sønner i Roskilde, Fabrikant Søren Juul samme Steds og Karetmager Jakob Larsen af Orup pr. Fakse afgivet Forklaringer, der bl. a. gaar ud paa, at der er tilsendt dem større Varepartier, end de havde bestilt, hvorimod der intet er oplyst, som kunde give Føje til at antage, at de paagældende overhovedet ikke hos Arrestanten have gjort Bestillinger til Effektuering af Haagensen. Med Hensyn til Bestillingerne, der ere foretagne ved Udfyldning af Blanketter, der ere paatrykte Haagensens Firmanavn, Adresse m. m., og paa hvilke der oven over den til Bestillingens Dato og Bestillerens Navn bestemte Del

af Sedlen findes paatrykt: »Ligelydende Afskrift af denne Bestilling er mig leveret«, har Arrestanten forklaret, at han har »udfærdiget« Bestillingssedlerne, hvorved han ifølge sin øvrige Forklaring, navnlig hans gentagne Benægtelse af at have underskrevet Sedlerne, maa antages at have ment, at han har foretaget de fornødne Udfyldninger med Undtagelse i alt Fald af den paa enhver af Bestillingssedlerne forekommende Underskrift af Bestillerens Navn, hvorhos han med Hensyn til Bestillingen fra Jacob Larsen har paastaet, at denne — der har forklaret, at han saa, at Arrestanten udfyldte en Seddel, uden at han lagde Mærke til, hvad der blev skrevet paa den — selv maa have underskrevet Sedlen, og med Hensyn til Bestillingen fra D. H. Plambecks Sønner har udsagt, at han ikke ved, om Bestillingssedlen — der paa de til Udfyldning med Bestillerens Navn og Postadresse bestemte Steder er paategnet »D. H. Plambeck & Sønner« — forinden den blev leveret ham, er underskrevet af Firmaets Chef eller en underordnet Funktionær, hvorved bemærkes, at Indehaveren af Firmaet, Fabrikant Th. Plambeck, efter først at have forklaret, at han ikke har underskrevet Bestillingssedlen, senere har udsagt, at han i alt Fald ikke mindes at have underskrevet den, men dog ikke tør udtale noget bestemt i saa Henseende, da han, som han har udtrykt sig, underskriver saa meget af den Slags mellem Aar og Dag. Med Hensyn til Underskriften paa den med Navnet Søren Juul underskrevne Bestillingsseddel har Arrestanten ikke afgivet særskilt Forklaring, hvorimod Juul har forklaret, at i hvorvel han ikke mindes at have underskrevet Sedlen, er han dog tilbøjelig til at tro, at han har skrevet det ud for det paatrykte »Postadresse« skrevne Navn »Søren Juul«, der i alt Fald ligner hans Underskrift. Medens Bestillingssedlerne ses for Plambecks Vedkommende at lyde paa »1 Dunk Elain som Prøve«, for Juuls Vedkommende paa 1 Anker Maskinolie og for Larsens Vedkommende paa 1 Dunk Maskinolie og 25 Pd. Konsistensfedt, have de paagældende, som ovenmeldt, forklaret, at der fra Haagensen er tilstillet dem større Kvanta, end de havde bestilt hos Arrestanten, i hvilken Henseende det er forklaret af ovennævnte Fabrikant Plambeck, at der er sendt ham 1 Dunk Elain indeholdende 50 Pd., medens han kun havde bestilt en Prøve paa ca. 20 Pd., af Juul, at der er sendt ham 1 Anker Maskinolie paa 85 Pd., medens han kun havde bestilt en Dunk paa 25 Pd., og af Larsen, at han ikke bestemt erindrer sin Bestillings Størrelse, men at han dog er temmelig sikker paa, at han ikke har bestilt mere end 25 Pd. Olie og 25 Pd. Maskinfedt, medens der blev sendt ham langt mere end 25 Pd. Olie, og at han tror, at der ogsaa var mere end 25 Pd. Maskinfedt. Medens nu Haagensen har forklaret, at han havde truffet den udtrykkelige Aftale med Arrestanten, at denne kun maatte sælge Dunke paa 50 Pd., og at han derfor i Henhold til Bestillingssedlernes Lydende sendte Firmaet Plambecks Sønner og Karetmager Larsen sidstnævnte Kvantum, har Arrestanten benægtet, at den

Færdig fra Trykkeriet den 20 December 1900.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

44. Aargang.

Højesteretsaaret 1900.

Nr. 34.

Onsdagen den 5 December.

nævnte Aftale har fundet Sted, hvorhos han har paastaaet, at ingen af de indsendte tre Bestillinger lød paa mere, end de paagældende havde forlangt, og at det maa være Haagensens Fejl, naar der er tilsendt dem mere, i hvilken Henseende han særlig har gjort gældende, at et Anker Maskinolie — hvorpaa nemlig, efter hvad han har fastholdt, Juuls Bestilling gik ud — ham bekendt indeholder 36 Potter, hver Pot beregnet til $1\frac{1}{2}$ à $1\frac{3}{4}$ Pd., saa at Juuls Bestilling havde kunnet være fyldestgjort ved en Levering af højst 63 Pd., og saaledes af Haagensen er effektueret med i alt Fald 22 Pd. for meget, ligesom han har forment, at Plambeck, da dennes Bestilling, som meldt, lød paa en »Prøve«, kun burde have faaet en Dunk paa 25 à 30 Pd. tilsendt.

Ligesom der nu intet er oplyst, som kunde tale imod, at de nævnte tre handlende eller Fabrikanter, for saa vidt de ikke selv maatte have underskrevet Bestillingssedlerne, i alt Fald have givet Samtykke til, at de paagældende Rubrikker paa Sedlerne bleve udfyldte med deres Navne, saaledes som sket, saaledes findes der efter Omstændighederne ikke heller tilstrækkelig Føje til at antage, at Arrestanten forsættelig og navnlig i den Hensigt at tilvende sig større Provision, end der med Rette kunde tilkomme ham, har opført Bestillingerne paa Sedlerne paa en saadan Maade, at de maatte forstaas som angaaende større Kvantiteter, end der i Virkeligheden blev bestilt, og der vil saaledes ikke under denne Del af Sagen kunne paalægges Arrestanten noget Strafansvar, hvorved i øvrigt bemærkes, at Arrestanten har forklaret, at han paa den ommeldte Forretningsrejse, foruden i Roskilde, var i adskillige andre sjællandske Byer, hvor han imidlertid ikke opnaaede at faa Ordre til Haagensen, samt at denne, da han, som meldt, traf Arrestanten paa Gaden, erklærede, at det ovennævnte, Arrestanten som Forskud paa hans Provision udbetalte Beløb efterhaanden kunde gaa af paa, hvad han fortjente, saaledes at noget af Provisionen skulde udbetales ham kontant, medens det øvrige skulde trækkes fra i det ham ydede Forskud.

De mod Arrestanten under nærværende Sag rejste Sigtelser angaa i øvrigt følgende Forhold:

Den 11 April 1899 blev det af Gæstgiver Ludvig Olsen, Hotel »Rosenaaen« i Kjøbenhavn, anmeldt for Politiet, at Arrestanten, der havde boet hos ham fra den 23de til den 30te Marts 1899, og for dette sit Ophold var bleven 9 Kr. 57 Øre skyldig, hemmeligt havde

forladt Hotellet uden at betale nævnte Beløb. Det fremgaar imidlertid af den Forklaring, som Gæstgiver Olsen har afgivet for Retten angaaende dette Forhold — der ikke har været inddraget under den Undersøgelse, der, som meldt, i August Maaned 1899 var indledet imod Arrestanten — at denne ved sin Bortgang fra Hotellet efterlod en Haandkuffert og nogle andre Genstande, og der haves saavel heretter som efter det i øvrigt foreliggende ikke Føje til at antage, at Arrestanten har villet besvige Hotellet for det ommeldte Beløb, der i øvrigt senere er blevet betalt, som det maa antages af Jens Strandgaard i Kjøbenhavn, idet en hos dette Firma — efter Arrestantens Forklaring som Prokurist — ansat Mand, Louis Goldschmidt, kort forinden Arrestanten tiltraadte den nedennævnte Forretningsrejse for Firmaet, fik de ommeldte, Arrestanten tilhørende Genstande udleverede imod at afgøre hans Gæld til Hotellet.

Arrestanten har dernæst været sigtet for atter i November Maaned f. A. gentagne Gange at have gjort sig skyldig i svigagtigt Forhold ved ikke at betale, hvad han var bleven skyldig paa de Hoteller, hvor han havde indlogeret sig. Det er med Hensyn hertil oplyst under Sagen, at Arrestanten, der i Efteraaret 1899 var bleven antagen som Agent for ovennævnte Jens Strandgaard, i denne Egenskab — efter først i nogen Tid at have agenteret i Kjøbenhavn — i Begyndelsen af November Maaned tiltraadte en Forretningsrejse til forskellige jydsk Byer, og at han, der, som det maa antages den 9 November, var ankommen til Esbjerg og var taget ind paa »Jernbanehotellet« der Steds, hvor han — med tvende Afbrydelser, som han anvendte til kortere Besøg i Ringkøbing og Ribe — blev boende indtil den 21de s. M., men ikke var i Stand til at betale, hvad han efterhaanden blev skyldig for Kost og Logis paa Hotellet, gentagende har henvist til Strandgaard som den, af hvem Hotelregningen vilde blive betalt. Hotelbestyrer Matthiesen i Esbjerg har i saa Henseende forklaret, at Arrestanten, da Regningen den 17 November blev præsenteret ham, foregav at være syg og anmodede en Kellner paa Hotellet om at skrive til Strandgaard efter Penge til at betale Regningen med, hvilket ogsaa skete, men at der intet Svar kom fra Strandgaard, ligesom ogsaa et Telegram, som Arrestanten derpaa afsendte til denne med Anmodning om omgaaende at sende Penge, forblev ubesvaret, hvorfor Matthiesen — som det maa antages den 21 November — telegrafisk forespurgte, om Strandgaard vilde betale Arrestantens Regning, der da beløb sig til 58 Kr. 12 Øre. Da Matthiesen som Svar herpaa modtog et fra Kjøbenhavn den sidstnævnte Dag afsendt, saalydende Telegram: »Nej — Strandgaard«, gik han op paa Arrestantens Værelse og spurgte, om han kunde stille nogen Sikkerhed for, at Beløbet blev betalt, hvortil Arrestanten svarede, at Strandgaard skulde betale dette, og da Matthiesen derpaa viste ham nysnævnte Telegram, erklærede han atter, at Strandgaard skulde betale. Arrestanten, der samme Dags Aften afrejste til Kjøbenhavn efter at have lovet Matthiesen inden næste Aften pr. Telegram at sende ham hans nævnte Tilgodehavende, men som ikke lod høre fra sig, har paa-staaet, at det ikke har været hans Hensigt at unddrage sig Betalingen af samme.

Under det Besøg, som Arrestanten, som ovenmeldt, aflagde i Ribe, tog han ind paa Hotel »Riberhus«, men forlod Hotellet uden at be-

tale, hvad han for Fortæring m. m. var bleven skyldig. Det er i saa Henseende af Ejeren af nævnte Hotel, Jes Müller i Ribe, forklaret, at Arrestanten den 17 November om Formiddagen indlogerede sig hos ham og rejste bort samme Dags Eftermiddag uden at betale, hvad han var bleven skyldig paa Hotellet, nemlig 2 Kr. 25 Øre foruden 80 Øre til Hotellets Karl, Christian Johansen, hvilken sidste derhos har forklaret, at Arrestanten omtalte, at han havde en Haandkuffert beroende paa Hotellet — hvilket imidlertid ikke var Tilfældet — og at han vilde komme tilbage fra Bramminge samme Dags Aften og da skulde afgøre sin Skyld. Arrestanten, der har benægtet at have sagt til Johansen, at han havde en Kuffert staaende paa Hotellet, og som efter det ovenanførte maa antages fra Ribe at være rejst tilbage til Esbjerg og at være forbleven der, indtil han, som ovenmeldt, den 21 November rejste til Kjøbenhavn, hvor han den 27de næstefter om Aftenen paa Foranledning af Politiet i Ribe blev anholdt, har erkendt, at han den paagældende Dag forlod Hotel »Riberhus« uden at betale, hvad han skyldte, og uden at sige noget til Hotelejeren, men han har paastaet, at det ikke har været hans Hensigt at bedrage denne, idet det var hans Mening at komme tilbage om nogle Dage, naar han havde været i Esbjerg for at vente paa Penge fra Jens Strandgaard.

Arrestanten har nu nærmere forklaret, at han har haft Føje til at tro, at Strandgaard vilde betale hans Hotelregninger, og har i saa Henseende gjort gældende, at der vel ikke udtrykkeligt var tilkendegivet ham noget herom, men at han til Firmaet havde indsendt Ordre til et Beløb af 2400 Kr., medens han af Firmaet kun havde modtaget 130 Kr., saa at den ham tilkommende Provision — om hvis Størrelse der dog ikke var truffet nogen Aftale, idet den først skulde fastsættes, naar han vendte tilbage — selv om den kun beregnedes til 10 pCt., vilde være tilstrækkelig til Dækning af hans Hotelregninger.

Medens Jens Strandgaard, der, som det fremgaar af Sagen, midt i November Maaned f. A. rømmede fra Kjøbenhavn, ikke har været afhørt under de i Sagen optagne Forhør, har den ovenomtalte Goldschmidt — der i alt Fald for saa vidt angaar Tiden efter Strandgaards Rømning, efter det foreliggende maa antages at have repræsenteret dennes Firma overfor Arrestanten — tilstillet Retten en under Sagen fremlagt Skrivelse, hvori bl. a. oplyses, at Firmaet, da Arrestanten skulde tiltræde sin Forretningsrejse, forsynede ham med et — ifølge det i øvrigt oplyste — for en Maaned gældende Jernbanekort og udbetalte ham 40 Kr. som Forskud paa Provision, samt at Firmaet, medens han var paa Rejsen, sendte ham den 7 November 10 Kr. og den 10 November 20 Kr.

Det er derhos af Goldschmidt forklaret, at Arrestanten vel indsendte en Del Ordre, som det nok er muligt tilsammen have beløbet sig til 2400 Kr., men at det hele var saa uordentligt, at der ikke kunde tages Hensyn til en eneste af Ordrene, og at Arrestanten derfor intet har til Gode hos Firmaet, medens han ellers vilde kunne have gjort Regning paa en Provision af ca. 10 pCt. Tidt nævnte Goldschmidt — der endvidere har forklaret, at han, da Arrestanten havde været ude en 14 Dages Tid, skrev til ham, at han ikke vilde have mere med ham at gøre, ligesom det, forinden Arrestanten tiltraadte Rejsen, som det maa antages af Strandgaard, blev tilkendegivet

ham, at man ikke mere vilde have med ham at gøre, hvis han ikke daglig sendte Firmaet Meddelelse om sine Forretninger — har endelig i den ovennævnte Skrivelse meddelt et Uddrag af Firmaets med Arrestanten under Forretningsrejsen førte Korrespondance, der væsentligt gaar ud paa for Arrestantens Vedkommende at anmode Firmaet om at erholde Penge tilsendt, og for Firmaets Vedkommende at opfordre Arrestanten til at gøre ordentlig Rede for sine Forretningsbesøg, i hvilken sidste Henseende det i et den 14 November dateret Brev bl. a. hedder: »Har jeg ikke Deres omgaaende Svar, kan De betragte alt forbi mellem os«, hvorhos det tilføjes: »og skal jeg i saa Fald anmode Dem uden nogen Frist at aflevere det mig tilhørende Jernbancort samt mine Prøver og Kufferter etc. paa mit Kontor, da jeg i modsat Fald skal vide at tage mine strængeste Forholdsregler«. Selv om Arrestanten imidlertid forinden og under sin Røjsse maatte have modtaget de ovennævnte Tilkendegivelser fra Firmaet — hvad Arrestanten har benægtet eller erklæret ikke at kunne erindre, idet han navnlig har benægtet at kunne erindre noget om det ovennævnte Brev af 14 November f. A., der ifølge Goldschmidts Fremstilling skal være tilstillet ham — ses Firmaet dog ikke under hans Ophold paa Rejsen at have underrettet ham om, at Firmaet paa Grund af Beskaffenheden af de af ham indsendte Ordre ikke ansaa sig forpligtet til at betale han Provision af disse, og saavel herefter som efter det i øvrigt foreliggende findes Arrestantens Forklaring ikke at kunne forkastes, for saa vidt den gaar ud paa, at han stadig, medens han befandt sig paa Rejsen, har gjort Regning paa, at han, i alt Fald ved sin Tilbagekomst til Kjøbenhavn, vilde faa udbetalt den Provision, som han mente at have fortjent, og derved blive i Stand til at betale, hvad han var bleven skyldig paa Hotellerne i Esbjerg og Ribe, i hvilken Henseende bemærkes, at det efter det foreliggende ikke kan antages, at Arrestanten, medens han endnu befandt sig paa Rejsen, skulde have været bekendt med Strandgaards Rømning eller i øvrigt have tænkt sig, at de af ham til denne indsendte Ordre — med Hensyn til hvilke han har benægtet, at de vare uordentlige, samt paastaet, at Firmaets Undladelse af at effektuere dem skyldtes Mangel paa Leveringsdygtighed — ikke vilde blive effektuerede, og der haves herefter ikke Føje til at antage, at Arrestanten har haft til Hensigt at unddrage sig Betalingen af sin Gæld paa de tidt nævnte to Hoteller.

Det fremgaar endvidere af Sagens Oplysninger, at Arrestanten, der den 22 November ankom til Kjøbenhavn, og som de fire sidste Dage før sin Anholdelse, der, som meldt, fandt Sted den 27de næstefter, boede paa »Missionshotellet« der Steds, hvor han blev 5 Kr. skyldig for Logis, har undladt at betale dette Beløb, for hvilket han imidlertid har paastaet ikke at have villet bedrage paagældende Hotelvært. Arrestanten, der efter det foreliggende maa antages, da han boede paa det nysnævnte Hotel, at have været paa det rene med, at hans Forhold til Strandgaard eller dennes Firma nu var ophørt, og ikke at have haft andet Engagement, har forklaret, at han — der ved sin Anholdelse fandtes i Besiddelse af 2 Kr. samt Laanesedler for ni forskellige Pantsætninger, af hvilke den sidste, for et Laan af 5 Kr., var foretagen samme Dag, som han blev anholdt — omtrent havde faaet Løfte om Engagement hos en Drejer Gullach i Kjøbenhavn, og

at han, naar dette Engagement kom i Stand, vilde kunne betale for sit Ophold paa »Missionshotellet«. Dette Punkt er imidlertid ikke søgt nærmere oplyst under Sagen, og da det derhos ikke er oplyst, om Arrestanten, da han blev anholdt, havde opgivet sit Logis paa »Missionshotellet«, og om han i saa Fald havde forladt det uden at omtale dette for Hotellets Folk, vil det ikke kunne statueres, at han har haft til Hensigt at unddrage sig Betalingen af, hvad hans Ophold paa Hotellet kostede.

Efter at Arrestanten, som tidtmeldt, var bleven anholdt i København og derfra ført til Ribe, hvor der under 30 November afsagdes Arrestdækret over ham, indløb der til Politiet i sidstnævnte By en Anmeldelse af samme Dato fra Købmand C. Jensen i Kolding om, at Arrestanten havde faaet en Klædning, to Skjorter m. m. hos ham under Foregivende af, at Regningen for disse Varer kun behøvede at sendes til Firmaet Trier & Goldschmidt i Kjøbenhavn, den vilde da blive betalt. Købmand Jensen har med Hensyn hertil i Retten afgivet en Forklaring, der gaar ud paa, at Skræder Ipsen i Kolding — hvis Skræderi han, som det maa antages, benytter til Forsyning af sine Kunder, og hos hvem Arrestanten havde bestilt den nævnte Klædning — en Dag — som det efter det foreliggende maa antages i November Maaned f. A. — indfandt sig hos ham sammen med Arrestanten, ved hvilken Lejlighed denne — der tidligere havde erklæret til Ipsen, at det var muligt, at Tøjet ikke blev betalt før til Nytaar — sagde, at hvis han ikke betalte, kunde Jensen sende Regning til det ovennævnte Firma i Kjøbenhavn, og at det vel var godt nok, hvortil Jensen svarede, at »det Papir var fint«, hvorefter Arrestanten var gaaet sin Vej. Det fremgaar af Sagen, at den bestilte Klædning — som det maa antages efter Arrestantens Ordre — blev sendt til Varde, men ikke er bleven betalt.

Med Hensyn til den af Købmand Jensen givne Fremstilling, hvis Rigtighed ovennævnte Ipsen — uden at afgive Forklaring angaaende Enkelthederne — i et og alt har godkendt, har Arrestanten, der ikke bestemt vil kunne mindes, hvorledes Udtalelserne faldt ved den ommeldte Lejlighed, vel erkendt at have købt Klædningen m. m., men han har benægtet at have opgivet, at der kunde sendes Regning til Trier & Goldschmidt, idet han intet har haft med dette Firma at gøre, medens han maaske nok vil have nævnet Navnet Goldschmidt, men ikke i den Forbindelse, at der kunde sendes Regning til denne Mand. Derimod har Arrestanten paastaet, at han omtalte, at Regningen vilde kunne sendes til Jens Strandgaard, hvorhos han gentagende har paastaet, at Jensen gav ham Henstand med Betaling af Tøjet indtil Nytaar.

Selv om nu Arrestanten ved den ommeldte Lejlighed maatte have ytret, at Regningen for Varerne vilde kunne sendes til Trier & Goldschmidt, kan det dog ikke antages, at han derved har tilvendt sig en Kredit, som ellers ikke vilde være indrømmet ham, idet Jensen til sin ovennævnte Forklaring har tilføjet, at han, selv om Arrestanten ikke var fremkommen med nævnte Ytring, vilde have ydet ham en kort Kredit, da han var godt anbefalet til Ipsen af en af dennes bekendte. Da det derhos i Henhold til det ovenfor bemærkede ikke kan anses udelukket, at Arrestanten paa det paagældende Tidspunkt er gaaet ud fra, at hans Engagement hos Strandgaard vilde blive af længere Varighed, og

at han saaledes havde Udsigt til vedvarende Fortjeneste — hvorved bemærkes, at det af den ovennævnte Korrespondance ses, at Arrestanten opholdt sig i Kolding den 7 November — mangler der tilstrækkelig Føje til at statuere, at han ved Bestillingen af de ommeldte Varer skulde have gjort sig skyldig i noget svingagtigt Forhold.

Idet det efter det anførte ikke kan anses godtgjort, at Arrestanten i nogen af de ovennævnte Henseender har gjort sig skyldig i et Forhold, der vil kunne paadrage ham Strafansvar, vil han være at finde for Aktors Tiltale i denne Sag, og der bliver som Følge heraf ikke Spørgsmaal om under nærværende Sag at tage de af ovennævnte Gæstgiver Müller og Hotelkarl Johansen nedlagte Paastande om at tilkendes Erstatning hos Arrestanten til Følge.

Med Hensyn til Sagens Behandling i første Instans bemærkes, at det maa misbilliges, at Underdommeren, efter under 27 Marts d. A. at have paadømt Sagen med det Resultat, at den af Arrestanten udstaaede Varetægtsarrest i Medfør af Straffelovens § 58 burde træde i Stedet for den af ham under Sagen forskyldte Straf, ikke har hævet Arresten. I øvrigt har under Sagens Behandling i første Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter intet Ophold, der vil bevirke Ansvar, fundet Sted.

Torsdagen den 6 December.

Nr. 262.

Højesteretssagfører Asmussen

contra

Axel August Hansen, Hans Christian Holton og Rudolph Thorvald Jensen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri, Arrestanterne Hansen og Jensen tillige for Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 22 September 1900: Arrestanterne Oluf Lauritz Vilhelm Nielsen, Emil Ernst Kristian Dichmann, Axel August Hansen, Hans Christian Holton, Rudolph Thorvald Jensen, Frederik Ferdinand Eriksen, Karl Kristian Laurits Poul Sørensen og Theodor Marius Andreas Bendt Petersen bør straffes, Nielsen og Dichmann med Fængsel paa Vand og Brød, Nielsen i 4 Gange 5 Dage og Dichmann i 6 Gange 5 Dage, Hansen og Jensen med Forbedringshusarbejde hver især i 8 Maaneder, Holton med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, Eriksen med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, Sørensen og Petersen med Fængsel paa Vand og Brød, Sørensen i 4 Gange 5 Dage og Petersen i 2 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Højesteretssagfører Levison og Overretssagfører Nyholm, 80 Kr. til hver, udredes af Arrestanterne Nielsen, Dichmann, Hansen, Jensen og Eriksen, en for alle og alle for en, med $\frac{4}{5}$, af Arrestanten Holton med $\frac{1}{10}$ og af Arrestanterne Sørensen og Petersen hver især med $\frac{1}{20}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at da Tiltalte Jensen den i den indankede Dom omhandlede Nat omtrent Kl. 4 $\frac{1}{2}$ kom ind i Gaarden til Kort Andersens Ejendom, var han i Følge med en anden Person, som imidlertid saa Lejlighed til at undfly.

Det findes nu ved de tilvejebragte, i Dommen i alt væsentligt fremstillede Oplysninger at maatte anses tilstrækkelig godtgjort, at Jensen har udøvet eller været delagtig i Udøvelsen af det hos Detailhandler Glæsner samme Nat begaaede Indbrudstyveri, og han vil derfor være at anse for 4de Gang begaaet groft Tyveri efter Straffelovens § 232, hvorhos han i Henhold til de i Dommen i saa Henseende anførte Grunde for Overtrædelse af Polititilhold vil være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 1. Den af ham forskyldte Straf findes under et at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

I øvrigt vil Dommen i Henhold til de i samme for de Tiltalte Hansens og Holtens Vedkommende anførte Grunde være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden for Hansen forlænges til 1 Aar.

Thi kendes for Ret:

Rudolph Thorvald Jensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i tre Aar. I øvrigt bør Kriminal- og Politirettens Dom, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Axel August Hansen bestemmes til eet Aar. ISalarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Halkier hver 80 Kroner, som udredes af de Tiltalte hver med en Tredjedel.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanterne Oluf Lauritz Vilhelm Nielsen, Emil Ernst Kristian Dichmann, Axel August Hansen, Hans Christian Holton og Rudolph Thorvald Jensen for Tyveri eller Hæleri, Hansen og Jensen tillige for Overtrædelse af Polititilhold, Arrestanten Frederik Ferdinand Eriksen for Overtrædelse af Straffelovens § 100 og af et Polititilhold, Arrestanten Karl Kristian Lauritz Poul Sørensen for Overtrædelse af Straffelovens § 108 og Arrestanten Theodor Marius Andreas Bendt Petersen for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 108.

Arrestanten Hansen er født den 27 Januar 1875 og anset bl. a. ved Højesterets Dom af 14 Januar 1897 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og Lov 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og senest ved Rettens Dom af 14 Oktober 1899 efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 60 Dage.

Arrestanten Holton er født den 7 Oktober 1866 og anset bl. a. ved Rettens Dom af 20 November 1886 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af

26 Februar 1889 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., og Lov om Værnepligt af 6 Marts 1869 § 13, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og med en Statskassen tilfaldende Bøde af 40 Kr., ved Rettens Dom af 8 Oktober 1892 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder, ved Rettens Dom af 6 Januar 1894 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og senest ved Rettens Dom af 10 November 1896 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt og groft Tyveri med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Arrestanten Jensen er født den 14 Oktober 1875 og er — foruden at han har været straffet 2 Gange for Tyveri forinden sit 18de Aar — anset bl. a. ved Rettens Dom af 27 Februar 1894 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 6 Juli 1895 efter Straffelovens § 230, 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Rettens Dom af 6 Marts 1897 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og efter dens § 231, 2det Stk., jfr. til Dels § 46, med Forbedringshusarbejde i 2½ Aar og senest ved Rettens Dom af 6 Maj 1899 efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 24 Dage.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

I. Den 23 December f. A. om Morgenen anmeldte Skrædder Lars Hansen for Københavns Politi, at der Natten forud var gjort Indbrud i hans i Ejendommen Nørrebrogade Nr. 47 i Stuen beliggende Forretningslokale, og at han derved var bleven frastjaalet forskellige Beklædningsgenstande.

Under den i denne Anledning stedfundne Undersøgelse har der været rejst Formodning om, at dette Tyveri var begaaet af Arrestanterne Eriksen, Jensen, Dichmann, Hansen, Nielsen, Holton og Petersen, der alle ved den Tid af og til søgte Nattely i et Loftsværelse i Gæstgiver Kort Andersens Ejendom paa Lyngbyvejen, men det er ikke lykkedes at oplyse, hvem der har begaaet det nævnte Tyveri eller — mod Arrestanternes Benægtelse — at tilvejebringe Bevis for, at nogen af dem som Gerningsmænd have deltaget i dette, hvorimod Undersøgelsen i øvrigt har oplyst følgende:

Den 23 December f. A. om Formiddagen bleve Arrestanterne Nielsen, Dichmann og Hansen anholdte paa Foranledning af en her-værende Pantelaaner, i hvis Forretning Nielsen, medens Dichmann og Hansen ventede udenfor, vilde pantsætte en ved Tyveriet stjåalen Jakke.

De nævnte 3 Arrestanter have nu erkendt, at de have været i Besiddelse saavel af den nævnte Jakke, der er vurderet til 15 Kr., som af 3 Veste af samlet Værdi 13 Kr. og nogle Tørklæder, et Par Sokker og et Slips af samlet Værdi 9 Kr., hvilke Genstande alle fandtes hos dem, da de anholdtes.

Endvidere have de erkendt at have Lørdag den 23 December f. A., forinden de anholdtes, været i Besiddelse af 2 Vinterfrakker, 2 Jakker, 2 Veste og 1 Par Benklæder, hvilke Genstande, der tilsammen ere vurderede til 94 Kr., de havde pantsat til fælles Fordel.

Skrædder Hansen har genkendt samtlige de fornævnte Frakker,

Jakker, Veste og Benklæder og Slipset som en Del af de ham fra-stjaalne Genstande og forklaret, at han fører Varer som Tørklæderne og Sokkerne i sin Forretning og har kunnet se, at der var stjaalet af hans Beholdning af Tørklæder.

Om Maaden, paa hvilken Arrestanterne ville være komne i Besiddelse af de nævnte Genstande, have de under Sagen givet forskellige, hinanden modstridende, usandsynlige og tildels løgnagtige Forklaringer.

Nielsen har saaledes først forklaret, at en ubekendt Mandsperson forærede ham, Dichmann og Hansen disse den 23 December f. A. ude paa Lyngbyvejen. Derpaa har han forklaret, at Dichmann den nævnte Dags Morgen kom ud med Klædningsstykkerne i Kort Andersens Beværtning, hvor han og Hansen opholdt sig. Derefter har han forklaret, at han, Dichmann og Hansen fandt Klædningsstykkerne paa Lammefælleden.

Senere har han forklaret, at han alene fandt Klædningsstykkerne og bragte dem ud i Kort Andersens Beværtning, og sluttelig har han forklaret, at han tilbragte Natten mellem den 22de og 23de December f. A. ude hos Kort Andersen paa et Loftskammer sammen med Hansen og Dichmann, og at, da han vaagnede om Morgen, »laa Tøjet derude«.

Arrestanten Hansen har forklaret først, at han, Nielsen og Dichmann fandt Klædningsstykkerne paa Fælleden den 23 December f. A. om Morgen, senere at Nielsen har bragt Klædningsstykkerne ud i Kort Andersens Beværtning, og Arrestanten Dichmann har givet lignende Forklaringer som Arrestanten Hansen, dog ere Forklaringerne paa enkelte Punkter uoverensstemmende.

Da imidlertid Skræddermester Hansen har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til Klæderne og findes paa behørig Maade at have godtgjort sin Ejendomsret til disse, findes der at være tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. 8 September 1841 § 6 tilstrækkeligt Bevis til at dømme de fornævnte 3 Arrestanter for uhjemlet Besiddelse af disse Genstande, efter Omstændighederne dog kun som Hælere.

Under Sagen er der endvidere kommen til Stede et til 8 Kr. vurderet Par Benklæder og en til 20 Kr. vurderet Frakke, i hvilke Klædningsstykker Skræddermester Hansen ligeledes har genkendt nogle af de ham ved det fornævnte Tyveri fra-stjaalne.

Arrestanten Holton har erkendt, at han kort før sidstafvigte Jul har været i Besiddelse af Benklæderne og solgt dem til Vognmand Kort Andersen.

Arrestanten har givet forskellige vaklende Forklaringer om, hvorledes han er kommet i Besiddelse af dem, idet han forklarede først, at han havde fundet dem i et Bagværrelse i Kort Andersens Ejendom, og senere, at han havde modtaget dem af en ubekendt Mandsperson, for hvem har paatog sig at sælge dem.

Med Hensyn til Frakken har Tjenestekarl Niels Clausen og Arbejdsmand Jens Andersen edelig forklaret, at Clausen en Aften i Slutningen af forrige Aar købte Arrestanten Holton denne, men at Handelen senere gik tilbage.

Endvidere har Blikkenslager Ernst Heinrich Julius Gosch edelig

forklaret, at Arrestanten Holton har overgivet ham denne Frakke i Haandpant for et Laan, han ydede ham.

Arrestanten Holton har forklaret, at han, der »gik i en stadig Rus, medens han opholdt sig ude hos Kort Andersen ved Juletid«, ikke mindes den af Gosch omforklarede Transaktion; derimod mindes han at have solgt Clausen, som af ham forklaret en Frakke, som han imidlertid ikke kan genkende i den fornævnte under Sagen tilstede-komne Frakke.

Arrestanten har dernæst forklaret, at den Frakke, han solgte til Clausen, havde han modtaget af en ham ubekendt Mandsperson.

Det findes nu ved det ovenfor anførte at være godtgjort, at Arrestanten Holton har været i Besiddelse ikke blot af Benklæderne, men ogsaa af Frakken, og da Skræddermester Hansen har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til disse Klædningsstykker og findes paa behørig Maade at have godtgjort sin Ejendomsret til disse, findes der at være tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. af 8 September 1841 § 6 tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten Holton for uhjemlet Besiddelse af disse Klædningsstykker, efter Omstændighederne dog kun som Hæler.

Arrestanten Jensen har erkendt, at han har været Holton behjælpelig, da Handelen med Niels Clausen om den fornævnte Frakke gik tilbage.

Efter samtlige foreliggende Omstændigheder findes det dog betænkeligt at dømme ham for hans Forhold med Hensyn til den nævnte Frakke.

II. Den 3 Januar d. A. om Morgenen Kl. ca. 8 anmeldte Detailhandler Louis Glæsner, at der Natten forud var blevet forøvet et Indbrudstyveri fra hans Forretningslokaler, Strandvejen Nr. 49, Stuen, hvorfra der var blevet stjaalet ca. 17 Kr. i kontante Penge, Frimærker til et samlet Beløb af ca. 10 Kr., ca. 8 Flasker Eau de Cologne og en Del Cigarer, Tobak, Vin m. m.

Samme Nat foretog Kjøbenhavns Politi en Undersøgelse paa det forannævnte Loftskammer i Kort Andersen's Beværtning, Lyngbyvej Nr. 69. Der fandtes paa Kammeret en Del Mænd og Kvinder, tilsyneladende sovende; medens Politiet endnu var til Stede og i Færd med at føre de antrufne Personer, deriblandt Arrestanterne Holton og Petersen, bort, kom Arrestanten Jensen, der aabenbart ikke anede, at Politiet var kommet til Stede, farende ind i Kammeret og kastede sig paa de to i dette værende Senge, hvor han teede sig, som om han var beruset.

Der fandtes nu dels i Sengene, dels under dem, dels i deres Nærhed nogle Flasker Vin, nogle Kasser Cigarer, nogle Pakker Skraa-tobak og Røgtobak, nogle Stykker Chokolade og Ost, en tom Portemonnæ, en lille Blikæske, indeholdende 37 Stykker 5-Øres Frimærker og 4 Regninger fra L. Glæsner, Strandvejen Nr. 49. Af disse Genstande, der foruden Frimærkerne ere vurderede tilsammen til ca. 13 Kr., har Glæsner bestemt genkendt en Del som ham frastjaalne ved det fornævnte Tyveri, medens han om de øvrige Genstande har forklaret, at lignende Ting ere blevne ham frastjaalne ved den paagældende Lejlighed.

Da alle Genstandene ere fundne paa samme Sted og samme Nat

som Tyveriet er blevet begaaet, maa det antages, at de alle ere fra-stjaalne Glæsner den paagældende Nat.

Arrestanten Jensen har nægtet at have begaaet eller at have været med til at begaa det fornævnte Tyveri, ligesom han har nægtet at have været i Besiddelse af nogen af de fornævnte Ting.

Han har forklaret, at han havde tilbragt Aftenen den 2 Januar i Kort Andersens Beværtning, som han forlod ved Tolvtiden, hvorefter han gik op paa det fornævnte Loftskammer og tilbragte en Timestid der. Han gik derpaa ud paa Nørrebro for at træffe en Pige, han havde aftalt et Stævnemøde med, men da hun ikke kom, tilbragte han et Par Timerstid paa Brohusmarken sammen med nogle ham ubekendte Personer, hvorpaa han vendte tilbage til Loftskammeret, hvor han blev anholdt.

Ved de af Inspektionsbetjent Nr. 257, Toxværd, og Politibetjentene Nr. 254 Printze, 321 Ingemann, 401 Højeslev, 527 Slangerup, 537 Andersen og 564 Lindholm samt af Tjenestekarl Gotfred Svensson afgivne beedigede Forklaringer maa det imidlertid anses for at være bevist, at Arrestanten Jensen har været i Besiddelse af de fornævnte i og ved Sengene fundne Genstande, den Gang han vendte tilbage til Cort Andersens Beværtning omtrent Kl. 4 $\frac{1}{2}$.

Den Forklaring, Arrestanten har givet om, hvor han har tilbragt Natten fra Kl. 1—4 $\frac{1}{2}$, er ubestyrket og lyder endvidere i høj Grad usandsynlig, navnlig naar Hensyn tages til, at det er oplyst, at det uafbrudt regnede overordentlig stærkt i hele fornævnte Tidsrum.

Fremdeles har bestjaalnes Lærling Harry William Jensen, 16 Aar gammel, edelig forklaret, at han, der laa i et Værelse lige ved bestjaalnes Forretningslokaler, den paagældende Nat hørte, at nogle Personer opholdt sig i disse. Han var klar over, at det var Tyve, der opholdt sig i Lokalerne, men han turde ikke gøre Anskrig.

Efter et Kvarterstids Forløb hørte han en Stemme sige: »Nu er Klokken straks fire, saa er det bedst, vi stikker af«, hvorefter en anden Stemme sagde: »Farvel«, og den første Stemme sagde derpaa: »Tak for i Dag!«

Vidnet har endvidere forklaret, at han mener at kunne genkende den ene af disse Stemmer i Arrestantens.

Endskønt herefter Formodningen er for, at Tyveriet er begaaet ved Firtiden af to Personer, hvoraf Arrestanten er den ene, hvilket yderligere bestyrkes ved, at Arrestanten en halv Timestid senere fandtes i Besiddelse af en Del af de ved Tyveriet stjaalne Genstande, findes det dog betænkeligt at statuere, at Arrestanten er Gerningsmanden til selve Tyveriet. Derimod findes der, da Glæsner har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til en Del af de fornævnte Genstande og paa behørig Maade har godtgjort sin Ejendomsret til disse, at være tilvejebragt et efter Dansk Lov 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. 8 September 1841 § 6 tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten Jensen for uhjemlet Besiddelse af samtlige Genstande, men kun som Hæler.

III. Ved Arrestanten Hansens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han har overtraadt et ham ved hans Aflevering til Kjøbenhavns Magistrats 3dje Afdeling den 15 December f. A. til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold om, at han, saafremt han maatte

bortgaa eller udeblive fra Arbejdsanstalten paa Ladegaarden, straks havde at melde sig til fornævnte Protokol, idet han, som den 21de s. M. tidlig om Morgenen uden Tilladelse forlod fornævnte Anstalt, hvor han var blevet indlagt, og derpaa opholdt sig her i Staden, indtil han den 23de s. M. anholdtes under nærværende Sag, ikke har afgivet den befalede Melding.

IV. Ved Arrestanten Jensens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han har overtraadt en ham ved hans Aflevering til Arbejdsanstalten paa Ladegaarden den 29 November 1899 til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold om, at han, saafremt han maatte bortgaa eller udeblive fra Anstalten, straks havde at melde sig til fornævnte Protokol, idet han, der den 3 December f. A. udeblev fra fornævnte Anstalt og derpaa opholdt sig her i Staden, indtil han den 3dje Januar d. A. anholdtes under nærværende Sag, ikke har afgivet den befalede Melding.

V.

I Henhold til foranstaaende ville Arrestanterne være at anse:

Hansen i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri og efter Lov 3 Marts 1860 § 1, Holton i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 6te Gang begaaet Hæleri,

Jensen i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri og efter Lov 3 Marts 1860 § 1,

. . . efter Omstændighederne . . . Hansen og Jensen hver især under et med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, Holton med Forbedringshusarbejde i 1 Aar . . .

Nr. 277. Højesteretssagfører Bagger

contra

Hans Julius Ludvig Kraul (Def. Asmussen),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Horsens Købstads Ekstrarets Dom af 10 August 1900: Tiltalte, Slagter Hans Julius Ludvig Kraul, bør straffes med simpelt Fængsel i 8 Dage og udrede i Erstatning til Handelsmand Anders Jensen 113 Kr. 77 Øre, med Renter 6 pCt. p. a. af 110 Kr. fra 22de Juni d. A. til Betaling sker, samt endvidere udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Herschend og Prokurator Bjerregaard, henholdsvis 15 og 12 Kr. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 September 1900: Underretsdømmen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten bestemmes til 12 Kr. til den første og 10 Kr. til den sidste. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Julius Ludvig Kraul til Højesteretssagførerne Bagger og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Slagter Hans Julius Ludvig Kraul, der er født i Aaret 1875, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag for bedrægeligt Forhold.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder:

En Dag i December Maaned f. A. købte Tiltalte af Handelsmand Anders Jensen i Horsens 13 Grise, for hvilke han skulde betale 160 Kr., men da han ingen kontante Penge havde, blev der for Købesummen udstedt en 3 Maaneders Veksel, som, efter at Anders Jensen havde paategnet den, blev diskonteret i en Bank, hvorefter Anders Jensen fik Pengene udbetalte, og det var en udtrykkelig Betingelse ved Indgaaelsen af Handelen, at Grisene først skulde være Tiltaltes Ejendom, naar han havde indfriet Vekslen.

Tiltalte solgte imidlertid Grisene uden at have indfriet Vekslen, der forfaldt den 22 Marts d. A., og kort før den Tid, da det kunde ventes, at Vekslen vilde blive protesteret, indfandt Tiltalte sig derpaa hos Anders Jensen, hvem han anmodede om, mod et Afdrag af 50 Kr., at forny Vekslen for Restbeløbet 110 Kr. Da Anders Jensen, hvem Tiltalte ved samme Lejlighed meddelte, at han havde solgt de 13 Grise, men at han for Tiden var i Besiddelse af 10 andre, som han havde indkøbt, antog, at disse vilde yde ham tilstrækkelig Sikkerhed, gik han ind paa at forny Vekslen for det nævnte Beløb af 110 Kr. paa den Betingelse, at de 10 Grise skulde tilhøre ham, indtil Tiltalte havde indfriet den ny Veksel, og han forlangte, at Tiltalte i saa Henseende skulde udstede et skriftligt Bevis. Da det var lige ved Banktidens Slutning, lod Anders Jensen sig dog overtale til at skrive sit

Navn paa den ny Veksel uden at have modtaget det nævnte Bevis, idet Tiltalte lovede at bringe ham Beviset endnu samme Dag. Tiltalte leverede imidlertid — efter hans Udsagn, fordi han den Dag ikke havde Tid, da han skulde til Marked — ikke Anders Jensen det lovede skriftlige Bevis for, at de 10 Grise tilhørte denne, og ca. 1 Maaned derefter solgte han Grisene, idet han dog for det indkomne Beløb købte 10 andre Grise, men disse bleve derpaa, efter Tiltaltes Forklaring uden hans Vidende og Vilje, solgte af hans Fader, der havde 87 Kr. til Gode hos Sønnen, for 150 Kr., af hvilke Faderen beholdt de 87 Kr., medens han udbetalte Tiltalte de øvrige 63 Kr., hvilket Beløb denne derefter har forbrugt. Den udstedte Veksel, der ikke blev betalt i rette Tid, er derefter bleven indfriet af en Tredjemand, der havde paategnet Vekslen som Endossent, og da denne derpaa anlagde Sag mod Anders Jensen som Trassent til Betaling af Vekslens Beløb m. m., anmeldte Jensen Sagen for Politiet. Anders Jensen har under nærværende Sag paastaet sig tilkendt hos Tiltalte en Erstatning af Vekslens paalydende Beløb 110 Kr. med Tillæg af 3 Kr. 77 Øre i Provision og Omkostninger i Banken samt Renter af 110 Kr., 6 pCt. p. a. fra Vekslens Forfaldsdag den 22 Juni d. A., indtil Betaling sker, og denne Erstatningspaastand, mod hvilken Tiltalte intet har haft at erindre, er ved Underrettsdommen tagen til Følge.

For sit omhandlede Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 257 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til simpelt Fængsel i 8 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelse i Henseende til den Handelsmand Anders Jensen, som meldt, tillagte Erstatning ligeledes billiges, vil herefter være at stadfæste.

Onsdagen den 12 December.

Nr. 55. **Det grevelige Schimmelmanske Fideikommis**
(U. Hansen)

contra

Aktieselskabet Hellebæk Fabriker ved dets Bestyrelse, nemlig Formanden, afskediget Kaptajn **G. F. Hamann**, Etatsraad, Bankdirektør **Glückstadt** og Prokurator **C. Torp**, saavel som de nævnte 3 Bestyrelsesmedlemmer personlig (Nellemann),

betr. Spørgsmaalet om Appellantens Berettigelse med Hensyn til en Vej og de indstævnte Bestyrelsesmedlemmers Ansvar for Selvtægt.

Kongens Fogeds Kendelse af 24 August 1897: Den begærte Forbudsforretning kan ikke nyde Fremme.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Juli 1899: Den indankede Fogedkendelse bør ved Magt at stande. Sagens

Omkostninger betaler Appellanterne, det grevelige Schimmelmansske Fideikommis, til de Appelindstævnte, Aktieselskabet Hellebæk Fabriker, med 80 Kr. inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Samme Rets Dom af 20 Februar 1899: De Indstævnte, Bestyrelsen for Aktieselskabet Hellebæk Fabriker, nemlig Formanden, afskediget Kaptajn G. F. Hamann, Etatsraad, Bankdirektør Glückstadt og Prokurator C. Torp bør for Tiltale af Citanterne, det grevelig Schimmelmansske Fideikommis i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger betaler Citanterne til de Indstævnte med 80 Kr. inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Under 15 August 1899 er der udfærdiget kongelig Bevilling til, at de to indankede, ved Landsover- samt Hof- og Stadsretten den 20 Februar og den 24 Juli samme Aar paakendte Sager maa for Højesteret under et indstævnes, procederes og paaendes.

I Henhold til de i Dommene anførte Grunde ville de efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til de Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

De paaankede Domme bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, det grevelige Schimmelmansske Fideikommis, til de Indstævnte med 400 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Præmisserne til Dommen af 24 Juli 1899 ere saalydende: Ifølge Købekontrakt af 6 Maj 1870, fuldbyrdet ved Skøde af 20 December s. A., afhændede Appellanterne, det grevelige Schimmelmansske Fideikommis, en Del af det under Hellebækgaard hørende Areal, derunder det nuværende Matr. Nr. 2 x af Hellebæk, til Jægermester Saxtorph, der atter solgte den af ham saaledes købte Ejendom til de appelindstævnte, Aktieselskabet Hellebæk Fabrikker. Fra Hellebækgaards Indkørsel førte et ca. 6 Alen bredt, uindgrøftet Vejstykke, der ikke var offentlig Vej, over bemeldte Matr. Nr. til en offentlig Vej fra Bøssemagergade til Strandvejen, og Appellanterne, der forinden Bortsalget til Jægermester Saxtorph havde benyttet det ommeldte Vejstykke ved Kørsel til og fra Hellebækgaard, vedbleve dermed ogsaa efter Bortsalget. Den offentlige Landevej fra Hellebæk til Helsingør blev imidlertid omlagt i mere lige Retning langs Øresund, og medens Vejen fra Bøssemagergade til Strandvejen blev nedlagt som offentlig Vej, blev

der udlagt en ny offentlig Vej som Adgangsvej til Hellebækgaard fra Landevejen, langs den vestlige Grænse af Matr. Nr. 2 x.

Den 12 Maj 1897 lode de appelindstævnte det ommeldte Vejstykke fra Hellebækgaards Indkørsel, for saa vidt det gik over deres Ejendom, afspærre og lode grave Grøfter over det, og da Appellanterne ansaa deres formentlige Ret til Færdsel ad Vejstykket krænket derved, begærede de af Kongens Foged her i Staden hos Formanden for Bestyrelsen af det appelindstævnte Aktieselskab nedlagt Forbud mod, at de appelindstævnte ved Afspærringer eller paa anden Maade lægge Appellanterne nogen Hindring i Vejen for Benyttelsen af den Vej, som fra Indkørselen til Hellebækgaard fører til den nedlagte Del af den tidligere offentlige Landevej til Helsingør, for saa vidt denne Vej fører over de appelindstævntes Grund. De appelindstævnte protesterede mod Forretningens Fremme, og ved den af Kongens Foged den 24de August 1897 afsagte Kendelse blev deres Protest tagen til Følge.

Denne Kendelse have Appellanterne derefter indanket her for Retten, hvor de have paastaet den forandret saaledes, at de kendes berettigede til at faa det rekvirerede Forbud nedlagt.

De appelindstævnte procedere til Kendelsens Stadfæstelse.

For saa vidt de appelindstævnte have gjort gældende, at Forretningen ikke kan nyde Fremme allerede af den Grund, at Afspærringen er en fuldbyrdet Kendsgerning saaledes, at der ikke kan befrygtes nye Handlinger fra de appelindstævntes Side med Hensyn til Afspærringen, med mindre Appellanterne, hvad de ere uberettigede til, selv lade de paa Vejen anbragte Afspærringer fjerne, og at Appellanterne have andre Retsmidler til at søge at sætte deres formentlige Ret igennem, kan der intet Hensyn tages hertil, idet Appellanterne paa Grund af de af de appelindstævnte allerede foretagne Afspærringsforanstaltninger maa være beføjede til, saafremt de i øvrigt maatte have Krav paa Færdsel ad Vejen, ved Forbud at søge at hindre yderligere Foranstaltninger fra de appelindstævntes Side i den ommeldte Retning.

Til Støtte for deres Paastand have Appellanterne i første Række gjort gældende, at alene den Omstændighed, at de appelindstævnte ikke have godtgjort deres Ret til at gøre Forandring i den hidtil bestaaende faktiske Tilstand maa medføre, at Forbudet bør nedlægges.

Heri kan der imidlertid ikke gives Appellanterne Medhold, idet det tværtimod maa paahvile dem, for at faa Forbudet nedlagt, at godtgøre, at de have Krav paa Opretholdelse af den ommeldte Tilstand.

Det er i saa Henseende uomtvistet, at der i de af Appellanterne til Jægermester Saxtorph udstedte Adkomstdokumenter paa det til ham solgte Areal ikke er tillagt Appellanterne Ret til Vej over Matr. Nr. 2 x, og at saadan Ret, som af dem forment, i øvrigt skulde være hjemlet dem ved Afhændelsen, kan efter det foreliggende ikke antages. Naar Appellanterne dernæst have anbragt, at de i ethvert Fald ved upaa-klaget Benyttelse af Vejen som ommeldt fra Afhændelsen af det Areal,

Færdig fra Trykkeriet den 27 December 1900.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

44. Aargang.

Højesteretsaaret 1900.

Nr. 35.

Onsdagen den 12 December.

paa hvilken den ligger, i 27 Aar have vundet Hævd paa saadan Benyttelse af den, fremgaar det af det foreliggende, at Vejen, der gaar over et græsbevokset Areal, der er blevet benyttet af de appelindstævnte og efter deres Tilladelse af andre paa forskellig Maade, og som maa antages at have været befaret af enhver, som fandt det for godt, har været benyttet som Vej ikke alene til Hellebækgaard, men ogsaa til et i en Sidebygning af denne indrettet Kapel, der benyttes som Sognekirke for den til samme henlagte Menighed. Herefter, og efter hvad der er oplyst om Vejens Beskaffenhed, kan det ikke antages, at Appellanterne have vundet Ret til Færdsel ad Vejen ved tyveaarig Hævd, og herom kunde der alene være Spørgsmaal.

Som Følge af foranførte og med Bemærkning, at Bestyrerne af det appelindstævnte Aktieselskab under en af Appellanterne, samtidig med nærværende Indankning mod dem for at have gjort sig skyldige i ulovlig Selvtægt ved den her omhandlede Afspærring af Vejen, her ved Retten anlagt Sag ere blevne frifundne ved Rettens Dom af 20de Februar d. A., vil den indankede Kendelse være at stadfæste.

Sagens Omkostninger, som hver af Parterne har paastaet sig tillagt, findes Appellanterne at burde tilsvare de appelindstævnte med 80 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Præmisserne til Dommen af 20 Februar 1899 ere saalydende: Under nærværende Sag paastaa Citanterne, det grevelige Schimmelmannske Fideikommis, de Indstævnte, Bestyrelsen for Aktieselskabet Hellebæk Fabriker — nemlig Formanden, afskediget Kaptajn G. F. Hamann, Etatsraad, Bankdirektør Glückstadt og Prokurator C. Torp hver især ansete med Bøde efter Straffelovens § 116 i Anledning af, at bemeldte Bestyrelse i Maj 1897 egenmægtig ved Gravning af Grøfter, Henlæggelse af Materialier og Anbringelse af Bomme paa den Del af den gamle Udkørsel fra den Fideikommiset tilhørende Ejendom Hellebækgaard, der fører over den Aktieselskabet tilhørende Ejendom Matr. Nr. 2 x i Hellebæk indtil det Sted, hvor Udkørselen træffer den tidligere offentlige Vej, der gaar fra Bøsemagergade til Strandvejen, skal have hindret Fideikommiset i at færdes ad bemeldte Udkørsel. Ci-

tanterne paastaa endvidere de nævnte Bestyrelsesmedlemmer in solidum paalagte Sagens Omkostninger. De Indstævnte procedere til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Det fremgaar af Sagen, at Fideikommiset, der hidtil havde benyttet det paagældende Vejstykke ved Kørsel til og fra Hellebækgård, i 1870 solgte bl. a. Matr. Nr. 2 x til Jægermester Saxtorph, der igen afhændede samme til ovennævnte Aktieselskab, uden at der i vedkommende Adkomstdokumenter tillagdes Fideikommiset nogen Ret til Vej paa det omhandlede Sted, at Fideikommiset desuagtet vedblivende benyttede Vejstykket ligesom tidligere, indtil Maj 1897, da de Indstævnte paa den tidligere anførte Maade hindrede dette, og at der nu over Matr. Nr. 2 x er anlagt en ny offentlig Vej, der kan benyttes som Adgang til Hellebækgård.

Fideikommiset gør til Støtte for sin Paastand gældende, at de Indstævnte ved saaledes i Maj 1897 at forhindre Vejstykkets Benyttelse ved Kørsel til og fra Hellebækgård have gjort sig skyldige i ulovlig Selvtægt, idet de egenmægtig have forandret den faktisk bestaaende Tilstand, og at de derfor maa blive at straffe efter fornævnte §, uanset om Fideikommiset maatte have Ret til den anførte Benyttelse af Vejstykket eller ej, i hvilken sidste Henseende Fideikommiset i øvrigt hævder, at det har en saadan Ret, idet en saadan dels maa anses for stiltiende forbeholdt det ved Overdragelsen i 1870, dels i alt Fald er erhvervet ved, at Vejstykket siden Overdragelsen har været benyttet som Adgangsvej til Hellebækgård i ca. 27 Aar, altsaa i over Hævdstid. De Indstævnte have benægtet, at Fideikommiset har Ret til den ommeldte Benyttelse af Vejstykket, og bestride særligt, at Benyttelsen har haft Karakteren af en synbar Servitut, idet Vejstykket — der efter deres uimodsagte Anbringende overhovedet ikke er nogen afstukken Vej — bl. a. ogsaa har tjent saavel alle og enhver som Adgangsvej til den paa Hellebækgård værende Kirke som Aktieselskabet selv som Adgangsvej til de langs Vejstykket liggende Dele af Matr. Nr. 2 x.

At Ret til Vej paa det paagældende Sted skulde være hjemlet Citanterne allerede ved Afhændelsen i 1870, kan efter de foreliggende Oplysninger ikke antages. For saa vidt de dernæst have paaberaabt tyve Aars Hævd som Grundlag for den af dem paastaede Ret, fremgaar det af Proceduren, at det paagældende Stykke Jord er benyttet som Vej ikke blot til Hellebækgård, men ogsaa i alt Fald til en til denne hørende Kirke.

Saavel paa Grund heraf som navnlig ogsaa efter hvad der under Proceduren af de Indstævnte uimodsagt er anbragt om den paagældende Vejs Beskaffenhed, maa det antages, at Ret til dens fortsatte Benyttelse ikke har kunnet vindes af Citanterne ved tyve Aars Brug.

Idet der saaledes ikke kan antages at tilkomme Citanterne nogen Ret til at benytte det paagældende Stykke Jord som Vej, og idet det derhos mangler enhver Føje, naar Citanterne have villet gøre gældende, at det ikke desmindre maa betragtes som en ulovlig Selvtægt, at de Indstævnte ved at bringe de ovenomtalte Afspærringer have forhindret Citanterne i at fortsætte den Benyttelse af Vejen, som indtil da havde fundet Sted, vil de Indstævntes Frifindelsespaastand være at tage til Følge.

Sagens Omkostninger findes Citanterne at burde betale de Indstævnte med 80 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Torsdagen den 13 December.

Nr. 229. **Bringstrup-Sigersted Sogneraad** (Asmussen e. O.)

contra

Skolelærer J. P. J. Hedegaard (Møller),

betr. Spørgsmaalet om en Lærers Lønning.

Ringsted Herreds ordinære Rets Dom af 9 November 1898: Indstævnte, Bringstrup-Sigersted Sogneraad, bør til Citanter, fhv. Skolelærer i Ørslevunderskov J. P. J. Hedegaard, betale 1539 Kr. 22 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra den 28 Januar 1898 til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves, og der tillægges den for Citanter beskikkede Sagfører Kisbye i Salær 50 Kr. og Godtgørelse for Udlæg 48 Øre, og den for Indstævnte beskikkede Prokurator Drechsel i Salær 30 Kr., hvilke Beløb udredes af det offentlige. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Juni 1899: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves, hvorhos der tillægges Prokuratorerne Lassen og Kaas i Salær hver 40 Kr. og førstnævnte som Godtgørelse for Udlæg 1 Kr. 42 Øre, hvilke Beløb udredes af det offentlige. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at for saa vidt der fra Hovedappellantens Side for Højesteret er fremkommet nye Indsigelser, ville disse allerede af Hensyn til den af Kontraappellanten fremsatte exceptio instantiæ ikke kunne tages i Betragtning.

Som antaget i den indankede Dom, maa den Værdiansættelse af de omspurgte Smaaredselspræstationer, som har foreligget Kancelliet ved den i Dommen ommeldte Approbation af 31 August 1841, blive at lægge til Grund for Afkortningen, hvorved bemærkes, at dette allerede maa følge deraf, at det var den Værdiansættelse, der gjaldt, da Loven af 8 Marts 1856 udkom.

Som Følge heraf og i øvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde, der i det væsentlige tiltrædes, vil den efter Kontraappellantens Paastand være at stadfæste.

Hovedappellanten findes derhos at burde udrede Processens

Omkostninger for Højesteret efter Reglerne for beneficerede Sager samt endvidere til Kontraappellanten, der har givet Møde ved privat engageret Sagfører, 150 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og i Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til det offentlige betaler Hovedappellanten, Bringstrup-Sigersted Sogneraad, det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Kontraappellantens, J. P. J. Hedegaards Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret, og endvidere i Sagsomkostninger til Kontraappellanten 150 Kroner. Saa betaler Hovedappellanten og til Justitskassen 2 Kroner. Højesteretssagfører Asmussen tillægges der i Salarium for Højesteret 150 Kroner og for hafte Udlæg 3 Kroner, hvilke Beløb udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende i første Instans af Appelindstævnte, forhenværende Skolelærer J. P. J. Hedegaard, mod Appellanterne, Bringstrup-Sigersted Sogneraad, ved Ringsted Købstads og Herreds samt Skjoldnæsholms og Svenstrup Birkers ordinære Ret efter meddelt fri Proces anlagte Sag anførte Appelindstævnte — der i Aaret 1853 blev kaldet til Lærer ved Ørslevunderskov Skole i Bringstrup-Sigersted Kommune, og fraaadte dette Embede ved Udgangen af Aaret 1897 — at Bestemmelsen i Lov om Borger- og Almueskolevæsenet af 8 Marts 1856 § 17 om, at den Pengeværdi, hvortil Kvægtiende, Nannest og andre lignende Skolelærerne tilkommende gamle Degneindtægter ere ansatte i Skoleplanerne, fremtidig skulde afkortes i den Sum, hvortil den planmæssigt bestemte Bygindtægt, der betales efter Kapitelstakst, beløber sig, ikke var bleven iagttaget ved Beregningen af den ham udbetalte Lønning, hvorimod de til hans nævnte Embede henlagte Indtægter af den omhandlede Art, hvilke planmæssigt skulle udgøre 12 Tdr. $1\frac{1}{4}$ Skp. Byg, vare blevene afkortede efter Kapitelstakst, samt at han under 5 November 1895, efter at være bleven gjort opmærksom paa den begaaede Fejl, forgæves havde opfordret Appellanterne til at tilsvare ham, hvad han havde opbebaaret for lidt i Løn. Idet han som Følge deraf formente at have Krav paa Efterbetaling af det manglende Beløb for Tiden fra 5 November 1875 indtil Udgangen af 1897, paastod han i Henhold til en af ham opstillet Beregning Appellanterne tilpligtede at betale ham 1539 Kr. 22 Øre eller subsidiært 731 Kr. 44 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 28 Januar 1898, indtil Betaling skete, medens Appellanterne, hvem der ligeledes var meddelt fri Proces, paastode sig frifundne, subsidiært mod Betaling af 490 Kr. 76 Øre. Begge Parter paastode derhos hver for sig Modparten tilpligtet at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder

Salær henholdsvis til Appellindstævntes og Appellanternes beskikkede Sagfører — til den første tillige Godtgørelse for Udlæg — hvilke Salærer m. m. i alt Fald paastodes udrede af det offentlige. Ved Underrettsdommen blev Appellindstævntes principale Paastand tagen til Følge, medens Sagens Omkostninger ophævedes, og der tillagdes Appellindstævntes beskikkede Sagfører, Kisbye, i Salær 50 Kr. og i Godtgørelse for Udlæg 48 Øre, samt Appellanternes beskikkede Sagfører, Prokurator Drechsel, i Salær 30 Kr., hvilke Beløb skulde udredes af det offentlige. For Overretten, hvor der ligesom i 1ste Instans er meddelt begge Parter fri Proces, paastaa nu Appellanterne denne Dom forandret saaledes, at de frifindes for Appellindstævntes Tiltale subsidiært mod Betaling af 731 Kr. 44 Øre, hvorhos de i første Fald paastaa Appellindstævnte tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger for Overretten efter Reglerne for beneficerede Sager, og i sidste Fald paastaa disse Omkostninger ophævede. Endelig har Appellanternes beskikkede Sagfører her for Retten, Prokurator Lassen, under alle Omstændigheder paastaaet sig tilkendt — eventuelt hos det offentlige — Salær samt 1 Kr. 42 Øre i Godtgørelse for hafte Udlæg. Appellindstævnte procederer derimod til Underrettsdommens Stadfæstelse og paastaar Appellanterne tilpligtede at udrede Sagens Omkostninger her for Retten efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til hans beskikkede Sagfører, Prokurator Kaas, hvilket denne i alt Fald paastaar sig tilkendt hos det offentlige.

Twisten mellem Parterne drejer sig her for Retten alene om, hvor vidt de paagældende til Lærerembedet i Ørslevunderskov henlagte gamle Degneindtægter i vedkommende Skoleplan ere ansatte til en Pengeværdi, som kan lægges til Grund ved Afkortningen. I selve den ved Kancelliet under 3 December 1819 approberede Plan for Skolen findes nu ingen saadan Værdiansættelse, og for saa vidt der ved Approbationen ses at have foreligget Kancelliet et af paagældende Skolekommission udarbejdet Forslag til en Skoleplan, hvori en Læreren tilkommende Pengeydelse af 4 Rdlr. er anslaaet til en Tønde Byg — hvilken Værdiansættelse ligger til Grund for Appellanternes subsidiære Paastand for Overretten — findes denne Ansættelse, der i øvrigt ikke er bragt til Anvendelse paa de egentlige Smaaredselspræstationer, ikke at kunne komme i Betragtning, allerede fordi bemeldte Forslag ikke blev fulgt ved den endelig approberede Plan. Under 31 August 1841 approberede Kancelliet imidlertid en Forandring i den oprindelige Skoleplan, gaaende ud paa, at Læreren fremtidig uden nogen Afkortning skulde oppebære Offer og Akcidenser, som i Anledning heraf bleve ansatte til planmæssigt at svare til 8 Tdr. $2\frac{1}{8}$ Skp. Byg, og denne Bygværdi er udfunden paa Grundlag af en af Skoledirektionen foretagen Beregning af Embedets Indtægter, hvorved Smaaredselspræstationerne af Brød, Gæs og Æg bleve ansatte til Pengeværdi, og denne igen omsat til Byg efter en Pris af 15 Mark pr. Tønde. Idet denne Værdiansættelse har foreligget Kancelliet ved den ommeldte den 31 August 1841 stedfundne Approbation, findes Forudsætningen for dens Anvendelse ved Afkortningen at være til Stede, og Parterne ere for dette Tilfælde enige om, at Appellindstævnte har Krav paa Forskellen mellem Kapitelstakten for Byg og den nævnte Pris af 15 Mark eller 5 Kr. pr. Tønde beregnet aarevis fra 5 November 1875 indtil Udgangen af Aaret 1897 for et

Bygkvantum af 12 Tdr. 1 $\frac{1}{4}$ Skp., hvorved bemærkes, at Appellanterne maa anses her for Retten at have frafaldet deres Paastand for Underretten om, at der i nævnte Bygkvantum skulde afgaa 4 Tdr., svarende til et Appelindstævnte i 1873 tilstaaet personligt Lønningstillæg. Da det fremdeles er uomtvistet, at Appelindstævntes Krav opgjort paa denne Maade beløber sig til det ham ved Underretsdommen tilkendte Beløb, vil denne Dom, hvis øvrige ovenfor anførte Bestemmelser ligeledes billiges, være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos der vil være at tillægge Parternes beskikkede Sagførere her for Retten i Salær hver 40 Kr. samt Prokurator Lassen endvidere 1 Kr. 42 Øre samt Godtgørelse for Udlæg, hvilke Beløb blive at udrede af det offentlige.

Den befalede Sagførelse for begge Retter og Sagens Behandling i første Instans har været lovlig, og med Hensyn til de her for Retten fremlagte Dokumenter foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Fredagen den 14 December.

Nr. 234.

Højesteretssagfører Asmussen

contra

Axel Vilhelm Dreyer (Def. Shaw),

der tiltales for Overtrædelse af Lov Nr. 43 af 22 Marts 1897.

Kriminal- og Politirettens Dom af 8 Maj 1900: De Tiltalte Axel Vilhelm Dreyer, Alfred Kraunsø og Poul Kollerup Sloth bør til Kjøbenhavns Kommunes Kasse bøde: Dreyer og Kraunsø 50 Kr. hver og Sloth 20 Kr. samt, en for alle og alle for en, betale Sagens Omkostninger. De ovennævnte Fustager med Margarine ville derhos være at konfiskere til Fordel for samme Kasse. De idømte Bøder at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger kan det ikke antages, at den Borsyre, hvoraf der i den i den indankede Dom omhandlede Margarine er forefundet Spor, er tilsat enten det færdige Produkt eller noget af Raastofferne som Konserveringsmiddel for Margارينen, eller at Borsyre i saa ringe Mængde, som her er forefundet, vilde kunne have nogen Betydning i saa Henseende, og da Tiltalte herefter ikke kan anses at have overtraadt den i Dommen paaberaabte Lovbestemmelse, vil han være at frifinde for det offentliges Tiltale.

Thi kendes for Ret:

Axel Vilhelm Dreyer bør for det offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. I Salarium for Højesteret

tillægges der Højesteretssagførerne Asmussen og Shaw hver 40 Kroner, som udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Grosserer Axel Vilhelm Dreyer her af Staden, Købmand Alfred Kraunsø af Randers og Mejeriejer Poul Kollerup Sloth af Aarhus, der ere fødte henholdsvis den 19 Februar 1860 . . . og af hvilke

medens ingen af de Tiltalte i øvrigt ere fundne straffede for Overtrædelse af Margarinelovgivningen, for Overtrædelse af fornævnte Lov af 22 Marts 1897.

Ifølge de Tiltaltes egne Forklaringer og det i øvrigt oplyste ere Sagens Omstændigheder følgende:

Tiltalte Dreyer, der her i Staden har haft Konsignationslager af Margarine fra et hollandsk Firma, var ved et i December Maaned f. A. hos ham foretaget Eftersyn i Besiddelse af 145 Fustager Margarine fra bemeldte Firma. Partiet, der bestod af forskellige Mærker, og af hvilket Tiltalte havde solgt dels til videre Forhandling, dels til Brug i Bagerier, viste sig ved en derefter foretagen Undersøgelse at indeholde Borsyre i et Kvantum af fra 0,003 til 0,011 pCt. Af denne Margarine havde bemeldte Tiltalte til en af de Tiltalte Kraunsø og Sloth i Forening her i Staden drevet Detailforretning i November f. A. leveret to Fustager, af hvis Indhold Størstedelen var solgt fra Detailudsalget til privat Forbrug. Den Restbeholdning heraf, der forefandtes ved de i December Maaned f. A. i Detailudsalget foretagne Eftersyn, viste sig ved Undersøgelsen ligeledes at indeholde Borsyre, som det maa antages i et Kvantum af henholdsvis 0,010 og 0,005 pCt.

Efter det under Sagen oplyste, findes der ikke Hjemmel til at antage, at nogen af de Tiltalte selv skulde have tilsat eller ladet tilsætte Borsyre til Produktet, ligesom det under særligt Hensyn til de forholdsvis smaa Kvantiteter af Borsyre, som Margارينen indeholdt, overhovedet ikke er antageligt, at dette Konserveringsmiddel er tilsat det færdige Produkt før eller efter dets Indførsel her til Landet, idet det snarest maa antages, at Borsyren har været tilsat et af de til Produktets Fremstilling paa Fabrikationsstedet anvendte Raastoffer.

Idet bemærkes, at Lidenheden af det tilsatte Kvantum Borsyre ikke vil kunne fritage de Tiltalte for Ansvar . . .

. . . ville de Tiltalte for Overtrædelse af § 10, 1ste Stk., i Lov Nr. 43 af 22 Marts 1897 være at anse efter bemeldte Lovs § 17, 3dje Stk., hver især med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes for Tiltalte Dreyer . . . til 50 Kr. . . . De ovennævnte i Tiltalte Dreyers Forretning forefundne 145 Fustager Margarine, der henstaa i bemeldte Tiltaltes Lagerlokaler, Læderstræde Nr. 16 og 18, og ere forsynede med Politiets Segl . . . ville derhos være at konfiskere til Fordel for ovennævnte Kasse.

Nr. 281.

Advokat Nellemann

contra

Oline Henriksen (Def. Salomon),

der tiltales for Løsgængereri og Betleri.

Viborg Købstads Politirets Dom af 5 Oktober 1900: Arrestantinden Oline Henriksen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage samt betale denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 Oktober 1900: Arrestantinden Oline Henriksen bør hensættes til Tvangsarbejde i 150 Dage. Saa udreder Arrestantinden og Sagens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Jørgensen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Oline Henriksen til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Oline Henriksen — der er født i Aaret 1851 og som tidligere her i Landet har været straffet dels flere Gange for Tyveri, en Gang i Forbindelse med Hæleri, dels mange Gange for Løsgængereri og Betleri og to Gange for Betleri alene, og senest ifølge Højesterets Dom af 17 Marts 1899 efter Lov af 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Tvangsarbejde i 120 Dage — tiltales under nærværende Sag paa ny for Løsgængereri og Betleri.

Ved Arrestantindens egen med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at hun, siden hun efter sin Forklaring den 17 Juli d. A. uden Tilladelse forlod Dalstrup Fatiggaard under Fjellerup-Glæsberg Kommune, hvor hun var bleven indlagt, har strejft arbejdsløs omkring i forskellige Egne af Jylland og herunder udelukkende ernæret sig ved Betleri, indtil hun den 24de f. M. selv meldte sig til Politiet i Viborg som erhvervsløs.

For dette sit Forhold vil Arrestantinden være at anse efter Lov af 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tvangsarbejde i 150 Dage.

Mandagen den 17 December.

Nr. 276. Højesteretssagfører Hansen
 contra
Carl Peter Jensen (Def. Halkier),
 der tiltales for Tyveri.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 26 September 1900: Arrestanterne Viggo Lundgreen, Julius Axel Bergen Danneberg Voss, Aage Jacob Niels Jacobsen og Carl Peter Jensen bør straffes, de to førstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød hver i 5 Dage, Arrestanten Jacobsen med 25 Slag Rotting og Arrestanten Jensen med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa bør og Arrestanten Jensen udrede alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Møller, og Defensor, Overretssagfører Deichmann, 12 Kr. til hver, dog saaledes, at Arrestanterne Lundgreen og Voss deraf udreder hver $\frac{1}{4}$, og Arrestanten Jacobsen $\frac{3}{4}$ in solidum med Arrestanten Jensen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 Oktober 1900: Underretsdommen bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Prokurator Nissen og Overretssagfører Mich. Carlsen for Overretten betaler Arrestanten Carl Peter Jensen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Peter Jensen til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Carl Peter Jensen er under nærværende fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil indankede Sag — der i 1ste Instans tillige angik forskellige medtiltalte, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret — aktioneret for Tyveri, og er det ved hans egen med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han i Juli Maaned d. A. har begaaet 3 Tyverier, ved hvilke han har frastjaalet Møllersvend Anders Månsson et Par Støvler af Værdi 8 Kr. og Droskekusk Sophus Hansen i 2 Gange en til 2 Kr. vurderet Jakke, 7 à 8 8-Øres Frimærker og et Par Morgensko af Værdi 1 Kr. Det ene af de fra Hansen begaaede Tyverier, ved hvilket Jakken og Frimærkerne bleve stjaalne, begik Ar-

restanten i Forening med en af de i 1ste Instans medtiltalte Personer. Til de Steder, hvorfra Tyverierne blev begaaede — nemlig for Støvlernes Vedkommende en Korridor i Ejendommen Øhlenschlægersgade Nr. 40 her i Staden, og for de øvrige stjaalne Genstandes Vedkommende en Stald paa Mathildevej Nr. 2 paa Frederiksberg — havde Arrestanten uhindret Adgang. Frimærkerne beroede i en Lomme paa Jakken, de øvrige stjaalne Sager frit fremme.

Arrestanten er født den 15 Maj 1877 og anset ved Holbæk Købstads Ekstrarets Dom af 19 Februar 1891 efter Straffelovens § 233 med 15 Slag Ris, ved Merløse-Tudse Herredets Ekstrarets Dom af 9de December 1896 efter Straffelovens §§ 257 og 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 16 November 1898 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, og ved samme Rets Dom af 11 November 1899 efter Straffelovens §§ 231, 1ste Stk., 251 og 253 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 269.

Advokat Halkier

contra

Hans Jørgen With og Søren Hansen, kaldet **Krog** (Def. Jensen),

der tildales: førstnævnte for Overtrædelse af Konkurslovens § 168 og sidstnævnte for falsk Forklaring for Retten samt Dyrplageri.

Nysted Birks Ekstrarets Dom af 9 August 1900: Arrestanten, Smedesvend Hans Jørgen With, bør sættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Holst, og Defensor, Overretssagfører Andresen, 20 Kr. til hver. Tiltalte Søren Hansen, kaldet Krog, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 Oktober 1900: Tiltalte Hans Jørgen With bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til den Tiltalte Søren Hansen, kaldet Krog, tillagte Frifindelse bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salærer, og i Salær til Overretssagfører Richter og Prokurator Wolff for Overretten, 20 Kr. til hver, udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillæg-

ges der Advokat Halkier og Højesteretssagfører Jensen hver 40 Kroner, som udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nysted Birks Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Smedesvend Hans Jørgen With for Overtrædelse af Konkurslovens § 168 og fhv. Gaardejer Søren Hansen, kaldet Krog, for falsk Forklaring for Retten og Dyrplageri.

Efter at Tiltalte With den 11 Januar 1900 ved Nysted Birks Politiret for ulovlig Jagt var dømt til at bøde 16 Kr. til Lensgreve Raben Levetzau og betale ham i Sagsomkostninger 10 Kr., blev der den 1 Juni næstefter ifølge Begæring af Lensgrevens Godsinspektør foretaget en Eksekutionsforretning hos Tiltalte for bemeldte 26 Kr. til ligemed Forretningens Omkostninger, tilsammen 34 Kr. 98 Øre. Der dekretedes Udlæg i et forefundet kontant Beløb af 5 Kr. 86 Øre og i en i Tiltaltes Besiddelse værende Cykle, om hvilken han forklarede at have for ca. 8 Dage siden solgt den til Tiltalte Krog for 80 Kr., som han derefter havde tabt, og at han indtil videre havde lejet Cyklen af Krog. Denne Forklaring fastholdt Tiltalte With efter at være foreholdt den ham efter Konkurslovens § 167 paahvilende Forpligtelse, idet han nægtede at eje andet, hvori Rekvirenten kunde søge Fyldestgørelse.

Det er under den imod de Tiltalte indledede kriminelle Undersøgelse oplyst, at Tiltalte With den 8 Maj d. A. har købt den omhandlede Cykle for 120 Kr., hvoraf han, da Exekutionen fandt Sted, dels kontant, dels ved Arbejde havde afbetalt 78 Kr. I de første Forhør gentog Tiltalte sin Forklaring om at have solgt Cyklen til medtiltalte, der straks havde udbetalt ham de 80 Kr., hvorhos han tilføjede, at han efter Aftale med Køberen skulde have Lov til at køre paa Cyklen imod at kvitte Betalingen for en til medtiltalte leveret Økse. Som sit Motiv til Salget angav Tiltalte With, at Cyklen efter hans Mening ikke var god. Efter at der var afsagt Fængslingskendelse over Tiltalte With, vedgik han i Forhør af 13 Juni d. A., at det var Usandhed, at han havde faaet de 80 Kr. for Cyklen, og forklarede, at han af Frygt for, at Cyklen skulde blive ham frataget, naar der gjordes Eksekution hos ham for Jagtbøden, foreslog medtiltalte at købe den med den Bemærkning, at naar han havde solgt Cyklen, kunde ingen tage den fra ham; medtiltalte erklærede at ville give 80 Kr. for den, uden at der blev talt om, naar disse skulde betales, og Tiltalte, der fik Lov til fremdeles at bruge Cyklen, gik ud fra, at medtiltalte aldrig vilde forlange den af ham.

Tiltalte Krogs Forklaring gik ud paa, at Tiltalte With henvendte sig til ham og spurgte, om han vilde købe en medbragt Cykle for 80 Kr., hvilket Beløb han samtykkede i at give og straks betalte With. Derefter bad With, om han indtil videre maatte køre paa den, hvilket Tiltalte indrømmede imod, at With kvitterede Betalingen for en af ham leveret Økse, der skulde koste 1½ eller 2 Kr. Tiltalte vilde

ikke selv køre paa Cyklen, men købte den, fordi han mente, at naar han fik den for saa godt Køb, kunde han tjene Penge ved at sælge den igen. Han tænkte sig, at naar With kom til Penge igen, vilde han købe den tilbage for de 80 Kr., hvilket Tiltalte ikke vilde have noget imod, men der blev ikke truffet Aftale herom.

I et følgende Forhør vendte Tiltalte With tilbage til sin første Forklaring om at have faaet de 80 Kr. udbetalte af medtaltalte og tabt dem, idet han afgav, at hans herfra afvigende Udsagn i Forhøret den 13 Juni var fremkommet, fordi han troede, at han ved at forklare saaledes vilde blive løsladt. Denne Forklaring er han senere uforandret vedbleven med Tilføjende, at han solgte Cyklen for at tilforhandle sig en amerikansk Cykle, som formentlig vilde koste ca. 100 Kr.

Imod Rigtigheden af Tiltalte Krogs Forklaring taler navnlig Usandsynligheden af, at han — efter hvad der er oplyst om hans trykkede pekuniære Forhold — har været i Stand til at betale de 80 Kr. konstant, men paa den anden Side er det dog oplyst, at han i Foraaret har været i Besiddelse af en større Pengesum, og det er overhovedet ikke bevist, at Forklaringen paa noget Punkt er i Strid med Sandheden.

Som Sagen foreligger oplyst, maa der gaas ud fra, at der den omtalte Dag har fundet et Salg af Cyklen Sted, og om end forskellige Oplysninger tyde hen paa, at Salget skete pro forma, findes det ikke tilstrækkelig godtgjort, at den indgaaede Handel ikke har været alvorlig ment fra begge Sider, men alene er gaaet ud paa svingagtig at hindre den eventuelle Udlægshaver i at søge Fyldestgørelse i Cyklen, hvorved bemærkes, at det er oplyst, at Tiltalte With virkelig har indledet foreløbige Forhandlinger om at købe en anden Cykle, og at det paa den anden Side ikke er oplyst, at han, da han handlede med medtaltalte, havde særlig Grund til at tro, at den omtalte Dom nu vilde blive eksekveret. Og da det endelig ikke er godtgjort, at Tiltalte With ved Eksekutionen var i Besiddelse enten af en Fordring paa medtaltalte eller af Købesummen for Cyklen, vil der ikke under denne Del af Sagen kunne paalægges nogen af de Tiltalte Strafansvar.

For saa vidt Tiltalte Krog endvidere er sigtet for Dyrplageri, findes det vel ved Sagens Oplysninger godtgjort, at hans Køer i en Del af indeværende Aar ikke have faaet tilstrækkelig Næring, men efter Omstændighederne findes der ikke Grund til herfor at anse ham som skyldig i Dyrplageri.

Tiltalte With er født den 27 Marts 1879, Tiltalte Krog den 29de September 1837. Ingen af dem er funden tidligere kriminaliter straffet, hvorimod Tiltalte Krog ved Højesterets Dom af 18 Marts 1898 under en mod ham for falsk Forklaring for Retten anlagt Sag er frifunden for Aktors Tiltale.

I Henhold til foranførte blive begge de Tiltalte at frifinde for Aktors Tiltale, og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salærer og i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, 20 Kr. til hver, at udrede af det offentlige.

Overensstemmende hermed bliver Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte With for Overtrædelse af Konkurslovens § 168 er anset efter Straffelovens § 260 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage

og tilpligtet at betale Aktionens Omkostninger, medens Tiltalte Krog er frifunden for Aktors Tiltale, dels at forandre, dels at stadfæste.

Den i Underrettsdommen udtalte Misbilligelse af de i Underretsdefensors Indlæg indeholdte Bemærkninger om Tiltalte Withs Forklaring i Forhør af 13 Juni d. A. findes at burde bortfalde som ubeføjet.

Tirsdagen den 18 December.

Nr. 265.

Højesteretssagfører Salomon

contra

Frederik Carl Christian Torbensen (Def. Jensen),

der tiltales for Pengeafpresning.

Kriminal- og Politirettens Dom af 13 Oktober 1900: Arrestanten Frederik Carl Christian Torbensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Kalko og Overretts-sagfører Sinding, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det væsentlige tiltrædes,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Frederik Carl Christian Torbensen til Højesterets-sagførerne Salomon og Jensen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Frederik Carl Christian Torbensen, der under nærværende Sag tiltales for Pengeafpresning, er født den 19 Maj 1865 og anset ved Rettens Dom af 9 Oktober 1888 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Fra den 4 Oktober til den 24 December 1896 hensad Arrestanten her ved Retten arresteret som sigtet for Røveri, idet en næringsdri-vende havde anmeldt, at han i et herværende Pissoir havde ladet sig behandle uterligt af Arrestanten, og at denne derefter overfaldt ham for at frarøve ham Penge og andre Værdier.

Fra den 22 Januar til den 12 Februar 1898 hensad Arrestanten endvidere her ved Retten arresteret som sigtet for Pengeafpresning overfor en Opvarter, der i øvrigt ikke vilde have haft noget Bekendt-

skab med Arrestanten, men af hvem Arrestanten skulde have forlangt Penge under Trusel om at »gøre Skandale« i den Forretning, i hvilken Opvarteren var ansat.

Samme Aar fra den 27 Fēbruar til den 21 Juni var Arrestanten arresteret her ved Retten som sigtet for Røveri.

Fra den 19 November s. A. til den 23 Marts 1899 var Arrestanten arresteret her ved Retten som sigtet for at have ført en ham ubekendt Person op paa sit Værelse og, efter først at have søgt uterlig Tilmærmelse til Personen, derefter benyttet sig af Situationen til at tilegne sig hans Ur m. m.

I Maj Maaned f. A. verserede her ved Retten en Undersøgelse, under hvilken Arrestanten sigtes for paa et herværende Pissoir at have henvendt sig til en Person, og da denne afviste ham, først bedende, men siden paa truende Maade at have anmodet om Pengeunderstøttelse.

Endvidere har Arrestanten under nærværende Undersøgelse været sigtet for i Juni Maaned d. A. paa et herværende Pissoir at have henvendt sig til en Person under Foregivende af at kende ham, og derefter, da han blev afvist, at have forfulgt Personen ud af Pissoiret med Beskyldninger mod ham for at have drevet Uterlighed med Arrestanten.

Samtlige de nævnte Sager sluttedes uden Tiltale, de fem første af Mangel paa Bevis, den sidste mod, at Arrestanten vedtog en Bøde af 50 Kroner.

Endelig har Tiltalte i Juli Maaned f. A. vedtaget en Bøde af 500 Kr. for Værtshusuorden og Modstand mod Politiet.

Arrestanten sigtes nu for Pengeafpresning overfor en herværende handlende, som den 6 Juli d. A. lod Arrestanten anholde i sin Butik om Eftermiddagen mellem Kl. 7 og 8.

Den vedkommende handlandes Forklaring gaar ud paa følgende:

Vidnet, der lider af pervers Drift til uterlig Omgang med andre Mænd, traf i Slutningen af Juni Maaned d. A. mellem Kl. 10 og 11 Aften i et Pissoir paa Kongens Nytorv Arrestanten, der paa en saa tydelig Maade ved sin Adfærd tilbød Medvirkning til gensidig Uterlighed, at Vidnet gav sig i Snak med ham, og da Arrestanten erklærede sig ude af Stand til at tage Vidnet med op paa sit Værelse, fordi han boede sammen med en Kammerat, gik de efter Vidnets Indbydelse hjem til denne, hvor de i et Værelse bag ved Butiken ved Manipulation af hinandens Lem opnaaede Sædafgang.

Straks derefter forlangte Arrestanten Penge til Natteløgis, og erklærede i modsat Fald at ville forblive liggende i det nævnte Bagværelse, og Vidnet fik ham først til at gaa ved at true ham med Politiet.

Forinden Arrestantens Bortgang gav Vidnet ham dog for at undgaa, at han skulde komme igen, Indholdet af sin Portemonnæ, hvorimod han fik Arrestanten til at tilbagelevere en Tegnebog, indeholdende 30 Kr., som han opdagede, at Arrestanten havde stjaalet ud af Vidnets Jakkkelomme.

Forinden Arrestantens Bortgang aftalte han paa Skrømt og kun for at slippe af med Arrestanten et senere Stævnemøde i uterligt Øjemed, til hvilket Vidnet dog ikke gav Møde.

Vidnet havde nu ikke siden set Arrestanten, før denne den ovennævnte Dag indfandt sig i Vidnets Butik og bad om 10 Kr.

Da Arrestanten fik Afslag herpaa, og da Vidnet bød ham forlade Butiken, vægrede Arrestanten sig ved at forføje sig bort, og skønt gentagne Gange opfordret til at fjerne sig, vedblev han at opholde sig i Butiken under Hentydninger til, at han havde været sammen med Vidnet i Bagværelset, at han kunde tale med Vidnets Kone, og at han kunde bekendtgøre Sagen i Aviserne, indtil han af tilkaldte Politibetjente blev anholdt.

Arrestantens hele Optræden gjorde paa Vidnet det bestemte Indtryk, at han vilde indjage Vidnet Frygt for at se sit tidligere Forhold til Arrestanten røbet og benytte denne Frygt til at afpresse Vidnet Penge.

Arrestanten har bestridt Rigtigheden af denne Vidnets Fremstilling og forklaret, at han, der den første Aften tilfældig traf sammen med Vidnet i Nyhavn, paa dennes Indbydelse fulgte hjem med ham uden uterlige Hensigter, at Vidnet i det omtalte Værelse gjorde uterlige Tilmælinger overfor Arrestanten, at Arrestanten i Vrede herover skældte Vidnet ud, og at Vidnet, for nu at blive af med Arrestanten, lovede ham, hvis han om nogle Dage vilde komme igen, 10 Kr. eller Arbejde, og at det var for at faa dette Løfte opfyldt, at han den 6te Juli indfandt sig i Vidnets Butik.

Arrestanten, der har benægtet under sit første Samvær med Vidnet at have faaet Penge eller frastjaalet Vidnet noget, har om sit sidste Møde med ham i Butiken forklaret, at Vidnet straks efter Arrestantens Anmodning om det nævnte Løstes Opfyldelse, erklærede ikke at kende noget til Arrestanten, hvorfor Arrestanten mindede ham om, at de havde været sammen i Bagværelset, at Vidnet derefter sigtede ham for Pengeafpresning og Tyveri, og at Arrestanten i Harme over denne Opførsel udtalte, at det ikke var for meget, om han, Arrestanten, gik op til Vidnets Kone, og om han meddelte Sagen i Bladene.

Vidnets Kommis har edeligen forklaret, at han, der var til Stede, vel ikke hørte Arrestanten udtrykkelig forlange Penge, idet Arrestanten talte i en hviskende Tone, men at det af hele Arrestantens Optræden samt af Principalens Svar fremgik tydeligt, at Arrestanten, der bøjede sig ned til Principalen og indtog en absolut truende Holdning, havde til Hensigt ved Trusler at afpresse Principalen Penge.

Vidnet hørte bl. a. Principalen udtale: »hvor kan det falde Dem ind at komme og forlange Penge, jeg har jo ingen Forpligtelse overfor Dem og kender Dem ikke« og senere: »Ved De, hvad man kalder det? Ja, det er jo ligefrem Pengeafpresning,« ligesom Vidnet hørte Arrestanten ytre: »Ja, saa kan jeg jo gaa op til Deres Kone«, og »Hvorfor skulde De tage en fremmed Mand ind paa Deres Bagværelse?«, uden at Vidnet dog kan udtale sig om, i hvilken Orden disse Udtalelser faldt.

Endelig har Anmelderens 11-aarige Bydreng forklaret i Overensstemmelse med forrige Vidne, idet han har tilføjet, at de nævnte Ytringer faldt saaledes, at Anmelderen først spurgte Arrestanten, hvor det kunde falde ham ind at forlange Penge, hvorefter Arrestanten omtalte deres Samvær i Bagværelset, hvilket igen foranledigede Anmelderens Bemærkning om, at det jo var Pengeafpresning, samt at Arrestanten senere udtalte, at saa kunde han jo gaa til Anmelderens Kone samt truede med Bladene.

Efter det saaledes foreliggende kan det nu vel ikke anses godtgjort, at Arrestanten under det første Samvær med Anmelderen selv har øvet Uterlighed med denne, modtaget Penge af ham eller forøvet Tyveri overfor ham; men naar Hensyn tages til de Forhold og de Omgivelser, i hvilke Arrestanten ifølge det i de foran omtalte Undersøgelser fremkomne i flere Aar har bevæget sig, naar endvidere henses til de Omstændigheder, hvorunder Arrestanten og Anmelderen stiftede Bekendtskab og de Ytringer, som Anmelderen ved denne Lejlighed efter Arrestantens Forklaring skal have brugt, f. Eks. at han godt kunde lide Arrestanten, maa det i hvert Fald have staaet Arrestanten klart, da Anmelderen paa nævnte Tid af Døgnet bød ham hjem med sig, eller dog som noget sandsynligt, at Anmelderen havde uterlige Hensigter med ham, og naar Arrestanten ikke desto mindre fulgte med, kan Grunden kun antages at være, enten at han delte Anmelderens uterlige Ønske — hvad i høj Grad vilde usandsynliggøre hans hele øvrige Forklaring — eller i hvert Fald, at han ønskede at udbytte Anmelderens uterlige Tilbøjeligheder til pekuniær Fordel for sig, og der maa derfor gaas ud fra, at den Harme, han under Opholdet i Bagværelset vil have lagt for Dagen i Anledning af Anmelderens Tilnærmelser, ikke har haft andet Øjemed end pekuniær Vinding, hvad ogsaa bestyrkes ved den af Arrestanten afgivne Forklaring, at naar Anmelderen lovede ham 10 Kr. eller Arbejde, var det for at »komme af med Arrestanten«.

Arrestanten, der saaledes ikke har haft gyldig Grund til at anse Anmelderen for forpligtet til at yde ham Understøttelse af nogen Art, maa endvidere efter det foreliggende antages at have indfundet sig i Anmelderens Butik den 6 Juli i det Øjemed til pekuniær Vinding at udnytte den Omstændighed, at Anmelderen ved deres tidligere Møde havde udvist Uterlighed, og det maa have været Arrestanten klart, at hans Ophold i Butikken, hans Vægning ved at forlade den, hans Hentydninger til deres Samvær i Bagværelset, hans Udtalelser om at meddele Sagen til Anmelderens Kone og til Bladene, vilde virke som Trusler overfor Anmelderen, og naar henses til Arrestantens Fortid, særlig til de ovenomtalte Sager, i hvilke han den ene Gang efter den anden havde paadraget sig Mistanke om at søge Pengeindtægt ved Trusler af nævnte eller lignende Art, findes det ikke tvivlsomt, at Arrestanten har brugt den nævnte Optræden til at aftvinge Anmelderen Penge ved at skabe Frygt hos ham for at blive røbet.

Som Følge heraf vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 245 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Færdig fra Trykkeriet den 3 Januar 1901.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

44. Aargang.

Højesteretsaaret 1900.

Nr. 36.

Tirsdagen den 18 December.

Nr. 57. Bagermester Otto Sørensens fraseparerede Hustru
Anna Sørensen (Asmussen e. O.)

contra

Firmaet **Hansen & Andersen** (Ingen),

betr. Gyldigheden af en af en gift Kone foretagen Pantsætning.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 April 1899: Citanterne, Firmaet Hansen & Andersen, bør efter Forløbet af 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse være berettigede til for 900 Kr. af deres ovenomhandlede Tilgodehavende hos Indstævnte Fru Anna Sørensens Mand, Bagermester Otto Sørensen, samt for denne Sags skadesløse Omkostninger at lade foretage Udlæg i de ved fornævnte Skadesløsbrev pantsatte Effekter. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Selv om det antages, at Appellantinden ved den i den indankede Dom omhandlede kongelig konfirmerede Ægtepagt i øvrigt er bleven berettiget til paa egen Haand at raade over de Genstande, der ifølge Ægtepagten for Fremtiden skulde være hendes udelukkende Ejendom, følger det dog af D. L. 1—23—10, at hun ikke har været beføjet til at pantsætte disse Genstande til Sikkerhed for sin Mands Gæld og derved paadrage sig en — om end begrænset — Kautionsforpligtelse for denne Gæld. Appellantinden vil derfor være at frifinde for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger i begge Instanser findes at kunne ophæves, og vil det Appellantindens beskikkede Sagfører tilkommende Salær være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Appellantinden, Bagermester Otto Sørensens fraseparerede Hustru Anna Sørensen, bør for Tiltale af Indstævnte, Firmaet Hansen & Andersen, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Høje.

steretssagfører Asmussen 80 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag have Citanterne, Firmaet Hansen & Andersen, paastaet sig kendte berettigede til for 900 Kr. af et Beløb af 907 Kr. 82 Øre, som Indstævnte Fru Anna Sørensens Mand, Bagermester Otto Sørensen, skal skyldte dem dels ifølge to egne Veksler, udstedte den 15de September 1897, dels for Varer, leverede ham fra den 14 Juli til den 28 August s. A., samt i Renter af et Laan, at foretage Udlæg i en Del hende som Særeje tilhørende og hendes udelukkende Dispositionsret undergivne Effekter, der nærmere ere specificerede i et af hende til Citanterne den 17 September 1897 udstedt, den 20de s. M. tinglæst Skadesløsbrev, ved hvilket Effekterne ere pantsatte til Citanterne til Sikkerhed for deres Tilgodehavende hos Indstævntes fornævnte Mand, indtil et Beløb af 900 Kr., samt for de af denne Sag flydende skadesløse Sagsomkostninger.

Indstævnte paastaar principaliter Sagen afvist og sig tillagt Kost og Tæring, subsidiært sig frifunden med Tillæg af skadesløse Sagsomkostninger.

Til Støtte for sin principale Paastand har Indstævnte anført, at hun ikke kan være pligtig at finde sig i nærværende Søgemaal, under hvilket det, saaledes som Sagen er anlagt, formentlig ikke kan afgøres, om hendes Mand skylder Citanterne det omtalte Beløb, hvilket hun ikke kan erkende, og hvorved hun yderligere har bemærket, at Citanterne, foruden at anlægge Sagen, endvidere have krævet deres Tilgodehavende betalt i hendes Mands Konkursbo. Det er imidlertid af Citanterne oplyst under Sagen, at Indstævntes Mand under Konkursboets Behandling har erkendt at være Citanterne det af dem i Boet anmeldte Beløb 907 Kr. 82 Øre skyldig, og da det af Indstævnte i øvrigt anbragte er uden Betydning, vil hendes nævnte Paastand ikke kunne tages til Følge.

Med Hensyn til sin subsidiære Paastand har Indstævnte anbragt, at Skadesløsbrevet maa anses ugyldigt i Henhold til Lovens 1—23—10, samt at Skadesløsbrevet, bortset herfra, lider af saadanne Mangler, at det ikke kan siges at opfylde de ved Frdn. 28 Juli 1841 fastsatte Betingelser for retsgyldig Stiftelse af Underpant i Løsøre, i hvilken Henseende hun har gjort gældende, at hun, da hun underskrev Skadesløsbrevet, var i utilregnelig Tilstand, samt at hendes Underskrift kun er foregaaet i Overværelse af et Vitterlighedsvidne, medens det andet Vitterlighedsvidne først flere Dage efter skal have underskrevet Skadesløsbrevet. Endelig har hun anbragt, at hendes Underskrift under Skadesløsbrevet maa være uden Betydning, da hun efter den mellem hende og hendes Mand den 9 Marts 1897 oprettede, under 24de s. M. allerhøjest konfirmerede Ægtepagt ikke har kunnet disponere over sit Særeje uden Værg, men at hendes Mands Ratihabition af Skadesløsbrevet ikke har kunnet afhjælpe Manglen af en Værg, da Manden, eftersom Dispositionen tillige angik ham selv, ikke har kunnet fungere som Værg for hende ved den paagældende Lejlighed.

Da imidlertid D. L. 1—23—10 ikke kan antages at forbyde gift Kvinde at pantsætte sit Gods, da Indstævnte ifølge Ægtepagten og den paa samme meddelte kgl. Konfirmation maa anses at have været beføjet til at foretage den foreliggende Pantsætning af sit Særeje uden nogen Værges Medvirkning, da Indstævnte ikke har bestridt at have underskrevet Skadesløsbrevet paa den i samme anførte Dag, og da Indstævnte mod Citanternes Benægtelse ikke har godtgjort, at hun, da hun underskrev Skadesløsbrevet, befandt sig i utilregnelig Tilstand, samt da Citanternes Paa-stand om skadesløse Sagsomkostninger maa anses hjemlet ved Skadesløsbrevet, vil Citanternes Paa-stand i det hele være at tage til Følge.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Onsdagen den 19 December.

Nr. 239. Kellner **Robert Frederik Bernhard Philipsen**, i Ægteskab med **Edvardine Caroline**, født **Thorstenson** (Asmussen e. O.)

contra

Vognmand **Jørgen Emil Petersen** og Overretsprokurator **J. H. Kalko**, som executor testamenti i Boet efter afdøde fhv. Vognmand og Husejer **Jens Pedersen** og Hustru **Kirstine Marie**, født **Hansen** (Salomon e. O.),

betr. Spørgsmaalet om Delingen af nævnte Dødsbo.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Decision af 7 Maj 1900: Den Vognmand **Jørgen Emil Petersen** i nærværende Bo tilkommende Mødrene arv vil være at udlægge ham med dens fulde Værdi.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Decision anførte Grunde vil denne efter de Indstævntes Paa-stand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville være at op-
hæve, og de Parternes beskikkede Sagførere tilkommende Salærer at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Skiftekommissionens Decision bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret op-
hæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne **Asmussen** og **Salomon** hver 80 Kroner, der udredes af det offentlige.

Den indankede Decisions Præmisser ere saalydende: Under Skiftet af det af Overretsprokurator Kalko som executor testamenti behandlede Dødsbo efter fhv. Vognmand og Husejer Jens Pedersen og tidligere afdøde Hustru er der mellem de afdøde Ægtefællers Søn, Vognmand Jørgen Emil Petersen og dennes fraseparerede Hustru Edvardine Caroline, født Thorstenson, opstaaet nedenfor beskrevne Uenighed, der er indladt til Skiftekommissionens Afgørelse.

Sidstnævnte Ægtefæller bleve ved Københavns Overpræsidents Dekret af 29 Januar 1897 separerede paa Vilkaar: at Formuefællesskabet hævedes, og at enhver beholdt af Fællesboet, hvad der da var i den paagældendes Besiddelse, og fremtidig sørgede for sig selv, og i Henhold hertil fandt der en Deling Sted i Mindelighed. Den 19de samme Maaned havde Ægtemanden til Hustruen afgivet en skriftlig Erklæring af følgende Indhold:

*Stempel 15 Øre.

Jeg undertegnede Vognmand Jørgen Emil Petersen erklærer og tilstaar herved, at jeg som Separationsvilkaar i Anledning af Separation mellem min Hustru Edvardine Caroline, født Torstenson, forpligter mig til, saa snart min Fædrearv kommer til Udbetaling, at betale min Hustru straks og uden Varsel 500 Kr., skriver Femhundrede Kroner, og for saa vidt min Fædrearv udgør 6000 Kr., skriver Seks Tusinde Kroner, eller der udover, da betale min Hustru 1000 Kr., skriver Et Tusinde Kroner. Dette til Bekræftelse under min Haand i Overværelse af Vitterlighedsvidner. København, den 19de Januar 1897. Jørgen Emil Petersen. Til Vitterlighed: Christian Hansen, Værtshusholder, Danmarksgade Nr. 17, Stuen. Vognmand Charles Hansen, Gothersgade Nr. 41, Stuen.*

Vognmand J. E. Petersen har nu paastaaet, at hans til 1401 Kroner 89 Øre opgjorte Mødrenearv uden nogen Afkortning udbetales til ham som hans Ejendom, medens Hustruen har paastaaet Halvdelen af nævnte Mødrenearv udbetalt til sig, idet hun har gjort gældende, at de i fornævnte Erklæring omtalte 500 Kroner af Fædrearven ere tillagte hende som en Ekstra-Ydelse, fordi hun ved den da aftalte Deling af Fællesboets Effekter var bleven forfordelt, medens Bestemmelsen i Erklæringen intet Hensyn havde til den da alt faldne Mødrenearv, paa hvilken hun ingensinde har givet Afkald.

Medens der nu maa gives Hustruen Medhold i, at den i den forømmeldte Erklæring indeholdte Disposition fra hendes Mands Side ikke efter Erklæringens Ordlyd kan antages at have tilsigtet at træffe nogen Ordning med Hensyn til hendes mulige Krav paa Andel i hans alt forinden Separationen faldne Mødrenearv, skønnes det derimod ikke rettere, end at hun ved de ovennævnte af hende og Manden i Forøening ifølge Separationsbevillingen vedtagne Vilkaar, der indeholde den endelige og for begge fuldtud bindende Opgørelse af hele deres formueretlige Mellemværende, men som — end ikke antydningssvis — forbeholder hende nogen Andel i Mandens Mødrenearv, naar denne maatte komme til Udbetaling, har afskaaret sig fra nu at gøre saadant Krav gældende.

Herefter vil Vognmand J. E. Petersens Paastand være at give Medhold.

Der foreligger ingen Stempelovertrædelse under Disputen.

Nr. 284.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Lovise Vilhelmine Christiane Jørgensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Straffelovens § 180.

Kriminal- og Politirettens Dom af 17 November 1900: Arrestantinden Lovise Vilhelmine Christiane Jørgensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Sally og Prokurator Wolff, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Lovise Vilhelmine Christiane Jørgensen til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Lovise Vilhelmine Christiane Jørgensen, som tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Straffelovens § 180, er født den 15 Marts 1872 og anset: ved Antvorskov Birks Ekstrarets Dom af 4 April 1899 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og ved Rettens Dom af 7 August 1900 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Ved sin egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Arrestantinden overbevist, dels at have mod en hende til Københavns Politis Advarselsprotokol for offentlige Fruentimmere den 10 Februar d. A. under sædvanlig Straffetrusel given Advarsel i September og Oktober d. A. søgt Erhverv ved Utugt, dels at have Natten mellem den 15de og 16de f. M. frastjaalet Skomagermester Peter Ferdinand Dahl et til 5 Kr. vurderet Par Støvler, som beroede i et udenfor bestjaalnes Butik anbragt Udhængsskab, hvis Rude hun itubrød, og Natten mellem den 17de og 18de f. M. under ganske lignende Omstændigheder frastjaalet Manufakturhandler Johan Valdemar Petersen et til 2 Kr. vurderet Korset.

Som Følge af det anførte vil Arrestantinden være at anse efter Straffelovens §§ 180 og 231, 1ste Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Hermed endte anden ordinære Session.

Tredje eller ekstraordinære Session.

Onsdagen den 2 Januar 1901.

Nr. 286. Højesteretssagfører Salomon

contra

August Julius Christian Hansen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri, Løsgænger og Betleri.

Hatting Herreds Ekstrarets Dom af 10 Oktober 1900: Arrestanten August Julius Christian Hansen bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar samt udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Bjerregaard, med 12 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Plenge, med 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 November 1900: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Hindberg, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte August Julius Christian Hansen til Højesteretssagførerne Salomon og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten August Julius Christian Hansen — der er født i Aaret 1861 og tidligere gentagne Gange har været straffet, navnlig for Tyveri og andre Ejendomsindgreb, saaledes ifølge Højesterets Dom af 30 Oktober 1896 for 5te Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, 2det Led, med Tugthusarbejde i 3 Aar og senest ifølge Horsens Købstads Ekstrarets Dom af 9 Juli d. A. efter Straffelovens § 257, til Dels sammenholdt med § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage — er under nærværende Sag sat under Tiltale for Tyveri, Løsgænger og Betleri.

For saa vidt angaar Sigtelsen for Løsgænger og Betleri, maa det ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig heri, i hvilken Henseende det navnlig af det foreliggende fremgaar, at

han, efter at der af Øvrigheden var meddelt ham Advarsel om at fjerne sig fra et Fruentimmer, med hvem han i nogle Maaneder i indværende Aar havde samlevet i en Lejlighed i Vestergade i Horsens, i de sidste 14 Dage, forinden Undersøgelsen i nærværende Sag paa-begyndtes, har, som det maa antages uden noget fast Tilholdssted, drevet arbejdsløs omkring i Horsens og i Hatting Herred, og at han i denne Tid, i hvilken han efter sin til en Politirapport afgivne Forklaring maa antages oftere at have søgt Natteleje i Stakke og Lader, har ernæret sig ved Beileri.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Arrestanten den 12 September d. A. har gjort sig skyldig i Tyveri under følgende nærmere Omstændigheder. Da Arrestanten, der er meget hengiven til Drik, den 11te s. M. om Aftenen i noget beruset Tilstand befandt sig i Nærheden af Gaarden »Bygholm« og følte Trang til at komme i Seng, begav han, der oftere havde besøgt den paa bemeldte Gaard tjenende Røgter Hans Jørgensen paa dennes Kammer, sig i det nævnte Øjemed hen til dette, og da han ikke traf Jørgensen til Stede, lukkede han sig ind i Kammeret ved Hjælp af den til samme Dør hørende Nøgle, som han fandt liggende paa en Hylde over Døren til et lige overfor værende Kammer, hvor den, saaledes som det fra hans tidligere Besøg var Arrestanten bekendt, under Jørgensens Fraværelse plejede at bero.

Ved sin Hjemkomst senere paa Aftenen traf Jørgensen Arrestanten sovende i sin Seng, og efter at Arrestanten med Jørgensens Til-ladelse havde tilbragt Natten hos denne, forlod han den følgende Morgen Gaarden og gik ud i Bygholm Skov, hvor han lagde sig til at sove, idet han var noget paavirket af Spiritus som Følge af, at han tidligt om Morgen, forinden Jørgensen gik til sit Arbejde, sammen med denne havde drukket det meste af en af Arrestanten medbragt Flaske Brændevin. Da Arrestanten op ad Dagen vaagnede, gik han, efter sin Forklaring alene i den Hensigt atter at komme i Seng, tilbage til Jørgensens Kammer, til hvilket han, der ved sin Bortgang om Morgen havde aflaset Døren og lagt Nøglen op paa den fornævnte Hylde, skaffede sig Adgang paa samme Maade som den foregaaende Aften. Ved sin Indtræden i Kammeret fik Arrestanten Øje paa Jørgensens paa Væggen hængende Tobakspibe, samt paa et Par Jørgensen ligeledes tilhørende Hægtestøvler, der stode paa en Hylde oven over Døren, og Arrestanten, der var aldeles blottet for Penge, fik nu den Tanke at tilegne sig de nævnte Genstande, for gennem Salg af disse at blive i Stand til at købe Brændevin.

Efter at have sat sig i Besiddelse af Støvlerne og Piben, som han gemte under sin Frakke, forlod Arrestanten Bygholm og vandrede ad Horsens til; tæt udenfor denne By mødte han et Par ham ubekendte Personer, med hvem han kom i Samtale, hvorpaa han til den ene af disse solgte Støvlerne for 50 Øre og til den anden Piben for 35 Øre, hvilke Penge han derefter svirede op i Horsens. De stjaalne Genstande ere ikke bragte til Stede under Sagen, men bestjaalne, der har frafaldet Krav paa Erstatning, har ansat Værdien af Støvlerne til 4 Kr. 50 Øre og af Piben til 1 Kr. 50 Øre, og herimod har Arrestanten intet haft at erindre.

For det af Arrestanten saaledes udviste Forhold vil han være at anse dels for 6te Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, 1ste

Led, dels efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underretsdommen passende bestemt til Tugthusarbejde i 2 Aar, og bemeldte Dom vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 283.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Valdemar Emanuel Hackenberg (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20 November 1900: Arrestanten Valdemar Emanuel Hackenberg bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Gottschalch og Overretssagfører Meyer, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Valdemar Emanuel Hackenberg til Højesteretssagførerne Hansen og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Valdemar Emanuel Hackenberg, der tiltales for Tyveri, er født den 24de Februar 1878 og anset bl. a. ved Rettens Dom af 31 Januar 1899 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 25 November 1899 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og senest ved Rettens Dom af 6 Marts d. A. efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Den 22 f. M. gik Arrestanten op i Ejendommen Sølgade Nr. 5, hvor Arbejdsmand Niels Peter Olsen boede, for at træffe sin Kæreste, med hvem han var blevet uenig, og som han havde Grund til at tro opholdt sig der. Da der ikke blev lukket op, lukkede han sig ind i Olsens Værelse med en Nøgle, han havde hos sig, idet han paa Grund af, at han mente at høre Støj i Værelset, gik ud fra, at hans Kæreste opholdt sig derinde. Da han var kommen ind i Værelset, opdagede

han imidlertid, at der der ikke opholdt sig nogen, og han stjal nu, efter en pludselig Indskydelse, en til 20 Kr. vurderet Frakke, der tilhørte fornævnte Olsen og beroede frit fremme.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 274.

Advokat Halkier

contra

Christian Nielsen (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 203.

Bjerre Herreds Ekstrarets Dom af 16 August 1900: Tiltalte Christian Nielsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 (to) Gange 5 Dage samt betale i Erstatning til Arbejdsmand Ole Peter Momme af Hyrup 70 Kr. Saa udreder han og alle af Aktionens lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Bjerregaard, 15 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 Oktober 1900: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Johnsen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Det idømte Erstatningsbeløb udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ifølge en efter den indankede Doms Afsigelse den 20 November f. A. afgiven Lægeerklæring var det Momme tilføjede Ribbensbrud da helet, dog med nogen Deviation af Brudenderne.

Med denne Bemærkning og i øvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christian Nielsen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det : Christian Nielsen, der er født i Aaret 1867 og som, foruden at han i sin Militærtjeneste har været straffet arbitrært for en Tjenesteforseelse, ifølge Bjerre Herreds Politirets Dom af 18 September 1897 har været anset med en Bøde af 12 Kr. for ulovlig Jagt, men som i øvrigt ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens § 203.

Efter Sagens Oplysninger var Tiltalte den 19 Maj d. A. om Eftermiddagen til Stede hos Gaardejer Anton Daugaard paa Hyrup Mark, hvor han sad sammen med Daugaard og Gaardejer Mads Pedersen af Hyrup og nød nogle Drikkevarer, da Husmand Ole Peter Momme, ligeledes af Hyrup, indfandt sig hos Daugaard for at tale med denne. Kort efter Mommens Ankomst opstod der mellem Tiltalte og Momme en Ordstrid, hvis Anledning ikke nøjagtig er oplyst, men som efter de paagældendes egne samt fornævnte Mads Pedersens og Anton Daugaards Forklaringer i hvert Fald i Begyndelsen nærmest havde en ven-skabelig og spøgefuld Karakter.

Tiltalte blev imidlertid efterhaanden ophidset og greb fat i Momme, og om hvad der derefter passerede, har Momme afgivet en Forklaring, der gaar ud paa følgende:

Efter at have grebet ham i Brystet og skubbet ham baglænds ud i Gaarden, slæbte Tiltalte ham hen til Gaardens Indkørsel, hvor han bibragte ham et Næveslag oven i Hovedet og væltede ham bag over, saa at han kom til at ligge paa Ryggen paa den grusbelagte Plads. Medens han laa paa Jorden, sparkede Tiltalte ham med Spidsen af sin Træsko i den højre Side, hvorved der tilføjedes ham det nedefor nærmere ommeldte Ribbensbrud, ligesom Tiltalte endvidere sparkede ham paa højre Ankel og venstre Skinneben. Forinden han — der ikke selv kunde rejse sig, hvorfor Daugaards Tjenestekarl, som tillige med Daugaards 17-aarige Søn, Sophus, overværede Overfaldet, maatte hjælpe ham paa Benene — derefter slap fra Tiltalte, »kværkede« denne ham og rev hans Kravetøj og Vest i Stykker.

Rigtigheden af den af Momme saaledes afgivne Forklaring er i flere Punkter bleven væsentlig bestyrket ved de Forklaringer, som den nysnævnte Tjenestekarl og Sophus Daugaard have afgivet, idet navnlig sidstnævnte har forklaret, at han, efter at Tiltalte havde væltet Momme omkuld, saa, at Tiltalte sparkede Momme med sin Træsko enten i Ryggen eller i Siden, og at Tiltalte, efter at Momme var kommen paa Benene igen, bibragte ham et Slag i Panden med knyttet Næve, medens Tjenestekarlen har forklaret, at Tiltalte, efter at have slaet Momme til Jorden, gentagne Gange slog denne med Haanden i Hovedet, hvorimod dette Vidne ikke erindrer at have set Tiltalte sparke Momme.

Af en ligeledes tilstedeværende Røgter er det derhos forklaret, at han saa Tiltalte kaste Momme omkuld i Gruset ved Indkørselen og mindst een Gang slaa ham med Haanden, medens han laa paa Jorden.

I Henhold til en den 21 Maj efter Politiets Begæring foretagen Undersøgelse har Distriktslægen under samme Dato afgivet en Erklæring, ifølge hvilken Momme ved Undersøgelsen fremviste følgende Læsioner: et overfladisk Saar, ca. $\frac{1}{2}$ " langt og $\frac{1}{4}$ " bredt, midt i Panden,

ca. $1\frac{1}{2}$ " under Haargrænsen; et lignende, lidt dybere Saar af omtrent en Tiøres Størrelse paa højre ydre Ankel, og et noget dybere Saar, ca. 1" langt og $\frac{1}{3}$ " bredt, paa venstre Skinnebens Inderside, hvor Huden i stor Udstrækning bestod af Arvæv og var sammenvokset med det underliggende ujævne Ben som Følge af en tidligere Benlidelse, hvorhos der endelig paa højre Side af Kroppen forefandtes et Brud af næstnederste Ribben, omtrent mellem forreste og mellemste Tredjedel af dettes Længde.

Medens det derhos med Hensyn til de tre førstnævnte Saar i Erklæringen bemærkes, at disse, omkring hvilke Partierne ligesom ogsaa Haarbunden, hvor dog intet abnormt opdagedes, vare meget ømme, vistnok temmelig hurtigt vilde helbredes uden blivende Følger, udtales det med Hensyn til Ribbensbrudet, at dette medførte stor Ømhed af det omliggende Parti samt Vanskelighed og Smerte ved Aandedrættet, ved Bevægelse og ved Sengeleje, og om der end var Sandsynlighed for, at ogsaa denne Læsion vilde helbredes uden blivende Følger, kunde dette dog endnu ikke med Sikkerhed forudsiges, og i hvert Fald vilde Helbredelsen medtage længere Tid. Endelig tilføjes det i Erklæringen, at alle Læsionerne vel kunde være Følger af Slag, Stød eller Spark, og at særlig Ribbensbrudet maatte antages at skyldes en med stor Kraft udøvet Vold.

Momme, der i Forhøret den 25 Maj d. A. forklarede, at Brudet af Ribbenet endnu forvoldte ham store Smerter og gjorde ham det besværligt at tale, blev senere paa ny undersøgt af Distriktslægen, der under 6 Juni afgav en yderligere Erklæring, ifølge hvilken Saaret i Panden var lægt, hvorimod Saarene paa Benene, hvor der var en Del Ømhed tilbage, endnu ikke vare fuldstændig lægte, men dog om kort Tid kunde ventes ganske helbredede.

Det hedder derhos i denne Erklæring, at Ribbensbrudet var godt i Færd med at heles, men at der endnu var betydelige Smerter og Ømhed i Siden ved Tryk, Bevægelse, Hosten, Nysen og sligt, og at der endnu maatte antages at ville hengaa 3 à 4 Uger, forinden fuldstændig Helbredelse vilde indtræde.

Stuttelig bemærkes det i Erklæringen, at saafremt intet uforudseligt indtraf, maatte det antages, at ingen af Læsionerne vilde efterlade sig blivende skadelige Følger.

I de først afholdte Forhør i Sagen vilde Tiltalte gøre gældende, at Momme selv havde givet Anledning til det passerede ved med et Næveslag at bibringe ham et stærkt blødende Saar i højre Tinding, hvilken Forklaring han senere forandrede derhen, at Momme vel ikke slog ham inde i Stuen, men derimod tilføjede ham et Slag ude i Gaarden, forinden Tiltalte væltede ham omkuld. I Forbindelse hermed erkendte Tiltalte dog straks, at han havde skubbet Momme baglænds ud ad Døren og derpaa havde slaaet ham omkuld paa den grusbeklægte Plads; men foruden at han udtalte, at han bestemt antog, at det var ved dette Fald, Momme havde brækket Ribbenet, hvis denne Skade overhovedet hidrørte fra deres Sammenstød, forklarede han videre, at han, der ligesom Momme var beruset, ikke erindrede at have sparket Momme med eller uden Træsko eller at have slaaet ham i Ansigtet.

Momme har imidlertid benægtet, at han skulde have tilføjjet Tiltalte noget Slag, forinden Tiltalte overfaldt ham eller væltede ham om-

kuld, hvorimod han har forklaret, at han, efter at være kommen paa Benene igen, da Tiltalte havde kastet ham til Jorden, ved at værgе sig mod Tiltaltes fortsatte Angreb slog efter Tiltalte og muligen ramte ham, og Rigtigheden af denne Forklaring er bestyrket ved de af Daugaards Tjenestekarl og af Sophus Daugaard i saa Henseende afgivne Forklaringer.

Efter at Tiltalte imidlertid var konfronteret med Tjenestekarlen og Sophus Daugaard, erklærede han, at han nu ikke vilde benægte med sin Træsko at have sparket Momme, medens denne laa ned, enten i Siden eller paa Ryggen, og at have slaaet ham med knyttet Næve i Panden, samt gentagne Gange at have slaaet ham i Hovedet, men han fastholdt dog fremdeles, at han paa Grund af Beruselse ikke kunde huske, hvad der var foregaaet, og først i et følgende Forhør, hvori Gaardejerne Mads Pedersen og Anton Daugaard havde afgivet Forklaringer om, at Tiltalte ikke havde været kendelig eller i nogen videre Grad beruset, erkendte Tiltalte paa Foreholdelse af disse Forklaringer, at han ikke ved den omhandlede Lejlighed havde haft mere i Hovedet, end at han nok vidste, hvad han gjorde, hvorhos han erklærede, at han nu ikke længere vilde benægte at have sparket Momme med Træskoen paa højre Ankel og paa venstre Skinneben, og at han ikke betvivlede, at de paa disse Steder forefundne Læsioner hidrørte fra Sparkene, men ved Siden heraf paastod han, at han paa Grund af den ophidsede Tilstand, hvori han i det paagældende Øjeblik befandt sig, ikke kunde huske det passerede.

Endelig erklærede Tiltalte i et Forhør den 7 Juni d. A., at han ikke nærede nogen Tvivl om, at det var ham, der havde bibragt Momme det for anmeldte Ribbensbrud enten ved at vælte ham omkuld eller ved at sparke ham. Tiltalte har derhos erkendt, at Momme, der maa antages at være 58 Aar gammel, er en lille og spinkel Mand og Tiltalte langt underlegen i Kræfter.

Efter at Forhøret derpaa var sluttet, og Amtet havde dekretet Aktion mod Tiltalte, fremsatte den af Tiltalte privat engagerede Defensor ved at fremsende nogle udenretlig tilvejebragte Erklæringer dels fra ovennævnte Mads Pedersen, dels fra forskellige andre Personer, Begæring om Optagelse af Reassumptionsforhør til Tilvejebringelse af yderligere Oplysninger i forskellige nærmere angivne Retninger samt om, at Momme maatte blive gjort til Genstand for en fornyet Undersøgelse enten af Fysikus eller i hvert Fald af en anden Læge end Distriktslægen, idet der i Begæringen opkastedes Formodning om, at saavel Brudet af Mommens Ribben som de paa hans Ben forefundne Saar kunde hidrøre fra en tidligere Beskadigelse end den ved den formentlige Overlast fra Tiltaltes Side forvoldte.

Distriktslægen, hvem Sagen paa ny blev forelagt tillige med Defensors nævnte Begæring, afgav derpaa under 22 Juli d. A. en yderligere Erklæring, der gaar ud paa, at Ribbensbrudet ved Undersøgelsen den 21 Maj øjensynlig var frisk og vel kunde være opstaaet 2 Dage i Forvejen, idet der nemlig ikke alene var Bevægelighed af Benenderne, men tillige føltes tydelig Strepitus, hvad næppe havde været Tilfældet ved et gammelt Brud, at ogsaa den Omstændighed, at Brudet ved Undersøgelsen den 6 Juni viste sig nogenlunde fast sammenvokset, godtgjorde, at Brudet var frisk, idet dette ikke kunde være Tilfældet

med et gammelt, ikke helet Brud, at ogsaa Saaret paa Skinnebenet gjorde Indtryk af at være frisk, og at der ikke var nogen Bensygdum til Stede, men kun Ar efter en for længe siden helbredet Sygdom af denne Art.

Efter Indholdet af denne Erklæring fandt Underretsdommeren, som det i en Tilførsel til Ekstraretsprotokollen hedder, ikke Anledning til at optage nyt Forhør, og Sagen blev derefter den 16 August d. A. paadømt ved Underretten.

Ligesom det nu efter den Beskrivelse, som i de under Sagen fremlagte Erklæringer fra Distriktslægen er givet af den nærmere Beskaffenhed af Mommens Læsioner, maa anses at være udenfor al Tvivl, at disse, og særligt Ribbensbrudet, ere tilføjede Momme under det her ommeldte Sammenstød med Tiltalte, uden at nogen yderligere Lægeundersøgelse kan anses nødvendig, saaledes findes det ogsaa efter den Bestyrkelse, som Mommens forommeldte Forklaring har faaet gennem de under Sagen afgivne Vidneforklaringer, at maatte anses som utvivlsomt, at de ommeldte Læsioner af Tiltalte ere tilføjede Momme under de af denne angivne nærmere Omstændigheder, uden at det kan anses fornødent at søge yderligere Oplysninger tilvejebragte i de af Underretsdefensor paapegede Retninger. Disse Oplysninger skønnes nemlig ikke, selv om de efter saa lang Tids Forløb maatte kunne fremskaffes, at have videre Betydning for Sagen, saa meget mere som Tiltalte maa anses at have vedgaaet, at Læsionerne ere tilføjede Momme under de af ham mod denne udøvede Voldshandlinger, uden at der vil kunne tages noget videre Hensyn til det af Tiltalte tagne Forbehold med Hensyn til hans svigtende Hukommelse, efter som det saavel efter hans egen oven anførte Erkendelse som efter Sagens øvrige Oplysninger maa antages, at han ved den paagældende Lejlighed ikke har været mere beruset, end at han vidste, hvad han foretog sig.

Momme har under Sagen nedlagt Paastand om hos Tiltalte at tilkendes en Erstatning af 100 Kr. for Helbredelsesudgifter, Nærings-tab, Lidelse, Ulempe, Lyde og Vansir, og Tiltalte, der under Undersøgelsens Gang har betalt Momme et Afdrag af 30 Kr., har ikke haft noget at erindre mod den saaledes fremsatte Paastand, hvilken derfor ved Underretsdommen er tagen til Følge, for saa vidt Restbeløbet, 70 Kr., angaar.

For sit oven ommeldte Forhold er Tiltalte ved Underretsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 203, men Straffen, der er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder at burde fastsættes til samme Art af Fængsel i 3 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og til Aktionens Omkostninger billiges, vil saaledes med den nævnte Forandring i Henseende til Straffetiden være at stadfæste.

Torsdagen den 3 Januar.

Nr. 282.

Advokat Halkier

contra

Hans Thorvald Jensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri samt Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 13 November 1900: Arrestanten Hans Thorvald Jensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Sælærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Richter og Prokurator Leth, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Thorvald Jensen til Advokaterne Halkier og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Hans Thorvald Jensen, der tiltales for Tyveri eller Hæleri samt Overtrædelse af Polititilhold, er født den 26 Februar 1877 og 2 Gange før sit 18de Aar straffet for Tyveri, samt efter den Tid anset bl. a. ved Rettens Dom af 11 Juli 1899 efter Straffelovens § 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og senest ved Rettens Dom af 21de April 1900 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238, som for 2den Gang begaaet Hæleri med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 28 Juni d. A. anmeldte Værtshusholder Jonas Rasmussen, at der Natten forud var frastjaalet ham en Sommeroverfrakke, der beroede i hans Beværtning, til hvilken Tyven antagelig havde skaffet sig Adgang ved Dirk eller falsk Nøgle.

Efter at Frakken var blevet efterlyst, meldte Ekspeditrice hos en herværende Pantelaaner, Marie Jørgensen, den 29de s. M., at hun Dagen forud om Morgenen havde givet Laan paa en Frakke, som den efterlyste, og senere samme Dag, da hun tilfældig traf paa Arrestanten, lod hun ham anholde som Frakkens Pantsætter.

Arrestanten har erkendt, om Morgenen den 28 Juni hos en eller anden Pantelaaner her i Byen at have pantsat en Overfrakke, og om hvorvidt denne Frakke er identisk med den fremlyste Frakke, har han afgivet vakkende og forbeholdne Erklæringer; senest har han forklaret,

at han ikke tør benægte Frakkernes Identitet, og da Marie Jørgensen edeligen har bekræftet, at Arrestanten er Pantsætter af den fremlyste Frakke, maa dette efter det foreliggende anses for godtgjort.

Om sin Adkomst til den af ham pantsatte Frakke har Arrestanten forklaret, at han kort forinden Pantsætningen havde fundet den paa St. Pauls Kirkeplads, men da denne Forklaring er ganske ubestyrket, da endvidere Værtshusholder Rasmussen har bevist sin Ejendomsret til Frakken og aflagt Tilhjemlingsed, og da saavel Arrestantens Optræden under Sagen — hans Forklaringer have været tilbageholdende og til Dels løgnagtige — som hans Fortid — senest er han under ganske lignende Omstændigheder som de her omhandlede anset for uhjemlet Besiddelse af en stjaalen Vinterfrakke — taler imod ham, findes der at være tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdg. 8 September 1841 § 6 tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af den stjaalne Frakke, der er vurderet til 25 Kr. — efter Omstændighederne dog kun som Hæler.

Arrestanten, hvem der til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige Personer den 28 Maj d. A., da han meldte Afgang til Klampenborg, under sædvanlig Straffetrusel blev givet Tilhold om ufortøvet at melde sig til nævnte Protokol, naar han atter maatte vende tilbage her til Staden eller dens Jurisdiktion for at tage Ophold, er ved sin egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste overbevist at have overtraadt dette Tilhold, idet han Dagen efter, at det var bleven ham meddelt, vendte tilbage her til Staden, hvor han opholdt sig, indtil sin ovennævnte Anholdelse den 29 Juni næstefter uden at foretage den befaledede Melding.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238, som for 3dje Gang begaaet Hæleri, og efter Lov 3 Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne under et med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 285. Højesteretssagfører Lunn

contra

Anders Peter Andreasen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Horsens Købstads Ekstrarets Dom af 3 Oktober 1900: Arrestanten Anders Peter Andreasen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt betale alle af denne Sag flydende Omkostninger, herunder Salær til Aktor, Overretssagfører Herschend, 25 Kr. og til Defensor, Prokurator Bjerregaard, 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 November 1900: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for

Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Johnsen, betaler Arrestanten 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 6 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til seks Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anders Peter Andreasen til Højesteretssagfører Lunn og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Anders Peter Andreasen for Tyveri.

Arrestanten, der er født i Aaret 1859, har tidligere, foruden en Gang i 1886 at være straffet for Betleri, været straffet ifølge Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 22 Oktober 1889 efter Straffelovens §§ 253 og 257 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt ifølge Højesterets Domme af 25 April 1890 efter Straffelovens § 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, af 12 November 1891 efter Straffelovens § 100 med samme Slags Fængsel i 5 Dage og af 9 November 1892 efter Straffelovens § 243, § 251, jfr. § 46, og § 101 samt efter Lov 3dje Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, hvorhos han ved Aarhus Købstads Ekstraret har været under Tiltale for Bedrageri, for hvilket Forhold han dog ved den nævnte Rets Dom af 26 Januar 1891 blev frifunden af Mangel paa Bevis.

Arrestanten har vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han den 25 Juli d. A. om Aftenen, som det maa antages, ved 10-Tiden har af en Bunke gamle Jernbaneskinner, der laa ved en til Stenderup Teglværk førende Vej og efter det oplyste tilhørte Teglværket, sat sig i Besiddelse af 14 Skinner, som han læsede paa et af ham medbragt Enspænderkøretøj og bragte ind til Horsens, hvor han er bosiddende, og hvor han den næste Dags Morgen solgte Skinnerne, der, efter hvad der er oplyst, havde en Vægt af 1175 Pd., til en derboende Købmand for 17 Kr. 62 Øre, men Arrestanten, der efter sin Forklaring i den sidste Tid har ernæret sig ved omkring paa Landet at opkøbe gammelt Jern og andre Metaller, som han derefter

Færdig fra Trykkeriet den 10 Januar 1901.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

44. Aargang.

Højesteretsaaret 1900.

Nr. 37.

Torsdagen den 3 Januar.

har solgt til den ommeldte Købmand, har paastaet, at han, da han satte sig i Besiddelse af de omhandlede Jernbaneskinner, stod i den Formening, at han var berettiget dertil, og han har i saa Henseende afgivet en Forklaring, der gaar ud paa følgende.

Et Par Dage forinden han, som meldt, bortkørte Skinnerne fra Stenderup, kom en Mand, hvis Navn Arrestanten ikke ved, men som han kender af Udseende fra en Tid, da de for ca. 5 Aar siden tjente i Nærheden af hinanden, hen til ham paa Gaden i Horsens, og da Arrestanten paa Mandens Spørgsmaal, om det var ham, der opkøbte gammelt Jern, svarede bekræftende, ytrede Manden, at han var Formand eller, hvad der efter Arrestantens Udsagn er muligt, Fyrbøder paa det nævnte Teglværk, og at han havde et Parti gamle Jernbaneskinner liggende der, som han vilde sælge Arrestanten, og denne afkøbte ham da det nævnte Parti Skinner, der af Manden opgaves at udgøre 1400 à 1500 Pd., for 8 Kr., som Arrestanten straks betalte til Manden, der derefter nærmere beskrev, hvor Skinnerne laa, med Tilføjende, at han, der paa det opgivne Sted havde liggende et større Kvantum Skinner end det, han havde solgt til Arrestanten, nok skulde sortere dem fra, som Arrestanten kunde tage, og sætte Mærke mellem de to Partier, og efter en Udtalelse fra Arrestanten om, at han vilde afhente det af ham købte Parti Skinner, naar han en af de første Dage kunde faa lejet en Vogn og en Hest til at køre Skinnerne til Horsens, skiltes de, uden at Manden opgav sit Navn eller Bolig. Efter at Arrestanten derpaa den 25 Juli havde forskaffet sig det fornødne Køretøj, idet han lejede Vognen af den ovennævnte Købmand, hvem han — hvad bemeldte Købmand har bekræftet — ved denne Lejlighed udtrykkelig meddelte, at han vilde bruge Vognen til at hente nogle af ham købte Jernbaneskinner fra Stenderup, og efter at han med dette Køretøj havde begivet sig derud, kom i Nærheden af Teglværket den ovennævnte Mand ud til ham, og efter at have vist ham, hvor Skinnerne laa, hjalp han ham med at læsse to af de største Skinner, som een Mand ikke kunde løfte, paa Vognen, hvorefter han fjernede sig med en Ytring om, at han skulde tilbage til Teglværket for at fyre op. Det fremgaar derhos af Sagens Oplysninger, at en Arbejdsmand, der havde Vagt ved Teglværket, tilligemed et Par andre Personer kom til Stede, idet Arrestanten stod i Begreb med at køre bort med Skinnerne, og at Arrestanten, da Arbejdsmanden spurgte ham, hvor han skulde hen med det Jern, besvarede dette Spørgsmaal derhen, at han for

nogle Dage siden havde købt hele den paa Stedet liggende Bunke, men at han ikke havde Tid til at hente det paa anden Tid af Døgnet, hvorhos han paa en Bemærkning af Arbejdsmanden om, at det syntes ham paafaldende, at Arrestanten netop hentede det paa den Tid af Døgnet, udtalte, at det ikke var saa nemt at faa hjem, og at han nu ikke kunde have større Læs denne Gang, hvorefter han kørte bort med Skinnerne.

Idet nu Arrestanten har udsagt, at han ikke havde nogen som helst Grund til at tvivle om, at den tid nævnte Mand var fuldt berettiget til at disponere over de paagældende Skinner, har han villet gøre gældende, at han ikke har gjort sig skyldig i noget ulovligt ved, efter at have købt og betalt en Del af disse, at have sat sig i Besiddelse deraf.

Inspektøren paa det nævnte Teglværk — efter hvis Forklaring til en Politirapport den ovennævnte Arbejdsmand den næste Dags Morgen underrettede ham om den af Arrestanten Aftenen i Forvejen iværksatte Borttagelse af de ommeldte Skinner med Tilføjende, at han, da Arrestanten havde erklæret at have købt hele den der liggende Bunke Skinner, ikke havde turdet hindre ham i Borttagelsen — har imidlertid under Forhørene forklaret, at han alene er dispositionsberettiget over samtlige de ved Teglværket liggende Jernbaneskinner, der alle tilhøre dette, og at han ikke har solgt dem til nogen eller tilladt nogen at disponere over dem, saa at Arrestantens Borttagelse af de af ham bortkørte Skinner følgelig er ulovlig.

Ligesom nu ogsaa Arrestantens Forklaring om den Handel, han vil have afsluttet om de ommeldte Skinner, i og for sig er usandsynlig, idet det navnlig er lidet antageligt, at han skulde være indgaaet paa at betale den af ham omforklarede Mand, hvis Navn og Bolig han, efter hvad han, som meldt, har erkendt, var uvidende om, 8 Kr. konstant for et Parti Skinner, som han ikke først havde taget i Øjesyn, og hvis Mængde og Vægt end ikke var ham bestemt opgivet, og uden at han havde nogen Sikkerhed for, om disse vare til Stede, eller at Sælgeren indtog en Stilling paa det nævnte Teglværk, der gav ham Ret til at disponere over dem, saaledes er det saa langt fra, at hans Forklaring finder Støtte i Sagens andre Oplysninger, at disse tværtimod tale derimod. Det er saaledes vel oplyst, at der for ca. 5 Aar siden paa Ørnstrup Mølle har tjent en Mand ved Navn Niels Peter Sørensen samtidig med, at Arrestanten arbejdede paa en nærliggende Gaard, men om bemeldte Sørensen, hvis Opholdssted ikke har kunnet udfindes under Sagen, har hans forladte Hustru, der bor i Omegnen af Horsens, til en Politirapport udsagt, at hun ikke har samlevet med ham i de sidste 5 Aar, og at han ej heller i dette Tidsrum har opholdt sig der paa Egnen, hvad ogsaa er bekræftet af flere andre Personer, der have kendt ham, og Arrestanten har ogsaa, efter at dette var foreholdt ham, udsagt, at han ganske vist har følt sig overbevist om, at det var denne Mand, der solgte ham Skinnerne, men at det jo er muligt, at han har taget fejl af ham, og at det har været en anden. Under Undersøgelsen have derhos de Personer, der, da denne fandt Sted, arbejdede paa Teglværket, alle benægtet at have solgt Arrestanten de ommeldte Skinner, og ligesom Arrestanten heller ikke i nogen af dem har kunnet genkende den Person, der skal have afsluttet den omforklarede Handel

med ham, saaledes maa det efter deres Forklaringer antages, at der ikke paa det Tidspunkt, da denne skal være afsluttet, har paa Teglværket været beskæftiget nogen anden Person, der kunde have afsluttet Handelen med ham, hvorhos det er oplyst, at Arrestanten kort forinden den 25 Juli d. A. havde forespurgt paa Teglværket, om han kunde købe gammelt Jern, men at han da har faaet et benægtende Svar. Efter alt, hvad der saaledes foreligger, maa Arrestanten derfor anses ved sin ulovlige Borttagelse af de omhandlede Skinner at have gjort sig skyldig i et Forhold, der maa paadrage ham Straf for Tyveri.

De af Arrestanten stjaalne Skinner have ikke med Sikkerhed kunnet paapeges hos den oven ommeldte Købmand imellem en Del ganske lignende, hvoraf han var i Besiddelse, hvorfor de ikke have kunnet udleveres til det tidt nævnte Teglværk, men Inspektøren paa dette, der har udsagt, at lignende kasserede Skinner, hvis de skulde købes til Brug, vilde koste mindst 35 Kr., har erklæret ikke under denne Sag at ville gøre Erstatningskrav gældende mod Arrestanten.

Endvidere har Arrestanten vedgaaet, hvad ligeledes stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han en Dag, som det maa antages i Juni eller Juli Maaned d. A. om Formiddagen har i Forening med en Mandsperson, der af Arrestanten er opgiven at hedde Madsen, men som ikke har kunnet findes under Sagen, sat sig i Besiddelse af en Del gamle Jernsager, der beroede paa Crome & Goldschmidts Fabrikers Grund i Horsens og bestode dels i nogle Jernbaand, der laa paa Kanten af en Grøft, som danner Skellet imellem denne Grund og det tilstødende Svineslagteris Grund, dels i forskellige Genstande, hvoriblandt et større Rør og et Stykke af en Aksel, som de opsamlede nede ved et til bemeldte Fabriker hørende Skullehus, hvor den Gang nogle af Fabrikernes Folk vare beskæftigede. De saaledes tagne Jernsager, der tilhørte de nævnte Fabriker og havde en Værdi af 4 à 5 Kr., læsede Arrestanten og hans Kammerat paa en medbragt Trækkevogn og kørte bort med dem i den Hensigt at beholde dem, men paa Vejen bleve de standsede af Forvalteren paa Fabrikkerne, Sønderbye, paa hvis Opfordring de kørte tilbage og aflæssede Genstandene, hvor de havde taget dem.

Arrestanten har imidlertid villet gøre gældende, at han har haft Tilladelse til at tage de ommeldte Jernsager, og han har i saa Henseende nærmere forklaret, at han den paagældende Dags Morgen, efter at have henvendt sig til de Folk, der arbejdede i det nævnte Skullehus, med Forespørgsel, om han maatte tage det paa Pladsen liggende gamle Jern, men af Folkene at være bleven henvist til Forvalter Sønderbye, opsøgte denne paa hans Kontor, og at Sønderbye, der derpaa fulgte med ham ud imellem Fabrikernes Bygninger, da Arrestanten herfra paaviste de gamle Jernbaand, der laa ved den ommeldte Grøft, og bad om Tilladelse til at tage dem, gav ham Tilladelse dertil, samt at Arrestanten, der derefter gik hjem for at spise Frokost, da han en Times Tid efter kom tilbage til Pladsen, hvor hans Kammerat var bleven tilbage, af denne fik Meddelelse om, at Folkene i Skullehuset havde givet Tilladelse til, at de ogsaa maatte tage det Jern, der laa ved Skullehuset, samt havde udtalt, at de selv havde nogle gamle Jerngørde, som de samtidig skulde lægge ud til dem. Arrestantens

Kammerat tilføjede derhos, at de kom til at give Folkene en lille Dusør for den givne Tilladelse, og Arrestanten gav dem da ogsaa 30 Øre, der vare alle de Smaapenge, han havde hos sig. Idet nu Arrestanten — hvis Forklaring i øvrigt gaar ud paa, at det af de Folk, der var til Stede i Skyllehuset ved den omhandlede Lejlighed, kun var en navngiven Uldvasker, der havde givet den nævnte Tilladelse — yderligere har udsagt, at det jo kunde være, at Forvalter Sønderbye under Arrestantens ovennævnte Fraværelse havde været ovre hos Folkene og givet dem en Besked, i Henhold til hvilken de kunde give Lov til at tage alt det gamle Jern, der laa ved Skyllehuset, har Arrestanten, der i øvrigt har erkendt, at der ikke var given speciel Tilladelse til at tage det ovennævnte større Rør eller det nævnte Stykke af en Aksel, men at han antog, at disse Genstande vare indbefattede under den almindelige Tilladelse, paastaaet, at han har handlet i god Tro, da han satte sig i Besiddelse af de ommeldte Jernsager.

Forvalter Sønderbye har imidlertid edelig forklaret, at han, efter paa Arrestantens Henvendelse til ham paa Kontoret at være gaaet ud med Arrestanten for at se, hvad det var for noget Jern, denne sigtede til, da han derved fik det Indtryk, at det Jern, hvorom der alene var Tale mellem ham og Arrestanten, og som laa et godt Stykke fra Skyllehuset og højst havde en Værdi af 10 Øre, ikke laa paa Fabrikernes Grund, men paa Svineslagteriets Grund, ytrede til Arrestanten, at han ikke vidste, om Jernet tilhørte Fabrikerne eller Slagteriet, samt opfordrede ham til at forhøre sig paa Slagteriet, om Jernet tilhørte dette, med Tilføjende, at han, hvis saa var, ikke havde noget imod, at Arrestanten med Slagteriets Tilladelse tog det, uanset at det laa paa Fabrikernes Grund, hvorimod han ikke gav Arrestanten nogen som helst Tilladelse til at tage Jernet, hvis det tilhørte Fabrikerne, uden at han dog paa den anden Side udtrykkelig forbød ham i saa Fald at tage det.

Ligeledes have de Folk, der ved den paagældende Lejlighed vare beskæftigede i Skyllehuset, navnlig ogsaa den ovennævnte Uldvasker — hvilken sidste har beediget sin Forklaring — benægtet at have givet Arrestantens Kammerat, hvem de end ikke i Arrestantens Fraværelse vil have talt med, Tilladelse til at tage det Jern, der laa ved Skyllehuset, og bemeldte Uldvasker har derhos særlig forklaret, at Arrestanten til ham og de andre Folk i Skyllehuset havde sagt, at han af Forvalteren havde faaet Lov til at tage det Jern, der laa ved Skyllehuset, og at saavel nævnte Deponent som de andre Arbejdere, idet de gik ud fra, at dette var sandt, intet havde at indvende derimod, samt at det nok er muligt, at der af Arbejderne i Skyllehuset kan være bleven slængt nogle ganske værdiløse Jernbaand hen til Arrestanten, men at dette i saa Fald er sket, fordi de troede hans nævnte Foregivende, hvorhos den ommeldte Uldvasker har tilføjet, at det nok er muligt, at han af Arrestanten modtog 30 Øre til en Snaps, men at denne Ydelse kun blev modtaget af ham som en Venlighed fra Arrestantens Side, uden at der var Tale eller Tanke om, at den skulde gælde som et Slags Vederlag for noget, der var givet Arrestanten.

Efter de anførte Forklaringer kan det nu ikke antages, at Arrestanten, der særlig har erkendt, at Forvalter Sønderbye ikke har givet ham Tilladelse til at tage det Jern, der laa ved Skyllehuset, har haft

Tilladelse til at tage nogen Del af de Jernsager, han ved den her omhandlede Lejlighed satte sig i Besiddelse af, og selv om det maatte kunne antages, at Arrestanten, der har nægtet at have forstaaet Forvalter Sønderbyes ovenmeldte Udtalelser til ham angaaende det Jern, der laa ved Grøften, saaledes, at dette ikke tilhørte Fabrikerne, har opfattet Sønderbyes Udtalelser som en ubetinget Tilladelse til at tage dette Jern, findes der i ethvert Tilfælde for saa vidt angaar det Jern, der laa ved Skyllehuset, efter alt, hvad i saa Henseende foreligger, intet Hensyn at kunne tages til Arrestantens Foregivende om at have staaet i den Formening, at han havde Lov til at tage det, og Arrestanten maa derfor anses ved sin Besiddelsestagelse af dette Jern at have gjort sig skyldig i et strafbart Forhold, der ligeledes maa tilregnes ham som Tyveri.

Som Følge heraf vil Arrestanten for sit Forhold i de ovenanførte Henseender være at anse i Medfør af Straffelovens § 246, 1ste Stk., som for 2den Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., eller i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Stk., efter § 238 som for 3dje Gang begaaet Hæleri med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom vil saaledes være at stadfæste.

Fredagen den 4 Januar.

Nr. 268.

Advokat Hindenburg

contra

Christopher Pedersen (Def. Lunn),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Lehn Birks Ekstrarets Dom af 27 April 1900: Tiltalte, fhv. Gaardejer Christopher Pedersen af Egense, bør straffes med 5 Dages simpelt Fængsel og betale alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Stürup, og Defensor, Overretssagfører Jacobsen, 15 Kr. til hver. I Erstatning til Kreditkassen for Landejendomme i Østifterne bør Tiltalte betale 1238 Kr. 82 Øre. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31 August 1900: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Bentzen og Prokurator Leth, betaler Tiltalte, forhenværende Gaardejer Christopher Pedersen af Egense, 20 Kr. til førstnævnte og 30 Kr. til den sidst nævnte. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 8 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til otte Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christopher Pedersen til Advokat Hindenburg og Højesteretsagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lehns Birks Ekstraret hertil indankede Sag tiltales forhenværende Gaardejer Christopher Pedersen af Egense for bedrægeligt Forhold.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Tiltalte ved 2 Panteobligationer af 10 December 1892, store henholdsvis 4300 Kr. og 2000 Kr., gav Kreditkassen for Landejendomme i Østifterne 2den Prioritets Panteret næst efter 14500 Kr. i den ham da tilhørende Ejendom Matr.-Nr. 14 a og 67 i Egense By og Sogn af Hartkorn 4 Tdr. 5 Skp. 2 Fd. 2 Alb. med Panteret tillige i Besætning og Inventarium i Henhold til en den 10 November s. A. optagen Taksationsforretning, ved hvilken Besætningen befandtes at udgøre 3 Heste, 1 Føl, 7 Køer, 12 Ungkvæg og 7 Svin af Værdi i alt 3200 Kr., medens Inventariet vurderedes til 1408 Kr. Da det var kommet Kreditkassens Direktion for Øre, at Besætningen var bleven forringet, blev en Vurderingsforretning foretaget den 5 August 1899, ved hvilken Besætningen fandtes reduceret til 1 Hest, 1 Ko og 4 Kvier, af Værdi i alt 700 Kr., medens Inventariet nu vurderedes til 855 Kr. For Pantet i dets Helhed var Vurderingssummen i 1892 sat til 35000 Kr., men sattes nu bl. a. under Hensyn til, at Ejendommen ikke mere kunde siges at være i god Drift, til 28000 Kr., saa at Pantet ikke længere gav Kreditkassen statutmæssig Sikkerhed, nemlig indenfor $\frac{3}{5}$ af Vurderingssummen, hvilket efter Obligationernes Indhold medførte, at Laanene forfaldt til Betaling. Kreditkassen lod derfor den 22 August 1899 for sit Resttilgodehavende efter Obligationerne, 5867 Kr. 66 Øre foruden Renter m. m., gøre Eksekution i Pantet, under hvilken Forretning Besætningen viste sig at være yderligere formindsket med 1 Ko og 1 Kvie, og dens Værdi nu at være 380 Kr., hvorhos Inventariets Værdi var gaaet ned til 210 Kr. 50 Øre. Ved den paafølgende Tvangsauktion lod Kreditkassen sig Ejendommen udlægge for sit Bud 17000 Kr., men solgte den senere for 20000 Kr., hvorefter den har opgjort sit Tab til 1238 Kr. 82 Øre.

Under den ifølge Kreditkassens Begæring mod Tiltalte indledede Undersøgelse har han erkendt, at han i længere Tid har forringet Besætning og Inventarium som anført, idet en stor Del deraf af ham dels er solgt for at skaffe Penge til Ejendommens Drift og til Termins-

renter, dels anvendt til Dækning af tidligere i lignende Øjemed stiftet Gæld, uden at han har anskaffet andet i Stedet for det afhændede. Til en Broder har han saaledes i Sommeren 1899 til Afdrag paa deres Mellemværende overladt 1 Plag, 1 Par Grise, en Plov, en Tromle og en Harve og — da han vidste, at Udlægsforretningen vilde finde Sted — paa selve den Dag, denne foretoges, 1 Ko. Han erkender at have ved Besætningens og Inventariets betydelige Formindskelse stærkt forringet Ejendommens Værdi, men formener, at han vilde kunne have bragt den paa Fode igen, hvis han var bleven paa Gaarden og havde indvundet Høsten.

Da han imidlertid har erkendt, at han i flere Aar havde været insolvent, da de ommeldte Dispositioner fandt Sted, maatte det være ham klart, at han ved sin Fremgangsmaade krænkede Panthaverens Ret.

Som Følge heraf maa det billiges, at Tiltalte, der er født den 27 April 1856 og ikke funden forhen straffet, ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 256, jfr. § 253, og da Straffen findes passende bestemt til simpelt Fængsel i 5 Dage, samt da Overretten tiltræder Dommens Bestemmelser om den Tiltalte idømte Erstatning til Kreditkassen og om Aktionens Omkostninger, hvilke det er paalagt Tiltalte at udrede, vil Dommen være at stadfæste.

Mandagen den 7 Januar.

Nr. 264.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Jens Christian Bøgh (Def. Nellemann),

der tiltales for Kvaksalveri, ulovlig Medikamenthandel og uberettiget Dyrlægopraksis.

Gjording-Malt Herreders Ekstrarets Dom af 25 Juni 1900: Tiltalte Jens Christian Bøgh af V. Holsted bør bøde til Ribe Amts Fattigkasse 300 Kr. og til Gjording-Malt Herreders Politikasse 20 Kr., hvorhos de i Rettens Bevaring tagne Medikamenter bør være konfiskerede til Fordel for det offentlige. Tiltalte bør derhos udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagfører Therkildsen i Ribe og Sagfører Smith i Holsted, 30 Kr. til den først nævnte og 20 Kr. til den sidstnævnte, samt Diæter til Sagfører Therkildsen efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 September 1900: I Henseende til de Tiltalte Jens Christian Bøgh, ikendte Straffe samt Konfiskationen bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 30 Kr., til Defensor samme Steds 20 Kr., til Sagførerne A. Harck i Varde, E.

Hansen i Esbjerg og Prokurator Møller af Frederiksberg, 10 Kr. til hver, samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Johnsen, 30 Kr. til hver, udredes saaledes, at de Sagførerne A. Harck, E. Hansen og Prokurator Møller tillagte Salærer betales af det offentlige, medens Resten af Omkostningerne udredes af Tiltalte. De idømte Bøder udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For saa vidt Tiltalte er dømt for uberettiget Dyrlægepraksis, vil Sagen være at afvise fra Højesteret, da den ham herfor idømte Bøde af 20 Kroner ikke har summa appellabilis, og Dommen alene efter hans Begæring er indanket for Højesteret.

I øvrigt vil den indankede Dom i Henhold til de i den anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Med Hensyn til Sigtelsen for uberettiget Dyrlægepraksis afvises Sagen. I øvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Christian Bøgh til Højesterets-sagfører Bagger og Advokat Nellemann 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Indsieder Jens Christian Bøgh, der efter sin Forklaring er dansk Undersaat og født i Slesvig i Aaret 1847, og om hvem det ikke er oplyst, at han tidligere har været tiltalt eller straffet her i Landet, tiltales under nærværende Sag for Kvaksalveri, ulovlig Medikamenthandel og uberettiget Dyrlægepraksis.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Tiltalte, der, efter hvad han har forklaret, i en lang Aarrække, medens han havde Bopæl i Slesvig, havde staaet i Forbindelse med en i Langensalza i Tyskland boende Person ved Navn Günther, der skal være homøopatisk Læge, navnlig efter den 1 Oktober 1898, da Tiltalte tog fast Ophold her i Landet, har i meget betydeligt Omfang skaffet syge, der henvendte sig til ham, Medicin fra den ovennævnte Günther og bragt dem Raad om, hvorledes Medicinen skulde anvendes, og hvorledes de i øvrigt havde at forholde sig med Hensyn til Sygdommen. I saa Henseende gaar den af Tiltalte afgivne Forklaring i det væsentlige ud paa, at Fremgangsmaaden, som han brugte, var den, at vedkommende syge fortalte ham, hvad de fejlede, hvilket han skriftlig meddelte den nævnte Günther, der da sendte ham en for hvert enkelt Tilfælde ordineret Medicin til lige med skriftlig Anvisning om, hvorledes vedkommende syge skulde benytte Medicinen og i øvrigt forholde sig, hvorefter Tiltalte til de syge udleverede den af Günther sendte Medicin og i Oversættelse paa Dansk meddelte dem Indholdet af Günthers Anvisning. Tiltalte modtog derhos i Reglen ved Udleveringen af Medicinen til vedkommende syge

en Betaling af nogle Kroner — som det maa antages i Almindelighed fra 2 til 6 Kr. — hvorunder, uden at nærmere Specifikation fandt Sted, var indbefattet, foruden Vederlag til Günther, Godtgørelse til Tiltalte for hans Ulejlighed med at skrive samt for hans Udgifter med Medicinens Forsendelse og Told for samme, og kun undtagelsesvis vil Tiltalte have ladet sig forudbetale. Tiltalte har nu vel under Sagen fastholdt, at han ikke har udspurgt vedkommende Patienter eller underkastet disse nogen selvstændig Undersøgelse, men kun ladet dem forklare, hvad de selv mente at fejle, og kun undersøgt dem, naar de en enkelt Gang ønskede dette, samt at han aldrig overfor Patienterne har udtalt sig om, hvilke Sygdomme de efter hans Formening led af, eller paa egen Haand givet dem Raad, men selv afset fra, at det af Sagens Oplysninger, og derunder af de af flere Vidner afgivne beedigede Forklaringer, fremgaar, at Tiltalte i alt Fald i nogle Tilfælde har nøjere undersøgt vedkommende Patienter, til Dels endog efter at de havde afklædt sig for ham, og til dem udtalt sig om Beskaffenheden af de Sygdomme, de led af, maa Tiltalte, naar hans egen Forklaring lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, anses at have taget de vedkommende syge under Kur og saaledes, idet han har erkendt ikke at have nogen som helst Ret til at praktisere som Læge, gjort sig skyldig i Kvaksalveri, idet det i saa Henseende maa anses for ligegyldigt, om de Raad, som han meddelte vedkommende Patienter, stammede fra ham selv eller fra den anden oven ommeldte Person, der maa forudsættes at være uberettiget til her i Landet at udøve Lægepraksis. Det er i øvrigt ikke oplyst, at Tiltalte ved sit Kvaksalveri har foranlediget nogen egentlig Skade.

Hvad særlig angaar Sigtelsen for ulovlig Medikamenthandel, fremgaar det af det oven anførte, at Tiltalte for Betaling har afhændet den ommeldte udenlandske Medicin her i Landet, og at dette er foregaaet i meget stort Omfang, bestyrkes bl. a. ved en under Sagen fremlagt, den 21 August f. A. af Holsted Postkontor udstedt Attest, ifølge hvilken der i Tidsrummet fra 10 Maj 1899 til 19 August s. A. fra Langensalza er tilstillet Tiltalte Forsendelser til et samlet Beløb af 323 Kr. 59 Øre. Ved en den 21 August f. A. paa Tiltaltes Bopæl foretagen Husundersøgelse, forefandtes derhos bl. a. 29 smaa Flasker, de fleste forsynede med Dr. Günthers Etikette, samt med Angivelse af Indholdet paa Latin, af hvilke Flasker nogle vare tomme, medens en Del til Dels vare fyldte, og i en Tiltalte den 19 August f. A. tilstillet Forsendelse fandtes der, foruden den Medicin, der svarede til Günthers Ordinationer paa 32 Stk. i Kassen nedlagte Sygeanmeldelser, endvidere bl. a. 15 større Flasker og 2 Glas indeholdende Medicin.

Det kongelige Sundhedskollegium, hvem Sagens Akter have været tilstillede, har i sin Svarskrivelse af 13 Oktober f. A. bl. a. udtalt, at de i de indsendte Flasker og Glas med Medicin indeholdte Stoffer synes at være anvendte i homøopatisk stærkt fortyndet Opløsning og vel ofte bruges i meget smaa Mængder, der ikke kunne antages at være skadelige, men at de af og til ogsaa forskrives i langt større Doser, som ved Forveksling eller Anvendelse efter urigtig Diagnose kan gøre Skade. Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt de paagældende Medikamenter maa udleveres fra Apothekerne uden en autoriseret Læges Recept, bemærker Kollegiet endvidere, at Udleveringen af homøopatiske

Medikamenter er underkastet ganske de samme Bestemmelser, som gælde for de Midler, der overhovedet benyttes som Lægemedler, samt at i Henhold til disse Bestemmelser flere af de under Sagen ommeldte Midler, af hvilke der i Skrivelsen opregnes 7 officinelle og 6 ikke officinelle Præparater, ikke maa udleveres fra et Apotek her i Landet uden Recept. Skrivelsen slutter endelig med en Udtalelse om, at de under Sagen foreliggende Sygdomsbeskrivelser ere saa slette og mangelfulde, at man ikke ved dem kan komme til nogen tilnærmelsesvis sikker Erkendelse af, hvad de paagældende Patienter have fejlet, og at den tyske Læges Paategninger og Ordinationer i de fleste Tilfælde ogsaa synes at være foretagne ganske paa maa og faa; selv om der derfor ikke bevislig er sket nogen Skade, er — efter Kollegiets videre Udtalelse — Muligheden af, at Midlerne kunne gøre Skade, ikke udelukket. Tiltalte, der har forklaret, at han ikke har modtaget Medicin fra andre end Günther, har fastholdt, at han kun har udleveret den af Günther for hvert enkelt Sygdomstilfælde fra Günther rekvirerede og af denne ordinerede Medicin, samt at han ingensinde uden saadan særlig Rekvisition og Ordination har udleveret af den ham tilsendte Medicin til andre syge end dem, for hvem den var bestemt, og vel give Sagens Oplysninger ikke ringe Grund til at formode, at dette ikke forholder sig saa, men at Tiltalte navnlig ogsaa har benyttet den Fremgangsmaade, af større Beholdninger, som han fik tilsendt fra Günther, at uddele mindre Portioner i Smaaflasker, som han forsynede med Günthers Etiketter, men der kan dog ikke anses at være tilvejebragt fuldt Bevis i saa Henseende. Selv Rigtigheden af Tiltaltes ommeldte Forklaring forudsat, maa han imidlertid ved sit omhandlede Forhold anses at have gjort sig skyldig i ulovlig Medicinalhandel.

Hvad endelig angaar Sigtelsen for uberettiget at have udøvet Dyr-lægepraksis, har Tiltalte erkendt, at han har tilset 2 Hopper og 1 Føl, der tilhørte tre forskellige Personer, samt forskaffet disse Dyrs Ejere Raad og Medicin til Dyrene fra Günther paa samme Maade som sket med Hensyn til de Mennesker, han havde under Kur, samt at han for Dyrenes Behandling har modtaget den sædvanlige Betaling, som ogsaa indbefattede Godtgørelse til ham, og herved maa Tiltalte anses at have gjort Indgreb i den Eneret, der ifølge Fundatsen for Veterinærskolen af 23 Juli 1777 § 8, kfr. § 9, maa antages at tilkomme de eksaminerede Dyr læger til at ernære sig ved Hestekure.

For sit ovenomhandlede Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset dels efter Lov af 3 Marts 1854, kfr. Forordningen 5te September 1794 § 5 og efter Forordningen 4 December 1672 § 30 — hvormed bliver at sammenholde Plakat af 1 December 1779 — med en Ribe Amts Fattigkasse tilkommende Bøde, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt under et til 300 Kr., dels efter Lovgivningens Grundsætninger med en Bøde til Gjørding-Malt Herreders Politikasse, der findes passende bestemt til 20 Kr., og bemeldte Dom, hvis Bestemmelse med Hensyn til Konfiskation af de af Retten i Bevaring tagne Medicinalvarer ligeledes billiges, vil saaledes i de her omhandlede Henseender være at stadfæste.

Der vil derhos være at tillægge Sagførerne A. Harck i Varde, E. Hansen i Esbjerg og Prokurator Møller af Frederiksberg, der have været

beskikkede til at varetage Tiltaltes Tarv under Forhør optagne henholdsvis ved Varde Købstads, ved Esbjerg Købstads og Skads Herreds samt ved Frederiksberg Birks Politiret, i Salær hver 10 Kr., hvilke Salærer, da Beskikkelse af Sagførere for Tiltalte i de ommeldte Tilfælde maa anses at have været nødvendig, idet han har været eller i alt Fald kunde have været stævnet til at give Møde, naar Beedigelsen af de afgivne Vidneforklaringer skulde foregaa, ville være at udrede af det offentlige. I øvrigt vil Tiltalte have at udrede Aktionens Omkostninger.

Tirsdagen den 8 Januar.

Nr. 68. Ritmester **A. E. Fønnesbech-Wulff** (Nellemann)

contra

Grosserer **W. J. Raffel** (Rée),

betr. Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til at refundere Appellanten nogle af denne udlagte Beløb.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31 Juli 1899: Indstævnte, Grosserer W. J. Raffel, bør for Tiltale af Citanten, Ritmester A. E. Fønnesbech-Wulff, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Ritmester A. E. Fønnesbech-Wulff, til Indstævnte, Grosserer W. J. Raffel, med 300 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Begyndelsen af Januar Maaned 1897 udsendte Indstævnte, Grosserer W. J. Raffel, i Forbindelse med forhenværende Købmand N. Th. Rasmussen en Indbydelse til Aktietegning til Anlæg og Drift af en Galoschefabrik her i Landet, idet de forbeholdt sig et Beløb af 20000 Kr. til Organisation af det paagældende Selskab og til andre Udgifter samt betingede sig, at de i Forening skulde danne og lede det projekterede Foretagende.

For at fremme denne Sag blev der dannet en saakaldet foreløbig Bestyrelse, bestaaende af Citanten, Ritmester A. E. Fønnesbech-Wulff, og to andre Mænd, og da disse holdt paa, at der kun skulde være een Direktør for Fabriken, og ikke ønskede at indlade sig med Rasmussen, blev der indledet Forhandlinger med denne om hans Tilbagetræden. Disse Forhandlinger førte til, at Rasmussen den 9 Marts 1897 paa Indstævntes Kontor underskrev en af Indstævnte affattet Skrivelse, hvoraf han selv erholdt en Kopi, og som lød saaledes:

»Hr. W. J. Raffel her.

Jeg undertegnede akcepterer Deres Forslag om at frasige mig alle Rettigheder og Krav overfor Galoschefabriken og Dem personlig, naar De inden Lørdag den 13de ds. udbetaler mig Fire Tusinde Kroner kontant«.

Ved et den 12te s. M. af den foreløbige Bestyrelse afholdt Møde, hvor Indstævnte var til Stede, blev det derpaa vedtaget, at Indstævnte i Tilfælde af, at Selskabet konstitueredes, skulde have udbetalt 10000 Kr. og af denne Sum afholde alle med Selskabets Konstituering forbundne Omkostninger. Efter Mødets Slutning overleverede Citanten, som efter sit Anbringende havde tilbudt Indstævnte at laane ham det Rasmussen tilkommende Beløb, og havde givet Rasmussen Meddelelse om dette Tilsagn med Løfte om, at denne samme Dag skulde faa Besked, Indstævnte et Beløb af 2000 Kr. til Udbetaling til Rasmussen, og efter at Indstævnte derpaa havde udbetalt Rasmussen denne Sum, tilstillede han Citanten en af ham selv affattet og af Rasmussen underskrevet Kvittering, dateret den 12 Marts 1897, hvori det hedder:

»Dags Dato modtaget af Hr. Ritmester Fønnesbech-Wulff à conto for det mig gennem Hr. W. J. Raffel for Regning Galoschefabriken tilkommende Beløb To Tusinde Kroner, hvorfor herved kvitteres, og bliver der altsaa To Tusinde Kroner til Rest«.

Den 11te og 12te Maj 1897 udbetalte Citanten endvidere Rasmussen i to Summer 1985 Kr. — nemlig først 950 Kr., der i den af Rasmussen udstedte Kvittering angaves modtagne af Citanten for Indstævnte à conto med Tilføjende, at der stod 1050 Kr. til Rest og dernæst 1035 Kr., der i den paagældende Kvittering ligeledes angaves at være udbetalte af Citanten for Indstævnte — og efter Citantens Anbringende var det efter Henviisning fra Indstævnte, at Rasmussen henvendte sig til ham om disse Udbetalinger. Nogen Tid efter blev Dannelsen af det paatænkte Aktieselskab imidlertid opgivet, og da Indstævnte derefter har vægret sig ved at refundere Citanten de fornævnte af denne til Rasmussen udbetalte Summer, søger Citanten ham under nærværende Sag til Betaling af 3985 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 24 December 1897, indtil Betaling sker, hvorimod Indstævnte procederer til Frifindelse.

Indstævnte har benægtet saavel, at Citanten havde tilbudt ham at laane ham Penge til Udbetaling til Rasmussen, som, at han har henvist denne til Citanten med Hensyn til de den 11te og 12te Maj 1897 stedfundne Udbetalinger, og Indstævntes Fremstilling gaar i øvrigt ud paa, at der paa de Tidspunkter, da de omtalte Udbetalinger til Rasmussen fandt Sted, ikke paahvilede Indstævnte personlig nogen Pligt til at betale Rasmussen de 4000 Kr. eller nogen Del deraf, idet en saadan Forpligtelse først vilde kunne komme til Eksistens, naar Aktie-

selskabet var blevet stiftet og Indstævnte derigennem sikret de ovenomtalte 10000 Kr., hvoraf denne skulde afholde de med Selskabets Konstituering forbundne Omkostninger. Indstævnte har i saa Henseende henvist til, at han den 12 Marts 1897, forinden det ovenomtalte Bestyrelsesmøde paa denne Dag blev afholdt, og altsaa Dagen forinden den af Rasmussen i Erklæringen af 9de s. M. fastsatte Frist udløb, havde tilskrevet Rasmussen under Henviſning til, at Selskabet endnu ikke var konstitueret, at Rasmussen maatte have Taalmodighed endnu 1 à 2 Dage, da Indstævnte, som det hedder i Brevet, ikke personlig vilde løbe nogen Risiko ved at udbetale, forinden han saa Sagen helt i Orden, hvilket Brev Rasmussen maa antages at have modtaget enten Afsendelsesdagen eller Dagen derefter.

Mod Indstævntes Benægtelse har Citanten ikke bevist, at de Indstævnte den 12 Marts 1897 leverede 2000 Kr. ere ydede som et Laan til denne personlig, eller at Indstævnte senere har henvist Rasmussen til Citanten for af denne at erholde yderligere Betalinger af den Sum, som Rasmussen mente at have til Gode, og da det dernæst efter de foreliggende Oplysninger ikke skønnes godtgjort, at de omtalte Udbetalinger af Citanten ere foregaaede under saadanne Forhold, at Citanten maatte have et Retskrav paa Refusion af Indstævnte, vil Indstævntes Paastand om Frifindelse være at give Medhold.

Sagens Omkostninger, som begge Parter hver for sig have paaſtaaet sig tilkendte hos Modparten, findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Der foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Fredagen den 11 Januar.

Nr. 73. Forhenværende Maskinfabrikant og Jernstøber **Niels Brodersen (Arntzen)**

contra

Den danske Landmandsbank, Hypotek- og Vekselbank
m. fl. (Bagger for Landmandsbanken),

betr. Spørgsmaalet om de Indstævntes Pligt til at holde Citanten fri for den ham som tidligere Med-Indehaver af det fallerede Firma »D. Løwener & Co.« paahvilende Gæld.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 November 1899: De Indstævnte, Den danske Landmandsbank, Hypotek- og Vekselbank, Grosserer Carl Madsen, Firmaet J. P. Suhr & Søn, Firmaet Hindenburgs Efterfølger og Aktieselskabet Christianshavns Jernstøberi og Maskinfabriker bør for Tiltale af Citanten, fhv. Maskinfabrikant og Jernstøber Niels Brodersen i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger betaler Citanten til de Indstævnte med 200 Kr., som udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvor- til føjes, at Appellanten i sin Tid samtykkede i den skete Eks- tradition af Boets Aktiver uden at betinge Samtykket af, at der stilledes Sikkerhed for det her omhandlede Krav,

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appel- lanten, Niels Brodersen, 2 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 12 Juni 1890 blev Firmaet D. Løwener & Co.'s Bo tilligemed dets Indehaveres, Citanten, fhv. Maskinfabrikant og Jernstøber Niels Brodersens, og nu afdøde Maskinfabrikant Cand. polyt. P. Hansens Boer tagne under Konkursbehandling ved Sø- og Handelsrettens Skifteretsafdeling efter Begæring af Firmaets nævnte Indehavere. Efter at der i Boerne var fremlagt en Statusoversigt, hvorefter der vilde udkomme til Boernes upriviligerede Fordringshavere en Dividende af 14—15 pCt., blev der af fornævnte P. Hansen i en den 11 November s. A. afholdt Skifte- samling fremlagt et den 13 Oktober 1890 dateret Akkordforslag, hvori det hedder, at nogle af Boernes Kreditorer efter Henvendelse fra P. Hansen have forenet sig om at erhverve samtlige Boernes Ejendele i den Hensigt efter at have dannet et Aktieselskab at fortsætte den af Firmaet D. Løwener & Co. hidtil drevne Forretning, og at P. Hansen ved den saaledes paatænkte Ordning kan tilbyde de simple personlige Kreditorer i Boerne 20 pCt. af deres i samme anmeldte og til den Tid, da Akkordforslaget vil foreligge en Skiftesamling til Vedtagelse, anerkendte Krav, dog uden Renter, alt paa Betingelse af, at Boernes samtlige Ejendele, dog hans og hans Kompagnons Indboer fraregnede, samtidig med Akkordforslagets Stadfæstelse af Skifteretsafdelingen over- drages til Højesteretssagfører Bagger som befuldmægtiget for de nævnte Kreditorer, nemlig den danske Landmandsbank, Hypotek- og Veksel- bank, J. P. Suhr & Søn, Grosserer Carl Madsen, Grosserer Jørgen Jensen og Firmaet Hindenburgs Efterfølger, og saaledes, at Skøde paa de faste Ejendomme udstedes enten til de nævnte Kreditorer i For- ening eller paa deres Forlangende til det af dem til Forretningens Fort- sættelse dannede Aktieselskab. Endvidere hedder det i Akkordforsla- get, at det er en Forudsætning for samme, at P. Hansen og N. Bro- dersen beholde hver sit Indbo frit, og at ligesom det er selvfølgeligt, at den eventuelt stadfæstede Tvangsakkord frigør baade P. Hansen og hans Bo samt Firmaets Bo for ethvert som helst Gældsansvar i Over- ensstemmelse med Lov 25 Marts 1872 § 120, saaledes maa det følge af de gældende Bestemmelser i dansk Ret, at det samme maa gælde for hans tidligere Kompagnons N. Brodersens Vedkommende, »saa at

altsaa Boerne ekstraderes os til fri Raadighed.« Dette Akkordforslag var af Citanten forsynet med saalydende Paategning, dateret den 27de Oktober 1890: »Under Forudsætning af, at mit til 2139 Kr. 20 Øre vurderede Indbo bliver holdt udenfor ovennævnte Overdragelse og som min Ejendom overgivet mig til fri Raadighed, ligesom ogsaa under Forudsætning af, at Tvangsakkordens Stadfæstelse frigør mig og mit Bo lige saa vel som Firmaets Bo og Hr. P. Hansen og hans Bo for ethvert som helst Gældsansvar, tiltræder jeg i enhver Henseende og i alle Punkter Hr. Hansens foranstaaende Akkordtilbud af 13de d. M. I et Skifteretsmøde den 26 November 1890 blev Akkordforslaget erklæret for vedtaget ved en i Skiftesamlingen den 11te s. M. foretagen Afstemning, men blev der fra enkelte Kreditorers Side fremsat Protest imod, at Akkorden stadfæstedes, hvilken Protest dog forkastedes ved Skifteretsafdelingens Kendelse af 11 December s. A., der stadfæstede Akkorden.

Denne Kendelse blev af 3 Kreditorer, deriblandt Proprietær O. Buhl og Overretssagfører Carl Wium, indanket for Højesteret, men efter at der var fremlagt Kvitteringer fra de øvrige Kreditorer for de udbetalte privilegerede Fordringer og Dividender, og efter at der var stillet de appellerende Kreditorer Sikkerhed, blev Børne ifølge Andragende fra Fallenterne under 17 Februar 1891 ekstraderede disse til fri Raadighed, idet Boernes Ejendele, med Undtagelse af Fallenternes Indbo, efter disses Begæring af Skifteretsafdelingen blev overdragne til det af de fornævnte Kreditorer dannede Aktieselskab »Christianshavns Jernstøberi og Maskinværksteder.«

Ved Højesterets Dom af 30 Juni 1892 i den omtalte Appelsag blev imidlertid Stadfæstelsen af den nævnte Akkord ophævet i Forhold til Appellanterne. De nævnte 2 Kreditorer Buhl og Wium, der i deres Egenskab af solidariske Selvskyldnerkautionister for en af Firmaet D. Löwener & Co. den 21 Marts 1889 til Partikulier L. B. Fanø udstedt Obligation, oprindelig stor 24000 Kr., med 2den Prioritets Panteret i Ejendommen Matr. Nr. 538 i udenbys Vester Kvarter her i Staden havde maattet betale i alt 10232 Kr. 97 Øre, søgte derefter Citanten til Betaling af dette Beløb, og blev han ved Højesteretsdom af 3 November 1897 tilpligtet at betale dem Beløbet med Renter 5 pCt. aarlig fra den 21 Juni 1895, til Betaling sker, hvorefter der under 27 og 28 December 1897 af Domhaverne gjordes Udlæg for Dommens Paalydende m. m. i Citantens Indbo samt i en af ham ifølge hans Opgivende tilkommende Fordring paa den danske Landmandsbank-, Hypotek- og Vekselbank, der efter hans Forklaring var forpligtet til at betale den ham ved hans Forretnings Overgang til Aktieselskabet paahvilende Forretningsgæld.

Citanten har derefter under nærværende Sag med Bemærkning, at den ene af fornævnte Konsortiums Medlemmer, Grosserer Jørgen Jensen, er afgaaet ved Døden, og hans Bo sluttet inden Sagens Anlæg, søgt de Indstævnte, »Den danske Landmandsbank, Hypotek- og Vekselbank«, Grosserer Carl Madsen, Firmaet J. P. Suhr & Søn og Firmaet Hindenburgs Efterfølger, en for alle og alle for en, samt subsidiært Aktieselskabet »Christianshavns Jernstøberi og Maskinværksteder« tilpligtede at betale ham Omkostningerne ved den fornævnte af Buhl og Wium mod ham anlagte Sag med 315 Kr. med Renter 5 pCt. aarlig

fra Forligsklagens Dato den 23 Marts 1898, til Betaling sker, samt eventuelt 10232 Kr. 97 Øre med Renter 5 pCt. aarlig fra den 21de Juni 1895 til Betaling sker, og Eksekutionsomkostninger 72 Kr. 49 Øre, saafremt de Indstævnte ikke inden en af Retten fastsat Frist frigøre Citanten for den Gæld af tilsvarende Beløb, for hvilken Proprietær Buhl og Overretssagfører Wium have gjort Eksekution hos ham. Citanten paastaar sig derhos tillagt Sagens Omkostninger skadesløst. Til denne Paastand har Overretsprokurator Lassen, som af Kongens Foged autoriseret Inkassator af den ved nævnte Eksekutionsforretning udlagte Fordring sluttet sig.

De Indstævnte have principalt af forskellige Grunde nedlagt Paastand paa Sagens Afvisning, hvortil der imidlertid ikke findes Føje. Subsidiært procedere de til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Citanten har til Støtte for sin Paastand anbragt, at han som Betingelse for at tiltræde det fornævnte Akkordforslag, ifølge hvilket Boernes samtlige Ejendele med Undtagelse af Fallenternes Indboer skulde overdrages til det omhandlede Konsortium, har forlangt, at han, foruden at faa sit Indbo udleveret til fri Raadighed, blev fri for al Gæld, som paahvilede ham eller Firmaet, og at Konsortiet er indgaaet paa denne Betingelse, i alt Fald formener han, at Konsortiet eller dog Aktieselskabet »Christianshavns Jernstøberi og Maskinværksteder« ved i Overensstemmelse med Akkordforslagets Indhold at faa Boernes Ejendele overdragne, maa anses som havende akcepteret de af ham i Forslaget for Overdragelsen stillede Betingelser, og derfor nu ere pligtige til at holde ham fri for al Gæld hidrørende fra hans Forhold som Medindehaver af Firmaet D. Løwener & Co. Citanten har derhos med Hensyn til, at Tvangsakkorden er ophævet ved Højesterets Dom af 30 Juni 1892, bemærket, at dette ikke har faaet nogen Indflydelse paa Forholdet mellem ham og de Indstævnte, thi da Konsortiet vedblivende har beholdt Boernes Ejendele, maa det ogsaa vedblivende være bundet ved de til Overdragelsen knyttede Betingelser.

De Indstævnte have derimod gjort gældende, at Aftalen med Citanten og P. Hansen gik ud paa, at Konsortiet, imod at erholde Fallenternes Aktiver — med Undtagelse af Indboet — overdraget, skulde yde de Betøb, der vare nødvendige til, at Akkorden kunde blive stadfæstet som tilbuddt, og at Boerne kunde blive ekstraderede Fallenterne. Denne Aftale ville de Indstævnte have opfyldt fuldt ud, og de have benægtet, at de have paataget sig nogen videregaaende Forpligtelse, navnlig en Forpligtelse til i al Almindelighed at frigøre Citanten for den ham ved Konkursens Indtræden paahvilende Gæld ogsaa for det Tilfælde, at Akkorden ikke maatte blive endelig stadfæstet.

At de Indstævnte eller nogen af dem udtrykkelig har paataget sig en saadan videregaaende Forpligtelse, har Citanten ikke bevist, og da han heller ikke har oplyst, at de Indstævnte eller nogen af dem

Færdig fra Trykkeriet den 17 Januar 1901.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

44. Aargang.

Højesteretsaaret 1900.

Nr. 38.

Fredagen den 11 Januar.

i øvrigt ved Forhandlingerne om Akkorden eller senere har udvist noget Forhold, der kunde paaføre dem en saadan Forpligtelse, specielt en Forpligtelse til at betale det paastævnte Beløb eller nogen Del deraf, ville de Indstævnte være at frifinde.

Sagens Omkostninger findes Citanten efter Omstændighederne at burde betale de Indstævnte med 200 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 278.

Højesteretssagfører Asmussen

contra

Carl Joachim Wiinsted (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Bygningslovgivningen samt til ved Dom at kendes pligtig til inden en af Retten fastsat Frist at tilvejebringe fra samtlige Beboelseslejligheder i Ejendommen Thorupsgade Nr. 14—16 Udgang, henholdsvis fri og uhindret Adgang til Ejendommens to Trapper:

Kriminal- og Politirettens Dom af 25 September 1900: Tiltalte Carl Joachim Wiinsted bør til Københavns Kommunes Kasse bøde 50 Kr. og betale Sagens Omkostninger. Saa bør han og inden en Frist af 3 Maaneder fra denne Doms lovlige Forkyndelse under en Mulkt af 4 Kr. til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, borttage de ovennævnte Træskillerum i Midterkorridorerne, samt enten de Laase, hvormed Dørene mellem Trappegangene og Midterkorridorene ere forsynede, eller de ovennævnte faste Skillerum, der ud for Trappegangene ere anbragte i Passagen mellem Endelejlighederne og hvorved den direkte Adgang fra disse til Midterkorridorerne afspærres. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Udførelsen af de Tiltaltes

talte Carl Joachim Wiinsted paalagte Foranstaltninger regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Asmussen og Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende ifølge Begæring af Bygningskommissionen for Kjøbenhavn anlagte Sag tiltales Carl Joachim Wiinsted, der er født den 7 Maj 1826 og som den 3 Oktober f. A. inden Rettens 6te Kriminelkammer B har under en mod ham for Overtrædelse af Bygningsloven for Staden Kjøbenhavn af 12 April 1889 indledet Undersøgelse vedtaget at erlægge en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 25 Kr., men som ikke i øvrigt er funden straffet, for Overtrædelse af Bygningslovgivningen samt til ved Dom at kendes pligtig til inden en af Retten fastsat Frist at tilvejebringe fra samtlige Beboelseslejligheder i Ejendommen Thorupsgade Nr. 14 og 16 Udgang, henholdsvis fri og uhindret Adgang til Ejendommens to Trapper, alt i Overensstemmelse med Bygningslovens Forskrifter.

Sagens Omstændigheder ere ifølge Tiltaltes egen Erkendelse og det i øvrigt oplyste følgende:

Ved et af vedkommende Bygningsinspektør i Sommeren 1899 foretaget Eftersyn i bemeldte Ejendom, der efter det oplyste er opført i Aaret 1864 og hvoraf Tiltalte siden Aaret 1869 har været Ejer, viste det sig, at der i samtlige over Stueetagen værende Etager i Forhuset og Baghuset — hvilke Etager alle vare indrettede til 4 Beboelseslejligheder hver — var i de Korridorer, der danne Forbindelsen mellem Trapperne, anbragt et ca. $\frac{1}{4}$ Tomme tykt, fastsømet Træskillerum, saaledes at det for at passere fra Ende- og Midterlejlighederne i den ene Ende af Bygningen gennem Korridoren til Trappen i Bygningens anden Ende, vilde være nødvendigt først at gennembyrde Træskillerummet. Det maa efter det i Sagen oplyste antages, at en voksen Mand ved et haardt Tryk eller Spark uden særlig Vanskelighed vil kunne gennembyrde Træskillerummet og saaledes bane sig Vej gennem Korridoren, medens saadant for Kvinders og Børns Vedkommende almindeligvis ikke lader sig gøre. Fremdeles var Adgangen fra begge Endelejlighederne til den fjerneste Trappe yderligere vanskeliggjort derved, at Beboerne af disse Lejligheder for at naa til den fornævnte Korridor, i hvilken Skillerummet var anbragt, maatte passere over Trappegangen gennem en Dør, der førte til den nærmeste Midterlejlighed og holdtes aflaaet indvendig.

Ifølge Sagens Oplysninger vare de oftnævnte Træskillerum i Midterkorridorerne allerede anbragte, da Tiltalte i 1869 blev Ejer af Ejendommen, ligesom Forholdene i Baghuset — bortset fra Anbringelsen af nogle Smæklaase paa de i Forvejen med indstukne Laase forsynede Udgangsdøre til Trapperne — i det hele maa antages den Gang at have været ligesom nu. Derimod er det af Tiltalte erkendt, at han i Løbet af Aarene 1881—85 har i Forhusets nævnte Etager ud for Trappegangene ladet anbringe faste Skillerum mellem Lejlighederne og

i Forbindelse dermed Døre til at aflaae indvendig fra, saaledes at Adgangen for Endelejlighedernes Beboere til Midterkorridorerne herved vanskeliggjordes paa den foran angivne Maade.

Foreløbig bemærkes, at der ikke vil kunne paalægges Tiltalte noget Strafansvar for de Indretninger, der allerede vare anbragte forud for hans Erhvervelse af Ejendommen — altsaa for Anbringelsen af Træskillerummene i Midterkorridorerne og i det hele for den i Baghuset etablerede Ordning — samt at Tilladeligheden af de forefundne Hindringer for den fri og uhindrede Passage fra samtlige Beboelseslejligheder til begge Trapper vil være at bedømme under Hensynstagen til den paa deres Anbringelsestid gældende Bygningslovgivning.

Da imidlertid den af Tiltalte i Løbet af Aarene 1881—85 ved Anbringelsen af faste Skillerum mellem Ende- og Midterlejlighederne i Forhuset i Forbindelse med aflaaede Døre mellem Trappegangene og Midterkorridorerne tilvejebragte yderligere Hindring for den fri og uhindrede Passage til begge Trapper findes at være i Strid saavel med Bestemmelserne i Bygningsloven for Staden Kjøbenhavn af 21 November 1871 § 35, som med Bestemmelserne i den nugældende Bygningslov af 12 April 1889 § 43, og da der ikke findes Hjæmmel til at anse den for den ulovlige Anbringelse af disse Indretninger forskyldte Straf for forældet, vil Tiltalte være at anse efter Bygningsloven for Staden Kjøbenhavn af 12 April 1889 § 76, sammenholdt med bemeldte Lovs § 43 og Lov 21 November 1871 § 35, efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 50 Kr. Da derhos Tilstedeværelsen af de oftnævnte fastsømmede Træskillerum i For- og Baghusets Midterkorridorer samt de ommeldte i For- og Baghuset mellem Trappegangene og Midterkorridorerne anbragte Døres Forsyning med Laas findes at være stridende mod Bestemmelsen i Bygningsloven for Staden Kjøbenhavn og dens Forstæder af 17 Marts 1856 § 44 om, at der fra hver Beboelseslejlighed skal være Udgang til begge Trapper, saa vel som mod Bestemmelserne i den nugældende Bygningslovs § 43, og da den Omstændighed, at de ommeldte Hindringer for Passagen delvis hidrøre fra Tiden forud for Tiltaltes Erhvervelse af Ejendommen, ikke vil kunne fritage ham som Ejendommens nuværende Ejer fra Forpligtelsen til at rette de i Ejendommen forefundne lovstridige Forhold, vil han tillige være at dømme til inden en Frist, der findes at burde bestemmes til 3 Maaneder fra denne Doms lovlige Forkyndelse, under en Mulkt af 4 Kr. til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, at borttage de fornævnte i For- og Baghusets Midterkorridorer anbragte Træskillerum samt enten de Laase, hvormed Dørene mellem Trapperne og bemeldte Korridorer ere forsynede, eller de faste Skillerum, der ud for Trappegangen ere anbragte i Passagen mellem Endelejlighederne, og hvorved den direkte Adgang fra disse til Midterkorridorene afspærres.

Mandagen den 14 Januar.

Nr. 204. Aktieselskabet **Lumina** (Ingen)

contra

Handelsrejsende **Valdemar Buch** (Hansen e. O.).

Højesterets Dom.

Appellanten, Aktieselskabet Lumina, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades Selskabet med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt det ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør det have tabt Sagen, og det ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør det og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Salarium til Højesteretssagfører Hansen for Højesteret betaler Selskabet 80 Kroner. Endelig betaler det til det offentlige det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det Stempelpapir, som skulde bruges, hvis Sagen ikke for Højesteret for Indstævntes Vedkommende havde været beneficeret.

Tirsdagen den 15 Januar.

Nr. 27. Smør- og Ostehandler **J. Hansen** (Jensen)

contra

Andelsmejeriet »**Nordhøj**« (Høgsbro),

betr. Spørgsmaalet om Indstævntes Ret til at hæve en Kontrakt om Smørleverance.

Sø- og Handelsrettens Dom af 25 Januar 1900: Indstævnte, Smør- og Ostehandler J. Hansen hersteds, bør til Sagsøgerne, Andelsmejeriet »Nordhøj« i Store Taarøje ved Karise, betale de paastævnte 2013 Kr. 39 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 29 Maj 1899, til Betaling sker, og 60 Kr. i Sagsomkostninger. Det idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse er der ved en efter Begæring af Appellanten den 4 Oktober f. A. afholdt Skønsforretning afgivet det Skøn, at Appellanten ved Salg her paa Pladsen maa antages at kunne have haft i Gennemsnit en Brutto-Avance

af 1 Krone à 1 Krone 20 Øre pr. Drittel Smør af omspurgte Kvalitet og til nævnte Indkøbspris. Appellanten har i Henhold hertil her for Retten nedsat sin Erstatningspaastand saaledes, at der i det Beløb, han erkender at skyldte det indstævnte Andelsmejeri, nemlig 1990 Kroner 97 Øre, kun afdrages for 520 Dritler 572 Kroner, og har derfor paastaet sig frifunden mod at betale 1418 Kroner 97 Øre.

Med denne Bemærkning og idet de Højesteret forelagte yderligere Oplysninger ikke kunne faa nogen Indflydelse paa Sagens Udfald, vil Dommen i Henhold til de i samme anførte Grunde efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger findes Appellanten at maatte betale til Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Smør- og Ostehandler J. Hansen, til Indstævnte, Andelsmejeriet Nordhøj, med 400 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10. Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag er det givet, at Indstævnte, Smør- og Ostehandler J. Hansen her Steds, der allerede i de nærmest forudgaaende 2 à 3 Aar havde faaet leveret det af Andelsmejeriet »Nordhøj« i Store Taarøje ved Karise producerede Smør i Henhold til Kontrakter, som ikke foreligge, i Slutningen af Oktober Maaned 1898 afsluttede en ny skriftlig Kontrakt med Mejeriet efter foregaaende mundtlig Forhandling med nogle af Mejeriets Bestyrelsesmedlemmer, hvilken Kontrakt derhos blev underskrevet af Indstævnte og af Formanden for Mejeriets Bestyrelse, en Gaardejer i Store Taarøje, og ved hvilken Kontrakt det bestemtes, at Indstævnte købte hele Mejeriets Smørproduktion for Tiden fra 1ste November 1898 til 1ste November 1899 til en Pris: for Tiden indtil den 1 Marts 1899 af 1 Kr. under Kjøbenhavns højeste Notering pr. 100 Pd. og for Tiden fra 1 Marts til 1 November 1899 af selve Kjøbenhavns højeste Notering, saaledes at Indstævnte derhos leverede 200 tomme Dritler, i hvilke han skulde modtage Smørret. For det Tilfælde, at Kvaliteten af Indstævnte mentes ikke at være, som den skulde være, indeholdt Kontrakten derhos følgende Bestemmelse:

I Tilfælde af Kvalitetsdifference skal Køberen underrette Mejeriet desangaaende og har derefter Ret til for første Gang at afdrage indtil 3 Øre pr. Pd.; i Gentagelsestilfælde maa Forhandling med Mejeriet ske og, kan Enighed ikke opnaas, har Mejeriet Ret til at hæve Forretningen.

Efter hvad der foreligger, maa det antages, at der intet kom i Vejen med Smørret i Tiden fra 1 November 1898 til ind i Begyndelsen af April 1899. Efter at Indstævnte havde modtaget Mejeriets

Smørsending af Mandag den 10 April 1899 (— Smørret afsendtes sædvanlig hver Uge om Mandagen, undertiden noget allerede om Søndagen —), tilskrev han den 12 April Mejeristen, som boede paa Mejeriet, at der var forskellige Mangler ved den nævnte Sending, og at det var sandsynligt, at han kom til at afdrage i Prisen for det, hvad han dog vilde gøre saa læmpelig som muligt. Ved derpaa Lørdag den 15 April som sædvanlig at sende Afregning over den ommeldte Smørsending direkte til Mejeribestyrelsens Kasserer, en Gaardejer i Store Taarøje, der boede temmelig langt fra Mejeriet, fradrog Indstævnte 2 Øre pr. Pd. i Prisen eller i alt 46 Kr. 36 Øre, idet han paa Foden af Afregningen skrev:

Da Smørret i denne Uge ikke har været godt, har jeg set mig nødsaget til at afregne det med 2 Øre lavere.

Denne Afregning maa Kassereren antages at have modtaget Mandag den 17 April henimod Kl. 12 Middag, medens Smørsendingen for bemeldte Uge allerede var afgaaet noget tidligere samme Dag fra Mejeriet, og ses der ikke at være rejst nogen Indsigelse mod ommeldte Afregning. Efter Modtagelsen af Sendingen af 17 April tilskrev Indstævnte den 18 April Mejeristen, at heller ikke den Sending var tilfredsstillende, og at han ikke kunde love at svare fuld Pris derfor, men skulde gøre sit bedste for, at Tabet blev saa lille som muligt; var Mejeriet ikke fornøjet dermed, maatte de sige til før Torsdag den 20de Kl. 10. Mejeristen telefonerede saa fra et Sted i Vemmetofte til Indstævnte med Beklagelse derover og bad om, at Afdraget i alt Fald maatte blive saa lavt som muligt, og Indstævnte sendte derpaa Lørdag den 22 April til Mejeriets foran omtalte Kasserer en Afregning over dette Smør — der kom ham i Hænde ved Middagstid den 24de — i hvilken Indstævnte havde fradraget 1 Øre pr. Pd. eller 22 Kr. 42 Øre, hvorhos han paa Foden af Afregningen skrev:

Efter Smørrets Kvalitet burde det være afregnet med — 5 Øre, men, da Mejeristen er bange for, at I saa skal sætte ham fra Embedet, har jeg gjort det saa læmpelig som muligt.

Det den 24 April tidlig om Formiddagen fra Mejeriet afsendte Smør afregnede Indstævnte ved Ugens Udgang til fuld Pris, om han end ikke fandt det helt tilfredsstillende, og han gjorde ligeledes ikke noget Fradrag ved Opgørelsen over det ham Mandag den 1ste Maj fra Mejeriet sendte Smør, for hvilket Prisen blev i alt 1831 Kr. 88 Øre. — Efter Modtagelsen af Indstævntes Afregning af 22 April havde Kassereren imidlertid konfereret med Mejeribestyrelsens Formand, og der blev saa holdt et samlet Bestyrelsesmøde, dog først den 3dje Maj, og i Henhold til der tagen Beslutning rejste Formanden for, og endnu et Medlem af, Bestyrelsen herind og forhandlede Fredag den 5 Maj med Indstævnte, overfor hvem de, medens de akcepterede det den 15de April stedfundne Fradrag af 46 Kr. 36 Øre, vægrede sig ved at finde sig i Afdraget den 22 April af 22 Kr. 42 Øre, og, da Indstævnte afslog at betale Mejeriet dette Beløb, opsigde de ham Kontrakten til Ophør straks, saa at der intet Smør vilde blive leveret den 8de Maj og fremtidig, hvorhos de endnu samme Dag overdrog Leverancen af Mejeriets Smør fra den 8 Maj til den 1 November 1899 til en anden Smørhandler her til samme Pris, som Indstævnte skulde have betalt. Indstævnte tilbageholdt saa omvendt Betalingen for det

ham den 1 Maj sendte Smør med de ovennævnte 1831 Kr. 88 Øre og endvidere Betalingen for en Del ham fra Mejeriet i Tiden fra den 16 April til den 7 Maj leverede Oste: 159 Kr. 9 Øre, tilsammen 1990 Kr. 97 Øre, idet han forment at have et større Erstatningskrav overfor Mejeriet.

Andelsmejeriet »Nordhøi« anlagde derpaa nærværende Sag, hvorunder det har paastaet sig tilkendt hos Indstævnte det omtalte Afdrag den 22 April f. A. af 22 Kr. 42 Øre og de nys anførte 1990 Kr. 97 Øre, i alt 2013 Kr. 39 Øre, med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato den 29 Maj f. A. Indstævnte har derimod paastaet sig frifunden og efter udtagen Kontrastævning af 29 Juli f. A. tilkendt i Erstatning for Tab ved de manglende Leverancer 2600 Kr. (nemlig beregnet til 4 Kr. pr. Drittel à 100 Pd. i 26 Uger med 25 Dritler pr. Uge), hvori dog skal fragaa de foranførte 1990 Kr. 97 Øre, som han erkender at skyldte, altsaa tilkendt 609 Kr. 3 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 29 Juli f. A. Sagsøgerne have, næst at bestride Indstævntes Krav paa Erstatning overhovedet, hævdet, at det i alt Fald højst kunde blive at beregne til 1 Kr. pr. Drittel af $22\frac{1}{2}$ Drittel pr. Uge i 25 Uger, altsaa højst til 562 Kr. 50 Øre, hvorefter der endda vilde tilkomme dem 1450 Kr. 89 Øre eller dog 1428 Kr. 47 Øre med Renter, som de subsidiært have gjort Paastand paa. Begge Parter have derhos gjort Paastand paa Tilkendelse af Sagsomkostninger.

Af det under Sagen fremkomne ses det nu vel, at Indstævnte i de foregaaende Aar havde staaet i en ikke ringe Brevveksling med Mejeristen paa »Nordhøi« og synes oftere med ham paa egen Haand at have bestemt, til hvilken Pris Smørret endelig blev at afregne, saaledes at der skete Fradrag i den kontraktmæssige Pris, men hverken denne Omstændighed eller den Omstændighed, at han tillige synes at have truffet Aftale med Mejeristen alene om Prisen for de fra Mejeriet købte Oste, findes at kunne faa nogen Betydning under nærværende Sag, fordi der, som omtalt, netop sidst i Oktober 1898 var blevet afsluttet en ny Kontrakt mellem ham og selve Mejeribestyrelsen om Smørleverancen paa Vilkaar med Hensyn til Forholdet i Tilfælde af Kvalitetsdifference, der vare forskellige fra de tidligere Kontrakter. Indstævnte findes derhos netop, som den i Oktober 1898 indgaaede Kontrakt var sluttet, ikke at have været berettiget til at gaa ud fra, at han derefter kunde afgøre Spørgsmaalet om Kvalitetsdifferencer med Mejeristen alene, idet han, uagtet han ofte i daglig Tale maatte være bleven benævnet »Mejeribestyrer«, ikke af Indstævnte da med Føje kunde antages at have fornøden Kompetence i saa Henseende, og det saa meget mindre, som han sendte Afregningerne direkte til Bestyrelsens Kasserer. Der findes derhos ikke at kunne tillægges de Breve nogen Betydning, som han den 12te og 18de April tilstillede Mejeristen, særlig ikke det sidste med det deri fremsatte Forlangende om Besked til senest den 20 April, da Mejeristen — der i øvrigt efter sin Forklaring skulde bære en Tredjedel af Tabet ved Prisnedsættelser — har opgivet, at han ikke havde sat Bestyrelsen i Kundskab om de saaledes af ham modtagne Breve. Som Følge deraf ses Bestyrelsen ikke ifølge Kontrakten, efter at Indstævnte paa egen Haand havde foretaget Fradraget den 15 April, at have været pligtig til uden nærmere Op-

lysninger om Kvaliteten, som ikke foreligge, at finde sig i Fradraget den 22 April af 22 Kr. 42 Øre, og deres Ret ifølge Kontrakten til saa at hæve Forbindelsen kunde ikke være gaaet tabt ved, at den først fik foretaget de fornødne Skridt i saa Henseende den 5 Maj, uanset den den 1 Maj stedfundne Leverance. Medens Indstævnte derefter ikke kan antages at have noget Erstatningskrav, vil han derfor blive at dømme efter den af Sagsøgerne nedlagte Paastand, saaledes at Sagens Omkostninger fastsættes til 60 Kr.

~ Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 292.

Advokat Hindenburg

contra

Christian Petersen Lassen (Def. Lunn),

der tiltales for Vold og Legemsbeskadigelse.

Esbjerg Købstats, Skads Herreds og Fanø Birks Ekstra-
rets Dom af 8 September 1900: Tiltalte Christian Petersen Lassen bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage og i Erstatning til Fisker Niels Christensen af Hjerting betale 100 Kr. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagsførerne A. Hærk og E. Hansen, 12 Kr. og 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 November 1900: Tiltalte Christian Petersen Lassen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Rye, i Salær hver 15 Kr., bør Underretsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christian Petersen Lassen til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Fisker Christian Petersen Lassen, der er født i Aaret 1877, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag for Vold og Legemsbeskadigelse.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder:

Medens Fiskerne Niels Christensen, Hans Jeppesen Hansen, Jens Hansen Christensen og Tiltaltes Broder Hans Poulsen Lassen den 14de Juli d. A. om Formiddagen opholdt sig nede ved Stranden ved Hjerding, gjorde de, af hvilke i alt Fald enkelte maa antages ikke at have været ganske ædrue, Løjer med hverandre, idet navnlig Niels Christensen og Jens Hansen Christensen for Spøg slog en Strikke om Hans Jeppesen Hansens og Hans Poulsen Lassens Ben, og da denne sidste, idet han søgte at befri sig, derved kom til at rive Niels Christensens Skjorte itu, greb Niels Christensen, efter dennes, Hans Jeppesen Hansens og Jens Hansen Christensens Forklaringer, fat i Hans Poulsen Lassen og holdt ham nede paa Sandet, hvilket dog efter deres Udsagn altsammen skete i Løjer eller Spøg, hvorhos Hans Poulsen Lassen har forklaret, at Niels Christensen ved denne Lejlighed ogsaa gav ham to Lussinger.

Tiltalte, der, efter hvad han har forklaret, havde iagttaget, hvad der var passeret, og navnlig ogsaa vil have set, at hans Broder, Hans Poulsen Lassen, fik et Par Lussinger af Niels Christensen, og som vil have frygtet for, at Niels Christensen, der skal være noget hidsig, yderligere skulde slaa Hans Poulsen Lassen, løb nu til og væltede Niels Christensen, der laa paa Knæ med Ansigtet ud mod Havet, bagover i Sandet.

Efter Niels Christensens Forklaring, hvis Rigtighed for saa vidt bestyrkes ved de Forklaringer, der ere afgivne af Hans Jeppesen Hansen og Jens Hansen Christensen, tilføjede Tiltalte derhos Niels Christensen, der laa paa Ryggen, adskillige Næveslag saa vel i Ansigtet som paa Brystet, ligesom han ogsaa med sine Knæ trykkede ned over Brystet paa Niels Christensen, saaledes at denne ikke kunde rejse sig, men Tiltalte slap i øvrigt straks efter sit Tag, efter Jens Hansen Christensens Forklaring paa dennes Tilraab.

Ifølge en af en Læge den 14 Juli d. A. udstedt Erklæring fandtes der ved den samme Dag foretagne Undersøgelse af Niels Christensen paa højre Halvdel af Panden en flad, rød Blodudtrædning omtrent saa stor som en Barnehaand samt et Par mindre, friske Hudafskrabninger. Niels Christensen ømmede sig derhos stærkt paa nederste Parti af højre Brysthalvdel og klagede over Smerter ud i højre Lænderegion, og medens der intet var at se udvendig paa Huden, var der — som det hedder i Erklæringen — Symptomer paa Brud af det ottende højre Ribben, hvilket Ribbensbrud efter Lægens Formening i alt Fald vilde have til Følge, at Niels Christensen i længere Tid vilde være arbejdsudygtig. I en for Overretten fremlagt Erklæring har den ommeldte Læge paa given Foranledning udtalt, at Niels Christensen, da han den 14de Juli henvendte sig til Lægen, led af Brud af ottende højre Ribben.

Tiltalte, der ved den ommeldte Lejlighed maa antages at have været noget beruset, har erkendt, at han, efter at han havde væltet Niels Christensen om paa Ryggen, lagde sig oven paa ham og stemte sit Knæ mod hans Bryst; og i Slutningen af Forhøret har Tiltalte indrømmet at have tilføjet Niels Christensen Slag, idet han dog tilføjede, at han efter sin Formening kun tildelte Niels Christensen et Slag for at befri sig, da denne havde grebet ham i Brystet, samt at han ikke har slaaet Niels Christensen i Ansigtet, men at det ikke er umuligt, at han under Kampen for at holde denne nede har stødt ham med Albuen.

Efter det oplyste maa det imidlertid antages, at samtlige de Niels Christensen som meldt tilføjede Læsioner hidrøre fra Tiltaltes Overfald. Denne har i øvrigt forklaret, at det kun var hans Mening at hjælpe Broderen, samt at det ikke var hans Hensigt at tilføje Niels Christensen nogen Skade.

Niels Christensen har en Tid været uarbejdsdygtig paa Grund af den ham overgaaede Overlast, og da han den 23 August d. A. gav Møde i Retten, forklarede han bl. a., at han da endnu ikke var fuldkommen rask, og at legemligt Arbejde voldte ham Besvær, men at han dog var begyndt at deltage i noget Arbejde ved Fiskeriet, derimod var Læsionen i Panden helet. Han har under Sagen paastaet sig tilkendt en Erstatning for Arbejdstab, Helbredelsesudgifter, Svie og Smerte af 100 Kr., og denne Paastand, mod hvilken Tiltalte intet har haft at erindre, er ved Underrettsdommen tagen til Følge.

For sit omhandlede Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger vil Underrettsdommen være at stadfæste.

Mandagen den 21 Januar.

Nr. 41. Overretssagfører **Frørup** (Ingen)
 contra
 Fru **Marie Frørup**, født Christensen (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Overretssagfører Frørup, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 295. Højesteretssagfører Hansen
 contra
 Hans Nilsson (Def. Jensen),

der tiltales for Vold og Opsætsighed imod Politibetjente i Funktion.

Amager Birks Ekstrarets Dom af 4 September 1900: Tiltalte Hans Nilsson bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og betale i Erstatning til Betjent A. P. Olsen 10 Kr. samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Diechmann og Prokurator Jørgensen, 12 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 November 1900: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokurator Lassen og Overretssagfører Larsen for Overretten betaler Tiltalte Hans Nilsson 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Nilsson til Højesteretssagførerne Hansen og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Amager Birks Ekstraret hertil indankede Dom er Tiltalte Hans Nilsson, hvis opgivne Alder af 49 Aar er skønnet stemmende med hans Udseende og som er anset ved Amager Birks Ekstrarets Dom af 1 Marts 1888 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 8de Oktober 1889 efter samme Lovbestemmelse med lige Straf, ved Amager Birks Ekstrarets Dom af 14 August 1894 efter Straffelovens § 100, jfr. §§ 98 og 101, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og ved samme Birks Ekstrarets Dom af 12 December 1899 efter Straffelovens § 202, 1ste Led, med samme Art Fængsel i 3 Gange 5 Dage, aktioneret for Vold og Opsætsighed mod Politibetjente i Funktion.

Sagens Omstændigheder ere ifølge Tiltaltes egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste følgende:

Ifølge Budsendelse til Amager Birks Politistation fra Tiltaltes Hustru

om, at Tiltalte var aldeles rasende, saa at hun var bange for at være i deres Lejlighed sammen med ham, indfandt Politibetjentene Anders Peter Olsen og Carl Hansen sig, iførte Tjenesteuniform, Natten imellem den 18de og 19de Juli dette Aar i Lejligheden, hvor Tiltalte befandt sig i beruset Tilstand, men dog, efter hvad der maa antages, ved sin Fornufts fulde Brug. Hansen opfordrede Tiltalte til at følge med til Stationen, og, da Tiltalte nægtede at følge med, tog Betjentene fat i ham for med Magt at føre ham til Stationen. Tiltalte satte sig, da de vare komne ud i Ejendommens Gaard, til Modværge, kastede sig ned og sparkede om sig, samt bed, da de vare komne ud paa Gaden, Hansen i Haandleddene, saaledes at derved fremkom nogle smaa, overfladiske Saar, der endnu tydelig kunde ses den 24de samme Maaned. Olsen fik ved Tiltaltes Modværge sine Benklæder revne itu.

Som Følge af foranstaaende er Tiltalte ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 100, og da den i Dommen valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage findes passende, og Dommens Bestemmelser om den Olsen hos Tiltalte tilkendte Erstatning billiges, vil den være at stadfæste.

Nr. 267.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Walborg Georgine Wilhelmine Petersen, Feuerleins Enke
(Def. Hindenburg),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 22 September 1900: Tiltalte Walborg Georgine Wilhelmine Petersen, Feuerleins Enke, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og i Erstatning til Camilla Petrea Jensen, Tegners Hustru, betale 100 Kr. Saa betaler hun og Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Levinsen og Prokurator Leth, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de efter Dommens Afgivelse tilvejebragte Oplysninger ikke kunne faa nogen Indflydelse paa Sagens Udfald, vil den være at stadfæste, dog at Erstatningen findes at burde bestemmes til 150 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Erstatningen bestemmes til 150 Kroner.

I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Walborg Georgine Wilhelmine Petersen, Feuerleins Enke, til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Walborg Georgine Wilhelmine Petersen, Feuerleins Enke, der under nærværende Sag tiltales for Vold, er født den 1 Juli 1865 og ikke funden forhen straffet.

Ved sin egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Tiltalte overbevist at have gjort sig skyldig i følgende:

Da Tiltalte den 16 Juni d. A. fra sin Lejlighed kom ud paa Stedets Trappegang og her saa Camilla Petrea Jensen, Tegners Hustru, der boede i samme Ejendom, gaa ned ad Trappen, bærende en Rullekurv med Tøj, bibragte Tiltalte hende et saa kraftigt Skub i Nakken, at hun styrtede 7 à 8 Trin ned ad Trappen og ved Faldet slog Baghovedet, der blev Sædet for en Del Ømhed, samt paadrog sig en Forstuvning af højre Haandled i Forbindelse med Væskeansamling i Pegefingerens Seneskede, hvorhos hun paa venstre Arm og Ben erholdt en Del mindre Hudafskrabninger.

Forstuvningen af Haandleddet hindrede overfaldne, der ernærer sig ved Syning, 8 Uger i at arbejde; i øvrigt fortoge de nævnte Læsioner sig i Løbet af et Par Maaneders Tid.

Tiltalte, der, efter hvad hun har erkendt, indsaa, at Tegners Hustru maatte styrte ned ad Trappen ved det nævnte Skub, har som Grund til sin Adfærd anført, at overfaldne og dennes Mand, med hvem hun i længere Tid havde levet i Uenighed, havde »generet« hende og Familie paa forskellige Maader; men hun har erkendt, at Tegners Hustru i Øjeblikket ikke gav Tiltalte nogen som helst Anledning til Vrede.

Som Følge af det anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, hvorhos hun i Overensstemmelse med den af overfaldne nedlagte Paastand vil have at betale en Erstatning til hende, som vil kunne ansættes til 100 Kr.

Onsdagen den 23 Januar.

Nr. 299. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Hans Christian Ahrenfeldt Jacobsen (Def. Nellemann),

der tiltales for Vold.

Nørvang-Tørrild Herreders Ekstrarets Dom af 14 September 1900: Tiltalte Hans Christian Ahrenfeldt Jacobsen bør hensæt-

tes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og betale til Tjenestekarl Johan Marinus Petersen, Hornstrup, 15 Kr., samt udrede Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Seidelin, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Møhl, 10 Kr. Det idømte Erstatningsbeløb at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 November 1900: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Jørgensen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Christian Ahrenfeldt Jacobsen til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Teglværksarbejder Hans Christian Ahrenfeldt Jacobsen, der er født i Aaret 1878, og som efter sin Forklaring tvende Gange for Polituorden har erlagt Bøder af henholdsvis 10 Kr. og 30 Kr., men i øvrigt ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag for Vold.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder:

Da Tjenestekarl Marinus Petersen og dennes Broder, Murerlærling Elias Petersen, Natten mellem den 7de og 8de Juli d. A., omtrent ved Midnat, gik ud af Grejsdalsvejen ved Vejle, traf de her Tiltalte og en Kammerat af denne, Teglværksarbejder Anton Jepsen, der skulde samme Vej, og med hvem de derpaa fulgtes videre ud ad Vejen.

Efter Tiltaltes Forklaring gave de to Brødre sig undervejs til at udskælde Tiltalte og hans Kammerat, idet de bl. a. brugte Udtrykket »en snottet Dreng« overfor dem, og da Brødrene under den fortsatte Vandring, under hvilken de gik foran Tiltalte og Anton, vedbleve med deres Skældsord, sagde Tiltalte til Elias, at han skulde passe sig selv, for ellers skulde Tiltalte hjælpe ham dertil.

Efter hvad Tiltalte videre har forklaret, løb Elias nu ind paa ham, saa at han faldt omkuld, og de tumlede derefter alle fire med hverandre, saaledes at Marinus hjalp sin Broder, medens Tiltalte fik Hjælp af Anton. Efter at Tiltalte var kommen paa Benene igen, fulgtes de

atter alle fire ud ad Vejen under Skænderi, og da de havde gaaet et Stykke, gav Elias Tiltalte et Slag i Ansigtet med Haanden. Tiltalte, som havde en Brændevinsflaske hos sig, tilføjede nu Marinus et Slag i Hovedet med Flasken, der gik itu, saaledes at Tiltalte kun beholdt Flaskehalsen i Haanden. Ved Slaget var Marinus falden omkuld, og Elias for nu ind paa Tiltalte og kastede ham omkuld, hvorefter der opstod et Slagsmaal, under hvilket Tiltalte, efter hvad han videre har erkendt, tilføjede saa vel Marinus som Elias flere Slag med Næverne.

Ved en den følgende Dag af en Læge foretagen Undersøgelse fandtes ifølge en samme Dag af ham udfærdiget Erklæring paa Marinus højre Øjenlaag et dybt, lodret Saar, der dog ikke gik helt gennem Øjenlaaget, hvorhos der her fandtes et mere overfladisk, vandret Saar. Paa højre Kind fandtes derhos flere overfladiske Saar, og desuden paa hele højre Side af Ansigtet en Mængde Rifter og Hudafskrabninger. Overlæben var meget opsvulmet, og paa den indvendige Side fandtes et urent Saar. Der havde været betydelig Blødning fra Saarene og ligeledes Næseblødning. Det tilføjes derhos i Erklæringen, at Læsionerne til Dels ere frembragte ved Næveslag, men til Dels for Saarenes Vedkommende ved Stik med Kniv eller andet skarpt Redskab, samt at Læsionerne formodentlig ville læges i kort Tid uden at efterlade blivende Men.

Medens Anton Jepsen har afgivet en med Tiltaltes i det hele stemmende Forklaring, er det derimod af de to ovennævnte Brødre forklaret, at det var Tiltalte og Anton, der brugte Mund, da de paa Landevejen fulgte bagefter Brødrene, idet der bl. a. blev sagt »saa-danne et Par fulde Svin«, og idet Elias svarede »Tak i lige Maade« og herved vendte Hovedet noget om mod de bagved gaaende, fik han af Tiltalte et Slag med Haanden i Ansigtet, og det var først nu, at Elias slog til Tiltalte, saa at denne faldt omkuld, og derefter tumlede med ham og Anton.

Efter hvad Brødrene videre have forklaret, fandt der derhos under den fortsatte Vandring intet Skænderi Sted, idet de nemlig nu gik omtrent et halvt Hundrede Alen forud for Tiltalte og Anton, men de bleve kort efter indhentede af disse, og Tiltalte tilføjede da straks Marinus det af Tiltalte indrømmede Slag i Hovedet med Brændevinsflasken, og først derpaa var det, at Elias tilføjede Tiltalte Slaget i Ansigtet.

Marinus, der, da han den 11 Juli d. A. afgav sin nævnte Forklaring i Retten, siden Overfaldet næsten ikke havde kunnet arbejde, og som, efter hvad han endvidere forklarede, fremdeles havde nogen Smerte i Øjet og dets Omgivelser, har under Sagen nedlagt Paastand om en Erstatning af 15 Kr., derunder 5 Kr. for den ovennævnte Lægeerklæring, hvilken Paastand ved Underrettsdommen er tagen til Følge.

Tiltalte, der har forment, at de i Lægeerklæringen ommeldte Saar ere frembragte med den ovennævnte Flaske, og har paastaaet, at han, der ved den ommeldte Lejlighed ingen Kniv havde hos sig, kun har slaaet med Næverne og med Flasken, har benægtet Rigtigheden af Marinus og Elias Petersens Forklaringer, for saa vidt de ere i Strid med hans, og idet Tiltaltes Forklaring, der af ham vedvarende er fastholdt, maa blive at lægge til Grund for Sagens Paadømmelse, maa det billiges, at Tiltalte for sit ommeldte Forhold ved Underrettsdommen er

anset efter Straffelovens § 203, men Straffen, der er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Art Fængsel i 2 Gange 5 Dage, og med denne Forandring i Henseende til Straffetiden vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Erstatningen og Aktionens Omkostninger billiges, saaledes kunne stadfæstes.

Nr. 303.

Advokat Nellemann

contra

**Vilhelm Ordin Georg Olsen, Peder Vilhelm Pedersen,
Jens Oluf Martin Jensen og Carl Jensen (Def. Salomon),**

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 November 1900: De Tiltalte Vilhelm Ordin Georg Olsen, Peder Vilhelm Pedersen, Jens Oluf Martin Jensen og Carl Jensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød hver især i 3 Gange 5 Dage og, en for alle og alle for en, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Mundt og Overretssagfører Simonsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes, at Straffetiden findes at burde forlænges til 4 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte, en for alle og alle for en, til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Vilhelm Ordin Georg Olsen, Peder Vilhelm Pedersen, Jens Oluf Martin Jensen og Carl Jensen, der tiltales for Vold, ere fødte: Olsen den 1 November 1877, Pedersen den 12 April 1879, Jens Jensen den 15 December 1878 og Carl Jensen den 12 November 1880.

Færdig fra Trykkeriet den 31 Januar 1901.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

44. Aargang.

Højesteretsaaret 1900.

Nr. 39.

Onsdagen den 23 Januar.

Tiltalte Pedersen er anset: ved Antvorskov Birks Ekstrarets Dom af 26 Oktober 1898 efter Straffelovens § 228, kfr. § 47, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage, hvorimod de øvrige Tiltalte ikke ere fundne forhen straffede.

Ved deres egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste ere de Tiltalte overbeviste at have gjort sig skyldige i følgende:

Den 20 Oktober d. A. om Eftermiddagen bleve de Tiltalte, der, efter i nogen Tid at have sviret sammen, havde stillet sig op for at lade Vandet i en herværende Ejendoms Port, udviste af Stedets Vicevært, Tømrersvend Axel Georg Christensen. I Harme herover bleve de enige om at fortrædige Christensen, og en halv Times Tid efter indfandt de sig i dette Øjemed paa ny i Porten, hvor de stillede sig op for at lade Vandet, afventende Viceværtens Tilstedekomst, og da denne atter kom til og bebrejdede dem deres Adfærd, overfaldt de ham. Først sprang de Tiltalte Pedersen og Carl Jensen ind paa ham og greb fat i ham for at prygle ham, og da Tiltalte Jens Jensen saa, at hans 2 Kammerater ikke kunde staa sig, sluttede han sig til dem, hvorefter de tumlede ud paa Gaden med Christensen, hvem de fik væltet om, og hvem nu de nævnte 3 Tiltalte og Tiltalte Olsen gav sig til i Forening at prygle løs paa med knyttede Hænder og sparkede til med deres med Læderfodtøj beklædte Fødder.

Ved dette Overfald tilføjedes der Christensen en betydelig Hævelse af begge det venstre Øjes Laag og paa det øverste venstre Øjelaag et ca. 1½ Tomme langt Saar samt Smerter og Æmhed forskellige Steder af Legemet, særlig i Hovedet og paa højre Arm, hvilket gjorde ham uarbejdsdygtig indtil den 29de s. M. Fra den Dag maa imidlertid nævnte Følger antages at være forsvundne.

Som Følge af det anførte ville de Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød hver især i 3 Gange 5 Dage.

Fredagen den 25 Januar.

Nr. 298. Højesteretssagfører Bagger

contra

Peter Julius Olsen, kaldet Larsen, og Adolf Frederik Hansen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 210.

Kriminal- og Politirettens Dom af 17 November 1900: De Tiltalte Peter Julius Olsen, kaldet Larsen, og Adolf Frederik Hansen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Olsen i 4 Gange 5 Dage og Hansen i 3 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Casse og Overretssagfører Sinding, 15 Kr. til hver, udredes af de Tiltalte hver især med Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Bagger og Advokat Hindenburg hver 30 Kroner, som udredes af de Tiltalte Peter Julius Olsen, kaldet Larsen, og Adolf Frederik Hansen, en for begge og begge for en.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Peter Julius Olsen, kaldet Larsen, og Adolf Frederik Hansen tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 210.

Olsen, hvis opgivne Alder af 22 Aar er skønnet stemmende med hans Udseende, er ikke funden forhen straffet ifølge Dom.

Derimod har han den 5 Marts d. A. under en her ved Retten imod ham for Vold indledet Undersøgelse vedtaget en Bøde, stor 30 Kr.

Hansen er født den 13 Marts 1874 og ikke funden forhen straffet ifølge Dom. Han har den 23 Marts 1898 inden nærværende Ret vedtaget en Bøde, stor 100 Kr., for Gadeuorden i Forbindelse med Vold.

Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Under en af Støberiarbejdere og Formere paa de herværende Jernstøberier i indeværende Aar iværksat Strike blev der paa Schmidt, Mygind & Hüttemeiers Jernstøberi, trods Striken, arbejdet af forskellige Arbejdere og Formere. I den Anledning indfandt Tiltalte Olsen, der som Medlem af Støberi-, Maskin- og Skibsværftsarbejdernes Fælles-

forbund deltog i Striken, sig den 14 September d. A. om Eftermiddagen ved Femtiden udenfor fornævnte Fabrik for at iagttage, hvilke Personer, der arbejdede der trods Striken, og for at søge at paavirke disse til at gøre fælles Sag med de strikende og indmelde sig i Fagforeningen.

Da Tiltalte forgæves havde ventet en Tid udenfor Hovedindgangen til Fabriken paa Nørrebrogade, gik han hen imod Meinungsgade for at naa den i denne Gade værende Udgang fra Fabriken. Paa Vejen mødte han imidlertid Formerne Carl Frederik Villiam Pløhn og Carl Herløvsen i Følge med Støberiarbejder Jens Jensen, og da han hørte nogle ham ubekendte Personer ytre, at disse vare Skruebrækkere, bestemte han sig til at give sig i Lag med dem. Som Følge heraf fulgte han efter dem og udskældte dem for »Skruebrækkere« og »Svin«, og da de paa Nørrebros Runddel vare stegne op i en der holdende elektrisk Sporvogn, sparkede han den ene af disse, nemlig Pløhn, der stod paa den bageste Platform, med sin højre Fod, der var iført Sejldugssko, i Underlivet. Da Sporvognen satte sig i Gang, løb han efter den og fortsatte med at udskælde Pløhn og hans Følgesvende paa fornævnte Maade, samt raabte, at de skulde smides ned, og da Sporvognen var naaet ud for Schmidt, Mygind & Hüttemeiers Fabriker, underrettede han en Del Meningsfæller, der stod der, om, at der sad 3 Skruebrækkere ovenpaa Sporvognen. Disse gik nu i Følge med Tiltalte op ovenpaa Sporvognen, hvor Pløhn og hans Ledsagere havde taget Plads. Blandt dem, der saaledes fulgte med Tiltalte op ovenpaa Sporvognen, var Tiltalte Hansen, der ligeledes som Medlem af fornævnte Forbund deltog i Striken, og som havde indfundet sig udenfor Fabriken for at kontrollere, hvilke Personer, der arbejdede der trods Striken.

Paa Sporvognen udskældte Hansen Pløhn og hans Ledsagere bl. a. for »Svin«, »Skruebrækkere« og »Drabanter«. Endvidere tilføjede han saavel Pløhn som Herløvsen med sin flade Haand hver et Slag i Ansigtet, og forlod kort efter Sporvognen.

Ved Blaagaardsgade steg Pløhn og hans Følgesvende af Sporvognen, og Olsen forlod derpaa denne ved Dronning Louises Bro for paa ny at faa fat i Arbejderne og forulempe disse, og da han saa Pløhn staa lige ud for Manufakturforretningen paa Hjørnet af Nørrebrogade og Dosseringen, omringet af en stor Menneskesværm, der havde trykket ham op mod den 6—7 Trins Trappe, der fra Gaden fører ned i Forretningen, banede Tiltalte sig Vej hen til ham og opfordrede ham til at opgive Navn og Bopæl, idet han samtidig truede med at slaa ham fordærvet, hvis han ikke efterkom Opfordringen, og straks efter tildelte han ham med sin højre Haand et saa stærkt Slag for Brystet, at han styrtede baglænds ned ad Trappen til Manufakturforretningen.

Begge de Tiltalte have erkendt, at Hensigten med deres Handlemaade var den, at skræmme de paagældende til at gøre fælles Sag med de strejkende Arbejdere og indmelde sig i Fagforeningen, hvad de Tiltalte imidlertid ikke opnaaede.

Begge de Tiltalte have endvidere forklaret, at det ikke var deres Hensigt at tilføje de overfaldne nogen egentlig Skade.

De af Tiltalte Olsen mod Pløhn udøvede Voldshandlinger medførte ingen andre Følger for denne end en øjeblikkelig Smertefornemmelse.

Hansens Voldshandlinger bevirkede for Pløhns Vedkommende en mindre Blødning ved venstre Mundvig, og for Herløvsens Vedkommende nogle faa Dages Misfarvning og Hævelse af Partiet omkring venstre Øje.

I Henhold til foranstaaende ville de Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 210, jfr. § 46, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød, Olsen i 4 Gange 5 Dage og Hansen i 3 Gange 5 Dage.

Nr. 291. Højesteretssagfører Salomon

contra

Alfred Richard Frederiksen (Def. Bagger),

der tiltales for at have afgivet falsk Forklaring for Retten.

Rougsø m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 12 Juni 1900: De Tiltalte, Maler Alfred Richard Frederiksen og Cementstøber Andreas Kalsbøl Knudsen, begge af Rønde, bør straffes med Fængsel, førstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, sidstnævnte med simpelt Fængsel i 8 Dage. Saa udrede de og begge in solidum Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Buhl, med 15 Kr. og til den beskikkede Defensor, Prokurator Langballe, med 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 November 1900: I Hen-seende til den Tiltalte Alfred Richard Frederiksen idømte Straf bør Underretsdommen ved Magt at stande. Tiltalte Andreas Kalsbøl Knudsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Af Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor for Overretten, Overretssagfører Hindberg, og til de for hver af de Tiltalte beskikkede Defensorer samme Steds, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Johnsen, 20 Kr. til hver, udreder Tiltalte Alfred Richard Frederiksen Halvdelen, medens den anden Halvdel udredes af det offentlige. Det idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Alfred Richard Frederiksens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagførerne Salomon og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Maler Alfred Richard Frederiksen, der efter sin Forklaring er født i Baltimore i Nordamerika i Aaret 1877, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet her i Landet, samt Cementstøber Andreas Kalsbøl Knudsen, der er født i Aaret 1878, og som ej heller ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, naar undtages, at han efter sin Forklaring 2 Gange er mulkteret for Overtrædelse af Jagtlovgivningen, ere under nærværende Sag satte under Tiltale, førstnævnte for at have afgivet falsk Forklaring for Retten og sidstnævnte for at have forledt medtaltte Frederiksen hertil, eventuelt for Forsøg paa at tilegne sig et skudt Raadyr.

Efter Sagens Oplysninger blev der den 14 December f. A. af Godsinspektøren paa Kalø Gods til Herredsfogden i Rougsø m. fl. Herreder indgivet en Klage, hvori bemeldte Inspektør sigtede Tiltalte Knudsen for den 11te s. M. om Eftermiddagen Kl. mellem 4 og 5 at have paa Kalø Mark fra en Landevej skudt en ung Raabuk, som han derefter havde henlagt ved et Hegn ved den til Mols førende Landevej, og senere samme Dags Aften sammen med Tiltalte Frederiksen at have indfundet sig her for at afhente det skudte Dyr, hvilket paa Grund af, at 2 paa Godset ansatte Skovfogder imidlertid vare blevne opmærksomme paa dette Dyr og havde sat Vagt paa det Sted, hvor det henlaa, ikke lykkedes, medens det paa den anden Side, efter hvad der udtaltes i Klagen, ikke den Gang med Sikkerhed kunde konstateres, hvem Krybskytten var, hvorimod det efter senere fremkomne Oplysninger maatte antages at have været Tiltalte Knudsen. I Henhold hertil fremsattes der derhos i Klagen Begæring om, at Tiltalte Knudsen maatte blive indkaldt for Politiretten, for at han i Mangel af Forlig kunde blive tilpligtet at udrede Bøde og Erstatning til »Kalø«, og ved Inkaminationen i Politiretten den 10 Januar d. A. af den saaledes indledede private Politisag, under hvilken saavel bemeldte Tiltalte efter sket Indkaldelse som Godsinspektøren gav Møde, erklærede denne, efter at Forligsmægling forgæves var forsøgt, at han henholdt sig til den i Klagen indeholdte Fremstilling og Paastand, hvorimod Tiltalte Knudsen benægtede, at han til den deri angivne Tid havde skudt en Raabuk paa Kalø Mark fra Landevejen, og at han derefter havde indfundet sig sammen med medtaltte for at afhente Vildtet.

Tiltalte Frederiksen, der saavel som medtaltte boede i Rønde, og som efter Begæring af Godsinspektøren var bleven indkaldt til samme Dag som Vidne at give Møde under Sagen, fremstod derpaa i Retten, og efter at han, som det hedder i Tilførselen til Retsprotokollen, alvorlig og indtrængende var formanet til at følge Sandheden, afgav han en Forklaring, der gik ud paa, at efter at de Tiltalte om Aftenen den 11 December f. A. havde mødt hinanden, vare de blevne enige om at gaa sammen ned ad Vejen mod Strandens vestre Molsvej, men at Tiltalte Knudsen, da de havde gaaet 10 Minutter, blev tilbage og gik ned i Grøften, medens Tiltalte Frederiksen først gik et lille Stykke videre og derpaa vendte om og gik tilbage, samt at der nu, da han var kommen omtrent til det Sted, hvor Tiltalte Knudsen havde forladt ham, sprang to Mænd frem, af hvilke Mænd den ene var Skovfogden, som spurgte Tiltalte Frederiksen om, hvem den Mand var, der løb ned ad Vejen, hvor han kom fra, ligesom Skovfogden, da der nogle

Skridt derfra paa Vejen fandtes henliggende et fældet Raadyr, som ikke havde ligget der den første Gang, Tiltalte Frederiksen passerede Vejen, yderligere spurgte ham, om han ikke vidste, hvem det var, der var gaaet ind paa Marken og havde slæbt Dyret ud paa Vejen, paa hvilket Spørgsmaal Tiltalte gav benægtende Svar. Paa nærmere Foranledning forklarede Tiltalte Frederiksen derhos i Retten, at han vel havde set en Person løbe ned ad Vejen fra det Sted, hvor Dyret laa, men at han ikke havde nogen Anelse om, at det var Tiltalte Knudsen, og navnlig heller ikke, da han senere paa Aftenen traf denne hos en Slagter i Rønde, havde spurgt ham om, hvor han var bleven af, og hvad der var passeret, hvorimod Tiltalte Frederiksen havde »foreholdt« Knudsen, hvad der var passeret.

Skovfoged Erik Nielsen af Kalø, som derefter blev afhørt som Vidne, afgav imidlertid en Forklaring, som gik ud paa følgende. Efter at Vidnet den tid nævnte Dag havde ved den østre Side af Landevejen paa Kalø Mark fundet et skudt Dyr — som efter Vidnets Fremstilling maatte være baaret derhen efter at være nedlagt paa den vestre Side af Vejen — lagde Vidnet sig i Forening med en anden Mand paa Vagt paa den vestre Side af Vejen, og imedens de laa her, kom 2 Personer gaaende fra Rønde hen ad Vejen, paa hvilken de standsede ud for det Sted, hvor Vidnet laa, og førte en kort Samtale, hvorefter den ene gik lidt videre, medens den anden gik ned til Øst bag ved Hegnet, tog Dyret og bar det ud paa Landevejen. Da Vidnet og dets Ledsager nu sprang frem, smed sidstnævnte Person Dyret fra sig og løb ned ad Vejen mod Stranden forbi den førstnævnte Person, der kun var i en Snes Skridts Afstand fra det Sted, hvor Dyret blev kastet, og som, da Vidnet kom hen til ham, viste sig at være Tiltalte Frederiksen.

Trods dette Vidnesbyrd, der blev foreholdt Tiltalte Frederiksen, fastholdt han imidlertid sin tidligere afgivne Forklaring, hvorpaa han, der ikke blev stedt til at beedige denne, som sigtet for at have afgivet falsk Forklaring straks belagdes med Varetægtsarrest, og under den derefter stedfundne Undersøgelse har Tiltalte ogsaa erkendt, at den af ham, som meldt, den 10 Januar i Retten afgivne Forklaring til Dels er urigtig, idet han i saa Henseende nærmere har forklaret, at efter at han den 11 December f. A. Kl. ca. 4 om Eftermiddagen havde været sammen med medtiltalte Knudsen i Rønde Kro, ved hvilken Lejlighed sidstnævnte ytrede, at han havde Lyst til at gaa paa Jagt, og at »noget skulde lukke sine Øjne, før Sol gik ned«, traf han paa Rønde Gade samme Dags Aften Kl. mellem 7 og 8 atter medtiltalte, der sagde, at han vilde en lille Tur hen til Skoven, og spurgte, om Tiltalte vilde med, at medtiltalte, da Tiltalte derefter fulgte ham hen ad Vejen, fortalte ham, at der »noget hen ad Vejen« paa et nærmere angivet Sted laa et Dyr, at Tiltalte efter den ovenanførte, om Eftermiddagen faldne Ytring af medtiltalte var paa det rene med, at det var denne, der havde skudt Dyret, at medtiltalte, efter at de vare naaede til et Sted paa Vejen, hvor der var Hegn paa begge Sider ved nogle høje Træer, stod stille og sagde til Tiltalte, at han skulde gaa videre lidt ned ad Vejen, og at han, hvis han hørte nogen komme, skulde fløjte, at Tiltalte, som nu gik videre, efter at være kommen en Snes Alen længere frem, hørte Støj bag ved sig og en Person komme

løbende ned forbi ham, og at Tiltalte, da det var temmelig mørkt, ikke saa denne Person, men dog, idet den paagældende, da han løb forbi Tiltalte, tilraabte denne: »Løb«, kunde vide, at det var medtiltalte.

Tiltalte Frederiksen, der, som han har udtrykt sig, ikke var sig noget ondt bevidst og ikke havde nogen som helst Aftale med medtiltalte, efterkom imidlertid ikke den til ham rettede Opfordring om at løbe, men vendte tilbage og traf da, efter hvad han videre har forklaret, først 2 Skovbetjente, overfor hvem han nægtede at vide, hvem det var, der var løben hen ad Vejen, og senere, efter at have passeret et paa Vejen liggende Dyr, tillige Overskovfogden, overfor hvem han ogsaa nægtede at vide, hvem der havde skudt Dyret. Endelig har Tiltalte Frederiksen forklaret, dels at han, efter at være vendt tilbage til Rønde, gik ind til en Slagter, hvor medtiltalte Knudsen lidt efter indfandt sig, og under den derpaa stedfundne Samtale imellem dem bl. a. fortalte, at han var løbet lidt ned ad Vejen og saa var drejet om langs med Skovdiget op til Rønde, dels at han har afgivet sin urigtige Forklaring efter Paavirkning af medtiltalte Knudsen, idet denne, efter at Tiltalte var bleven indkaldt til at møde som Vidne i Retten, gentagne Gange og senest den 10 Januar, da de kørte sammen fra Rønde til Tingstedet, havde talt med ham om, hvad han skulde forklare i Retten, og »hele Tiden« havde sagt til ham, at han ikke maatte sige noget om, at det var medtiltalte, der havde hentet Dyret, eller at det var denne, som var løben forbi Tiltalte paa Vejen, men at han skulde forklare, at han ikke vidste det, og at han ikke kendte den Person, der løb forbi ham.

Tiltalte Knudsen har nu vel erkendt, at han den ommeldte Aften fulgte med Tiltalte Frederiksen hen ad Vejen fra Rønde til Havet, og at de standsede ved de store Træer; men idet han derhos har forklaret, at han, der vil have antaget, at Tiltalte Frederiksen agtede at besøge en Pige, paa Grund heraf mente, at det var bedst, at de skiltes, og derfor under Paaskud af at skulle lade sit Vand stillede sig hen ved Grøften og sagde til Tiltalte Frederiksen, at denne skulde gaa videre, har han — der navnlig ikke vil have opfordret Tiltalte Frederiksen til at fløjte, saafremt denne skulde møde nogen, og som, da han skiltes fra Frederiksen, efter sin Forklaring gik ad Vejen tilbage til Rønde — vedholdende benægtet saavel at have skudt det ommeldte Stykke Vildt eller at have henlagt det bag ved Hegnet eller bragt det ud paa Landevejen, som at have paavirket Tiltalte Frederiksen til under Afgivelsen af sin Forklaring i Retten at afvige fra Sandheden.

Det under Sagen foreliggende, derunder Tiltalte Knudsens egen, paa flere Punkter aabenbart usandfærdige eller lidet troværdige Forklaring, taler imidlertid i ikke ringe Grad for, at han har været virksom for at formaa Tiltalte Frederiksen til at afgive den ovenanførte usande Forklaring for Retten, men overfor hans Benægtelse kan det dog ikke anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i saadant Forhold. Selv om det dernæst ved de i saa Henseende tilvejebragte Vidneforklaringer i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maatte anses bevist, at Tiltalte Knudsen den tid nævnte Aften har søgt at bemægtige sig det bag ved Hegnet ved Landevejen liggende døde Raadyr, vil der ej heller herfor kunne paalægges ham.

noget Ansvar under denne Sag, idet der efter Sagens Omstændigheder vilde mangle Føje til at tilregne Tiltalte dette Forhold paa anden Maade end som et Led i begaaet ulovlig Jagt, hvorved han — saaledes som det er forudsat saavel i den Klage, der ligger til Grund for den mod ham af Godsinspektøren anlagte private Politisag, som under den offentlige Undersøgelse — selv har nedlagt Dyret paa Kalø Jagtdistrikt, og der saaledes, efter at den jagtberettigede har ladet anlægge den nys nævnte private Sag, ifølge Jagtlovens § 25 ikke længere kan blive Spørgsmaal om under en offentlig Sag at drage Tiltalte til Ansvar derfor.

Medens Tiltalte Knudsen som Følge af det anførte vil være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag, maa det derimod billiges, at Tiltalte Frederiksen — hvis Forklaring om hans Alder efter en Erklæring, der ifølge Overrettens Kendelse er afgiven af Forhørsdommeren og Retsvidnerne, maa antages at være stemmende med hans Udseende — for sit ovennævnte Forhold ved Underrersdommen er anset efter Straffelovens § 146 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom vil saaledes for saa vidt være at stadfæste.

Af Aktionens Omkostninger — — — — vil derhos Tiltalte Frederiksen have at udrede Halvdelen, medens den anden Halvdel bliver at udrede af det offentlige.

Tirsdagen den 29 Januar.

Nr. 10. Aktieselskabet »De forenede Bryggerier« ved dets administrerende Direktør, Etatsraad W. Haurowitz (O. Liebe)

contra

Kjøbenhavns Kommune ved Borgmester L. C. Borup (Shaw),

betr. Spørgsmaalet om Appellantens Forpligtelse til at svare Arealskat af Bryggeriet »Kongens Bryghus«.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 April 1898: De Indstævnte, Aktieselskabet »de forenede Bryggerier«, bør til Citanterne, Kjøbenhavns Kommune, betale de paastævnte 7223 Kr. 96 Øre tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 30 November 1894, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det i Henhold til de i samme anførte Grunde rettelig antaget, at Appellanten ikke kan undgaa at tilpligtes at betale fuld Arealskat af de under Sagen omhandlede Bygninger for Tiden fra den 1 Oktober 1893 til den 30 September 1894. Derimod findes Appellantens Paastand om Fri-

tagelse for Efterbetaling af, hvad der i de foregaaende 10 Kvartaler er betalt for lidt i Skat, efter Omstændighederne at maatte tages til Følge, i hvilken Henseende navnlig fremhæves, at en tidligere Bestyrelse af Kongens Bryghus i Aaret 1862 paa given Anledning har, som det fremgaar af Sagens Oplysninger, overfor Kjøbenhavns Magistrat hævdet, at der tilkom Bryghuset Fritagelse saavel for Bygningsafgiften som for Arealskatten, og at Magistraten derpaa, uden at imødegaa denne Opfattelse, men væsentlig i Overensstemmelse med den, Aar efter Aar ikkun har afkrævet Ejerne af Bryghuset Arealskatten med et reduceret Beløb og uden Forbehold meddelt Kvittering for Modtagelsen af det erlagte.

I Henhold til det anførte vil Appellanten være at dømme til at betale Indstævnte 2592 Kroner 56 Øre med Renter, men i øvrigt at frifinde for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger i begge Instanser ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Aktieselskabet »De forenede Bryggerier«, bør til Indstævnte, Kjøbenhavns Kommune, betale 2592 Kroner 56 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 30 November 1894, indtil Betaling sker, men i øvrigt for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at der i Aaret 1767 var overgaaet det kongelige Bryghus paa Slotsholmen her i Staden en stor Ildsvaade, blev der af Stadens Bryggerlaug, som siden 1739 havde haft det nævnte kongelige Bryghus i Forpagtning, for Laugets egen Regning opført et nyt Bryggeri paa en dertil af Kongen skænket Grund paa den anden Side af Slotsholmskanalen ved Langebro.

I dette nye Bryggeri, det saakaldte Kongens Bryghus, fortsatte Lauget derpaa for samtlige Laugsinteressenters fælles Regning den ved Ildsvaaden afbrudte Bryggeridrift, og ligesom Lauget hidtil som Forpagter havde haft Forpligtelse til at forsyne den kongelige Hofholdning samt Kastellet og Flaaden med Øl og paa den anden Side samtidig havde nydt visse Forrettigheder, saasom Fritagelse for Indkvartering og anden borgerlig Tyngde, saaledes vedblev efter Overflytningen til det nye Bryggeri ganske det samme Forhold overfor Statsmyndighederne i Henseende til Forpligtelser og Forrettigheder at gælde for Lauget, indtil dette ophævedes ved Frdg. af 30 August 1805, efter at det forud ved allerhøjeste Reskript af 11 Januar s. A. var bestemt, at Lauget skulde beholde dets private Ejendomme, saasom det saakaldte Kongens Bryghus med Fadeværk. Overensstemmende med fornævnte Frdn. af 30 August 1805, der ved Siden af at ophæve Lauget tillige bestemte, at Ølbrygningen i Kjøbenhavn skulde blive en borgerlig Næring, paa

hvilken enhver, som fremtidig vilde drive samme, skulde vinde Børgereskab og af Magistraten forsynes med en Koncession, blev der derpaa af Magistraten i Begyndelsen af Aaret 1806 meddelt Koncession paa Ølbrygning i Bryghuset ved Langebro, som Bryggeribygningen nu officielt benævnedes, til Laugets Interessenter, og disse, som, da der i Aaret 1808 udstedtes Aktiebrev til dem, i alt vare 90 i Antal, fortsatte derefter Bryggeridriften i Bygningen og antog i Aaret 1881 Navnet »Kongens Bryghus« som Firmanavn.

Paa en af Interessenterne den 3 Januar 1891 afholdt Generalforsamling vedtoges det at overdrage Bryggeriet, nu matrikuleret under Nr. 259 A, B og C i Stadens Vester Kvarter, til de Indstævnte, Aktieselskabet »de forenede Bryggerier«, som derpaa erholdt Skøde paa Ejendommen den 2 Marts s. A., og de Indstævnte have derefter fortsat Bryggeridriften uforandret, bl. a. ogsaa saaledes, at der Steds af dem producerede Varer betegnes som hidrørende fra »Kongens Bryghus«.

Under 6 April 1803 resolverede Kongen paa Rentekammerets derom vedlagte Forestilling, at hans Broder Arveprinsens Palæ, hans Svigersøn Hertugen af Augustenborgs Palæ, »Vores nye Bryghus« og det katolske Kapel her i Staden skulde være aldeles fri for den ved Frdn. af 1 Oktober 1802 paabudne Bygningsafgift, og denne Staten tilkommende Afgift er derefter for den her omhandlede Bryggeriejendoms Vedkommende stadig ikke opkrævet af de Bygninger, der alt vare opførte, da fornævnte kongelige Resolution faldt, men alene af de senere opførte.

Under Anbringende af, at Areal skatten af Ejendommen indtil 1ste April 1891 ligeledes ikkun er opkrævet af Bygningerne paa samme i det samme begrænsede Omfang, i hvilket Bygningsafgiften er opkrævet, og at denne Begrænsning i Optrævningen af Areal skatten formentlig skyldes en fejlagtig Opfattelse af Resolutionen af 1803, og en urigtig Forestilling om et Afhængighedsforhold, i hvilket Areal skatten eller de ældre Skatter, i hvis Sted denne er traadt, skal staa til Bygningsafgiften, have Citanterne, Kjøbenhavns Kommune, hvem Areal skatten tilkommer, under nærværende Sag søgt de Indstævnte til Betaling dels af fuld Areal skat af Ejendommen for Aaret fra 1ste Oktober 1893 til 30 September 1894 med 2592 Kr. 56 Øre, dels af Differencen mellem den fulde Areal skat for Tiden fra 1 April 1891 til 30 September 1893: 6481 Kr. 40 Øre, og det Beløb, med hvilket den i dette Tidsrum faktisk er blevet opkrævet: 1850 Kr., altsaa 4631 Kr. 40 Øre, i alt saaledes 7223 Kr. 96 Øre, tillige med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 30 November 1894 til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte, der paastaa sig frifundne og tillagte Sagens Omkostninger, have til Støtte for deres Paastand gjort gældende, at den Bryghuset ved Resolutionen af 1803 tillagte Fritagelse for Bygningsafgift, saaledes som ogsaa erkendt af vedkommende Statsmyndigheder, fremdeles staaer ved Magt, og at der efter Lovgivningen bestaar en saanøje Forbindelse mellem Bygningsafgiften og Areal skatten, at de Begrænsninger, der gælde i Henseende til Optrævningen af Bygningsafgiften, eo ipso tillige maa komme til Anvendelse ved Optrævningen af Areal skatten. Men selv om der ikke maatte kunne gives dem Medhold

heri, og Arealskat maatte antages at tilkomme Citanterne af Bryghuset i dets fulde Omfang, formene de Indstævnte dog, at det ikke vil kunne paalægges dem at erlægge det indtalte Efterkrav for de 10 Kvartaler fra 1ste April 1891 til 30te September 1893, i hvilke Areal-skatten af Ejendommen, overensstemmende med den af Magistraten gennem en lang Aarrække fulgte Praksis, ikkun er opkrævet med dens reducerede Beløb.

Selv om det nu maatte antages, at den Bryghuset ved Resolutionen af 6 April 1803 tilstaaede Frihed for Bygningsafgift endnu staaer ved Magt for de paagældende Bygningers Vedkommende, findes saadan Fritagelse ikke at være afgørende for Arealskattens Vedkommende, idet der ikke er en saadan Forbindelse mellem disse to Skatter, at den Omstændighed, at Bygninger ere fritagne for Bygningsafgift, eo ipso medfører, at de ere fritagne for Arealskat, og da der ikke er oplyst Omstændigheder, der i nærværende Tilfælde maatte medføre, at den ved Resolutionen meddelte specielle Bygningsafgiftsfritagelse maatte bevirke Fritagelse for Arealskattens Erlæggelse, maa de Indstævnte, for hvis Paastand om Frifindelse der ikke i øvrigt er anført nogen tilstrækkelig Grund, anses pligtige at svare fuld Arealskat af Ejendommen.

Idet der sluttelig ikke kan gives de Indstævnte Medhold i, at Citanterne under de foreliggende Forhold maa være afskaarne fra nu at indbetale det Beløb, hvormed Arealskatten i Tiden fra 1 Oktober 1891 til 30 September 1893 maatte være opkrævet for lidet, ville de Indstævnte, der ikke have gjort nogen Indsigelse mod Skattebeløbenes Beregning, være at dømme til at betale Citanterne det samlede paa-stævnte Beløb med Renter som begært.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde op-hæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 54. Overretssagfører **H. E. Ovesen** (Hindenburg)

contra

Mejeriejer **H. Voss** (Ingen),

betr. Spørgsmaalet om Appellantens Pligt til Regnskabsaflæggelse for udførte Inkassationer m. m.

Storehedinge Købstads ordinære Rets Dom af 15 November 1898: Indstævnte, Overretssagfører H. E. Ovesen af Storehedinge, bør under en Præstø Amtsfattigkasse tilfaldende Mulkt af 5 Kroner for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, til Citanten, Mejeriejer H. Voss, ibidem, aflægge fuldstændigt nøjagtigt, specificeret og dokumenteret Regnskab over Parternes hele Pengemellemværende i Tidsrummet fra 1 Januar 1889 til 26 August 1895. Indstævnte bør derhos erstatte Citanten Sagens Omkostninger med 15 Kroner. At

efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 Juli 1899: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Tvangsmulkten tillægges Storehedinge Købstads Kommunekasse. Sagens Omkostninger for Overretten betaler Appellanten, Overretssagfører H. E. Ovesen af Storehedinge, til Appelindstævnte, Mejeriejer H. Voss samme Steds med 60 Kroner. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Højesteretssagfører Asmussen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afgivelse til Berigtigelsen af Stemplingen af det af ham den 23 Januar dette Aar fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afgivelse har Appellanten opfyldt denne, for saa vidt den paalægger ham at aflægge specificeret Regnskab til Indstævnte over deres Pengemellemværende i Tidsrummet fra 1 Januar 1889 til 26 August 1895, og for Højesteret er derfor kun Spørgsmaal, om Indstævnte har haft Krav paa samtidig at faa dette Regnskab dokumenteret.

Vel kan Indstævnte, skønt han har modtaget Regnskaber for senere Tidsrum end det under Sagen omhandlede, ikke derved anses at være afskaaren fra at fremsætte Indsigelser mod det nu fremkomne Regnskab for et tidligere Tidsrum, men saa længe saadanne dog ikke foreligge, findes han ikke at have Ret til, imod hvad der hidtil har været brugeligt mellem Parterne, at forlange en til Dels vidtløftig og bekostelig Dokumentation, der mulig vil vise sig i det hele eller delvis overflødig. Med Hensyn til denne Del af Sagen vil Appellanten derfor være at frifinde for Indstævntes Tiltale.

I Henseende til Processens Omkostninger for Under- og Overretten, vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Overretssagfører H. E. Ovesen, bør for Indstævnte, Mejeriejer H. Voss's Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Processens Omkostninger for Under- og Overretten bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende fra Storehedinge Købstads ordinære Ret hertil indankede Sag paastod i første Instans Appelindstævnte, Mejeriejer H. Voss af Storehedinge, Appellanten, Overretssagfører H. E. Ovesen samme Steds, tilpligtet inden

en passende kort Frist og under en daglig af Retten bestemt Mulkt at aflægge til ham fuldstændig nøjagtigt, specificeret og dokumenteret Regnskab over, hvad Appellanten i Tidsrummet fra 1 Januar 1889 til 26 August 1895 havde inkasseret eller udbetalt for ham, samt over de Forretninger, Appellanten i samme Tidsrum havde udført for ham, for saa vidt der dermed havde været forbundet Inkassationer eller Udbetalinger, derunder Omkostninger samt beregnede Salærer og Renter, altsaa over Parternes hele Mellemværende i det anførte Tidsrum, samt Appellanten tilpligtet at betale Appelindstævnte Sagens Omkostninger.

Appellanten paastod sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, men ved fornævnte Rets Dom af 15 November f. A. blev Appellanten tilpligtet til under en Præstø Amtsfattigkasse tilfaldende Mulkt af 5 Kroner for hver Dag, han sad Dommen overhørig, at aflægge til Appellanten fuldstændig nøjagtigt, specificeret og dokumenteret Regnskab over Parternes hele Pengemellemværende i Tidsrummet fra 1 Januar 1889 til 26 August 1895 samt til at betale Appelindstævnte Sagens Omkostninger med 15 Kr.

Denne Dom har Appellanten derefter indanket her for Retten, hvor han har paastaaet sig frifunden for Appelindstævntes Tiltale og denne tilpligtet at betale ham Sagens Omkostninger for begge Retter.

Appelindstævnte paastaar principalt den indankede Dom stadfæstet, subsidiært Appellanten tilpligtet at aflægge det i Dommen ommeldte Regnskab, men uden Dokumentation, hvorhos han i begge Tilfælde paastaar Appellanten paalagt Sagens Omkostninger her for Retten.

Det er in confesso under Sagen, at Appelindstævnte i ca. 14 Aar har staaet i Venskabs- og Forretningsforbindelse med Appellanten, der som Inkassator har afholdt en Del Løsøreauktioner for ham og haft andre Inkassationer for ham, ligesom Appellanten ogsaa som Sagfører og juridisk Konsulent for ham har ordnet Ejendomsandel og Laan for ham, saaledes at de have staaet i stadigt Mellemregningsforhold, at Appelindstævnte den 24 Januar 1889 modtog en Opgørelse fra Appellanten pr. 1 Januar 1889, der balancerede med 32131 Kr. 5 Øre og viste en Saldo i Appellantens Favør af 1836 Kr. 52 Øre, og at han derefter den 10 April 1897 fik en ny Opgørelse fra Appellanten, der begyndte den 26 August 1895 med en Saldo i Appellantens Favør af 4650 Kr. 14 Øre.

Medens Appelindstævnte har anbragt, at han ikke, uagtet han gentagende har afkrævet Appellanten Opgørelse for Tiden fra 1 Januar 1889 til 26 August 1895, har kunnet faa saadan Opgørelse, gør Appellanten gældende, at han har opfyldt den ham paahvilende Regnskabspligt, idet han dels vil have sendt Appelindstævnte en Opgørelse for Tiden fra 1 Januar 1889 til 1 Januar 1891, dels med Brev af 5 September 1895 en Opgørelse for Tiden fra 1 Januar 1891 til 26 August 1895.

Det er uomtvistet, at Appelindstævnte ikke er i Besiddelse af det Regnskab, hvorom Sagen drejer sig, og selv om det efter det oplyste maa antages, at Appelindstævnte har været i Besiddelse af en Opgørelse fra Appellanten for Tiden fra 1 Januar 1891 til 26 August 1895, hvilken Opgørelse dog i alt Fald ikke har været ledsaget af Bilag, kan denne Omstændighed ikke i og for sig begrunde Appellantens Frifindelse, hvorved bemærkes, at Appelindstævnte har tilbudt at

betale Appellanten hans Udgifter ved et nyt Regnskabs Udarbejdelse, hvilket Tilbud Appellanten ikke har villet modtage.

Appellanten har nu vel villet gøre gældende, at Appelindstævnte har godkendt saa vel den nævnte Opgørelse som den paa den senere Opgørelse opførte Begyndelsessaldo, men da han ikke imod Appelindstævntes Benægtelse har godtgjort Rigtigheden af noget af disse Anbringender, og da han heller ikke har oplyst andre Omstændigheder, der kunde begrunde hans Vægring ved at fremkomme med Regnskab, som han efter det foreliggende maa antages med Lethed at kunne tilvejebringe, samt da der endelig ikke vil kunne tages Hensyn til hans ganske almindelige og ubestyrkede Anbringende om ikke nu at kunne skaffe Regnskabet dokumenteret, vil den indankede Dom, hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger der ikke findes Anledning til at forandre, efter Appellantens Paastand være at stadfæste, dog at Mulkten vil være at tillægge Storehedinge Købstads Kommunekasse, og at Fristen for Dommens Efterkommelse, som findes at kunne fastsættes til 15 Dage, bliver at regne fra denne Doms lovlige Forkyndelse.

Sagens Omkostninger her for Retten findes Appellanten efter Omstændighederne at burde betale til Appelindstævnte med 60 Kr.

Der vil være at forelægge Højesteretssagfører Asmussen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til Berigtigelsen af Stemplingen af det af ham den 23 Januar d. A. fremlagte Indlæg.

I øvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse her for Retten.

Fredagen den 1 Februar.

Nr. 8. Handelsfirmaet **Beckett & Meyer** ved dets ansvarlige Indehavere, Grosserer L. Meyer og Grosserer A. Abrahamson (Shaw)

contra

Firmaet **«Société des manufactures des glaces et produits chimiques de St. Gobain, Chauny & Cirey»** i Paris (Asmussen),

betr. Erstatning for Misligholdelse af en Handel om Gødningsstoffer.

Sø- og Handelsrettens Dom af 20 Oktober 1898: De Indstævnte, Handelsfirmaet Beckett & Meyer, bør til Sagsøgerne, Société des manufactures des glaces et produits chimiques de St. Gobain, Chauny et Cirey betale Frs. 15,264 73 med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 10 December 1896 til Betaling sker, men i øvrigt for deres Tiltale fri at være. Sagens Omkostninger hæves. Det idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at det har paa-hvilet Kontraappellanten at levere Superfosfaten i Sække, der

vare tilstrækkelig stærke til at udholde Transporten til Varernes Bestemmelsessted, at denne Forpligtelse maa anses for at være misligholdt af Kontraappellanten, at Hovedappellanten ikke derved, at Handelen er afsluttet fob Dunkerque, er afskaaren fra at paaberaabe sig de Mangler, der først have vist sig ved Varernes Ankomst her i Landet, og at der ej heller i Dunkerque har fundet nogen for Hovedappellanten forbindende Godkendelse af Leveringernes Kontraktmæssighed Sted. I alle disse Henseender kan Højesteret i alt væsentligt henholde sig til de i Dommen anførte Grunde. For saa vidt det derimod i Dommen er antaget, at Hovedappellanten kunde og burde have afværget en Del af det ved Sækkenes mangelfulde Tilstand opstaaede Tab ved i Begyndelsen af September Maaned 1896 at foranledige Forandringer i Forsendelsesmaaden, kan denne Opfattelse ikke tiltrædes allerede af den Grund, at Hovedappellanten, hvis sidste Ordre var dateret den 5 August s. A., paa fornævnte Tidspunkt maatte gaa ud fra, at Restpartiet af den bestilte Gødning allerede var paafyldt Sækkene og afgaaet fra Fabriken, og at der herefter var saa meget mindre Grund til at vente, at Kontraappellanten vilde indlade sig paa noget andet Arrangement, som Kontraappellanten overfor Hovedappellanten i den mellem dem førte Brevveksling bestemt havde hævdet, at Fabrikens Forpligtelse var fyldestgjort, naar Sækkene blot vare i god Stand ved Om-bordbringningen i Dunkerque.

Kontraappellanten findes herefter at burde erstatte Hovedappellanten det denne tilføjede Tab i dets fulde Omfang, og da Parterne under Forudsætning heraf ere enige om at opgøre hele deres under Sagen omhandlede indbyrdes Mellemværende paa den Maade, at Hovedappellanten til Kontraappellanten erlægger 2045 frcs 19 cts, vil Hovedappellanten være at dømme til at betale dette Beløb med Renter, men i øvrigt at frifinde.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Hovedappellanten, Handelsfirmaet Beckett & Meyer ved dets ansvarlige Indehavere, Grosserer L. Meyer og Grosserer A. Abrahamson, bør til Kontraappellanten, Firmaet »Société des manufactures des glaces et produits chimiques de St. Gobain, Chauny & Cirey, betale 2045 frcs 19 cts med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 10 December 1896, til Betaling sker, men i øvrigt for Kontraappellantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Kontraappellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Firmaet »Société des manufactures des glaces et produits chimiques de St. Gobain, Chauny et Cirey«, der driver Fabriksvirksomhed i Frankrig, særlig i Nærheden af St. Quentin, men hvis kommercielle Ledelse har sit Sæde i Paris, henvendte sig, efter at have overtaget den indtil da af d'Hrr. Solvay & Co. fra Antwerpen drevne Superfosfatforretning, i Februar 1896 til de Indstævnte, Handelsfirmaet Beckett & Meyer her Steds, for at faa dem til med Selskabet at fortsætte den Forbindelse, hvori de Indstævnte hidtil havde staaet med d'Hrr. Solvay & Co., og førte dette til, at der efter forudgaaende Forhandlinger, som kun foregik mundtlig, den 5 Maj 1896 i Paris blev paa fransk oprettet en skriftlig Kontrakt mellem Selskabets Bestyrelse og en Repræsentant for de Indstævnte af væsentlig følgende Indhold: Selskabet skulde til de Indstævnte levere 5000 Tons, paa 1015 Kilogr. hver, af mineralske Kalksuperfosfater, der skulde indeholde henholdsvis 9, 11, 11¹/₂, 12 og 14 Procent i Vand opløselig Fosforsyre efter nærmere Meddelelse fra de Indstævnte, som vilde have inden 15 Juni s. A. at underrette Selskabet derom, dog at det straks udtaltes, at omtrent Halvdelen skulde indeholde 9 pCt. i Vand opløselig Fosforsyre. Varerne blev at levere frit om Bord i Dunkerque (franco bord Dunkerque), anbragte i gode, frit leverede Sække, beregnede til en Vægt af 100 Kilos, brutto for netto, hvilke skulde bære de Indstævntes Mærke, idet disse vilde have at fremsende deres Stempel og Plomberingstang. Prisen skulde efter som der var 9 pCt., 11 pCt., 11¹/₂ pCt., 12 pCt. og 14 pCt. i Vand opløselig Fosforsyre i Varen, være henholdsvis 31, 37, 38¹/₂, 40 og 49 Francs pr. Tønde, og Betalingen skulde ske kontant uden Diskonto, saaledes at de tre Fjerdedele udrededes mod Udlevering af Speditionsdokumenterne, Resten derimod efter Modtagelsen af endelig Faktura. Varerne blev at levere fra den 5 Maj til Slutningen af Oktober 1896, dog saaledes at forstaa, at Selskabet St. Gobain ikke havde at foretage nogen Spedition i Løbet af Hviletiden for Kanalerne mellem Chauny og Dunkerque, o: i Tiden mellem den 15 Juni og Juli, og ikke var forpligtet til at levere mere end 5 à 600 Tons om Ugen, og at de Indstævnte havde Ret til at overføre til de første Maaneder af 1897 Leveringen af de Kvantiteter, som de ikke maatte have forlangt af Selskabet før Slutningen af Oktober 1896. De Indstævnte skulde mindst en Maaned før Indskibningstiden for Varerne i Dunkerque til Selskabet opgive tilnærmelsesvis, hvor store Kvantiteter af det forskellige Procentindhold Superfosfat de ønskede. Varerne skulde vejes før Indladningen i Dunkerque paa Selskabets Bekostning. Derlmod skulde Prøveudtagning af Varerne ske i de Havne, hvortil de sendtes, paa de Indstævntes Bekostning, saaledes at Selskabet kunde lade sig repræsentere derved, hvorhos der var vedtaget nærmere Regler for Prøvernes Behandling og Analyse i Tilfælde af Uenighed samt om Godtgørelse for Indhold under det garanterede Minimum. Endelig var det

Færdig fra Trykkeriet den 7 Februar 1901.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

44. Aargang.

Højesteretsaaret 1900

Nr. 40.

Fredagen den 1 Februar.

udtalt i Kontrakten, at de i samme omhandlede Varer skulde importeres i de skandinaviske Stater, og at Selskabet St. Gobain forpligtede sig til ikke at sælge Superfosfat i de skandinaviske Lande, der skulde leveres fra da til Udgangen af December 1896.

Efter at den saaledes gengivne Kontrakt var bleven underskrevet i to Eksemplarer, tilstillede de Indstævnte den 22 Maj 1896 Selskabet St. Gobain en Anmodning om at faa sendt en Prøve af de Sække, som Selskabet agtede at bruge til Varerne til de Indstævnte. Denne Anmodning besvarede Selskabet i en Skrivelse af 30 Maj derhen, at de Sække, som brugtes til Superfosfatforsendelserne, vare forskellige efter de Steder, hvorfra Selskabet fik dem, men at dette vilde bestræbe sig for at besørge Afsendelserne i Sække, der tilfredsstillede de Indstævnte, hvem Selskabet samtidig som Prøve, men uden nogen Garanti fra dets Side, sendte en Type af de Sække, som hyppigst brugtes ved dets Superfosfatforsendelser. Den 24 Juni sendte de Indstævnte de Stempleir m. m., som de ønskede brugte ved Mærkningen af Sækkene, til Selskabets Bestyrelse i Paris. I Midten af Juli 1896 foregik der saa en Forhandling om foreløbig Afskibning fra Selskabets Side af 500 Tons af Varepartiet her til Kjøbenhavn, som dog hurtig viste sig ikke at kunne blive til noget, som det synes paa Grund af Vanskeligheder da ved rettidig Befragtning, og under denne Forhandling ses de Indstævnte at være traadte i Forbindelse med en Skibsmægler Leroy i Dunkerque, der derefter senere kom til at optræde som Mægler (Klarerer) for de fem Skibe, som efterhaanden befragtedes til for de Indstævntes Regning at føre den af dem hos Selskabet købte Superfosfat hertil, i hvilken Anledning den nævnte Hr. Leroy ogsaa traadte i direkte Forbindelse med Selskabet St. Gobains Agent i Dunkerque, Hr. Lemaire. Under den nævnte foreløbige Afskibningsforhandling udtalte de Indstævnte i et Brev til Selskabet af 16 Juli: »vi bede Dem drage Omsorg for, at Sækkene ere absolut stærke og gode og vel syede«. I et følgende Brev af 22 Juli til Selskabet om Afskibningerne ytrede de Indstævnte atter:

»Vi bede Dem om at sørge for, at Sækkene ere absolut gode, varige og stærke, og at Fosfaten er absolut af første Klasse, saa at den ikke brænder Sækkene. Vi have nylig modtaget flere Partier slet Deres belgiske Fabriker, hvor alle Sækkene ere ankomne i meget slet Tilstand. Deres Beskaffenhed synes at have været god ved Afsendelsen fra Fabriken, men Fosfaten har ganske ædt Sækkene, og, dersom

det samme sker ved Ladningerne fra Dunkerque, vil det skaffe Dem et stort Tab til nye Sække og os pinlige Ulemper«.

I Svar derpaa af 25 Juli udtalte Selskabet:

»De Hrr. kunne være forvissede om, at vi ville gøre alt, hvad der afhænger af os, for at vore Forsendelser skulle skaffe Dem fuld Tilfredsstillelse saavel for saa vidt Sækkene som for saa vidt Varernes Kvalitet angaar«.

I et følgende Brev af 8 August bade de Indstævnte Selskabet om at meddele, om det var nødvendigt for samme at faa opgivet, hvorledes Sækkene skulde mærkes, samtidig med at Selskabet fik specificeret Opgivelse af, hvor meget der skulde afsendes af hver Slags, eller om Varerne først bleve lagte i Sækkene, og Sækkene mærkede i Dunkerque, hvad Selskabet under 10 August besvarede derhen, at Varerne bleve anbragte i Sækkene og Mærkerne paasatte disse ved Fabrikken i Chauny, og at Selskabet derfor, samtidig med at faa bestemte Ordre om, hvor mange Varer, der skulde afsendes, ogsaa maatte have opgivet, hvorledes de skulde mærkes.

Af de ifølge den omhandlede Overenskomst til de Indstævnte solgte Varer afskibede Selskabet St. Gobain med de ovennævnte 5 for de Indstævnte befragtede Skibe ifølge de af disse udstedte Konnossementer i alt 33160 Sække eller c. 3267 Tons Superfosfat, medens Resten af de 5000 Tons ikke ses at være bleven afskibet i alt Fald i 1896, men er det i ethvert Fald nærværende Sag ganske uvedkommende, hvorledes der senere er blevet forholdt med Hensyn til Resten. Af de i 1896 leverede Varer blev der afskibet til de Indstævnte: ifølge Konnossement af 19 August 1896 med Damperen »A. Asgeirsson« 8500 Sække til Aalborg og Nørresundby, hvilke bleve lossede i Aalborg i Dagene fra den 24 August, ifølge Konnossement af 27de August med Damperen »Sølv« 6000 Sække til Esbjerg, som bleve lossede der fra den 31 August, ifølge Konnossement af 5 August*) med Damperen »Lydia Millington« til Esbjerg og Aalborg 8500 Sække, hvoraf c. 3000 Sække bleve udlossede i Esbjerg fra den 9 September og Resten i Aalborg fra den 14de s. M., ifølge Konnossement af 8de September med Damperen »Nordsøen« 5416 Sække til Esbjerg, hvilke bleve lossede der fra den 9de s. M., og ifølge Konnossement af 21de September med Damperen »Tyr« 4744 Sække ligeledes til Esbjerg, hvor de bleve lossede fra den 24 September 1896. Af Varerne med de 5 forskellige Skibe blev der ved deres Ankomst udtaget Kvalitetsprøver overensstemmende med Kontrakten af 5 Maj 1896 ved Selskabets og de Indstævntes Repræsentanter, nemlig i Aalborg henholdsvis Købmændene Møller og Hjorth og i Esbjerg henholdsvis Købmændene Breinholt og Lauritzen, og var der efter disse Prøveudtagninger intet mod Kvaliteten at erindre.

Det samlede Fakturabeløb for de 5 Ladninger, i hvilke der var Gødning af det forskellige betingede Procentindhold Fosforsyre i større og mindre Omfang, udgjorde for Damperne »Asgeirsson«, »Sølv«, »Lydia Millington«, »Nordsøen« og »Tyr« henholdsvis Frcs. 29950 70, Frcs. 21798 05, Frcs. 28325 15, Frcs. 18586 80 og Frcs. 16115 85, o: tilsammen Frcs. 114776 55, hvorpaa de Indstævnte ved Konnosse-

*) Skal være September.

menternes Udlevering til dem i Henhold til Kontrakten betalte henholdsvis 22500, 17000, 21000, 15000 og 12500, o: tilsammen 88000 Frcs., hvorefter der stod tilbage som ubetalt henholdsvis Frcs. 7450 70, Frcs. 4798 05, Frcs. 7325 15, Frcs. 3586 80 og Frcs. 3615 85 eller tilsammen Frcs. 26776 55. Disse Beløb vægrede de Indstævnte sig imidlertid ved at betale, uanset at de, som anført, i Henhold til Prøvedtagningerne erkendte ikke at have nogen Indsigelse mod Varernes kontraktmæssige Kvalitet, idet de mente at have Krav paa Godtgørelse til et næsten lignende Beløb for Tab og Udgifter paa Grund af forskellige andre Mangler ved Leveringerne, og da Selskabet i den Anledning den 28 September 1896 trak 3 Sigtveksler paa dem for 3 af de nævnte Beløb, vægrede de sig ved at indfri samme, hvorfor de blev protesterede, hvad der medførte Omkostninger til Beløb af 41 Frcs.

Den 10 December 1896 paastævnede Selskabet St. Gobain, Chauny et Cirey, derpaa nærværende Sag, hvorunder de da hos de Indstævnte fordrede sig tilkendt det ovenfor anførte Restbeløb af Frcs. 26776 55 med Tillæg af de nys nævnte 41 Frcs., men med Fradrag af Frcs. 878 50 (o: 35 Lst.), som de i Begyndelsen af Oktober Maaned vare gaaede ind paa at godtgøre de Indstævnte som udredet i Liggedagspenge til Damperen »Asgeirsson«, fordi den havde maattet vente nogle Dage paa sin Ladning, der ikke var til Rede ved dens Ankomst til Dunkerque. Altsaa fordrede Selskabet sig da tilkendt i alt Frcs. 25939 05 med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato foruden Sagsomkostninger. Under den mundtlige Procedure er Selskabet imidlertid gaaet ind paa yderligere at nedsætte sit Krav med Frcs. 821 55, altsaa til Frcs. 25117 50 med Renter osv., idet de have akcepteret en Fordring fra de Indstævntes Side paa Godtgørelse af dette Beløb, fordi Konnossementet for »Tyr« var kommet saa sent hertil, at de Indstævnte havde maattet betale 15 Lst. for en Overliggedag og endvidere haft Udgifter til 100 Kr. i den Anledning.

Overfor den saaledes nedlagte Paastand have de Indstævnte for det første nægtet at erkende Sagsøgernes Berettigelse til at faa godtgjort de af dem afholdte Protestomkostninger paa 41 Frcs., hvori der ogsaa findes at maatte gives dem Medhold, da der ikke ses at have været nogen Hjemmel for Sagsøgerne til at trække de omtalte Veksler for de 3 Restbeløb, som de Indstævnte vægrede sig ved at betale. Og medens de Indstævnte dernæst vel ikke have fremsat nogen Indvending mod Størrelsen af den fordrede Restbetaling for Varerne i og for sig efter de nævnte Fradrag af Frcs. 25076 50, have de derimod gjort gældende, at der, som allerede berørt, tilkommer dem Godtgørelse for Mangler m. m. ved de 5 forskellige Leveringer, som de have opgjort til i alt Frcs. 24644 78, og de have derfor fordret sig frifundne mod kun at betale Forskellen mellem disse to Beløb med Frcs. 431 72 foruden Renter, hvorhos de have gjort Krav paa Sagsomkostninger. Subsidiært have de paastaaet den dem tilkommende Godtgørelse fastsat ved Rettens eller uvillige Mænds Skøn, og det Beløb, som de ville have at betale, fastsat paa Basis deraf. Sagsøgerne have derimod bestridt, at der overhovedet kan tilkomme de Indstævnte nogen Godtgørelse ud over den i Sagsøgernes endelige Paastand allerede fradragne.

Under den af de Indstævnte fordrede Godtgørelse af Frcs. 24644 78 er indbefattet Frcs. 69 45, der skal være betalt for $\frac{1}{2}$ Overliggedag til Damperen »Sølv«, Frcs. 301 67, betalt for 1 Overliggedag til Damperen »Lydia Millington«, og Frcs. 86 85, betalt i Dødfragt til dette sidste Skib, tilsammen Frcs. 457 97. Hele Restbeløbet, Frcs. 24186 81, hidrører derimod fra, at de Sække, hvori Varerne havde været afskibede med samtlige 5 Skibe, ifølge de Indstævntes Anbringende ved Ankomsten til Aalborg og Esbjerg vare i mere eller mindre ødelagt Stand, hvad der dels havde medført Svind, dels havde nødvendiggjort midlertidig Lagring, Anskaffelse af og Omladning i nye Sække og Ekstra-godtgørelse til Køberne foruden Udgifter til Synsforretninger, Porto, Rejser osv.

Ved Damperen »A. Asgeirsson«s Ankomst til og Losning i Aalborg viste der sig saaledes ifølge de Indstævnte paa de indladede 8500 Sække et Svind svarende til Indholdet af 50 Sække, hvilket, naar det manglende ansattes til en Gennemsnitspris af $35\frac{1}{2}$ Frcs. pr. 1015 Kilos fob, idet der manglede Varer baade af 9 pCt. og af højere Procentindhold, med Tillæg af derfor betalt Fragt, ækvivalerede Frcs. 210 64. Af de udlossede 8450 Sække maatte derhos 2100 helt erstattes med nye, hvilket, naar en Sæk sattes til 35 Øre, kostede med Tillæg af Udgiften til Arbejdspenge, midlertidig Lagring osv. 1127 Kr. 12 Øre, og til Køberne af 5983 af de øvrige Sække maatte der derhos for at faa dem til at modtage disse, som de vare, betaales 20 Øre pr. Sæk, altsaa 1196 Kr. 60 Øre, ligesom det, da det under Hensyn til Sækkenes Svaghed var fundet rigtigt ogsaa at losse de 2337 Sække, der egentlig skulde have været lossede i Nørresundby, i Stedet for i Aalborg, havde kostet 233 Kr. 70 Øre derpaa at køre dem til Nørresundby. Det samlede Beløb af disse Udgifter udgjorde saaledes 2557 Kr. 48 Øre eller Frcs. 3551 98, og naar dertil lagdes de anførte Frcs. 210 64 for Svind samt Udgifterne ved optagen Synsforretning ρ : Frcs. 163 30 og et rundt Beløb af Frcs. 500 til Ekstrarejser og Porto m. m. i Anledning heraf, fremkom der altsaa et samlet Tab for Damperen »Asgeirsson« af Frcs. 4425 92. Paa lignende Maade viste der sig ifølge de Indstævnte ved Damperen »Sølv«s Ankomst til og Losning i Esbjerg et Svind paa dens 6000 Sække af 30 Sækkes Indhold, der, beregnet paa den oven anførte Maade, ækvivalerede Frcs. 124 29. Samtlige de øvrige 5970 Sække med »Sølv« vare saa slette, at de alle maatte erstattes med nye, hvilket med Tillæg af Omkostningerne ved midlertidig Lagring i den Anledning osv., medførte en Udgift af 3582 Kr. eller Frcs. 4975. Naar dertil saa lagdes Frcs. 55 55 for optaget Syn og Frcs. 250 til Rejser etc., fremkom der et Tab for »Sølv« af Frcs. 5404 84. Endvidere viste der sig ifølge de Indstævnte ved »Lydia Millington«s Losning først i Esbjerg og derpaa i Aalborg et Tab paa dens 8000 Sække af $97\frac{1}{2}$ Sækkes Indhold, ækvivalerende efter den nævnte Beregningsmaade Frcs. 363 83. Samtlige i Esbjerg udlossede 2938 Sække maatte erstattes med nye, hvad der medførte Udgifter paa 1968 Kr. 86 Øre, og af de i Aalborg udlossede $5464\frac{1}{2}$ Sække maatte 4950 erstattes med nye, hvilket medførte Udgifter paa 2624 Kr. 50 Øre, altsaa tilsammen Udgifter paa 4593 Kr. 36 Øre eller Frcs. 6379 66. Naar dertil lagdes Frcs. 196 89 for optaget Syn begge Steder og Frcs. 250 for Rejser m. m., blev Tabet for »Lydia

Millington« i alt Frcs. 7190 38. Ved Losningen af »Nordsøen«s 5416 Sække i Esbjerg viste der sig et Svind ifølge de Indstævnte af 26 Sække, hvad der ækvalerede et Tab af Frcs. 108 53. Af de øvrige 5390 Sække maatte 4500 erstattes med nye, hvad der medførte Udgifter paa 2790 Kr. eller Frcs. 3875. Naar dertil lagdes Frcs. 57 07 for Synsforretning og Frcs. 150 for Udgifter til Rejser osv., blev hele Tabet for »Nordsøen« Frcs. 4190 60. Endelig viste der sig ved Losningen af »Tyr«s 4744 Sække i Esbjerg ifølge de Indstævnte et Svind af 17 Sække, hvilket ækvalerede et Tab af Frcs. 70 81. Af de øvrige 4727 Sække maatte 3146 Sække erstattes med nye, hvad der medførte Udgifter paa 1950 Kr. 52 Øre eller Frcs. 2708 81, og, naar dertil lagdes Frcs. 56 56 for Synsforretning og Frcs. 138 89 for Rejser m. m., blev det hele Tab for »Tyr« Frcs. 2975 07. Ved Sammenlægning af de saaledes opgivne Tab for de 5 Skibe paa Frcs. 4425 92, 5404 84, 7190,38, 4190 60 og 2975 07 fremkom det ovenfor anførte, i Godtgørelse krævede Beløb af Frcs. 24186 81, hvoraf Frcs. 878 10 opgaves at hidrøre fra Svind, Frcs. 21490 45 fra Anskaffelse af nye Sække og Lagring m. m., Frcs. 529 37 fra Synsforretninger og Frcs. 1288 89 fra Ekstraudgifter til Rejser, Porto osv.

Til nærmere Oplysning om de saaledes paastaaede Mangler er der i øvrigt under Sagen fremkommet følgende:

Ved Underskriften af Konnossementet for »Asgeirsson« (samtlige 5 Konnossementer vare udfærdigede ved Udfyldning af trykte, af Selskabet St. Gobain leverede Blanketter) havde sammes Kaptajn kun givet den sædvanlige Paategning: »Vægt, Kvalitet og Indhold ukendt. Ikke ansvarlig for Brud af Sække«, men i en allerede den 3 September 1896 udstedt Erklæring udtalte han, at han fra Modtagelsen af den første til den sidste Lægterlast havde gjort den ovenfor omtalte Skibsmægler Leroy opmærksom paa, at Sækkene vare møre, men efter hans Raad dog havde undladt at anføre dette paa Konnossementet.

»Sølv«s Kaptajn havde heller ikke givet sit Konnossement anden Paategning, kun at han havde tilføjet, at han heller ikke var ansvarlig for Sammenblanding af Partierne (the parcels). »Lydia Millington«s Kaptajn havde derimod paa sit Konnossement foruden den samme Paategning tilføjet: »En Del af Sækkene indladede i svag (mør) Tilstand«. »Nordsøen«s Kaptajn havde, foruden at give sit Konnossement samme Paategning som »Sølv«s, vedhæftet det en Protest, der dog ikke er kommen til Stede, men som skal have indeholdt, at Sækkene vare gamle og raadne, medens endelig »Tyr«s Kaptajn ved Siden af den samme Paategning som paa »Sølv«s Konnossement havde taget Forbehold under Henviisning til en paa hans Begæring af en udmeldt sagkyndig afgiven Rapport, hvorom nedenfor i Forbindelse dermed skal det nævnes, at Kaptajnerne paa »Sølv«, »Nordsøen« og »Tyr« samt tillige 1ste Styrmand paa de to første af disse Skibe — de to andre Kaptajner skulle ikke senere have kunnet træffes — et Aarstid efter have afgivet (dog ubeediget) Erklæringer, hvorefter der ikke paa den omtalte Rejse for deres Skibe var indtruffet noget Havari eller noget, som kunde bevirke Fugtighed eller Hede for Ladningen, ved hvis Indladning der var vist al Forsigtighed, idet »Tyr«s og »Nordsøen«s Kaptajner derhos i disse Erklæringer ogsaa have udtalt, at

Sækkene for en stor Del havde været møre og daarlige, og »Nord-søen«s Kaptajn tillige, at de ikke kunde hives op med Spil, men i Dunkerque løftedes om Bord ved Kran, og at kun faa af dem ved Losningen kunde komme hele frem trods den største Forsigtighed.

Af et Brev fra de Indstævnte til Selskabet St. Gobain af 21de August 1896 ses det, at de allerede da fra Skibsmægler Leroy havde faaet Underretning om, at de i Damperen »A. Asgeirsson« indskibede Sække slet ikke vare gode, i hvilken Anledning de tog ethvert Forbehold og udtalte den Forventning, at der blev sørget for, at Sækkene med de følgende Partier vare gode, stærke og varige. Straks da »Asgeirsson« ankom til Aalborg, blev der derhos den 24 August efter Begæring af de Indstævnnes Repræsentant der, Købmand Hjort, af Retten udmeldt to Købmænd til at optage Syn over Ladningssækkenes Tilstand og sammenholde dem med en hos Købmand Hjorth tilstedeværende Prøvesæk, som skal have været den fra Sagsøgeren sendte. Den af de udmeldte to Mænd den 28 August afgivne Erklæring gik i det væsentlige ud paa, at de flere Timer daglig havde overværet Losningen om Bord, og at det derved havde vist sig, at den største Del af Sækkene vare i daarlig Tilstand, idet adskillige Sække vare lappede og stoppede og havde Huller, idet Syningen derhos var bristet paa mange, og idet adskillige Sække vare møre og brækkede over i Lasten og under Ophejsningen, hvorfor ogsaa Lastrummene frembød et Kaos af løs Superfosfat med Sækkepjalter osv., hvad der derhos medførte Svind.

En stor Del af Sækkene gik vel fra Borde i tilsyneladende hel Tilstand, men vare dog saa møre og svage, at de ikke kunde taale yderligere Arbejde med dem og Transport videre. Sækkene havde mulig en Gang været lige saa gode som den dem foreviste Prøvesæk, men de vare det ikke nu, formentlig en Følge af, at de havde ligget saa længe fyldte med Gødning, at dens Syre havde fortæret dem. Den saaledes afgivne Erklæring blev af Mændene edelig afhjemlet inden Retten et Aars Tid efter, ved hvilken Lejlighed de tillige udtalte, at saa vidt de havde iagttaget og kunde huske, havde der ikke været Mængler ved Stuvningen eller vist sig Fugtighed eller større Hede end sædvanlig, og at Losningen var foregaaet med almindelig Forsigtighed, men uden særlige Foranstaltninger, samt at Sækkene efter deres Formening havde været møre ved Indladningen i Dunkerque. Under en i Tilslutning dertil i Aalborg i September 1897 foretagen Vidneførsel udtalte den omtalte Købmand Hjorth og flere Arbejds mænd, som havde deltaget i Losningen, sig væsentlig derhen, at denne var sket med større Varsomhed end ellers, at der intet havde været at indvende mod Stuvningen, og at der ikke var bemærket Fugtighed eller særlig Varme, samt at største Delen af Sækkene havde været daarlige og formentlig allerede havde været dette ved Indladningen, da gode Sække kunde holde sig i længere Tid, dog forskellig efter Syrens Styrke.

Straks efter at Damperen »Sølv« var kommen til Esbjerg, blev der paa lignende Maade efter Begæring af de Indstævnnes Repræsentant der, Købmand Lauritzen, den 31 August 1896 af Retten udmeldt to Købmænd til at besigtige »Sølv«s Ladning og at udtale sig om Sækkenes Godhed i og for sig og sammenligne dem med en ham til-

sendt Prøvesæk, som skal have været den fra Selskabet sendte. I den af disse to Mænd den 2 September afgivne Erklæring udtalte de derpaa, at Gødningsemballagen var saa mør, at hele Lasten maatte køres paa Lager; Sækkene vare for en stor Del lappede og reparerede og saaledes opædte af Syren, at de havde maattet være skøre allerede ved Indladningen, ligesom Syningen for dem bristede ved den mindste Behandling, hvorfor ogsaa en Del af Gødningen laa løs i Skibet. Havde Gødningen været emballeret i Sække som den foreviste Prøvesæk, vilde den straks have kunnet bringes til de parat værende Banevogne og afsendes, medens der nu først maatte finde en meget kostbar Behandling af Ladningen Sted, og anslog de foreløbig Tabet derved til ikke under 4300 Kr., o: ca. 5970 Frcs., hvorhos de omtalte at Skibets Kaptajn fordrede en halv Dags Liggepenge. I en i Juni 1897 afgiven Erklæring udtalte de samme to Mænd dernæst, at Lastrummene i »Sølv« havde været tørre og Ladningen hverken for massivt stuvet eller særlig udsat for Hede, samt at Losningen var sket med stor Forsigtighed. Den 17 Juli 1897 bekræftede de nævnte to Mænd under en da foretagen Afhjemling med deres Ed saavel Rigtigheden af deres Erklæring af 2 September 1896 som af den af Juni 1897, medens de tilføjede, at de derimod saa længe efter ikke kunde besvare yderligere Spørgsmaal.

Allerede straks efter Damperen »Asgeirsson«s Ankomst til Aalborg havde de Indstævnte den 24 August tilskrevet Selskabet St. Gobain og meddelt dette, at ifølge en Depeche fra deres Agent i Aalborg vare Sækkene med nævnte Damper i slet Stand, af ringe Kvalitet og daarlig syede, hvad der direkte og indirekte vilde medføre stort Tab, at de derfor havde begært officielt Syn over Ladningen og vare meget glade over, at Selskabet selv havde en Repræsentant paa Stedet, som kunde komme til Stede derved, samt at de selvfølgelig vilde gøre Selskabet ansvarligt for hele Tabet, idet de fremhævede, at der baade mundtlig og skriftlig var givet dem de bestemteste Løfter om lige saa gode Sække som tidligere fra Firmaet Solvay & Co., hvad Sækkene vare langt fra at være, og idet de derhos paa ny anmodede om, at der maatte blive givet Ordre til kun at indlade absolut gode, stærke og velsyede Sække.

Selskabet svarede den 26 August derpaa, at de afsendte Sække absolut havde været af første Kvalitet, men at Superfosfat efter dens Natur, hvad de Indstævnte vidste, temmelig hurtig brændte Lærredet, særlig under højere Varmegrad, som det netop da havde været, og at Selskabet under disse Omstændigheder ikke kunde være ansvarlig for Sækkenes Tilstand ved Ankomsten til Danmark, og det saa meget mindre som Varerne vare solgte fob Dunkerque, saa at det var ved Indskibningen der, at Emballagens Tilstand skulde konstateres. I Brev af 31 August til Selskabet meddelte de Indstævnte dernæst, at Ladningen med »Sølv« var ankommen i skandaløs Tilstand, og at det havde været nødvendigt at bringe den hele Ladning fra dette Skib paa Pakhus for at komme den i nye Sække, samt at de maatte gøre Selskabet ansvarligt for alle Følgerne, og i Forbindelse dermed udtalte de Indstævnte deres Forbavelse over, at Selskabet vilde søge at unddrage sig Ansvar med Hensyn til de to Skibsladningers slette Emballage, idet de tilføjede, at denne havde været angrebet af Fosfaten allerede

før Indskibningen i Dunkerque, mulig endog før Afsendelsen fra Fabrikken, men at det i øvrigt var ligegyldigt, da Emballagen, hvis den havde været god i Dunkerque, ikke kunde være bleven ødelagt under de 3 à 4 Dages Damprejse derfra. De tilføjede, at der ogsaa var begært Syn for »Sølv«, hvortil Selskabets Repræsentant i Esbjerg var anmodet om at komme til Stede, og at de to Synsforretninger skulde blive sendte til Selskabet. Det skal i denne Forbindelse bemærkes, at Selskabets Repræsentanter dog udebleve fra Synsforretningerne saavel i Aalborg som i Esbjerg. I Brev af s. D., 31 August, gentog Selskabet, som havde faaet Telegram fra de Indstævnte om Tilstanden af »Sølv«s Emballage, at Sækkene havde været af 1ste Kvalitet og i fuldkommen god Stand ved Afrejsen, og at Varerne vare solgte fob Dunkerque, saa at Selskabet ikke kunde være ansvarligt. I Svar derpaa af 2 September fastholdt de Indstævnte imidlertid Selskabets Ansvarlighed, idet de fremhævede, at Sækkene umulig kunde have været i fuldkommen god Stand ved Afrejsen, med mindre der mentes Afrejsen fra Fabrikken, da Transporten med Lægter i næsten en Maaned i saa Fald ganske havde opbrændt Sækkene, og idet de protesterede mod, at Dunkerque var Anerkendelsesstedet, samt tilføjede, at der ikke var givet »rene Konnossementer«, og paa ny stillede de officielle, her foretagne Synsforretninger til Disposition. I Skrivelse af s. D., 2: 2 September, fremhævede Selskabet derpaa atter, at Varerne vare solgte fob Dunkerque, og at Sækkene havde været af 1ste Slags samt i god Stand ved Indladningen i Dunkerque, der var sket med al mulig Omhu i Overensstemmelse med de Indstævntes Repræsentant Leroy, men at Sækkenes Forringelse sandsynligvis skyldtes det betydelige Tryk, som paa Grund af Ladningens Størrelse var øvet paa de lavere liggende Lag i Skibene, idet det i Virkeligheden var uklogt at afskibe saa store og svære Ladninger af Varer af den Natur i Sække, hvad der imidlertid skyldtes de Indstævntes egne Ordre. I Skrivelse af 4de September gentog Selskabet delvis atter det samme og bemærkede, at det ikke brød sig om at faa Synsforretningerne herfra, da Sækkenes Tilstand havde skullet konstateres, hvor Varerne leveredes, 3: i Dunkerque, og Selskabet ikke kunde bryde sig om Iagttagelser i Destinationshavnene, efter at Transporten var sket efter de Indstævntes Ordre. I Svar derpaa af 7 September fastholdt de Indstævnte paa ny deres forskellige Anbringender og Paastanden om Selskabets Ansvar, idet de tilføjede, at det ikke var uklogt at afskibe saa svære Ladninger Superfosfat i Sække, eftersom de Indstævnte tidligere havde skibet endog 3 til 4 Gange større Ladninger Superfosfat i Sække, som vare komne hertil i bedste Stand, fordi de havde været gode, stærke og vel syede.

Skibsmægler Leroy ses derhos i Løbet af samme Tid i Anledning af et Telegram fra de Indstævnte om ikke at indlade noget i den imidlertid til Dunkerque ankomne Damp »Lydia Millington« uden legal Protest, hvis Sækkene ikke vare absolut holdbare, at have den 31 August tilskrevet de Indstævnte, at »Lydia Millington«s Indladning var begyndt den Dag, og at Sækkene i alt Fald ikke vare bedre, snarere ringere end de tidligere, idet mange revnede, hvorfor han ogsaa, efter at ca. 80 Tons vare indtagne, foreløbig havde standset Indladningen og optaget Protest. Han tilføjede derhos, at det undrede ham, at »Sølv«s Sække havde vist sig skandaløse, da de dog ved Indlad-

ningen i Dunkerque havde syntes at være langt bedre end »Asgeirsson«s. Han ytrede imidlertid i Forbindelse dermed, at man, som af ham tidligere skrevet, ikke kunde vente, at en Vare som Superfosfat for Sækkenes Vedkommende skulde ankomme i god og forsvarlig Stand, da Fosfaten lidt efter lidt spiste dem delvis op, og at, om Sækkene end, saa længe de laa i Prammene, saa meget gode ud, vilde dog, saa snart man begyndte at haandtere dem, nogle revne og andre gaa op i Syningen, samt at de naturligvis ved Losningen vilde være i en endnu daarligere Tilstand, da der saa var tæret endnu mere paa dem, og da derhos de underste Lag vilde have haft et svært Tryk at udstaa i Skibet.

I Anledning af et yderligere Telegram fra de Indstævnte meddelte Hr. Leroy derpaa i et Brev af 1 September til dem, at Selskabet St. Gobain den Dag havde optaget en Kontraprotest overfor hans Protest og ladet en »huissier« (d: en Retstjener) besigtige Sækkene i de to Pramme, som da laa ved »Lydia Millington«, og tilføjede han derhos, efter først væsentlig at have gentaget, hvad han havde skrevet Dagen forud, at han var bange for, at den samme Historie med Sækkene vilde gentage sig med de senere Partier, og endvidere, at han bestemt fraraadede at tage Superfosfater fremdeles i Sække, da der saa maatte ventes Ubehageligheder, og spurgte, om Partierne ikke fremtidig kunde indlades løse »in bulk«, idet han bemærkede, at han aarlig ekspederede mange Skibe med Superfosfat løst til franske Byer og Italien etc., saaledes at der medsendtes Sække, som da fyldtes ved Ankomsten, medens Varerne i Skibene separeredes efter Kvaliteten i de forskellige Rum eller ved Maatter, hvilket Arrangement vilde være fordelagtigt, hvis det var muligt. Det ses dog ikke, at denne Henstilling fra Hr. Leroy's Side fremkaldte nogen Forhandling eller noget Svar.

I sin Rapport om den nysnævnte, efter Begæring af Hr. Lemaire paa Selskabet St. Gobains Vegne den 1 September 1896 ved »Lydia Millington« af en »huissier« foretagne Forretning udtalte denne, at han efter den fremkomne Begæring havde begivet sig om Bord i to ved »Lydia Millington« liggende nærmere betegnede, fladbundede, med Luger forsynede Fartøjer, der vare ladede med Superfosfat i Sække, medens der ikke om Bord i dem fandtes løst liggende Fosfat, samt at de Fosfatsække, der laa øverst i disse Fartøjer, vare hele, uden Rifter og i meget god Stand, medens man saa Spor af Trampen paa Sækkene, paa hvilke der da laa et Hejsetov. »Lydia Millington«s Indladning maa antages derefter at være bleven fortsat og tilendebragt, uden at der passerede videre, kun at Kaptajnen gav Konnossementet den ovenfor omtalte Paategning om en Del af Sækkenes Tilstand, og at der i den Anledning blev udvekslet forskellige Protester mellem ham og Hr. Lemaire inden Skibets Afrejse fra Dunkerque.

Da »Lydia Millington« kom til Esbjerg, blev der straks efter de Indstævntes Begæring den 9 September udmeldt to Købmænd til at syne den der lossede Del af Lasten, ca. 3000 Sække, og gik deres Erklæring af 14de s. M. ud paa, at Kvaliteten af disse Sække vel skønnedes at have været den samme som den foreviste hele Prøvesæk, men at disse Sække ikke blot for en Del vare lappede og stoppede, men derhos umulige til Forsendelse, da de og Syningen paa dem vare ganske øde-

lagte af Indholdet, saa at de ikke kunde taale selv lempelig Losning, samt at Fosfaten maatte have ligget i Sækkene i længere Tid (1 à 2 Maaneder), da de ikke kunde have taget den Skade, hvorefter de led, blot paa Vejen fra Dunkerque. Endvidere blev der ligeledes, da »Lydia Millington« derpaa kom til Aalborg for der at losse sin Restlast, ca. 5500 Sække, straks den 14 September udmeldt to Købmænd der til at syne Sækkene, og gik deres den 19de s. M. afgivne Erklæring ud paa, at af 4000 Sække med 11 $\frac{1}{2}$ pCt. Fosfat vare en stor Del ret god Emballage, skønt kun en Part af dem svarede til Prøvesækken, men en Del vare derimod lappede, stoppede og hullede eller endog brækkede, og Syningen paa den største Del af de 4000 Sække derhos bristede, samt at de 1500 andre Sække med 9 pCt. Fosfat vare i slet Forfatning, saa at kun yderst faa kunde losses i hel Tilstand, idet de alle vare brændte og de fleste bristede i Lasten eller under Ophejsningen, saa at den Del af Lasten egentlig slet ikke kunde siges at være emballeret, hvorhos Mændene tilføjede, at den forefundne Skade maatte have været til Stede i længere Tid før Indladningen af de nævnte to Forretninger i Esbjerg og Aalborg, der foregik i Juli og September 1897 under eet med Afhjemlingerne af Synsforretningerne for »Sølv« og »Asgeirsson«, og hvorved der forelaa en ganske tilsvarende Erklæring om »Lydia Millington« fra de to Skønsmænd som den tidligere ved »Sølv«s Skønnsforretning omtalte, bekræftede disse derhos edelig Rigtigheden deraf.

Inden »Lydia Millington« afsejlede fra Dunkerque ses der i øvrigt, som allerede nævnt, at have været Tvist mellem Hr. Lemaire for Selskabet St. Gobain og Skibets Kaptajn, fordi denne kun vilde undertegne Konnossementet med Forbehold, og udtalte Selskabet i den Anledning i Breve til de Indstævnte af 8de og 9de September, at, naar Kaptajnerne gjorde Vanskeligheder ved at undertegne Konnossementerne uden Forbehold, skønt de havde indtaget Sækkene, og disse vare i god Stand — Forbehold der vare urigtige og uden al Betydning —, da skyldtes dette aabenbart Ordre fra de Indstævnte, som selv derved modvirkede, at de fik de af dem fordrede »rene Konnossementer«, og i Brevet af 9 September tilføjede Selskabet derhos, at de overfor de Indstævnets Optræden nu havde ladet Handelsretten i Dunkerque udmelde en sagkyndig til at konstatere Tilstanden af de Sække, som Selskabet yderligere skulde levere.

Den saaledes af Handelsretten i Dunkerque efter Begæring af Selskabet St. Gobains Agent Hr. Lemaire allerede flere Dage forinden udmeldte Skønsmænd, der var Varemægler, afgav den 21 September en Beretning, hvorefter han den 5 September og følgende Dage efter Meddelelse til de Indstævnte havde begivet sig til det Havnebasin i Dunkerque, hvor 4 fladbundede Fartøjer henlaa, der havde Ladning til Damperne »Nordsøen« og »Tyr« om Bord, og fulgt disse Fartøjers Losning samt i Henhold dertil afgav den Erklæring, at alle Sækkene derfra vare af tykt krydsvævet Jutelærred, fuldkommen solide og af udmærket Beskaffenhed samt god Kvalitet, til Trods for at et ringe Antal var lappet, samt at han under Indladningen i »Nordsøen« havde været til Stede ved Anbringelse paa Kajen af ca. 800 af disse Sække, som han havde ladet underkaste forskellige Soliditetsprøver, som havde bekræftet hans Mening om Sækkenes gode Tilstand og Modstandskraft.

Da »Nordsøen« derpaa ankom til Esbjerg, blev der straks den 9 September, efter de Indstævntes Begæring, af Retten der udmeldt to Købmænd til at syne dens Ladning, og afgav de den 15 September en Erklæring, der gik ud paa, at Sækkene vel skønnedes at have været af samme Kvalitet som den dem foreviste hele Prøvesæk, men at de for en stor Del vare lappede eller stoppede og at kun c. 900 af dem viste sig i Stand til at forsendes videre med Varerne, medens alle de øvrige vare saa daarlige, at de maatte bringes paa Lager, for at Indholdet kunde anbringes i ny Emballage, samt at der under Losningen spildtes en Del af mange Sække, hvis Syning var bristet, hvad der medførte Svind, og at Sækkene maatte have henligget fyldte i længere Tid før Indladningen i Dunkerque, da de ikke blot paa Rejsen derfra kunde være blevne ødelagte i den Grad, som det var Tilfældet.

Nogle Dage senere, da Damperen »Tyr« skulde indtage sin Ladning i Dunkerque, blev der efter Begæring af Mægler Leroy paa »Tyr«s Kaptajns Vegne den 16 September af Handelsretten der udmeldt en Kemiker (Farmaceut af 1ste Klasse) til at konstatere de leverede Sækkes Tilstand og besvare et Par dertil knyttede Spørgsmaal, og afgav han den 22de s. M. en Beretning, ifølge han den 19 September havde begivet sig om Bord i »Tyr« (denne Damper afsejlede den 20 September) og fulgt Indladningen i samme af Superfosfat i Sække, hvoraf 600 Sække laa paa Kajen, de øvrige i to fladbundede Fartøjer, og havde han derved iagttaget, at Sækkene, der vare af tykt, krydsvævet Jute, endnu ikke, skønt de allerede havde været brugte, og et vist Antal af dem vare reparerede, paa nogen meget synlig Maade havde lidt under Fosfatens ætsende Virkning, og at de derfor paa en Snes nær, der ikke bleve indladede, f. T. vare solide nok til at indeholde Ladningen. Han tilføjede derhos, at deres Tilstand, skønt Superfosfaten udøvede en blivende ætsende Virkning paa det vædede Stof, der var saa meget mere intensiv, som Luftens Varmegrad blev højere, og Fugtighedsgraden tiltog, samt det Tryk, de udsattes for, blev stærkere, og som Antallet af de Omflytninger, som de skulde være Genstand for, forøgedes, endnu var en saadan, at de kunde udholde en normal Overfart til Esbjerg, men at det dog vilde blive nødvendigt ved Losningen at iagttage de samme Forsigtighedsregler som ved Indskibningen.

Da »Tyr« naaede Esbjerg, blev der endelig straks efter Begæring af de Indstævnte den 22 September 1896 af Retten udmeldt to Mænd til ogsaa at syne dens Ladning, og gik den af dem den 28de s. M. afgivne Erklæring ud paa, at Sækkene ikke svarede til den dem foreviste Prøvesæk, da mange af dem vare baade stoppede og lappede, og at ingen af dem fandtes at være fuldt ud tilfredsstillende for Forsendelse, men at dog omtrent Halvdelen var saaledes, at de kunde anvendes, hvor der ikke fordredes absolut nye Sække, at Syningen i sig selv havde været god, men nu var saa ødelagt af Syren, at den paa mange af Sækkene bristede under Losningen, skønt denne foretoges med megen Forsigtighed, samt at Superfosfaten for en stor Del af Sækkene skønnedes at have ligget ca. en Maanedstid i dem, da de vare møre af Syren. I Juli 1897 blev denne Synsforretning over »Tyr« tilligemed Synsforretningen over »Nordsøen« afhjemlet under eet tilligemed de forudgaaede Synsforretninger over »Lydia Millington« og

»Sølv«, idet Mændene tillige bekræftede Rigtigheden af den ved »Lydia Millington« omtalte Erklæring fra dem, som ogsaa omfattede »Nordsøen« og »Tyr«, hvorved bemærkes, at det var de samme to Mænd, der havde foretaget alle disse 3 Synsforretninger, ligesom den ene af dem tillige havde deltaget i Forretningen over »Sølv«, og at det i Aalborg var de to Mænd, som der havde foretaget Synet over »A. Asgeirsson«, som ogsaa besørgede Synet der over »Lydia Millington«.

Det skal i denne Forbindelse endnu nævnes, at de to Mænd, som foretog Synene i Esbjerg over »Lydia Millington«, »Nordsøen« og »Tyr«, i en yderligere Erklæring af September 1897 i Tilslutning dertil have anslaaet den Skade, som Sækkenes Tilstand i disse Skibe havde medført, til henholdsvis ca. 2045 Kr., ca. 2880 Kr. og ca. 1618 Kr. (∴ henholdsvis ca. 2840 Frcs., ca. 4000 Frcs. og ca. 2250 Frcs.)

I Juli 1897 blev der endvidere foretaget en Vidneafhøring i Esbjerg af de Indstævntes Repræsentant der, Købmand Lauritzen, hans Bogholder og Arbejderformand, hvorunder disse, hvoraf de to sidste dog ikke havde haft med »Lydia Millington« at gøre, i det hele udtalte, at de der lossede Skibe havde været omhyggelig stuede og tørre, at Sækkene havde været meget møre, og at Losningen var foregaaet med stor Forsigtighed og ikke med de sædvanlige Redskaber, men ved Anvendelse af »Stropper«, delvis beklædte med Lærred. Endelig have de to Mænd i Aalborg og Esbjerg, som ved de heromhandlede Ladningers Ankomst dertil havde repræsenteret Selskabet St. Gobain (d'Hrr. Møller og Breinholdt) afgivet Erklæringer om, at to i September 1897 til de Indstævnte fra Antwerpen ankomne Skiibsladninger Superfosfat i Sække, der til Dels vare større end de her omhandlede, ved Losningen havde vist sig for Sækkenes Vedkommende at være i udmærket Stand, saa at de godt taalte Losningen, uagtet den foregik meget hurtig.

Der skal hertil endnu kun føjes, at der under den i Efteraaret 1896 endnu en kort Tid fortsatte Brevveksling mellem Parterne om de her omhandlede Ladninger ikke ses at være fremkommet andet end Gentagelser af det tidligere refererede om Sækkespørgsmaalet.

Under Sagen er der af Sagsøgerne blevet fremlagt en Genpart af et den 8 Oktober 1896 af en Retstjener, »huissier audiencier«, i Dunkerque for Skibsmægler Leroy forkyndt Aktstykke, hvori det hævdedes, at han, der i samme gentagende betegnes som de Indstævntes lønnede Repræsentant i Dunkerque, paa forskellige Maader havde forsømt sine Pligter overfor dem ved Indladningen af de omhandlede Varer i Dunkerque, hvorfor de Indstævnte vilde lægge hele Ansvaret paa og søge Regres hos ham, hvis de ikke vandt den Sag, som Selskabet St. Gobain da havde erklæret at ville anlægge mod dem, og derfor opfordrede ham til at lade møde i den saaledes paa-tænkte Sag og forsvare deres Ret, hvad han dog ikke har gjort.

Sagsøgerne have under Proceduren atter og atter paaberaabt sig, at det netop havde været Mening fra deres Side med Bestemmelsen i Kontrakten om, at Varerne skulde leveres fob (franco bord) Dunkerque, at sikre sig mod enhver Risiko med Hensyn til Sækkenes Holdbarhed efter Varernes Levering der, idet de derhos i denne Forbindelse have omtalt, at de ikke tidligere havde leveret Superfosfat fra Fabrikken

i Chauny til Udlandet. Det havde tillige været overensstemmende med de trufne Aftaler, ikke blot at Varerne bleve ekspederede ad Kanalvejen — Transporten med Jærnbane var mere end dobbelt saa dyr, nemlig 7 Frcs. pr. Ton —, uanset at selve Transporten ad den Vej medtog 15 til 20 Dage, men tillige at Superfosfaten lagdes i Sækkene allerede ved Fabriken, hvor ligeledes Vejningen var foregaaet. Det fremgik efter deres Formening endvidere af alt, at Hr. Leroy, der optraadte med bindende Virkning paa de Indstævntes Vegne, netop havde akcepteret alle Afskibningerne, ikke blot dem med »Asgeirsson« og »Sølv«. Men det fremgik derhos ogsaa af alt, at Sækkene havde været gode ved Leveringen i Dunkerque, uden at de senere Synsforretninger og Erklæringer derimod kunde komme i Betragtning, og, for saa vidt der virkelig maatte have været Mangler ved Sækkene ved Ankomsten hertil, maatte det skyldes dels Fejl ved Stuvningen og forskellige Sagsøgerne uvedkommende Omstændigheder paa Rejsen (Fugtighed, Hede o. s. v.) samt mangelfuld Losning, dels Varernes egen Beskaffenhed, hvortil de Indstævnte burde have taget Hensyn ved den af dem selv valgte Afskibningsmaade.

De Indstævnte have derimod, næst bestemt at bestride, at Hr. Leroy havde været deres lønnede Repræsentant og kunnet forpligte dem, paa alle Punkter afgørende benægtet Rigtigheden af det saaledes af Sagsøgerne anførte og netop gjort en aldeles modsat Opfattelse gældende.

Saa vel efter Indholdet af Kontrakten af 5 Maj 1896, som efter hvad der i øvrigt foreligger, maa det nu ubetinget antages at have været en bestemt Forudsætning mellem Parterne ved Handelens Afslutning, at Superfosfaten til de Indstævnte vilde blive ekspederet fra Fabriken i Chauny ad Kanalvejen, uanset at der dertil vilde medgaa en Tid af i alt Fald mellem en halv og en Maaned, fordi der derved sparedes betydeligt i Transportudgifter, og, medens der intet er oplyst om, at det, som af Sagsøgerne omtalt, skulde være efter de Indstævntes eget udtrykkelige Ønske, at Fosfaten blev anbragt i Sække allerede i Chauny, fremgaaer det klart af det ovenfor gengivne Brev af 10 August 1896 til de Indstævnte, at disse i alt Fald da fik at vide, at dette vilde ske, uden at de gjorde nogen som helst Indvending derimod.

Men, selv om dette forudsættes at have været paatænkt fra først af, maa dog efter Rettens Opfattelse den Bestemmelse i Kontrakten af 5 Maj 1896, ifølge hvilken Fosfaten skulde leveres »i gode Sække«, efter samtlige Forhold naturligen forstaaes saaledes, at Sækkene skulde ved Indladningen i Dunkerque være i en saadan Tilstand, at de kunde udholde Transporten i Dampskib til og Afleveringen paa Bestemmelsesstedet, og: til Pakhus, Jærnbane eller andetsteds i den danske Havn, hvortil de dirigeredes, og hvor Prøveudtagningen af Varerne skulde ske, og det kan ikke herimod paaberaabes, at Varerne ifølge Kontrakten skulde leveres frit ombord i Dunkerque, da der aldeles ikke ses at være Grund til at forstaa denne sidste Bestemmelse saaledes, at Sagsøgerne derved — som af dem anført — skulde have villet sikre sig mod at paatage sig nogen som helst Risiko med Hensyn til Sækkenes Holdbarhed efter Varernes Levering i Dunkerque, hvad der heller ikke vilde stemme med, at Sagsøgerne, efter at de Indstævnte i det ovenfor

refererede Brev af 22 Juli 1896 havde omtalt det Tab til Anskaffelse af nye Sække, der vilde falde paa Sagsøgerne, hvis Ladningerne fra Dunkerque fremkom med Sække i slet Tilstand, indskrænkede sig til, uden at fremkomme med nogen Ytring om, at der ikke derved kunde opstaa noget Tab for dem, at udtale, at de vilde gøre alt, for at Forsendelserne, ogsaa for saa vidt Sækkene angik, kunde skaffe de Indstævnte fuld Tilfredsstillelse.

Men Bestemmelsen i Kontrakten om Levering franco bord i Dunkerque findes derhos ej heller enten nødvendig at maatte eller dog naturlig at ville være at forstaa saaledes, at Undersøgelsen og Bedømmelsen af Sækkene i ethvert Fald — som af Sagsøgerne med Styrke hævdede —, skulde ske endelig og med afgørende Virkning i Dunkerque, og det ganske bortset fra den nys nævnte Brevveksling, allerede fordi det efter Forholdets Natur maatte antages ikke at kunne lade sig afgøre der med den fornødne Sikkerhed.

Det skønnes heller ikke, som af Sagsøgerne paastaet, men af de Indstævnte benægtet, med Føje at kunne udledes enten af den omtalte Stævning til Hr. Leroy af 8 Oktober 1896 — for hvis nærmere Indhold det slet ikke vides, om de Indstævnte bære Ansvar — eller af hvad der i øvrigt er fremkommet, hverken at Hr. Leroy skulde have været de Indstævntes lønnede Repræsentant, eller at han dog i alt Fald skulde have været saaledes stillet, at han kunde optræde med bindende Virkning paa de Indstævntes Vegne i den her omhandlede Retning, hvad der navnlig ikke kan ses at være hjemlet ved de foreliggende Breve, der kun synes at tyde paa, at han havde en snævert begrænset Bemyndigelse i enkelte andre Retninger, der stod i den nærmeste Forbindelse med hans Virksomhed som Klarerer af de for de Indstævnte befragtede Skibe. Men dertil kommer, at det ikke, som af Sagsøgerne anbragt. af det oplyste kan siges at fremgaa, at Hr. Leroy enten før eller under Indladningen har anerkendt de leverede Sækkes Godhed.

Lige saa lidt kan der gives Sagsøgerne Medhold i, at Kaptajnerne paa de 5 Dampere skulde have været berettigede til paa de Indstævntes Vegne at anerkende Sækkenes Godhed, eller at de have gjort dette, i alt Fald for »Asgeirsson's og »Sølvæ's Vedkommende, uden at det i øvrigt findes fornødent her, hvor der ikke er Spørgsmaal om Mellemværende med Kaptajnerne, at komme ind paa Betydningen af de Paategninger, der fandtes paa nogle af Konnossementerne, og af, at der manglede tilsvarende Paategninger paa andre af dem.

Af Betydning er det derimod, at, ligesom der aldeles intet er fremkommet om, at de 5 fragtede Skibe ikke i og for sig skulde have været vel skikkede til at overføre Fosfaten i Sække i god Stand, saaledes er der intet fremkommet, der tyder paa, at der af de Indstævnte skulde være forsømt noget under Indladningen og Stuvningen — der maa antages i alt Fald hovedsagelig at være besørget ved de af Sagsøgerne selv i Almindelighed dertil benyttede Folk i Dunkerque —, eller at Losningen af alle 5 Ladninger her ikke skulde være foregaaet fuldt ud med tilbørlig Forsigtighed, eller at der paa noget af de 5 Skibes Rejser hertil er indtraadt noget Havari, eller har vist sig nogen Fugtighed eller større Varme, end der naturlig maatte ventes.

Det maa dernæst ved de umiddelbart efter de 5 Dampers An-

komst til de forskellige Lossehavne under selve Losningen af de dertil behørig udmeldte Mænd foretagne og senere paa lovformelig Maade afhjemlede Synsforretninger, der tillige ere bestyrkede ved forskellige andre Oplysninger, siges, uanset at disse Forretninger rettest burde have været noget mere specificerede i enkelte Retninger og fyldigere f. Eks. med Hensyn til, hvorledes Superfosfaten fandtes fordelt og anbragt i de forskellige Lastrum, ubetinget at være godtgjort, at Sækkene paa det Tidspunkt i det i de enkelte Forretninger nærmere angivne Omfang vare mere eller mindre ødelagte og ikke kunde siges at svare til de Krav, der med Føje kunde stilles til dem, hvis de ved Indladningen i Dunkerque havde været »gode« i den Betydning, hvori denne Betegnelse, som omtalt, naturligen maatte opfattes, uagtet det ikke derefter kunde kræves, at de ikke maatte have været brugte før eller ikke maatte være lappede.

Naar Sagsøgerne have gjort gældende, at der ikke skulde kunne tillægges de nævnte Forretninger videre Beviskraft overfor det fra Dunkerque ved Indladningen fremkomne, hvorved de have fremhævet, at Sækkene med alle de forskellige Ladninger maa antages at have været væsentlig ens, da kan der ikke gives dem Medhold deri, og det allerede fordi det, som ovenfor omtalt, formentlig ikke lod sig afgøre med Sikkerhed, om Sækkene, som de fremkom til Dunkerque, vare »gode« — o: gode nok, — til den paafølgende Transport hertil, hvad det, som ogsaa anført, heller ikke kan antages at have været Meningen skulde afgøres der. Men dertil kommer, at der i Virkeligheden intet foreligger om, at Sækkene vare ens gode med de forskellige Ladninger, hvad der i alt Fald ikke stemmer med, at de inden for nogle af Ladningerne viste sig at være en Del forskellige. Ligesom der derefter for »Asgeirsson«s og »Sølv«s Ladninger slet intet foreligger fra Dunkerque, der staar i Strid med det ved Synsforretningerne end fra i Aalborg og Esbjerg fremkomne, saaledes maa det samme i Virkeligheden siges at være Tilfældet ogsaa med Hensyn til »Lydia Millington«s Ladning, da den for sammes Vedkommende af en »huissier« der foretagne Forretning kun ses at have bestaaet i en Betragtning af det øverste Lag Sække i de ovenfor omtalte to Fartøjer, saaledes som de henlaa i disse, ganske bortset fra, at han ikke var retslig udmeldt til den nævnte Forretning og ikke ses at have haft Kompetence dertil. Anderledes stiller det sig vel med de to ligeledes ovenfor omtalte Forretninger, der bleve paabegyndte den 5te og den 19de September i Dunkerque, da de bleve foretagne af retlig dertil udmeldte Mænd, hvorved det bemærkes, at efter fransk Retsopfattelse maa en enkelt dertil udmeldt Mand (expert) antages at være tilstrækkelig. Men, bortset fra det foran anførte, der medfører, at der dog ikke kan tillægges disse to Forretninger nogen væsentlig Betydning, skal det derhos endnu fremhæves, at den den 5 September udmeldte sagkyndige vel udtalte, at de af ham synede Sække vare fuldkommen solide, men ikke udtalte sig direkte om deres Evne til at taale den forestaaende Transport, ligesom han ikke ses at have forvissat sig om, at de Sække, der opgaves ham at være bestemte til »Tyr«, virkelig bleve indladede i dette Skib, samt at den den 19 September udmeldte Kemiker kun udtalte, at de i »Tyr« indladede Sække endnu ikke paa nogen meget synlig Maade havde lidt under Fosfatens ætsende Virkning, samt at

deres Tilstand endnu var en saadan, at de kunde udholde en normal Overfart til Esbjerg, men at det vilde blive nødvendigt at losse dem med særlig Forsigtighed, hvorved det bør bemærkes, at, fraregnet »Asgeirsson«, vare Sækkene med »Tyr« dem, af hvilke det baade absolut og relativt største Tal var i brugbar Stand ved Ankomsten hertil. Derimod kan der, hvad endnu bør nævnes, ikke tillægges den af de Indstævnte ogsaa paaberaabte Omstændighed videre Betydning til Gunst for dem, at endog større Ladninger Fosfat ere ankomne til dem fra Udlandet (Belgien) i Dampere med Sækkene i meget god Stand, da der aldeles intet er oplyst om, at Fosfaten med disse Skibe har befundet sig i Sækkene i nogen Tid eller dog blot tilnærmelsesvis saa lang Tid før Indladningen, som det med de her under Sagen omhandlede Ladninger havde været Tilfældet.

Trods det anførte finder Retten imidlertid ikke, at der kan tilkomme de Indstævnte Godtgørelse hos Sagsøgerne undtagen for en Del af det Tab, som opstod ved Sækkenes Ankomst hertil i daarlig Tilstand. Efter det oplyste er der nemlig ikke Grund til at antage, at Tabet i nogen Maade skyldes Mangel paa god Villie eller Forsømmelighed fra Sagsøgernes Side, men det synes i alt Fald i alt væsentligt kun at hidrøre fra den Omstændighed, at selv normalt gode Sække maa antages paa Grund af den her omhandlede Fosfats Beskaffenhed gennemgaaende ikke at have kunnet taale, efter at de vare blevne fyldte med samme ved Fabrikken, først at transporteres en Maanedes Tid om Sommeren i Fartøjer til Afskibningshavnen og saa at indlades der, bringes videre i Dampere i nogle Dage og derpaa at losses, noget som dog ingen af Parterne formentlig havde tænkt sig eller tidligere havde haft Lejlighed til at erfare. Men medens nu det deraf følgende Tab efter Kontraktens Indhold ses for de første Ladningers Vedkommende at maatte falde paa Sagsøgerne, idet de Indstævnte ikke da havde nogen Adgang til at afværge eller formindske samme, stiller Forholdet sig i Rettens Øjne anderledes, efter at det ved August Maanedes Udgang maatte være eller dog i alt Fald burde være blevet klart for de Indstævnte, hvorledes Stillingen i Virkeligheden var, og at det samme Tab derfor maatte ventes at ville gentage sig i større eller mindre Grad ogsaa ved de følgende Leveringer hvis der ikke skete en Forandring i den hidtil værende Maade at ekspedere dem paa, i hvilken Henseende af de omtalte Breve særlig det ovenfor gengivne Brev fra Hr. Leroy af 1 September 1896 maa siges at have været af Betydning. Medens det nemlig efter det allerede anførte ikke kan faa nogen Betydning, at de Indstævnte ikke selv da fordrede egentlige Synsforretninger foretagne i Dunkerque, findes det derimod at maatte komme dem til Skade, at de ikke paa det Tidspunkt gjorde det til bestemt Betingelse overfor Sagsøgerne, for hvem det virkelige Forhold endnu da ikke syntes at staa klart, for at de Indstævnte vilde modtage de følgende Leveringer, at der enten blev foretaget Forandringer

Færdig fra Trykkeriet den 14 Februar 1901.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

44. Aargang.

Højesteretsaaret 1900

Nr. 41-42.

Fredagen den 1 Februar.

i en eller anden Retning i den Maade, hvorpaa de ekspederedes, hvorved Tabet mulig dog kunde være blevet noget formindsket, om end ikke helt forebygget, eller at Sagsøgerne udtrykkelig paatog sig Risikoen for Tabene ved Leveringernes Fortsættelse paa den hidtilværende Maade. Noget saadant synes de Indstævnte ogsaa selv et Øjeblik at have paatænkt, da de, efter at der var indtaget ca. 80 Tons i »Lydia Millington«, lode Indladningen i samme foreløbig standse. De lode den imidlertid straks derefter paany fortsætte som tidligere uden nogen Indsigelse, og de findes derfor ikke at kunne fordre Godtgørelse for nogen Del af det efter den Tid bevirkede Tab, men ville kun kunne faa Godtgørelse for Tabene fra »Asgeirsson« og »Sølv« samt for de første 80 Tons, 9: 812 Sække, fra »Lydia Millington«.

Der findes nu ikke at være Føje til at forkaste den af de Indstævnte opstillede Beregning af disse Tab — der for »Asgeirsson«s Vedkommende var ikke lidt lavere end ved de følgende Ladninger —, naar undtages, at der ikke findes at kunne tilkendes de Indstævnte Godtgørelse, fordi en Del af »Asgeirsson«s Ladning blev lostet i Aalborg i Stedet for i Nørresundby, hvortil der ikke ses at have været fyldestgørende Grund, og at de fordrede Beløb af 500 og 250 Frcs. for Ekstraudgifter ikke kunne anerkendes, da der ikke foreligger nogen som helst Legitimation for dem.

Der vil derfor blive at godtgøre de Indstævnte for Tabene fra »Asgeirsson« og »Sølv« Frcs. 3601 34 og 5154 84 og for Tabet fra de første 812 Sække fra »Lydia Millington« Frcs. 597 62, da Tabet paa dens Ladning til Aalborg i øvrigt synes med Føje beregnet til 53 Øre pr. Sæk. Der findes derhos tillige at maatte godtgøres de Indstævnte de af dem fordrede Frcs. 69 45 og 301 67 i Liggedagspenge til »Sølv« og »Lydia Millington« og Frcs. 86 85 i Dødfragt til det sidstnævnte Skib, da det ikke er bestemt benægtet af Sagsøgerne, at Ladningen til »Sølv« blev leveret senere end betinget, at »Lydia Millington« blev opholdt ved Sagsøgernes Indsigelse mod, at Kaptajnen tog Forbehold ved Underskriften af dets Konnossement, og at der udtrykkelig var fordret leveret 850 Tons, ikke 8500 Sække, til dette Skib. Naar Summen af disse forskellige Godtgørelsesbeløb, Frcs. 9811 77, drages fra de af de Indstævnte anerkendte Frcs. 25076 50, bliver det Beløb, som de ville have at betale til Sagsøgerne Frcs. 15264 73 med Renter fra Slævningens Dato. Sagens Omkostninger ville være at hæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Mandagen den 4 Februar.

Nr. 305.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Jens Peter Holgersen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Rønne Købstads Ekstrarets Dom af 28 December 1900: Tiltalte, Arrestanten Jens Peter Holgersen, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, samt betale Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne N. C. Olsen og Petersen, 10 Kr. til hver. Dommen at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter Tiltaltes Forklaring var det for at besøge Jørgensen, at han paa den i den indankede Dom beskrevne Maade skaffede sig Adgang til dennes Lejlighed, og da denne Forklaring —, ogsaa under Hensyn til, at det maa anses oplyst, at han tidligere nogle faa Gange paa samme Maade har skaffet sig Adgang til Lejligheden, efter at Jørgensen var gaaet i Seng — ikke findes at kunne forkastes, vil han være at anse efter Straffelovens § 228, og vil Straffen under Hensyn til § 23 kunne fastsættes til 20 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost.

Thi kendes for Ret:

Tiltalte Jens Peter Holgersen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i tyve Dage. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder de i Bytingsdommen fastsatte Salarier, og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Jens Peter Holgersen for Tyveri, og ere Sagens Omstændigheder følgende:

Mandagen den 12 November d. A. iagttog Politibetjentene Espersen og Jørgensen Kl. 10¹/₂ om Aftenen Tiltalte komme gaaende gennem Borbergade noget beruset, dog ikke i nogen høj Grad, talende højt med sig selv.

Da han var gaaet forbi dem, bleve de staaende for at se, hvor han vilde hen, og hørte da straks efter, at der blev slaaet flere Slag paa Gadedøren til Hørsvinger Jørgensens paa Hjørnet af Borbergade og Storegade beliggende Hus. Betjentene begav sig straks derhen, og saa nu fra Gaden gennem Kældervinduet, at Arrestanten stod nede i

Kælderen, og da de antog, at Hørsvinger Jørgensen ikke var hjemme, gik de ind i Forstuen, for at se, hvad der foregik.

Umiddelbart derefter kom Arrestanden op af Kælderen, bærende 2 Flasker under Armen, hvilke han, da han saa Betjentene, kastede fra sig paa nogle Klude, som laa paa Gulvet. Betjentene tog nu Tiltalte og Flaskerne, som indeholdt den ene Portvin og den anden Rom, med sig til Politistationen, hvor Tiltalte til den over ham optagne Rapport vedgik, at han, der var gaaet for at besøge Hørsvinger Jørgensen, men ikke havde truffet ham hjemme, og vidste, at han havde Drikkevarer liggende i sin Kælder, havde skaffet sig Adgang til Jørgensens aflaaede Lejlighed ved at slaa Gadedøren, hvis Laas var daarlig, op med Haanden, og at han derfra gennem en uafaaet Lem fra Stuen var kommen ned i Kælderen, og der havde tilegnet sig de ommeldte 2 Flasker med Drikkevarer.

Under de i Sagen optagne Forhør har Arrestanten imidlertid villet gøre gældende, at han, som var en god Ven af Hørsvinger Jørgensen, var gaaet hen til denne med en Flaske Brændevin, for at de kunde nyde den i Forening. Da han ikke traf Jørgensen hjemme, og fik Lyst til noget Øl til Brændevinen, stødte han Jørgensens Gadedør op uden synderlig Modstand og gik ned i Kælderen, hvor han tidligere havde været for at tappe Øl af, og tilegnede sig her 2 Flasker, som han antog indeholdt Øl, men som han senere ved Anholdelsen saa, indeholdt andre Drikkevarer.

Imidlertid maa det ved de under Sagen tilvejebragte Oplysninger, sammenholdte med Arrestantens Forklaring anses for tilfulde godtgjort, at Arrestanten med Vold har skaffet sig Adgang til Hørsvinger Jørgensens aflaaede Lejlighed og fra Kælderen i samme tilegnet sig $\frac{1}{2}$ Flaske Portvin og 1 Flaske Rom.

Værdien heraf har bestjaalne ansat til henholdsvis 1 Kr. og 80 Øre, men har frafaldet Erstatning mod at faa Kosterne tilbageleverede.

Arrestanten er født i Rønne den 3 Marts 1839 og har tidligere været tiltalt og straffet saaledes: a) ved Rønne Købstads Ekstrarets Dom af 24 Marts 1891 efter Straffelovens § 202 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, hvilken Dom ved Højesterets Dom af 21de Maj 1891 er stadfæstet, dog at Straffetiden er forandret til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, b) ved Rønne Købstads Ekstrarets Dom af 2 December 1891 efter Straffelovens §§ 100 og 101, jfr. § 98, til Dels sammenholdt med § 102, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, hvilken Dom ved Højesterets Dom af 3 Februar 1892 blev forandret derhen, at han efter Straffelovens §§ 100 og 101, til Dels sammenholdt med § 102, blev anset med simpelt Fængsel i 8 Dage.

Arrestanten har derhos været tiltalt for Omgængelse mod Naturen eller Attentat paa denne Forbrydelse, men blev ved Rønne Købstads Ekstrarets Dom af 18 Marts 1880 fritunden for Aktors Tiltale.

For sit oven fremstillede Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 229 Nr. 4, og findes Straffen at kunne fastsættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 320.

Advokat Hindenburg

contra

Anders Rasmussen, kaldet Bach (Def. Bagger),

der tiltales for Betleri.

Sunds-Gudme Herreders Politirets Dom af 29 November 1900: Arrestanten Anders Rasmussen, kaldet Bach, bør straffes med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Januar 1901: Arrestanten Anders Rasmussen, kaldet Bach, bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage. Med Hensyn til Sagens Omkostninger bør Politiretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Overretssagfører Cortsen og Prokurator Lassen for Overretten betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anders Rasmussen, kaldet Bach, til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Sunds-Gudme Herreders Politiret hertil indankede Sag er Arrestanten Anders Rasmussen, kaldet Bach, der er født den 28 Juni 1851 og mange Gange tidligere straffet, derunder oftere for Betleri, senest ved Vends Herreds Politirets Dom af 18 August 1900 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage, tiltalt for Betleri, og er det i saa Henseende ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste godtgjort, at han den 23 November 1900 har betlet i Gudme Sogn.

Som Følge heraf vil Arrestanten være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 90 Dage og have at betale Sagens Omkostninger.

Den indankede Dom, ved hvilken Arrestanten efter samme Lovbestemmelse er anset med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og dømt til at betale Sagens Omkostninger, vil i Overensstemmelse hermed være dels at forandre, dels at stadfæste.

Nr. 319.

Højesteretssagfører Asmussen

contra

Kristian Thorvald Peter Pedersen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri og Forsøg paa Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 29 December 1900: Arrestanterne Eduard Carl Christian Olsen og Kristian Thorvald Peter Pedersen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Olsen i 8 Maanedere og Pedersen i 1 Aar, og, en for begge og begge for en, udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Mundt og Overretssagfører Sinding, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Kristian Thorvald Peter Pedersens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Eduard Carl Christian Olsen og Kristian Thorvald Peter Pedersen tiltales for Tyveri og for Forsøg paa Tyveri.

Arrestanten Pedersen er født den 29 September 1881 og anset ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 25 September d. A. efter Straffelovens § 228, jfr. § 47, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Ved Arrestanternes egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Arrestanterne have i Forening Natten mellem den 11te og 12te Oktober d. A. begaaet 3 Tyverier fra Udhængsskabe, af hvilke de 2 blev opbrudte af Olsen, medens de fik det tredje aabnet ved at løfte en Krog, der var sat ned i en Haspe.

Ved disse Tyverier frastjal de Tobakshandler Carl Anton Nielsen forskellige Slags Røgerekvisiter m. m. til samlet Værdi 9 Kr., Frøken Anna Roussell nogle Flipper og Manchetter til samlet Værdi 3 Kr., og Frøken Karen Clausen en Krave og et Par Seler til samlet Værdi 2 Kr.

Samme Nat have Arrestanterne i Forening i 2 Gange dels frastjaalet Manufakturhandler Carl Christian Erik Lønberg nogle Sokker og Slips, hvilke tilsammen til 4 Kr. vurderede Genstande beroede frit fremme i bestjaalnes Butik, hvorfra Olsen tog dem, ved staaende paa

Gaden at stikke sin Arm ind gennem en aabenstaaende Trækrude, dels frastjaalet Tobakshandler Adolph Peter Georg Petersen en Del tilsammen til 2 Kr. vurderede Cigarer, som beroede i en paa en Ejendom anbragt aflaaaset Automat, som Olsen opbrød.

Endelig bleve Arrestanterne samme Nat ved 3-Tiden enige om indbrudsvis at begaa Tyveri fra Marskandiser Carl Schmaltz's Forretningslokaler i Ejendommen Nørrevoldgade Nr. 106 i Stuen. I Henhold til denne Aftale opholdt Pedersen sig i Nærheden, medens Olsen forsøgte dels med falsk Nøgle at oplukke, dels med et Brækjern at opbryde en Dør, der førte ind til Forretningen. Da det imidlertid ikke lykkedes ham at aabne Døren, bleve de enige om at opgive deres forbryderiske Forsæt.

I Henhold til foranstaaende ville Arrestanterne være at anse:

 Pedersen efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., og efter samme §'s 2det Stk., sammenholdt med § 54, disse §§ jævnførte med § 46, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde, Olsen i 8 Maaneder og Pedersen i 1 Aar.

Nr. 315.

Advokat Halkier

contra

Valdemar Larsen (Def. Salomon),

der tiltales for Tyveri, Forsøg paa Bedrageri og Falsk.

Nakskov Købstads Ekstrarets Dom at 28 November 1900: Arrestanten Valdemar Larsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Sagfører Bruun, og til Defensor, Overretssagfører Zwick, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 December 1900: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører C. A. Olsen og Prokurator H. F. Møller, betaler Arrestanten Valdemar Larsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Valdemar Larsen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Valdemar Larsen, der er født den 17 August 1879 og tidligere straffet tre Gange for Tyveri, nemlig ifølge Nakskov Købstads Ekstrarets Dom af 24 Februar 1899 efter Straffelovens § 228, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge Lollands Nørre Herreds Ekstrarets Dom af 19 August 1899 efter Straffelovens § 230 første Stykke med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og ifølge Maribo Birks Ekstrarets Dom af 23 Januar d. A. efter Straffelovens § 231, første Stykke, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, tiltales under nærværende fra Nakskov Købstads Ekstraret hertil indankede Sag for Tyveri, Forsøg paa Bedrageri og Falsk. Det er ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold.

Den 17 Oktober d. A. henvendte Arrestanten sig til Købmand Volmer Jensen i Nakskov, der driver Forretning under Firma »Jørgen Jensens Efterfølger« med Anmodning om at faa et Sæt Klæder udleveret paa Kredit, idet han i Strid med Sandheden foregav, at Forvalter Jeppesen paa Helgenæs, hvor han nogle Dage før havde arbejdet, vilde indestaa for Betalingen, hvilken det var Arrestantens Hensigt at unddrage sig. Købmand Jensen afslog imidlertid Anmodningen, idet han forlangte et skriftlig Bevis fra Jeppesen. Den 20de s. M. skrev Arrestanten derefter paa en Gæstgivergaard i Nakskov et saalydende Brev:

Hælgernes den 20/10 1900

Her J. Jensen

Jeg indestaar her ved Waldemar Larsen et set Tej hvor af jeg holler Pengen til vag til først November. Tøj maa koste 25 Kr.

Dette Brev, som er skrevet med en meget daarlig Haandskrift, saaledes at navnlig det Ord, der ovenfor er gengivet som »indestaar«, er saa godt som ulæseligt, underskrev Arrestanten falskelig »Forvalter Jæpsen Hælgernes«, ved hvilken Underskrift han sigtede til ovennævnte Forvalter Jeppesen. Efter at Arrestanten derpaa havde lagt Brevet i en Konvolut, som Gæstgiveren efter hans Anmodning forsynede med Udskriften »Hr. Jørgen Jensen, Nakskov«, afleverede han det til Købmand Volmer Jensen, idet han til Forklaring af, at Skriften var saa daarlig, bemærkede, at Forvalter Jeppesen havde haft travlt, hvorhos han tilføjede, at Stuepigen havde skrevet Udskriften. I Henhold til Brevet fik Arrestanten af Købmand Jensen udleveret et Sæt Klæder, hvis Pris var 25 Kr., og som under Sagen, efter at Arrestanten havde brugt det, er ansat til en Værdi af 12 Kr.

Endelig stjal Arrestanten, da han den 1 November d. A. forlod Taagerudsgaard, hvor han havde haft Arbejde, et Par til 4 Kr. vurderede Fjederско, som tilhørte den paa nævnte Gaard tjenende Karl Jens Frederik Petersen og beroede frit fremme i et Karlekammer paa Gaarden.

Arrestanten vil derefter være at anse dels for Forsøg paa Bedrageri og Falsk efter Straffelovens § 251, jfr. § 46 og § 268, jfr. § 271, dels for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Straffelovens § 232, med en Straf, som ved Underrettsdommen findes passende bestemt

til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og bemeldte Dom, . . . vil saaledes være at stadfæste.

Tirsdagen den 5 Februar.

Nr. 309. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Christen Andersen (Def. Nellemann),

der tiltales for Overtrædelse af Næringsloven.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 November 1900: Tiltalte Christen Andersen bør til Københavns Kommunes Kasse bøde 5200 Kroner og betale Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christen Andersen til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Christen Andersen for Overtrædelse af Næringsloven.

Tiltalte er født den 28 Juni 1840 og senest anset ved Højesterets Dom af 17 Maj forrige Aar efter Næringsloven af 29 December 1857 § 78 for 8de Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 2600 Kroner — hvilken Straf ved kongelig Resolution af 31 Juli samme Aar formilddes til en samme Kasse tilfaldende Bøde af 1000 Kroner — hvorhos han dømtes til at have sin Ret til Brændevinssalg forbrudt.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han, der under 27 April 1880 erhvervede Borgerskab som Værtshusholder her i Staden, men som under 9 Februar 1889 paa Grund af paadragen Restance med Brændevinsafgift frafaldt sin Ret til Brændevinshandel og Brændevinsudskænkning, i Tiden fra Midten af August til den 1 Oktober dette Aar har i et Lokale her i Byen af og til solgt Bittersnapse til Fortæring paa Stedet, samt at han i Tiden

fra sidstnævnte Dag, og indtil Sagen den 29 Oktober optoges til Dom, har i Lokalet drevet almindeligt Værtshushold med Brændevinsudskænkning og Salg af Brændevin ud af Huset.

Som Følge heraf vil Tiltalte være at anse efter Næringsloven af 29 December 1857 § 78 for 9de Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning og efter samme Lovs § 77 for 1ste Gang begaaet ulovligt Brændevinsalg, efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 5200 Kroner.

Mandagen den 11 Februar.

Nr. 221.

Advokat Nellemann

contra

Alma Margrethe Kirstine Bondesen (Def. Salomon),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 September 1899: Arrestantinden Alma Margrethe Kirstine Bondesen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter at Tiltalte, der ved den indankede Doms Forkyndelse ikke havde begært den appelleret, havde udstaaet den hende efter Straffelovens § 253 idømte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, er Dommen i Henhold til en af hende derom fremsat Begæring under 15 August f. A. indstævnet for Højesteret, der ved kongeligt Reskript af 29de s. M. er bemyndiget til at tage Sagen under Paakendelse.

Foreløbig bemærkes, at Undersøgelsen i Sagen, under hvilken Tiltalte tillige var sigtet for Tyveri og har været underkastet Varetægtsfængsel, for saa vidt er sluttet uden Tiltale, og at der, da det senere godtgjordes, at hun var uskyldig i det hende paa-sigtede Tyveri, er ved Undersøgelsesdommerens Kendelse af 3dje Maj f. A. efter hendes derom nedlagte Paastand tilkendt hende en Erstatning af 500 Kroner for den af hende uforskyldt udstaaede Varetægtsarrest. For Højesteret foreligger Sagen herefter kun, for saa vidt hun ved Dommen er anset skyldig i Bedrageri.

Efter de under denne Del af Sagen til Dels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger ere de nærmere Omstændigheder følgende:

En Dag i Forsommeren 1899, da Tiltalte, der tjente paa Klampenborg, skulde til Byen, betroede Tjenestepige Elise Andersen, der boede i Hus sammen med hende, og til hvem hun stod i Venskabsforhold, hende en Kjole, for at hun skulde be-

sørge den farvet, og overleverede hende enten ved samme Lejlighed eller kort efter 3 Kroner til Dækning af Udgifterne hertil. Tiltalte besørgede ogsaa Kjolen afleveret til en Farver, men forinden videre skete til Udførelse af Hvervet, blev hun den 19de Juni s. A. anholdt som sigtet for det foran omtalte Tyveri, og under den paafølgende Undersøgelse oplystes det, at hun af de hende betroede Penge havde forbrugt 2 Kroner 8 Øre til egen Fordel, samt at hun ved en enkelt Lejlighed overfor Elise urigtigen havde foregivet at have afleveret Pengene til en Tredjemand, som efter Aftale med hende skulde besørges Kjolen afhentet hos Farveren. Tiltalte har imidlertid forklaret saavel, at det, da hun brugte af Elises Penge, og da hun fremkom med det omtalte urigtige Foregivende, har ligget ganske udenfor hendes Tanke at forholde Elise noget af, hvad der tilkom denne, som at hun har været sikker paa at have det fornødne Beløb til Raadighed, naar der blev Brug for Pengene til Betaling af Farveren, og da der, henset til det ringe Pengebeløb, hvorom der var Spørgsmaal, og til, hvad der i øvrigt er oplyst under Sagen, ikke er Føje til at betvivle Rigtigheden af, hvad Tiltalte, der ogsaa senere har tilbagebetalt Pengene, saaledes har anført, vil hun ikke kunne anses for Bedrageri, hvorved yderligere bemærkes, at Elise, der ikke havde forlangt Forholdet overfor hende inddraget under Undersøgelsen, ikke heller har begært Tiltalte straffet, samt at der ikke ses, før Dommen faldt, at være givet Tiltalte Lejlighed til at erklære, om hun kunde og vilde erstatte det forbrugte Beløb.

Tiltalte vil saaledes være at frifinde for det offentlige Tiltale, hvorhos der i Henhold til Lov af 5 April 1888 § 5 for den af hende uforskyldt udstaaede Straf vil efter hendes derom nedlagte Paastand være at tilkende hende hos Statskassen en Erstatning, der bestemmes til 500 Kroner.

Det maa misbilliges, at Tiltaltes Forklaring om hendes Forhold med Hensyn til de hende betroede Penge under de før Dommens Afsigelse optagne Forhør — som det under de senere Forhør, særlig ved en af Undersøgelserdommeren afgiven Erklæring, er oplyst — er tilført Retsprotokollen paa en unøjagtig og ikke med de virkelige Forhold stemmende Maade.

Thi kendes for Ret:

Alma Margrethe Kirstine Bondesen bør for det offentlige Tiltale i denne Sag fri at være. I Erstatning for den af hende uforskyldt udstaaede Straf tillægges der hende hos Statskassen 500 Kroner. Sagens Omkostninger, derunder i Salarium for Højesteret til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Salomon 200 Kroner til hver, udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestantinden Alma Margrethe Kirstine Bondesen, der er født den 4 December 1878 og ikke funden forhen straffet, ved sin egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er overbevist om at have den 1 Juni d. A. svigagtigen tilegnet sig og forbrugt et kontant Beløb af 3 Kr., som af Tjenestepige Elise Andersen var hende betroet, for at Arrestantinden skulde betale disse Penge for nævnte Tjenestepige, vil hun være at anse efter Straffelovens § 253 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og have at betale Sagens Omkostninger.

Nr. 24.

J. Jessen (Ingen)

contra

Handelsfirmaet **Craven & Speeding Bro's** i Sunderland i England (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, J. Jessen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelasers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 63. Overretssagfører **C. F. A. M. Wulff Hagen Frørup** (Ingen)

contra

Enkefru **Henriette Nielsen**, født Høpfner (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Overretssagfører C. F. A. M. Wulff Hagen Frørup, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelasers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Tirsdagen den 12 Februar.

Nr. 66. Hestehandler **Hans Jørgensen** (Jensen)

contra

Parcellist **Chr. Clausen** (Hindenburg e. O.),

betr. en Hestehandel.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 November 1899: Indstævnte, Hestehandler Hans Jørgensen, bør til Citanten, Parcellist Christian Clausen af Tune, betale de paastævnte 303 Kr. med Renter heraf 5 pCt pro anno fra 15 Marts 1898 til Betaling sker, samt 1 Kr. daglig fra sidstnævnte Dato, indtil Modtagelse af den ovenommeldte Hoppe finder Sted. Saa betaler Indstævnte og de Retsgebyrer og det Skriversalær, som skulde have været erlagt, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret, samt til Prokurator Gottschalck og Sagfører Jacob P. Nielsen af Roskilde i Salær og Godtgørelse for Portoudlæg henholdsvis 82 Kr. 98 Øre og 20 Kr. 84 Øre. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter at Appellanten paa en efter Sagens Indladelse i foregaaende Instans den 28 September 1899 af Indstævnte foranstaltet offentlig Auktion havde ladet den i den indankede Dom ommeldte Hoppe indkøbe og derefter bringe til Landbohøjskolen til nærmere Undersøgelse af det veterinære Sundhedsraad, har dette under 11 November og 8 December 1899 afgivet nye Erklæringer i Sagen, hvilke gaa ud paa, at Hoppen, der er bleven slagtet og obduceret, ikke ved Undersøgelsen har frembudt de for Kuller karakteristiske Forandringer af Hjernen, og at det ikke kan antages, at den har lidt af virkelig Dødkuller Herefter, og da der ikke i øvrigt under Sagen foreligger tilstrækkelige Beviser for, at Hoppens kort efter Salget indtrufne Svækkelsestilstand skyldes skjulte Fejl, der allerede vare til Stede i Salgsøjeblikket, vil Appellanten — der ikke, som af Indstævnte forment, kan anses ved et af ham i foregaaende Instans fremsat Tilbud at have bundet sig til i ethvert Tilfælde at tilbagebetale Købesummen — være at frifinde for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for begge Retter ville være at op hæve, og de Salærer samt Godtgørelse for hafte Udlæg, som tilkomme de for Indstævnte ved Optagelsen af forskellige Tingsvidner samt for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og Højesteret beskikkede Sagførere, at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Hestehandler Hans Jørgensen, bør for Indstævnte, Parcellist Christian Clausens Tiltale

i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. I Salarium og for hafte Udlæg tillægges der Prokurator Gottschalck for Landsoversamt Hof- og Stadsretten, Sagfører Jacob P. Nielsen og Sagfører Hans Hass henholdsvis 80 Kroner, 20 Kroner og 10 Kroner og Advokat Hindenburg for Højesteret 100 Kroner, hvilke Beløb udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Parcellist Christian Clausen af Tune, hvem der er meddelt fri Proces, ved sin beskikkede Sagfører, Prokurator Gottschalck, anbragt, at han den 5 November 1897 paa Roskilde Marked afkøbte Indstævnte, Hestehandler Hans Jørgensen, en brun Hoppe, som Indstævnte garanterede fri for skjulte Fejl, specielt for Kuller, og reel til Brug, idet han, saafremt Hoppen havde Kuller eller andre skjulte Fejl, lovede at tilbagebetale Købesummen og yderligere at betale Citanten 1 Kr. for hver Dag, han havde haft Hoppen, mod at faa denne tilbage. Da Citanten fandt, at der var noget i Vejen med Hoppen, lod han den den 8de og 10de s. M. undersøge af en Dyr læge, som erklærede den for lidende af Kuller, og da Indstævnte, efter at han i den Anledning var opfordret til at tage Hoppen tilbage og i øvrigt rette sig efter den for det indtrufne Tilfælde gjorde Aftale, i en Skrivelse af 11te næst efter vægrede sig herved og senere har fastholdt denne Vægning, paastaar Citanten ham nu tilpligtet at betale Købesummen for Hoppen 180 Kr. med Tillæg af 1 Kr. daglig for den Tid, i hvilken Citanten forinden Forligsklagens Udtagelse havde Hoppen, hvilken han har beregnet til 123 Dage, ialt 303 Kr. med Renter heraf, 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 15 Marts 1898, og yderligere 1 Kr. for hver Dag fra sidst nævnte Dato, indtil Indstævnte modtager Hoppen, samt Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Prokurator Gottschalck og i Godtgørelse for Portoudlæg til denne 2 Kr. 98 Øre, samt Salær til den for Citanten under et ved Ramsø-Tune Herreders ordinære Ret optaget Tingsvidne beskikkede Sagfører, Jacob P. Nielsen af Roskilde, og i Godtgørelse for Udlæg til denne 84 Øre, hvilke Salærer og Udlæg i alt Fald paastaas udredede af det offentlige.

Indstævnte, der procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, har erkendt, at den paagældende Hoppe ved den ommeldte Lejlighed af ham blev solgt til Citanten reel og skikkelig til Brug og fri for skjulte Fejl, samt at han ved Handelen udtrykkelig erklærede, at Hoppen ikke led af Kuller. Han har imidlertid dels benægtet, at Hoppen nogensinde har lidt af denne Sygdom, i hvert Fald, at den led heraf paa Salgstiden, dels anbragt, at han vel ved den ovennævnte Lejlighed erklærede sig villig til at tage Hoppen tilbage og give 1 Kr. daglig i Erstatning, men kun saafremt Citanten inden 8 Dage mødte hos ham med Hoppen og med Attest fra Veterinær- og Landbohøjskolen for, at den led af Kuller eller anden skjult Fejl.

I en den 10 November 1897 udstedt Attest erklærer den ovenomtalte Dyrlæge, autoriseret Dyrlæge Tobiassen af Snoldelev, at Hoppen paa Grund af hele dens Færd, som nærmere beskrives, lider af Kuller, og i en den 25 Januar 1898 udstedt Attest erklærer Dyrlæge v. Halle af Roskilde, ligeledes som Følge af nærmere beskrevne Symptomer, at Hoppen lider af Dødkuller i høj Grad, og disse Erklæringer have Udstederne af samme under et Tingsvidne med Eds Virkning rathaberet. Fremdeles har det veterinære Sundhedsraad, hvilket Sagen har været forelagt, under 6 Marts 1898 udtalt, at Raadet maa anse det for sikkert, at Hoppen har lidt af Dødkuller inden Salget, og denne Erklæring har Sundhedsraadet, efter at en af fornævnte Dyrlæge Tobiassen afgivet fornyet og udførligere Erklæring har været samme forelagt, under 14 Juni d. A. udtalt vedblivende at maatte fastholde.

Det findes herefter ikke at kunne betvivles, at Hoppen allerede paa Salgstiden har lidt af Dødkuller, hvad for øvrigt ogsaa bestyrkes ved Sagens øvrige Oplysninger, og Indstævnte vil som Følge heraf og i Henhold til sin afgivne Garantierklæring være at tilpligte at tilbagebetale den erlagte Købesum, 180 Kr., samt, idet det ved, hvad der under et Tingsvidne er forklaret af tre Personer, der overværede Handlens Afslutning, er tilstrækkelig godtgjort, at Indstævnte desuden har lovet Citanten 1 Kr. daglig i Erstatning, uden at Tilsagnet blev betinget, som af Indstævnte gjort gældende, til desuden, uanset om Citanten maatte have haft nogen Brug af Hoppen, at erlægge den paastaede Erstatning af 1 Kr. daglig.

Indstævnte vil derhos have at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager og i Salær til Prokurator Gottschalk og Sagfører Nielsen, hvilke Sagføreres Sagførelse har været lovlig, henholdsvis 80 Kr. og 20 Kr., samt de ovennævnte Godtgørelser for Portoudlæg.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Torsdagen den 14 Februar.

Nr. 19. Handelsbestyrer **Thorarinn Gudmundsson** (Nellemann)

contra

Redaktør **Skapti Josepsson** (Dietrichson),

betr. Spørgsmaalet om en Udsættelsesforretnings Lovlighed samt Erstatning i Anledning af samme.

Seydisfjord Købstads Fogedrets Kendelse af 6 August 1896: Den begærede Udsættelsesforretning skal finde Sted.

Den islandske Landsoverrets Dom af 28 Juni 1897: Den indankede Fogedretskendelse tilligemed Udsættelsesforretningen annulleres. Indstævnte, Handelsbestyrer Thorarinn Gudmundsson, betaler Appellanten, Redaktør Skapti Josepsson, 1000 — et Tusinde — Kr.

i Erstatning og Sagens Omkostninger med 50 — halvtresindstyve — Kr. Dommen at efterkommes inden 8 Uger efter dens lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Fogedrettens Kendelse er ophævet, og at Appellanten er tilpligtet at betale Indstævnte Erstatning for det ham ved Udsættelsen paaførte Tab, men Erstatningen findes efter samtlige, til Dels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger at kunne fastsættes til 500 Kroner. Med den deraf følgende Forandring vil Dommen være at stadfæste, dog at de ved Dommen fastsatte Omkostninger findes at kunne ophæves. Processens Omkostninger for Højesteret ville ligeledes være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Erstatningen bestemmes til 500 Kroner, og at de ved Dommen fastsatte Omkostninger ophæves. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 22de Juli f. A. lod Indstævnte, Handelsbestyrer Thorarinn Gudmundsson af Seydisfjord, Stævningsmænd forkynde for Appellanten, Redaktør Skapti Josepsson af Seydisfjord, et Dokument, dat. 16de s. M., der gik ud paa, at Appellanten paa Grund af Mangel paa punktlig Betaling af Lejen for det Hus paa Seydisfjord, i hvilket han boede og havde sit Trykkeri, og hvilket Indstævnte ejede, det saakaldte »Rekdahlshus«, havde forspildt al sin Ret til at forblive længere i dette Hus, hvorfor Indstævnte i Dokumentet fordrøede, at Appellanten var flyttet ud af Huset med alle sine Ejendele inden næstkommende 1ste August. Appellanten ænsede ikke denne Opsigelse eller Udvisning, men blev ved med at bo i Huset, men den 27de sammes lod han Indstævnte tilbyde den resterende Husleje, 125 Kr., eller 5 Maaneders Leje, hvilken blev deponeret paa Byfogdens Kontor, da Indstævnte ikke vilde modtage den. Derpaa forlangte Indstævnte den 4 August Appellanten udsat af Huset ved Fogdens Hjælp, og denne afsagde den Kendelse den 6te s. M. til Trods for Appellantens Protester, at Udsættelsesforretningen skulde foretages, og fraflyttede Appellanten derpaa Huset, men forbeholdt sig samtidig Ret til at appellere Kendelsen og forlange Erstatning.

Appellanten har nu ved Stævning, dat. 27 Oktober f. A., indanket denne Kendelse til Landsoverretten og paastaaet den og Udsættelsesforretningen annulleret og gjort ugyldig, og at Indstævnte bliver dømt til at betale ham i Erstatning 2070 Kr. 50 Øre ifølge en af ham i

i Overretten fremlagt Regning og i øvrigt Erstatning ifølge uvillige Mænds Skøn, eller at al Erstatning bliver ham tildømt ifølge uvillige Mænds Skøn; endvidere har han paastaaet sig tillagt Sagens Omkostninger for begge Retter skadesløst eller ifølge Rettens Skøn. Indstævnte har derimod paastaaet Kendelsen og Udsættelsesforretningen stadfæstet og Appellanten idømt hele Sagens Omkostninger ifølge Rettens Skøn.

Appellanten har haft Beboelse og Trykkeri samt udgivet et Blad i førnævnte saakaldte »Rekdahlshus«, Indstævntes Ejendom, siden 14de Juli 1891, medens en anden kautionerede for Huslejen lige overfor Indstævnte de to første Aar eller til 14 Juli 1893. Huslejen blev betalt paa en Gang for hvert af disse to Aar (i det mindste for det sidste Aar) efter Lejeaarets Slutning eller sidst i Juli Maaned, men fra 14 Juli 1893, i hvilken Tid Appellanten lejede Huset uden Kautionist, var det Reglen, efter hvad der fremgaar af de fremlagte Kvitteringer, at Lejen blev betalt maanedvis, skønt den undertiden opsamledes og blev betalt for flere Maaneder under et.

Appellanten har paastaaet, at han er blevet Genstand for en ulovlig Behandling ved at blive jaget ud af Huset, idet han lejede Huset for et helt Aar ad Gangen (Lejeaaret beregnet fra 14 Juli til 14 Juli) og den Kontrakt stiltiende var bleven fornyet mellem Parterne, saavel for det Aar (1896) som for de foregaaende Aar, hvorfor han, den Gang Udvisningen fandt Sted, allerede havde erhvervet Lejerettighed over Huset til 14 Juli 1897; heller ikke havde han gjort sig skyldig i Misligholdelse med Hensyn til Lejens Erlæggelse, eftersom der var blevet truffet Aftale om, at den aarlige Leje var rigtig betalt, hvis Betalingen skete inden Juli Maanedes Udgang, hvilket vedkommende denne Gang ikke havde undladt at gøre. Indstævnte har derimod paastaaet, at Huset kun er blevet lejet for en Maaned ad Gangen og imod en maanedlig Leje, og eftersom Appellanten den 16 Juli 1896, den Gang Opsigelsen fandt Sted, ikke havde betalt Huslejen for 5 Maaneder, saa havde han derved forbrudt sin Ret til Leje af Huset. Naar Spørgsmaalet om Husets Lejetid skal besvares, nemlig om det er blevet udlejet til Appellanten for et Aar ad Gangen eller kun maanedvis, saa kan man ikke støtte sig paa nogen skriftlig Lejekontrakt mellem Sagens Parter, da en saadan Kontrakt aldrig er bleven indgaaet, men naar man tager i Betragtning, at det er blevet oplyst i Sagen, at Huset blev lejet paa et helt Aar de første to Aar, i hvilke Appellanten beboede det, og at dette maa anses at være det almindelige Lejemaal af hele Huse, og idet man tillige ser hen til, hvor ubelejlig og derfor usandsynlig en kortere Lejetid maatte være for Appellanten, paa Grund af de med Flytning af Trykapparater m. m. forbundne Udgifter, saa synes det rigtigt at gaa ud fra det, som Appellanten vil paastaa, nemlig at Huset er blevet ham lejet for et Aar ad Gangen, hvorfor han, eftersom Huset ikke var blevet ham opsagt i Tide inden Lejeaarets Begyndelse (14 Juli 1896), har haft Lejeretten til samme til 14 Juli 1897, for saa vidt han for sit Vedkommende ved Kontraktbrud ikke havde forbrudt den, hvilket Indstævnte imidlertid vil paastaa. Hvad Betaling af Leje angaar, synes der, ifølge de i denne Sag fremkomne Kvitteringer for Betaling af Lejen, ikke at være nogen Tvivl underkastet, at Appellanten skulde betale Huslejen maanedvis, ligesom det

ogsaa er ganske almindeligt og det sædvanlige, skønt der er Tale om en længere Lejetid. Som tidligere fremhævet, havde Appellanten 14de Juli 1896 ikke betalt Leje for de sidste fem Maaneder eller i det hele 125 Kr., som han først betalte den 27de s. M., efter at Opsigelse af Lejen 5 Dage i Forvejen var bleven ham forkyndt. Ganske vist var en saadan Betaling ikke i Overensstemmelse med det, som Sagens Parter maa antages at have truffet Aftale om, nemlig at Lejen skulde betales maanedvis, men det maa tages i Betragtning, ligesom Appellanten jo ogsaa har paapeget, at Lejen gentagne Gange i Løbet af de Aar, Appellanten lejede Huset af Indstævnte, 1894—1896, ikke blev betalt i rette Tid, og det trak undertiden endogsaa længere ud med Betalingen af Huslejen end i det foreliggende Tilfælde, og dog var der intet fremkommet i denne Sag, der kunde tyde paa, at Indstævnte ikke har fundet sig i, at Appellanten arrangerede sine Betalinger paa den Maade. Men med Hensyn til den Skik, der saaledes upaataalt synes at have dannet sig angaaende Betaling af Huslejen, kan Indstævnte ikke anses at have haft Ret til at betragte den Opsættelse af Betalingen, der har foranlediget denne Sag, som et saadant Kontraktbrud fra Appellantens Side, at der derpaa kunde begrundes en Udvisning af Huset og derpaa følgende Udsættelse ved Fogdens Hjælp uden forudgaaende Opsigelse. Den indkandede Fogedretskendelse tilligemed Udsættelsesforretningen maa derfor ophæves og Indstævnte tilpligtes at betale Appellanten Erstatning for det Tab, han har lidt ved den ulovlige Udsættelse, hvilken ifølge Rettens Skøn efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne ansættes til 1000 Kr. Indstævnte findes ogsaa at burde betale Appellanten Sagens Omkostninger for begge Retter med 50 Kr.

Nr. 80. Hvalfanger, Konsul **P. Herlofsson** (Shaw)

contra

Amtmanden over Islands Vesteramt **J. J. Havsteen** (Ingen),
 betr. Spørgsmaalet om Appellantens Ret til at benytte fremmede Skibe ved Hvalfangst.

Isafjord Syssels Politirets Dom af 2 December 1897: Indklagede, Hvalfanger P. Herlofsson, bør for det offentlige Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger udredes af det offentlige.

Den islandske Landsoverrets Dom af 29 August 1898: Indklagede P. Herlofsson har at betale til vedkommende Fattigkasse Kr. 100, og Sagens Omkostninger for begge Retter, hvorunder Salær til den beskikkede Aktor og Defensor i Overretten, Cand. jur. Halldor Bjarnason og Cand. jur. Hannes Thorsteinson, 10 Kr. til hver. Det idømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 6 April 1899 er Højesteret be- myndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte befindes at udgøre summa appel- labilis.

Af Sagens Oplysninger fremgaar, at den i den indankede Dom ommeldte Hvalfangst udelukkende er foregaaet udenfor is- landsk Søterritorium. Herefter havde Appellanten været beret- tigt til at benytte fremmede Skibe til selve Fangsten, og maa da saa meget mere have haft Ret til med saadanne Skibe at bringe Fangsten ind til Hvalfangerstationen, idet der ikke af Bestemmelsen i Forordningen af 13 Juni 1787 Kapitel I § 10 kan udledes noget Forbud herimod.

Allerede som Følge heraf vil Appellanten være at frifinde, hvorhos Sagens Omkostninger i de foregaaende Instanser ville være at udrede af det offentlige. Omkostningerne for Højesteret findes Indstævnte at burde tilsvare Appellanten med 150 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Hvalfanger Konsul P. Herlofsson, bør for det offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for de foregaaende Retter, der- under de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Sala- rier, udredes af det offentlige. Omkostningerne for Højesteret betaler Indstævnte, Amtmanden over Is- lands Vesteramt J. J. Havsteen paa det offentliges Vegne, til Appellanten med 150 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Indklagede, Konsul P. Herlofsson, som Ejer af Hvalfangststationen paa Dvergastein i Alpta- fjord og bosat samme Steds, er i denne Sag tiltalt for Overtrædelse af Plakat 7 Marts 1787 §§ 2 og 3, jfr. Forordning 13 Juni 1787, Ka- pitel I, §§ 2 og 10, for at have benyttet norske Skibe til Hvalfangst her ved Landet, udredede fra nævnte Station, men er med en Dom i Isafjord Syssels Politiret, afsagt den 2 December f. A. bleven frikendt for det offentliges Tiltale i Sagen, og det offentlige blev paalagt Sagens Omkostninger. Denne Dom er bleven indanket til Overretten af ved- kommende Amtmand.

Ved Indklagedes egen Tilstaaelse er det lovligt bevist, at han af- vigtige Sommer har af og til benyttet 2 norske Dampskibe, som han havde lejet til almindelig Varetransport, til Bugsering til Hvalfanger- stationen af de Hvaler, som hans islandske Hvalfangerbaade havde skudt og fanget, og hentede de omtalte Skibe Hvalerne snart inde i Fjorde og Havnene paa Nordlandet, hvor de midlertidig vare henlagte med Fæster og Trosser, for at de senere skulde transporteres til Hoved- stationen, snart ude i rum Sø, straks efter at de vare dræbte og der-

efter kædede fast til Skibet og bundne med Trosser. Paa denne Maade skulde Transporten adskilles fra selve Hvalfangsten, som Hvalfangerbaadene dreve, for at disse kunde røgte Hvalfangsten eller Hvaldrabet imedens og ikke blive forhindrede derfra ved Transporten. Indklagede paastaar, at de udenlandske (norske) Skibes Virksomhed kun er at betragte som Transport af Varer, da de til Hvalfangerstationen kun transportere de Hvaler, som allerede ere fangne og indkomne i de islandske Hvalfangerbaades Besiddelse og Varetægt, og at det derfor ikke er at tale om nogen Hvalfangst fra de nævnte Skibes Side, og det saa meget mindre, som de ikke ere forsynede med de sædvanlige Hvalfangerredskaber. Det er ogsaa af Indklagede blevet fremført og paastaet, at Lovenes Bestemmelser om Fiskeri og deres Paabud imod Fiskeri paa Søterritoriet ikke gjaldt for Hvalfangst.

Med Frdn 13 Juni 1787 om Handel og Søfart paa Island, 1ste Kap. § 10, kfr. Plakat 7 Marts 1787 § 2 og 3, er den Befaling udgiven til Kongens Undersaatter, at de skulle benytte alene islandske Skibe til Fiskeri her ved Land, og der er ikke Tvivl om, at Hvalfangst i denne Forbindelse hørte under Fiskeri efter Loven, hvad den ogsaa altid er bleven anset for. Indklagede, som anført bosat paa Dverga Stein ved Alptafjord og driver derfra Hvalfangst her ved Landet, har nu, ved paa ovennævnte Maade at lade de udenlandske Skibe understøtte sine egne Hvalfangerbaade, benyttet udenlandske Skibe til Hvalfangst, da Fangsten ikke er fuldbragt, førend Hvalen er indbragt til Hvalfangerstationen. Indklagede har saaledes overtraadt bemeldte Forbud i Loven og bør derfor for sin Overtrædelse at erlægge en Bøde, som i Lighed med andre Lovens Straffebestemmelser fastsættes til 100 Kroner til vedkommende Fattigkasse. Indklagede bliver derhos pligtig at betale Sagens Omkostninger for begge Retter, hvorunder Salær til Aktor og Defensor her for Retten, 10 Kr. til hver.

Underdommerens Behandling af Sagen har været forsvarlig, og den befalede Sagførelse for Overretten lovlig.

Nr. 47. Nordiske Auers Gasglødelys Aktieselskab
(Høgsbro)

contra

Firmaet Generalagenturet for Dansk Gasglødelys Kompagni
(Ingen),

betr. Erstatning for Indgreb i en Eneret.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 Januar 1899: De Indstævnte, Generalagenturet for Dansk Gasglødelys Kompagni, bør for Tiltale af Citanterne, Nordiske Auers Gasglødelys Aktieselskab, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Efter de Højesteret foreliggende, til Dels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger maa det antages, at

Appellanten har erhvervet Eneret til her i Landet at benytte Varebetegnelsen »Auerske« for de af Selskabet forhandlede Gasglødebrændere, og at der under denne Betegnelse ikke kan indbefattes Glødebrændere i Almindelighed, men kun de originale Auerske Brændere. Ved desuagtet at benytte denne Betegnelse ved Falbydelse og Forhandling af Gasbrændere af anden Art har Indstævnte gjort Indgreb i denne Appellantens Ret og maa derfor være pligtig at give Erstatning for det Tab, som herved kan antages forvoldt. Denne Erstatning findes at kunne bestemmes til 1000 Kroner med Renter efter Paastanden.

Firmaet vil derhos have at betale Appellanten Processens Omkostninger for begge Retter med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Det indstævnte Firma, »Generalagenturet for Dansk Gasglødeløys Kompagni«, bør til Appellanten, »Nordiske Auers Gasglødeløys Aktieselskab«, betale 1000 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 11 Maj 1897, indtil Betaling sker, samt Processens Omkostninger for begge Retter med 400 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag have Citanterne, Nordiske Auer's Gasglødeløys Aktieselskab anbragt, at de Indstævnte, Firmaet Generalagenturet for Dansk Gasglødeløys Kompagni, til et stort Antal af Citanternes Kunder have fremsendt Tilbud om Levering af originale Auerske Brændere til en Pris, der er billigere end Citanternes, og derefter have leveret vedkommende Brændere, som ikke vare Auerske, men en slet Efterligning af disse, at Citanterne ere eneberettigede til at forhandle originale Auerske Brændere i Skandinavien, og at de derfor formene, at de Indstævnte have gjort Indgreb i deres Rettigheder; de paastaa derfor de Indstævnte tilpligtede at udrede en Erstatning af 5000 Kroner eller et saadant Beløb, som af Retten eller uvillige Mænd maatte bestemmes, med Renter af Beløbet 5 pCt. pro anno fra Forligsklagens Dato den 11 Maj 1897 til Betaling sker, og Sagens Omkostninger.

De Indstævnte, der procedere til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, have erkendt, at de til forskellige Gasmestre have gjort Tilbud af de af dem forhandlede Brændere under Benævnelsen Auerske Brændere, samt at de i et enkelt Tilfælde, i hvilket de tilstillede en udenbys Gasmester en Prøve af deres Brændere, i en Fakturaen paa-tegnet Skrivelse have betegnet disse som originale Auerske; i øvrigt have de benægtet Rigtigheden af Citanternes ikke beviste Fremstilling.

Da der efter Sagens Oplysninger maa gaas ud fra, at Auerske Brændere er en almindelig Betegnelse for Gasglødebrændere i det hele taget, findes de Indstævnte ikke ved at benytte denne at have gjort noget Indgreb i den Citanterne tilkommende Eneret, som efter det op-

lyste kun kan antages at strække sig til Forhandlingen af et bestemt ustævnt Firmas Fabrikata.

Det samme maa statueres, for saa vidt angaar det Tilfælde, i hvilket de Indstævnte have benævnet deres Vare som original Auersk Brænder, eftersom det maa antages at have fremgaaet af selve Prøven, at den ikke hørte til de Brændere, paa hvis Forhandling Citanterne have Eneret, idet den har været stemplet »Dansk Gas Glødelys Kjøbenhavn«, medens Citanternes Brændere bære Stemplet »Gasglühlicht Patent Dr. Auer v. Welsbach«.

Som Følge af det anførte findes de Indstævnte ikke overfor Citanterne at have gjort sig skyldige i noget til Erstatning forpligtende Forhold, og deres Frifindelsespaastand vil derfor allerede af denne Grund være at tage til Følge.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at op-
hæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Fredagen den 15 Februar.

Nr. 26. Handelsfirmaet **D. M. Stevenson & Co.** i Glasgow,
tidligere i Leith (Winther)

contra

Grosserer **Ditz Schweitzer** (Arntzen),

betr. Spørgsmaalet om den en Agent tilkommende Provision samt Stad-
fæstelse af en i Henhold til Plakat 30 Novbr. 1821 foretagen Arrestforretning.

Kongens Fogeds Kendelse af 18 Februar 1899, hvorved de-
kreteredes Arrest i en Appellanten tilkommende Fordring hos Aktie-
selskabet »Burmeister & Wains Maskin- og Skibsbyggeri« til Sikkerhed
for Indstævntes formentlige Tilgodehavende hos Appellanten.

Sø- og Handelsrettens Dom af 11 Januar 1900: Den oven-
nævnte Arrestforretning af 18 Februar 1899 bør ved Magt at stande,
og bør Sagsøgeren, Grosserer Ditz Schweitzer, være berettiget til for
det ovennævnte Provisionsbeløb af 1256 Kr. 81 Øre med Renter deraf
5 pCt. aarlig fra den 22 Februar 1899 til Betaling sker, for 32 Kr.
46 Øre i Arrestomkostninger og for 60 Kr. i Sagsomkostninger, at
gøre Udlæg i den hos de Indstævnte, Aktieselskabet Burmeister &
Wain's Maskin- og Skibsbyggeri, arresterede Sum, saa vidt fornødent
gøres og tilstrække kan. At efterkommes inden 3 Dage efter denne
Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved
hvilke intet væsentligt findes at bemærke, vil den efter Ind-
stævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have
at betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, D. M. Stevenson & Co., til Indstævnte, Grosserer Ditz Schweitzer, med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter Begæring af Grosserer Ditz Schweitzer her Steds, der anbragte som Agent for Firmaet D. M. Stevenson & Co. i Glasgow, tidligere i Leith, at have tilgode hos dem i Provision for Salg af Kul Lst. 68 18 10 eller Kr. 1256 81 Øre, blev der af Kongens Foged her den 18 Februar 1899 i Henhold til Plakat af 30 November 1821 hos Aktieselskabet Burmeister & Wains Maskin- og Skibsbyggeri foretaget en Forretning, hvorved der for det fornævnte Beløb blev dekretet Arrest i et Tilgodehavende paa ca. 4700 Kr., som Firmaet D. M. Stevenson & Co. da havde hos det nævnte Aktieselskab efter dettes eget Opgivende. Ved Stævning af 22de s. M. til Aktieselskabet ved dettes Bestyrelse som tvungen befuldmægtiget for Firmaet nedlagde Grosserer Ditz Schweitzer dernæst Paastand paa, at den saaledes foretagne Arrestforretning stadfæstedes her ved Retten som lovlig gjort og forfulgt, og at han kendtes berettiget til for de ommeldte 1256 Kr. 81 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra samme Dag, for Arrestforrettningens Omkostninger 32 Kr. 46 Øre og for nærværende Sags skadesløse Omkostninger at lade foretage Udlæg i Firmaet D. M. Stevenson & Co.s omtalte Krav paa Aktieselskabet. Under Sagen er der givet Møde saavel af Aktieselskabet som af Firmaet D. M. Stevenson & Co. ved samme Sagfører, der har nedlagt Paastand paa, at Arrestforretningen ophæves, da Sagsøgeren ikke skal have nogen Fordring paa Provision hos Firmaet, og at han tilpligtes at udrede skadesløse Sagsomkostninger.

Efter hvad der er fremkommet under Sagen, henvendte Sagsøgeren, der havde erfaret, at Stevenson & Co. ønskede at afbryde deres Forbindelse med deres hidtilværende Agent her, sig i Begyndelsen af Maj 1895 til Firmaet om at overtage deres Agentur, og blev der ogsaa truffet endelig Aftale i saa Henseende gennem Udveksling af forskellige Breve i Maj og Juni 1895, der dog for største Delen kun angik Sagsøgerens Stilling til et andet Kulfirma, som han hidtil havde repræsenteret, saaledes at Bestemmelserne om den ham tilkommende Provision i Virkeligheden — i alt Fald for saa vidt angik det her under Sagen omtvistede Spørgsmaal — kun indeholdtes i et Brev fra Stevenson & Co. til Sagsøgeren af 8 Maj 1895. I dette Brev udtalte det nævnte Firma, at den Provision, som de vare vante til at betale, var 1 pCt. af alle Kul, som de afskibede til Kjøbenhavn, og som der bleve behørig betalte, fraregnet de Kul, som de leverede til Statsbanerne og til Firmaet Kampmann & Herskind her, med hvilke de kun gjorde direkte Forretninger, at de imidlertid havde tilbudt deres hidtilværende

Agent, for at anspore ham, at indbefatte Kampmann & Herskinds Indkøb i Provisionsakkorden, saafremt han sendte dem Ordrer fra andre gode Købere paa mindst lige saa mange Kul, som de afskibede til Kampmann & Herskind, samt, saafremt han sendte dem Ordrer for mindst halvt saa meget, som der afskibedes til Kampmann & Herskind, eller for 10,000 Tons, da at tilstaa ham halv Provision ogsaa af dette Firmas Ordrer, medens han kun skulde have Provision af sine egne Ordrer, hvis de ikke naaede op til det anførte Kvantum, og at de vilde træffe samme Aftale med Sagsøgeren i Tillid til, at han inden lang Tid vilde sikre sig Provision af hele Stevenson & Co.s Forretning paa Kjøbenhavn, idet Firmaet derhos tilføjede, at de, saafremt Forbindelsen, hvad de ventede, blev tilfredsstillende, mulig vilde udstrække hans Omraade ogsaa til nogle faa smaa Udhavne.

De Ordrer, som Stevenson & Co. i 1895, 1896 og 1897 modtog gennem Sagsøgeren, hvoraf i alt Fald enkelte have været fra Provisionshavne, naaede ikke op enten til 10,000 Tons eller til Halvdelen af Kampmann & Herskinds Forbrug. I 1898 modtog Firmaet derimod gennem Sagsøgeren, foruden to Ordrer fra Kjøbenhavn paa $2645\frac{9}{20}$ Tons og en fra Helsingør paa $4407\frac{7}{20}$ Tons, endvidere fra et Firma i Kallundborg først — i Januar — en Ordre paa $1358\frac{14}{20}$ Tons og derpaa — først i Marts — en samlet Ordre paa $8074\frac{3}{20}$ Tons, hvilken sidste dog først skulde effektueres i Løbet af Aaret, saaledes at Stevenson & Co. derhos paa Grund af den beregnede Pris kun accepterede de nævnte Ordrer fra Kallundborg mod, at Sagsøgerens Provision deraf kun sattes til $\frac{1}{2}$ pCt. *) Efter at Stevenson & Co. allerede havde akcepteret den sidst omtalte Ordre fra Kallundborg, hvorved de gennem Sagsøgeren i 1898 indgivne Ordre vare naaede op til over 10,000 Tons, og den 21 April havde ekspederet den 1ste Levering ifølge samme, tilskrev Firmaet den 25 April s. A. Sagsøgeren, at de, for at forebygge Tvivl, vilde pointere, at han ifølge Overenskomsten skulde tilvejebringe Salg af mindst 10,000 Tons til Købere i Kjøbenhavn for at kunne faa Provision tillige af Firmaets Salg til Kampmann & Herskind, idet de tilføjede, at de kun under Forudsætning af denne Opfattelse, som de hele Tiden havde havt, havde kunnet indlade sig paa Leverancen til den for Kallundborg accepterede lave Pris, samt udbad sig hans Erkendelse af, at hans Fortolkning af Overenskomsten stemmede med deres, idet de ellers ikke kunde indlade sig paa flere Forretninger gennem ham i det Aar. I Svarskrivelse derpaa af 28 April 1898 hævdede Sagsøgeren imidlertid under Paaberaabelse af Skrivelsen af 8 Maj 1895 bestemt den modsatte Opfattelse af Overenskomsten, uden at der ses derefter at have fundet videre Forhandling Sted i saa Henseende.

Da Sagsøgeren, gennem hvem Stevenson & Co. altsaa i Aaret 1898 havde modtaget af dem effektuerede Ordrer paa over 10,000 Tons — nemlig paa ialt $12519\frac{3}{20}$ Tons — for hvilke Betalingen derhos var gaaet i Orden, i Januar 1899 havde erfaret, at Kampmann & Herskind i 1898 ialt fra Firmaet havde modtaget $30332\frac{18}{20}$ Tons Kul til Beløb af Lst. 13788 3 0, affordrede han, støttende sig til den af ham i Skrivelsen af 28 April 1898 hævdede Opfattelse, Stevenson &

*) Skal være $\frac{1}{2}$ d. pr. Ton.

Co. i yderligere Provision $\frac{1}{2}$ pCt. af det nævnte Beløb eller Lst. 68 18 10, og, da Firmaet vægrede sig ved at betale dette Beløb, var det, at Sagsøgeren lod den Arrestforretning foretage, til hvis Stadfæstelse nærværende Sag er anlagt.

For saa vidt Sagsøgeren nu har paaberaabt sig, at det Firma i Kallundborg, som købte de ovenomtalte Kul, tillige drev Forretning her i Kjøbenhavn, og at han med Lethed havde kunnet faa samme til at dirigere Kullene, der vare købte fob, hertil, da findes der ikke at kunne tillægges dette Moment nogen Betydning, da Kullene faktisk ere blevne leverede til Kallundborg, og lige saa lidt kan der tillægges den Omstændighed nogen Betydning, at Sagsøgeren kun vil have skaffet Stevenson & Co. i Stedet for et andet Firma den omhandlede Leverance til Kallundborg, fordi han derigennem vilde skaffe sig selv den bærede Ekstraprovision.

Sagens Afgørelse findes saaledes alene at maatte afhænge af, hvorledes den oven citerede Skrivelse af 8 Maj 1895 vil være at forstaa. Den nævnte Skrivelse er nu vel ingenlunde klart affattet, men efter hele Sammenhængen findes Sagsøgeren dog med Føje at have været beføjet til at forstaa den saaledes som af ham hævdet, nemlig at han maatte være berettiget til den deri tilsagte Provision af uomtvistet $\frac{1}{2}$ pCt. af Salgene til Kampmann & Herskind, naar de gennem ham erhvervede og effektuerede Ordre naaede op til 10000 Tons, hvad enten de hidrørte fra Kjøbenhavn eller fra de Provinshavne, for hvilke det tillodes ham at agentere, og det maa blive Stevenson & Co. til Skade, at de i alt Fald ikke udtalte sig mod en saadan Forstaaelse, inden de accepterede Ordre gennem Sagsøgeren fra Provinshavne, særlig den fra Begyndelsen af Marts 1898 hidrørende fra Kallundborg. Der vil derfor blive at give Dom efter Sagsøgerens Paastand, dog at Sagens Omkostninger kun fastsættes til 60 Kroner.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 307.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Søren Madsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Vold og Opsætsighed mod Politiet og falsk Forklaring for Retten.

Kriminal- og Politirettens Dom af 8 December 1900: Tiltalte Søren Madsen, Arrestanten Otto Hjalmar Pettersson samt de Tiltalte Johan Frederik Andreas Aarenstrup og Susanne Marie Mortensen, Jensens Hustru, bør straffes, Madsen, Pettersson og Aarenstrup med Fængsel paa Vand og Brød, Madsen og Pettersson hver især i 3 Gange 5 Dage og Aarenstrup i 5 Dage, Jensens Hustru med en Statskassen tilfaldende Bøde af 30 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling med simpelt Fængsel i 4 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder

Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Simonsen og Prokurator Wolff, 25 Kr. til hver, udredes af Madsen, dog at Pettersson, Aarenstrup og Jensens Hustru deraf in solidum med ham, en for alle og alle for en, bør udrede Halvdelen. Den idømte Bøde at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Søren Madsens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesterets-sagfører Lunn og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Søren Madsen for falsk Forklaring for Retten og Vold og Opsætsighed mod Politiet . . .

Madsen er født den 28 April 1872 og anset ved Dragsholm Birks Ekstrarets Dom af 21 Marts 1894 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage. Endvidere har han i Foraaret 1899 under en imod ham her ved Retten for Vold og Gadeorden indledet Undersøgelse vedtaget og afsonet en Bøde af 100 Kr.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

I. Den 1 December forrige Aar henvendte Tiltalte Søren Madsen sig til Københavns Politi med Erklæring om, at han med Familie stod uden Husly, hvorefter Københavns Magistrat i Tillid til hans Angivelser Rigtighed lod ham, der tillige med en Kvinde, han samlevede med, og deres Barn af Politiet foreløbig var blevet indlagt paa Husvildeafdelingen, forblive der en 14 Dages Tid.

Efter at Tiltalte under en af Magistraten over ham foretaget Afhøring havde fastholdt, at han var gift med den fornævnte Kvinde, Hanna Mortensdotter, begærede Magistraten ham afhørt her ved Retten til Oplysning om hans Forsørgelsessted, da Rigtigheden af hans Forklaring til Afhøringen ikke havde kunnet nærmere konstateres.

I et den 25 Maj dette Aar i den Anledning ved et af Rettens Kriminelkamre optaget Forhør har Tiltalte derefter under Eds Tilbud bl. a. forklaret, at han i Aaret 1897 i Nykøbing paa Sjælland var bleven ægteviet til Hanne Mortensen.

Tiltalte har nu erkendt, at denne Forklaring er i Strid med Sandheden, idet han, der i flere Aar har samlevedt med den fornævnte Kvinde og med hende har avlet et den 19 Januar forrige Aar født Pigebarn, ikke er ægteviet til hende, hvorhos han har angivet at have

afgivet den urigtige Forklaring for derved at undgaa at blive tilpligtet at flytte fra hende og svare Alimentationsbidrag til Barnet.

Tiltalte har dog yderligere forklaret, at hvis han var bleven opfordret til at beedige sin Forklaring, vilde han være gyst tilbage herfor, og at han da vilde være fremkommen med den fulde Sandhed.

II. Den 15 September d. A. om Eftermiddagen ved Sekstiden var der Opløb paa Nørrebrogade udenfor Smith, Mygind & Hyttemeiers Fabrik i Anledning af den den Gang paa Fabriken værende Strejke.

Tiltalte Madsen kom da tilfældigvis til Stede og blandede sig i Opløbet. Da Tiltalte blev opfordret af en af de uniformerede Politibetjente, der vare til Stede, nemlig Nr. 569 Engom, til at gaa sin Vej, flyttede han sig et Par Skridt, men blev paa ny staaende, og efter at han nogle Gange havde efterkommet Politiets gentagne Ordre om at gaa, paa samme ufyldstgørende Maade, betydede Inspektionsbetjent Nr. 268 Schrøder, der ligeledes var iført Uniform, ham, at han skulde gaa sin Vej, og at han, hvis han ikke gjorde dette, vilde blive anholdt.

Da Tiltalte nu nægtede at gaa videre, blev han erklæret for anholdt og af forskellige af de uniformerede Politibetjente ført til Politivagten i Korsgade.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han under denne Transport har sat sig til Modværg, idet han strittede imod med Benene, søgte at frigøre sig for Betjentene, kastede sig ned og sparkede efter de Betjente, der vare i Nærheden. Han bar sig ad paa denne Maade for at blive fri for at komme paa Politistationen. Derimod har han ikke haft til Hensigt med sine Handlinger at tilføje Betjentene, som flere Gange bleve ramte af hans Spark, nogen Skade, hvad han ej heller har gjort . . .

I Henhold til foranstaaende . . . ville de Tiltalte . . . være at anse, Madsen efter Straffelovens §§ 100 og 146 . . . Madsen . . . med Fængsel paa Vand og Brød . . . i 3 Gange 5 Dage . . .

Mandagen den 18 Februar.

Nr. 317.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Niels Christian Holmen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 29 December 1900: Arresterne Niels Christian Holmen og Alfred Johannes Bolvig samt Arrestantinden Clara Oline Elisabeth Anthonson bør straffes: Holmen med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, Bolvig med 25 Rottingslag og Arrestantinden Anthonson med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20

Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Lund og Prokurator Gottschalek, 15 Kr. til hver, udredes af Arrestanten Bolvig, dog at deraf in solidum med ham udredes af Arrestanten Holmen $\frac{1}{2}$ og af Arrestantinden Anthonsen $\frac{1}{4}$. Endvidere bør Arrestanten Bolvig i Erstatning til Skibsfører J. C. Petersen af Thurø udrede 4 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Niels Christian Holmens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesterets-sagfører Hansen og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Niels Christian Holmen og Alfred Johannes Bolvig tiltales for Tyveri, Bolvig tillige for Rømning med Hyre; Arrestantinden Clara Oline Elisabeth Anthonsen tiltales for Hæleri.

Arrestanten Holmen er født den 18 December 1876 og er — foruden at være før sit fyldte 18de Aar straffet 3 Gange for Tyveri, til Dels i Forbindelse med Forsøg herpaa, Ran og Hæleri samt Overtrædelse af Straffelovens § 111, 2det Stk., anset: ved Rettens Dom af 18 December 1894 efter Straffelovens § 228, kfr. § 37, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 30 Marts 1895 efter Straffelovens § 253 med lige Straf, ved Rettens Dom af 20 Juli 1895 efter Straffelovens § 228, kfr. til Dels § 54, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 17 December 1895 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Rettens Dom af 24 April 1897 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter Straffelovens § 238, som for 3die Gang begaaet Hæleri, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Rettens Dom af 31 December 1898 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., eller i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Stk., efter § 238, som for 4de Gang begaaet Hæleri, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og ved Rettens Dom af 24 Juli dette Aar efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 12 Uger.

Arrestanten Bolvig . . .

Arrestantinden Anthonsen . . .

Ved Arrestanternes og Arrestantindens Tilstaaelser og det i

øvrigt oplyste er det godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Arrestanterne have Natten mellem den 26 og 27 September d. A. ved Midnatstid i Forening stjaalet dels noget tilsammen til 1 Kr. vurderet Værktøj, der tilhørte Arrestanten Bolvigs Fader, Kirkebetjent Jacob Hansen Bolvig og beroede frit fremme i Sct. Pauls Kirke her i Staden, dels en af Kirkens Bøsser af Værdi 20 Kr., med Indhold, ca. 16 Kr. i kontante Penge, hvilken Bøsse de frabrød en i Kirken værende Murpille, hvorpaa den var fastspigret.

Til Kirken skaffede de sig i tyvagtig Hensigt Adgang ved Hjælp af en til denne hørende Nøgle, som Arrestanten Bolvig havde tilvendt sig fra sin Fader for at benytte den under Tyveriet . . .

I Henhold til foranstaaende ville Arrestanterne og Arrestantinden være at anse:

Holmen efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet grovt Tyveri, eller i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Stk., efter dens § 238, som for 5te Gang begaaet Hæleri, Bolvig . . . og Arrestantinden . . . Arrestanten Holmen med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Nr. 127. Vekselmægler **Carl Frederik Vilhelm Johansen**
(Ingen)

contra

Prokurator **C. Torp** som Mandatarius for Frøken **Sophie Langeland** (Asmussen),

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Februar 1900: Indstævnte, Vekselmægler Carl Johansen, bør til Citanten, Prokurator C. Torp, som Mandatarius for Frk. Sophie Langeland, betale de paastævnte 4655 Kr. 56 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra 16 August 1897, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 80 Kr. Overretssagfører Albrechtsen bør til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 50 Kr. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører Frørup en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 22 November 1897 fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

Da Kontraappellanten, Prokurator C. Torp som Mandatarius for Frøken Sophie Langeland, efter at Hovedappellanten, Vekselmægler Carl Johansen, havde udtaget Stævning, hvorved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Februar 1900 paaankedes til Højesteretsaaret 1901, ifølge meddelt Anticipationsbevilling har kontrapaaanket bemeldte Dom til Stadfæstelse, og

Hovedappellanten, skønt lovlig varslet, ikke har givet Møde ved Sagens Foretagelse i Højesteret, vil Dommen efter den derom nedlagte Paastand være at stadfæste, hvorhos Hovedappellanten vil blive at tilpligte at betale Kontraappellanten Processens Omkostninger for Højesteret med 200 Kroner. Saa findes han og at burde betale i Mulkt for unødigt Trætte til Justitskassen 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Hovedappellanten, Vekselmægler Carl Johansen, til Kontraappellanten, Prokurator C. Torp som Mandatarius for Frøken Sophie Langeland, med 200 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen i Mulkt for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner.

Nr. 310. Højesteretssagfører Salomon

contra

Carl Christian Andersen (Def. Hansen),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 December 1900: Tiltalte Carl Christian Andersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og i Erstatning til Murermester Martin Mortensen betale 7 Kr. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktør og Defensor, Overretssagfører Busch og Højesteretssagfører Levison, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Christian Andersen til Højesteretssagførerne Salomon og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Carl Christian Andersen, der tiltales for Vold, er født den 3 Marts 1874 og er ikke fundet forhen straffet efter Dom.

Ved hans egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Tiltalte overbevist at have gjort sig skyldig i følgende:

Den 14 Oktober d. A. indfandt Tiltalte sig hos Muremester Martin Mortensen, i hvis Hus han til for kort Tid siden havde boet, for at aflevere Nøglen til den fraflyttede Løjlighed.

Da Tiltalte, der var noget paavirket af Drikkevarer og overfor Mortensen paa en besværlig og stødende Maade havde besværet sig over forskellige Ting, ved sin Bortgang var kommen ud i Entréen og her overfor Mortensens Datter fortsatte sine Besværinger, gik Mortensen ud i Entréen og bød Tiltalte at forføje sig bort, og da Tiltalte ikke efterkom denne Opfordring, og Mortensen derfor tog fat i ham for at skyde ham ud af Døren, bibragte Tiltalte i Hidsighed Mortensen et Slag med sin Stok, der ramte over det venstre Øje og efterlod der et ca. 5 Ctm. langt, til Benet gaaende Saar med stærkt kontunderede Rande, samt en mindre Hudafskrabning paa Næseryggen.

De nævnte Saar, der de første Dage var ledsaget af Smerter og Hovedpine, og som i en Uges Tid hindrede Mortensen i at besørge sit Arbejde, var, da Forbindingen den 21de s. M. blev taget af, i det væsentlige lægt, og kan ikke antages at ville efterlade sig andre Følger end et Ar.

Som Følge af det anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Tirsdagen den 19 Februar.

Nr. 296.

Advokat Halkier

contra

Harald Christian Storm Nielsen (Def. Salomon),

der tiltales for Tyveri.

Faaborg Købstads Ekstrarets Dom af 26 Oktober 1900: Arrestanten Harald Christian Storm Nielsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder samt udrede alle af hans Arrest og denne Sag lovlig flydendn Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører G. Christensen, 40 Kr. og til Defensor, Sagfører Ivar Petersen, 30 Kr. I Erstatning betaler han til Kroforpagter Hans Rasmussen af Vester Skerninge Kro 18 Kr. og til Tømrer Hans Christiansen af Svaninge Mark 36 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 December 1900: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at de Sagførerne

G. Christensen og Ivar Petersen for Underretten tilkommende Salærer bestemmes til 20 Kr. til hver. I Salær til Prokurator Juel og Overretssagfører Bentzen for Overretten betaler Arrestanten Harald Christian Storm Nielsen 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse er der paa Foranledning af Defensor indhentet en Erklæring fra vedkommende Distriktslæge om Tiltaltes mentale Tilstand, men efter Indholdet saavel af denne som af en tidligere i Sagen fremlagt Lægeerklæring findes Tiltalte at maatte anses som fuldt tilregnelig. Med denne Bemærkning og i øvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Harald Christian Storm Nilsen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Salomon 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Faaborg Købstads Ekstraret indankede Sag tiltales Arrestanten Harald Christian Storm Nielsen, der er født den 17 Maj 1884 og anset ved Københavns Kriminal- og Politirets Domme af 8 Juli 1898 og 30 Januar 1900 henholdsvis efter Straffelovens § 233 med 2 Gange 25 Slag Ris, fordelte paa 2 Dage, og efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4, sammenholdte med §§ 37 og 21, med 20 Rotting-slag, for Tyveri.

Det er ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med det i øvrigt oplyste godtgjort, at han i Tiden fra i Marts 1900 til den 28 August s. A., da han anholdtes under Sagen, har i mindst 18 forskellige Gange, dels her i Staden, dels i Købstæder og paa Landet paa Sjælland og Fyen, stjaalet en Mængde forskellige Genstande, bl. a. 3 Cykler, 1 Ur, 2 Urkæder og en Del Bøger, alt af Værdi ca. 400 Kr., og ca. 57 Kr. i rede Penge.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Arrestanten en Dag i August s. A. her i Staden har i tyvagtig Hensigt hemmelig sat sig i Besiddelse af en Kontrabog med Bikubens Sparekasse, hvilken han dog, efter at have hævet 10 Kr. af dens Paalydende, atter lagde tilbage paa det Sted, hvor han havde taget den.

Samtlige stjaalne Koster beroede frit fremme eller i uafsaasede Gemmer paa Steder, til hvilke Arrestanten i intet Tilfælde kan anses overbevist om at have i tyvagtig Hensigt banet sig Adgang paa nogen af de i Straffelovens § 229 Nr. 4 omhandlede Maader.

Som Følge af det anførte er Arrestanten ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 228, jfr. § 37, med en Straf,

som findes efter Omstændighederne passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 323.

Advokat Nellemann

contra

Valdemar Alexander Zilmer (Def. Salomon),

der tiltales for Tyveri.

Odense Købstads Ekstrarets Dom af 8 November 1900: Arrestanten Valdemar Alexander Zilmer bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder samt udrede Sagens Omkostninger, herunder Salær til Aktor, Prokurator Kramer, 20 Kr. og Defensor, Sagfører Kjørboe, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Januar 1901: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 1 Aar. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører V. Lund og Prokurator Salomonsen, betaler Arrestanten Valdemar Alexander Zilmer 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter Straffelovens § 231, men Straffen findes, som i Bytingsdommen sket, at burde bestemmes til 18 Maaneders Forbedringshusarbejde.

Thi kendes for Ret:

I Henseende til Straffen bør Bytingsdommen, men i øvrigt Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Valdemar Alexander Zilmer til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Salomon 40 Kroner til hver.

Færdig fra Trykkeriet den 21 Februar 1901.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

44. Aargang.

Højesteretsaaret 1900

Nr. 43.

Tirsdagen den 19 Februar.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende ra Odense Købstads Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Valdemar Alexander Zilmer, der er født den 7 Februar 1880 og, foruden at være straffet 3 Gange for Tyveri inden sit fyldte 18de Aar, er straffet: ifølge fornævnte Rets Dom af 21 Oktober 1898 efter Straffelovens §§ 228 og 251, jfr. § 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ifølge Københavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 23 Februar 1899 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og ifølge Odense Købstads Ekstrarets Dom af 15 Juli 1899 efter Straffelovens § 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, aktioneret for Tyveri, og er det ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med det i øvrigt under Sagen oplyste godtgjort, at han, der fra den 18de April 1900 til 15de Oktober samme Aar gjorde Militærtjeneste i Odense, har i sin Tjenestetid gjort sig skyldig i følgende Tyverier:

1. Den 1 Juli 1900 om Formiddagen Kl. ca. 11¹/₂ passerede Arrestanten forbi Ejendommen Nørregade Nr. 70 i Odense, og da Gadedøren stod aaben, og ingen var at se indenfor, gik han i tyvagtig Hensigt op i Ejendommens Loftsetage og ind i et uaflaaset Kvistværelse, hvor han fra en uaflaaset Skuffe i en i Værelset staaende Kommode stjal 10 Kr. 53 Øre, der tilhørte Tjenestepige Elna Mortensen.

Under ganske lignende Forhold, ved gennem uaflaasede Døre at begive sig ind paa Loftskamre, har Arrestanten dernæst begaaet de under Nr. 2—6 anførte Tyverier:

2. Nogle Dage efter den 1 Juli 1900 tilegnede Arrestanten sig ca. 18 Kr. i Penge og 2 tilsammen til 16 Kr. vurderede Guldringe, der tilhørte Bogholder Antonsens Døtre og laa i en Papæske, som henstod paa en Kommode i et Loftsværelse i Ejendommen Nørregade Nr. 53 i Odense.

3. I Begyndelsen af August Maaned s. A., vistnok den 6te, om Formiddagen Kl. 9—10 tilegnede Arrestanten sig en til 65 Øre vurderet Portemonnæ, indeholdende mindst 10 Kr., som tilhørte Tjenestepige Mary Fischer og henlaa paa en Kommode i et Loftsværelse i Ejendommen Horsetorvet Nr. 1 i Odense, hvorhos han fra en uaflaaset Skuffe i den fornævnte Kommode tilegnede sig 3 Kr., der tilhørte Pigen Caroline Jensen.

4. Nogle Dage senere, vistnok ved Middagstid, stjal Arrestanten ca. 9 Kr., der tilhørte Tjenestepige Mathilde Hansen og laa i en uaf

laaset Skuffe i en Kommode, som stod i et Loftsværelse i Ejendommen Nr. 41 paa Nørregade i Odense.

5. En eller to Dage efter sidstnævnte Tyveris Udførelse, ca. Kl. 5 om Eftermiddagen, stjal Arrestanten 2 Tikronesedler, tilhørende Pigen Johanne Christensen, fra en uaflaaset Kommodeskuffe i et Loftsværelse i Ejendommen Nørrebro Nr. 27 i Odense.

6. Den 2 September 1900, vistnok om Formiddagen, stjal Arrestanten ca. 16 Kr., der tilhørte Tjenestepige Marie Eriksen og henlaa paa Bunden af et uaflaaset Klædeskab, der stod i et Loftsværelse Ejendommen Vestergade Nr. 50 i Odense.

7. Den 29 Juli 1900, ca. Kl. 5 om Eftermiddagen, gik Arrestanten ind i Ejendommen Vesterbro Nr. 49 i Odense for at træffe en bekendt. Da han ingen Folk traf til Stede og paa Ejendommens Loft saa et aflaaet Klædeskab henstaaende, besluttede han sig til at undersøge, om der var Penge deri, og da han antog, at Nøglen til Klædeskabet beroede i et ved Siden af Skabet værende aflaaet Loftsværelse, brød han ved Hjælp af sin Sabelbajonet Døren til dette Værelse op og fandt paa et der staaende Bord den til Skabet hørende Nøgle, med hvilken han aabnede dette, hvorefter han fra Skabet stjal 5 Tikronesedler, som tilhørte Tjenestepige Ane Hansen.

8. Endelig har Arrestanten en Dag, omtrent midt i September Maaned 1900, fra et uaflaaset Karlekammer, beliggende i den til Ejendommen Heden Nr. 80 i Odense hørende Stald, stjaalet ca. 26 Kr., der tilhørte Tjenestekarl Hans Peder Hansen og som, gemte i en værdiløs Portemonnæ, fandtes i Lommen paa et paa en i Kammeret staaende Seng henliggende Par Benklæder.

For det anførte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Stykke, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og den indankede Dom, ved hvilken Arrestanten er anset efter Straffelovens § 231, jfr. § 62, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og hvis Bestemmelse om Aktionens Omkostninger, som det er paalagt Arrestanten at udrede, billiges, vil saaledes dels være at forandre, dels at stadfæste.

Onsdagen den 20 Februar.

Nr. 297.

Advokat Nellemann

contra

Hans Arild Jørgensen og Hustru **Maren Johanne Marie Larsen** (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 245.

Sakskøbing Købstads Ekstrarets Dom af 2 April 1900: De Tiltalte, Gæstgiver Hans Arild Jørgensen og dennes Hustru Marie Jørgensen, bør straffes henholdsvis med 6 og 3 Maaneders simpelt Fængsel, hvorhos førstnævnte bør betale de med hans Arrest forbundne

Omkostninger, og begge Tiltalte in solidum udrede alle de øvrige af denne Aktion lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Koefoed, og Defensor, Overretssagfører Andresen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 November 1900: De Tiltalte, Hans Arild Jørgensen og dennes Hustru Maren Johanne Marie Jørgensen, født Larsen, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salærer, og i Salær til Overretssagfører Levinsen og Overretsprokurator Seidelin for Overretten, 40 Kr. til hver, udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Asmussen hver 60 Kroner, der udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Saksjøbing Købstads Ekstraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte Hans Arild Jørgensen og dennes Hustru Maren Johanne Marie Jørgensen, født Larsen, som ere fødte henholdsvis den 12 Juni 1857 og den 26 Marts 1868, og af hvilke den førstnævnte tre Gange har vedtaget Bøder for Overtrædelse af Købstadens Politivedtægt, medens ingen af de Tiltalte er funden tidligere straffet efter Dom, aktionerede for Overtrædelse af Straffelovens § 245.

Ifølge Sagens, til Dels under de paa nærværende Rets Foranledning optagne yderligere Forhører tilvejebragte Oplysninger, ere dens Omstændigheder følgende:

Efter at Tiltalte Hans Arild Jørgensen i Slutningen af Juni eller i Begyndelsen af Juli Maaned 1899 vilde have fattet Mistanke om sin Hustrus Utroskab, blev han Lørdagen den 22de i sidstnævnte Maaned ved sin Hustrus Tilstaaelse sat i Kundskab om, at der i den sidste halvanden Maanedstid havde, uagtet hun den Gang var frugtsommelig ved ham, bestaaet et utugtigt Forhold mellem hende og den hos Købmand Fritz Rasmussen i Saksjøbing tjenende Kommis Carl Christian Petersen, som til Stadighed var kommen i de Tiltaltes Hus, allerede forinden Tiltalte Hans Arild Jørgensen, som havde ejet en Gaard udenfor Købstaden, i Februar Maaned 1899 bosatte sig i Saksjøbing som Gæstgiver.

Efter Budsendelse af Tiltalte Hans Arild Jørgensen kom Petersen allerede samme Dags Aften til Stede i de Tiltaltes Hjem og gik overfor Tiltalte Hans Arild Jørgensen til Bekendelse om sit Forhold til

Hustruen. Medens denne, som maa antages ved denne Lejlighed at have opholdt sig i et noget fraliggende Værelse, ikke vil have paahørt den mellem hendes Mand og Petersen stedfundne Samtale, som dog fandt Sted i en højrestet Tone, og hvoraf hun kunde forstaa, at begge vare meget vrede, gaa saavel Tiltalte Hans Arild Jørgensens som Petersens Forklaringer ud paa, at der allerede ved denne Lejlighed mellem dem blev forhandlet om en Sum Penge, som Petersen burde betale Tiltalte Hans Arild Jørgensen, men om hvilken der dog ikke opnaaedes Enighed. Atter den paafølgende Dag fandt der imidlertid paa de Tiltaltes Bopæl en Sammenkomst Sted, under hvilken ogsaa Tiltalte Maren Jørgensen var til Stede, og opnaaedes der ved denne Lejlighed Enighed om, at Petersen skulde betale Tiltalte Hans Arild Jørgensen 1000 Kr., hvoraf de 500 Kr. skulde betales kontant i Løbet af 8 Dage, medens der for Restbeløbet skulde udstedes Gældsfor skrivning, betalbar inden Aarets Udgang, medens Tiltalte Hans Arild Jørgensen til Gengæld forpligtede sig til ikke at omtale Petersens Forhold til Hustruen for nogen og navnlig ikke til Købmand Rasmussen, af hvem Petersen frygtede for at blive opsagt, saafremt Forholdet kom til dennes Kundskab.

Allerede den paafølgende Dag, den 24 Juli, sendte Tiltalte Maren Jørgensen sin Stedsøn til Petersen med et ikke under Sagen tilstedekommet Brev, hvori hun, efter hendes og hendes Mands samstemmende Forklaringer, uden Mandens Vidende, anmodede Petersen om at betale et første Afdrag paa 250 Kr., hvad denne ogsaa gjorde. En 8 Dages Tid senere tilskrev Tiltalte Maren Jørgensen atter Petersen et Brev, som ej heller er kommen til Stede under Sagen, og hvori hun opfordrede Petersen til at betale yderligere 250 Kr., og dels paa Grund heraf, dels efter hvad Petersen har forklaret, ogsaa som Følge af en Henvendelse fra Tiltalte Hans Arild Jørgensens Side, betalte han da denne Tiltalte det forlangte Beløb efter Fradrag af 50 Kr., som Tiltalte Hans Arild Jørgensen var ham skyldig.

Til Oplysning om det mellem Petersen og de Tiltalte foregaaede foreligger der under Sagen tvende Skrivelser fra Petersen til Tiltalte Hans Arild Jørgensen, daterede 30 Juli og 31 Juli 1899. I den første af disse beder Petersen, da han paa Grund af Travlhed selv daarlig kan komme, Tiltalte Hans Arild Jørgensen om at komme til ham om Eftermiddagen, »saa vi kan faa Sagen ordnet«, i den sidste Skrivelse udtaler Petersen, at han er »ked af Forholdene, som de er«, og »jeg kan ikke godt betale dig flere Penge, da jeg har bragt i Erfaring, at en Del af Byens Beboere er bekendt med Rygtet, og maa det være kommen fra dig, da jeg ikke har nævnt det for nogen, jeg mener vi helst begge i Forening maa se at slaa Sagen ihjel, og at jeg . . . kan komme hos dig som sædvanlig, det er vi bedst tjent med«. Petersen undlod imidlertid at udstede den aftalte Forskrivning for Restbeløbet 500 Kr., efter hans Angivende, fordi han havde en Følelse af, at han handlede urigtigt ved at udstede den og lade sig aftvinge disse Penge.

Medens det mod Tiltalte Hans Arild Jørgensens Benægtelse ikke er godtgjort, at denne selv personlig eller skriftlig har, efter at Aftalen om Affindelsessummens Størrelse havde fundet Sted, henvendt sig til Petersen om Opfyldelsen af de af denne paatagne Forpligtelser, fore-

ligger der under Sagen fire udaterede Breve, som maa antages modtagne af Petersen i Løbet af August Maaned og mulig de første Dage af September Maaned 1899, og hvori Tiltalte Maren Jørgensen indtrængende minder Petersen om Opfyldelsen af dennes Løfter og, efter hendes Mands Ønske, om at indfinde sig hos dem til Sagens Ordning, og i hvilke bl. a. forekommer følgende Ytringer: »da vi ellers begge er udsat for det værste, da Arild ikke vil vente et Øjeblik længer; han har skrevet til sin Fader om at melde det til og sender Brevet med, hvis De ikke kommer nu med det samme, og kører saa selv sin Vej. De maa da endelig komme straks, da jeg ellers gaar til Grunde«; »min Mand vil have en bestemt Besked paa, om De saa kommer i Aften med et stemplet Papir og faa det ordnet efter Bestemmelsen, da han mener, det ser ud, som De vil holde ham for Nar, da der nu er gaaet snart 14 Dage, og det ikke er kommen videre end det var den Gang.«

Tiltalte Maren Jørgensen har med Hensyn til disse Breve, særlig Ytringen »ellers begge er udsat for det værste«, forklaret, at hun mente, det vilde blive slemt baade for Petersen og hende, saafremt Skandalen kom ud i Byen, hvad der efter hendes Mening kun kunde undgaaes ved, at Petersen betalte, hvad han havde lovet.

Under 4 September s. A. udstedte Petersen til Tiltalte Hans Arild Jørgensen en Erklæring, hvori han, som kort Tid efter skulde møde til Manøvrene paa Sjælland, forpligtede sig til efter disses Afslutning ikke at vende tilbage til Saksjøbing, og den paafølgende Dag, den 5te September, udstedte Petersen et Gældsbevis, hvorved han, uden Angivelse af Skyldaarsag, tilstod at være Tiltalte Hans Arild Jørgensen skyldig et Beløb af 500 Kr., som han forpligtede sig til at betale med 300 Kr. i December Termin 1899 og 200 Kr. i Juni Termin 1900; Grunden til, at Petersen lod sig bevæge til at udfærdige disse tvende Dokumenter var efter hans Forklaring den, at Tiltalte Maren Jørgensen stadig tilskrev ham Breve af den ovennævnte Beskaffenhed. Der foreligger derhos blandt Sagens Oplysninger et den 17 August 1899 dateret Brev fra Petersen til Tiltalte Hans Arild Jørgensen, som maa antages at være Svar paa et Brev fra Tiltalte Maren Jørgensen og saalydende: »Nærværende for at forespørge Dig, om Du vil være uvillig til at indgaa paa følgende. Jeg forpligter mig til at betale Dig resterende Beløb senest til December Termin d. A., men forbliver jeg her i Byen til først i næste Maaned, det er det nærmeste, jeg kan tilbyde, og bedes Du indgaa herpaa, i modsat Tilfælde maa jeg tage Følgerne. De fornødne Papirer kan Du faa skreven, naar Du ønsker.«

Medens Petersen opholdt sig paa Sjælland, tilskrev Tiltalte Maren Jørgensen ham et den 9 September 1899 dateret Brev, hvori hun bl. a. under Trusel om, at han i modsat Fald vilde blive stævnet, og hans Moder blive gjort bekendt med »Historien«, tilkendegav ham, at han ikke uden hendes Mands Tilladelse maatte vende tilbage til Saksjøbing, hvorhos hun opfordrede ham til paa en eller anden Maade at formilde Mandens Sind, samt til at gøre, hvad han kunde, for at oprette, hvad hendes Mand paastod, at det havde skadet Forretningen.

Hun vil efter sin Forklaring ikke dermed have ment, at Petersen skulde betale flere Penge, men kun, at han skulde holde sig borte fra

Sakskjøbing, og Petersen ses ogsaa i Overensstemmelse hermed at have svaret, at han ikke kunde blive fra Byen, da han ikke kunde forlade sin Plads hos Købmand Rasmussen uden at betale 300 Kr. og samtidig være ledig, hvad han ikke kunde overkomme, hvorfor han i det mindste maatte blive saalænge i sin Plads, at han kunde undgaa at betale sin Principal noget for at rejse.

Den 12te s. M. tilskrev Tiltalte Maren Jørgensen derpaa Petersens i Svendborg boende Moder et Brev, hvori hun meddelte denne at Sønnen fra den 8 April gentagne Gange havde »huret« med hende, uagtet hun var frugtsommelig og kun havde 3 Maaneder tilbage til sin Nedkomst, hvorfor han »som Skadeserstatning paa Forretningen har tilstaaet at betale min Mand en vis Sum ifølge Gældsbevis«, samt at Petersen skriftlig havde forpligtet sig til efter Manøvrerne ikke at vende tilbage til Sakskjøbing og tage Ophold der uden hendes Mands Samtykke, hvilket denne bestemt nægtede, og hedder det videre i Brevet: »melder ham for Retten for Horeri med en frugtsommelig Kone, hvis ikke De vil komme over pr. omgaaende, saa Ordningen maaske kan finde Sted.«

Dette Brev, som Petersens Moder vil have opfattet som Opfordring til hende om at komme til Sakskjøbing for at formaa hende til at ordne Sagen ved at betale en Sum Penge, og som Tiltalte Maren Jørgensen har forklaret, havde til Hensigt at formaa Moderen til at bevæge sin Søn til at holde sig borte fra Sakskjøbing og til at betale sin Gæld til hendes Mand, hvorimod nævnte Tiltalte har nægtet, at det var Meningen med Brevet at bevæge Moderen til enten selv at betale Sønnens Gæld eller at formaa denne til at betale før Forfaldstid, foranledigede dog ikke Petersens Moder til at foretage noget.

Efter at være vendt tilbage til Sakskjøbing tilskrev Petersen under 12 Oktober s. A. Tiltalte Hans Arild Jørgensen et Brev, hvori han meddelte, at han ikke vilde komme til Tiltalte, fordi han formodede, at denne ikke havde noget godt i Sinde, samt gentog, at han ikke saa brat kunde forlade Byen og tilføjede: »jeg bøjer mig altsaa for dit Foretagende i Morgen.« Ved denne sidste Bemærkning vil Petersen have ment en Ømtale til hans Principal af hans Forhold til Tiltalte Maren Jørgensen.

De Tiltalte kan dog ikke antages at have gjort Alvor af nogen Trusel om at omtale Sagen for Købmand Rasmussen, saafremt Petersen ikke snarest forlod Byen, men da Tiltalte Maren Jørgensens Moder, som var bekendt med Forholdet, efter hvad der maa antages, en Dag efter Midten af Oktober Maaned 1899 af egen Drift havde henvendt sig til Købmand Rasmussen for at formaa denne til at skaffe Petersen bort fra Byen, og Rasmussen havde tilkendegivet, at han herom maatte tale med Tiltalte Hans Arild Jørgensen, henvendte denne sig samme Dag til Rasmussen, overfor hvem han udtalte Ønsket om, at Petersen kom bort fra Byen, hvilket Ønske han dog frafaldt, da Rasmussen forestillede ham, at Petersens pludselige Bortrejse vilde give Sladderer ny Næring.

Et Par Dage efter, at dette var passeret, efter Petersens Opgivende den 18 eller 20 Oktober s. A., forlod denne uden Varsel sin Plads hos Rasmussen, hvem han senere fra Slagelse tilskrev om Grunden til

sin pludselige Afrejse og som derefter anmeldte Sagen for Politiet i Sakskjøbing.

Under Sagen har Petersen af Tiltalte Hans Arild Jørgensen faaet tilbagebetalt de af ham kontant erlagte 500 Kr., erholdt udleveret sin Forskrivning af 5 September 1899, hvorpaa intet var afbetalt, samt af nævnte Tiltalte erholdt godtgjort Udgifterne ved hans Rejse i Anledning af Møde under Sagens Undersøgelse ved Sakskjøbing Kjøbstads Politiret.

Tiltalte Hans Arild Jørgensen har i væsenlig Overensstemmelse med, hvad hans Hustru i saa Henseende har forklaret, nægtet at have dikteret hende nogen af de ovenomtalte, af hende skrevne Breve, og at have kendt deres Indhold, forinden de blev afsendte, men maa anses at have erkendt at have talt med hende om Afsendelsen af saadanne Breve, idet han ytrede Ønske om at komme til at tale med Petersen om, hvorledes Pengene skulde betales, hvorhos han har indrømmet at have opfordret hende til at tilskrive baade Petersen og dennes Moder, for at faa Petersen til at forlade Byen og blive borte, fordi han ikke holdt af, at Petersen opholdt sig i samme By som hans Hustru.

Kommis Petersen har forklaret, at Tiltalte Hans Arild Jørgensen Lørdag den 22 Juli 1899, da han paa Opfordring indfandt sig hos denne, var meget grov og uforskammet mod ham og affordrede ham 2000 Kr. til Afgørelse af Sagen, saaledes at 500 Kr. skulde betales kontant, idet bemeldte Tiltalte truede med, hvis Petersen ikke indgik herpaa, at anmelde Sagen for Købmand Rasmussen, dog at Petersen skulde have Frist til den næste Dag til at overveje Sagen, samt at det var Frygten for, at Tiltalte skulde gøre Alvor af denne Trusel, som bevægede ham til den paafølgende Dag at tilbyde at betale Tiltalte 1000 Kr. paa den tidligere anførte Maade, samt senere til at forpligte sig til at forlade Sakskjøbing.

Tiltalte Hans Arild Jørgensen har derimod gjort gældende, at Petersen, uden at Tiltalte havde anvendt nogen Trusel om at røbe hans Forhold til hans Principal, ganske frivillig tilbød at betale Tiltalte en Sum Penge til Sagens Afgørelse, som Petersen først ansatte til 2000 Kr., men senere nedsatte til det Beløb af 1000 Kr., hvorom de sluttelig blev enige, samt vedholdende nægtet at have udøvet noget Tryk, for at faa Petersen til at betale de kontant lovede 500 Kr. eller at udstede Forskrivning for Restbeløbet.

Tiltalte Maren Jørgensen har forklaret, at hendes Mand, da Petersen den 23 Juli 1899 i hendes Overværelse tilbød at betale 1000 Kr., havde i en vred Tone til denne sagt, at Forretningen var ruineret paa Grund af den passerede Skandale, hvorimod hun ikke havde hørt sin Mand ved nævnte Lejlighed kræve Petersen for Penge eller true denne med at melde Sagen til hans Principal, hvis Pengene ikke blev betalte. At Tiltalte Hans Arild Jørgensen ved den nævnte Lejlighed talte om, at Forretningen led stort Tab ved den passerede Skandale, har Petersen bekræftet.

Idet der ikke var Vidner til Stede ved Sammenkomsten den 23 Juli 1899 mellem de Tiltalte og Petersen, mangler der herefter Bevis for at sidstnævnte, da han gav de Tiltalte Løfte om Betaling af 1000

Kr. har handlet under Tvang af Trusler, og de Tiltalte ovenfor fremstillede Bestræbelser for at formaa Petersen til at opfylde dette Løfte kunne ej anses at falde ind under Straffelovens § 245, hvorved bemærkes, at Tiltalte Maren Jørgensens Brev af 12 September 1899 til Petersens Moder, uanset den af bemeldte Tiltalte afgivne Forklaring, nærmest maa opfattes som et Led i de Tiltaltes Bestræbelser for at bevæge Petersen til at opgive sin Plads i Sakskjøbing, hvilket Forhold ikke rammes af den anførte Straffebestemmelse.

Som Følge heraf ville de Tiltalte være at frifinde, og Aktionens Omkostninger at paalægge det offentlige.

Den indankede Dom, hvorved de Tiltalte ifølge nævnte Straffebestemmelse for Hans Arild Jørgensens Vedkommende tillige sammenholdt med samme Lovs § 46, ere ansete med simpelt Fængsel i henholdsvis 6 og 3 Maaneder — — — vil overensstemmende hermed være at forandre.

Torsdagen den 21 Februar.

Nr. 302.

Advokat Hindenburg

contra

Valdemar Nørregaard (Def. Lunn),

der tiltales for Falsk.

Roskilde Købstads Ekstrarets Dom af 21 September 1900: Tiltalte Valdemar Nørregaard bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører J. P. Nielsen, og Defensor, Sagfører N. C. P. Petersen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 November 1900: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor for Overretten, Prokurator Seidelin, betaler Tiltalte Valdemar Nørregaard 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de Højesteret foreliggende, til Dels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger findes det betænkeligt at forkaste Tiltaltes Forklaring om, at han efter den Besked, han havde modtaget af den ene af de af ham til Carl Hansen udsendte Mænd, troede at kunne anse sig bemyndiget til i Carl Hansens Navn at lade udgaa en Løbeseddel af det i Dommen angivne Indhold.

Tiltalte vil derfor være at frifinde, dog at han, der ved den omhandlede Benyttelse af Carl Hansens Navn har udvist grov

Uagtsomhed, i Henhold til Bestemmelsen i Lov af 5 April 1888 § 8 vil have at udrede Aktionens Omkostninger.

Thi kendes for Ret:

Valdemar Nørregaard bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han udreder Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Advokat Hindenburg og Højesterets-sagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Roskilde Købstads Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Valdemar Nørregaard, der er født den 16 August 1872 og ikke funden forhen straffet, aktioneret for Falsk, og ere Sagens Omstændigheder efter den af Tiltalte afgivne Forklaring og det i øvrigt oplyste følgende:

I Anledning af, at der den 28 August d. A. i Roskilde skulde foretages Valg af Medlemmer til Købstadens Ligningskommission, og at der af de forskellige Partier var opstillet 2 Lister paa Mænd, som ønskedes valgte, anmodede Tiltalte, der var Ekspedient i Roskilde for Bladet »Socialdemokraten«, to Mænd om at opfordre Murersvend Carl Hansen, der fandtes opført paa den saakaldte »Borgerliste«, til at trække sig tilbage til Fordel for Murersvend H. P. Jensen, der var opført paa Oppositionens Liste, da han og hans Parti heller vilde have sidstnævnte valgt. I Henhold hertil indfandt de to Mænd sig den 26 August d. A. hos Carl Hansen og stillede den ommeldte Opfordring til ham, idet det ved denne Lejlighed blev sagt ham, at der, hvis han trak sig tilbage, vilde blive udstedt Løbesedler derom, uden at der dog blev talt videre om Løbesedlernes Indhold.

Carl Hansen svarede, at han vilde betænke sig til næste Dag, og da han derpaa den følgende Dags Middag havde meddelt en af de to Mænd, at han havde indleveret til Optagelse i »Roskilde Avis« et Avertissement om, at han ikke ønskede at vælges, underrettede denne Mand Tiltalte derom. Tiltalte affattede derefter en Seddel af følgende Indhold:

Til Vælgerne.

Undertegnede Murer Carl Hansen, der findes opført paa Højres Liste, erklærer herved ikke at vilde modtage Valg, hvorfor jeg anmoder de ærede Vælgere, som havde tænkt at stemme paa mig, at give deres Stemme til min Kollega Murer H. P. Jensen.

Ærbødigst

underskrev den med Navnet »Carl Hansen, Murersvend«, med hvilket Navn han sigtede til forommeldte Carl Hansen, og indleverede derpaa denne Seddel paa »Roskilde Dagblad«s Kontor med Begæring om at faa den trykket i 1000 Eksemplarer, hvorpaa han uddelte en Del af disse trykte Eksemplarer samme Dags Aften og en Del af dem den

paafølgende Dag ved Valgstedet, i den Hensigt at formaa Vælgerne til at stemme paa H. P. Jensen i Stedet for paa Carl Hansen.

Tiltalte har vedblivende fastholdt, at han har anset sig bemyndiget til at affatte en Løbeseddel som den ommeldte og underskrive den med Carl Hansens Navn, men selv om det efter det oplyste maatte kunne antages, at han har anset sig bemyndiget til under Carl Hansens Navn at meddele, at denne ikke ønskede Valg, er det ganske uantageligt, at han har anset sig bemyndiget til at lade Carl Hansen fremsætte en Opfordring til Vælgerne om at stemme paa H. P. Jensen.

Som Følge af foranførte er Tiltalte ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 270, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage findes passende — — vil Dommen være at stadfæste.

Nr. 306. Højesteretssagfører Bagger

contra

Robert Hjalmar Jonsson (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 15 December 1900: Arrestanterne Nr. 1 Robert Hjalmar Jonsson, Nr. 2 Gilbert Larsen, Nr. 3 Alfred Christian Hansen, Nr. 4 Carl Peter Hugo Johansen og Nr. 5 Ernst Hugo Leonhardt Jonsson bør straffes: Arrestanten Nr. 3 Hansen med 25 Rottingslag, Arrestanten Nr. 4 Johansen med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage; de øvrige Arrestanter med Forbedringshusarbejde, Nr. 2 Larsen i 8 Maaneder, Nr. 5 Jonsson i 1 Aar, Nr. 1 Jonsson i 18 Maaneder. Arrestanterne Nr. 1 og 5 Jonsson ville derhos efter udstaaet Straffetid være at udbringe af Riget. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Bentzen og Prokurator Tvermoes, 20 Kr. til hver, udredes af Arrestanterne in solidum, dog saaledes, at deraf ikke udredes over $\frac{12}{13}$ af Arrestanten Nr. 1 Jonsson, $\frac{2}{13}$ af Arrestanten Nr. 2 Larsen, $\frac{2}{13}$ af Arrestanten Nr. 3 Hansen, $\frac{7}{13}$ af Arrestanten Nr. 4 Johansen og $\frac{6}{13}$ af Arrestanten Nr. 5 Jonsson. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Robert Hjalmar Jonssons Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesterets-sagførerne Bagger og Jensen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne 1. Robert Hjalmar Jonsson, 2. Gilbert Larsen, 3. Alfred Christian Hansen, 4. Carl Peter Hugo Johansen og 5. Ernst Hugo Leonhardt Jonsson tiltales for Tyveri.

Arrestanten Nr. 1, Jonsson, har opgivet at være 25 Aar gl., hvilken Alder er fundet stemmende med hans Udseende, og er anset ved Rettens Dom af 9 Marts 1897 efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. — — —

Ved deres egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste ere Arrestanterne overbeviste at have gjort sig skyldige i følgende:

Medens Arrestanten Nr. 4, Johansen, var ansat i Firmaet »Kjøbenhavns Sækkelager«s Tjeneste, har han fra Lageret, hvortil han havde uhindret Adgang, stjålet . . . i Tiden fra 1 Maj til 1 August d. A. i 5 Gange Sække til en samlet Værdi af 400 Kr. og i Begyndelsen af August d. A. Sække til en Værdi af 80 Kr.

. . . disse Tyverier . . . blev forøvet i Forening med Arrestanten Nr. 1, Jonsson, og af disse blev det sidste ligeledes begaaet efter forud derom truffen Aftale med Arrestanten Nr. 5, Jonsson.

I Tiden fra midt i August til midt i September d. A. have endvidere de 2 Arrestanter Jonsson fra samme Lager i 4 Gange i Forening stjålet Sække til samlet Værdi 440 Kr.

Disse fire Tyverier forøvedes indbrudsvis, idet Arrestanterne skaffede sig Adgang til Lageret ved Indstigning gennem et Vindue.

Arrestanterne Nr. 1 Jonsson, Nr. 2 Larsen og Nr. 3 Hansen have i Oktober Maaned d. A. i Forening begaaet Tyveri paa et Loftskammer Aabenraa Nr. 33 og paa et Loftskammer Vesterbrogade Nr. 24 og der stjålet Beklædningsgenstande af samlet Værdi 310 Kr., hvilke beroede dels frit fremme, dels i et uflaaet Skab og i et Skab, som de opbrød.

Til hvert af de nævnte Loftskamre skaffede de sig i tyvagtig Hensigt Adgang ved at frabryde den for disse anbragte Hængelaas.

Som Følge af det anførte ville Arrestanterne være at anse: Arrestanten Nr. 1 Jonsson efter Straffelovens § 228 og § 229 Nr. 4 — — Arrestanten Nr. 3 Hansen med . . . Arrestanten Nr. 4 Johansen med . . . og de øvrige Arrestanter med Forbedringshusarbejde, Arrestanten Nr. 2 Larsen . . . Arrestanten Nr. 5 Jonsson . . . og Arrestanten Nr. 1 Jonsson i 18 Maaneder.

Arrestanterne Jonsson, der ere Udlændinge, og som ikke i de 5 sidste Aar have haft fast Ophold i den danske Stat, ville derhos i Medfør af Straffelovens § 16 være at dømme til efter udstaaet Straffetid at bringes ud af Riget.

Nr. 311. Højesteretsadvokat Jensen

contra

Ane Marie Madsen, Jørgensens Hustru (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 18 December 1900: Tiltalte Ane Marie Madsen, Jørgensens Hustru, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Leth og Overretssagfører Carlsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Ane Marie Madsen, Jørgensens Hustru, til Højesteretssagførerne Jensen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte Ane Marie Madsen, Jørgensens Hustru, der er født den 22 April 1849 og anset ved Rettens Dom af 10 Juli d. A. efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, tiltales for Tyveri, og er det ved hendes egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste godtgjort, at hun den 6te forrige Maaned har frastjaalet Fiskehandler Edvard Johannes Nielsen en til 2 Kr. vurderet Hare, der hang som Skilt frit fremme i en Port, hvortil Adgangen var uhindret.

I Henhold til foranstaaende vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Nr. 304.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Carl Thomsen Vaad (Def. Asmussen),

der tiltales for ulovlig Omløben med Varer.

Rougsø m. fl. Herreders Politirets Dom af 27 April 1900: Carl Thomsen med Tilnavnet Vaad, født i Faurholt, Ikast Sogn, den 1 Maj 1864, bør til disse Herreders Politikasse erlægge en Bøde stor 400 Kr. At efterkomme inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 Oktober 1900: Tiltalte Carl Thomsen Vaad bør til Jurisdiktionens Politikasse bøde 600 Kr. Saa udreder han og Sagens Omkostninger og derunder i Salær til

Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hindberg og Justisraad Neckelmann, 10 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Thomsen Vaad til Højesteretssagførerne Jensen og Asmusen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Efter at det var bragt i Erfaring, at en Person skulde have gjort sig skyldig i ulovlig Omløben med Varer i Fausing under Rougsø m. fl. Herreders Jurisdiktion, blev der i den Anledning af Politiet anstillet en nærmere Undersøgelse, under hvilken Lærer Mikkelsen af Fausing den 2 April d. A. forklarede til en Rapport, at en Person Søndagen den 25 Marts næstforhen havde indfundet sig hos ham og falbudt Tinskeer, Knive og Gaffer, som han førte med sig, samt at den paagældende Person, der, da Mikkelsen udtalte Tvivl om hans Berettigelse til saadan Handel, var bleven grov og uforskammet, vel efter Opfordring af Mikkelsen fulgte med denne til Sognefogden, men derpaa kørte bort i Retning af Randers, da Sognefogden, overfor hvem den paagældende navngav sig Hans Jensen og paastod, at han havde Tilladelse til Handel med de af ham omførte Varer, viste sig at være usikker med Hensyn til, hvorledes han i dette Tilfælde skulde forholde sig. Endvidere forklarede Forpagter Larsen af Fausing til Politirapporten, at samme Person ligeledes den 25 Marts havde været inde hos ham, og at Personen, der foregav at være Amerikaner og at have i et Fallitbo købt de af ham forhandlede Varer, der efter hans Opgivende vare af »meksikansk Sølv«, da solgte Larsen 6 Spiseskeer og 6 Teskeer for 7 Kr. 50 Øre. Ved den derefter yderligere anstillede Efterforskning blev Sigtelsen for den omhandlede Omløben med Varer rettet mod den under nærværende Sag tiltalte Carl Thomsen Vaad, der er født i Aaret 1864, og som har været straffet mange Gange, bl. a. for Brandstiftelse, Bedrageri, voldeligt Forhold og forskellige Politiforseelser samt endelig dels ifølge Vedtagelse, dels ifølge Dom gentagne Gange for ulovlig Omløben med Varer, senest ifølge Højesterets Dom af 29 Juni 1900, der stadfæster den kongelige Landsover- samt Hof- og Stadsrets Dom af 27 Februar s. A., hvorved Tiltalte var anset efter Plakat 27 November 1839 § 1 for den Forseelse femte Gang begaaet med en Bøde til Langelands Herreders Politikasse af 200 Kr., hvilken Bøde dog af Højesteret forhøjedes til 300 Kr.

Den 21 April d. A. blev Tiltalte endelig af Politiet antruffen

Randers, og da han derpaa efter Tilsigelse den 23de s. M. gav Møde for bemeldte Jurisdiktions Politiret, i hvilken den ovennævnte Politirapport da fremlagdes, erkendte han, at han den ommeldte Dag havde falbudt Skeer, Knive og Gafler i Fausing, hvorhos Tiltalte, efter at Lærer Mikkelsen i Retten havde ratihaberet sin Forklaring til Rapporten, og en ligeledes i Retten mødt Gaardejer af Aarslev havde forklaret, at han i Tiltalte genkendte en Person, der Skærtorsdag — som i indeværende Aar faldt paa den 12te April — havde været inde hos ham og falbudt Knive, Gafler, Skeer og Teskeer, yderligere erklærede, at han ikke havde noget at erindre mod Mikkelsens Forklaring, og at det var rimeligt, at han til Gaardejeren havde falbudt Skeer og Gafler. I øvrigt forklarede Tiltalte, at han kørte omkring paa Landet, særlig for at købe og sælge Oldsager, men at han i nogen Tid ved Siden af denne Forretning havde solgt Skeer, Knive og Gafler, som han købte billigt i større Partier af forskellige Firmaer i Kjøbenhavn og derefter solgte til den højeste Pris, som han kunde faa for dem. Efter at Politiretsdommeren endelig til Retsprotokollen bl. a. havde bemærket, at Tiltalte ikke var tilbøjelig til at afgøre Sagen i Mindelighed, blev denne udsat, idet Tiltalte samtidig tilsagdes til Møde i Politiretten paa Tingstedet den paafølgende Fredag Formiddag Kl. 11¹/₂.

Da Sagen til det nysnævnte Klokkeslet Fredagen den 27 April atter foretoges i Politiretten paa Tingstedet, udeblev imidlertid Tiltalte, og efter at der var fremlagt dels en fra Tiltaltes Fødejurisdiktion erhvervet Straffeattest for ham, dels en den foregaaende Dag optagen Politirapport, hvorefter han i den senere Tid paa flere andre Steder end Fausing skulde have solgt eller falbudt Varer af den ommeldte Art, blev der derpaa straks afsagt en Dom, hvorved Tiltalte kendtes skyldig i ulovlig Omløben med Varer.

Efter Omstændighederne, og navnlig i Betragtning af, at Tiltalte er en vagabonderende Person, hvis nuværende Opholdssted det mulig kan medtage længere Tid at udfinde, er der nu ikke tilstrækkelig Føje til at opholde Sagen for at søge tilvejebragt en Forklaring af ham med Hensyn til Indholdet af den ommeldte Politirapport af 26 April d. A. Da derhos Tiltalte, der ikke ses at have modtaget særlig Tilkendegivelse om, hvilken Lovovertrædelse han sattes under Tiltale for, selv i Mangel heraf efter det ved hans Møde i Politiretten den 23 April passerende ikke kunde være i Tvivl om, at han tiltaltes for ulovlig Omløben med Varer, samt idet det ved den af ham, som meldt, i det samme Retsmøde aflagte Tilstaaelse i Forbindelse med det i øvrigt oplyste maa anses tilstrækkelig godtgjort, at han i alt Fald den 25 Marts og 12 April d. A. har gjort sig skyldig i saadant Forhold, vil han være at anse for sjette Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer efter Pl. 27 November 1839 § 1 med en Bøde til Jurisdiktionens Politikasse, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til 600 Kr.